Tom CLANCY

Datorie de onoare

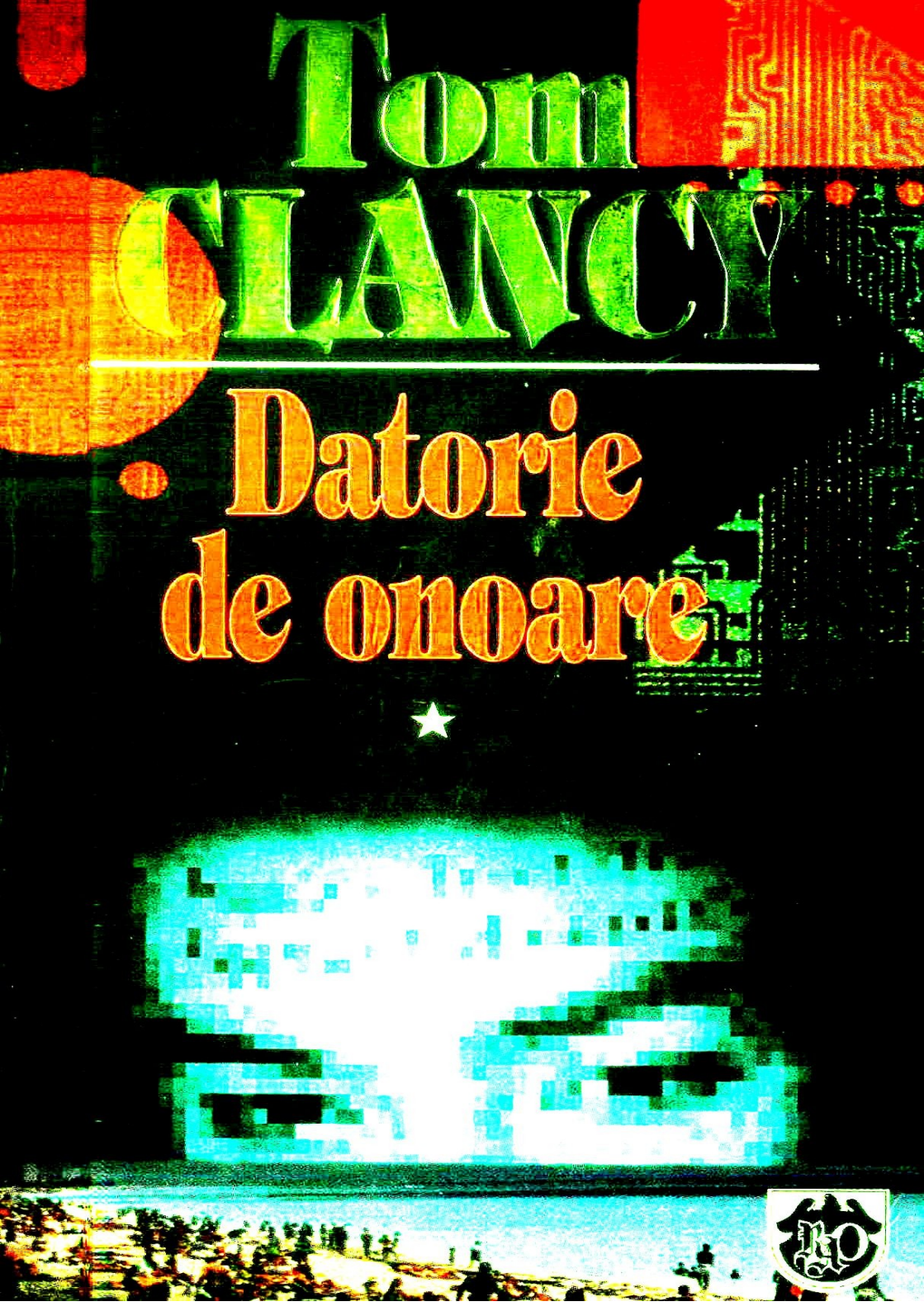

Tom CLANCY

Datorie de onoare

*

Traducere din limba engleză FRANCISKA DUMITRU şi TAMARA IGUARTO

V.2.0

ISBN:
973-576-148-3

TOM CLANCY
Debt of Honor
1994
Editura RAO Bucureşti
1997

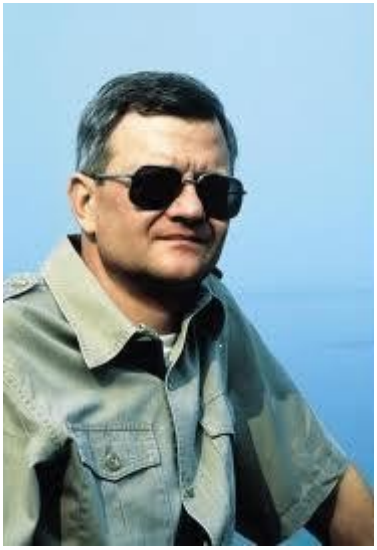

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

Chiar vreţi să puneţi în aplicare proiectul de reformă?

— Sigur că da. Doar pentru câteva luni. Jack, trebuie să-i speriem puţin pe nemernici. După douăzeci de ani, e timpul să avem relaţii comerciale corecte. Trebuie să înţeleagă cu toţii că de data asta vorbim serios. Le va fi greu, dar peste câteva luni vor înţelege şi îşi vor modifica puţin legile. Noi vom face la fel şi vom ajunge astfel la un sistem economic echitabil.

— Vă interesează părerea mea?

Durling dădu din nou din cap.

— Pentru asta te plătesc. Ai impresia că îi strângem prea tare cu uşa?

— Da, domnule. Nu dorim înlocuirea lui Koga, iar dacă vrem să-l salvăm, trebuie să-i oferim ceva tentant. Gândind în perspectivă, trebuie să vă hotărâţi cu cine să faceţi afaceri.

Durling luă un raport de pe birou.

— Brett Hanson mi-a spus acelaşi lucru, dar nu era chiar atât de îngrijorat ca tine din cauza lui Koga.

— Mâine pe vremea asta va fi, îl asigură Ryan.

Pentru ai mei

Caracterul şi destinul omului sunt totuna.

Heraclit

CUVÂNT DE MULŢUMIRE

Întreaga mea recunoştinţă lui Carter şi Wox pentru metodologie, din nou lui Russ pentru noţiunile de fizică, lui Tom, Paul şi Bruce pentru cea mai bună cartografie disponibilă, lui Keith pentru perspectiva aviatorului de meserie, lui Tony pentru atitudine, lui Piola şi prietenilor săi din Saipan pentru culoarea locală şi, în fine, lui Sandy pentru că mi-a fost mereu alături.

PROLOG
Apus şi răsărit

Invit retrospectiv, ar fi putut părea un mod ciudat de a declanşa un război. Doar unul dintre participanţi ştia ce se întâmpla de fapt şi asta din pură coincidenţă. Încheierea tranzacţiei privind proprietatea fusese devansată din cauza unui deces survenit în familia avocatului, astfel încât acesta se văzuse nevoit să urce cu ochii înroşiţi în avionul care avea să aterizeze peste două ore în Hawaii.

Era primul teren pe care domnul Yamata îl achiziţiona pe o insulă americană. Deşi deţinea mai multe proprietăţi pe teritoriul continental al Statelor Unite, transferul efectiv al titlurilor de proprietate fusese intermediat de alţi avocaţi, invariabil cetăţeni americani, care făcuseră exact ceea ce li se ceruse în schimbul onorariului primit, fiind de obicei verificaţi de unul din salariaţii domnului Yamata. De data aceasta nu se întâmplase la fel. Existau mai multe motive. Unul era acela că afacerea era doar a lui, neimplicând alte persoane. Altul era faptul că se afla foarte aproape, la numai două ore de zbor cu avionul său particular. Domnul Yamata îi spusese avocatului însărcinat cu efectuarea tranzacţiei că proprietatea va adăposti o casă de odihnă pentru weekenduri. Cu preţul astronomic al proprietăţilor imobiliare din Tokio, ar fi putut cumpăra mai multe sute de acri, echivalentul costului unui apartament modest de bloc în oraşul său de reşedinţă. Casa pe care plănuia să o construiască pe promontoriu urma să aibă o panoramă asupra întinderii albastre a Pacificului şi a celorlalte insule din Arhipelagul Marianelor, în condiţii atmosferice optime. Pentru toate aceste motive, domnul Yamata oferise un preţ princiar şi asta cu zâmbetul pe buze.

Mai exista însă un motiv.

Diversele documente alunecau pe suprafaţa mesei circulare în sensul acelor de ceasornic, oprindu-se în dreptul fiecărui scaun, pentru a fi semnate în locul potrivit şi parafate; apoi domnul Yamata îşi strecură mâna în buzunarul hainei şi scoase la iveală un plic. Extrase cecul şi-l înmână avocatului.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse avocatul pe un ton plin de respect, aşa cum făceau americanii ori de câte ori erau bani în joc.

Era uimitor cum reuşea banul să-i determine să facă orice. Cu trei ani în urmă, ar fi fost imposibil ca un japonez să cumpere legal pământ în acest loc, dar, cu un avocat potrivit, ales în momentul optim şi răsplătit cu suma adecvată, acest aspect fusese soluţionat.

— Transferul titlului de proprietate va fi înregistrat în după-amiaza

aceasta.

Yamata aruncă o privire celui care vindea terenul, zâmbi înclinând uşor capul, iar apoi se ridică şi părăsi clădirea. O maşină aştepta la scară. Yamata luă loc pe scaunul de lângă şofer şi îi făcu semn acestuia să demareze. Târgul fusese încheiat şi farmecul personal devenise inutil.

Ca majoritatea insulelor din Pacific, Saipan este de origine vulcanică. Imediat spre est se află Groapa Marianelor, o prăpastie adâncă de unsprezece mii de metri, unde o placă tectonică alunecă sub o alta. De aici rezultă o aglomerare de munţi înalţi, de formă conică, insulele în sine reprezentând doar vârful acestor masive.

Jeepul Toyota înainta cu o viteză moderată, ocolind Muntele Achugo şi country-clubul Mariana, îndreptându-se spre Marpi Point. Acolo se opri. Yamata coborî, odihnindu-şi privirea pe acareturile fermei ce urma foarte curând să fie rasă de pe suprafaţa pământului, dar, în loc să se îndrepte spre şantierul unde se construia noua sa casă, porni spre culmea stâncoasă. Cu toate că era trecut de şaizeci de ani, păşea apăsat pe terenul cu denivelări. Îşi dădea seama că, dacă aici fusese într-adevăr o fermă, trebuie să fi fost una foarte săracă, neospitalieră. Aşa cum fusese această regiune de nenumărate ori, din diverse motive.

Când ajunse pe coasta denumită de localnici Culmea Banzai, faţa îi era impasibilă. Vântul ce bătea dinspre larg aducea cu el zgomotul necontenit al valurilor care se spărgeau de stâncile de la poalele crestei – aceleaşi stânci care zdrobiseră trupurile părinţilor şi rudelor sale după ce, asemenea multor altora, săriseră în apă în încercarea de a se salva în faţa trupelor americane ce înaintau implacabil. Privelişte a îi îngrozise pe marinari, dar domnul Yamata refuza să comenteze sau măcar să recunoască acest fapt.

Omul de afaceri bătu o dată din palme şi înclină capul, ca pentru a atrage atenţia spiritelor asupra prezenţei sale şi pentru a-şi arăta supunerea în faţa celor ce-i cârmuiau destinele. Se gândea cu mulţumire la cumpărarea terenului din Saipan, fapt care însemna că, la mai mult de cincizeci de ani după moartea familiei sale din cauza americanilor, şaisprezece la sută din bunurile imobiliare se aflau din nou în mâini japoneze.

Simţi un frison neaşteptat, pe care-l atribui emoţiei momentului sau, poate, prezenţei spiritelor strămoşilor săi. Deşi trupurile fuseseră măturate de valuri, era convins că sufletele lor nu părăsiseră nici o clipă acest loc, aşteptând întoarcerea lui. Se cutremură şi îşi încheie nasturii hainei. Da, va construi în locul acesta, dar numai după ce va termina mai întâi ceea ce avea de făcut.

Mai întâi, va trebui să distrugă.

Era unul din acele momente nepreţuite, departe de tumultul lumii înconjurătoare. Crosa reveni lin, îndepărtându-se de minge într-un arc perfect, se opri pentru o fracţiune de secundă şi apoi se întoarse pe aceeaşi direcţie, accelerând din ce în ce mai mult, pe măsură ce cobora. Bărbatul care o ţinea îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. La momentul potrivit răsuci mâinile cu dexteritate, ceea ce imprimă o mişcare rotativă capului crosei, astfel încât, atunci când lovi mingea, ea era perfect perpendiculară pe direcţia dorită. Sunetul era inconfundabil – un clinchet „ca la carte” (crosa avea un cap metalic). Acesta, precum şi impulsul tactil transmis prin mânerul de grafit, îi comunicau jucătorului de golf tot ceea ce dorea să ştie. Nici măcar nu era nevoie să privească. Crosa îşi încheiase deja mişcarea când bărbatul întoarse capul în direcţia mingii.

Din păcate, nu Ryan era acela care ţinea crosa.

Jack clătină din cap cu un surâs mâhnit şi se aplecă să-şi ridice mingea.

— Frumoasă lovitură, Robby.

Contraamiralul Robert Jefferson Jackson din marina militară a Statelor Unite rămase nemişcat, privind cu un ochi de expert mingea care îşi începuse coborâşul, atingând în final cu un salt pământul cam la două sute cincizeci de metri mai încolo. Tot sărind, mai parcurse încă vreo treizeci. Bărbatul nu scoase nici un cuvânt până când mingea nu se opri definitiv, exact în mijloc.

— Aveam de gând să o trimit puţin mai încolo.

— Viaţa e nedreaptă, nu-i aşa? remarcă Ryan, în timp ce începea ritualul pregătirii următoarei lovituri.

Genunchii flexaţi, spatele drept, capul plecat, dar nu prea mult, mâna încleştată pe crosă, da, asta era Făcea tot ce-i spusese profesorul de golf cu o săptămână în urmă despre apropierea crosei… aşezarea ei în poziţia de lovire… şi nu fusese tocmai rău, doar cu puţin în afară, spre dreapta, cam la o sută optzeci de metri, cea mai bună lovitură pe care pe care o reuşise vreodată. Şi aproximativ la aceeaşi distanţă, folosind crosa lui, la care Robby ar fi lovit cu o crosă metalică solidă. Singurul lucru bun era că ceasul arăta doar 7: 45 dimineaţa şi nu se afla nimeni în preajmă ca să-i sporească jena.

Cel puţin ai lămurit lucrurile.

— De cât timp joci, Jack?

— De două luni încheiate.

Jackson zâmbi, îndreptându-se spre minicarul parcat în apropiere.

— Eu am început când eram în anul doi la Annapolis. Avantajul meu, băiete. Ce naiba, măcar distrează-te.

Asta aşa era. Greenbriar se află în mijlocul munţilor din Virginia de Vest. O casă de odihnă datând de la sfârşitul secolului al optsprezecelea, a cărei intrare principală strălucea în lumina soarelui

de octombrie, încadrată de coroanele bătând în nuanţe de galben şi purpuriu ale copacilor de esenţă tare.

— Păi, nu-mi închipuiam că te voi bate, recunoscu Ryan, luând loc în minicar.

O întoarcere, un surâs.

— Nici să nu-ţi închipui. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu lucrezi astăzi, Jack. Pentru că eu lucrez.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu se afla în vacanţă, oricât de bine le-ar fi prins şi nici nu erau răsfăţaţi de izbânzi. Pentru Robby, slujba însemna un birou oficial în clădirea Pentagonului. Pentru Ryan, lucrul ce nu înceta să-l surprindă chiar şi acum însemnase întoarcerea în lumea afacerilor în locul postului universitar pe care îl dorise – sau cel puţin aşa îşi închipuise cu doi ani şi jumătate în urmă – în Arabia Saudită. Poate că era din cauza vieţii agitate, încerca el să se convingă. Devenise oare dependent de acest stil de viaţă? se întrebă el, alegând o altă crosă. Nu era suficient de puternică pentru a trimite mingea în gaură, dar nu învăţase încă subtilităţile jocului de golf. Da, era însetat mai mult de viaţa plină de acţiune decât de evadările ocazionale.

— Nu te grăbi şi nu lovi tare. Mingea e ca şi intrată.

— Da, domnule amiral, răspunse Jack.

— Ţine capul aplecat. Ajunge dacă privesc eu.

— În regulă, Robby.

Conştiinţa faptului că Robby nu va râde de el, oricât de prost lovea, era parcă mai rea decât bănuiala că ar putea să o facă. Cu acest ultim gând, îşi îndreptă puţin spatele înainte de a lovi. Fu recompensat de un sunet binevenit. Poc!

Mingea se afla deja la treizeci de metri când Ryan ridică în sfârşit capul, privind-o cum zbura tot spre stânga… dar cu o uşoară deviere.

— Jack?

— Mda, zise Ryan, fără a întoarce capul.

— Crosa de trei, continuă Jackson amuzat, urmărind cu privirea traseul mingii. Nu schimba nimic. Fă exact la fel de fiecare dată.

Jack reuşi cumva să pună crosa la locul ei în sac, fără a o trânti în capul amicului său. Începu să râdă de-abia când minicarul se puse în mişcare, îndreptându-se spre mingea lui Robby, singura pată albă de pe întinderea verde a gazonului neted.

— Îţi lipseşte zborul? întrebă el cu blândeţe.

Robby îi aruncă o privire.

— Pe deasupra mai joci şi murdar, remarcă el.

În realitate însă, aşa stăteau lucrurile. Îşi încheiase ultima misiune de zbor, ceruse să fie trecut în rezervă şi primise postul de comandant al Centrului de Cercetări al Aviaţiei Navale din Patuxent River, Maryland, unde ar fi trebuit să îndeplinească funcţia de pilot-şef de

încercare. În loc de aceasta, Jackson lucra la serviciul J-3, direcţia operaţională a şefilor de stat-major. Planuri de război, o ocupaţie bizară pentru un militar într-o lume în care războiul devenea un apanaj al trecutului. Se putea face carieră, dar oferea mai puţine satisfacţii decât viaţa de aviator după care tânjea de fapt. Jackson încercă să se scuture de gândurile acestea. În definitiv, zburase destul la viaţa lui. Începuse pe avioane Phantom şi absolvise pe Tomcat, comandase propria sa escadrilă şi o flotilă de transportoare, apoi ceruse trecerea în rezervă, prevalându-se de drepturile pe care i le oferea o carieră solidă şi respectabilă, în timpul căreia nu făcuse nici un pas greşit. Următoarea sa slujbă, dacă avea să o obţină vreodată, va fi aceea de comandant al unui grup de portavioane de luptă, ceea ce pe vremuri i se păruse un lucru intangibil. Acum, când se afla atât de aproape de el, se întreba unde zburase timpul şi ce îi era rezervat în viitor.

— Ce se va întâmpla cu noi când vom îmbătrâni?

— Unii dintre noi se vor dedica golfului, Rob.

— Sau se vor îngropa în acţiuni şi obligaţiuni, i-o întoarse Jackson.

O crosă de opt, reflectă el, una uşoară. Ryan merse în urma lui până la minge.

— Afaceri bancare şi comerciale, rosti Jack. Pentru tine se pare că a mers, nu-i aşa?

Asta îl făcu pe aviator – activ sau nu, Robby va fi întotdeauna pilot în ochii săi şi ai prietenilor săi – să ridice privirea, zâmbind.

— Păi, ai făcut ceva special din mia aceea de dolari, Sir John.

Cu asta, lovi mingea. Era un mod de a-şi lua revanşa.

Mingea atinse pământul, făcu câteva salturi şi apoi se opri cam la opt metri de ţintă.

— E suficient ca să-mi mai plăteşti nişte lecţii de golf?

— Mai mult ca sigur că ai avea nevoie de ele.

Robby făcu o pauză şi expresia feţei sale se schimbă.

— Un car de ani, Jack. Noi am schimbat lumea.

Fusese un lucru bun, nu?

— Într-un fel, zâmbi Jack forţat.

După unii, însemnase sfârşitul istoriei, dar Ryan îşi dăduse doctoratul în acest domeniu şi ideea îl obseda.

— Chiar îţi place ceea ce faci acum?

— Sunt acasă în fiecare seară, de obicei chiar înainte de ora şase. Vara văd toate partidele din liga inferioară, iar toamna aproape toate meciurile de fotbal. Iar când Sally va merge la prima ei întâlnire, eu nu voi fi la bordul unui VC-20B nenorocit, în drum spre cine ştie ce conferinţă care oricum nu are prea mare importanţă.

Jack zâmbi, ceva mai relaxat.

— Şi cred că prefer asta chiar şi unei partide bune de golf.

— Asta e bine, pentru că cred că nici măcar Arnold Palmer nu va putea face mare lucru din tine. Dar voi încerca, adăugă Robby, doar pentru că m-a rugat Cathy.

Jack lovi mingea prea tare şi fu nevoit să o aducă înapoi pe gazonul verde – cu gesturi neîndemânatice – obţinând şapte puncte faţă de perechea de patru a lui Robby.

— Un jucător de golf care loveşte ca tine ar trebui să înjure mai mult, observă Jackson în drum spre cea de-a doua ţintă.

Ryan nu avu răgazul să-i dea replica. Cum era de aşteptat, purta un pager la centură. Era racordat la un sistem capabil să te depisteze oriunde te-ai fi aflat. Tunelurile săpate în munţi sau întinderile de apă ofereau o anumită protecţie, dar nu cine ştie ce. Jack scoase pagerul de la brâu. Probabil că era în legătură cu afacerea Silicon Alchemy, îşi zise el, deşi lăsase instrucţiuni precise. Probabil că cineva îşi terminase rezerva de clame de birou. Privi numărul de pe afişajul cu cristale lichide.

— Credeam că ai sediul în New York, observă Robby.

Codul poştal afişat pe ecran era 202 şi nu 212, cum se aşteptase Jack.

— Aşa este. Pot să-mi fac aproape toată munca prin teleconferinţe de la Baltimore, dar măcar o dată pe săptămână trebuie să iau trenul până acolo.

Ryan se încruntă. 757-5000. Biroul de Transmisiuni al Casei Albe. Îşi verifică ceasul. Era 7:55 dimineaţa şi această oră arăta mai limpede ca orice altceva caracterul urgent al apelului. Cu toate acestea, nu era chiar surprins, reflectă el. Cu tot ce publicau zilnic ziarele... Singurul lucru neaşteptat era ora aleasă. Se aşteptase să fie căutat mult mai devreme. Se apropie de minicar şi îşi luă sacul de golf, în care ţinea telefonul celular. De fapt, era singurul obiect din sac pe care ştia cum să-l folosească.

Conversaţia nu dură mai mult de trei minute, sub privirile amuzate ale lui Robby, care rămăsese la volan. Da, se afla la Greenbriar. Da, ştia că nu departe de locul în care era exista un aeroport. Patru ore? Mai puţin de o oră dus-întors, nu mai mult de o oră până la destinaţie. Se va putea întoarce la timp pentru cină. Ar avea chiar timp să termine partida de golf, să facă un duş şi să se schimbe înainte de a pleca, socoti Jack, închizând telefonul şi strecurându-l în buzunarul sacului de golf. Acesta era unul din avantajele celui mai bun serviciu de şoferi din lume. Problema era că, atunci când puneau mâna pe tine, nu erau dispuşi să te lase cu una, cu două. Avantajele aveau menirea de a face mai confortabilă sechestrarea. Jack clătină din cap preocupat în timp ce se aşeza în poziţia de tragere şi acest lucru avu un efect straniu. Lovitura trimise mingea pe iarba tunsă scurt, cu două sute zece metri mai încolo şi Ryan se întoarse fără o vorbă la minicar,

întrebându-se ce avea să-i spună lui Cathy.

Totul era nou-nouţ şi imaculat, dar avea ceva vulgar, îşi zise inginerul. Oricât de mult ar fi urât compatrioţii săi focul, cu siguranţă că genul de obiecte care urmau să fie fabricate în această încăpere le stârnea pur şi simplu repulsia. Nu se putea elibera de acest gând sâcâitor. Era ca bâzâitul unei insecte într-o cameră – ceea ce era puţin probabil aici, unde fiecare moleculă de aer fusese filtrată prin cel mai sofisticat sistem de filtrare creat în această ţară. Talentul ingineresc al colegilor era o sursă de mândrie, mai ales că se număra el însuşi printre cei mai buni. Îşi dădea seama că, datorită acestui sentiment de mândrie putea face abstracţie de bâzâitul imaginar în timp ce inspecta utilajul. În definitiv, dacă americanii, ruşii, englezii, francezii, chinezii şi chiar şi indienii şi pakistanezii putuseră să-l construiască, de ce n-ar putea şi ei? La urma urmei, exista o anumită simetrie.

Într-o altă aripă a clădirii, modelarea materialului brut nu luase încă sfârşit. Furnizorii munciseră din greu pentru achiziţionarea componentelor-unicat. Erau câteva piese de o valoare inestimabilă. Majoritatea fuseseră fabricate în străinătate, dar unele fuseseră produse în ţară, pentru uz extern. Fuseseră create pentru un scop, apoi adaptate pentru un altul, dar existase întotdeauna o posibilitate – îndepărtată, dar foarte reală – să fie utilizate în scopul original. Pentru muncitorii din diferitele corporaţii producătoare devenise subiect de glume, ceva ce nu trebuia luat în serios.

Dar acum iată că o luaseră în serios, îşi zise inginerul. Stinse luminile şi trase uşa după el. Trebuia să respecte un termen şi avea de gând să înceapă imediat, după ce se va fi odihnit câteva ore.

Deşi fusese de nenumărate ori aici, Ryan avea o admiraţie mistică faţă de locul acesta, pe care nici măcar modul ciudat al sosirii din ziua aceea nu izbutise să o clintească. Un telefon discret dat la hotelul unde locuia aranjase transportul la aeroport.

Evident, avionul îl aştepta: o pasăre de oţel cu două motoare, trasă la capătul pistei, absolut obişnuită dacă făceai abstracţie de însemnele USAF şi uniformele verde-oliv ale membrilor echipajului. Fireşte, fusese întâmpinat cu zâmbete amicale, pline de respect. Un sergent ţinuse să se încredinţeze că Ryan ştia să folosească centura de siguranţă. Apoi i se prezentaseră superficial măsurile de siguranţă şi cele pentru cazuri de urgenţă. După o privire aruncată peste umăr de pilot, care avea totuşi de respectat un orar, decolaseră purtându-l cu ei pe Ryan, care se întreba unde erau dosarele cu instrucţiuni, în timp ce sorbea dintr-o coca-cola oferită de Forţele Aeriene. Îşi reproşa că nu îmbrăcase costumul cel bun, apoi îşi adusese aminte că nu o făcuse în mod deliberat. O prostie de neiertat din partea lui. După un

zbor de patruzeci şi şapte de minute sosiseră la Baza Andrews. Singurul element de rutină din program la care se renunţase era călătoria cu elicopterul de la Andrews, prea bătătoare la ochi. Întâmpinat de un maior respectuos al Forţelor Aeriene, fusese condus la o maşină de serviciu nepretenţioasă, cu un şofer taciturn. Ryan se instalase comod pe bancheta din spate, lăsându-l pe maior să ocupe locul din faţă. Încercase să aţipească. Nu străbătea pentru prima oară Suitland Parkway şi cunoştea drumul pe dinafară. De pe o alee o luau pe 1-295, coteau imediat pe 1-395 şi apoi spre ieşirea din Maine Avenue. Ora, imediat după prânz, înlesnea circulaţia şi în scurt timp maşina se oprise în dreptul punctului de control de la intrarea din partea de vest a personalului administrativ unde, lucru foarte neobişnuit, santinela se mulţumise să le facă doar semn să treacă. Uşa capitonată de la intrarea în Casa Albă îi întâmpinase având în prag o siluetă cunoscută.

— Bună, Arnie, zise Ryan, întinzându-i mâna şefului de personal al preşedintelui.

Arnold van Damm era mult prea bun pentru ca Roger Durling să se poată lipsi de ajutorul său în perioada de tranziţie. Foarte curând preşedintele Durling ajunsese să-l compare pe propriul său şef de cabinet cu Arnie, constatând că omul său lăsa de dorit. Ryan observă că nu se schimbase prea mult. Aceleaşi cămăşi L. L. Bean şi aceeaşi figură onestă, numai că Arnie era mai îmbătrânit şi mai obosit ca înainte. De fapt, cine nu era?

— Ultima oară am stat de vorbă când m-ai pus pe liber, vorbi din nou Ryan, încercând să se lămurească cum stăteau lucrurile.

— Cu toţii facem greşeli, Jack.

Aha. Ryan deveni imediat circumspect, dar mâna care o strângea pe a lui îl trase dincolo de uşă. Agenţii Serviciului Secret îi pregătiseră deja un permis de liberă trecere şi totul merse ca pe roate până la detectorul de metale. Ryan scoase cheia camerei sale de hotel şi făcu o nouă încercare, auzind un al doilea ţiuit. Singurul obiect metalic pe care-l avea asupra lui, în afară de ceasul de mână, se dovedi a fi instrumentul pentru curăţirea crosei de golf.

— Când te-ai apucat de golf? întrebă van Damm cu un chicot înfundat, care se potrivea cu expresia de pe faţa agentului din apropiere.

— Îmi pare bine să aflu că nu m-aţi spionat. De două luni.

Şeful de personal îl invită pe Ryan spre scara mascată din partea stângă.

— Ştii de ce i se spune „golf”?

— Da, pentru că termenul „rahat” fusese deja dat, zise Ryan, oprindu-se pe palier. Arnie, care-i treaba?

— Cred că bănuieşti, fu singurul răspuns pe care-l primi.

— Bună ziua, domnule doctor Ryan.

Agentul special Helen D'Agustino era la fel de drăguţă cum o ştia şi făcea încă parte din detaşamentul special al preşedintelui.

— Vă rog să mă urmaţi.

Preşedinţia nu era una din acele slujbe menite să întinerească omul. Roger Durling făcuse parte din trupele paramilitare care bătuseră munţii din partea centrală a Vietnamului; practica în mod curent joggingul şi se spunea că îi făcea plăcere să joace squash ca să se menţină în formă, dar, cu toate acestea, în după-amiaza aceea părea un om epuizat. Jack reflectă repede la faptul că fusese introdus direct în biroul preşedintelui, fără a aştepta într-una din numeroasele anticamere, iar zâmbetele de pe feţele întâlnite pe drum purtau un mesaj al lor. Durling se ridică prompt, cu o rapiditate ce voia sa sugereze plăcerea de a-şi revedea oaspetele. Sau poate că altceva.

— Cum merg afacerile la bursă, Jack?

Strângerea de mână care însoţi întrebarea era fermă şi uscată, dar trăda o anume încordare.

— Mă ţin ocupat, domnule preşedinte.

— Dar nu prea ocupat Joci golf în Virginia de Vest? întrebă Durling, invitându-l pe Ryan să ia loc pe unul din scaunele din faţa şemineului. Asta-i tot, se adresă el celor doi agenţi ai Serviciului Secret care-l însoţiseră pe Ryan. Vă mulţumesc.

— Ultimul meu viciu, domnule preşedinte, zise Ryan, auzind uşa cum se închide în spatele lui.

Era un lucru neobişnuit să te afli în preajma şefului executivului fără prezenţa ocrotitoare a gărzilor Serviciului Secret, cu atât mai mult pentru el, care nu mai era de atâta timp în slujba guvernului.

Durling luă loc şi se lăsă pe spate în scaun. Trupul trăda o anumită vigoare, însă de genul aceleia emanate mai degrabă de spirit decât de corp. Venise momentul să discute despre afaceri.

— Ţi-aş putea spune că regret că ţi-am întrerupt vacanţa, dar nu o s-o fac, începu preşedintele Statelor Unite. Ai avut o vacanţă de doi ani. Acum s-a încheiat.

Doi ani. În primele două luni nu făcuse absolut nimic; cântărise câteva oferte în învăţământ, retras în intimitatea biroului său, îşi privise soţia plecând în fiecare dimineaţă spre cabinetul medical pe care îl avea la Johns Hopkins, pregătise gustările copiilor şi îşi repetase cât era de minunat să te relaxezi. Îi fuseseră necesare două luni ca să recunoască faţă de sine însuşi că lipsa de activitate îl stresa mai mult decât oricare din ocupaţiile pe care le avusese până atunci. După numai trei interviuri pentru obţinerea unei slujbe, se alesese cu un post în investiţii, cu „privilegiul" de a pleca de acasă mai devreme decât nevastă-sa, de a se plânge de ritmul infernal de lucru şi de a încerca să nu-şi piardă minţile. Cu timpul începuse să câştige bine,

dar, trebuia să recunoască, până şi asta îşi pierduse farmecul. Încă nu îşi găsise locul şi se întreba dacă îl va găsi vreodată cu adevărat.

— Domnule preşedinte, am terminat de mult armata, remarcă Jack cu un zâmbet.

Era o observaţie obraznică, de care se ruşină de îndată ce o rosti.

— Ai mai spus „nu” ţării o dată.

Replica îi îngheţă zâmbetul. Era Durling chiar atât de stresat? Desigur, avea toate motivele să fie, iar asta aducea după sine nerăbdarea, ceea ce era surprinzător la un om a cărui principală îndatorire în faţa publicului era de a fi plăcut şi optimist. Dar, pe de altă parte, Ryan nu făcea parte din public, nu-i aşa?

— Domnule, pe vremea aceea eram epuizat. Nu cred că aş fi fost…

— Bine. Ţi-am văzut dosarul, adăugă Durling. Ştiu chiar că poate n-aş fi aici dacă n-ai fi făcut ceea ce ai făcut cu câţiva ani în urmă în Columbia. Domnule doctor Ryan, ţi-ai servit bine patria, ai avut parte de o vacanţă, te-ai ocupat de afaceri bancare – se pare, cu destul succes – dar acum e momentul să revii.

— Pe ce post domnule? întrebă Jack.

— În biroul de pe hol, imediat după colţ. Ultimii titulari nu s-au distins cu nimic acolo, remarcă Durling.

Cutter şi Eliot fuseseră relativ incompetenţi. Consilierul lui Durling pe problemele de securitate naţională nu făcuse faţă sarcinilor. Se numea Tom Loch şi Ryan aflase din ziarele de dimineaţă că urma să fie debarcat. Se părea că de data aceasta presa avea dreptate.

— Nu vreau să mă ascund după deget. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

— Domnule preşedinte, cuvintele dumneavoastră mă flatează, dar adevărul este că…

— Adevărul este că îmi pierd prea mult timp cu treburi interne, iar ziua nu are decât douăzeci şi patru de ore; şi apoi administraţia pe care o conduc a făcut deja multe gafe. Nu ne-am slujit întotdeauna patria atât de bine pe cât ar fi trebuit să o facem. Asta n-o pot spune nicăieri, decât între aceşti patru pereţi, dar aici pot şi trebuie să o spun. Departamentul de Stat e slab. Apărarea e slabă.

— Fiedler de la Trezorerie este excepţional, îşi permise Ryan. Şi dacă-mi permiteţi o sugestie pentru Departamentul de Stat, promovaţi-l pe Scott Adler. Este tânăr, însă cunoaşte foarte bine procedurile şi este destul de perspicace.

— Cu condiţia să fie supravegheat îndeaproape din această clădire, iar eu nu am timp pentru aşa ceva. Îi voi comunica lui Buzz Fiedler aprecierile tale, adăugă Durling cu un surâs.

— Este un tehnician remarcabil şi tocmai de aşa ceva aveţi nevoie în preajmă. Pentru Dumnezeu, dacă vreţi să struniţi inflaţia, faceţi-o acum…

— Cu toate implicaţiile politice, zise Durling. Sunt exact ordinele pe care le-a primit şi Fiedler. Să protejeze dolarul şi să reducă inflaţia la zero. Cred că e în stare să o facă. Primele semne sunt încurajatoare.

Ryan dădu din cap.

— Cred că aveţi dreptate.

OK, treci la subiect.

Durling îi întinse dosarul cu rezumatul principalelor probleme.

— Citeşte.

— Da, domnule.

Jack deschise dosarul, întorcând una după alta obişnuitele pagini cartonate ce îl avertizau în privinţa multiplelor sancţiuni juridice de care era pasibil în caz că ar fi dezvăluit informaţiile pe care urma să le citească. Ca de obicei, informaţiile aflate sub protecţia Codului Statelor Unite nu se deosebeau de ceea ce putea afla oricare cetăţean din revista Time, doar că nu erau scrise la fel de bine. Întinse mâna dreaptă după ceaşca de cafea, spre mâhnirea lui alta decât vechea cană fără toartă pe care o prefera. Vesela de la Casa Albă era pe cât de elegantă, pe atât de nepractică. De câte ori venea aici avea impresia că se afla în vizită la un şef foarte bogat. Atât de multe întâlniri erau un pic prea…

— Ştiu câte ceva despre asta, dar nu-mi închipuiam că este atât de… interesant, murmură Jack.

— Interesant? repetă Durling cu un surâs abia perceptibil. Frumos spus.

— Mary Pat este acum director-adjunct la Operaţiuni? întrebă Ryan, iar preşedintele îi confirmă printr-o înclinare scurtă a capului.

— A fost aici acum trei luni ca să pledeze cauza departamentului ei. A fost foarte insistentă. Al Trent i-a obţinut chiar ieri aprobarea din partea comisiei.

Jack chicoti.

— Ce-o să fie de data asta, Agricultura sau Internele?

Acea parte a bugetului CIA nu era dată niciodată publicităţii.

Întotdeauna o parte a fondurilor alocate Directoratului Operaţiunilor era obţinută prin manevre abile.

— Cred că Departamentul Sănătăţii.

— Dar durează oricum doi sau trei ani până…

— Ştiu, zise Durling, foindu-se pe scaun. Uite ce e, Jack, dacă avea atât importanţă pentru tine, de ce…

— Domnule, dacă mi-aţi citit dosarul, atunci ştiţi de ce.

Dumnezeule, fu tentat să adauge, cât credeţi că pot să… Dar nu putea să o facă, nu în acest loc, în faţa acestui om, aşa că se abţinu. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra dosarului, întorcând paginile pe care le citea cât de repede putea pentru a le înţelege conţinutul.

— Ştiu, a fost o greşeală că am neglijat factorul uman. Mi-au spus-o

Trent şi Fellows. Mi-a spus-o şi doamna Foley. Biroul acesta te poate suprasolicita uneori, Jack.

Ryan ridică ochii şi aproape că zâmbi, dar observă la timp faţa preşedintelui. Ochii erau umbriţi de o oboseală pe care Durling era incapabil să o ascundă. La rândul său, Durling observă şi el expresia de pe faţa lui Jack.

— Când poţi începe? întrebă preşedintele Statelor Unite.

Inginerul se întoarse, aprinzând pe rând luminile şi inspectând maşinile-unelte. Biroul său de supraveghetor era construit aproape în întregime din sticlă şi puţin înălţat, astfel încât putea observa întreaga activitate din atelier fără prea mult efort, ridicând doar capul. Muncitorii urmau să sosească în câteva minute, iar prezenţa sa în birou, cu mult înaintea primului sosit – într-o ţară unde regula era să vii la lucru cu două ore mai devreme – va fi un exemplu. Primul salariat sosi după numai zece minute, îşi puse haina şi se îndreptă spre colţul îndepărtat al atelierului ca să pună cafeaua la fiert. Nu ceaiul, îşi ziseră cei doi bărbaţi în acelaşi timp. Surprinzător de occidental. Ceilalţi sosiră în grup, iritaţi şi invidioşi totodată pe colegul lor, pentru că observaseră cu toţii prezenţa şefului în biroul luminat. Câţiva îşi făceau de lucru la mese, încercând să intre în ritm, dar şi din dorinţa de a-şi manifesta devotamentul. Exact cu două ore înainte de începerea programului de lucru, şeful ieşi din birou şi îşi convocă echipa la prima discuţie de dimineaţă despre ceea ce aveau de făcut. Desigur, ştiau cu toţii, dar era oricum obligatoriu să li se comunice. Discuţia dură zece minute şi, odată încheiată, se întoarseră cu toţii la bancurile de lucru. Iar acesta nu era deloc un mod ciudat de a începe un război.

Cina elegantă era servită în sufrageria enormă, cu tavan înalt, în acorduri de pian şi de vioară şi în clinchetul ocazional al cristalelor. Conversaţia din jurul mesei era cât se pete de banală, sau cel puţin aceasta era impresia lui Jack, ocupat să soarbă câte o înghiţitură de vin în timp ce se lupta cu felul principal de mâncare. Sally şi micuţul Jack se descurcau bine la şcoală, iar Kathleen, tiranică şi alintată, lumina ochilor tăticului ei şi spaima grădiniţei, care făcea primii paşi şovăitori în casa de la Peregrine Cliff, împlinea peste o lună doi anişori. Robby şi Sissy, care, în ciuda strădaniilor lor, nu aveau copii, erau în ochii trioului Ryan un fel de surogat de unchi şi mătuşă şi se mândreau cu progeniturile la fel de tare ca Jack şi Cathy. Era trist, dar asta era situaţia, îşi zise Jack, întrebându-se dacă Sissy plângea încă, singură în pat, în timp ce Robby era plecat în misiune cine ştie unde. Jack nu avea fraţi. Robby îi era mai apropiat decât i-ar fi putut fi un frate şi ar fi meritat o soartă mai bună. Iar Sissy… ei bine, Sissy era o

comoară de fată.

— Mă întreb ce mai e pe la birou.

— Probabil că pregătesc un plan pentru invazia Bangladeshului, se amestecă Jack în conversaţie, ridicând privirea.

— Asta a fost săptămâna trecută, surâse Jackson.

— Oare cum se descurcă fără noi? se întrebă Cathy cu glas tare, probabil cu gândul la vreun pacient.

— Ei bine, eu nu încep lucrul decât luna viitoare, remarcă Sissy.

— Îhî, murmură Ryan, coborându-şi din nou privirea în farfurie şi gândindu-se cum să le spună vestea.

— Jack, ştiu, zise Cathy într-un târziu. Nu ştii să te prefaci.

— Cine…

— A întrebat unde eşti, explică Robby, privindu-l peste masă. Un ofiţer nu poate minţi.

— Credeai că o să mă supăr? îşi întrebă Cathy soţul.

— Da.

— Voi nu ştiţi cum face, li se adresă Cathy celorlalţi. În fiecare dimineaţă îşi ia ziarul şi mormăie. În fiecare seară ascultă ştirile şi mormăie. În fiecare dimineaţă urmăreşte emisiunea de interviuri şi mormăie. Jack, adăugă ea încet, crezi că eu aş putea renunţa vreodată la chirurgie?

— Probabil că nu, dar e altceva…

— Nu, nu este, e acelaşi lucru. Când începi? întrebă Caroline Ryan.

1
Absolvenţii

Jack auzise odată că, undeva în Midwest, exista o universitate care dispunea de o aparatură proiectată să penetreze o tornadă. În fiecare primăvară studenţii absolvenţi, împreună cu unul sau doi profesori, alegeau o zonă predispusă la formarea de tornade şi, de îndată ce observau una, încercau să plaseze pachetul de instrumente denumit „Toto” – cum altfel? – în calea furtunii dezlănţuite. Până acum nu reuşiseră. Poate că pur şi simplu aleseseră locul nepotrivit, îşi zise Ryan, privind pe fereastră la copacii desfrunziţi din Lafayette Park. Biroul consilierului pe problemele de securitate naţională era cu siguranţă destul de „furtunos” pentru gustul oricui şi, din nefericire, mult mai uşor accesibil.

— Ştii, zise Ryan, lăsându-se pe spătarul scaunului, ar fi trebuit să fie mult mai simplu.

Iar eu chiar credeam că va fi, se abţinu el să adauge.

— Înainte existau nişte legi în lumea asta, observă Scott Adler. Acum nu mai există.

— Ce-a mai făcut preşedintele, Scott?

— Chiar vrei s-auzi adevărul? întrebă Adler, subînţelegând. Suntem la Casa Albă, ai uitat? Şi întrebându-se dacă încăperea era cu adevărat împânzită cu microfoane. Am încurcat situaţia în Coreea, dar am avut baftă. Slavă Domnului că n-am bramburit prea tare lucrurile în Iugoslavia, pentru că în locul acela nu poţi avea noroc. Cu Rusia nu ne-am descurcat prea bine. Tot continentul african s-a dus de râpă. Şi singurul lucru pe care l-am făcut bine în ultimul timp a fost de resort economic…

— Iar acesta nu include China şi Japonia, încheie Ryan în locul lui.

— Hei, îţi aminteşti că noi doi am făcut ordine în Orientul Mijlociu? A ieşit destul de bine.

— Care este punctul cel mai fierbinte în clipa asta?

Ryan nu dorea laude pentru treaba aceea. „Succesul” avusese nişte consecinţe foarte neplăcute, fiind de fapt principalul motiv pentru care Ryan ieşise din serviciul guvernului.

— Ghiceşte, sugeră Adler şi Ryan încuviinţă cu un mormăit.

— Secretarul de Stat?

— Hanson? Un politician, replică ofiţerul de carieră.

Şi încă unul mândru de asta, îşi reaminti Jack. Adler îşi începuse cariera la Externe, imediat după ce absolvise ca şef de promoţie Şcoala Fletcher, apoi urcase toate treptele ierarhice, începând cu

muncile neplăcute şi cu politica internă, ceea ce îl costase dragostea primei soţii şi o bună parte din podoaba capilară. Jack era convins că era animat de dragostea pentru ţara sa. Fiu al unuia din supravieţuitorii lagărului de la Auschwitz, Adler iubea America aşa cum puţini o făceau. Mai mult, dragostea lui nu era una oarbă, nici chiar acum, când ocupa o funcţie politică, nu militară. Ca şi Ryan, acceptase misiunea pentru ca să-i facă o plăcere preşedintelui şi, cu toate acestea, avea forţa morală de a răspunde cinstit întrebărilor lui Jack.

— Mai rău decât atât, continuă Jack în locul lui. E avocat. Ăştia te încurcă mereu.

— Prejudecata obişnuită, remarcă Adler cu un surâs, iar apoi îi oferi o nouă mostră din priceperea sa analitică. Ai ceva în cap, nu-i aşa?

Ryan încuviinţă.

— Am de încheiat nişte socoteli. Se ocupă doi băieţi pricepuţi de-ai mei.

Proiectul implica lucrări de foraj petrolier şi lucrări miniere, urmate de o finisare atentă. Toate acestea trebuiau încheiate la termen. Puţurile de foraj nefinisate erau aproape gata. Nu era uşor de săpat nici măcar o gaură în stratul de bazalt din vale, cu atât mai puţin zece, fiecare cu o adâncime de patruzeci de metri şi un diametru de zece. În ciuda precauţiunilor, echipa formată din nouă sute de lucrători, împărţiţi în trei schimburi, depăşise totuşi termenul oficial cu două săptămâni. Se construise o cale ferată lungă de şase kilometri, pornind de la cea mai apropiată linie Shin-Kansen, iar trei stâlpi catenari, folosiţi în mod curent pentru susţinerea cablurilor electrice aeriene, fuseseră utilizaţi la susţinerea celor patru mile liniare de reţea deasă de camuflaj.

Şeful de şantier se gândea că această vale japoneză trebuia să fi avut un trecut geologic interesant. Spre vest, versantul era atât de abrupt, încât nu puteai vedea soarele decât la o oră sau mai mult după ce răsărea. Nu era de mirare că inginerii de căi ferate care văzuseră valea se hotărâseră să construiască în altă parte. Canionul îngust – în unele locuri cu o lăţime mai mică de zece metri – fusese săpat de un râu, îndiguit de multă vreme, iar ceea ce rămăsese aducea mai degrabă cu o tranşee de piatră, ca o reminiscenţă a unui război. Sau ca o pregătire a unuia, îşi zise el. În definitiv, era destul de limpede, deşi nu i se spusese niciodată nimic cu privire la proiect, în afara sfatului de a-şi ţine gura. Singura cale de ieşire din acest loc era în sus sau pe laterală. Un elicopter ar face faţă în prima variantă, iar un tren în a doua dar orice altă tentativă presupunea violarea tuturor legilor balisticii, o sarcină foarte grea.

În timp ce privea, un uriaş excavator Kowa răsturnă încă o cupă

plină de rocă sfărâmată în vagonul-siloz. Era ultimul din garnitura de tren pe care în curând locomotiva avea să o remorcheze până la linia principală, unde va fi preluată de o locomotivă electrică obişnuită.

— Gata, îi zise bărbatul, arătând spre fundul găurii.

Jos un alt bărbat ţinea capătul unei rulete lungi. Exact patruzeci de metri. Desigur, puţul fusese deja măsurat cu laserul, dar tradiţia cerea ca asemenea măsurători să fie verificate de mâna unui muncitor calificat, iar acolo, în fundul puţului, se afla un miner între două vârste, cu faţa sclipind de mândrie, care habar nu avea ce fel de proiect era acesta.

— Hai, rosti şeful de şantier, dând din cap mulţumit şi apoi aplecându-se cu un aer formal şi graţios în direcţia bărbatului de jos, care îi răspunse îndatoritor şi mândru.

Următorul tren care trebuia să sosească va aduce un malaxor de ciment supradimensionat. Seturile de grinzi preasamblate erau deja stivuite lângă acest puţ – ca, de altfel, lângă toate celelalte, aşteptând să fie coborâte. Această echipă terminase treaba cu şase ore mai târziu decât echipa vecină şi cu nu mai puţin de două zile decât echipa cea mai îndepărtată – neregularităţile din stratul de rocă din adâncime creaseră probleme lucrătorilor de la puţul şase; adevărul era că făcuseră o treabă bună terminând atât de repede. Va trebui să le vorbească şi să-i felicite pentru efortul herculean, ca să mai uite de ruşinea de a fi fost ultimii. Echipa şase era cea mai bună echipă a sa şi era mare păcat că avusese un asemenea ghinion.

— Încă trei luni şi terminăm la termen, zise încrezător maistrul.

— Când terminăm şi puţul şase, vom da o petrecere pentru oameni. O merită.

— Nu e prea amuzant, remarcă Chavez.

— E şi prea cald, încuviinţă Clark.

Instalaţia de aer condiţionat a Range Roverului era defectă sau poate că îşi dăduse duhul de disperare. Din fericire, aveau apă îmbuteliată.

— Dar e o căldură uscată, replică Ding, de parcă asta ar mai fi contat la o temperatură de patruzeci şi cinci de grade Celsius.

Deşurubă capacul unei sticle de plastic cu apă de izvor care, după aprecierea lui, trebuia să fi avut vreo treizeci şi cinci de grade. În condiţiile date, era surprinzător de răcoritoare.

— La noapte va coborî poate până la douăzeci şi cinci.

— Am făcut bine că mi-am luat puloverul, domnule C.

Chavez se opri să se şteargă de sudoare înainte de a privi din nou prin binoclu. Era bun, dar nu-l ajuta prea mult, în afară de faptul că vedea mai clar aerul fierbinte, sclipitor, ce se vălurea asemenea unei mări nevăzute, frământată de furtună. Aici nu supravieţuia nimic, în

afară de câte un vultur rătăcit, care cu siguranţă curăţase demult scheletul oricărei vietăţi ce făcuse vreodată greşeala de a se naşte în acest loc. Şi când te gândeşti că îşi imaginase că Deşertul Mojave era deprimant. Acolo, cel puţin, existau coioţi.

Nu se schimba nimic, reflectă Clark. Făcea treburi din astea de… treizeci de ani? Nu chiar atât, dar pe aproape. Iisuse, treizeci de ani! Încă nu avusese ocazia să o facă într-un loc care să i se potrivească efectiv, dar în clipa aceasta nu părea important. Acoperirea sub care călătoreau era foarte firavă. Spatele Roverului era ticsit cu echipamente topografice şi cu lăzi cu mostre de rocă, suficiente ca să-i convingă pe localnicii analfabeţi că muntele acela singuratic ascundea un zăcământ uriaş de molibden. Localnicii ştiau cum arăta aurul – cine nu ştia? – dar minereul alintat de mineri „Molly-be-damned”[1] constituia un mister pentru neiniţiaţi, abstracţie făcând de valoarea sa pe piaţă, care era considerabilă. Clark folosise acest truc de multe ori. O descoperire geologică era genul ideal de noroc, în stare să stârnească lăcomia oamenilor. Le plăcea la nebunie ideea de a avea ceva de valoare zăcând sub tălpi, iar John Clark aducea foarte bine cu un inginer minier, cu mâinile aspre şi faţa cinstită, gata să le dea vestea cea bună şi confidenţială.

Îşi consultă ceasul. Întâlnirea trebuia să aibă loc peste nouăzeci de minute, dar el sosise mai devreme, ca să verifice terenul. Era cald şi pustiu, ceea ce nu era o surpriză, iar locul se afla la vreo douăzeci de mile distanţă de muntele despre care avea să se mai vorbească. Se găsea la o întretăiere de drumuri bătătorite, unul pe direcţia nord-sud, celălalt aproximativ pe direcţia est-vest, ambele destul de vizibile; în ciuda nisipului şi pietrişului răscolit de vânt, care ar fi trebuit să acopere orice urmă de prezenţă umană, Clark nu reuşea să înţeleagă. Nu puteai ţine piept anilor lungi de secetă, dar, chiar şi cu câte o ploaie ocazională, era incredibil că cineva putea supravieţui aici. Şi totuşi, unii reuşiseră şi, din câte ştia el, trăiau şi acum, dacă aveau destulă iarbă pentru capre… şi nu erau tulburaţi de bărbaţi cu arme, care să le fure animalele şi să ucidă ciobanii. Cei doi ofiţeri superiori ai CIA şedeau în maşina cu geamurile lăsate, beau apă îmbuteliată şi transpirau, epuizând toate subiectele de discuţie.

Camioanele îşi făcură apariţia spre amurg. Mai întâi observară trâmbele de praf, asemenea urmelor lăsate de bărcile cu motor, sclipind galbene în lumina slabă. Într-o ţară atât de dezolantă şi de pustie, cum de se pricepeau să le păstreze în stare de funcţionare? Cineva ştia să le întreţină şi ăsta era un lucru remarcabil. Însemna că nu era totul pierdut pentru locul acesta arid. Dacă oamenii răi erau în

---

1 Molly-fii-blestemată, asociere făcută pe baza asemănării sonore cu cuvântul molibden (n. tr.).

stare să o facă, o puteau face şi cei buni. Exact acesta era motivul pentru care Clark şi Chavez se aflau aici.

Primul camion era cu mult înaintea celorlalte. Era vechi, probabil că fusese iniţial un camion militar, deşi, după caroseria deteriorată, nu puteai decât ghici ţara de origine şi numele producătorului. Ocoli Roverul lor pe o rază de vreo sută de metri, suficient pentru ca echipajul, inclusiv un bărbat postat în spatele unei arme ce părea o mitralieră rusească de calibrul 12,7 mm, aşezată în spatele camionului, să-i studieze discret şi prudent. Şeful lor le spunea „poliţişti" – pe vremuri fuseseră „tehnicieni". După un timp se opri şi coborâră, rămânând pe loc, cu ochii aţintiţi pe Rover, ţinând în mâini puşti murdare, dar, probabil, în stare de funcţionare. În curând, oamenii vor fi mai puţin importanţi. Era seară. Chavez privi spre un bărbat aşezat în umbra unui camion oprit la vreo sută de metri, care mesteca haşiş.

— Prostănacul ăla n-ar putea cel puţin să-l fumeze? întrebă ofiţerul exasperat, în aerul fierbinte din maşină.

— Face rău la plămâni, Ding. Doar ştii şi tu.

Partenerul lor de discuţii din seara aceea câştiga frumuşel de pe urma importului de haşiş. De fapt, cam două cincimi din producţia internă a ţării se duceau pe finanţarea acestui comerţ, întreţinând o flotă de avioane ce aduceau marfa din Somalia. Acest fapt îi deranja pe Clark şi pe Chavez, dar misiunea lor nu avea nici o legătură cu preferinţele lor personale. Era în legătură cu o datorie veche. Generalul Mohammed Abdul Corp – gradul i-l dăduseră ziariştii care nu ştiau cum să-l numească altfel – purta răspunderea morţii, cu mult timp în urmă, a douăzeci de soldaţi americani. Mai precis, cu doi ani în urmă, mult peste capacitatea de memorare a mass-media, pentru că, după ce îi omorâse pe soldaţii americani, revenise la principala sa preocupare, aceea de a-şi ucide compatrioţii. Clark şi Chavez se aflau aici pentru cel din urmă motiv, dar dreptatea putea avea multe forme şi nuanţe, astfel încât Clark găsea o plăcere aparte în îndeplinirea unui plan paralel. Faptul că Abdul Corp se ocupa şi de narcotice părea cadoul special al unui Dumnezeu cu simţul umorului.

— Ne punem la patru ace înainte să ajungă aici? întrebă Ding, trădându-şi puţin nervozitatea.

Cei patru bărbaţi de lângă camion stăteau pur şi simplu, mestecând tutun şi privind, cu puştile culcate pe genunchi, uitând de tot de mitraliera din spate. Ei erau avanpostul de securitate al Generalului.

Clark clătină din cap.

— Pierdere de timp.

— La dracu', suntem aici de şase săptămâni.

Şi asta pentru o singură întâlnire. Ei bine, ăsta era mersul lucrurilor.

— Trebuia să dau jos astea trei kile transpirând, replică Clark cu un

zâmbet iritat.

Probabil chiar mai mult de trei, îşi zise el în gând. E nevoie de timp ca să faci cum trebuie lucrurile astea.

— Mă întreb cum se descurcă Patsy la colegiu? murmură Ding, privind următoarea trâmbă de praf care se apropia.

Clark nu-i răspunse. Nu pricepea cum de fiica sa putea să-l considere pe partenerul lui de teren exotic, interesant şi… fermecător. Ding era mai scund decât ea – Patsy semăna cu mama ei, înaltă şi zveltă – şi provenea dintr-un mediu pestriţ. John nu putea nega faptul că Chavez muncise mai mult ca orice alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată ca să devină cineva, în ciuda soartei potrivnice. Băiatul avea acum treizeci şi unu de ani. Băiatul? îşi repetă Clark. Cu zece ani mai în vârstă decât fetiţa lui, Patricia Doris Clark. Ar fi putut spune câte ceva despre viaţa asta nenorocită de teren, dar Ding i-ar fi replicat că nu el era cel care trebuia să hotărască şi ăsta era adevărul. Era şi părerea lui Sandy.

Gândul care nu-i dădea pace lui Clark era acela că Patricia, copilul lui, ar putea avea relaţii sexuale cu… Ding? Părintele din el se simţea tulburat de această idee, dar trebuia să recunoască faptul că şi el îşi trăise din plin tinereţea. Îşi zise că fetele erau pedeapsa lui Dumnezeu pentru că te-ai născut bărbat; tremurai în permanenţă de frică să nu întâlnească pe cineva ca… tine, la vârsta aceea. În cazul lui Patsy, această similitudine era mult prea izbitoare ca să fie uşor acceptată.

— Concentrează-te asupra misiunii, Ding.

— Am înţeles, domnule C.

Clark nu trebui să întoarcă capul. Îşi imagină zâmbetul de pe buzele partenerului său. Şi aproape că-l simţi dispărând, atunci când aerul încins fu tulburat de alte dâre de praf.

— Punem noi mâna pe tine, nenorocitule, şopti Ding, revenind la realitate şi luându-şi morga de „misiune”.

Nu era vorba doar de soldaţii americani ucişi. Oamenii asemenea lui Corp distrugeau tot ce atingeau, iar această parte a lumii merita o şansă pentru viitor. Şansa aceasta ar fi fost posibilă cu doi ani mai devreme, dacă preşedintele ar fi ascultat sfatul comandanţilor de teren, nu pe cel al ONU. Totuşi, se părea că trăsese unele învăţăminte, ceea ce era un punct bun pentru el.

Soarele coborâse mult la orizont, gata să apună şi o dată cu asta căldura se mai domolise. Alte camioane. Amândoi sperau să nu urmeze prea multe. Chavez îşi ridică privirea spre cei patru bărbaţi aflaţi la vreo sută de metri distanţă. Discutau fără prea multă vlagă, moleşiţi de haşiş. În mod normal ar fi fost periculos să te afli în preajma unor bărbaţi drogaţi şi înarmaţi, dar, aşa cum se mai întâmpla câteodată, în seara aceea pericolul le juca feste. Cel de-al doilea camion era vizibil şi se apropia din ce în ce mai mult. Cei doi

ofiţeri CIA coborâră din maşină să-şi dezmorţească oasele şi să-i salute, precauţi, pe noii veniţi.

Garda personală a generalului, formată din „poliţişti” de elită, nu era cu nimic mai presus decât cei care sosiseră primii, deşi unii purtau cămăşi descheiate la nasturi. Primul care se apropie de ei duhnea a whisky, subtilizat probabil din stocul personal al generalului. Era un afront adus preceptelor islamice, dar la fel era şi traficul de droguri. Unul din lucrurile pe care le admira Clark la saudiţi era felul direct şi energic de a judeca acest tip de delincvenţi.

— Salut, îi zâmbi Clark bărbatului. Mă numesc John Clark. Acesta este domnul Chavez. Îl aşteptăm pe general, aşa cum ne-aţi spus…

— Ce transportaţi? întrebă „poliţistul”, surprinzându-l pe Clark cu cunoştinţele sale de engleză.

John ridică geanta plină cu mostre de rocă, în timp ce Ding îi arăta instrumentele electronice. După o verificare superficială a maşinii, avură parte de surpriza plăcută de a nu fi percheziţionaţi mai atent.

După aceasta sosi Corp, însoţit de garda personală de încredere, dacă se putea spune aşa ceva. Aceştia ocupau un automobil marca Zil, de fabricaţie sovietică. Generalul însuşi călătorea într-un Mercedes care aparţinuse unui membru al guvernului, înainte ca acesta să se fi dizolvat. Avusese parte şi de zile mai bune, dar era probabil cel mai bun automobil din ţară. Corp era îmbrăcat în hainele bune, de duminică: o cămaşă kaki, îmbrăcată peste pantalonii cu vipuşcă, cu nişte însemne de grad pe epoleţi şi o pereche de cizme ce fuseseră lustruite probabil cu o săptămână în urmă. Acum soarele era chiar sub linia orizontului. Foarte curând avea să se întunece, dar atmosfera rarefiată a deşertului aflat la mare altitudine lăsa deja să se vadă o mulţime de stele.

Generalul era un bărbat politicos, cel puţin după propriile sale criterii. Se apropie de ei cu paşi alerţi şi le întinse mâna. În timp ce i-o strângea, Clark se întrebă ce se întâmplase cu proprietarul Mercedesului. Mai mult ca sigur că fusese asasinat, împreună cu ceilalţi membri ai guvernului. Muriseră în parte din cauza incompetenţei, dar mai ales a barbariei, probabil chiar de mâna sigură şi prietenoasă pe care o strângea el acum.

— Aţi terminat prospecţiunile topografice? întrebă Corp, surprinzându-l încă o dată pe Clark cu corectitudinea sa gramaticală.

— Da, domnule. Îmi permiteţi să vă arăt?

— Desigur.

Corp se apropie în urma lui de portbagajul Roverului. Chavez scoase la iveală o hartă topografică şi câteva fotografii luate din satelit, cumpărate.

— S-ar putea să fie cel mai mare zăcământ, după cel din Colorado, iar puritatea este uimitoare. Chiar aici, adăugă Clark, împungând

harta cu un indicator metalic.

— La treizeci de kilometri de locul în care ne aflăm…

Clark zâmbi.

— Ştiţi, cu toate că lucrez de atâta timp în branşa asta, nu pot să nu mă minunez. Cu milioane de ani în urmă, un bulgăre uriaş din chestia asta a ţâşnit din inima Pământului.

Perora foarte poetic. Avea multă experienţă şi, în afară de asta, citise din plăcere o grămadă de tratate de geologie, împrumutând frazele cele mai frumoase.

— Oricum, interveni Ding după câteva clipe, suprasarcina nu constituie o problemă. Am localizat zăcământul cu precizie.

— Cum aţi reuşit? întrebă Corp.

Hărţile de care dispunea ţara sa erau produsul unei alte epoci, mult mai primitive.

— Cu aceasta, domnule, răspunse Ding, întinzându-i instrumentul.

— Ce este acesta? se interesă Generalul.

— Un detector SPG, explică Chavez. Ne ajută să ne descurcăm. Trebuie doar să apăsaţi pe butonul acela de cauciuc.

Corp făcu exact cum i se spusese, apoi ridică cutia mare din plastic verde, subţire şi privi afişajul. Mai întâi îi arătă ora exactă, apoi începu să se desfăşoare, dovedind că era în legătură cu unul, apoi cu doi şi, în sfârşit, cu trei sateliţi ai Sistemului de Poziţionare Globală.

— Ce instrument uluitor, zise el, deşi nu văzuse nici pe jumătate din ce putea acesta să facă.

Apăsând pe buton, trimise în eter un semnal radio. Era atât de uşor să uite că se aflau la numai o sută de mile de Oceanul Indian şi că undeva, dincolo de linia orizontului, s-ar putea afla un portavion. O navă cu puntea pustie pe moment, pentru că elicopterele care obişnuiau să staţioneze acolo decolaseră cu o oră mai devreme şi se retrăseseră într-un loc sigur, cu treizeci şi cinci de mile mai spre sud.

Corp aruncă încă a privire detectorului, apoi îl dădu înapoi.

— Ce e cu zgomotul ăsta? întrebă el, trecându-i-l în mâinile lui Ding.

— Bateria este prost fixată, explică Chavez, surâzând.

Era de la singura armă pe care o aveau şi încă una de dimensiuni modeste. Generalul nu acordă prea mare atenţie explicaţiei superficiale şi se întoarse din nou spre Clark.

— Cât? întrebă el simplu.

— Păi, determinarea exactă a dimensiunii zăcământului ar necesita…

— Bani, domnule Clark.

— Anaconda este gata să vă ofere cincizeci de milioane de dolari, domnule. Vă vom plăti în patru rate a câte douăsprezece milioane şi jumătate, plus zece la sută din beneficiul brut al lucrărilor miniere. Avansul şi restul plăţii se vor achita în dolari.

— Nu e suficient. Ştiu cât valorează molibdenul.

În drum spre locul întâlnirii consultase un exemplar din Financial Times.

— Dar vor fi necesari doi, poate chiar trei ani pentru începerea lucrărilor. Apoi va trebui să găsim cea mai bună cale de a transporta minereul pe coastă. Poate cu camioane sau pe calea ferată, dacă zăcământul este atât de mare pe cât credem noi. Costul lucrărilor va fi de ordinul a trei sute de milioane.

Chiar la preţul mâinii de lucru de aici, îşi zise Clark.

— Am nevoie de mai mulţi bani ca să asigur fericirea poporului meu. Trebuie să înţelegeţi asta, zise Corp chibzuit.

Clark îşi spuse că, dacă ar fi fost un om de onoare, negocierile ar fi fost chiar interesante. Corp avea nevoie de mai mulţi bani ca să cumpere arme cu care să recucerească ţara al cărei stăpân fusese odată. Naţiunile Unite îl îndepărtaseră de la putere, dar nu făcuseră o treabă foarte conştiincioasă. Exilat în obscuritatea primejdioasă a unei regiuni pustii, supravieţuise în timpul anului ce trecuse transportând haşiş în oraşe şi câştigând suficient pentru a prezenta din nou un pericol potenţial pentru siguranţa statului. Cu arme noi, desigur şi cu un control deplin asupra ţării, ar fi renegociat monopolul molibdenului. Era un plan inteligent, dar străveziu, îşi zise Clark, care visase să-l scoată el însuşi pe nemernic din bârlog.

— Sigur, suntem cu toţii preocupaţi de stabilitatea politică în zonă, recunoscu John, cu zâmbetul unui om care cunoştea toate dedesubturile problemei.

În definitiv, era de notorietate faptul că americanii făceau afaceri cu toate ţările lumii, sau cel puţin aceasta era impresia lui Corp şi a altora ca el.

Chavez îşi făcea de lucru cu detectorul, urmărind afişajul cu cristale lichide. Unul din pătratele din colţul drept se înnegri. Ding tuşi din cauza prafului din aer şi îşi frecă nasul.

— OK, spuse Clark. Sunteţi un om serios şi vă înţelegem. Putem plăti un avans de cincizeci de milioane. Îi doriţi într-un cont în Elveţia?

— Aşa e mai bine, admise Corp mai destins.

Ocoli Roverul şi arătă spre portbagaj.

— Acestea sunt mostrele de rocă?

— Da, domnule, răspunse Clark, dând din cap.

Îi întinse un bolovan de vreo două kilograme, cu un conţinut foarte ridicat de molibden, care însă provenea din Colorado, nu din Africa.

— Vreţi să-l arătaţi oamenilor dumneavoastră?

— Ce-s astea? se interesă Corp, arătând spre două obiecte din maşină.

— Lămpile noastre, domnule, explică Chavez şi scoase una, surâzând.

Ding făcu la fel.

— Aveţi o armă acolo, observă Corp amuzat, arătând spre o puşcă cu percutor.

Doi dintre bodyguarzi se apropiară.

— Domnule, suntem totuşi în Africa. Ne-am temut...

— De lei?

Asta i se păru lui Corp o glumă bună. Se întoarse şi le spuse ceva „poliţiştilor" săi, care izbucniră într-un râs afabil, aflând de prostia americanilor.

— Noi ucidem leii, le spuse Corp după ce râsetele se potoliră. Aici nu supravieţuieşte nimic.

Generalul îşi zise că Clark se comporta ca un adevărat bărbat, aşa cum stătea, acolo, cu lanterna în mână. Părea o lanternă puternică.

— Pentru ce este asta?

— Păi, nu-mi prea place întunericul şi, în plus, când înnoptăm sub cerul liber, îmi place să fac poze.

— Da, întări Ding. Chestiile astea sunt nemaipomenite.

Se întoarse şi îşi plimbă privirea peste garda personală a generalului. Erau două grupuri, unul de patru, celălalt de şase persoane, plus cei doi de lângă ei şi Corp însuşi.

— Vreţi să vă fac nişte fotografii împreună cu oamenii dumneavoastră? întrebă Clark, fără să facă vreun gest în direcţia aparatului.

Pe fază, Chavez aprinse lanterna şi o îndreptă asupra grupului mai numeros. Clark îi conduse pe cei trei bărbaţi mai aproape de maşină. „Lanternele" funcţionau de minune. În mai puţin de trei secunde cei doi ofiţeri CIA stingeau luminile şi imobilizau mâinile indivizilor.

— Credeaţi că am uitat? îl întrebă ofiţerul CIA pe Corp, cincisprezece minute mai târziu, în vuietul elicopterului ce se apropia din ce în ce mai mult.

Toţi cei doisprezece bărbaţi din garda de corp a generalului zăceau cu faţa în jos pe pământ şi cu mâinile legate la spate cu ajutorul unor frânghii din plastic, de genul acelora folosite de poliţişti când nu aveau cătuşe la îndemână. Generalul nu mai putea face altceva decât să geamă şi să se zvârcolească de durere. Ding sparse câteva cartuşe de semnalizare şi le împrăştie în jurul Roverului. Primul elicopter UH-60 Blackhawk se apropie, rotindu-se prevăzător şi luminând terenul cu reflectoarele.

— BIRD DOG ONE, aici BAG MAN.

— Bună seara, BAG MAN, BIRD DOG ONE ţine situaţia sub control. Aterizaţi, chicoti Clark în aparatul de emisie.

Primul elicopter ateriză cu mult în afara spaţiului iluminat. Membrii grupului de asalt apărură din umbră asemeni unor năluci, înaintând cu armele pregătite, la câte cinci metri distanţă unul de celălalt.

— Clark? se auzi o voce răspicată şi nervoasă.

— Da, răspunse John, făcând semn cu mâna. I-am prins.

Căpitanul grupului de comando veni mai aproape. O figură latino-americană, brăzdată de dâre de vopsea de camuflaj şi îmbrăcată în uniformă de deşert. Participase la ultima misiune de pe continentul african ca locotenent şi îşi amintea de serviciul funerar ţinut în memoria oamenilor căzuţi din plutonul său. Aducerea grupului de comando fusese ideea lui Clark şi fusese acceptată uşor. În spatele căpitanului Diego Checa îşi făcură apariţia încă patru bărbaţi. Restul grupului se împrăştie ca să-i percheziţioneze pe „poliţişti”.

— Ce facem cu ăştia doi? întrebă unul din ei, arătând spre bodyguarzii personali ai lui Corp.

— Lăsaţi-i în pace, răspunse Ding.

— Am înţeles, domnule, replică luptătorul din Forţele Speciale care apoi scoase la iveală două perechi de cătuşe pe care le fixă, pentru mai multă siguranţă, alături de legăturile din plastic de pe mâinile celor doi.

Căpitanul Checa puse el însuşi cătuşele pe încheietura mâinilor lui Corp. Ajutat de un sergent, îl ridică de jos, în timp ce Clark şi Chavez îşi luau lucrurile personale din maşină şi porneau în urma soldaţilor spre elicopter. Unul din luptători îi întinse un bidon lui Chavez.

— Salutări din partea lui Oso, spuse sergentul-major.

Ding întoarse brusc capul.

— Ce mai face?

— E la şcoala de plutonieri-majori. E supărat că a pierdut ocazia asta. Mă numesc Gomez, Foxtrot, ofiţer secund din plutonul 175. Atunci am fost şi eu aici.

— Aţi făcut ca totul să pară foarte simplu, îi spunea Checa lui Clark la câţiva metri depărtare.

— Şase săptămâni, răspunse ofiţerul superior cu o indiferenţă bine studiată. Regulamentul impune un asemenea demers. Patru săptămâni am ars gazul în pustietatea asta, două săptămâni a durat pregătirea întâlnirii, şase ore am aşteptat sosirea lor şi cam în zece secunde l-am capturat.

— Ca la carte, remarcă Checa îi întinse o doză de Gatorade. Privirea căpitanului se fixă asupra superiorului său. Oricine ar fi, îşi zise la început Checa, e prea în vârstă ca să se mai joace de-a v-aţi ascunselea cu traficanţii în pustietatea asta. Apoi îl privi pe Clark în ochi, cu mai multă atenţie.

— Cum naiba reuşiţi? îl întrebă Gomez pe Chavez în uşa elicopterului.

Ceilalţi se traseră mai aproape, curioşi să audă răspunsul.

Ding aruncă o privire echipamentului pe care-l purta şi izbucni în râs.

— Prin magie.

Gomez era nemulţumit că întrebarea sa rămăsese fără răspuns.

— Pe indivizii ăia îi lăsaţi acolo?

— Da, replică Chavez, aruncând o ultimă privire în spate.

Mai devreme sau mai târziu unul dintre „poliţişti” va reuşi – probabil – să-şi elibereze mâinile, va scoate cuţitul şi îl va dezlega pe celălalt, după care nu le mai rămânea decât să-şi bată capul cum să scape de cătuşe.

— Pe noi ne interesa şeful lor.

Gomez se întoarse şi scrută orizontul.

— Pe-aici sunt lei sau hiene?

Ding clătină din cap.

Mare păcat, îşi zise sergentul.

Soldaţii îşi fixară centurile de siguranţă. De îndată ce elicopterul se desprinse de la pământ, Clark îşi puse o pereche de căşti şi aşteptă ca şeful grupului să regleze frecvenţa radio.

— CAPSTONE, aici BIRD DOG, începu el.

Cu o diferenţă de fus orar de opt ore, la Washington era trecut cu puţin de amiază. Semnalul radio transmis din elicopter pe unde ultrascurte fu mai întâi recepţionat de nava Tripoli, iar de acolo preluat de un satelit. Biroul de transmisiuni dirijă apelul chiar la telefonul de pe biroul lui Ryan.

— Da, BIRD DOG, aici CAPSTONE.

Vocea lui Clark era greu de recunoscut, dar cuvintele erau cele convenite: „Nici unul din amicii noştri nu este rănit. Repet, raţa este în traistă şi nu avem pierderi printre amici”.

— Am înţeles, BIRD DOG. Începe livrarea, conform planului.

Era, într-adevăr, revoltător, îşi zise Jack, aşezând receptorul în furcă. Asemenea operaţiuni erau de obicei rezolvate pe teren, dar, de data aceasta, preşedintele însuşi insistase. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre Biroul Oval.

— L-aţi prins? întrebă D’Agustino, văzându-l pe Jack grăbit pe coridor.

— Tu de unde ştii?

— Şeful era foarte îngrijorat, îi explică Helen încet.

— Ei bine, nu mai are motive să fie.

— Asta a fost una din socotelile care trebuiau încheiate. Bine aţi venit înapoi, domnule doctor Ryan.

În acea zi, o altă persoană era bântuită de amintirile trecutului.

— Continuă, spuse psihologul.

— A fost îngrozitor, începu femeia, privind fix podeaua. A fost singura oară în viaţă când mi s-a întâmplat şi…

Deşi vorbele curgeau molcom, pe un ton fără inflexiuni, femeia mai în vârstă se simţea tulburată în primul rând de aspectul ei fizic. Pacienta avea treizeci şi cinci de ani şi ar fi trebuit să fie subţirică, minionă şi blondă; faţa ei însă era buhăită de prea multă mâncare şi băutură, iar părul cu greu putea fi numit atrăgător. Pielea, care ar fi trebuit să fie albă, era doar palidă şi mată, asemenea cretei, cu porii deschişi, pe care nici măcar fondul de ten nu reuşea să-i ascundă. Doar vocea arăta ce fusese pacienta odată, iar vocea ei relata evenimentele petrecute cu trei ani în urmă ca şi cum mintea i-ar fi funcţionat pe două niveluri, primul – al victimei, iar al doilea – al observatorului care, într-un mod intelectual, distant, îşi punea întrebarea dacă participase cu adevărat.

— Vreau să spun, el e cine e, iar eu lucram pentru el şi ţineam la el…

Vocea i se frânse din nou. Femeia înghiţi în sec şi tăcu o clipă înainte de a continua.

— Adică, îl admir, admir tot ce face, tot ceea ce reprezintă.

Îşi ridică privirea. În mod ciudat, ochii îi erau uscaţi ca celofanul, o întindere netedă, reflectând lumina fără un licăr de lacrimă.

— Este atât de fermecător, de grijuliu şi…

— E-n regulă, Barbara.

Ca în nenumărate ocazii, psihologul încercă să-şi înfrâneze dorinţa de a-şi consola pacienta. Ştia însă că trebuia să rămână distantă, că trebuia să-şi ascundă propria ură faţă de ceea ce i se întâmplase acestei femei inteligente şi capabile. Totul se petrecuse din cauza unui bărbat care uzase de poziţia şi de puterea pe care le deţinea pentru a atrage femei, asemenea luminii care, hipnotizând musculiţele, le atrage din ce în ce mai aproape, în cercuri strălucitoare, până le distruge. Era o schemă caracteristică vieţii în acel oraş. De atunci, Barbara părăsise doi bărbaţi care i-ar fi putut fi parteneri ideali într-o viaţă echilibrată. Era o femeie inteligentă, absolventă a Universităţii din Pennsylvania, cu o diplomă în ştiinţe politice şi doctoratul în probleme de administraţie publică. Nu era o secretară prostuţă sau o studentă angajată pe timp de vară şi poate că din această cauză fusese cu atât mai vulnerabilă; intrase în politică, ştiind că era destul de capabilă şi că nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru care să o treacă dincolo de culme, sau de linie, sau care o fi fost eufemismul folosit în mod curent pentru Capitol Hill. Problema era că acea linie nu putea fi traversată decât într-o singură direcţie, iar ceea ce se afla dincolo de ea nu putea fi observat cu uşurinţă din partea cealaltă.

— Ştii, aş fi făcut-o oricum, zise Barbara într-o clipă de sinceritate brutală. N-ar fi trebuit să…

— Te simţi vinovată din cauza asta? întrebă doctoriţa Clarice

Golden.

Barbara Linders încuviinţă din cap. Golden îşi înăbuşi un oftat şi continuă pe un ton blând:

— Şi crezi că i-ai dat…

— Semnale, dădu pacienta din cap. Aşa mi-a spus: „Mi-ai dat semnale”. Poate că i le-am dat.

— Nu i le-ai dat, Barbara. Acum te rog să continui, o îndemnă Clarice încet.

— Pur şi simplu nu aveam chef. Nu spun că n-aş fi făcut-o, poate altădată, în altă zi, dar atunci nu mă simţeam bine. Când venisem la birou în dimineaţa aceea mă simţeam bine, dar probabil că mă păştea o răceală sau altceva, pentru că după-masă mi s-a făcut greaţă şi aş fi vrut să plec acasă mai repede. Dar era ziua în care discutam amendamentele la legislaţia privind drepturile civile, pe care o sponsoriza el, aşa că am luat două tablete de Tylenol pentru febră şi am rămas. Pe la nouă nu mai eram decât noi doi în birou. Drepturile civile sunt specialitatea mea. Şedeam pe canapeaua din biroul lui, iar el se plimba prin cameră, aşa cum face întotdeauna când îşi formulează ideile şi deodată m-am pomenit cu el în spatele meu. Îmi amintesc că vocea i-a devenit dulce şi prietenoasă şi din senin mi-a zis „Ai cel mai frumos păr, Barbara”, iar eu i-am răspuns „Mulţumesc”. M-a întrebat cum mă simt şi i-am spus că mă paşte o boală şi atunci mi-a zis că-mi dă ceva ce foloseşte el de obicei – coniac.

Povestea repede, ca şi cum ar fi sperat să termine partea aceasta a povestirii cât mai curând, asemenea unei persoane care derulează rapid o videocasetă împănată cu reclame.

— Nu l-am văzut punând ceva în băutură. Avea o sticlă de Remy în dulăpiorul din spatele biroului şi bănuiesc că încă ceva. Am băut pe nerăsuflate. Stătea acolo, privindu-mă, fără să scoată măcar o vorbă, doar uitându-se la mine, ca şi cum ar fi ştiut că se va întâmpla repede. Era ca şi cum… nu ştiu. Îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă, ca atunci când te îmbeţi imediat şi îţi pierzi autocontrolul.

Vocea i se frânse timp de vreo cincisprezece secunde, iar doctoriţa Golden aşteptă, privind-o aşa cum făcuse şi el, îi trecu ei prin minte. Această ironie a soartei o stânjenea, dar aici era vorba de profesia ei: era un gest medical, menit să ajute, nu să facă rău. Pacienta ei retrăia acum totul. Ca întotdeauna, îţi puteai da seama după ochii ei. Ca şi cum mintea i-ar fi fost într-adevăr un aparat video, scena se desfăşura în faţa ei, iar Barbara Linders nu făcea altceva decât să comenteze ceea ce vedea, refuzând să relateze cu adevărat experienţa personală îngrozitoare pe care o trăise. Timp de zece minute descrise totul, fără a uita nici un amănunt clinic, relatând pas cu pas, cu mintea organizată a profesionistei care era. De-abia când isprăvi fu cuprinsă din nou de emoţie.

— Nu era nevoie să mă violeze. Ar fi putut să mă… roage. Aş fi… vreau să spun, în altă zi, la sfârşit de săptămână… ştiam că era însurat, dar mi-a plăcut de el şi…

— Dar te-a violat, Barbara. Te-a drogat şi te-a violat.

De data aceasta, doctoriţa Golden se aplecă şi îi luă mâna într-a sa, pentru că acum ştia totul. Barbara Linders povestise întreaga întâmplare îngrozitoare, probabil pentru întâia oară de când se petrecuse. În perioada intermediară dezvăluise fragmente şi secvenţe, în special cele mai terifiante, dar aceasta era prima oară când trecuse prin toată întâmplarea, în ordine cronologică, de la început până la sfârşit, iar impactul povestirii era, cum şi trebuia să fie de fapt, traumatizant şi purificator.

— Trebuie să mai fie ceva, spuse Golden după ce hohotele de plâns se stinseră.

— Aşa e, răspunse Barbara imediat, deloc surprinsă că psihologul îşi dăduse seama de asta. A mai fost cel puţin o femeie de la birou, Lisa Beringer. S-a… s-a sinucis după un an, a intrat cu maşina într-un pilon de pod, ca şi cum ar fi fost un accident, din cauza băuturii, dar a lăsat un bilet în birou. Eu i-am strâns lucrurile şi… l-am găsit.

Spre stupefacţia doctoriţei Golden, Barbara Linders deschise poşeta şi îl scoase la iveală. „Biletul” era într-un plic albastru şi cuprindea şase coli de corespondenţă personală, acoperite cu scrisul des şi lizibil al unei femei care hotărâse să-şi pună capăt zilelor, dar care dorea ca cineva să afle din ce cauză o făcuse.

Medicul psihiatru Clarice Golden mai văzuse astfel de scrisori şi de fiecare dată se simţise cuprinsă de un fel de uimire melancolică la gândul că oamenii puteau face aşa ceva. Întotdeauna scriau despre o durere insuportabilă, însă de cele mai multe ori trădau un psihic deprimat, care ar fi putut fi salvat, vindecat şi redat vieţii normale, dacă persoana în cauză ar fi avut inspiraţia să dea un singur telefon sau să stea de vorbă cu un singur prieten apropiat. Doctorul Golden nu citi mai mult de două paragrafe şi îşi dădu seama imediat că Lisa Beringer fusese încă o victimă fără rost, o femeie care se simţise singură, părăsită, într-un serviciu plin de lume care i-ar fi putut veni în ajutor.

Medicii specializaţi în sănătatea mintală erau antrenaţi să-şi ascundă sentimentele, din motive lesne de înţeles. Clarice Golden practica de aproape treizeci de ani această meserie şi talentului cu care o înzestrase Dumnezeu i se adăugase o viaţă plină de experienţe personale. Deosebit de pricepută în ajutorarea victimelor abuzurilor sexuale, manifesta compasiune, înţelegere şi un sprijin nemărginit şi de foarte bună calitate, care, deşi reale, constituiau doar un paravan care ascundea sentimentele sale adevărate. Ura obsedaţii sexuali tot atât de mult ca orice ofiţer de poliţie, poate chiar mai mult. Poliţistul

vede trupul victimei, vânătăile şi lacrimile, aude hohotele sale de plâns. Munca psihologului este de durată mai lungă; el pătrunde în mintea victimei în căutarea amintirilor dureroase şi încearcă să găsească o modalitate de a le extirpa. Violul este o crimă împotriva minţii, nu a trupului, iar rănile ascunse pe care le alina Clarice Golden de o viaţă erau tot atât de urâte sau poate chiar mai urâte decât lucrurile văzute de poliţişti. Ura fiinţele acestea cu toate că, fiind o fire blândă şi sensibilă, nu ar fi putut răzbuna niciodată fizic crimele comise.

De data aceasta însă, avea de-a face cu o problemă specială. Ţinea permanent legătura cu serviciile specializate în anchetarea delictelor sexuale din toate secţiile de poliţie, pe o rază de cincizeci de mile, dar acest delict fusese comis într-o clădire federală şi trebuia să verifice sub jurisdicţia cui se afla. Trebuia să stea de vorbă cu vecinul ei, Dan Murray, de la FBI. Şi mai era o complicaţie. Făptaşul era la vremea respectivă senator al Statelor Unite şi deţinea încă un birou în Clădirea Capitoliului. Însă între timp îşi schimbase serviciul. Nu mai era senator de New England, ci vicepreşedinte al Statelor Unite.

ComSubPac fusese odată unul dintre cele mai măreţe idealuri pe care le-ar fi putut avea cineva, dar asta ţinea de-acum de domeniul trecutului. Primul mare comandant fusese viceamiralul Charles Lockwood şi, dintre toţi cei care îi înfrânseră pe japonezi, doar Chester Nimitz şi, poate, Charles Layton fuseseră mai importanţi. Lockwood fusese acela care, instalat chiar în acest birou din clădirea situată pe înălţimile care dominau Pearl Harbor, îi trimisese în luptă, în fruntea navelor din flotă, pe Mush Morton, Gene Fluckey, Dick O'Kane şi pe ceilalţi eroi legendari. Acelaşi birou, aceeaşi uşă şi chiar acelaşi titlu – Comandant, Forţele Armate Submarine, Flota din Pacific a Statelor Unite – cu deosebirea că acum se accepta un rang inferior. Contraamiralul Bart Mancuso din cadrul marinei militare a S.U.A ştia că avusese noroc să ajungă atât de departe. Asta era partea bună.

Partea proastă era că, de fapt, urma să preia un serviciu muribund. Lockwood comandase o flotă adevărată de submarine şi baze plutitoare. Mai recent, Austin Smith îşi trimisese cele patruzeci şi ceva de ambarcaţiuni în cel mai mare ocean al lumii, dar Mancuso nu mai avea decât nouăsprezece nave de asalt şi şase lansatoare de torpile, iar acestea din urmă acostaseră, aşteptând să fie casate la Bremerton. Nici una nu urma să fie păstrată, nici măcar ca exponat de muzeu, amintind de vremuri demult apuse, ceea ce nu-l deranja pe Mancuso atât de mult pe cât ar fi trebuit. Nu-i plăcuseră niciodată torpiloarele şi nici destinaţia lor urâtă, nu agrease niciodată construcţia lor, amintind de nişte dube, nu-i plăcuse niciodată concepţia comandanţilor lor. Antrenat pe niveluri de asalt, Mancuso

preferase întotdeauna să se afle în miezul acţiunii – acolo unde fusese acţiunea, se corectă el în gând.

Fusese. Acum se sfârşise sau era pe sfârşite. Destinaţia submarinelor de asalt cu propulsie nucleară se schimbase, nu mai era cea de pe vremea lui Lockwood. În timp ce pe vremuri ele hăituiau navele de la suprafaţă, fie comerciale, fie de război, acum se specializaseră în eliminarea submarinelor inamice, asemenea avioanelor de luptă destinate distrugerii semenilor lor străini. Această specializare le îngustase scopul, concentrând echipamentul şi instrucţia până la limitele supreme. Nimic nu putea depăşi performanţa unui submarin cu propulsie nucleară atunci când venea vorba de urmărirea altuia. Însă nimeni nu s-ar fi aşteptat ca submarinele cu propulsie nucleară ale adversarului să reuşească să scape. Mancuso se antrenase toată viaţa pentru ceva care spera să nu se întâmple niciodată, detectând, localizând, încercuind şi distrugând submarine sovietice, fie ele lansatoare de torpile sau nave de asalt. De fapt, realizase ceva la care nu ar fi visat nici un alt comandant de submarine. Participase la capturarea unui submarin rusesc, o victorie păstrată încă în cel mai mare secret de guvernul ţării sale – iar o captură era preferabilă unei distrugeri, nu-i aşa? – dar, în definitiv, lumea se schimbase. Avusese şi el un rol în asta, de care era mândru. Uniunea Sovietică nu mai exista.

Din nefericire, dacă se gândea mai bine, nu mai exista nici marina sovietică, iar în lipsa submarinelor inamice ţara sa îşi recompensase luptătorii, ca-n atâtea alte ocazii, dându-i uitării. Acum torpiloarele nu prea mai aveau multe misiuni de îndeplinit. Marina sovietică, pe vremuri numeroasă şi redutabilă, era de-acum o amintire. Chiar săptămâna trecută văzuse nişte fotografii luate din satelit care înfăţişau bazele de la Petropavlovsk şi Vladivostok. Toate navele de care se ştia că dispuneau sovieticii – ruşii! – stăteau ancorate, iar pe partea superioară a câtorva se puteau chiar observa dâre portocalii de rugină, acolo unde vopseaua neagră se scorojise.

Alte misiuni posibile? Urmărirea navelor comerciale era o glumă – mai rău chiar, din moment ce mecanicii de la Orion, cu colecţia lor proprie de avioane P-3C, proiectate de asemenea pentru doborârea submarinelor, îşi perfecţionaseră demult aparatele, dotându-le cu rachete aer-sol şi mărindu-le viteza de zece ori faţă de cea a oricărui submarin, astfel încât, în eventualitatea puţin probabilă că cineva ar intenţiona să atace o navă comercială, puteau face o treabă mult mai rapidă şi mai bună.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru navele de război – sau ceea ce mai rămăsese din ele. Crudul adevăr, dacă se putea spune aşa, era că marina Statelor Unite, aşa subţiată şi devastată cum era, putea face faţă forţelor navale a trei ţări într-un timp mai scurt decât i-ar fi fost

necesar inamicului să-şi mobilizeze trupele şi să dea un comunicat de presă în care să-şi dezvăluie intenţiile duşmănoase.

Ei; şi? Chiar după ce triumfai în Super Bowl, tot mai rămâneau echipe pe care să le înfrunţi în anul următor. Dar în jocurile acestea mai serioase victoria trebuia luată ad litteram. Nu mai existau inamici pe mare, pe uscat rămăseseră doar câţiva, iar după cum mergeau lucrurile în lumea aceasta nouă, submarinele erau primele dintre toate forţele armate care rămâneau fără lucru. Singurul motiv pentru care mai exista încă un ComSubPac era inerţia birocratică. Exista un Com-orice-ar-fi-Pac, iar forţele armate submarine trebuiau să aibă un comandant ca echivalent social şi militar al altor trupe – aeriene, terestre şi de întreţinere.

Din cele nouăsprezece nave de asalt de care dispuneau, în prezent doar şapte erau pe mare. Patru erau în revizie, iar atelierele trăgeau cât puteau de timp ca să-şi justifice infrastructura. Celelalte erau ancorate de bărcile de serviciu sau în dane, în timp ce mecanicii de întreţinere îşi căutau noi lucruri interesante de făcut, protejându-şi propria existenţă şi identitatea militară şi civilă. Din cele şapte nave aflate pe mare, una urmărea un submarin nuclear chinezesc; submarinele acestea făceau atâta zgomot, încât Mancuso spera din tot sufletul că urechile operatorilor de la sonar nu vor avea prea mult de suferit. Urmărirea lor era o treabă cam la fel de dificilă ca urmărirea unui orb într-o parcare goală, ziua-n amiaza mare. Alte două submarine se ocupau de cercetarea mediului; de fapt, urmăreau coloniile de balene din adâncuri – nu pentru baleniere, ci la cererea comunităţii ecologiste. În această privinţa, submarinele lui câştigaseră un avans considerabil faţă de iubitorii naturii. Erau mai multe balene decât s-ar fi crezut. Dispariţia nu era nici pe departe atât de iminentă cum se credea odată, ceea ce avusese ca rezultat confruntarea grupărilor ecologiste cu o serie de probleme financiare. Toate astea îl lăsau pe Mancuso indiferent. Nu dorise niciodată să ucidă o balenă.

Celelalte patru submarine exersau, luptând în special unul împotriva celuilalt. Dar ecologiştii hotărâseră să se răzbune pe forţele armate submarine din Pacific ale Statelor Unite. După ce protestaseră împotriva construirii şi folosirii submarinelor timp de treizeci de ani, acum protestau împotriva dezafectării lor, astfel încât mai mult de jumătate din timpul de lucru al lui Mancuso era alocat îndosarierii a tot felul de rapoarte, formulării răspunsurilor la întrebările primite şi explicării răspunsurilor date. „Nenorociţi ingraţi!” mormăise Mancuso la un moment dat. La urma urmei, le dădea o mână de ajutor în problema balenelor. Amiralul îşi înăbuşi un nou mormăit în ceaşca de cafea şi deschise un alt dosar.

— Veşti bune, domnule comandant, se auzi dintr-o dată o voce.

— Cine naiba te-a lăsat să intri?

— Am o înţelegere cu şeful tău, replică Ron Jones. Zice că te-ai îngropat în hârtii.

— Ştie el ce spune, zise Mancuso, ridicându-se ca să-şi salute oaspetele.

Doctorul Jones avea şi el probleme. Sfârşitul Războiului Rece afecta şi partea civilă, astfel încât Jones se specializase în sistemele sonare folosite pe submarine. Deosebirea între ei doi era că Jones adunase mai întâi o mică avere.

— Deci, care sunt veştile bune?

— Am perfecţionat programul de procesare pentru interceptarea convorbirii mamiferelor cu sânge cald oprimate – semenii noştri. Tocmai am primit un telefon de la submarinul Chicago. Au identificat încă douăzeci de balene în Golful Alaska. Cred că acum o să obţin contractul de la NOAA. Îmi pot permite să te invit la masă, conchise Jones, aşezându-se într-un fotoliu de piele.

Se simţea bine în Hawaii şi purta haine adecvate – o cămaşă obişnuită şi tenişi Reebok, încălţaţi pe piciorul gol.

— Ţi-e dor vreodată de vremurile trecute? întrebă Bart cu un zâmbet poznaş.

— Vrei să spui de hăituielile de-a lungul şi de-a latul oceanului, la o sută cincizeci de metri adâncime, închis câte două luni încheiate într-o conductă de oţel duhnind ca o canistră de benzină şi cu aerul unui vestiar, mâncând în fiecare săptămână aceeaşi mâncare, privind la un televizor cu ecranul cât o coală de hârtie filme vechi şi spectacole TV înregistrate pe bandă, lucrând şase cu doisprezece, dormind, în cel mai bun caz, cinci ore pe noapte şi concentrat tot timpul ca un neurochirurg? Da, Bart, au fost timpuri frumoase.

Jones căzu o clipă pe gânduri.

— Îmi pare rău că nu mai sunt destul de tânăr ca să cred că e distractiv. Am fost destul de buni, nu-i aşa?

— Mai buni ca media, recunoscu Mancuso. Care-i treaba cu balenele?

— Băieţii mei au pus la punct un pachet de programe care le detectează bătăile inimii şi respiraţia. E o undă hertziană foarte clară. Ei bine, dacă le-ai pune un stetoscop pe piept atunci când înoată, ţi-ar sparge timpanele.

— Iniţial pentru ce a fost pregătit programul?

— Pentru detectarea navelor din categoria Kilo, desigur, zâmbi Jones şi-şi întoarse privirile spre baza navală aproape goală ce se întindea dincolo de ferestre. Însă acum nu mai pot spune acelaşi lucru. Am modificat vreo câteva sute de rânduri de coduri, am încropit un nou înveliş pentru cutie şi l-am prezentat celor de la NOAA.

Mancuso ar fi putut spune câte ceva despre folosirea programului în detectarea navelor din clasa Kilo pe care le deţineau iranienii în

Golful Persic, dar biroul de informaţii raportase că una din ele lipsea. Probabil că submarinul nimerise în calea unei super nave-cisternă şi fusese zdrobit sau pur şi simplu sfărâmat de fundul apei nu prea adânci, de către o navă al cărei echipaj nici măcar nu sesizase bubuitura. În orice caz, celelalte nave de aceeaşi categorie erau în siguranţă, ancorate în danele lor. Sau poate că iranienii auziseră în sfârşit de porecla folosită de bătrânii lupi de mare pentru submarine şi hotărâseră să nu se mai atingă de noile lor nave – în definitiv, pe vremuri li se spunea pigboats[2].

— Zău că pare pustiu afară, zise Jones, arătând spre ceea ce fusese cândva cea mai mare bază navală construită vreodată.

Nu se vedea nici un portavion, ci doar două crucişătoare, jumătate de escadră de distrugătoare, cam tot atâtea fregate şi cinci tractoare de flotă.

— Şefule, cine comandă acum flota din Pacific?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ron, hai să nu le dăm idei, bine?

2 Submarin (jargon); cuvânt cu cuvânt: barcă-porc (n. tr.).

2
Fraternitate

— L-aţi prins? întrebă preşedintele Durling.

— Cu mai puţin de jumătate de oră în urmă, confirmă Ryan, luând loc.

— Nu e nimeni rănit?

Acesta era un lucru important pentru preşedinte. Şi pentru Ryan era important, dar nu chiar atât de mult.

— Clark nu a raportat nici o pierdere dintre ai noştri.

— Dar din tabăra cealaltă?

Această întrebare fusese formulată de actualul Secretar de Stat Brett Hanson, absolvent la Choate şi Yale. Ryan îşi zise că guvernul avea o slăbiciune pentru absolvenţii de la Yale, însă Hanson nu era la fel de bun ca predecesorul său. Scund, subţire şi hiperactiv, Hanson era un tip schimbător, a cărui carieră oscilase între serviciul guvernamental, consultanţă, un post secundar de redactor de televiziune – unde aveai o influenţă reală – şi o slujbă avantajoasă la una din firmele cele mai scumpe din oraş. Era specializat în legislaţie economică şi drept internaţional, experienţă care îi fusese de folos în negocierea unor afaceri multinaţionale. Jack ştia că se descurcase foarte bine. Din nefericire, preluase acest post din guvern, convins fiind că problemele de stat puteau şi chiar trebuiau să fie rezolvate cu ajutorul aceloraşi maniere elegante.

Ryan zăbovi câteva clipe înainte de a răspunde.

— N-am întrebat.

— De ce?

Jack ar fi putut răspunde orice, dar hotărî că era timpul să-şi precizeze poziţia. De aceea, replică iritat:

— Pentru că nu era important. Domnule Secretar, ţelul nostru era să-l capturăm pe Corp. Am reuşit. Peste vreo treizeci de minute va fi predat autorităţilor judecătoreşti din ţara sa, pentru a fi judecat în conformitate cu legile lor, de un tribunal format din oameni de acelaşi rang cu el, sau cum s-o fi făcând pe-acolo.

Ryan nu-şi dăduse osteneala să afle.

— Lucrul acesta echivalează cu o crimă.

— Domnule Secretar, nu e vina mea că semenii lui nu-l agreează. De asemenea, e răspunzător şi pentru moartea soldaţilor americani. Chiar dacă am fi hotărât să-l lichidăm noi, tot n-ar fi fost o crimă. Ar fi fost un act deschis de securitate naţională. Mă rog, în alte vremuri asta ar fi fost, admise Ryan.

Adevărul era că vremurile se schimbaseră, iar Ryan trebuia să se adapteze şi el noii realităţi.

— Noi însă ne comportăm ca nişte buni cetăţeni ai lumii atunci când, după ce capturăm un criminal internaţional, îl predăm guvernului ţării sale, care-l va judeca pentru trafic de droguri ceea ce, după câte ştiu, este un delict în sistemul juridic al oricărei ţări. Ce se va întâmpla după aceea depinde de sistemul justiţiar din ţara lui. Este un stat cu care avem relaţii diplomatice şi alte acorduri neoficiale de ajutorare, de aceea suntem obligaţi să-i respectăm legile.

Asta nu-i plăcu lui Hanson. Se vedea clar după felul în care se lăsă pe spătarul scaunului pe care şedea. Însă în public trebuia să susţină ideea pentru că nu avea de ales. În anul care trecuse, Departamentul de Stat anunţase în vreo şase ocazii acordarea ajutorului american guvernului respectivei ţări. Ceea ce-l ustura mai tare pe Hanson era însă faptul de a fi fost pus la punct de acest tânăr obraznic din faţa lui.

— Ar putea avea o şansă să o facă acum, Brett, remarcă Durling încet, dându-şi acordul tacit în privinţa Operaţiunii WALKMAN. Dar n-au făcut-o.

— Da, domnule preşedinte.

— Jack, ai avut dreptate în legătură cu tipul ăsta, Clark. Ce facem cu el?

— Asta aş lăsa-o în seama Departamentului Central de Informaţii. Poate îi vor acorda o nouă medalie, sugeră Ryan, în speranţa că Durling va înainta propunerea lui la Langley.

Dacă n-o va face, poate că-i va da măcar un telefon discret lui Mary Pat. Acum însă era timpul să se pună bine cu cineva, o practică cu totul nouă pentru Ryan.

— Domnule Secretar, în caz că nu ştiţi, oamenii noştri aveau ordin să nu folosească arme mortale, dacă era posibil. În rest, singura mea preocupare a fost viaţa oamenilor noştri.

— Ar fi trebuit să clarifici asta mai întâi cu oamenii mei, mormăi Hanson.

Inspiră adânc, îşi impuse Ryan. Încurcătura era opera Departamentului de Stat, cu contribuţia predecesorului lui Ryan. Intrând în ţară ca să restabilească ordinea distrusă de forţele militare locale – un alt termen folosit pentru a-i desemna pe cuţitarii obişnuiţi – conducătorii de atunci hotărâseră, după ce toată misiunea se dusese dracului, că militarii respectivi trebuiau să facă parte din „soluţia politică” a problemei. Faptul că problema în sine fusese creată în primul rând chiar de către militari era dat frumuşel uitării. Ceea ce-l deranja cel mai mult pe Ryan era circularitatea logicii şi chiar se întrebă dacă la Yale se predau noţiuni de logică. La Boston College fusese un curs obligatoriu.

— Lucrul e făcut, Brett, zise Durling încet şi nimeni nu va deplânge

dispariţia domnului Corp. Ce mai urmează? i se adresă el lui Ryan.

— Indienii au început să se cam agite. Au înteţit ritmul de activitate a forţelor lor navale şi desfăşoară operaţiuni în jurul statului Sri Lanka.

— Au mai făcut-o şi altădată, interveni Secretarul de Stat.

— Dar nu cu atâta forţă şi apoi nu-mi place felul în care decurg tratativele cu „tigrii tamili" sau cum dracu' îşi mai spun fanaticii ăia. Ducerea unor tratative extensive cu un grup de gherilă ce acţionează pe teritoriul unui stat vecin nu e o dovadă de prietenie.

Aceasta era o nouă problemă ce preocupa guvernul Statelor Unite. Cele două foste colonii britanice vecine trăiseră multă vreme într-o atmosferă amicală, dar de câţiva ani populaţia tamilă din Sri Lanka alimenta o insurgenţă supărătoare. Poporul din Sri Lanka, cu legături de rudenie pe continentul indian, solicitase intervenţia trupelor străine pentru menţinerea păcii în ţară. India îşi oferise ajutorul, dar ceea ce începuse într-un mod onorabil începea acum să se denatureze. Se zvonea că guvernul din Sri Lanka va solicita în curând plecarea trupelor indiene. Se mai spunea, de asemenea, că vor apărea anumite „dificultăţi de ordin tehnic" în retragerea soldaţilor. Concomitent cu aceasta, se primise o comunicare despre o conversaţie ce avusese loc între ministrul de externe indian şi ambasadorul Statelor Unite, cu prilejul unei recepţii dată la New Delhi.

— Ştiţi, spusese ministrul după câteva pahare în plus, probabil intenţionate, întinderea aceea de apă de la sud poartă numele de Oceanul Indian şi noi avem o flotă care îl apără. Ne întrebăm de ce, după dispariţia pericolului reprezentat de fosta Uniune Sovietică, marina americană pare încă atât de hotărâtă să-şi menţină trupele acolo.

Ambasadorul Statelor Unite fusese numit în această funcţie din motive politice – nu se ştie din ce cauză, India devenise un loc de prestigiu, în ciuda climatului său – dar era şi o excepţie izbitoare de la regula snobismului profesional al lui Scott Adler. Fostul guvernator al statului Pennsylvania zâmbise şi îngăimase ceva despre libertatea mărilor, iar seara, înainte de culcare, expediase un raport cifrat adresat celor de la Foggy Bottom. Adler trebuia să afle că nu erau cu toţii tâmpiţi.

— În partea aceea nu observăm nici un semn de agresiune, spuse Hanson după o clipă de gândire.

— Elementul etnic este îngrijorător. India nu se poate extinde spre nord din cauza munţilor. Vestul este exclus. Pakistanezii au şi ei arme nucleare. În partea de est se află Bangladeshul – de ce să caute necazul cu lumânarea? Sri Lanka le oferă posibilităţi strategice reale, poate funcţiona ca o trambulină.

— În ce direcţie? întrebă preşedintele.

— Australia. Mult spaţiu, resurse, populaţie puţin numeroasă şi

forţe armate prea reduse pentru a opune rezistenţă.

— O asemenea posibilitate mi se pare exclusă, zise Secretarul de Stat.

— Dacă tigrii trec la acţiuni armate, mi se pare foarte probabil ca India să-şi întărească prezenţa pacifistă. Pasul următor ar fi anexarea, date fiind circumstanţele favorabile şi dintr-o dată ne vom pomeni cu un imperiu puternic care-şi va face de cap foarte departe de noi, ameninţând chiar existenţa unuia din aliaţii noştri istorici.

— Stimularea tigrilor să întreprindă ceva ar fi fost un lucru simplu, o tactică folosită de veacuri. În definitiv, înlocuitorii pot fi uneori foarte folositori, nu?

— În termeni istorici, cel mai avantajos este să înăbuşi din timp asemenea ambiţii.

— Acesta este motivul pentru care marina militară se află în Oceanul Indian, remarcă Hanson sigur de sine.

— Adevărat, recunoscu Ryan.

— Suntem suficient de puternici ca să-i împiedicăm?

— Deocamdată da, domnule preşedinte, dar nu-mi place cât de mult au slăbit forţele noastre maritime. Cu excepţia celor două portavioane aflate în reparaţii capitale, toate celelalte de care dispunem sunt casate sau se pregătesc să intre la casare. Nu avem nici un fel de rezerve strategice care să merite această denumire.

Cu toate că îşi dădea seama că întindea prea mult coarda, Ryan continuă după o clipă de tăcere:

— Am făcut reduceri prea mari. Trupele noastre s-au subţiat foarte mult.

— Pur şi simplu nu sunt atât de capabili pe cât îi credeam. Asta a fost pe vremuri, zise Raizo Yamata.

Purta un chimonou elegant din mătase şi şedea la tradiţionala măsuţă joasă.

Cei din jurul mesei îşi priviră discret ceasurile. Era aproape trei noaptea şi, deşi se aflau într-una din cele mai selecte case de gheişe din oraş, ora era prea înaintată. În orice caz, Raizo Yamata era o gazdă fermecătoare. Un bărbat de o mare bogăţie şi înţelepciune, gândeau cei prezenţi. Oricum, cei mai mulţi dintre ei.

— Ne-au apărat de-a lungul a mai multor generaţii, îndrăzni unul dintre bărbaţi.

— De cine? De noi înşine? întrebă Yamata cu un glas răguşit.

Aşa ceva era permis acum. Cu toate că mesenii erau cu toţii bărbaţi cu o educaţie aleasă, erau în acelaşi timp cunoştinţe apropiate, dacă nu chiar prieteni şi îşi băuseră porţia permisă de alcool. În aceste condiţii, regulile comportamentului în societate sufereau anumite modificări. Puteau vorbi fără menajamente. Cuvinte care în mod

obişnuit ar fi fost considerate insulte impardonabile erau acum acceptate cu calm, apoi combătute tăios, fără a se păstra cea mai mică urmă de ranchiună. Şi aceasta era o regulă, dar, ca mai toate regulile, era în mare parte teoretică. Cu toate că prieteniile şi legăturile nu se destrămau din cauza cuvintelor rostite aici, nici unul nu avea să fie uitat cu totul.

— Câţi dintre noi au căzut victime acestor oameni? continuă Yamata.

Ceilalţi japonezi din jurul mesei băgară de seamă că Yamata nu spusese „barbari". Motivul pentru care se abţinuse era prezenţa celorlalţi doi bărbaţi. Unul dintre ei, viceamiralul V. K. Chandraskatta, era comandant de flotă în marina indiană şi se afla în concediu. Celălalt, Zhang Han San – în traducere, numele său însemna „Muntele Rece" şi nu-i fusese dat de părinţi – era un diplomat de rang înalt, acreditat la una din misiunile comerciale chineze din Tokio. Acesta din urmă era acceptat mai uşor decât primul. Cu pielea măslinie şi trăsăturile ascuţite, Chandraskatta era privit de ceilalţi cu condescendenţă. Deşi educat şi un aliat potenţial foarte inteligent, Chandraskatta era chiar mai gaijin decât oaspetele chinez şi fiecare din cei opt zaibatsu din jurul mesei avea impresia că îi simţea mirosul, în ciuda sakeului îngurgitat care avea de obicei darul de a anihila simţurile. Din această cauză, Chandraskatta ocupa locul de onoare, iar în dreapta lui şedea Yamata. Japonezii se întrebau dacă indianul îşi dădea seama că aşa-zisa onoare era, de fapt, un semn rafinat de dispreţ. Probabil că nu. La urma urmei, era un barbar, deşi unul util.

— Yamata-san, recunosc că nu sunt la fel ca pe timpuri, dar vă asigur că au încă o flotă navală extraordinară, zise Chandraskatta în cea mai bună engleză de Dartmouth pe care o ştia. Cele două portavioane din ocean sunt suficiente pentru a pune pe gânduri forţele noastre navale.

Yamata întoarse capul.

— Nu i-aţi putut înfrânge nici submarinele?

— Nu, răspunse amiralul sincer, prea puţin marcat de băutură şi întrebându-se ce scop avea toată această conversaţie. Trebuie să înţelegeţi că această problemă este mai ales un exerciţiu tehnic – hai să spunem un experiment ştiinţific.

Chandraskatta îşi aranjă chimonoul pe care-l primise de la Yamata, ca să pară un adevărat membru al grupului, după cum i se spusese.

— Ca să înfrângi o flotă inamică trebuie să te apropii suficient de mult pentru ca armele tale să poată nimeri navele ei. Cu aparatura lor de supraveghere, ne pot sesiza prezenţa şi pot intercepta orice mişcare de la mare distanţă. Astfel, ne pot ţine sub observaţie discretă pe o rază de… să zicem, şase sute de kilometri. Dat fiind că noi nu dispunem de sisteme asemănătoare pentru localizarea poziţiei

lor şi a direcţiei de navigaţie, nu ne este foarte uşor să-i gonim.

— De asta n-aţi intrat încă în Sri Lanka? întrebă Tanzan Itagake.

— Este unul din considerente, încuviinţă amiralul.

— Câte portavioane au acum? continuă Itagake.

— În flota din Pacific? Patru. Două în oceanul nostru şi două la baza din Hawaii.

— Şi celelalte două? se interesă Yamata.

— Kitty Hawk şi Ranger sunt în reparaţii generale şi nu vor intra pe mare decât peste unul, respectiv trei ani. În prezent, flota a şaptea dispune de toate portavioanele. Flota întâi nu are nici unul. Marina Statelor Unite are alte cinci portavioane în funcţiune. Acestea fac parte din flota a doua şi respectiv a şasea, una urmând să intre în revizie generală peste şase săptămâni, zâmbi Chandraskatta.

Deţinea informaţii de ultimă oră şi voia ca gazdele sale să o ştie.

— Trebuie să vă spun că, oricât de fragmentată ar părea marina SUA faţă de cum era în urmă cu... cât să zic? Cinci ani? Deci, faţă de cum era acum cinci ani, este într-adevăr slăbită, dar comparativ cu oricare altă marină militară din lume tot este extraordinar de puternică. Unul singur din portavioanele lor face cât orice altă navă de acest fel din lume.

— Deci, sunteţi de acord că portavioanele sunt cea mai puternică armă de care dispun? se interesă Yamata.

— Desigur.

Chandraskatta începu să rearanjeze lucrurile pe masă. În mijlocul ei aşează o sticlă goală de sake.

— Închipuiţi-vă că acesta este portavionul. Desenaţi în jurul lui un cerc cu o rază de o mie de kilometri. În cercul acesta nu poate pătrunde nimic fără acordul echipajului de pe portavion. De fapt, dacă îşi intensifică ritmul de lucru, putem vorbi chiar de o rază de acţiune de o mie cinci sute de kilometri. Dacă e nevoie, pot lovi chiar la distanţă mai mare, dar şi la depărtarea minimă de care v-am vorbit sunt în măsură să controleze o zonă întinsă a oceanului. Dacă le distrugem portavioanele, nu le mai rămâne decât o flotă de fregate. Problema e cum să le distrugem, conchise amiralul în câteva cuvinte, pe înţelesul industriaşilor.

Chandraskatta avea dreptate atunci când presupunea că aceşti comercianţi ştiau foarte puţin despre treburile militare. Dar le subestimase capacitatea de a învăţa. Amiralul venea dintr-o ţară cu o tradiţie militară puţin cunoscută dincolo de hotarele ei. Poporul indian fusese acela care îl înfruntase pe Alexandru cel Mare, îi ciuntise armata, îl rănise pe cuceritorul macedonean, poate chiar mortal şi pusese capăt expansiunii sale, acolo unde perşii şi egiptenii dăduseră greş. Trupele indiene luptaseră alături de armata japoneză la Imphal, amănunt pe care nu dorea să-l aducă în discuţie, pentru că unul din

comeseni luptase ca soldat în bătălie. Nu-şi putea imagina ce intenţii aveau, dar pe moment se mulţumea să se bucure de ospitalitatea lor şi să le răspundă la întrebări, chiar dacă erau atât de simple. Amiralul, înalt şi chipeş, se lăsă pe spate, jinduind în tăcere după un scaun confortabil şi o băutură ca lumea. Sakeul oferit de comercianţii ăştia sclifosiţi aducea mai degrabă a apă decât a gin, băutura lui favorită.

— Dar dacă aţi reuşi? întrebă Itagake.

— Aşa cum v-am spus, ar rămâne cu o armată de fregate, îi răspunse amiralul cu răbdare. Formată din nave de suprafaţă superbe, vă garantez, dar raza de acţiune a fiecăreia ar fi mult mai restrânsă. O fregată îţi poate oferi protecţie, dar nu şi pretenţii de control.

Îşi dădu seama, că formularea îngheţase pentru o clipă conversaţia.

Unul dintre cei prezenţi era însă familiarizat cu subtilităţile lingvistice. Itagake se lăsă pe spătar cu un oftat prelung, de parcă tocmai aflase ceva important. Chandraskatta considera problema cât se poate de simplă – uitând pentru o fracţiune de secundă cât de profundă putea fi uneori. Totuşi, îşi dădea seama că se întâmplase ceva deosebit de important.

La ce te gândeşti? Ar fi vărsat sânge, chiar şi pe al lui însuşi, ca să afle răspunsul la întrebare. Oricare ar fi fost acesta, cu un avertisment potrivit, ar fi putut fi folositor. Ar fi fost uimit să afle că ceilalţi bărbaţi din jurul mesei erau frământaţi exact de acelaşi gând.

— Da’ ştiu că ard o grămadă de petrol, remarcă unul din ofiţerii de aviaţie în timp ce deschidea raportul de dimineaţă.

Nava USS Dwight D. Eisenhower naviga pe direcţia 098 grade, uşor spre sud, la două mii de mile marine de Atolul Felidu. Avea o viteză de navigaţie de optsprezece noduri, urmând să crească o dată cu începutul operaţiunilor de lansare. Radarul unui avion de cercetare E-3C Hawkeye adusese la zi schema tactică a unei nave-amiral cu patruzeci de minute în urmă şi, într-adevăr, se părea că marina indiană consuma cantităţi impresionante de petrol, sau ce combustibil o fi folosit la ora aceea, pentru propulsarea navelor.

Schema din faţa lor ar fi putut fi foarte bine cea a unui escadron de luptă format din portavioane americane. Cele două portavioane indiene, Viraat şi Vikrant, se aflau în mijlocul unei formaţiuni circulare a cărei dispunere fusese inventată cu aproape optzeci de ani în urmă de un american pe nume Nimitz. Le urmau îndeaproape distrugătoarele de rachete Delhi şi Mysore, de construcţie indigenă, prevăzute cu sisteme de rachete sol-aer, despre care se ştia foarte puţin – ceea ce reprezenta întotdeauna o grijă în plus pentru aviatori. Cel de-al doilea cerc era format din distrugătoare de tip rusesc din clasa Kashin, dotate de asemenea cu rachete aer-sol. Totuşi, partea

cea mai interesantă o reprezentau alţi doi factori.

— Navele de alimentare Rajaba Gan Palan şi Shakti s-au alăturat grupului de luptă după o scurtă staţionare în Trivandrum…

— Cât timp au staţionat în port? întrebă Jackson.

— Mai puţin de douăzeci şi patru de ore, răspunse comandantul Ed Harrison, şeful formaţiunii aviatice. S-au întors repede.

— Deci au venit numai pentru o alimentare rapidă. Cât petrol transportă?

— Combustibil pentru cazane, în jur de treisprezece mii de tone fiecare şi încă o mie cinci sute de tone de combustibil pentru reactoare. Deepak s-a detaşat de formaţiunea de luptă şi se îndreaptă spre nord-vest, probabil tot spre Trivandrum, după ce ieri a efectuat o operaţiune secretă.

— Deci lucrează din greu ca să-şi menţină rezervoarele pline. Interesant. Continuă, îi ordonă Jackson.

— Bănuim că formaţiunea este însoţită de patru submarine. Cunoaştem poziţia aproximativă a unuia, iar două le-am pierdut cam în zona aceasta, zise Harrison, descriind cu mâna un cerc aproximativ pe schemă. Nu cunoaştem amplasarea submarinului numărul patru. În cursul zilei de azi ne vom strădui s-o aflăm.

— Ce submarine avem acolo? i se adresă Jackson ofiţerului aflat la comanda grupului.

— Santa Fe se află în imediata apropiere, iar Greenville este între poziţiile noastre şi ale lor. Cheyenne se găseşte în vecinătatea lor, pentru a le intercepta orice mişcare, răspunse contraamiralul Mike Dubro, sorbind din cafeaua de dimineaţă.

— Astăzi intenţionăm să lansăm patru nave Echoe F/A-18 în direcţia est faţă de punctul denumit POEMT BAUXITE, de unde se vor întoarce spre nord-vest, se vor apropia până la treizeci de mile de formaţiunea de luptă a indienilor, vor zăbovi vreo treizeci de minute, iar apoi se vor întoarce la BAUXITE ca să se alimenteze şi să se refacă după un zbor de patru ore şi patruzeci şi cinci de minute.

Pentru ca cele patru avioane să poată realiza asta era nevoie de alte opt pentru a le asigura realimentarea în timpul zborului. Câte unul la ducere şi unul la întoarcere. Lucrul acesta era valabil pentru majoritatea navelor cisternă cum era Ike.

— Deci vrem să-i facem să creadă că suntem încă acolo, dădu Jackson din cap zâmbind, fără vreun comentariu asupra uzurii la care erau supuse avioanele în cursul unei asemenea acţiuni. Tot şiret ai rămas, după câte văd, Mike.

— Încă nu au nici o informaţie despre noi. Vom avea grijă nici să nu afle ceva, adăugă Dubro.

— Ce încărcătură au „gândacii”? întrebă Robby, folosind porecla consacrată a navelor F/A-18 Hornet, „gândacii de plastic”.

— Câte patru harpoane fiecare, răspunse Dubro.

În marină proiectilele de manevră erau codificate prin culoarea albastră. Rachetele de război erau în general vopsite în alb. Harpoanele erau proiectile aer-sol. Jackson nu avea nevoie să se intereseze de rachetele aer-aer, care făceau parte din armamentul de bază al Hornetului.

— Vreau numai să ştiu ce dracu' au de gând? întrebă încet comandantul formaţiunii de luptă.

Asta ar fi de dorit să ştie cu toţii. Grupul de atac indian – îl numeau astfel pentru că exact asta era – se afla pe mare de opt zile, navigând la sud de coasta statului Sri Lanka. Aşa-zisa sa misiune consta în sprijinirea trupelor indiene desemnate pentru menţinerea păcii în zonă prin rezolvarea problemei tigrilor tamili. Adevărul era însă altul: tigrii tamili îşi aveau cuibul în partea de nord-vest a insulei, în timp ce flota indiană se găsea în sud. Cele două portavioane indiene se străduiau în permanenţă să navigheze departe de rutele navelor comerciale, în afara câmpului de vizibilitate al observatorilor de pe uscat, dar în raza de acţiune a radiolocatoarelor aeropurtate. Nu era o sarcină dificilă saltea departe de marina srilankeză. Cea mai mare navă de care dispunea ţara aceasta ar fi fost potrivit în cel mai bun caz ca iaht pentru un cetăţean proaspăt îmbogăţit, dar nimic mai mult. Pe scurt, marina indiană desfăşura o operaţiune clandestină, departe de locul în care ar fi trebuit să se afle. Prezenţa navelor-cisternă însemna că intenţionau să staţioneze mai mult acolo, dar şi că armata indiană câştiga timp considerabil efectuând manevre pe mare. În realitate, marina indiană proceda exact ca marina Statelor Unite timp de mai multe generaţii. Cu deosebirea că Statele Unite nu avuseseră vreo ambiţie legată de Sri Lanka.

— Exersează în fiecare zi? se interesă Robby.

— Sunt foarte disciplinaţi, domnule, confirmă Harrison. Nu ar fi de mirare ca două Harrieruri să se alinieze amical în formaţie cu Horneturile noastre.

— Nu-mi place, observă Dubro. Povesteşte-i despre săptămâna trecută.

— A fost amuzant de privit.

Harrison căută în înregistrările de pe calculator, derulând informaţiile cu viteză mare.

— Cam acesta este momentul de încercare a exerciţiului, domnule J.

Robby observă cum o escadrilă de distrugătoare se desprinde de formaţiunea principală şi se îndreaptă spre sud-vest, întâmplător chiar în direcţia unde se afla în momentul respectiv grupul de pe Lincoln, stârnind interesul grupului operaţional. La un semn, distrugătoarele indiene începură să se mişte dezordonat, după care se îndreptară în

mare viteză spre nord. Apoi semnalele radio şi radar ale indienilor dispărură şi toate echipajele se întoarseră repede spre est.

— Comandantul de la radiolocaţie îşi cunoaşte meseria. Grupul de portavioane se aştepta desigur să se îndrepte spre est şi să treacă pe sub frontul staţionar. După cum vedeţi, avioanele lor au luat-o în direcţia aceea.

Acest şiretlic le permisese distrugătoarelor să ţâşnească, prinzând în raza de acţiune a rachetelor navele indiene, înainte ca avioanele Harrier să se poată desprinde de navele purtătoare ca să atace grupul de la suprafaţă.

În cele zece minute cât dură vizionarea înregistrării pe calculator, Robby îşi dădu seama că tocmai urmărise un atac simulat asupra unui grup de portavioane inamice, lansat de o formaţie de distrugătoare care-şi demonstrase cât se poate de limpede disponibilitatea de a-şi sacrifica navele şi vieţile în această misiune periculoasă. Ceea ce-l tulbură însă mai mult era faptul că atacul fusese încununat de succes. Deşi cutiile acelea de tinichea ar fi fost probabil distruse, rachetele lor, sau cel puţin o parte dintre ele, ar fi nimerit punctele de apărare ale portavioanelor şi ar fi avariat ţintele. Cu toate că portavioanele erau nave mari şi robuste, nu era nevoie de o avarie prea serioasă ca să le împiedice să-şi ducă la bun sfârşit operaţiunile de lansare. Iar acest lucru echivala cu anihilarea lor. Indienii erau singurii, în afară de americani, care deţineau portavioane în acest ocean şi Robby ştia că prezenţa lor îi deranja pe cei dintâi. Scopul exerciţiului nu era acela de a-şi etala propriile portavioane.

— Ai impresia că nu suntem bineveniţi aici? întrebă Dubro cu un zâmbet strâmb.

— Am impresii că ne sunt necesare mai multe informaţii despre intenţiile lor. În clipa de faţă nu avem mare lucru, Mike.

— Asta nu mă surprinde câtuşi de puţin, remarcă Dubro. Dar în ceea ce priveşte intenţiile lor în privinţa Ceylonului?

Vechiul nume al statului era mai uşor de pronunţat.

— Din câte ştiu eu, nimic.

Ca adjunct al serviciului J-3, direcţia şefilor de stat-major, Robby avea acces la orice informaţie pe care o deţineau serviciile de informaţii ale SUA.

— Dar ceea ce tocmai mi-ai arătat spune multe.

Nu aveai decât să priveşti ecranul: unde se afla oceanul, unde era uscatul şi unde se găseau navele. Marina indiană naviga în aşa fel încât să se interpună între insulă şi oricine ar fi avut intenţia de a se apropia de ea dinspre sud. Cum ar fi fost marina SUA, de exemplu. Efectuase chiar un exerciţiu de atac asupra unei asemenea forţe. În acest scop era pregătită să rămână pe mare oricât timp ar fi fost necesar. Dacă era cu adevărat un exerciţiu, era unul foarte scump.

Dar dacă nu era? Nu prea îţi puteai da seama.

— Unde sunt amfibiile?

— Destul de departe, răspunse Dubro. În afară de asta, nu ştiu nimic. Nu am mijloacele necesare să aflu şi nu dispun de informaţii despre ei. Au în total şaisprezece portavioane, dintre care douăsprezece cred că pot forma un grup. Îmi imaginez că pot deplasa cu ele o brigadă cu armament de război, pregătită să acosteze undeva pe plajă. Pe coasta de nord a insulei sunt câteva locuri prielnice. De aici nu putem ajunge la ei, cel puţin nu foarte uşor. Am nevoie de mai multe nave, Robby.

— N-am de unde să-ţi mai dau, Mike.

— Două submarine. Nu sunt exagerat, vezi şi tu.

Cele două submarine puteau asigura supravegherea Golfului Mannar, zona cea mai susceptibilă de a fi invadată.

— Am nevoie de mai multe informaţii, Rob. Îţi dai seama de ce.

— Mda, aprobă Jackson. Voi face tot posibilul. Când pleci?

— Peste două ore.

Urma să se îmbarce pe un distrugător de submarine S-3 Viking. „Hoover”, cum mai era cunoscut, avea un tir bun. Ăsta era un lucru important. Va zbura spre Singapore că să lase impresia că grupul de asalt al lui Dubro se afla la sud-est de Sri Lanka, nu la sud-vest. Jackson se gândi că trebuia să zboare douăzeci şi patru de mii de mile pentru ceea ce ar fi însemnat o jumătate de oră de verificare pentru un pilot experimentat de portavion. Jackson îşi împinse scaunul mai în spate pe podeaua acoperită cu gresie, în timp ce Harrison reducea scara imaginii de pe ecran. Acum se vedea nava Abraham Lincoln, deplasându-se la nord-est de Diego Garcia, întărind forţele aeriene comandate de Dubro. Viteza de acţiune necesară pentru a-i domina pe indieni – chiar şi iluzoriu – solicita extraordinar de mult echipajul şi avioanele. Suprafaţa oceanelor lumii era prea întinsă pentru a putea fi acoperită de opt portavioane în funcţiune, dar nimeni de la Washington nu înţelegea asta. Enterprise şi Stennis se pregăteau să le înlocuiască peste câteva luni pe Ike şi Abe, iar asta însemna că prezenţa americanilor în zonă va fi precară câtva timp. Îşi vor da şi indienii seama de asta. Nu aveai cum să ascunzi data întoarcerii grupurilor de luptă faţă de familiile acestora. Vestea se va răspândi şi vor afla şi indienii. Ce vor face atunci?

— Bună, Clarice.

Murray se ridică pentru a-şi întâmpina oaspetele la prânz. Se gândea la ea ca la o doctoriţă Ruth numai a lui. Scundă, un pic supraponderală, doctoriţa Golden era o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochi albaştri, sclipitori şi o faţă care îţi lăsa întotdeauna impresia că era pe punctul de a spune poanta unui banc bun. Relaţia

lor fusese consolidată de asemănările dintre ei. Amândoi erau foarte inteligenţi, buni profesionalişti, dar cu o aparenţă intelectuală înşelătoare. Plini de viaţă, sufletul oricărei petreceri la care luau parte, ascundeau sub zâmbete şi chicote minţi ascuţite care înregistrau totul, fără a pierde prea multe amănunte. Murray era de părere că Golden ar fi fost o poliţistă excepţională, iar Golden îl aprecia pe Murray cam în aceiaşi termeni profesionali.

— Cărui fapt îi datorez această onoare, doamnă? întrebă Dan pe obişnuitul său ton curtenitor.

Ospătarul le prezentă lista de bucate şi femeia aşteptă amabilă să se îndepărteze. Pentru Murray, acesta era un prim indiciu şi, deşi faţa îi rămase zâmbitoare, privirea i se fixă mai pătrunzătoare asupra invitaţiei sale.

— Am nevoie de un sfat, domnule Murray, începu Golden, iar acesta fu cel de-al doilea indiciu. Sub jurisdicţia cui se află un delict comis pe o proprietate federală?

— A Biroului, desigur, răspunse Dan, lăsându-se pe spate şi pipăindu-şi pistolul.

Datoria lui Murray era aceea de a apăra legea, iar arma, aflată la locul obişnuit, era ca un talisman care îi amintea că, oricât de pompos suna titlul înscris pe uşa biroului său, îşi începuse cariera investigând jafuri la bănci în brigada mobilă din Philadelphia, pe când insigna şi arma pe care le purta demonstrau că era încă membru al celei mai bune structuri de poliţie din ţara sa.

— Chiar dacă s-a întâmplat pe Capitol Hill? se interesă Clarice.

— Chiar şi acolo, repetă Murray.

Tăcerea care urmă îl uimi. Golden nu prea era taciturnă. Ştiai întotdeauna ce gândea – adică, se corectă Murray, ştiai ceea ce voia ea să ştii. Îşi făcea micile ei jocuri, asemenea lui.

— Povesteşte-mi, doamnă doctor Golden.

— Viol.

Murray dădu din cap şi puse lista de bucate jos.

— În regulă, în primul rând vorbeşte-mi despre pacienta ta.

— O femeie de treizeci şi cinci de ani, necăsătorită. Mi-a fost trimisă de ginecologul ei, un vechi prieten. A venit la mine cu o depresiune nervoasă. Am avut trei şedinţe cu ea.

Numai trei, îşi zise Murray. Clarice era o vrăjitoare în privinţa asta, extrem de perspicace. Iisuse, ce anchetator ar fi putut deveni, cu zâmbetul ei blând şi vocea aceea maternă.

— Când s-a întâmplat?

Deocamdată, numele nu avea importanţă. Murray voia să înceapă cu faptele în sine.

— Acum trei ani.

Agentul FBI – încă prefera titlului oficial actual de director-adjunct

pe cel de „agent special” – se încruntă.

— A trebuit mult timp, Clarice… Bănuiesc că nu există probe?

— Nu, doar cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Însă ar mai fi ceva.

Golden căută în poşetă şi scoase fotocopiile mărite ale scrisorii lui Beringer. Murray parcurse încet paginile, în timp ce Golden îi scruta trăsăturile în aşteptarea reacţiei.

— Dumnezeule! exclamă Dan, inspirând adânc, în timp ce ospătarul, care trecea la o depărtare de vreo douăzeci de paşi, îşi spuse că erau probabil un reporter şi sursa lui de informaţii, cum se vedeau adeseori la Washington.

— Unde este originalul?

— În cabinetul meu. Am umblat cu foarte mare grijă cu el.

Asta îl făcu pe Murray să zâmbească. Coala monogramată era un prim ajutor. În plus, hârtia păstra foarte bine amprentele, mai ales atunci când era ţinută într-un loc răcoros şi uscat, cum se întâmpla cu scrisorile de acest tip. Respectiva funcţionară a Senatului fusese verificată şi amprentele ei figurau probabil în evidenţe, ceea ce făcea posibilă identificarea certă a autoarei probabile a documentului. În scrisoare se precizau locul, momentul şi evenimentele, precum şi dorinţa ei de a muri. Oricât de trist ar fi fost, documentul era o declaraţie lăsată cu limbă de moarte, deci admisibilă ca probă într-un caz penal judecat de un tribunal federal. Ca întotdeauna, avocatul apărării se va opune, însă va fi respins – întotdeauna se întâmpla astfel – iar juraţii vor sorbi fiecare cuvânt, ascultând cu urechile ciulite vocea ce venea de dincolo de mormânt. Cu deosebirea că în acest caz nu vor exista juraţi, cel puţin la prima audiere.

Murray avea o repulsie specială faţă de tot ceea ce ţinea de viol. Ca bărbat şi poliţist, simţea o silă deosebită faţă de această categorie de delincvenţi. Faptul că cineva putea comite un act atât de josnic şi de sălbatic era o pată pe propria lui bărbăţie. Din punct de vedere profesional, tulburător era faptul că adeseori cazurile de viol se limitau la confruntarea declaraţiilor celor două părţi. Ca orice poliţist anchetator, Murray era foarte sceptic în ceea ce priveşte mărturiile martorilor oculari. Oamenii nu erau buni observatori – ăsta era adevărul – iar victimele, zguduite de experienţa trăită, nu erau martori convingători, mai ales că depoziţiile lor erau ulterior atacate de avocatul apărării. Pe de altă parte, dovezile materiale erau ceva palpabil, ceva ce nu putea fi contestat. Murray era adeptul acestui gen de mărturii.

— Este suficient ca să începi o investigaţie penală?

Murray ridică privirea şi vorbi încet:

— Da, doamnă.

— Dar poziţia în care este…

— Asta-i treaba mea obişnuită. Ei bine, sunt un fel de versiune de

stradă a adjunctului lui Bill Shaw. Nu-l cunoşti pe Bill Shaw, nu-i aşa?

— Doar după renume.

— Cât se poate de meritat, o asigură Murray. Am fost colegi de clasă la Quantico şi ne-am început cariera în acelaşi fel, făcând acelaşi lucru, în acelaşi loc. Un delict este un delict, iar noi suntem poliţişti. Şi cu asta am spus totul, Clarice.

Dar, chiar în timp ce enunţa crezul agenţiei pentru care lucra, îşi repeta în gând neîncetat Dumnezeule mare! Cazul acesta avea o dimensiune politică uriaşă. Preşedintele nu avea nevoie de necazuri. De fapt, cine avea? Barbara Linders şi Lisa Beringer fuseseră violate de un om care ar fi trebuit să fie de încredere. Esenţa problemei era simplă: cu treizeci de ani în urmă, Daniel E. Murray absolvise Academia FBI de la Quantico, Virginia, ridicase mâna dreaptă spre cer şi depusese un jurământ în faţa lui Dumnezeu. Existau zone obscure. Întotdeauna vor exista. Un agent bun era obligat să-şi folosească judecata, să-şi dea seama care legi erau flexibile şi care nu. În cazul acesta însă, legea nu putea fi desconsiderată. Bill Shaw avea aceeaşi concepţie. Binecuvântat de soartă să ocupe un post atât de apolitic cât putea fi un serviciu la Washington D.C., Shaw îşi clădise o reputaţie bazată pe integritate şi era prea bătrân ca să se schimbe. Un asemenea caz trebuia deschis din biroul său de la etajul şapte.

— Sunt nevoit să te întreb: toate acestea sunt reale?

— Specialistul din mine e de părere că pacienta mea spune adevărul adevărat.

— E dispusă să depună mărturie?

— Da.

— Ce părere ai despre scrisoare?

— Din punctul de vedere al psihologului şi ea este veritabilă.

Murray ştia asta din proprie experienţă, dar mai întâi el, apoi ceilalţi agenţi şi în cele din urmă juraţii trebuiau să audă asta din gura unui specialist.

— Ce facem acum? întrebă psihologul.

Murray se ridică, spre dezamăgirea ospătarului surprins.

— Acum ne urcăm în maşină şi mergem la sediu ca să ne întâlnim cu Bill. Punem agenţii să întocmească un dosar. Bill şi cu mine, împreună cu ceilalţi, dăm o fugă până la Departament şi stăm de vorbă cu Procurorul General. După asta, n-aş putea să-ţi spun exact. N-am mai avut un asemenea caz de prin anii şaptezeci şi nu mai ştiu care-i procedura. Audierea pacientei tale. Interogatorii lungi, chinuitoare. Vom sta de vorbă cu familia domnişoarei Beringer, cu prietenii ei, vom căuta scrisori, jurnale intime. Dar asta ţine de partea tehnică. Partea politică va fi delicată.

Dan ştia că, din ace motiv, el va fi acela care se va ocupa de caz. Amintindu-şi de secţiunea din Constituţie care va reglementa întreaga

procedură, îşi mai înăbuşi o înjurătură. Doctoriţa Golden sesiză ezitarea din privirile lui şi, lucru rar pentru ea, o interpretă greşit.

— Pacienta mea vrea…

Murray clipi. Şi ce dacă? se întrebă în sinea lui. Rămâne totuşi un delict.

— Ştiu, Clarice. Vrea dreptate. Ca şi Lisa Beringer. Ştii ceva? Asta vrea şi guvernul Statelor Unite ale Americii.

Nu semăna cu un programator de calculatoare. Nu avea deloc o ţinută neglijentă. Purta un costum cu dungi fine, iar în mână avea o servietă. Ar fi putut pretinde că era un mod de a se deghiza de dragul clientelei şi al atmosferei profesionale din zonă, dar adevărul era că îi plăcea pur şi simplu să fie îngrijit.

Procedeul era cât se poate de simplu. Clientul folosea calculatoare Stratus, maşini compacte, puternice, cu un circuit simplu, preferate de multe servicii care lucrau pe bază de buletine concise, datorită preţului rezonabil şi preciziei electronice. În încăpere erau trei maşini de tipul acesta. „Alpha” şi „Beta”, etichetate astfel cu litere albe, scrise pe panouri albastre, erau calculatoarele principale, preluând datele cele mai importante din zile alternative. Cel de-al treilea calculator, „Zulu”, era piesa de rezervă pentru cazuri urgente, astfel încât, atunci când funcţiona, ştiai sigur că o echipă de intervenţie se afla deja acolo sau urma să vină. Un alt calculator, absolut identic, cu excepţia numărului de operatori, se afla pe celălalt mal al lui East River, dar avea un alt amplasament fizic, altă sursă de alimentare, alte linii telefonice şi alte legături prin satelit. Fiecare clădire era o construcţie înaltă, rezistentă la incendii, cu sisteme automate de stropire în jurul centrului de calcul, iar în interior prevăzut cu un sistem DuPont 1301, cel mai eficient în stingerea focului în câteva secunde. Fiecare grup de trei calculatoare avea baterii de rezervă, care permiteau funcţionarea neîntreruptă timp de douăsprezece ore. Regulamentele de siguranţă şi de protecţie a mediului din New York nu permiteau prezenţa generatoarelor de urgenţă în clădiri, fapt foarte supărător pentru inginerii de sistem care erau plătiţi să îşi bată capul cu asemenea lucruri. Şi şi-l băteau într-adevăr, în ciuda faptului că duplicatele, aceste redundanţe minunate, denumite în limbaj militar „protecţie de profunzime”, ofereau o alternativă în cazul oricărui pericol imaginabil.

În sfârşit, aproape al oricăruia.

Pe pupitrul frontal al fiecărui calculator se găsea o intrare SCSI. Era o inovaţie folosită la modelele noi, o recunoaştere implicită a faptului că PC-urile erau atât de puternice, încât puteau stoca informaţii importante cu mai multă uşurinţă decât vechile aparate cu bandă.

În acest caz, terminalul de înregistrare constituia un accesoriu

permanent al sistemului. La panoul de control care deservea calculatoarele Alpha, Beta şi Zulu era conectat un alt PC din generaţia a treia, iar la acesta un mecanism de rulare cu disc mobil, tip Bernoulli. Cunoscut în general sub porecla de „prăjitor”, pentru că discheta era cam de mărimea unei felii de pâine, maşina avea o capacitate de stocare de un gigabit, cu mult mai mare decât era necesar pentru acest program.

— OK? întrebă inginerul.

Controlorul de sistem mişcă mouse-ul şi alese dintre opţiuni calculatorul Zulu. Operatorul din spatele său confirmă corectitudinea alegerii. Alpha şi Beta îşi desfăşurau programul obişnuit şi nu puteau fi deranjate.

— Eşti pe Zulu, Chuck.

— Am înţeles, răspunse Chuck cu un surâs.

Inginerul în costum dungat strecură cartela în deschizătură şi aşteptă apariţia imaginii pe ecran. Apăsă pe o tastă şi aşteptă afişarea conţinutului cartelei PORTA-1.

Pe ecran apărură doar două cuvinte: INSTALLER şi ELECTRA-CLERK-2.4.0. Un program automat antivirus parcurse imediat noile date şi, după o aşteptare de cinci secunde, le declară în regulă.

— Se pare că e bine, Chuck, spuse controlorul de sistem.

Şeful lui încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Păi atunci, pot să-i dau drumul, Rick?

— Dă-i bătaie.

Chuck Searls alese tasta INSTALL şi apăsă.

EŞTI SIGUR CĂ VREI SĂ ÎNLOCUIEŞTI „ELECTRA-CLERK 2.3.1” CU NOUL PROGRAM „ELECTRA-CLERK 2.4.0”?

Se interesă o căsuţă pe afişaj. Searls apăsă pe DA.

CHIAR EŞTI SIGUR????

Apăru imediat a doua întrebare.

— Cine a programat asta?

— Eu, zâmbi larg controlorul de sistem.

— Foarte amuzant, răspunse Searls, apăsând din nou pe DA.

„Prăjitorul” începu să bâzâie. Lui Searls îi plăceau sistemele pe care le puteai auzi funcţionând, care îmbinau foşnetul capetelor de imprimare cu fâşâitul discului care se rotea. Programul avea doar cincizeci de megabiţi. Transferul dură mai puţin timp decât i-ar fi trebuit să desfacă o sticlă de apă minerală şi să ia o înghiţitură.

— Ia zi, rosti Searls, împingându-şi scaunul puţin mai departe de pupitru, vrei să vezi dacă funcţionează?

Se întoarse şi privi pe fereastră. Camera calculatoarelor avea pereţii în întregime din panouri de sticlă prin care puteai vedea portul New York. O navă de croazieră de mărime mijlocie, vopsită în alb, tocmai ieşea din radă. Oare încotro se îndrepta? se întrebă el. Spre un loc cald, cu nisip alb, cer albastru şi un soare arzător tot timpul. Spre un loc cu totul deosebit de New York, de asta era convins. Nimeni nu pornea într-o croazieră spre un loc ca Big Apple[3].

Ce plăcut ar fi fost să se afle pe nava aceea, evadând din calea vânturilor năvalnice de toamnă. Şi mai plăcut ar fi să nu te mai întorci niciodată, îşi zise Searls cu un zâmbet visător. Ei bine, avioanele erau mai rapide şi nici nu erai obligat să te întorci cu zborul următor.

Controlorul de sistem, aşezat în faţa pupitrului de comandă, conectă calculatorul Zulu. La 16:10:00 EST, maşina de rezervă începu să dubleze operaţiunile efectuate de Alpha, fiind la rândul ei asistată de Beta. Cu o diferenţă. Monitorul care supraveghea transferul informaţiilor arăta că Zulu mergea puţin mai repede. Într-o zi ca asta, Zulu avea de obicei tendinţa de a merge mai încet, dar acum avea o asemenea viteză, încât la fiecare minut maşina făcea o pauză de câteva secunde.

— Fumegă, Chuck, observă controlorul de sistem.

Searls îşi goli sticla de apă, o aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi şi se apropie.

— Da, am tăiat vreo zece mii de linii. Nu era de vină computerul, ci programul. Ne-a luat ceva timp până am descoperit cauza, dar cred că acum am înţeles.

— Care-i deosebirea? întrebă şeful controlorului de sistem, care avea ceva cunoştinţe de programare.

— Am schimbat sistemul ierarhic, felul în care preia informaţiile de la un panou la altul. Mai trebuie să insist puţin la sincronizare, înregistrarea nu este la fel de rapidă ca transmiterea. Cred că într-o lună sau două îi dau de capăt dacă mai tai puţin din faţă.

Controlorul de sistem apăsă pe comandă pentru primul test de reper. Răspunsul veni imediat.

— Cu şase la sută mai repede decât 2.3.1. Nu-i rău.

— Avem nevoie de cele şase procente, zise controlorul-şef, subînţelegând că ar fi avut nevoie de mai mult.

Concurenţa era uneori crâncenă şi, ca toată lumea în Depositary Trust Company şi el trăia cu teama de a nu rămâne în urmă.

— Trimite-mi câteva date la sfârşitul săptămânii şi poate că îţi dau nişte amănunte în plus, promise Searls.

— Ai făcut o treabă bună, Chuck.

— Mulţumesc, Bud.

---

3 Big Apple – nume familiar dat oraşului New York (n. tr.).

— Cine-l mai foloseşte?

— Versiunea asta? Nimeni. La CHIPS se foloseşte un program obişnuit.

— Ei bine, eşti omul nostru, remarcă operatorul-şef cu mărinimie.

Dacă s-ar fi gândit mai bine, nu ar fi fost atât de generos. Operatorul-şef participase la proiectarea întregului sistem: toate duplicatele, toate sistemele de siguranţă, felul în care erau scoase benzile în fiecare seară din maşini pentru a fi duse în nordul statului. Lucrase cu o comisie pentru a determina toate măsurile de siguranţă necesare afacerii. Dar goana după eficienţă – şi, în mod pervers, goana după siguranţă – creaseră o vulnerabilitate pe care el nu o putea sesiza. Toate computerele foloseau acelaşi program. Aşa trebuia să fie. Folosirea unor programe diferite pentru fiecare calculator ar fi împiedicat, sau cel puţin ar fi îngreunat, comunicarea între sistemele individuale, ca atunci când într-un birou se vorbeau limbi diferite; iar asta ar fi fost împotriva propriilor interese. De aici rezultase că, în ciuda măsurilor de siguranţă, toate cele şase calculatoare aveau un singur punct comun vulnerabil. Toate foloseau acelaşi limbaj. Aşa trebuia. Erau cea mai importantă, deşi cea mai puţin cunoscută, verigă din lumea afacerilor comerciale din America.

DTC nu ignora pericolele potenţiale. ELECTRA-CLERK 2.4.0. Nu urma să fie transferat pe calculatoarele Alpha şi Beta decât după ce va fi fost rulat timp de o săptămână pe Zulu, iar după aceasta urma să mai treacă o săptămână până ce va fi trecut pe calculatoarele suplimentare „Charlie”, „Delta” şi „Tango”. Era o modalitate de a se asigura că programul 2.4.0. Era eficient, dar şi că merita efortul, cum spuneau inginerii de calculatoare. Curând, lumea avea să se familiarizeze cu noul program şi să se minuneze de viteza sa sporită. Toate maşinile Stratus vor vorbi acelaşi limbaj de programare, iar informaţiile comerciale vor circula de colo-colo, într-o conversaţie formată din cifre de zero şi unu, ca nişte amici adunaţi în jurul mesei, care tratează afaceri.

Curând, toate îşi vor spune aceeaşi glumă. Unii o vor considera reuşită, dar nu şi cei de la DTC.

3
Societatea

— Deci ne-am înţeles? întrebă preşedintele Comisiei Federale pentru Rezerve.

Cei din jurul mesei dădură din cap. Nu era o decizie prea grea. Pentru a doua oară în ultimele trei luni, preşedintele Durling dăduse de înţeles, prin intermediul Secretarului Trezoreriei, că nu ar avea nimic de obiectat la o creştere cu o jumătate de procent a ratei reducerilor. Aceasta era dobânda pe care Rezervele Federale o aplicau băncilor care împrumutau bani – de unde altundeva ar fi putut împrumuta asemenea sume de bani, dacă nu din fondurile federale? Desigur, orice creştere a acestei rate se repercuta imediat asupra consumatorilor.

Pentru bărbaţii şi femeile adunaţi în jurul mesei lustruite de stejar, era o echilibristică permanentă. Ei erau aceia care controlau întreaga cantitate de bani din economia americană. Ca şi cum ar fi acţionat o vană care închidea sau deschidea ecluza unui bazin de irigaţii, puteau regla cantitatea monetară disponibilă, străduindu-se întotdeauna să nu dea nici prea mult, nici prea puţin.

Desigur, problema era mult mai complexă. Banii nu aveau o existenţă fizică. Monetăria SUA, situată la o milă depărtare, n-ar fi avut nici hârtie, nici cerneală suficientă pentru a tipări atâtea bancnote de un dolar câte ar fi fost necesare pentru tot ceea ce expedia în fiecare zi Biroul Federal. „Bani” era în special o vocabulă din limbajul electronicii, un mijloc de a exprima mesaje: înştiinţăm Prima Bancă Naţională din Podunk că i s-a acordat o suplimentare de trei milioane de dolari pentru a efectua împrumuturile solicitate de firmele Joe’s Hardware sau Gas and Go, proprietatea lui Jeff Brown, ori noilor proprietari de case, sub formă de credite, rambursabile într-un interval de douăzeci de ani. Puţini dintre aceşti oameni primeau în mână bani lichizi. Cărţile de credit descurajau hoţii sau funcţionarii necinstiţi şi, mai presus de toate, dădeau mai puţin de furcă angajaţilor care trebuiau să numere, să renumere şi să se deplaseze la filiala locală a băncii. Prin urmare, ceea ce apărea prin magia calculatorului ca mesaj teleimprimat sau poştal era expediat sub forma unui extras scris, care ulterior trebuia rambursat printr-o altă expresie teoretică, de obicei printr-un cec completat pe un petic de hârtie specială, adeseori purtând efigia unui vultur sau a unei nave plutind pe un lac inexistent, asta pentru că băncile se aflau în permanentă concurenţă pentru clienţi, iar oamenilor le plăcea aşa

ceva.

Puterea de care dispuneau persoanele din această încăpere era atât de uluitoare, încât până şi ei înşişi se gândeau rareori la ea. Printr-o simplă decizie, oamenii din jurul mesei tocmai scumpiseră totul în America; orice credit autoreglabil pentru case, orice împrumut pentru maşini, orice credit cu reînnoire urma să se scumpească progresiv de la o lună la alta. Ca urmare a acestei decizii, fiecare firmă sau familie din America va avea mai puţini bani disponibili pentru beneficiile salariaţilor sau pentru jucăriile de Crăciun. Ceea ce apăruse ca un simplu comunicat de presă avea să afecteze buzunarul fiecărui american. Bunurile de consum se vor scumpi, începând cu minicomputerele şi terminând cu guma de mestecat, reducând astfel şi mai mult puterea reală de cumpărare a oamenilor.

Biroul Federal considera acesta un lucru bun. Toţi indicatorii statistici arătau că economia avea un ritm prea intens. Exista un real pericol de creştere a inflaţiei. De fapt, inflaţia exista permanent, până la un anumit grad, iar creşterea dobânzii era menită să o limiteze la un nivel acceptabil. Preţurile vor continua să crească, iar sporirea ratei reducerilor le va umfla şi mai mult.

Era un exemplu de combatere a focului prin foc. Ridicarea dobânzilor însemna că oamenii vor împrumuta mai puţin, ceea ce va reduce volumul de bani aflaţi în circulaţie, de unde va decurge slăbirea presiunii de cumpărare care, la rândul ei, va stabiliza mai mult sau mai puţin preţurile, prevenind producerea unui fenomen mult mai nociv decât o explozie monetară a dobânzilor.

Asemenea undelor care se propagă în jurul unei pietre aruncate în apă, vor urma şi alte efecte. Dobânda bonurilor de tezaur va creşte. Acestea erau instrumentele de credit ale guvernului însuşi. Oamenii – de fapt, în majoritate instituţii, bănci, fonduri de pensii ori firme de investiţii care trebuiau să stocheze într-un fel banii clienţilor lor, în aşteptarea unui prilej favorabil la bursă – vor trimite prin mijloace electronice bani guvernului pe un termen între trei luni şi treizeci de ani, pentru folosirea cărora guvernul va plăti la rândul său dobândă (în mare parte recuperată prin impozite, desigur). Creşterea marginală a ratei fondurilor federale va duce la creşterea dobânzii plătite de guvern – stabilită în cadrul unei licitaţii. În acest fel, volumul deficitului federal urma să crească la rândul său, forţând guvernul să absoarbă o mai mare parte a banilor din interior, reducând volumul fondurilor destinate împrumuturilor personale sau de afaceri şi mărind din nou dobânzile către public prin instrumente ale pieţei, ghidate de Biroul Federal însuşi.

În sfârşit, simplul fapt că ratele dobânzilor la bancă şi ale bonurilor de tezaur vor creşte îi va descuraja pe investitorii interesaţi de bursa de valori, pentru că rambursarea garantată de guvern este mai

„sigură” decât cea speculativă, anticipată de o companie ale cărei produse şi/sau servicii trebuie să facă faţă concurenţei de pe piaţă.

Investitorii particulari şi managerii de pe Wall Street care controlau indicatorii economici primiseră cu resemnare vestea serii (scumpirea preţurilor federale era de obicei programată după închiderea pieţelor) şi luaseră măsurile necesare pentru reducerea sau vinderea anumitor bunuri. Aceasta urma să ducă la reducerea valorilor a numeroase stocuri şi, implicit, la scăderea indicelui Dow Jones. Acesta reprezenta suma valorilor curente a treizeci de stocuri importante, începând cu Allied Signal şi terminând cu Woolworth. Era un indicator a cărei utilitate prezentă era aceea de a oferi un subiect mass-mediei, care îi raporta publicului, în mare parte ignorant în ceea ce priveşte semnificaţia sa reală. Prăbuşirea indicelui Dow Jones îi va nelinişti pe unii şi îi va determina să vândă sau să refuze oferte, în timp ce alţii vor descoperi mărfuri la un preţ nesperat de mic. Intuind că valoarea reală a acestor bunuri era mult peste cea de pe piaţă, ei vor începe să cumpere în cantităţi moderate, favorizând din nou creşterea indicelui Dow şi a altor indici de piaţă, până la atingerea unui echilibru şi redobândirea încrederii. Toate aceste schimbări cu implicaţii multiple erau impuse vieţii fiecărui individ de o mână de oameni, adunaţi într-o cameră de consiliu elegantă din Washington, D.C., al căror nume era cunoscut de puţini investitori, nemaivorbind de marele public.

Lucrul extraordinar era că toată lumea accepta fără reţineri întregul proces, ca şi cum ar fi fost vorba de legile fizicii, în ciuda faptului că în realitate el avea cam tot atâta consistenţă cât un curcubeu. Banii nu aveau o existenţă fizică. Chiar şi banii „adevăraţi” nu erau altceva decât bucăţi de hârtie specială, imprimate pe o parte cu cerneală neagră, iar pe cealaltă cu cerneală verde. În spatele banilor nu se afla aurul sau vreo valoare, ci mai degrabă convingerea unanimă că banii aveau valoare pentru că aşa trebuia să fie. Aşa se face că sistemul monetar al Statelor Unite şi al oricărei alte ţări din lume nu era altceva decât un uriaş exerciţiu de psihologie, o născocire a minţii, iar de aici rezulta că aceeaşi caracteristică o avea oricare alt aspect al economiei americane. Dacă banii nu erau altceva decât o chestiune de credinţă colectivă, atunci aşa erau şi celelalte. Ceea ce făcuse Comisia Federală pentru Rezerve în după-amiaza aceea fusese un exerciţiu ponderat de zdruncinare a acestei credinţe, care îi va permite apoi să se restabilească de bunăvoie prin minţile celor care o nutreau. Printre cei care aveau această convingere se numărau şi guvernatorii Comisiei Federale, pentru că îi înţelegeau cu adevărat mecanismul – sau, cel puţin, aşa îşi închipuiau. În particular puteau glumi, spunând că nimeni nu înţelegea mecanismul, aşa cum nimeni nu putea explica natura divinităţii, dar, asemenea teologilor preocupaţi încontinuu de determinarea şi comunicarea naturii

dumnezeieşti, sarcina lor era de a menţine lucrurile în mişcare, de a da un suport real şi tangibil credinţei, fără a realiza vreodată că, de fapt, nu exista nici o bază reală, nici măcar cât consistenţa bancnotelor pe care le purtau la ei atunci când folosirea cărţilor de credit nu le era la îndemână.

Oamenii credeau în ei în felul distant în care credeau în preoţi, în capacitatea lor de a menţine structura pe care se bazase întotdeauna credinţa lumească, proclamând realitatea a ceva ce nu putea fi văzut, a unui edificiu ale cărui manifestări fizice se regăseau doar în clădirile de piatră şi în privirile serioase ale celor care lucrau în ele. În sinea lor, îşi repetau că totul mergea bine. Şi nu aveau dreptate?

În multe privinţe, Wall Street era singurul loc din America unde cetăţenii japonezi, în special cei din Tokio, se simţeau în largul lor. Clădirile erau atât de înalte, încât nu puteai vedea nici un petic de cer, iar străzile atât de aglomerate, încât un vizitator extraterestru şi-ar fi închipuit că taxiurile galbene şi limuzinele negre erau cea mai importantă formă de viaţă de pe pământ. Oamenii se mişcau de-a lungul trotuarelor aglomerate şi murdare ca o masă anonimă şi fremătândă, cu privirea aţintită înainte, atât pentru a da impresia de hotărâre, cât şi pentru a evita orice contact vizual cu ceilalţi, potenţiali concurenţi sau, mai degrabă, piedici. Întregul New York împrumutase comportamentul acestui loc – brusc, rapid, impersonal, în aparenţă dur, dar nu şi în profunzime. Locuitorii îşi spuseseră că locul lor era în vârtejul acţiunii, astfel încât erau atât de preocupaţi de propriile lor ţeluri, individuale sau colective, încât nu-i priveau cu ochi buni pe cei care nutreau aceleaşi sentimente. În acest sens, era o lume perfectă. Toată lumea gândea la fel. Nimănui nu-i păsa de celălalt. Cel puţin în aparenţă. În realitate, oamenii care lucrau aici aveau soţii şi copii, interese şi hobby-uri, dorinţe şi vise, ca orice alt om, dar, între orele opt dimineaţa şi şase seara, totul se subordona regulilor de serviciu. „Serviciu” însemna, bineînţeles, banii, o clasă de produse care nu avea nimic de-a face cu locul sau loialitatea. Aşa se face că, pe Columbus Lane 6, noul sediu al Grupului Columbus, avea totuşi loc o schimbare.

Încăperea îţi tăia răsuflarea sub toate aspectele. Pereţii erau din lemn de nuc, nu din placaj, întreţinut cu devotament de o echipă de meşteri bine plătiţi. Doi dintre pereţi erau formaţi din panouri de sticlă şlefuită, de la podeaua acoperită de covoare până la tavanul din panouri din Celotex şi ofereau o privelişte amplă a portului New York şi mai departe. Covoarele erau atât de groase, încât ţi se afundau picioarele, creând un şoc static supărător, pe care oamenii învăţaseră însă să-l tolereze. Masa de consiliu din granit roşu avea o lungime de doisprezece metri, iar scaunele care o înconjurau erau evaluate la

aproape două mii de dolari bucata.

Grupul Columbus, fondat cu numai unsprezece ani în urmă, evoluase de la stadiul de simplă apariţie la cel de enfant terrible, iar apoi de luceafăr strălucitor, ajungând printre cele mai bune firme din domeniu, iar în prezent la statutul de temelie a comunităţii fondurilor de ajutor reciproc. Întemeiată de George Winston, compania controla o armată întreagă de echipe de gestionare a fondurilor. Primele trei echipe purtau numele potrivite de Nina, Pinta şi Santa Maria, pentru că, atunci când Winston fondase compania, la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, fusese captivat de romanul lui Samuel Eliot Morrison. Descoperirea Lumii Noi de către europeni şi, entuziasmat de curajul, perspicacitatea şi încrederea supremă în propriile forţe ale navigatorilor prinţului Henric, hotărâse să le urmeze exemplul. După ce ajunsese la o avere confortabilă, venise timpul să se retragă, să se bucure de natură, să se-mbarce pe iahtul lui lung de treizeci de metri şi să pornească în croaziere prelungite. De fapt, planul lui era de a petrece următoarele câteva luni învăţând să navigheze cu Cristobol ca un expert, aşa cum făcea totul în viaţă, iar apoi să repete călătoriile în fiecare vară, până ce va epuiza toate exemplele demne de a fi urmate. După aceea, poate că va scrie propria lui carte despre cele trăite.

Era un bărbat de talie mijlocie, însă personalitatea sa puternică îl făcea să pară mai înalt. Un fanatic al condiţiei fizice ireproşabile – pe Wall Street stresul era ucigaşul numărul unu – Winston radia de sănătate şi de mulţumire de sine. Intră în camera de consiliu deja plină, cu aerul unui candidat la preşedinţie după încheierea cu succes a campaniei electorale, cu un pas iute şi hotărât, cu zâmbetul curtenitor şi deschis. Satisfăcut fiindcă îşi vedea cariera încununată în această zi, înclină capul în faţa oaspetelui său de onoare.

— Yamata-san, îmi pare bine să vă revăd, rosti George Winston, întinzându-i mâna. Aţi făcut un drum lung până aici.

— Puteam face altceva, când este vorba de un eveniment de o asemenea importanţă? replică industriaşul japonez.

Winston îl conduse pe bărbatul mai scund la locul lui din capătul mesei, apoi se întoarse la al său. Între ei doi stăteau avocaţii şi directorii de investiţii – ca echipele de fotbal înainte de începerea meciului, îşi spuse Winston, trecând pe lângă ei, fără a-şi trăda însă gândurile măcar cu vreun muşchi al feţei.

La naiba, era singura cale de ieşire, îşi zise Winston. Nu exista altă soluţie. Primii şase ani petrecuţi în fruntea companiei fuseseră cei mai ameţitori din viaţa lui. Începuse cu mai puţin de douăzeci de clienţi, sporindu-le banii şi, în acelaşi timp, clădindu-şi propria reputaţie. Îşi aducea aminte cum lucra acasă, cu gândurile alergându-i mai repede decât paşii cu care măsura în lung şi-n lat camera în care nu avea

decât un calculator şi un telefon de serviciu, preocupat de întreţinerea familiei, bucurându-se însă de tot sprijinul soţiei sale iubitoare care, deşi însărcinată pentru întâia oară – şi chiar cu gemeni – nu pierdea nici o ocazie să-l asigure de dragostea şi încrederea sa. Astfel, ghidându-se după instinct şi folosindu-şi priceperea, urcase treptele succesului. La treizeci şi cinci de ani era deja un om realizat. Deţinea două niveluri într-o clădire cu mai multe etaje din centrul oraşului, propriul său birou luxos şi o echipă de oameni tineri, care rezolvau toate problemele secundare. Atunci se gândise pentru întâia oară să se retragă.

Desigur, simultan cu sporirea banilor clienţilor săi îşi rotunjise şi el veniturile, până când averea sa personală se cifra la şase sute cincizeci şi şapte de milioane de dolari. Firea sa conservatoare nu-i îngăduia să lase banii în circuit şi, în afară de asta, era interesat şi de evoluţia pieţei, astfel încât se hotărâse să retragă banii, să-i încaseze şi să predea ştafeta unui director mai conservator. Această schimbare a situaţiei îl umilea până şi pe el, dar se decisese pur şi simplu să nu mai aibă nimic de-a face cu afacerile. Trecerea la „conservatorism” va slăbi mult ritmul şi va alunga mulţi clienţi, dar, aşa cum se întrebase ani de-a rândul, ce rost avea? Deţinea şase case ca nişte palate, câte două automobile personale la fiecare dintre ele, un elicopter, un avion particular închiriat şi iahtul Cristobol, jucăria sa preferată. Avea tot ce visase vreodată şi, chiar cu o conducere conservatoare a companiei, averea lui avea să crească mai rapid decât rata inflaţiei, pentru că nu era atât de necumpătat încât să cheltuiască dobânda anuală ce-i revenea. Astfel, îşi împărţise toţi banii în pachete de câte cincizeci de milioane de dolari, pe care urma să le investească în afaceri acoperind toate segmentele pieţei, prin intermediul unor colegi care, deşi nu se bucuraseră de un succes la fel de mare ca al lui, erau oameni integri şi perspicace, demni de încrederea lui. Pregătea predarea ştafetei de trei ani, încercând să găsească un succesor demn de a se afla în fruntea Grupului Columbus. Din nefericire, singurul care se făcuse remarcat era mărunţelul ăsta nenorocit.

Desigur, „proprietate” era un termen nepotrivit. Adevăraţii proprietari ai Grupului erau investitorii individuali care îi dăduseră banii în custodie, iar Winston nu va uita niciodată încrederea pe care i-o arătaseră. Oamenii aceia se bazau pe el şi pe echipa sa, dar în special pe el, pentru că numele său stătea înscris pe uşa celui mai important birou. Încrederea atâtor oameni îi apăsase greu pe umeri, dar purtase povara cu pricepere şi mândrie. Însă ce-i mult strică. Sosise timpul să se dedice familiei, celor cinci copii şi soţiei sale credincioase, care osteniseră să tot „înţeleagă” de ce tăticul era nevoit să lipsească atât de mult de acasă. Nevoile celor mulţi. Nevoile celor puţini. Dar cei puţini îi erau mai apropiaţi.

Raizo Yamata acceptase să investească o mare parte a averii sale personale şi o sumă considerabilă din fondurile colective ale numeroaselor sale operaţiuni industriale pentru a compensa fondurile pe care le retrăgea Winston. Oricât de mult ar fi dorit Winston să nu popularizeze lucrurile şi oricât de firească ar fi fost hotărârea sa, era imposibil să evite comentariile. De aceea, era necesar ca succesorul său să fie dispus să îşi investească propriii bani pentru a umple golul creat. O asemenea mutare va restabili încrederea zdruncinată a partenerilor. În acelaşi timp, ea va consolida cooperarea dintre sistemul financiar japonez şi cel american. Sub privirile lui Winston fuseseră semnate o serie de documente pentru transferul fondurilor din băncile internaţionale aflate în şase ţări ale lumii. Raizo Yamata era un om cu o mare avere personală.

În fine, se corectă Winston, cu multe lichidităţi personale. De când absolvise la Wharton, cunoscuse o mulţime de conducători inteligenţi şi abili, cu toţii foarte vicleni, care încercaseră să-şi ascundă caracterul hrăpăreţ sub masca umorului şi a falsei bonomii. După un timp învăţai să-i simţi după instinct. Era foarte simplu. Poate că Yamata îşi închipuia că moştenirea sa îl făcea mai greu de „citit”, tot aşa cum, fără îndoială, se credea mai deştept decât semenii săi. Poate că era, poate că nu, îşi zise Winston, privind în lungul mesei de consiliu. De ce nu exista pic de entuziasm în omul ăsta? Japonezii aveau şi ei sentimente. Cei cu care făcuse afaceri atunci fuseseră destul de afabili, mulţumiţi, ca oricare om care dăduse lovitura pe Wall Street. După câteva pahare nu se mai deosebeau cu nimic de americani. A, poate că erau un pic mai rezervaţi, mai timizi, dar rămâneau întotdeauna politicoşi; asta îi plăcea la ei, manierele lor elegante, ceva ce nu le-ar fi stricat nici new-yorkezilor. Asta era, îşi zise Winston. Yamata era politicos, dar politeţea lui, nu era veritabilă. În cazul lui era ceva de formă şi nu avea nici o legătură cu timiditatea. Ca un roboţel…

Nu, nici asta nu era adevărat, îşi zise Winston, privind hârtiile împinse uşor pe masă în direcţia lui. Yamata se înconjurase de un zid mai gros ca alţii, încercând să-şi disimuleze mai bine sentimentele. De ce ridicase un asemenea zid? Aici nu era necesar, nu? În această încăpere era înconjurat de oameni egali lui; mai mult, de parteneri de afaceri. Tocmai îşi transferase banii, punând propria sa bunăstare în aceeaşi barcă cu cea a celorlalţi. Transferând aproape două sute de milioane de dolari, el deţinea acum mai mult de unu la sută din fondurile administrate de Columbus, devenind cel mai important investitor al instituţiei. Acest statut îi garanta libertatea de a controla fiecare dolar, acţiune sau opţiune deţinute în grup. Desigur, nu era cea mai mare companie de pe Wall Street, dar era unul din lideri. Lumea ţinea cont de ideile şi tendinţele dictate de Grupul Columbus.

Yamata cumpărase mai mult decât o firmă comercială. Acum deţinea o poziţie reală în rândul principalilor oameni de finanţe americani. Numele lui, până atunci prea puţin cunoscut în America, avea să fie de acum înainte rostit cu respect, ceea ce, îşi spuse Winston în sinea lui, ar fi trebuit să-i provoace un zâmbet. Dar nu se întâmplase aşa.

Unul din principalii săi subalterni împinse ultima foaie de hârtie în faţa lui. O semnătură şi totul va trece în mâinile lui Yamata. Era atât de simplu. O semnătură, o cantitate infimă de cerneală albastră aranjată într-un anume fel punea punct celor unsprezece ani din viaţă. Printr-o semnătură, trecea compania în mâinile unui om pe care nu-l înţelegea.

Păi, nici nu e nevoie, nu? Va încerca să facă bani, pentru el şi pentru ceilalţi, ca şi mine. Winston scoase stiloul şi semnă fără să-şi ridice privirea. De ce nu te-ai uitat mai întâi?

Auzi pocnetul unui dop de şampanie şi îşi ridică ochii spre feţele zâmbitoare ale foştilor săi angajaţi. Cât lucraseră împreună, devenise pentru ei un simbol. Bărbatul de patruzeci de ani, bogat, plin de succes, retras din afaceri şi liber să-şi îndeplinească toate mofturile, fără a mai fi nevoit să mişte un deget tot restul vieţii. Acesta era ţelul personal al oricui lucra într-un astfel de loc. Oricât ar fi fost de inteligenţi aceşti oameni, puţini dintre ei se încumetau să încerce. Chiar dacă o făceau, cei mai mulţi dădeau greş, îşi reaminti Winston, însă el era dovada vie a faptului că era totuşi posibil. Cât ar fi fost de duri şi cinici aceşti specialişti în investiţii – sau ar fi dorit să pară – în adâncul sufletului lor nutreau acelaşi vis, de a face o grămadă de bani şi de a se retrage, de a se elibera de tensiunea incredibilă provocată de responsabilitatea de a găsi noi posibilităţi în mormanele de rapoarte şi analize, de a atrage oamenii dispuşi să investească, de a face lucruri bune pentru aceştia şi pentru propria lor persoană – şi de a pleca.

Borcanul cu miere se afla în curcubeu, iar la capătul drumului era o portiţă de ieşire. Un vaporaş, o casă în Florida, încă una în Virginia, o alta în Aspen... să dormi uneori chiar până la opt, să joci golf. Era o viziune foarte tentantă asupra viitorului.

Dar acum de ce nu era la fel?

Doamne Dumnezeule, ce făcuse? Mâine dimineaţă se va trezi şi nu va şti cu ce să-şi umple timpul. Era posibil să renunţe chiar aşa?

Acum e cam târziu, George, îşi spuse el, întinzând mâna după paharul de Moet oferit şi luând o înghiţitură de şampanie, aşa cum o cerea protocolul. Ridică paharul în direcţia lui Yamata, pentru că şi gestul acesta era obligatoriu. Atunci îi zări zâmbetul aşteptat, care totuşi îl surprinse. Era zâmbetul unui învingător. De ce? se întrebă Winston. Plătise cel mai mult. Nu era genul de afacere în care „câştigai” sau „pierdeai”. Winston îşi retrăgea banii, Yamata îi băga

pe ai săi în afacere. Şi, cu toate acestea, ce zâmbet. Făcea notă discordantă, cu atât mai mult cu cât nu putea înţelege. Gândurile îi alergau în minte, în timp ce sorbea vinul spumos. Cel puţin dacă ar fi fost un zâmbet prietenos şi amabil, dar nu era. Privirile celor doi bărbaţi separaţi de masa de consiliu lungă de doisprezece metri se întâlniră, într-o încleştare neobservată de nimeni altcineva şi, în ciuda faptului că nu se dăduse nici o lupta şi nu ieşise nimeni victorios, era ca şi cum s-ar fi aflat în plin război.

De ce? Instinctele. Al lui Winston se descătuşă imediat. Simţea ceva… oare ce? Yamata avea ceva periculos. Făcea oare parte dintre aceia pentru care totul se reducea la o luptă? Aşa fusese şi Winston pe vremuri, dar, cu trecerea timpului, se dezbărase de această caracteristică. Concurenţa era întotdeauna dură, dar civilizată. Şi pe Wall Street exista concurenţă pentru sfaturi, siguranţă, consens, iar competiţia era dură, dar amicală, atâta vreme cât toată lumea se supunea aceloraşi reguli.

Tu nu faci parte din jocul ăsta, nu-i aşa? ar fi vrut el să întrebe, dar era deja prea târziu.

Winston încercă o nouă tactică, intrigat de jocul ce începuse atât de neaşteptat. Ridică paharul şi toastă în direcţia succesorului său, în timp ce toţi ceilalţi din încăpere erau absorbiţi de conversaţie. Yamata îi imită gestul, iar faţa sa căpătă o mină şi mai arogantă, exprimând cât se poate de limpede dezgustul pe care i-l stârnea acest om stupid, care tocmai îi vânduse compania.

Până acum ţi-ai ascuns cu atâta iscusinţă sentimentele, acum de ce n-o mai faci? Chiar crezi că eşti buricul târgului, că ai făcut ceva… nemaipomenit, cum nici nu-mi pot imagina. Ce?

Winston întoarse capul şi privi întinderea liniştită a oceanului ce se zărea dincolo de fereastră, dincolo de clădirile portului. Dintr-o dată se simţi plictisit de acest joc, indiferent în privinţa competiţiei, care o fi fost aceea, pe care acest nemernic mititel îşi închipuia că o câştigase. La dracu’, îşi zise, am ieşit din joc. Nu am pierdut nimic. Mi-am câştigat libertatea. Mi-am căpătat banii. Am tot ce-mi trebuie. OK, în regulă, eşti liber să conduci compania, să câştigi bani, să ai masa ta la orice restaurant sau club din oraş, ori de câte ori te afli aici, să-ţi repeţi cât eşti de important, iar dacă tu crezi că asta este o victorie, fie. Dar nu e o victorie asupra cuiva anume, conchise Winston.

Păcat ca de obicei, Winston sesizase totul, identificând toate elementele. Dar, pentru întâia oară după mulţi ani, nu izbutise să le îmbine pentru a obţine scenariul corect. Nu era vina lui. Îşi cunoştea la perfecţie jocul şi îşi închipuise, în mod greşit, că era singurul jucat în oraş.

Chet Nomuri se străduia din răsputeri să nu fie un cetăţean

american. Familia sa se stabilise în Statele Unite cu patru generaţii în urmă – primul dintre strămoşii săi sosise chiar la începutul secolului, cu puţin înainte de semnarea tratatului americano-japonez care interzicea dreptul la imigrare. Cel mai ruşinos era ce pătimiseră bunicii şi străbunicii lui, în ciuda drepturilor garantate de cetăţenia lor americană. Bunicul său se folosise de ocazia de a-şi dovedi loialitatea faţă de patrie, înrolându-se în regimentul de luptă 442, dar, când revenise acasă, purtând trese de sergent-major şi două medalii Purple Heart, descoperise că firma familiei – un magazin de rechizite de birou – fusese vândută pe nimic, iar ai lui fuseseră trimişi în lagăr. Cu o răbdare plină de stoicism, o luase de la capăt, punând pe picioare o nouă firmă, sub denumirea neechivocă de „Mobilier vechi de birou” şi făcuse destui bani ca să-şi trimită cei trei fii la colegiu şi chiar mai departe. Tatăl lui Chet era chirurg, un omuleţ scund şi jovial, care se născuse în captivitate şi ai cărui părinţi – din cauza aceasta şi pentru a-i face pe plac bunicului lui – păstraseră anumite tradiţii, cum ar fi limba strămoşească.

Şi au reuşit chiar foarte bine, îşi zise Nomuri. În câteva săptămâni se debarasase de accentul american, iar acum, în baia publică din Tokio, toată lumea din jur se întreba din ce prefectură provenea. Nomuri avea documente de identitate pentru mai multe dintre ele. Era ofiţer de teren al CIA, aflat în misiune din partea Departamentului Justiţiei din SUA, fără ştirea Departamentului de Stat. Unul din lucrurile pe care le învăţase de la tatăl său, chirurgul, fusese acela de a privi drept înainte, spre lucrurile pe care le putea realiza, nu înapoi, spre ceea ce nu mai putea fi schimbat. Din acest punct de vedere, îşi zise Nomuri, familia sa se lăsase asimilată de poporul american. Într-un mod tăcut, lipsit de dramatism şi cu succes.

Regulamentul băii publice era cât se poate de limpede. Puteai vorbi despre orice, în afară de afaceri, ba puteai vorbi chiar şi despre asta, atâta timp cât te limitai la bârfele de serviciu şi nu divulgai aspecte esenţiale ale felului în care câştigai banii sau încheiai un târg. Respectând aceste limite, în aparenţă puteai aborda orice subiect de discuţie, şezând în forumul surprinzător de neprotocolar al unei societăţi dintre cele mai bine structurate. Nomuri venea în fiecare zi, cam la aceeaşi oră şi asta de suficient de mult timp ca cei pe care-i regăsea acolo să-l cunoască şi să-l accepte. Ştia deja tot ce era de ştiut despre soţiile şi familiile lor, aşa cum şi ei ştiau totul despre ai lui – sau, mai bine zis, despre „legenda” pe care şi-o crease şi care acum i se părea şi lui la fel de reală ca şi cartierul din Los Angeles unde crescuse.

— Am nevoie de o amantă, zise pentru a cine ştie câta oară Kazuo Taoka. De când s-a născut fiul nostru, nevesti-mii nu-i mai place decât să se uite la televizor.

— Tot timpul se plâng, întări un alt bărbat.

Din bazin se auzi un murmur de voci aprobatoare.

— O amantă te costă, observă Nomuri din colţul încăperii, întrebându-se dacă, în baia lor, femeile purtau acelaşi gen de conversaţie. Şi timp şi bani.

Din aceste două lucruri, timpul era cel mai important. Fiecare dintre tinerii directori – termen aproximativ, pentru că linia de demarcare dintre ceea ce în America însemna funcţionar şi factor de decizie era în Japonia destul de neclară – câştiga bine, dar preţul plătit pentru viaţa îndestulată era dependenţa absolută de companie, asemenea minerilor lui Ernie Ford, legaţi de minele de cărbune din Tennessee. Se trezeau de multe ori înainte de ivirea zorilor, luau trenul care-i ducea în oraş unde îşi aveau serviciul, lucrau din greu până târziu în birouri aglomerate, iar când ajungeau acasă îşi găseau de cele mai multe ori soţia şi copiii dormind. Cu toate că, înainte de a veni aici, se documentase din cărţi şi din emisiunile TV, Nomuri era şocat să descopere că afacerile periclitau însăşi structura socială a ţării, implicit pe cea a familiei. Era un lucru cu atât mai surprinzător cu cât tocmai forţa unităţii familiei japoneze fusese aceea care permisese strămoşilor să îşi croiască drum într-o Americă unde rasismul părea să fie un obstacol insurmontabil.

— Într-adevăr, te costă, încuviinţă morocănos Taoka, dar unde altundeva îşi poate satisface un bărbat necesităţile?

— Aşa este, interveni un altul din cealaltă parte a bazinului (în fine, nu era chiar un bazin, ci o cadă supradimensionată). Te costă, dar nu merită?

— Pentru şefi este mai uşor, continuă Nomuri, curios să vadă unde va duce conversaţia.

Era de-abia la începutul misiunii, punând bazele operaţiunii adevărate pentru care fusese trimis, fără grabă, aşa cum îl instruiseră Ed şi Mary Pat.

— Ar trebui să vezi ce afacere învârte Yamata-san, se amestecă un alt salariat, chicotind răutăcios.

— Serios? întrebă Taoka.

— E în relaţii bune cu Goto, continuă bărbatul cu un aer conspirativ.

— A, da, politicianul.

Nomuri se lăsă pe spate şi închise ochii, cufundându-se în apa caldă a băii, străduindu-se să nu-şi trădeze interesul, deşi creierul începuse să înregistreze fiecare cuvânt.

— Politician, murmură el somnoros. Hm.

— Luna trecută a trebuit să duc nişte hârtii la Yamata-san acasă, un loc liniştit, nu departe de aici. De fapt, erau documentele unei afaceri pe care a încheiat-o chiar azi. Stătea de vorbă cu Goto. M-au lăsat să intru, bănuiesc că Yamata-san a vrut să arunc o privire. Era o fată cu

ei… continuă el pe un ton admirativ. Înaltă, blondă, cu nişte sâni superbi.

— De unde poţi face rost de o amantă americancă? interveni un altul cu vocea gâtuită.

— Îşi cunoştea bine locul, continuă povestitorul. Cât timp Yamata-san a răsfoit hârtiile, a aşteptat liniştită. Nu era deloc timidă. Avea nişte sâni superbi, repetă concluziv bărbatul.

Deci zvonurile despre Goto sunt adevărate, îşi zise Nomuri. Cum naiba ajung oamenii ca el atât de departe în politică? După o fracţiune de secundă, se mustră în gând pentru prostia întrebării. Încă de pe timpul Războiului Troiei, sau poate chiar mai devreme, politicienii avuseseră acelaşi comportament.

— Doar n-ai de gând să te opreşti tocmai acum? insistă Taoka bine dispus.

Omul continuă, insistând asupra amănuntelor, spre satisfacţia celorlalţi, care-l ascultau cu atenţia încordată. Cu toţii ştiau tot ce era de ştiut despre soţiile celor prezenţi şi se simţeau excitaţi de descrierea fiecărui detaliu anatomic al „noii" fete.

— Cui îi pasă de ele? întrebă Nomuri ursuz, cu ochii închişi. Sunt prea înalte, au picioare prea mari, maniere care lasă de dorit şi…

— Lasă-l să povestească, îi tăie vorba o voce excitată.

Nomuri dădu din umeri şi se conformă fără resentimente, în timp ce mintea sa continuă să înregistreze. Agentul avea un spirit de observaţie dezvoltat şi, în mai puţin de un minut, obţinu o descriere fizică fidelă. Va trimite un raport prin intermediul şefului de centrală către Langley, pentru că CIA întocmea dosare despre obiceiurile personale ale tuturor politicienilor din lume. Nici un amănunt nu era lipsit de interes, deşi Nomuri spera ca în curând să obţină şi alte informaţii, mai importante decât înclinaţiile sexuale ale lui Goto.

Prezentarea raportului avu loc la Ferma cunoscută oficial sub denumirea de Camp Peary, o bază de antrenament a CIA, amplasată în apropierea şoselei interstatale 64, între Williamsburg şi Yorktown, Virginia. Sticlele reci erau destupate cu repeziciune, făcând dopurile să sară, în timp ce cei doi bărbaţi prezentau hărţi şi dădeau amănunte despre misiunea de şase săptămâni în interiorul ţării, care se terminase atât de bine. Potrivit ştirilor difuzate de CNN, procesul lui Corp urma să înceapă peste o săptămână. Nu prea existau dubii în privinţa verdictului. Undeva, în ţara aceea ecuatorială, cineva pregătise deja trei metri de sfoară groasă, deşi ambii ofiţeri se întrebau de unde vor procura lemnul pentru eşafod. Probabil că vor fi nevoiţi să-l importe, îşi zise Clark. În drumul lor nu prea văzuseră copaci.

— Ei bine, zise Mary Patricia Foley, după ce ascultase versiunea

finală. Se pare că aţi lucrat curat, băieţi.

— Mulţumesc, doamnă, replică Ding curtenitor. John se pricepe să-şi joace cărţile.

— Să iei notiţe, i-o întoarse Clark chicotind. Ce mai face Ed?

— Învaţă să se acomodeze cu situaţia, surâse malefic directoarea-adjunctă a Departamentului Operaţiuni.

Atât ea, cât şi soţul ei urmaseră cursurile de la Fermă, unde Clark fusese unul dintre instructorii lor. Formaseră cea mai bună echipă compusă din soţ-soţie pe care o avusese vreodată Agenţia, dar adevărul era că Mary Pat era mai iscusită în munca de teren, în timp ce Ed se pricepea la organizarea acţiunilor. În aceste condiţii, era de aşteptat ca Ed să ocupe o funcţie mai importantă, dar postul oferit lui Mary Pat fusese mult prea tentant, politic vorbind şi oricum lucrau tot împreună, fiind codirectori-adjuncţi, deşi funcţia reală a lui Ed era învăluită în mister.

— Aveţi dreptul la o mică vacanţă şi, apropo, cei de pe malul celălalt al râului vă transmit felicitări.

Asta nu era o noutate pentru nici unul dintre cei doi ofiţeri.

— Ştii, John, chiar a sosit momentul să te întorci la matcă.

Prin asta se înţelegea o întoarcere definitivă la baza de antrenament din apele călduţe ale Virginiei. Agenţia îşi mărea efectivele umane – termenul birocratic pentru a defini sporirea numărului de agenţi (consideraţi de inamicii Statelor Unite drept spioni) ce urmau să fie trimişi pe teren. Doamna Foley dorea să-i antreneze împreună cu Clark. În definitiv, în urmă cu douăzeci de ani făcuse treabă bună cu ea şi cu soţul ei.

— Doar dacă vrei să mă pensionez. Îmi place acolo.

— Uitaţi cât poate fi de prost, doamnă, se amestecă Chavez zâmbind. Cred că vârsta e de vină.

Doamna Foley nu făcu nici un comentariu. Cei doi formau una dintre cele mai bune echipe de teren pe care le avea şi nu dorea câtuşi de puţin să o destrame.

— Corect, băieţi. Sunteţi liberi. După-amiază sunt de serviciu Oklahoma şi Nebraska.

— Ce mai fac copiii, MP?

Era porecla ei de serviciu, deşi nu toată lumea îşi permitea să o folosească.

— Bine, John, mulţumesc de întrebare.

Clark şi Chavez schimbară o privire, ca doi oameni care-şi încheiaseră cu bine treaba. Operaţiunea WALKMAN intrase în anale cu binecuvântarea oficială a Agenţiei şi, implicit, a Casei Albe.

— E timpul să ne odihnim, domnule C.

— Bănuiesc că vrei că te duc cu maşina, nu?

— Dacă ai fi atât de amabil, domnule, replică Ding.

John Clark îşi studie colegul. Mda, se primenise. Părul negru era tuns scurt şi îngrijit, iar barba neagră şi deasă care-i întunecase faţa în Africa dispăruse. Sub veston purta o cămaşă albă şi chiar o cravată. Clark îşi zise că purta hainele adecvate unei vizite de curtoazie, dar, gândindu-se mai bine, îşi aduse aminte că Ding fusese înainte soldat şi că soldaţilor care se întorceau din manevre le plăcea să înlăture toate amintirile fizice ale acestui aspect mai dur al ocupaţiei lor. Ei bine, nu era rău că se străduia să arate cât mai prezentabil. Oricare ar fi defectele lui Ding, îşi zise John, se purta întotdeauna cu respectul cuvenit.

— Hai, vino.

Se urcară în Fordul lui Clark, parcat în locul său obişnuit şi, după un sfert de oră, intrau pe aleea ce ducea la locuinţa acestuia. Situată în afara bazei de la Camp Peary, era o casă obişnuită, cu etaj, mai goală acum decât fusese altădată. Margaret Pamela Clark, fiica sa mai mare, studia la Universitatea Marquette. Patricia Doris Clark alesese o şcoală mai apropiată de casă, iar William şi Mary învăţau la Williamsburg, unde urmau să absolve cursurile pregătitoare de medicină. Patsy, prevenită deja de sosirea lor, le deschise uşa.

— Tăticule!

O îmbrăţişare, un sărut, urmate de ceva ce devenise cumva mai important:

— Ding!

Deşi nu fusese decât o îmbrăţişare, Clark nu se lăsă păcălit nici o secundă.

— Bună, Pats.

Ding intră în casă, ţinând-o de mână.

4
Activitatea

— Noi avem alte cerinţe, insistă negociatorul.

— Cum adică? întrebă răbdător partenerul său de afaceri.

— Oţelul, construcţia rezervorului sunt unice. Eu personal nu sunt inginer, dar colegii mei de la proiectare mi-au spus că produsul va suferi de pe urma înlocuirii altor părţi. Apoi, continuă el calm, intervine şi problema caracteristicilor obişnuite ale pieselor. După cum ştii, multe din maşinile asamblate în Kentucky sunt trimise spre vânzare înapoi în Japonia, iar în caz de avariere sau defectare se poate apela imediat la reprezentanţa din localitate. Dacă am înlocui piesele americane, după cum propui, lucrurile s-ar schimba.

— Seiji, e vorba despre rezervorul de benzină. Din ce este fabricat? Din cinci bucăţi de oţel galvanizat, curbate şi îmbinate prin sudură, cu o capacitate internă de o sută de litri. Nu există nici o piesă mobilă, sublinie reprezentantul Departamentului de Stat, amestecându-se în vorbă şi jucându-şi rolul pe care era plătit să-l joace.

Reuşise chiar performanţa de a simula exasperarea atunci când rostise numele partenerului său de afaceri.

— A, dar oţelul în sine, formula, proporţiile diferitelor materiale în aliajul final, toate acestea au fost îmbunătăţite în conformitate cu specificaţiile formulate de producător…

— Care sunt standardizate în toată lumea.

— Din păcate, nu şi în acest caz. Specificaţiile noastre sunt mult mai riguroase decât ale celorlalţi şi, îmi pare rău că trebuie s-o spun, mult mai exacte decât cele ale companiei Deerfield Auto Parts. Din această cauză, suntem nevoiţi să respingem cererea.

Cu aceste cuvinte, negocierea luă sfârşit. Intermediarul japonez se lăsă pe spate, radiind în costumul creat de Brooks Brothers, cu cravata Pierre Cardin asortată şi străduindu-se să nu-şi trădeze prea tare satisfacţia. Experienţa îndelungată îl făcea un maestru al disimulării; câştigase prima mână. După asta, jocul nu devenea mai complicat, ci mai uşor.

— Suntem extrem de dezamăgiţi, zise reprezentantul Departamentului Comerţului al Statelor Unite.

Desigur, nici nu se aşteptase la altceva, aşa că trecu mai departe, la următorul punct de pe agenda de lucru a negocierilor. Era ca o piesă greacă, îşi zise el, ceva între tragedia lui Sofocle şi comedia lui Aristofan. Ştia tot ce se va întâmpla încă înainte de-a începe. În această privinţă avea dreptate, deşi nu-şi imagina cum.

Esenţa jocului fusese stabilită cu multe luni în urmă, înainte ca negocierile să ajungă la subiect în perspectivă, minţile lucide l-ar fi numit cu siguranţă un simplu accident, încă una din coincidenţele care modelau soarta naţiunilor şi a conducătorilor lor. Aşa cum se întâmpla frecvent cu asemenea evenimente, totul începuse cu o simplă eroare, petrecută în ciuda precauţiunilor maxime. Un banal cablu electric defect scăzuse curentul ce intra într-un rezervor de imersiune, reducând implicit încărcătura din lichidul fierbinte în care se cufundau foile de oţel. Acest lucru dusese la rândul său la reducerea galvanizării, astfel încât, în final, foile de oţel fuseseră acoperite doar cu un strat foarte subţire, deşi păreau acoperite în întregime. Foile negalvanizate fuseseră stivuite pe paleţi şi legate cu benzi de oţel, pentru mai multă stabilitate şi acoperite cu folii de plastic. Eroarea se amplificase în timpul procesului de finisare şi asamblare.

Instalaţia unde se întâmplase totul nu făcea parte din linia de montaj. Ca multe alte firme americane, companiile de asamblare a pieselor auto care proiectau automobilele şi îşi puneau sigla pe ele cumpărau majoritatea componentelor de lă firme mai mici, producătoare de piese auto. În Japonia, relaţia dintre peştii mai mari şi cei mărunţi era în acelaşi timp stabilă, dar şi ucigaşă: stabilă, în sensul că legăturile de afaceri dintre cele două tipuri de companii erau de lungă durată; ucigaşă, pentru că cerinţele uzinelor de montaj erau dictatoriale şi exista întotdeauna ameninţarea ca ele să apeleze la o altă firmă, deşi asta se întâmpla rareori. Câte o remarcă indirectă, de obicei câteva cuvinte amabile despre mersul afacerilor unei alte firme mai mici, referinţe la inteligenţa copiilor patronului acestei firme sau amintirea, în treacăt, a faptului că reprezentantul uzinei de montaj îl văzuse zilele trecute la un meci sau în baia publică. Cuvintele aveau mai puţină importanţă decât subînţelesul mesajului, recepţionat de fiecare dată clar şi răspicat. Rezultatul era că micile firme producătoare de piese erau departe de a fi faţada industriei grele din Japonia, admirată şi respectată de naţiunile lumii, care o cunoşteau din emisiunile televizate. Muncitorii nu purtau salopete de lucru, nu mâncau la aceeaşi masă cu direcţiunea, în cantine luxoase, nu munceau în uzine de montaj impecabile şi bine organizate. Salariile acestor muncitori difereau simţitor de cele, foarte generoase, ale lucrătorilor de la montaj şi, deşi angajamentul de lucru pe viaţă era pe punctul de a deveni ficţiune chiar şi pentru muncitorii de elită, pentru ceilalţi el nici nu existase vreodată.

Pachetele cu foile de oţel nu-prea-galvanizat fuseseră desfăcute la unul din aceste ateliere de prelucrare a metalelor, cu un specific greu de definit, iar plăcile introduse manual în maşinile de tăiat. Acolo,

fiecare foaie pătrată era tăiată şi finisată mecanic – iar resturile adunate şi reciclate în moara de oţel – astfel încât să coincidă cu dimensiunile prevăzute în proiect, cu o toleranţă mai mică de un milimetru, pe care patronul probabil că nici n-ar fi băgat-o de seamă. Bucăţile mai mari erau apoi introduse în altă maşină, pentru încălzire şi îndoire, ajungând în final pe un cilindru sudat. Imediat după aceasta, bucăţile ovale mai mici erau potrivite la locul lor şi sudate – totul sub supravegherea unui singur lucrător. Găurile executate în prealabil erau prevăzute cu câte un furtun care urma să fie racordat la dopul filetat de umplere. În partea inferioară există încă unul, ce avea să facă legătura cu motorul. Înainte de a părăsi fabrica, rezervoarele erau suflate cu o soluţie pe bază de ceară şi epoxid, pentru a feri oţelul de rugină. Substanţa trebuia să adere la suprafaţa metalică, creând un strat compact din materiale disparate, care să protejeze rezervorul de benzină împotriva coroziunii şi a scurgerilor implicite de combustibil. Era o mostră superbă de inginerie japoneză, numai că în cazul acesta nu avusese nici o eficienţă, datorită cablului electric defect folosit la oţelărie. Stratul protector nu făcuse priză cu oţelul, deşi avusese suficientă rezistenţă pentru a-şi păstra forma cât timp durase controlul vizual. Imediat după aceasta, rezervoarele erau expediate pe transportorul cu role spre secţia de ambalat din fundul micului atelier de piese. Fiecare rezervor era introdus în câte o cutie de carton – fabricată la rândul ei în alt mic atelier anonim – şi totul era transportat cu camioanele spre un depozit unde jumătate erau încărcate în alte vehicule pentru a fi livrate uzinelor de montaj, iar cealaltă jumătate lua drumul containerelor de pe navele care aveau să le ducă în Statele Unite. Acolo rezervorul urma să fie montat într-un automobil aproape identic, într-o uzină a aceluiaşi conglomerat internaţional, situat însă în regiunea muntoasă a statului Kentucky, nu în Câmpia Kwanto de lângă Tokio.

Toate acestea se întâmplaseră cu câteva luni înainte ca subiectul să fie abordat în cadrul negocierilor de ordin intern. Fuseseră asamblate şi expediate mii de automobile cu rezervoare de benzină necorespunzătoare, care reuşiseră să se strecoare prin procedurile, de altfel excelente, de control al calităţii de la instalaţiile de asamblare despărţite de şase mii de mile de întindere de apă şi pământ. În cazul celor asamblate în Japonia, maşinile fuseseră încărcate pe nişte nave dintre cele mai urâte fabricate vreodată, nişte transportoare de maşini cu pereţi laterali, care semănau cu nişte vase cu pânze, aşa cum înaintau cu greu, înfruntând furtunile de toamnă din Pacificul de Nord. Aerul sărat pătrunsese prin sistemele de ventilaţie până la automobile. Nimic rău nu se întâmplase până când vapoarele avuseseră de traversat un front de aer cald, iar această schimbare bruscă a umidităţii, combinată cu aceea a aerului din rezervoarele de

combustibil, determinase formarea unui strat umed, saturat cu sare, care atacase oţelul de sub stratul protector. Sarea începuse să acţioneze imediat, acoperind cu rugină şi subţiind şi mai mult stratul de metal al rezervoarelor pline cu benzină cu cifra octanică 92.

Ryan se văzu nevoit să recunoască că, orice alte păcate ar fi avut, Corp ştiuse să înfrunte moartea cu demnitate. Tocmai terminase de vizionat un fragment de film pe care CNN îl considerase necorespunzător pentru a fi difuzat în cadrul programului obişnuit de ştiri. După o cuvântare pe care Ryan o avea tradusă pe două coli de hârtie pe care le ţinea pe genunchi, i se pusese ştreangul în jurul gâtului şi se deschisese trapa. Echipa de filmare a CNN-ului se concentrase asupra corpului care, după câteva zvâcnituri, se oprise, punând punct unui capitol din istoria ţării. Mahomed Abdul Corp. Tiran, ucigaş, traficant de droguri. Mort.

— Sper că nu am creat un martir, rupse Brett Hanson tăcerea ce se instalase în biroul lui Ryan.

— Domnule Secretar, răspunse Ryan, întorcând capul şi privindu-şi oaspetele care parcurgea o traducere a ultimelor cuvinte spuse de Corp. Toţi martirii au o trăsătură comună.

— Care anume, Ryan?

— Toţi sunt morţi.

Jack făcu o pauză pentru a savura efectul.

— Tipul ăsta nu a murit pentru Dumnezeu sau pentru ţara sa. A plătit cu viaţa pentru crimele pe care le-a săvârşit. Nu l-au spânzurat pentru uciderea americanilor. L-au spânzurat pentru omorârea compatrioţilor săi şi pentru traficul cu droguri. Martirii adevăraţi nu sunt plămădiţi dintr-un asemenea aluat. Cu asta, cazul este închis, conchise Jack, aruncând exemplarul lui necitit în coşul de gunoi. Şi-acum, ce am aflat despre India?

— În termeni diplomatici, nimic.

— Mary Pat? continuă Jack, adresându-se reprezentantei CIA.

— În regiunea din sud există o brigadă care dispune de mijloace mecanizate şi care se antrenează intensiv. Avem nişte fotografii luate de un satelit acum două zile. Par să se antreneze ca o unitate.

— Agenţi secreţi?

— Nu avem nici un fel de surse în teren, recunoscu doamna Foley, repetând ceea ce devenise o incantaţie proprie CIA. Îmi pare rău, Jack. Vor trece ani până vom reuşi să infiltrăm oameni în toate locurile care ne interesează.

Ryan îşi înăbuşi un mormăit nemulţumit. Fotografiile din satelit erau bune, dar nu erau decât nişte poze. Îţi ofereau doar nişte siluete, nu şi idei. Ryan avea nevoie de idei. Îşi aduse aminte că Mary Pat făcea tot ceea ce-i stătea în putere să rezolve această latură a

problemei.

— Potrivit informaţiilor furnizate de marină, flota este foarte activă, iar schema operaţiunilor sugerează o misiune de graniţă.

Fotografiile din satelit arătau într-adevăr că garnitura de nave-amfibie de război a indienilor era dispusă în două escadroane. Unul se afla pe mare, la aproximativ două sute de mile de bază şi executa manevre ca un grup compact. Celălalt se afla ancorat la aceeaşi bază navală, fiind în reparaţii generale. Baza navală se afla departe de brigada care efectua manevre, însă între baza militară terestră şi cea navală exista o linie ferată de legătură. În prezent, analiştii verificau zilnic situaţia la cele două depouri. Cel puţin pentru aşa ceva erau bune şi fotografiile luate din satelit.

— Chiar nimic, Brett? Din câte ştiu, avem acolo un ambasador foarte capabil.

— Nu vreau să facă presiuni prea mari. Ar putea dăuna influenţei şi libertăţii de mişcare pe care le avem acolo, anunţă Secretarul de Stat.

Doamna Foley se abţinu cu greu să-şi dea ochii peste cap.

— Domnule Secretar, începu Ryan domol, având în vedere faptul că în prezent nu dispunem nici de informaţii, nici de vreo influenţă, indiferent ce-ar face, nu ne poate fi decât de folos. Doreşti să-l sun eu sau o faci dumneata?

— Ryan, tipul lucrează pentru mine.

Jack îşi ascultă câteva clipe bătăile inimii înainte de a se hotărî să răspundă provocării. Ura confruntările teritoriale, deşi se părea că ele făceau parte dintre sporturile preferate ale ramurii executive a guvernului.

— Lucrează pentru Statele Unite ale Americii. În ultimă instanţă, lucrează pentru preşedinte. Treaba mea este să-l informez pe preşedinte în legătură cu ceea ce se petrece acolo, iar pentru asta am nevoie de informaţii. Te rog să-l laşi liber. Dispune de un agent superior CIA care lucrează pentru el. Are trei ataşaţi militari. Vreau să-i laşi pe toţi să acţioneze liber. Obiectivul exerciţiului este de a identifica o operaţiune care celor de la marină şi mie personal ni se pare a fi o posibilă invazie a unei ţări suverane. Noi vrem să prevenim o asemenea acţiune.

— Nu pot crede că India ar putea avea într-adevăr asemenea intenţii, zise Hanson cu o undă de iritare în glas. Am cinat de mai multe ori cu ministrul lor de externe şi nu mi-a dat câtuşi de puţin de înţeles aşa ceva…

— În regulă, îl întrerupse Ryan calm, pentru a atenua un pic lovitura pe care urma să o dea. Bine, Brett. Dar intenţiile se mai schimbă, iar ei ne-au dat de înţeles că doresc să ne retragem flota. Îmi trebuie informaţii. Îţi cer să-i dai mână liberă ambasadorului Williams să adulmece puţin în dreapta şi-n stânga. Este un om inteligent şi am

încredere în discernământul lui. Din partea mea este o rugăminte. Îl pot însă ruga pe preşedinte să o transforme în ordin. Hotărăşte, domnule Secretar.

Hanson îşi cântări alternativele, apoi dădu din cap cât putu de demn. Ryan tocmai rezolvase în Africa o situaţie ce îl măcinase timp de doi ani pe Roger Durling, astfel încât pentru moment era favoritul acestuia. Nu se întâmpla chiar în fiecare zi ca un funcţionar al guvernului să sporească şansele preşedintelui de a fi reales. Bănuiala că CIA nu era străină de sfârşitul lui Corp se infiltrase deja în mass-media, iar purtătorul de cuvânt al Casei Albe nu pusese prea multă ardoare în a infirma suspiciunile. Nu era modul potrivit de a duce o politică externă, dar acest lucru urma să fie lămurit în alte cercuri.

— Rusia, zise Ryan, încheind o discuţie şi trecând la alta.

Inginerul de la complexul de lansări spaţiale Yoshinobu ştia că nu era primul om care admira frumuseţea răului. Cu siguranţă nu primul în ţara şa, unde mania naţională pentru artă începuse probabil cu grija iubitoare acordată săbiilor lungi de un metru ale samurailor, numite katana. Pe vremurile acelea, oţelul era bătut cu ciocanul, îndoit, bătut din nou, iarăşi şi iarăşi, de douăzeci de ori, într-un proces de laminare în urma căruia rezultau peste un milion de straturi de oţel, toate dintr-o singură piesă turnată. Un asemenea proces presupunea o răbdare imensă din partea viitorului proprietar, forţat să dea dovadă de o supunere care nu caracteriza defel vremurile acelea. Şi totuşi, aşa fusese, pentru că samuraiul avea nevoie de o sabie pe care numai un meşter priceput putea să i-o facă.

Astăzi lucrurile stăteau altfel. Samuraiul de azi – dacă se mai putea numi astfel – se folosea de telefon şi cerea rezultate imediate. Ei bine, îşi zise inginerul, privind spre obiectivul din faţa sa, va trebui totuşi să aştepte.

De fapt, ceea ce se afla în faţa ochilor săi era o minciună elaborată, însă inteligenţa cu care fusese creată şi frumuseţea execuţiei inginereşti îi aţâţau orgoliul. Fişele de conectare laterale erau false, dar asta nu o ştiau decât şase persoane, iar inginerul care tocmai cobora scara din partea superioară a eşafodajului spre nivelul inferior era ultimul dintre aceştia. De aici, urmau să ia ascensorul până la rampa de beton unde erau aşteptaţi de un autobuz care-i va duce la buncărul de control. În autobuz, inginerul îşi scoase casca de protecţie din plastic alb şi începu să se relaxeze. Zece minute mai târziu, era instalat confortabil într-un scaun rotativ, sorbindu-şi ceaiul. Prezenţa sa aici şi pe rampă nu fusese absolut necesară, dar, atunci când ai construit un lucru, vrei să-l urmăreşti până la sfârşit şi, în afară de asta, Yamata-san ar fi insistat să fie prezent.

Racheta H-11 era nouă. Era doar a doua lansare experimentală. De

fapt, avea la bază tehnologia sovietică, unul dintre cele mai importante proiecte ICBM elaborate de ruşi înainte de dezmembrarea ţării lor, pe care Yamata-san îl cumpărase pe o nimica toată (deşi în valută forte), iar apoi dăduse toate schiţele şi datele pe mâinile specialiştilor săi pentru a fi modificate şi îmbunătăţite. Nu fusese o treabă grea. Prin folosirea unui oţel superior şi a sistemelor electronice de ghidare perfecţionate, reuşiseră să reducă greutatea navei cu 1.200 kilograme; alte îmbunătăţiri aduse combustibililor lichizi sporiseră performanţa rachetei cu şapte la sută. Fusese un act de bravură din partea echipei de proiectanţi, suficient ca să atragă atenţia inginerilor de la NASA, dintre care trei se aflau chiar în clipa aceea în buncărul de observare. Nu era o glumă bună?

Numărătoarea inversă se desfăşura conform planului. Schela începu să se retragă. Racheta, aşezată pe rampă, asemenea unui monument – deşi nu genul de monument la care se gândeau americanii – era scăldată în luminile reflectoarelor.

— Frumos pachet de instrumente grele, remarcă unul din observatorii de la NASA.

— Vrem să demonstrăm că suntem capabili să lansăm pe orbită o încărcătură grea, replică simplu unul din inginerii care lucraseră la construcţie.

— Păi, să-i dăm drumul.

Motorul rachetei porni, iar ecranele monitoarelor TV scânteiară scurt pentru a compensa electronic forţa uriaşă a flăcării albe. Racheta H-11 ţâşni drept în sus, urmată de o coloană de flăcări şi o dâră de fum.

— Ce-aţi făcut cu combustibilul? întrebă specialistul de la NASA.

— Prelucrări chimice mai bune, răspunse japonezul, privind nu spre ecran, ci spre o baterie de instrumente. Un control mai bun al calităţii, în special al purităţii oxidantului.

— Niciodată n-au fost prea pricepuţi la asta, încuviinţă americanul.

Pur şi simplu priveşte, dar nu vede ce are în faţă, îşi ziseră cei doi ingineri. Yamata-san avusese dreptate. Era uluitor.

Camerele de luat vederi ghidate de radar urmăreau racheta în zborul ei spre cerul senin. La început, cam pe parcursul a trei sute de metri, racheta se ridică perfect vertical, apoi viră uşor şi elegant, devenind vizibilă sub forma unui disc alb-gălbui. Traseul de zbor căpătă din ce în ce mai mult o direcţie orizontală, până când racheta, intrată în acceleraţie, păru că se depărtează pe acelaşi nivel pe care se aflau camerele de luat vederi.

— BECO, şopti specialistul de la NASA cu răsuflarea tăiată, exact la momentul oportun.

BECO era termenul folosit de astronauţi pentru operaţiunea de separare a rachetei acceleratoare.

— Acum separarea… şi aprinderea treptei a doua…

Folosea corect termenii. Una dintre camere urmări prăbuşirea în mare a primei trepte, strălucind încă din cauza arderii combustibilului rezidual.

— O recuperaţi? întrebă americanul.

— Nu.

Când contactul vizual nu mai fu posibil, toţi îşi întoarseră privirea spre afişajele telemetrice. Nava se îndrepta spre sud-est, accelerând încontinuu, exact aşa cum prevedea curba nominală de performanţă. Afişajele electronice indicau traseul navei H-11 atât numeric, cât şi grafic.

— Traiectoria este puţin cam înaltă, nu credeţi?

— Intenţia noastră este să ne înscriem pe orbita minimă, explică şeful de proiect. De îndată ce ne vom convinge că ne putem înscrie pe orbită cu această greutate şi vom putea demonstra precizia înscrierii, racheta va ieşi de pe orbită în câteva săptămâni. Nu ţinem să sporim maldărul de gunoi existent deja acolo.

— Aveţi dreptate. Navele noastre pilotate de echipaje umane au deja probleme cu resturile din spaţiu.

Omul de la NASA făcu o pauză, apoi se hotărî să pună o întrebare mai delicată.

— Care este încărcătura maximă pe care aţi prevăzut-o?

— În ultimă instanţă, cinci tone metrice.

Celălalt fluieră surprins.

— Credeţi că pasărea asta este capabilă de o asemenea performanţă?

Cifra magică era cinci mii de kilograme. Dacă reuşeai să plasezi pe o orbită minimă o asemenea greutate, atunci acelaşi lucru îl puteai face şi cu sateliţii geosincronici de comunicaţii. Cinci mii de kilograme vor permite satelitului propriu-zis şi rachetei purtătoare să atingă o altitudine mai mare.

— Treapta intermediară trebuie să fie grozavă.

Interlocutorul său zâmbi, apoi răspunse sec:

— Acesta este un secret de fabricaţie.

— În sfârşit, vom vedea peste vreo nouăzeci de secunde.

Americanul se răsuci în scaun pentru a arunca o privire sistemului telemetrie digital. Era pare posibil ca oamenii ăştia să ştie ceva ce le era necunoscut lui şi specialiştilor din ţara sa? Îi venea greu să admită aşa ceva, dar trebuia să se convingă. NASA avea o cameră de observare aţintită asupra rachetei H-11. Desigur, japonezii nu ştiau nimic de asta. NASA dispunea de facilităţi de urmărire a activităţii spaţiale americane în toată lumea şi, pentru că de multe ori nu prea aveau ce face, spionau tot felul de lucrări. Cele din Insula Johnston şi de pe Atolul Kwajalein fuseseră instalate iniţial pentru testarea

lansărilor speciale şi supravegherea lansărilor de rachete sovietice.

Camera de luat vederi de pe Insula Johnston purta numele de Amber Ball, iar echipajul său, format din şase persoane, fusese avertizat în legătură cu lansarea lui H-11 de un satelit din cadrul programului de apărare defensivă, proiectat şi lansat pe orbită tot în scopul spionării rachetelor sovietice. Toţi erau de părere că el aparţinea deja unor timpuri apuse.

— Seamănă cu un „-19”, zise tehnicianul-şef, iar toţi ceilalţi îl aprobară.

— Şi traiectoria e la fel, declară un altul, după ce verifică direcţia de zbor şi altitudinea.

— S-a oprit şi s-a desprins treapta a doua, acum treapta intermediară şi încărcătura sunt libere… s-a produs aprinderea de acomodare… Hei!

Imaginea dispăru subit de pe ecran.

— Am pierdut semnalul, am pierdut semnalul telemetrie! strigă o voce în camera de control.

Inginerul-şef japonez mormăi ceva ce semăna cu o înjurătură la adresa reprezentantului NASA, care îşi coborî privirea pe ecranul de prezentare grafică. Semnalul dispăruse la câteva secunde după aprinderea treptei intermediare. Asta nu putea însemna decât un singur lucru.

— Ni s-a întâmplat şi nouă de mai multe ori, spuse americanul înţelegător.

Totul se datora combustibililor, mai ales celor lichizi, folosiţi în faza finală a lansărilor spaţiale, care aveau o mare predispoziţie la explozie. Ce s-o fi întâmplat? Specialiştii NASA şi cei din forţele armate ale SUA se căzniseră timp de peste patruzeci de ani să descopere orice accident posibil.

Armurierul nu-şi pierdu stăpânirea de sine, aşa cum i se întâmplase ofiţerului însărcinat cu supravegherea zborului, iar americanul de lângă el puse acest fapt pe seama profesionalismului, ceea ce era perfect adevărat. De fapt, americanul nici nu ştia că era armurier. Până la acest punct, totul se desfăşurase conform planului. Rezervele de combustibil din treapta intermediară fuseseră încărcate cu un combustibil exploziv care detonase imediat după separarea modulului.

Modulul era un obiect de formă conică, cu o lăţime de o sută optzeci de centimetri la bază şi o înălţime de două sute şase centimetri. Era confecţionat din uraniu-238, fapt care i-ar fi surprins şi neliniştit pe reprezentanţii NASA. Pe lângă faptul că este un metal cu densitate mare şi foarte dur, uraniul-238 are şi calităţi refractare

excepţionale, ceea ce înseamnă că rezistă extrem de bine la căldură. Multe vehicule spaţiale americane erau fabricate din acelaşi material, însă nici unul nu era proprietatea Administraţiei Naţionale Aeronautice şi Spaţiale. Obiectele cu forme şi dimensiuni foarte asemănătoare, montate pe cele câteva arme strategice nucleare, rămase erau dezafectate, în conformitate cu tratatul ruso-american de dezarmare. Cu mai mult de treizeci de ani în urmă, un inginer de la AVCO propusese ca, din moment ce U-238 era un material foarte rezistent la căldura generată în timpul revenirii balistice şi era folosit la construcţia treptei a treia a unui aparat termonuclear, să fie inclus şi în fabricarea bombelor. Era genul de lucruri care îi atrăgeau întotdeauna pe ingineri, aşa că ideea fusese testată, aprobată şi, începând cu anii şaizeci, devenise parte a arsenalului strategic american.

Încărcătura recent inclusă în construcţia rachetei H-11 era o imitaţie perfectă a unui focos nuclear şi, în timp ce Amber Ball şi celelalte instalaţii de urmărire contemplau rămăşiţele treptei intermediare, acest con de uraniu recăzu pe pământ. Pentru camerele de luat vederi americane nu prezentă nici un interes, din moment ce era doar încărcătura lansată experimental pe orbită, care eşuase în a atinge viteza necesară înconjurării planetei.

Americanii nu aveau cunoştinţă nici de faptul că motonava Takuyo, navigând între Insulă Paştelui şi coasta peruviană, nu desfăşura lucrările de cercetare şi pescuit pe care ar fi trebuit să le execute. La doi kilometri est de Takuyo se găsea o saltea pneumatică pe care erau aşezate un detector GPS şi un radio. Nava nu era prevăzută cu un radar capabil să sesizeze apropierea de pământ a unei ţinte balistice, dar modulul aflat în coborâre îşi anunţase singur prezenţa: intră asemenea unui meteor, strălucind alb-incandescent din cauza fricţiunii cu aerul, urmat de o coamă de foc şi uluindu-i pe privitorii de pe platforma de zbor care, deşi fuseseră preveniţi de ceea ce urma să se întâmple, erau foarte impresionaţi. Toată lumea întoarse capul ca la comandă, urmărind căderea obiectului, la numai două sute de metri de saltea. Calculele ulterioare aveau să stabilească faptul că aterizarea se produsese exact la două sute şaizeci de metri distanţă de punctul de impact programat. Nu era perfect şi, spre dezamăgirea unora, se situa cu un grad de magnitudine sub performanţa celor mai noi rachete americane, dar, pentru scopul urmărit de experiment, era suficient. Mai mult, testul fusese realizat în văzul întregii lumi, fără ca nimeni să-şi dea seama. Câteva clipe mai târziu, din focos se ridică un balon, destinat să-l menţină la suprafaţa apei. O barcă lăsată pe apă de pe Takuyo se îndrepta deja spre modul pentru a-l recupera şi pentru a începe analizarea datelor culese.

— Va fi foarte greu, nu-i aşa? întrebă Barbara Linders.

— Da, va fi.

Murray nu voia să o mintă. În ultimele două săptămâni deveniseră foarte apropiaţi, chiar mai apropiaţi decât era domnişoara Linders de terapeutul său. În acest interval discutaseră de mai bine de zece ori fiecare aspect al violului comis asupra ei, înregistrând fiecare cuvânt, dactilografiind textul fiecărei înregistrări şi verificând din nou fiecare fapt, mergând până la confruntarea culorilor din fotografii cu cele ale mobilierului şi covorului din biroul fostului senator. Se verificase absolut totul. Desigur, existaseră câteva neconcordanţe, dar foarte puţine şi nesemnificative. Esenţa cazului rămăsese aceeaşi. Şi totuşi, nimic nu putea schimba faptul că, într-adevăr, avea să fie foarte greu.

Cazul fusese preluat de Murray, ca reprezentat personal al directorului Bill Shaw. Echipa condusă de Murray era formată din douăzeci şi opt de agenţi, dintre care doi inspectori de la diviziile cartierului general, aproape cu toţii oameni experimentaţi, trecuţi de patruzeci de ani, aleşi special pentru priceperea lor în expertize. În afara lor, mai erau şase agenţi tineri, desemnaţi să se ocupe de munca de teren. Următorul pas era să-l contacteze pe unul din procurorii Statelor Unite. Făcuseră deja alegerea în persoana lui Anne Cooper, o tânără în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, doctor în jurisprudenţă, de la Universitatea Indiana, specializată în delicte sexuale. Elegantă, înaltă, brunetă şi feministă feroce, ea dispunea de fervoarea necesară în asemenea cazuri pentru ca numele inculpatului să nu conteze câtuşi de puţin în ochii ei. Până aici, totul era simplu.

Acum însă, urma partea dificilă. Inculpatul respectiv era vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii, iar în Constituţie scria că nu putea fi tratat ca orice cetăţean de rând. În acest caz, „marele juriu” urma să fie Comitetul Judecător al Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite. Teoretic, Anne Cooper trebuia să coopereze cu preşedintele şi membrii comitetului, dar, practic vorbind, instrumentase cazul de una singură, „ajutorul” oamenilor din comitet limitându-se la a contempla şi a strecura informaţii presei.

Murray îi explică încet şi blând că furtuna va izbucni atunci când preşedintele comitetului va afla ce urmează. Apoi acuzaţiile vor fi date publicităţii; dimensiunea politică făcea acest lucru inevitabil. Vicepreşedintele Edward J. Kealty va nega indignat totul, iar echipa sa de apărători va porni propria-i investigaţie asupra Barbarei Linders. Vor descoperi lucrurile pe care Murray le aflase deja din gura ei, nu puţine dintre ele dăunătoare, dar la început publicul nu va fi informat în legătură cu făptui că victimele violurilor şi în special cele care nu-i denunţau atacatorii sufereau o pierdere zdrobitoare a respectului de sine, manifestând adeseori un comportament sexual aberant (constatând că singurul lucru pe care-l urmăreau bărbaţii erau

satisfacţiile sexuale, ajungeau să le practice excesiv, într-o căutare inutilă a propriei lor valori, smulsă brutal de primul atacator). Aşa făcuse şi Barbara Linders; luase medicamente antidepresive, schimbase vreo şase servicii şi trecuse prin două avorturi. Dacă toate acestea erau rezultatul persecuţiei la care fusese supusă sau indicau un caracter nestatornic, asta urma să fie stabilit în faţa comisiei pentru că, o dată ce cazul devenea de notorietate publică, i se va refuza dreptul de a se apăra singură, de a vorbi deschis, în vreme ce avocaţii şi investigatorii părţii adverse vor profita de cea mai mică ocazie pentru a ataca la fel de crud şi de profund cum o făcuse Ed Kealty, dar în văzul întregii lumi. Mass-media va avea grijă de asta.

— Nu e drept, zise ea într-un târziu.

— Ba este drept, Barbara. Este necesar, răspunse Murray cât putu de blând. Şi ştii de ce? Pentru că, atunci când îl vom pune sub acuzare pe nemernicul ăla, nu va mai exista nici o îndoială. Procesul din Senatul SUA va fi o formalitate. Abia atunci îl vom putea duce în faţa unor juraţi adevăraţi, într-un tribunal federal, care-l vor condamna ca pe un criminal ce e. Va fi greu pentru tine, dar, când va ajunge în închisoare, pentru el va fi cu mult mai rău. Aşa funcţionează sistemul. Nu e perfect, dar e cel mai bun pe care-l avem. Şi când se vor sfârşi toate, Barbara, îţi vei recăpăta demnitatea pe care nimeni nu ţi-o va mai putea lua vreodată.

— Nu mai am de gând să fug, domnule Murray.

Evoluase mult în ultimele două săptămâni. Avea iarăşi şira spinării dreaptă. Poate că nu era chiar tare ca oţelul, dar, cu fiecare zi ce trecea, devenea din ce în ce mai puternică. Murray se întrebă dacă va fi destul de tare. După aprecierea lui, şansele erau cam de 6 la 5.

— Te rog, spune-mi Dan. Ca între prieteni.

— Ce n-ai vrut să-mi spui de faţă cu Brett?

— Avem un om în Japonia... începu doamna Foley, fără a pomeni numele lui Chet Nomuri.

Continuă să vorbească preţ de câteva minute.

Relatarea ei nu era chiar neaşteptată. Chiar Ryan făcuse câteva propuneri în urmă cu câţiva ani acolo, la Casa Albă, în faţa preşedintelui de atunci, Fowler. Prea mulţi funcţionari publici îşi părăseau posturile din guvern pentru a deveni consultanţi sau lobbyişti ai unor grupuri de oameni de afaceri japonezi sau chiar ai guvernului japonez, pentru salarii mult mai mari decât le-ar fi putut asigura contribuabilul american. Acest lucru îl neliniştea pe Ryan. Deşi nu era un lucru ilegal în sine, părea neverosimil, însă era mai mult decât atât. Când ţi se oferea un salariu de zece ori mai mare, nu era numai pentru a schimba un birou cu altul. Trebuia să existe un procedeu de recrutare, iar acesta trebuia să aibă un substrat. Ca în

cazul oricărei forme de spionaj, un agent recrutat trebuia să prezinte dovada clară că putea oferi ceva de valoare. Singura modalitate de care dispuneau funcţionarii care tânjeau după un venit mai mare era de a furniza informaţii credibile cât timp se aflau încă în serviciul guvernului. Iar acesta se chema spionaj, delict stipulat în punctul 18 al Codului Penal american. CIA desfăşura împreună cu FBI o operaţiune secretă pentru a afla ce se putea afla. Purta denumirea de Operaţiunea SANDALWOOD, iar Nomuri făcea parte din ea.

— Deci, ce avem până acum?

— Nimic palpabil, deocamdată, răspunse Mary Pat. Dar am aflat nişte lucruri interesante despre Hiroshi Goto. Are câteva obiceiuri proaste.

Îi povesti ce aflase de la Nomuri.

— Nu prea ne are la inimă, nu-i aşa?

— Îi cam plac americancele, dacă vrei să-i spui aşa.

— Nu e un lucru de care să ne putem folosi prea uşor.

Ryan se lăsă pe spate în fotoliu. Era dezgustător, mai ales în cazul unui bărbat a cărui fiică mai mare va începe cât de curând să umble cu băieţi de vârsta ei, lucru greu de suportat de taţi.

— Pe-acolo sunt multe suflete decăzute, MP, iar noi nu le putem salva pe toate, zise Jack, nu prea convins.

— E ceva putred aici, Jack.

— De ce spui asta?

— Nu ştiu. Poate că din cauza nechibzuinţei pe care o trădează, în două săptămâni, omul ăsta ar putea deveni prim-ministru. Se bucură de mult sprijin din partea japonezilor. Poziţia guvernului actual e cam şubredă. Ar trebui să se poarte ca lin bărbat de stat, nu ca un cocoş, să se afişeze aşa cu o tânără…

— Altă cultură, alte obiceiuri.

Ryan făcu greşeala de a închide pentru o clipă ochii şi imaginaţia îi evocă o scenă pe măsura cuvintelor doamnei Foley. Jack, are cetăţenie americană. De la ei îţi primeşti salariul. Redeschise ochii.

— Cât de bun e ofiţerul tău?

— E foarte abil. Se află în ţară de şase luni.

— Până acum a recrutat pe cineva?

— Nu, are ordin să nu se pripească. Acolo aşa trebuie să faci. Societatea lor are alte reguli. A depistat câţiva nemulţumiţi, dar nu se grăbeşte.

— Yamata şi Goto… dar nu are nici un sens, nu? Yamata tocmai a preluat conducerea unei companii de investiţii de pe Wall Street, a Grupului Columbus. Opera lui George Winston. Îl cunosc pe George.

— Grupul acela pentru fonduri de ajutor reciproc?

— Exact. George s-a retras, iar Yamata i-a luat locul. MP, acolo-i vorba de bani grei. Intrarea a fost de cel puţin o sută de milioane. Iar

tu îmi spui că un politician care pretinde că nu-i simpatizează pe americani este prieten la cataramă cu un industriaş care tocmai s-a lansat în sistemul nostru financiar. La naiba, poate că Yamata încearcă să-i arate care-i şcoala.

— Ce ştii despre domnul Yamata?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Eu? Nu prea multe, doar numele. Conduce un conglomerat mare. E una din ţintele voastre?

— Exact.

Ryan zâmbi oarecum strâmb.

— MP, eşti sigură că e suficient de complicat? N-ar fi bine să mai adăugăm ceva?

În Nevada oamenii aşteptaseră ca soarele să dispară îndărătul munţilor, iar apoi trecuseră la executarea exerciţiului, planificat ca unul obişnuit, deşi în ultima clipă i se aduseseră unele modificări. Ofiţerii erau cu toţii oameni cu experienţă, uluiţi de prima lor vizită în Ţara Viselor, cum îi spuneau cei din aviaţie bazei secrete de la Groom Lake. Aici se testau avioanele secrete şi zona era împânzită de sisteme radar, pentru a stabili cât de secrete erau în realitate aceste aparate. După ce soarele dispăru de pe ecranul senin, se urcară cu toţii în avioane şi decolară. În această seară aveau misiunea de a se apropia de linia de zbor Nellis, de a preda nişte materiale administrative şi de a reveni la Groom Lake, fără a fi detectaţi. Era o operaţiune destul de grea.

Jackson studia ultimul model intrat în seria aparatelor de zbor ultrasecrete. Modelul Comanche avea nişte caracteristici interesante, mai ales în privinţa disponibilităţii operaţiunilor speciale, pe cale să devină ramura cea mai la modă din activitatea Pentagonului. Armata susţinea că aveau o prestaţie cu adevărat uimitoare, iar el se afla aici ca să se convingă cu ochii lui…

— Arme, arme, arme, spuse ofiţerul pe frecvenţa de siguranţă, nouăzeci de minute mai târziu, apoi continuă în interfon: Doamne, ce privelişte minunată!

Rampa de la Baza Nellis a forţelor aeriene adăpostea flancul de luptă cel mai numeros, lui adăugându-i-se două escadrile din afară, participante la operaţiunea comună, în curs de desfăşurare, denumită Red Flag.

Astfel, numărul ţintelor stabilite pentru mitraliera de calibrul 20 cu care era echipat aparatul Comanche se ridica la peste o sută. Ofiţerul îşi plimbă tirul printre rândurile uniforme de avioane, apoi se întoarse şi se îndreptă spre sud, ieşind din zonă. Făcu un luping pentru a lăsa cale liberă celorlalte două aparate Comanche, zări în treacăt

cazinourile din Las Vegas şi se întoarse imediat spre nord-est, survolând dunele inegale de nisip la o înălţime de numai şaptesprezece metri.

— Ne-au lovit din nou, zise colegul din spatele lui. Trebuie să fie un pungaş de Eagle care nu ne slăbeşte din bătaia puştii.

— Încearcă să ne blocheze?

— Se străduieşte al naibii şi… Iisuse!

Un F-15C trecu scrâşnind chiar pe deasupra lor, astfel încât turbulenţa siajului zgudui puţin aparatul Comanche. O voce se făcu auzită pe frecvenţa de serviciu:

— Dacă ăsta n-a fost un Echo, îmi mănânc pălăria!

— Ştiam că aşa sunteţi voi, ăştia din aviaţie. Ne vedem la hangar.

— Înţeles. Terminat.

Exact în faţa lor, avionul de luptă din depărtare îşi stinse duzele posterioare de injecţie în chip de salut.

— Veşti bune şi rele, Sandy, observă pilotul din spate.

Nevăzut, dar nu suficient. Tehnologia nedetectabilă inclusă în construcţia avioanelor Comanche putea păcăli radarele de detectare a proiectilelor, însă nenorocitele acelea de detectoare aeropurtate, cu antenele şi procesoarele lor de sunet, primeau totuşi semnale, probabil de la discul rotorului. În privinţa aceasta, mai aveau puţin de lucru. Vestea cea bună era că avioanele F-15C, prevăzute cu nişte detectoare superbe de proiectile, nu îşi puteau camufla proiectilele antirachetă, iar un detector de căldură ar fi fost pentru toţi cei vizaţi o pierdere de timp, chiar şi deasupra întinderii reci a deşertului. Însă un F-15E, care era dotat cu un dispozitiv cu raze infraroşii, l-ar fi putut pulveriza cu o armă de calibrul 22. Un lucru bine de ţinut minte. Deci, lumea nu era încă perfectă, însă cel mai bun elicopter din lume rămânea aparatul Comanche.

Ofiţerul Sandy Richter îşi ridică privirea. În atmosfera uscată şi rece a deşertului putea vedea luminile intermitente ale navei E-3A AWAC, înscrisă pe orbită. Nu era chiar atât de departe. După aprecierea lui, cam la zece mii de metri. Deodată, îi veni o idee interesantă. Tipul acela de la marină părea destul de deştept şi poate că, dacă i-o va prezenta în modul corespunzător, îi va da posibilitatea să o verifice…

— Toate astea încep să mă obosească.

Preşedintele Durling se afla în biroul său, situat în aripa de vest, în diagonală faţă de cel al lui Ryan. Cei doi ani fuseseră destul de buni, însă în ultimele luni situaţia începuse să scârţâie.

— Astăzi ce s-a mai întâmplat?

— Rezervoarele de benzină, răspunse Marty Caplan. Deerfield Auto Parts din Massachusetts a descoperit un nou procedeu de a le fabrica din foi de oţel obişnuite, aproape în orice model şi capacitate, printr-

un proces robotizat, extrem de eficient. Au refuzat să vândă licenţa japonezilor…

— Este zona lui Al Trent? îl întrerupse preşedintele.

— Întocmai.

— Scuză-mă. Continuă, te rog.

Durling întinse mâna după ceaşca de ceai. În ultimul timp cafeaua de după-amiază îi făcea rău.

— De ce nu vor să vândă licenţa?

— Este una din companiile care au fost la un pas de a fi distruse de concurenţa de peste ocean. Ei însă au păstrat vechea conducere. S-au pus la punct, au angajat câţiva ingineri proiectanţi tineri şi inteligenţi şi s-au pus din nou pe roate. Au vreo şase inovaţii importante. Întâmplător, asta e rentabilă. Afirmă că pot fabrica rezervoarele, plus că le pot ambala şi expedia în Japonia la un preţ mai mic decât dacă ar fi produse acolo, nemaivorbind de faptul că sunt şi mai rezistente. Dar n-am reuşit nici măcar să-i clintim în refuzul lor de a le folosi în uzinele proprii. Iarăşi problema computerelor, conchise Caplan.

— Cum se face că le pot transporta peste ocean…

— Navele japoneze, domnule preşedinte, îl întrerupse Caplan de data aceasta. Transportoarele lor de maşini vin încoace încărcate şi se întorc de cele mai multe ori goale. Încărcarea mărfii nu costă absolut nimic, iar ei le-ar putea duce chiar până la docurile companiei. Deerfield a pus la punct şi un sistem de încărcare-descărcare ce elimină orice timpi morţi.

— De ce nu aţi insistat?

Fu rândul lui Seiji să ofteze.

— Oamenii voştri sunt deştepţi. Au angajat un avocat extrem de abil din Japonia, care le-a obţinut omologarea invenţiei într-un timp record.

Ar fi putut adăuga că se simţea jignit de faptul că un concetăţean se arăta atât de mercantil, dar în condiţiile date ar fi părut incredibil.

— În sfârşit, poate că vor deveni mai rezonabili.

— Poate că ar fi mai înţelept să laşi puţin de la tine, Seiji. Măcar îndulceşte-ţi ofertam privinţa licenţei.

— De ce, Chris?

— Preşedintele este interesat personal.

Cook făcu o pauză, văzând că Nagumo nu pătrunsese încă înţelesul cuvintelor sale. Era nou în treburile astea. Se pricepea la partea industrială, dar nu şi la politică.

— Deerfield se află în zona a lui Al Trent, care are un cuvânt greu de spus la Capitoll Hill. Este preşedintele Comisiei de Contraspionaj.

— Şi?

— Şi e preferabil să nu fie supărat.

Nagumo meditä câteva secunde asupra ultimelor cuvinte, sorbind

din vin şi privind absent pe fereastră. Dacă ar fi ştiut asta mai devreme, ar fi putut face nişte concesii, dar nu ştiuse nimic şi acţionase ca atare. Dacă se răzgândea acum, ar însemna că-şi recunoaşte greşeala, ceea ce lui Nagumo nu-i plăcea mai mult ca oricărei alte persoane. Se hotărî să propună un contract mai avantajos pentru obţinerea licenţei – fără a şti că, refuzând să recunoască o eroare personală, grăbea producerea unui eveniment pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preţ.

— Mă mir că n-a insistat, remarcă Cristopher Cook.

Se găseau într-o casă luxoasă în imediata apropiere a lui Kalorama Road. Era unul din cartierele selecte ale Washingtonului, care adăpostea reşedinţele unui număr apreciabil de diplomaţi, ale câtorva membri de rând ai comunităţii, oameni influenţi, avocaţi şi ale tuturor celor ce doreau să se afle aproape, dar nu chiar în centrul acţiunii, care se desfăşura în inima oraşului.

— Măcar dacă Deerfield ar vinde licenţa, oftă Seiji. Le-am oferit un preţ onorabil.

— Adevărat, încuviinţă Cook, turnându-şi încă un pahar de vin alb.

Ar fi putut spune că e invenţia lor şi vor să câştige de pe urma ei, dar se abţinu.

— Ai tăi de ce nu…

5
Teoria complexităţii

Rareori se întâmplă ca un lucru să se petreacă dintr-un singur motiv. Chiar şi cei mai inteligenţi şi mai iscusiţi maeştri ai manipulării recunosc că adevărata lor artă constă în priceperea de a se folosi de imprevizibil. De obicei, Raizo Yamata găsea în informaţii un sprijin. Atunci când i se întâmplă ceva neaşteptat, ştia cum să acţioneze – chiar dacă nu întotdeauna.

— Într-adevăr, au fost nişte vremuri tulburi, dar am trăit altele şi mai rele, zise unul dintre oaspeţii săi. Iar acum acţionăm iarăşi aşa cum vrem, adevărat?

— Calculatoarele noastre i-au făcut să dea înapoi, observă un altul.

Cei adunaţi în jurul măsuţei joase încuviinţară, înclinând din cap.

Pur şi simplu nu înţeleg, îşi spuse Yamata. Situaţia nouă oferea o şansă pentru rezolvarea problemelor ţării sale. Lumea se schimbase şi, în ciuda asigurărilor repetate ale americanilor de a instala o nouă ordine, stabilitatea sau cel puţin simplitatea care domnise timp de trei generaţii fusese înlocuită doar de haos. Simetria dintre Est şi Vest se pierduse undeva, departe, în memoria contemporanilor săi, încât părea aproape un vis frumos. Ruşii nu-şi reveniseră încă de pe urma experienţei lor nereuşite, ca şi americanii de altfel, deşi aceştia din urmă îşi creaseră singuri probleme după consumarea faptelor. În loc să-şi menţină puterea, americanii îi dăduseră cu piciorul tocmai când era pe punctul de a se consolida, aşa cum făcuseră de multe ori de-a lungul istoriei, iar confuzia care domnea în cele două foste mari puteri oferea o şansă unei ţări care merita cu adevărat să devină o forţă.

— Acestea sunt lucruri mărunte, prieteni, zise Yamata, aplecându-se cu eleganţă peste masă şi umplând din nou ceştile. Slăbiciunea naţiunii noastre este structurală şi nu s-a schimbat deloc de o generaţie încoace.

— Raizo-chan, fii te rog mai explicit, îndrăzni unul din comeseni.

— Atâta timp cât nu avem acces direct la resurse şi nu le putem controla noi înşine, atâta timp cât nu suntem decât vânători pentru produsele altor naţiuni, suntem vulnerabili.

— A, nu sunt de acord cu asta, interveni un bărbat aşezat de cealaltă parte a mesei, fluturând din mână. La lucrurile importante suntem puternici.

— Şi care sunt acele lucruri? se interesă Yamata cu blândeţe.

— Primul şi cel mai important este hărnicia muncitorilor, apoi priceperea proiectanţilor noştri…

Omul continuă să peroreze, în timp ce Yamata şi restul oaspeţilor ascultau politicoşi.

— Dar cât timp vor rămâne astfel, dacă nu vom mai avea resurse disponibile şi nici petrol pentru combustibil? se interesă unul din aliaţii lui Yamata, lansându-se în propria lui litanie.

— Se va repeta 1941?

— Nu, nu va fi... chiar aşa, zise Yamata, angajându-se din nou în conversaţie. Pe vremea aceea îşi puteau permite să ne taie toate resursele de petrol pentru că îl cumpăram aproape în întregime de la ei. Astăzi lucrurile sunt mult mai subtile. Pe-atunci trebuiau să ne îngheţe fondurile ca să ne împiedice să le investim în altă parte, corect? Azi devalorizează dolarul comparativ cu yenul şi cu asta ne blochează toţi banii, nu-i aşa? La ora asta ne păcălesc să investim banii; dacă o facem, se declară nemulţumiţi, ne înşală la fiecare pas, îşi însuşesc ceea ce le dăm, iar apoi ne fură şi ce am cumpărat.

Această însăilare de cuvinte îi făcu pe toţi cei de faţă să întoarcă mai întâi capul, iar apoi să încuviinţeze. Fiecare dintre ei trecuse printr-o experienţă asemănătoare. Acela, îşi spuse Yamata, privind spre unul dintre bărbaţi, cumpărase Rofckefeller Center din New York la un preţ dublu faţă de cel real, chiar şi în condiţiile sumelor umflate artificial, păcălit şi înşelat de proprietarii americani. După aceea dolarul scăzuse comparativ cu yenul. Dacă ar fi încercat să vândă în clipa aceea ar fi fost un dezastru, asta era limpede pentru oricine. În primul rând, piaţa proprietăţilor imobiliare din New York scăzuse de la sine; în al doilea rând, acest fapt dusese la scăderea la jumătate a preţurilor în dolari ce fuseseră plătite; în al treilea rând, valoarea dolarului scăzuse la jumătate, raportată la cea a yenului. Trebuia să se considere norocos dacă reuşea să recupereze un sfert din ceea ce investise în afacere. De fapt, chiria pe care o încasa de-abia îi ajungea pentru plata dobânzii la împrumutul făcut.

Celălalt, îşi zise Yamata, cumpărase unul dintre cele mai renumite studiouri de filme, ca şi vecinul său, aşezat de cealaltă parte a mesei. Raizo se stăpânea cu greu să le râdă în nas acestor proşti. Ce cumpărase fiecare? Răspunsul era cât se poate de simplu. Fiecare dintre ei se alesese, în schimbul unui milion de dolari, cu vreo trei sute de hectare pe teritoriul Los Angelesului şi cu un petic de hârtie care îi împuternicea să turneze filme. În ambele cazuri, foştii proprietari băgaseră banii în buzunar şi le râseseră în nas, pentru ca ulterior să lanseze câte o ofertă discretă pentru recumpărarea proprietăţii în schimbul unor sume reprezentând un sfert sau chiar mai puţin din suma plătită de omul de afaceri japonez – suficient pentru ca acesta să-şi achite împrumutul şi nimic mai mult.

De fiecare dată era aceeaşi poveste. Ori de câte ori o companie japoneză încerca să reinvestească profiturile obţinute în America într-

o firmă americană, toată lumea începea să ţipe că japonezii le fură ţara. Iar după aceea pretindeau pentru orice preţuri umflate. Apoi, politica guvernului american era condusă de aşa manieră încât japonezii să iasă în pierdere în orice afacere, pentru ca americanii să poată recumpăra totul la preţ redus, fără a uita să se plângă de cât de pipărate erau aceste sume. America jubila la gândul că îşi recăpătase controlul asupra culturii sale, aşa cum era ea, când în realitate totul nu era decât un jaf bine disimulat, de proporţii uriaşe.

— Nu vă daţi seama? Încearcă să ne strivească şi sunt pe cale de a reuşi, rosti Yamata încet, pe un ton plin de înţelepciune.

Aveau de-a face cu paradoxul clasic al afacerilor, cunoscut de toţi, dar uitat cu prea mare uşurinţă. Exista chiar un aforism simplu pentru asta: împrumută un dolar şi devii proprietatea băncii; împrumută un milion de dolari şi banca devine proprietatea ta. De exemplu, japonezii investiseră în industria producătoare de automobile din America pe vremea când aceasta, aflată în plină prosperitate graţie clientelei sale exclusiviste, urca preţurile în defavoarea calităţii, în timp ce sindicatele se plângeau de condiţiile inumane de lucru – deşi meseria lor era cea mai bine plătită din industria americană. La început, japonezii aveau un statut inferior chiar firmei Volkswagen, vânzând maşini mici şi urâte, prost făcute, cu caracteristici de siguranţă mediocre, dar care erau superioare modelelor americane într-o singură privinţă: consumul mic de combustibil.

Acesta era momentul în care Japonia fusese favorizată de trei accidente istorice. Congresul Statelor Unite, iritat de „lăcomia” companiilor petroliere care încercau să impună preţuri de nivel mondial produselor lor, limitase preţul de extracţie al petrolului brut indigen. Această măsură dusese la îngheţarea preţului benzinei americane la cel mai mic nivel din lumea industrială, descurajând deschiderea de noi exploatări petroliere şi stimulând uzinele din Detroit în fabricarea unor tipuri de maşini mari, greoaie, cu consum sporit de carburant. Apoi, războiul din 1973 dintre Israel şi statele arabe îi aşezase pe şoferii americani la cozi pentru benzină pentru prima oară în treizeci de ani, ceea ce traumatizase o ţară întreagă ce se considerase deasupra unor asemenea lucruri. Atunci îşi dăduseră seama că uzinele din Detroit produceau doar automobile care înghiţeau benzina ca ecluzele unui baraj. Imediat, maşinile „compacte”, a căror fabricare începuse cu un deceniu în urmă, îşi reduseseră dimensiunile la jumătate, dar asta nu diminuase consumul de benzină şi nici nu îmbunătăţise caracteristicile lor tehnice, comparativ cu cele ale verişorilor mai mari. Cel mai rău dintre toate, producătorii americani investiseră până ia unul în uzinele producătoare de automobile supradimensionate, fapt ce dusese uzinele Chrysler în pragul falimentului. Acest şoc al petrolului nu

fusese de lungă durată, însă ţinuse suficient de mult pentru ca America să-şi reconsidere obiceiurile de cumpărare. Companiile interne nu dispuneau nici de capitalul, nici de flexibilitatea inginerească necesare schimbării produselor lor, conform dorinţei cetăţenilor americani iritaţi.

Aceşti cetăţeni sporiseră cererea de automobile japoneze, în special pe pieţele importante de pe Coasta de Vest, ceea ce avusese ca efect extinderea sectoarelor de proiectare şi dezvoltare ale firmelor japoneze care, la rândul lor, angajaseră designeri americani, cerându-le să dea o notă de atractivitate produselor lor din ce în ce mai solicitate pe piaţă şi folosindu-şi propriii ingineri în acelaşi scop, drept măsură de siguranţă. Astfel, la izbucnirea celui de-al doilea şoc al petrolului în 1979, Toyota, Honda, Datsun (ulterior devenită Nissan) şi Subaru ofereau exact produsele cerute pe piaţă. Acelea fuseseră nişte zile marcate de lipsa de experienţă. Valoarea scăzută a yenului şi cea ridicată a dolarului permiteau obţinerea unui profit frumuşel chiar la preţuri modice, iar comercianţii locali nu se dădeau în lături să ceară o mie de dolari sau chiar mai mult în plus, pentru simplul fapt de a le permite doritorilor să cumpere aceste automobile minunate – astfel, cetăţenii americani deveniseră pentru ei o forţă uriaşă de vânzare.

Yamata ştia că ceea ce nu le trecuse niciodată prin cap bărbaţilor adunaţi în jurul mesei era acelaşi lucru care le scăpase directorilor de la General Motors şi liderilor sindicatului United Auto Workers. Şi unii şi ceilalţi fuseseră convinşi că afacerile înfloritoare vor continua veşnic. Uitaseră însă că nu exista vreun drept divin al omului de afaceri, aşa cum nu exista nici unul al regilor. Japonia învăţase să profite de o slăbiciune a industriei producătoare de automobile americane. Cu timpul, America învăţase din greşeli şi, după ce mizaseră pe aroganţa americană, firmele japoneze căzuseră în capcana propriei lor lipse de clarviziune. Între timp, companiile americane trecuseră la reduceri drastice, începând de la proiectele automobilelor până la statele de plată, pentru că învăţaseră din nou faptele economice ale vieţii exact în momentul în care japonezii îşi îngăduiseră să le uite. Procesul se desfăşurase în mare parte neobservat, chiar de către părţile interesate care, lipsite de ajutorul „analiştilor” din mass-media, erau mult prea preocupate să admire copacii, fără a reuşi să vadă pădurea.

Pentru a normaliza mai mult lucrurile, rata de schimb se modificase – aşa cum era de aşteptat în condiţiile în care banii se scurgeau într-o singură direcţie – dar faptul rămăsese nesesizat de industriaşii japonezi, ca de altfel şi de cei din Detroit, neştiutori în ceea ce priveşte iminenţa propriilor necazuri. Valoarea relativă a yenului urcase, iar cea a dolarului scăzuse, în ciuda eforturilor bancherilor japonezi de a menţine propria lor monedă la un nivel scăzut. Această

schimbare dăduse o lovitură serioasă profiturilor încasate de firmele japoneze – incluzând valoarea proprietăţilor achiziţionate în America, al căror preţ scăzuse într-atât, încât puteau fi considerate pierderi nete. Şi în nici un caz nu s-ar fi putut muta Rockefeller Center la Tokyo.

Aşa trebuia să fie. Yamata îşi dădea bine seama, chiar dacă ceilalţi nu reuşeau s-o facă. Afacerile erau ca un ciclu, ca şi cum te-ai fi lăsat purtat în sus şi în jos de un val – nimeni până atunci nu reuşise să îl întrerupă. Japonia era cu atât mai vulnerabilă cu cât, servind în slujba Americii, industria japoneză făcea de fapt parte din economia americană, supusă tuturor schimbărilor la care era obligată aceasta. Americanii nu puteau rămâne la infinit mai proşti decât japonezii şi, o dată cu dezmeticirea lor, aveau să se bucure din nou de avantajele pe care le reprezentau resursele şi puterea, iar asta însemna pierderea iremediabilă a şansei pentru propriii magnaţi. Ca şi pentru ţară, îşi continuă Yamata gândul. Şi acesta era un aspect important, dar era departe de a fi prima lui preocupare.

Ţara lui nu putea deveni puternică atâta timp cât conducătorii ei – nu cei din guvern, ci cei adunaţi în jurul acestei mese – nu izbuteau să înţeleagă ce însemna măreţia. Capacitatea de producţie nu însemna nimic. Prin simpla închidere a canalelor de navigaţie spre sursele de materii prime se puteau scoate din funcţiune toate fabricile din ţară, iar atunci priceperea şi sârguinţa muncitorului japonez nu mai făceau doi bani. O naţiune era mare prin forţa sa, iar cea a ţării sale era la fel de artificială ca un poem. Mai exact, măreţia naţională: nu era ceva pogorât din ceruri, ci trebuia câştigată; trebuia recunoscută de o altă mare naţiune care învăţase ce este umilinţa… sau chiar de mai multe. Măreţia nu putea fi câştigată printr-o singură calitate naţională; era nevoie de mai multe. Ea decurgea din independenţă în toate domeniile – în sfârşit, în cât mai multe. Tovarăşii săi din jurul mesei trebuiau să-şi dea seama de asta înainte ca el să poată acţiona în numele lor şi al naţiunii. Era de datoria lui să-şi ridice naţiunea şi să-i umilească pe ceilalţi. Era destinul şi datoria lui de a avea grijă ca aceste lucruri să se realizeze, de a fi catalizatorul energiei celorlalţi.

Deocamdată nu sosise momentul potrivit. Era conştient de asta. Avea mulţi aliaţi, dar nu suficienţi, iar cei care aveau alte vederi decât el erau mult prea inflexibili în gândire pentru a putea fi convinşi. Înţelegeau ce vrea să spună, dar nu atât de limpede ca el şi, până când nu îşi schimbau modul de gândire, nu putea face mai mult decât făcea în prezent, dând sfaturi şi pregătind terenul. Înzestrat cu o răbdare nesfârşită, Yamata-san zâmbi politicos şi scrâşni din dinţi, simţindu-se pe moment învins.

— Ştiţi, cred că încep să mă obişnuiesc cu locul acesta, spuse Ryan,

luând loc în fotoliul de piele din stânga preşedintelui.

— Am spus-o şi eu odată, declară Durling. M-a costat creşterea ratei şomajului cu trei zecimi de punct, o ceartă cu Camera Reprezentanţilor pentru obţinerea fondurilor şi zece procente pe scara popularităţii.

Deşi vorbea pe un ton grav, faţa îi era zâmbitoare.

— Ia zi, arde undeva de m-ai întrerupt în timpul prânzului?

Jack nu-l lăsă să aştepte, deşi ştirile erau destul de importante pentru un răspuns dramatic.

— Am obţinut acordul ruşilor şi ucrainenilor pentru ultima „pasăre”.

— Începând de când? se interesă Durling, aplecându-se peste birou şi uitând de salata din farfurie.

— Ce spuneţi de lunea viitoare? întrebă Ryan cu un surâs. Au acceptat propunerea lui Scott. Au fost atât de multe proceduri START, încât nu-şi doresc decât să termine cu ultimele în linişte şi să anunţe că au scăpat pentru totdeauna de ele. Inspectorii noştri se află deja acolo, ai lor au venit la noi şi nu mai au decât să treacă la treabă.

— Asta îmi face plăcere, răspunse Durling.

— Au trecut exact patruzeci de ani, exclamă Ryan înflăcărat, practic toată viaţa mea, de când ei au aruncat în luptă aparatele SS-6, iar noi Atlasurile, nişte construcţii urâte, cu o destinaţie blestemată. Iar posibilitatea de a contribui la distrugerea lor, ei bine... domnule preşedinte, vă rămân dator. Va rămâne contribuţia dumneavoastră, dar le voi putea povesti nepoţilor că am participat personal la această acţiune.

Faptul că propunerea lansata de Adler ruşilor şi ucrainenilor fusese iniţiativa lui Ryan ar fi putut sfârşi sub formă de notă în subsolul paginii, dar şansele erau puţine.

— Nepoţilor noştri fie că nu le va păsa, fie că vor întreba ce mare scofală am făcut, remarcă Arnie van Damm cu o figură impasibilă.

— Ai dreptate, recunoscu Ryan.

Arnie avea un talent deosebit de a-ţi tăia elanul.

— Acum aş vrea să aud vestea proastă, ceru Durling.

— Cinci miliarde, zise Jack, deloc surprins de grimasa care îi întâmpină cuvintele. Merită, domnule. Zău că merită.

— Explică-mi de ce.

— Domnule preşedinte, încă de pe vremea când eram în şcoala generală, ţara noastră a trăit sub ameninţarea lansatoarelor balistice cu încărcătură nucleară, îndreptate spre Statele Unite, în şase săptămâni, ultima dintre ele putea fi distrusă.

— Sunt deja aţintite...

— Da, domnule, ale noastre sunt îndreptate spre Marea Sargaselor, ca şi ale lor. O greşeală ce poate fi îndreptată prin deschiderea unei guri de observare şi schimbarea unor circuite în sistemul de ghidare.

Asta se poate face în zece minute, începând din clipa în care deschidem uşa de acces în corpul rachetei şi nu ne trebuie altceva decât o şurubelniţă şi o lanternă.

În realitate, acest lucru era adevărat doar în cazul rachetelor sovietice. Ruseşti, se corectă Ryan în sinea lui pentru a mia oară. Cele americane erau mai sofisticate şi reorientarea lor necesita mai mult timp. Dar astea erau capricii ale ştiinţei inginereşti.

— Domnule, pot dispărea toate, pentru totdeauna, continuă Ryan. Eu sunt adeptul soluţiilor dure, ştiţi asta. Le-am putea face propunerea celor de pe Capitoll Hill. Merită banii şi chiar mai mult de atât.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, remarcă van Damm.

— De unde va face OMB rost de bani? întrebă preşedintele Durling.

Ryan se făcu mic.

— De la Apărare, de unde altundeva?

— Înainte de a ne ambala prea tare, ţin să vă spun că deja am exagerat puţin.

— Ce economii realizăm prin eliminarea ultimelor noastre rachete? se interesă van Damm.

— Ne va costa bani, răspunse Jack. Deja plătim de ne uscăm pentru dezafectarea submarinelor lansatoare de torpile, iar ecologiştii…

— Acei oameni minunaţi… remarcă Durling.

— … dar este o singură cheltuială.

Privirile se întoarseră spre şeful de cabinet. Judecata sa politică era impecabilă. Acesta cântări toate aspectele, apoi se întoarse spre Durling.

— Merită să ne asumăm riscul, şefule, rosti el, adresându-se preşedintelui. La Capitoll Hill va exista într-adevăr o dispută, dar peste un an veţi putea spune poporului american cum l-aţi scăpat de ameninţarea săbiei…

— … lui Damocles, interveni Ryan.

— A şcolilor catolice, chicoti Arnie. Sabia care a stat timp de generaţii deasupra capetelor americanilor. Presa va fi încântată, iar CNN va face mare caz de asta; unul din acele reportaje speciale, cu o mulţime de imagini frumoase şi comentarii inexacte.

— Cum ţi se pare, Jack? întrebă Durling cu un zâmbet larg.

— Domnule preşedinte, eu nu, sunt politician. Deocamdată nu ajunge că dezafectăm ultimele două sute de rachete balistice intercontinentale?

Mă rog, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Haide, Jack, nu deveni prea optimist. Au mai rămas chinezii, englezii şi francezii. Dar ultimii doi le vor urma cât de curând exemplul. Iar chinezii puteau fi convinşi prin tratative. În definitiv, cu ce inamici ar mai fi avut de luptat?

— Doar dacă oamenii înţeleg, Jack, zise Durling, întorcându-se spre

van Damm.

Nici unul dintre ei n-avea de unde să ştie de grijile pe care şi le făcea Jack în sinea lui.

— Daţi dispoziţie biroului de presă să se pună pe treabă. Vom face anunţul oficial la Moscova, Jack?

Ryan aprobă din cap.

— Aşa ne-am înţeles, domnule preşedinte.

Lucrurile nu aveau să se oprească aici. Vor urma scurgeri discrete de informaţii, la început neconfirmate. Rapoartele prezentate la congrese vor stârni şi mai multă vâlvă. Telefoane confidenţiale, date la diferite reţele de televiziune şi reporteri de încredere ce se vor afla exact în momentul potrivit, la locul potrivit – lucru destul de dificil, dată fiind diferenţa de fus orar de zece ore dintre Moscova şi ultimele baze de lansare a rachetelor balistice intercontinentale americane – pentru a consemna pentru posteritate sfârşitul coşmarului. Procesul efectiv de eliminare a proiectilelor era destul de murdar, ceea ce explica de ce îşi făceau ecologiştii americani atâtea probleme. În cazul rachetelor ruseşti se înlăturau focoasele, se scoteau combustibilul lichid şi componentele electronice preţioase şi/sau secrete. Apoi se deschidea corpul rachetei, folosindu-se o sută de kilograme de explozibil puternic, după care acesta era umplut cu pământ şi scufundat. Procedeul folosit de americani era diferit, pentru că rachetele lor funcţionau cu combustibili solizi. Proiectilele erau transportate în Utah, erau deschise la ambele capete, iar apoi motoarele erau puse în funcţiune şi erau lăsate să ardă complet, stârnind un nor de fum toxic şi ucigând câteva specii de păsări sălbatice. Şi în America proiectilele erau deschise prin explozie – o circulară a Curţii de Apel a SUA decretase că implicaţiile privind securitatea naţională ale tratatului internaţional de dezarmare erau mai importante decât legile de protecţie a mediului, în ciuda numeroaselor argumente juridice şi proteste ce susţineau contrariul. Explozia finală urma să fie uriaşă, forţa sa reprezentând cam de zece milioane de ori mai mult decât puterea iniţială de detonare a rachetei. Anumite numere şi concepte sunt prea mari pentru a putea fi evaluate, chiar şi de unii oameni ca el însuşi, reflectă Jack.

Legenda lui Damocles se referea la un curtean din anturajul regelui Dionisos al Siciliei, care profitase din plin de bunăvoinţa regelui. Hotărât să-i dea o lecţie, în stilul crud şi brutal al „marilor” bărbaţi ai istoriei, Dionisos îl invitase pe Damocles la un banchet somptuos şi îl invitase să ia loc pe un scaun confortabil, aşezat chiar sub o sabie atârnată la rândul ei cu o aţă de tavan. Prin aceasta voia să sugereze că bunăvoinţa regelui era tot atât de incertă ca şi siguranţa oaspetelui său.

Tot aşa stăteau lucrurile şi în cazul Americii. Tot ce se realizase se

afla încă sub ameninţarea săbiei nucleare, fapt de care Ryan se putuse convinge cu propriii săi ochi la Denver, cu puţin timp în urmă. De aceea, misiunea sa personală, pe care şi-o asumase din clipa în care revenise în serviciul guvernului, era de a pune capăt odată pentru totdeauna acestei situaţii.

— Vrei să te ocupi tu de comunicatele de presă?

— Da, domnule preşedinte, răspunse Jack, uimit şi totodată recunoscător pentru generozitatea surprinzătoare a lui Durling.

— Zona de nord a resurselor? întrebă Ministrul Apărării din China, adăugând apoi pe un ton sec: Interesant spus.

— Ce părere aveţi? se interesă Zhang Han San din celălalt capăt al mesei.

De-abia sosise de la o nouă întrevedere cu Yamata.

— Teoretic vorbind, din punct de vedere strategic este posibil. Aprecierile economice le las pe seama altora, replică mareşalul, la fel de precaut ca-ntotdeauna, în ciuda cantităţii impresionante de mao-tai consumate în seara aceea.

— Ruşii s-au folosit de serviciile a trei firme japoneze de prospecţiuni topografice. Uluitor, nu-i aşa? Siberia de Est nu a prea fost explorată. Desigur, nu este cazul zăcămintelor aurifere de la Kolima, dar partea centrală propriu-zisă?

Dădu plictisit din mână.

— Au fost atât de proşti, iar acum trebuie să se roage de alţii să le facă treaba…

Vocea ministrului se stinse, iar privirea i se întoarse spre Zhang Han San.

— Deci, ce am aflat?

— Zona are o suprafaţă aproape la fel de mare ca cea a Europei de Vest, dar sovieticii nu s-au obosit să se aventureze dincolo de limitele unei fâşii, de-o parte şi de alta a căii ferate. Proştii! râse batjocoritor Zhang. Soluţia la toate problemele lor economice zăcea chiar sub picioarele lor, din clipa în care au preluat puterea din mâinile ţarului. În esenţă, situaţia este asemănătoare cu cea a Africii de Sud… dispun de o adevărată comoară, chiar şi de petrol, ceea ce lipseşte în Africa. După cum vedeţi, există aproape toate mineralele strategice şi în nişte cantităţi…

— Ruşii ştiu asta?

— Au aflat câte ceva, încuviinţă Zhang Han San. Un asemenea secret este prea important ca să poată fi ascuns în întregime. Elementele marcate pe listă cu asterisc sunt cele cunoscute şi la Moscova.

— Dar nu şi celelalte?

Zhang zâmbi.

— Nu.

Deşi era fiul unei naţiuni ai cărei bărbaţi şi femei învăţau de timpuriu să-şi stăpânească sentimentele, ministrul nu îşi putu ascunde mirarea la vederea hârtiei pe care o avea în faţă. Deşi mâinile nu-i tremurau, aşeză coala de hârtie pe suprafaţa lustruită a mesei, netezind-o cu grijă, de parcă ar fi fost o bucată de mătase fină.

— Asta ne-ar putea dubla bogăţia naţională.

— Este un punct de vedere conservator, remarcă ofiţerul de contrainformaţii.

Lucrând sub acoperirea unei funcţii diplomatice, Zhang desfăşura o activitate mai intensă decât oricare alt ofiţer superior de contrainformaţii din ţara sa. Acest lucru era mai stânjenitor pentru aceştia decât pentru el.

— Domnule ministru, trebuie să vă reamintesc că aceasta este evaluarea pe care am primit-o de la japonezi. Au pretenţia la jumătate din ceea ce descoperă şi, din moment ce vor asigura aproape toată suma necesară deschiderii exploatării…

Cuvintele sale fură întâmpinate cu un surâs.

— Sigur, în timp ce noi ne asumăm majoritatea riscurilor strategice. Nişte omuleţi nu prea simpatici, adăugă ministrul.

Ca şi cei cu care negociase Zhang la Tokio, ministrul şi mareşalul erau veterani ai Armatei a 8-a. Păstrau şi ei amintiri din război – dar nu dintr-unul purtat împotriva americanilor. Ridică din umeri.

— Da, dar avem nevoie de ei, nu?

— Au nişte arme formidabile, încuviinţă mareşalul. Însă puţine.

— Asta o ştiu şi ei, li se adresă Zhang Han San oaspeţilor săi. Aşa cum spune sursa mea principală, este o îmbinare convenabilă între necesităţi şi cerinţe, însă el speră să se transforme într-o relaţie sinceră şi cordială între două popoare cu un adevărat…

— Cine va fi în frunte? întrebă mareşalul, zâmbind forţat.

— Ei, bineînţeles. Aşa crede el, adăugă Zhang Han San.

— În cazul acesta, pentru că ei sunt cei care ne fac curte, tot ei trebuie să facă prima mişcare deschisă, zise ministrul, expunând politica ţării sale într-un mod care să nu-l jignească pe superiorul său.

Acesta, un bărbat mărunt, cu o privire răutăcioasă, dădea dovadă de o îndârjire ce ar fi speriat chiar şi un leu. Toţi ceilalţi erau de părere că omul avea o rezistenţă la alcool ieşită din comun.

— Aşa cum mă aşteptam, anunţă Zhang cu un zâmbet. De fapt, aşa cum se aşteaptă ei, cei care anticipează un profit gras.

— Au tot dreptul să-şi facă iluzii.

— Vă admir optimismul, remarcă inginerul de la NASA, stând în punctul de observare aflat deasupra atelierului.

Le admira şi fondurile. Guvernul avansase banii necesari pentru ca

acest conglomerat industrial să achiziţioneze şi să construiască modelul sovietic. În mod sigur, industria privatizată avea aici un cuvânt greu de spus.

— Credem că am rezolvat problema treptei intermediare. O valvă defectă, explică proiectantul japonez. Am folosit un prototip sovietic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că am folosit pentru rezervoarele de combustibil ale treptei intermediare modelul lor de valvă. Nu era bun. Au încercat să rezolve totul cu piese extrem de uşoare, însă…

Reprezentantul NASA clipi uimit.

— Adică întreaga lor serie de produse a fost…

Cuvintele americanului se frânseră sub privirea semnificativă a celuilalt.

— Da. Cel puţin o treime din ele ar fi dat greş. Oamenii mei sunt de părere că modelele de încercare au fost fabricate special, dar că cele de serie au fost, mă rog, tipic ruseşti.

— Hm!

Americanul îşi făcuse deja bagajele şi era aşteptat de o maşină ce trebuia să-l ducă la Aeroportul Narita International pentru a se îmbarca pentru zborul interminabil spre Chicago. Privi spre secţia de producţie a uzinei. Cam aşa trebuia să fi arătat General Dynamics în anii şaizeci, epoca de glorie a Războiului Rece. Rachetele stăteau înşirate precum cârnaţii, cincisprezece la număr, în diferite faze de asamblare, în timp ce o echipă de tehnicieni în halate albe efectuau o serie de operaţiuni complicate.

— Astea zece par aproape gata.

— Sunt, îl asigură directorul uzinei.

— Când aţi programat următoarea lansare de probă?

— Luna viitoare. Am pregătit deja primele trei încărcături, răspunse proiectantul.

— Când vă puneţi ceva în minte nu ştiţi de glumă, nu-i aşa?

— Pur şi simplu este mai eficient dacă procedăm astfel.

— Deci de-aici ies gata asamblate?…

— Exact. Desigur, vom etanşa rezervoarele de combustibil cu gaz inert, însă unul din lucrurile interesante legate de acest model este că proiectul prevede să fie transportate ca unităţi compacte. În acest fel, economisim timpul de asamblare la punctul de lansare.

— Le transportaţi cu autocamioanele?

— Nu, replică japonezul, clătinând din cap. Cu trenul.

— Şi încărcătura?

— Se montează în altă parte. Mă tem că ăsta este un secret.

Cealaltă linie de producţie nu avea vizitatori străini. De fapt, nu prea avea deloc vizitatori, cu toate că se afla într-una din suburbiile

oraşului Tokio. Firma de la intrare anunţa un centru de cercetare şi dezvoltare al unei mari corporaţii, iar lumea din cartier îşi imagina că trebuia să fie în legătură cu circuitele de calculator sau ceva asemănător. Cablurile electrice ce deserveau clădirea nu erau cu nimic ieşite din comun, din moment ce aparatele cu consum mare de energie erau doar instalaţiile de încălzire şi cele de aer condiţionat, montate în nişte cutii micuţe, în spatele clădirii. Circulaţia din preajmă nu bătea nici ea la ochi. Exista o parcare cu o capacitate de cel mult opt automobile, care însă era mai tot timpul doar pe jumătate ocupată. Clădirea era înconjurată de un gard simbolic, ca orice fabrică din lume, iar la ambele extremităţi avea câte un post de control. Trecătorul curios nu observa mare lucru, în afară de nişte maşini şi camioane care intrau şi ieşeau.

Înăuntru lucrurile stăteau altfel. Cu toate că cele două posturi de control din afară erau păzite de bărbaţi zâmbitori, care îndrumau amical câte un eventual motociclist rătăcit, în clădire era cu totul altceva. Fiecare ofiţer de punct control avea câte un pistol nemţesc P-38, iar gărzile nu se prea omorau cu zâmbitul. Desigur, habar nu aveau ce păzeau. Anumite lucruri erau prea ciudate pentru a putea fi identificate. Nimeni nu realizase încă un film documentar despre fabricarea armelor nucleare.

Atelierul avea o suprafaţă de cincisprezece metri şi adăpostea două rânduri de maşini-unelte, aşezate la distanţe egale şi protejate de pereţi din plexiglas. Fiecare cămăruţă avea propriul ei sistem de aeraj şi climatizare, ca de altfel întreaga încăpere. Tehnicienii şi cercetătorii purtau salopete şi mănuşi albe, asemănătoare cu cele ale lucrătorilor din uzinele producătoare de circuite integrate, astfel încât înşelau uşor trecătorii ocazionali care îi vedeau afară, fumând o ţigară în pauză.

În interiorul sălii sclipind de curăţenie, emisferele nefinisate de plutoniu erau alimentate mecanic în diferite utilaje, până când ieşeau lucioase precum sticla. După aceea, fiecare în parte era aşezată în nişte suporturi din plastic, transportată manual în depozit şi aşezată pe un raft individual, făcut din oţel şi acoperit cu o folie de plastic. Contactul direct cu metalul era absolut interzis, deoarece plutoniul, în afară de faptul că este radioactiv şi cu temperatură ridicată, datorită radiaţiilor alfa, este şi un metal ce intră uşor în reacţie în contact cu un alt metal, provocând incendii. Ca şi magneziul şi titanul, metalul odată aprins este aproape imposibil de stăpânit. Cu toate acestea, manipularea celor douăzeci de emisfere devenise o treabă de rutină. Era o sarcină învăţată demult.

Greul venea o dată cu corpurile RV. Acestea erau nişte corpuri conice mari, concave, cu o înălţime de 120 de centimetri şi un diametru al bazei de 50 de centimetri, făcute din uraniu-238, un metal

extrem de dur, de culoare brună. Cântărind puţin peste patru sute de kilograme fiecare, conurile voluminoase trebuiau şlefuite cu precizie, pentru a se obţine o simetrie dinamică absolută. Destinate să „zboare” atât în vid, cât şi în aer, trebuiau perfect echilibrate, altfel ar fi devenit instabile în timpul zborului. Spre mirarea tuturor, realizarea acestui lucru se dovedise a fi sarcina cea mai dificilă dintre toate. Procesul de turnare fusese reproiectat de două ori şi, chiar şi acum, corpurile RV erau rotite periodic, asemănător cu procesul de echilibrare a pneurilor de automobil, doar că toleranţele admise erau mult mai stricte. În exterior, nici una din piese nu era la fel de bine finisată ca în interior, deşi la pipăit păreau cât se poate de netede. Interiorul era diferit. Micile neregularităţi simetrice permiteau o aderenţă milimetrică a încărcăturii, gata să elibereze la momentul potrivit – deşi toată lumea spera că acesta nu va veni niciodată – un flux uriaş de neutroni „rapizi”, cu mare încărcătură energetică, spre corpurile RV, generând o reacţie de fuziune instantanee şi dublând energia eliberată de plutoniul, tritiumul şi litiul din interior.

Inginerii, în special cei nefamiliarizaţi cu fizica nucleară, considerau această fază ca fiind cea mai elegantă. Uraniul-238, atât de dens, dur şi dificil de prelucrat, era un metal deosebit de rezistent. Americanii îl foloseau chiar la blindarea tancurilor, datorită rezistenţei deosebite la impact. La o viteză de zbor de 27.000 kilometri pe oră, cele mai multe metale ar fi fost distruse în urma fricţiunii cu aerul. Nu şi acesta, cel puţin nu în cele câteva secunde cât dura procesul. La sfârşit, materialul urma să devină o parte componentă a bombei în sine. Foarte elegant, îşi spuneau inginerii, folosind termenul cel mai îndrăgit în profesia lor, ca o compensaţie pentru efortul depus şi timpul pierdut După finisarea fiecărui corp, acesta era aşezat într-un cărucior şi transportat spre camera de depozitare. Această parte a proiectului depăşise termenul cu două săptămâni, spre dezamăgirea tuturor.

Corpul RV 8 intră pe linia de producţie. În cazul în care bomba avea să fie detonată, uraniul din care era făcută urma să aibă o contribuţie considerabilă la producerea dezastrului. În fine, asta era fizica.

Era un accident ca multe altele, cauzat probabil de ora matinală. Ryan sosise la Casa Albă imediat după ora şapte, aproximativ cu douăzeci de minute mai devreme ca de obicei, pentru că circulaţia de pe autostrada 50 fusese neaşteptat de degajată, în consecinţă, nu avusese timp să răsfoiască ultimele note informative, pe care le răsuci şi le vârî sub braţ înainte de a intra pe poarta de vest. Chiar dacă era consilier pe problemele de securitate, Jack era obligat să treacă prin detectorul de metale şi, făcând asta, se ciocni de cineva. Persoana respectivă tocmai îşi înmâna pistolul de serviciu unui agent al

Serviciului Secret, îmbrăcat în uniformă.

— Tot n-aveţi încredere în Birou, hm? îl întrebă o voce familiară pe agentul îmbrăcat în haine civile de la punctul de control.

— Mai ales în Birou, veni răspunsul amuzat.

— Nici nu pot să-i condamn, interveni Ryan. Controlează-l şi la glezne, Mike.

Odată trecuţi de poarta magnetică, Murray se întoarse spre el:

— Nu mai am nevoie de ajutoare.

Directorul-adjunct arătă spre documentele de sub braţul lui Jack.

— Aşa se umblă cu documentele secrete?

Murray avea un umor înnăscut. Pur şi simplu nu putea să nu îşi înţepe un vechi prieten. Apoi Ryan observă că Procurorul General trecuse şi el de detector şi privea acum oarecum iritat înapoi. De ce venise un membru al cabinetului atât de devreme? Dacă ar fi fost vorba de o problemă de securitate naţională, Ryan ar fi fost informat, iar problemele juridice erau rareori atât de arzătoare, încât să reclame prezenţa preşedintelui la birou înainte de ora opt. Şi de ce venise însoţit de Murray? Helen D'Agustino se afla de cealaltă parte a porţii, aşteptând să-i conducă personal prin coridoarele de la etaj. Toate aceste amănunte ale întâlnirii accidentale îi stârniră curiozitatea lui Ryan.

— Ne aşteaptă şeful, zise Murray precaut, citind întrebarea din privirea lui Ryan.

— Ai putea trece pe la mine când termini? Chiar voiam să te sun în legătură cu o problemă.

— Desigur.

Murray se îndepărtă fără măcar să se intereseze de Cathy şi de copii.

Ryan trecu prin detector, coti spre stângă şi urcă scările spre biroul său, pentru rapoartele de dimineaţă. Termină repede şi era pe punctul de a trece la treburile de rutină ale fiecărei zile, când secretara îi anunţă sosirea lui Murray. Nu avea nici un rost să ocolească prea mult subiectul.

— Dan, mi se pare că Procurorul General a venit cam devreme azi. Aş putea afla şi eu de ce?

Murray clătină din cap.

— Îmi pare rău, încă nu.

— În regulă, zise Ryan, schimbând uşor tonul. Ar trebui să ştiu de ce?

— Probabil că da, însă şeful vrea să păstrăm discreţia. Şi apoi, nici nu are implicaţii pentru securitatea naţională. Ce voiai să-mi spui?

Ryan zăbovi câteva clipe înainte de a răspunde. Gândurile îi alergau prin minte ca întotdeauna în astfel de cazuri. Apoi se resemnă. Ştia că putea avea încredere în cuvântul lui Murray. În fine,

de cele mai multe ori.

— E o problemă confidenţială, începu Jack.

Îi relată cele aflate cu o zi în urmă de la Mary Pat. Agentul FBI ascultă cu o expresie impasibilă.

— Nu e chiar o noutate, Jack. În ultimii ani am fost informaţi că tinerele sunt… momite. E destul de greu de definit. Contracte cu agenţii de manechine, treburi de genul ăsta. Nu ştiu cine le recrutează, dar cert e că este foarte prevăzător. Fetele pleacă să devină manechine sau să facă reclamă, e un lucru obişnuit. Unele şi-au început cariera acolo, înainte de a o continua în America. Toate verificările pe care le-am făcut au rămas fără rezultat, însă avem informaţii că unele dintre ele au dispărut. De fapt, una dintre ele se potriveşte cu descrierea ta. Kimberly nu-ştiu-cum. Nu-mi amintesc numele de familie. Tatăl ei este căpitan de poliţie în Seattle, iar unul dintre vecinii lor este un agent special de-al nostru de la biroul din Seattle. Am luat legătura discret cu oamenii noştri din poliţia japoneză. Nimic.

— Flerul tău ce spune? întrebă Ryan.

— Uite ce e, Jack, oamenii dispar tot timpul. Sunt o mulţime de fete care îşi fac bagajul şi pleacă de-acasă ca să-şi încerce norocul în lumea largă. Poţi să-i zici feminism, poţi să-i zici dorinţă de a deveni o fiinţă umană independentă. Se întâmplă tot timpul. Tipa asta, Kimberly nu-ştiu-cum, are douăzeci de ani, n-a prea dus-o mintea la şcoală şi a dispărut pur şi simplu. Nu avem nici o dovadă că a fost răpită şi apoi, la douăzeci de ani eşti cetăţean liber, nu? Nu avem dreptul să începem o investigaţie juridică. Da, într-adevăr, taică-său e poliţist, iar vecinul agent al Biroului şi am făcut nişte tatonări în direcţia asta. Dar nu am descoperit nimic şi nici nu putem face mai mult, fără a avea vreun indiciu că s-a încălcat legea. Oricum, nu avem nimic în acest sens.

— Vrei să spui că dispare o fată trecută puţin de optsprezece ani şi nu poţi…

— Fără dovezi penale nu, nu putem. Nu avem suficient personal pentru a depista fiecare persoană care se hotărăşte să-şi făurească viitorul fără a le spune părinţilor.

— Dan, nu mi-ai răspuns la prima întrebare, remarcă Jack, sesizând stingherealа oaspetelui său.

— Acolo sunt bărbaţi cărora le plac femeile blonde şi cu ochi mari. Dintre fetele dispărute, foarte multe sunt blonde. La început nu ne-am dat seama, dar după aceea unul dintre agenţii noştri a început să se intereseze în cercul lor de prieteni dacă fetele îşi vopsiseră de curând părul. Răspunsul a fost afirmativ, aşa că am început să punem aceeaşi întrebare tuturor celor aflaţi în legătură cu persoanele dispărute. Cum de cele mai multe ori ni s-a răspuns prin „da”, bănuiesc că se petrece

ceva ciudat, dar nu avem destule probe ca să pornim investigaţia, conchise Murray.

După o clipă de tăcere, el adăugă:

— Dacă acest caz are şi implicaţii de securitate naţională… ei bine…

— Ei bine?

— N-ar trebui să cerem sprijinul Agenţiei?

Ryan auzea pentru întâia oară din gura unui agent FBI că ar fi cazul să apeleze la CIA pentru deschiderea unei investigaţii. Biroul îşi apăra cazurile asemenea unei ursoaice care-şi protejează puii.

— Continuă, Dan, îl îndemnă Ryan.

— Acolo există o industrie a sexului foarte înfloritoare. Dacă te uiţi la filmele lor porno, sunt în majoritate americane. Nudurile fotografiate în revistele lor sunt de rasă albă. Cea mai apropiată ţară de unde ar putea proveni aceste femei suntem, întâmplător, noi. Bănuiala noastră este că unele dintre aceste fete nu sunt numai fotomodele, dar îţi repet că nu avem nimic concret pe care să ne putem baza.

Murray se abţinu să adauge că problema avea o dublă implicaţie. În cazul în care se petrecea într-adevăr ceva, nu puteau şti de cât ajutor s-ar fi bucurat din partea autorităţilor locale, astfel încât fetele puteau dispărea pentru totdeauna. Pe de altă parte, întreaga afacere putea fi dată în vileag, apărând în presă ca un act rasist, îndreptat împotriva japonezilor.

— Oricum, mie mi se pare că Agenţia ar avea mai multe şanse. Sfatul meu este să profităm cât se poate de mult. Dacă vrei, am putea convoca vreo câteva persoane, pe baza informaţiilor pe care le avem. Nu e cine ştie ce, dar avem ceva fotografii.

— De unde ştii atâtea amănunte?

— Comandantul aviaţiei strategice din Seattle este Chuck O’Keefe. Pe vremuri am fost subalternul lui. Mi-a înlesnit o întrevedere cu Bill Shaw pe problema asta, iar el a fost de acord să arunc o privire discretă. Nu am ajuns la nici un rezultat. Chuck are şi aşa destulă bătaie de cap cu divizia lui.

— O să stau de vorbă cu Mary Pat. Şi cu treaba cealaltă?

— Amice, îmi pare rău, dar despre asta va trebui să vorbeşti cu şeful.

La naiba, îşi zise Ryan, privindu-l pe Murray care ieşi din birou. De ce atâtea secrete?

6
Priviri dinăuntru, priviri din afară

Din multe puncte de vedere, desfăşurarea unei operaţiuni în Japonia prezenta multe dificultăţi. Desigur, exista aspectul rasial. Strict vorbind, Japonia nu avea o societate omogenă; băştinaşii, populaţia ainu, locuiau mai ales în Hokkaido, în extremitatea nordică a arhipelagului. Consideraţi încă un popor aborigen, ei trăiau destul de izolaţi de restul societăţii japoneze, cunoscând o marginalizare de sorginte pur rasială. De asemenea, în Japonia trăia şi o minoritate de origine coreeană, formată din descendenţii lucrătorilor aduşi la începutul secolului ca forţă de muncă ieftină, asemenea imigranţilor atraşi de America atât pe coasta Pacificului, cât şi a Atlanticului. Spre deosebire de America, Japonia nu recunoştea drepturile cetăţeneşti ale imigranţilor decât în cazul în care aceştia se arătau dispuşi să adopte fără rezerve o identitate niponă, fapt cu atât mai ciudat cu cât rezultatele cercetărilor efectuate asupra ADN-ului demonstraseră că poporul japonez era o ramură a poporului coreean. Această realitate era însă negată cu indignare de lumea bună din societatea japoneză. Toţi străinii erau consideraţi gaijin, un cuvânt care, ca majoritatea celor japoneze, poseda o multitudine de semnificaţii. Tradus de obicei prin binevoitorul „străin”, termenul avea şi alte conotaţii, cum ar fi aceea de „barbar”, medită Chet Nomuri, rememorând toate înţelesurile peiorative ale acestui cuvânt, de când fusese inventat Ironia soartei făcea ca el însuşi, sută la sută etnic japonez, să fie considerat un străin, datorită cetăţeniei sale americane. Deşi toată viaţa condamnase în sinea lui politica rasistă a Statelor Unite, care pe vremuri făcuse atâta rău familiei sale, după numai o săptămână petrecută pe pământul strămoşilor săi tânjea după sudul Californiei, unde viaţa era atât de uşoară şi lipsită de griji.

A trăi şi a lucra aici era pentru Chet Nomuri o experienţă stranie. Înainte de a fi desemnat ca participant la Operaţiunea SANDALWOOD, fusese verificat şi interogat cu grijă. Intrase în Agenţie la scurt timp după ce absolvise la UCLA, dintr-o vagă dorinţă de aventură şi urmând tradiţia familiei care avusese întotdeauna reprezentanţi în serviciul guvernamental, însă pe parcurs îşi dăduse seama că iubea acest fel de a trăi. Aducea foarte bine cu munca poliţiştilor, iar Nomuri era un împătimit al filmelor şi romanelor poliţiste. În plus, era extraordinar de interesant. În fiecare zi învăţa ceva nou. Era ca şi cum ar fi participat la o oră de istorie pe viu. Totuşi, cel mai important lucru pe care-l aflase era că străbunicul său fusese un om înţelept, cu o minte

pătrunzătoare. Cu toate că îşi dădea seama de lipsurile Americii, Nomuri prefera să trăiască acolo decât în orice altă ţară din lume, iar asta îi dădea un sentiment de mândrie pentru ceea ce făcea, deşi nu ştia prea bine ce scop urmărea. Desigur, acelaşi lucru se putea spune şi despre Agenţie, cu toate că, atunci când i se spusese acest lucru la Fermă, nu pricepuse prea bine la ce se refereau. Cum s-ar fi putut? Îşi spusese că era cu siguranţă una din glumele care circulau în rândurile celor avizaţi.

În acelaşi timp, datorită unui dualism pe care Nomuri, tânăr fiind şi lipsit de experienţă, nu-l putea aprecia la adevărata sa valoare, Japonia putea oferi condiţii excelente de acţiune. Unul din locurile ideale erau trenurile de navetişti.

Aglomeraţia de aici îl înfiora. Nu fusese pregătit pentru confruntarea cu o ţară a cărei populaţie era atât de numeroasă, încât făcea aproape imposibilă evitarea contactului nemijlocit cu tot felul de străini şi curând îşi dădu seama că mania curăţeniei personale şi a comportamentului politicos erau simple consecinţe ale acestuia. Oamenii se ciocneau, se frecau unii de alţii cu o frecvenţă atât de mare, încât lipsa manierelor civilizate ar fi dus la lupte de stradă ce ar fi făcut să pălească de ciudă până şi cel mai rău famat cartier din America. Afişând un amestec de jenă surâzătoare şi de izolare glacială, localnicii îşi făceau viaţa suportabilă, însă Nomuri nu reuşise încă să-şi însuşească un astfel de comportament. La UCLA aveau o vorbă: Lasă loc de-ntors. Aici expresia îşi pierdea complet înţelesul, pentru că pur şi simplu nu exista nici un petic de loc liber.

Un alt aspect era felul în care erau tratate femeile. Funcţionarii care călătoreau în trenurile supraaglomerate, stând în picioare sau şezând, citeau reviste cu benzi colorate, numite manga, versiune locală a romanelor, majoritatea cu subiecte stânjenitoare. Nu demult se reeditase un roman în mare vogă prin anii ’80, intitulat Rin-Tin-Tin. Personajul principal nu era însă câinele simpatic prezentat în anii cincizeci de televiziunea americană, ci un patruped care avea ca amantă o femeie cu care stătea de vorbă şi avea… relaţii sexuale. Ideea în sine îi repugna, dar chiar în faţa sa şedea un bărbat între două vârste, care nu-şi dezlipea ochii de pe carte, în timp ce femeia care stătea în dreptul lui privea absentă pe fereastră. Poate că nici nu observase, poate că da. În această ţară războiul dintre sexe avea cu siguranţă altfel de reguli decât cele din patria lui. Nomuri renunţă să se mai gândească la acest subiect. La urma urmei, nu se lega de misiunea pentru care fusese trimis acolo. Curând avea să descopere că se înşelase.

Nici nu observă gestul. Cum stătea în cel de-al treilea vagon al garniturii, aproape de uşa din spate, ţinându-se de bara de sus şi citind ziarul, nu băgă de seamă că cineva îi strecură un plic în

buzunarul pardesiului. De fiecare dată se întâmpla acelaşi lucru – în locul convenit, haina îi devenea o idee mai grea. Se întoarse, dar nu văzu nimic. La naiba, lucra cu oameni care-şi cunoşteau meseria.

După optsprezece minute trenul intră în staţia terminus şi masa de oameni începu să se scurgă din vagoane, asemenea unei avalanşe pe orizontală, inundând gara spaţioasă. Funcţionarul îşi aruncă „romanul ilustrat" în servietă şi porni spre slujbă cu obişnuita mimică impasibilă, tăinuindu-şi cu grijă gândurile. Nomuri îşi văzu de drum, încheindu-şi din mers pardesiul şi întrebându-se care erau noile instrucţiuni.

— Preşedintele ştie?

Ryan clătină din cap.

— Încă nu.

— Crezi că ar trebui să-i spunem? întrebă Mary Pat.

— La momentul potrivit.

— Nu-mi place să-mi expun ofiţerii la pericole pentru…

— Pericole? o îngână Jack. Nu-i cer decât să obţină nişte informaţii, nu să fixeze contacte sau să se expună. Am înţeles din rapoartele pe care le-am citit până acum că n-are altceva de făcut decât o urmărire de rutină şi, dacă vestiarele lor sunt ca ale noastre, nu-l paşte nici un pericol.

— Ştii bine ce vreau să spun, remarcă directoarea-adjunctă a Departamentului de Operaţiuni.

Avusese o zi obositoare şi o preocupa întotdeauna soarta agenţilor săi. Oricine în situaţia ei ar fi făcut la fel, iar ea era mamă şi, în plus, fusese ridicată o dată chiar de agenţii Direcţiei a II-a a KGB-ului.

Operaţiunea SANDALWOOD demarase ca o acţiune relativ nevinovată, atâta cât putea fi nevinovată o operaţiune desfăşurată pe un teritoriu străin. Cea anterioară fusese o acţiune comună a FBI şi CIA şi sfârşise cât se poate de prost: poliţia japoneză surprinsese un cetăţean american având asupra sa scule de spărgător, împreună cu un paşaport diplomatic care în cazul respectiv îi făcuse mai mult rău decât bine. Ziarele menţionaseră în treacăt incidentul. Din fericire, mass-media nu sesizase exact esenţa întâmplării. Oamenii cumpărau informaţii. Oamenii vindeau informaţii. De multe ori era vorba de informaţii considerate „secrete" sau chiar mai mult de atât, al căror scop explicit era de a leza interesele Statelor Unite.

— Cât e de bun? se interesă Jack.

— Foarte bun, replică Mary Pat şi trăsăturile i se destinseră puţin. Puştiul e un talent natural. Învaţă să se acomodeze, să-şi formeze un grup de oameni de la care să obţină informaţii despre mediul lor. I-am deschis chiar şi un birou. Ne aduce un profit frumos. Are ordin să fie foarte prevăzător, sublinie doamna Foley încă o dată.

— Am înţeles, MP, zise Ryan epuizat. Dar dacă este adevărat…

— Ştiu, Jack. Nici mie nu mi-a plăcut ce ne-a trimis Murray.

— Îl crezi? întrebă Ryan, curios de reacţia pe care o va stârni.

— Da, cred şi crede şi Murray.

Făcu o pauză.

— Dacă obţinem informaţiile, ce facem mai departe?

— Mă voi duce la preşedinte şi probabil că-i vom retrage pe oamenii care doresc să fie retraşi.

— Nu vreau ca Nomuri să-şi asume un asemenea risc, insistă directoarea-adjunctă, ridicând tonul mai mult decât era necesar.

— Doamne, Mary Pat, nici nu mi-am închipuit că ai să vrei. Uite ce e şi eu sunt obosit, mă crezi?

— Deci vrei să trimit o altă echipă, iar pe el să-l las să stârnească valuri, în speranţa că iese ceva la suprafaţă?

— Tu conduci acţiunea, corect? Eu îţi spun ce să faci, nu cum. Linişteşte-te, MP.

Ultimele cuvinte ale lui Ryan atraseră un zâmbet silit şi o scuză stângace.

— Iartă-mă, Jack. Mereu uit că eşti nou în treaba asta.

— Substanţele chimice au multiple întrebuinţări industriale, îi spuse colonelul rus americanului.

— Cu atât mai bine pentru voi. Noi nu putem face altceva decât să le ardem pe ale noastre, stârnind un nor de fum ucigător.

Desigur, nici gazele generate de combustibilii lichizi nu miroseau chiar a adiere de primăvară, dar erau totuşi substanţe chimice industriale, cu multe alte utilizări.

Sub privirile celor doi colonei, o grupă de tehnicieni desfăşura un furtun de la coloana montantă, aflată lângă corpul rachetei, până la un camion ce urma să transporte ultima cantitate de tetraoxid de azot către un combinat chimic. În partea inferioară se găsea un alt furtun ataşat de corpul rachetei, prin care se pompa gaz cu presiune mare, pentru o mai bună degajare a substanţelor chimice corozive. Vârful proiectilului era bont. Americanii puteau vedea locul în care fusese montat focosul, dar acesta fusese deja demontat şi se afla în alt camion, precedat de două care de luptă BTR-70 şi escortat de alte trei, în drum spre un loc necunoscut, unde urma să fie dezamorsat, înainte de demontarea completă. Americanii cumpărau plutoniul. Tritiul din focoase urma să rămână în Rusia, probabil pentru a fi vândut ulterior pe piaţa liberă, sfârşind ca element component folosit la fabricarea cadranelor de ceas sau a instrumentelor muzicale. Valoarea comercială a tritiului era de aproximativ cincizeci de dolari gramul, aşa că vânzarea lui avea să le aducă ruşilor un profit frumuşel. Americanii îşi ziseră că poate acesta era motivul pentru care ruşii erau atât de grăbiţi.

Acesta era primul proiectil SS-19 dezactivat de regimentul 53 de arme strategice. Semăna şi nu prea cu modul de dezactivare a rachetelor americane sub supraveghere rusească. Aceleaşi clădiri din beton armat, deşi racheta aceasta era amplasată în pădure, în timp ce cele americane se aflau pe teren deschis, fapt ce demonstra încă o dată diferenţa de păreri în privinţa securităţii obiectivului. Clima era asemănătoare. În Dakota de Nord erau vânturi mai puternice, datorită spaţiilor deschise. În Rusia temperatura medie era puţin mai scăzută, ceea ce compensa vânturile geroase din prerie. După un anumit timp, tehnicienii închiseră valva de pe conductă, desprinseră furtunul şi camionul se puse în mişcare.

— Pot să arunc o privire? întrebă colonelul american.

— Vă rog, zise colonelul rus, făcând un gest spre gaura deschisă.

Îi întinse chiar o lanternă. Acum era rândul lui să rădă.

Nemernicule, ar fi vrut să exclame colonelul Andrew Malcolm. La baza rachetei se afla o băltoacă de apă îngheţată. Contrainformaţiile greşiseră din nou în aprecierile lor. Cine ar fi crezut?

— Îl dublăm? se interesă Ding.

— S-ar putea să nu faceţi altceva decât să admiraţi peisajul, le zise doamna Foley, aproape convinsă de propriile sale cuvinte.

— Preluăm misiunea? întrebă John Clark, trecând la afaceri.

În definitiv, era greşeala lui, din moment ce forma cu Ding cea mai bună echipă a Agenţiei. Privi spre Chavez. Puştiul evoluase mult în decursul celor cinci ani. Absolvise colegiul, iar acum se pregătea pentru obţinerea unei diplome în relaţii internaţionale. Slujba lui Ding i-ar fi adus pe profesorii lui în pragul infarctului, căci imaginea lor despre relaţiile transnaţionale nu includea batjocorirea altora – o glumă inventată chiar de Domingo Chavez, în timp ce citea o carte de istorie pentru un seminar, în întinderile nisipoase ale Africii. Mai avea de învăţat pentru a-şi putea disimula sentimentele. Chavez păstra încă ceva din temperamentul vulcanic al mediului din care provenea, deşi Clark nu ştia exact cât din el era doar de ochii celor de la Fermă sau de aiurea. Indivizii din orice organizaţie trebuiau să aibă o „reputaţie de serviciu”. Avea şi John una. Lumea vorbea despre el în şoaptă, închipuindu-şi prosteşte că poreclele şi bârfele nu vor ajunge niciodată la urechile lui. Ding voia şi el să-şi facă o reputaţie. Era un lucru normal.

— Fotografii? întrebă Chavez calm, luând pachetul întins de doamna Foley.

Erau şase bucăţi. Ding le examină pe fiecare în parte, întinzându-le rând pe rând superiorului său. Deşi vocea îi rămânea inflexibilă, faţa îi trăda dezgustul.

— Şi ce se întâmplă după ce Nomuri află unde stă tipa? întrebă

Ding.

— Voi doi luaţi legătura cu ea şi o întrebaţi dacă nu i-ar surâde un bilet gratuit de avion spre casă, răspunse directoarea-adjunctă, trecând sub tăcere faptul că înainte de asta ar trebui să o supună unui interogatoriu minuţios, semn că CIA nu făcea favoruri gratuite.

— Sub ce acoperire lucrăm? întrebă John.

— Încă nu ne-am hotărât. Înainte de a pleca, trebuie să ne ocupăm puţin de limbajul vostru.

— Monterey? zâmbi Chavez.

Era unul din cele mai plăcute locuri din America, în special în acea perioadă a anului.

— Vă daţi la fund timp de două săptămâni. Luaţi avionul în seara asta. Profesorul vostru se numeşte Oleg Jurevici Lialin, un maior KGB care a venit la noi cu mai mult timp în urmă. A condus o reţea numită THISTLE. El e tipul care a descoperit că tu şi cu Ding obişnuiaţi să instalaţi microfoane pe avioanele de linie...

— Oho! exclamă Chavez. Fără el...

Doamna Foley dădu din cap, mulţumită că Ding sesizase atât de prompt toate conexiunile.

— Exact. Are o casă foarte frumoasă pe malul apei. Se pare că e un profesor excepţional de limbi străine, poate pentru că el însuşi a fost nevoit să le înveţe.

CIA făcuse o afacere bună cu el. După ce fusese interogat i se dăduse o slujbă la şcoala de limbi străine a Forţelor Armate, iar salariul îi era asigurat de Departamentul Apărării.

— Oricum, până învăţaţi să comandaţi prânzul şi să întrebaţi unde este toaleta în limba localnicilor, o să decidem sub ce identitate călătoriţi.

Clark zâmbi şi se ridică în picioare, înţelegând că era timpul să se retragă.

— Păi, în cazul ăsta, înapoi la lucru.

— Servim patria, remarcă Ding zâmbind şi puse fotografiile pe biroul doamnei Foley, convins că apărarea ţării era de domeniul trecutului.

Auzind remarca, Clark îşi zise că era o glumă, dar amintirile care îi reveniră în memorie îi îngheţară zâmbetul pe buze.

Nu era vina lor. Era o chestiune obiectivă. Cu o populaţie de patru ori mai mare decât cea a Statelor Unite şi un teritoriu locuibil reprezentând o treime din cel american, erau nevoiţi să acţioneze cumva. Oamenii aveau nevoie de slujbe, de produse, de posibilităţi asemănătoare cu cele ale altor popoare din lume. Vedeau multe lucruri tentante la televizor, care păreau să existe chiar şi în locurile unde nu existau locuri de muncă şi, văzându-le, doreau să le aibă. Era

simplu. Nu puteai spune „nu” unei populaţii de nouă sute de milioane de oameni.

Cu atât mai mult cu cât făceai parte din acest popor. Viceamiralul V. K. Chandraskatta şedea în fotoliul său de piele de pe puntea de semnalizare a portavionului Viraat. Obligaţia lui, consemnată prin jurământ, era de a îndeplini ordinele guvernului, dar, mai mult de atât, avea o datorie faţă de poporul său. Era suficient să privească în jurul său de pe portavionul pe care se afla, pentru a realiza acest lucru. Dădu cu ochii de ofiţeri şi matrozi, cei mai buni pe care-i putea da ţara. Erau în special transmisionişti şi grade inferioare, care îşi părăsiseră viaţa chinuită de pe uscat pentru a se dedica unei alteia, pentru că, oricât ar fi fost de meschin salariul pe care-l primeau, era de preferat riscurilor economice care-i ameninţau într-o ţară unde rata şomajului oscila între douăzeci şi douăzeci şi cinci la sută. Ţării sale îi fuseseră necesari tot atâţia ani numai pentru a scăpa de spectrul foamei. Iar acest lucru putea fi considerat ca un capriciu binevoitor al soartei sau rezultatul progresului ştiinţei în domeniul agriculturii occidentale, succes ce deranja încă multe spirite, de parcă ţara lor, atât de veche şi cunoscută, n-ar fi fost făuritoarea propriului său destin. Chiar şi atunci când aducea prosperitate, mila apăsa greu sufletul naţiunilor...

Iar acum? În sfârşit, economia ţării era pe cale de a se redresa, însă posibilităţile erau limitate. India avea nevoie de resurse suplimentare, dar, mai presus de orice, avea nevoie de spaţiu, iar asta era problema cea mai spinoasă. În nord, ţara era mărginită de un lanţ muntos aproape inaccesibil. La est se învecina cu Bangladeshul, care avea mai multe probleme chiar decât India. La vest era Pakistanul, de asemenea supraaglomerat şi unul din inamicii religioşi străvechi ai Indiei. Un război purtat împotriva acestei ţări putea avea efectul nedorit de a stopa importul de petrol din ţările islamice din Golful Persic.

Ce ghinion, îşi zise amiralul, potrivindu-şi ochelarii şi plimbându-şi privirea peste flota pe care o comanda, pentru că pe moment nu avea nimic mai bun de făcut. Dacă nu întreprindeau ceva, cel mai bun lucru la care se putea aştepta patria sa era stagnarea. În cazul în care s-ar fi orientat spre exterior, căutând noi terenuri... însă, „noua ordine mondială” stipula limpede că ţara sa nu avea dreptul la expansiune. India era exclusă din cursa spre grandoare chiar de către naţiunile care încheiaseră cursa şi care acum se temeau să nu fie ajunse din urmă.

Avea dovada că lucrurile stăteau astfel chiar în faţa lui. Marina sa era una din cele mai puternice din lume, organizată şi instruită cu preţul unor cheltuieli exorbitante; naviga pe unul din cele şapte oceane ale lumii, singurul ce purta numele unei ţări, dar chiar şi aici

era pe locul secund, fiind nevoită să se subordoneze unei părţi a Marinei Statelor Unite. Acest lucru îl irita şi mai tare. America era aceea care le spunea ce aveau şi ce n-aveau voie să facă. America, ţara care avea o istorie de... cât? De numai două sute de ani. Nişte parveniţi. Luptaseră ei cu Alexandru Macedon sau cu Marele Han? Călătoriile „de descoperire” întreprinse de europeni avuseseră unicul scop de a ajunge la ţara sa, iar continentul enorm, descoperit accidental, interzicea acum accesul ţării străvechi a amiralului la măreţie, putere şi dreptate. Una peste alta, îi venea foarte greu să disimuleze atâtea lucruri sub masca detaşării profesionale, în timp ce echipajul se agita în jurul lui pe punte.

— Semnalizare radar, relevment unu-trei-cinci, raza două sute kilometri, se anunţă prin megafon. Direcţie spre interior, viteză cinci sute noduri.

Amiralul se întoarse spre comandantul flotei şi dădu din cap. Căpitanul Mehta ridică receptorul şi spuse câteva cuvinte. Flota se afla în afara căilor comerciale aeriene şi maritime şi îşi putea da seama după oră despre ce fel de cursă era vorba. Era vorba de patru avioane de luptă americane F-18E de pe unul din portavioanele localizate la sud-est de poziţia flotei indiene. Veneau zilnic, dimineaţa şi după-amiaza, uneori chiar şi în plină noapte, doar ca să le demonstreze că puteau să o facă şi că le cunoşteau poziţia exacta, în timp ce ei nu aveau posibilitatea să o afle pe cea a americanilor.

O clipă mai târziu auzi huruitul motoarelor a două din avioanele de tip Harrier. Aparate bune, scumpe, dar departe de avioanele performante ale americanilor. Azi va lansa patru: două de pe Viraat şi două de pe Vikrant, în încercarea de a intercepta cele patru aeronave Hornet ale americanilor. Piloţii vor schimba zâmbind semne amicale, dar totul nu era decât minciună din partea ambelor tabere.

— Am putea închide sistemele de rachetă sol-aer, ca să le arătăm că ne-am alăturat de jocul ăsta, sugeră încet căpitanul Mehta.

Amiralul clătină energic din cap.

— Nu. Ştiu prea puţin despre sistemele noastre sol-aer, iar noi nu le vom da nici o informaţie.

Frecvenţele radar, impulsurile şi raporturile ciclice erau informaţii secrete, iar serviciile americane de contraspionaj nu se obosiseră cu siguranţă niciodată să le afle. Asta însemna că americanii nu le puteau bloca sau induce în eroare sistemele. Chiar dacă aveau posibilitatea, nu puteau fi siguri de rezultat, incertitudine ce trebuia să-i neliniştească mai mult ca orice. Nu era o carte prea mare, dar era tot ce avea Chandraskatta în mână. Amiralul sorbi din ceai, mândru de firea sa imperturbabilă.

— Nu, vom sesiza apropierea lor, îi vom întâmpina prieteneşte şi-i vom lăsa să-şi vadă de drum.

Mehta aprobă din cap şi se îndepărtă fără a scoate nici o vorbă care i-ar fi putut trăda furia. Era de aşteptat. El era comandantul şi avea sarcina de a elabora un plan menit să înfrângă flota americană în caz de nevoie. Faptul că o asemenea eventualitate era practic inimaginabilă nu-l scutea pe Mehta de îndatoririle sale şi deci nu era de mirare că ofiţerul resimţea povara funcţiei pe care o îndeplinea. Chandraskatta aşează ceaşca pe masă, privind cele două aparate Harrier cum îşi luau zborul de pe pista portavionului.

— Cum se comportă piloţii? îl întrebă amiralul pe comandantul aviaţiei.

— Sunt nemulţumiţi, dar până acum şi-au îndeplinit foarte bine misiunile.

Răspunsul fusese dat pe un ton plin de mândrie şi pe bună dreptate. Avea piloţi excepţionali. Amiralul lua adeseori masa în compania lor, privindu-le figurile mândre şi făcându-şi curaj. Erau tineri capabili, unul şi unul, la fel de buni ca orice alt pilot din lume. Mai mult, erau dornici să o dovedească.

Dar aviaţia indiană nu avea, una peste alta, decât patruzeci şi trei de avioane de luptă Harrier FRS 51. Pe cele două portavioane, Viraat şi Vikrant, se aflau doar treizeci de aparate, ceea ce nu se compara cu efectivele sau capacitatea de pe un singur portavion american. Şi toate acestea pentru că americanii intraseră primii în cursă, o câştigaseră şi după aceea declaraseră jocul închis, medită Chandraskatta, ascultând replicile piloţilor în difuzor. Pur şi simplu nu era cinstit.

— Deci, ce poţi să-mi spui? întrebă Jack.

— A fost o păcăleală, răspunse Robby. Rachetele alea necesită lucrări de întreţinere periodice. Ia ghici. Nu au mai fost verificate de doi ani. M-a sunat în seara asta Andy Malcolm. A văzut azi o gaură pe fundul căreia era apă.

— Şi ce-i cu asta?

— Mereu uit că eşti orăşean, surâse ironic Robby. Dacă faci o gaură în pământ, mai devreme sau mai târziu se umple cu apă, corect? Dacă în gaura respectivă păstrezi ceva de valoare, e indicat să pompezi apa afară. Apa de sub rachetă demonstrează că nu făceau asta cu regularitate. Asta înseamnă prezenţa vaporilor de apă şi a umidităţii în gaură. Ceea ce duce la coroziune.

În sfârşit, beculeţul se aprinse.

— Vrei să spui că proiectilele…

— Probabil că nu ar fi putut zbura chiar dacă ar fi vrut. Din cauza coroziunii. Sunt rachete scoase din uz, pentru că, o dată ce se defectează, este foarte greu să le repare. Oricum, acesta este raportul J-3.

— Şi cu J-2 ce se întâmplă? întrebă Jack, referindu-se la concluzia direcţiei de contraspionaj.

— Nu ne-au crezut până acum, dar bănuiesc că, dacă vom deschide mai multe găuri şi vom da peste acelaşi lucru, ne vor crede. Eu personal? continuă amiralul Jackson. Părerea mea este că, dacă Ivan ne-a permis să vedem asta în prima gaură, vom găsi cam acelaşi lucru şi în celelalte. Nu le mai pasă absolut deloc.

Datele de contraspionaj proveneau dintr-o multitudine de surse, iar un „operator" ca Jackson era de cele mai multe ori sursa ideală. Asta spre deosebire de ofiţerii de contrainformaţii, a căror sarcină era de a aprecia posibilităţile părţii adverse, de cele mai multe ori din punct de vedere teoretic. Jackson era interesat de arme doar sub aspectul modului lor de funcţionare, iar experienţa îndelungată îl învăţase că folosirea lor era mult mai pretenţioasă decât verificarea.

— Ţii minte că ne închipuiam că sunt înalte de trei metri?

— Eu nu am crezut niciodată aşa ceva, dar un pitic cu o armă poate foarte bine să-ţi strice ziua. Ia spune, câţi bani au stors de la noi?

— Cinci miliarde.

— Halal afacere, toţi banii noştri din taxele federale. Le plătim ruşilor cinci miliarde ca să dezactiveze nişte rachete care n-ar fi putut fi lansate decât dacă ar fi aruncat mai întâi în aer încărcătura nucleară. O lovitură de maestru, domnule doctor Ryan.

— Au nevoie de banii ăştia, Rob.

— Şi eu am nevoie de ei, amice. Dau din colţ în colţ ca să fac rost de carburant pentru avioanele noastre cu reacţie.

Nu toată lumea putea pricepe că fiecare navă din cadrul flotei şi fiecare batalion de blindate al armatei trebuia să trăiască din buget. Deşi comandanţii nu ţineau o evidenţă propriu-zisă, fiecare dintre ei trebuia să se descurce cu o cantitate de materiale consumabile – combustibil, arme, piese de rezervă, iar în cazul navelor de război chiar şi alimente – alocate pentru un an întreg.

Nu era un fapt neobişnuit pentru navele de război să lâncezească săptămâni întregi ancorate la ţărm, pentru că la sfârşitul anului fiscal îşi epuizaseră rezervele. Acest lucru însemna că undeva lucrurile şchiopătau, că un echipaj nu era instruit corespunzător. Pentagonul era unica agenţie federală care trebuia să se descurce cu un buget fix, ocazional chiar diminuat.

— Ce părere ai, cât de mult ni se va mai reduce activitatea?

— O să-i spun, Rob, bine? Preşedintele...

— Între noi fie vorba, preşedintele are impresia că operaţiunile se desfăşoară în exclusivitate în spitale. Şi dacă mă dai de gol, adio lecţii de golf!

— Ce avem de câştigat dacă ruşii ies din joc? întrebă Jack, sperând să-l mai tempereze pe Robby.

— Nu atâta cât să compenseze tot ce-am pierdut prin reduceri, în caz că nu ai băgat de seamă, din toată marina a rămas doar o mână de oameni şi suntem nevoiţi să ne facem treaba cu numai patruzeci la sută din efectivul total de nave. Oceanul a rămas tot atât de întins ca înainte, eşti de acord? Armata o duce mai bine, crede-mă pe cuvânt, dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre aviaţie, iar puşcaşii marini sunt nişte copii de ţâţă, deşi, dacă se-mpute treaba, ei sunt principala noastră forţă de atac.

— Îţi baţi gura degeaba, Rob.

— Ba chiar mai rău, Jack. Noi înşine scoatem sufletul din oameni. Cu cât sunt mai puţine nave, cu atât petrec mai mult timp pe ocean. Cu cât stau mai mult pe apă, cu atât ne costă mai mult întreţinerea. E ca în vremurile cele mai proaste din anii şaptezeci. Am început să pierdem oameni. E greu să-l convingi pe om să petreacă atâta timp departe de nevastă şi copii. În aviaţie se spune că „eşti pe marginea prăpastiei”. Când pierzi oameni experimentaţi, cheltuieşti mult mai mult pentru instruirea noilor specialişti. Indiferent ce faci, scade eficienţa în luptă, conchise Robby.

— Uite, Robby, acum câtva timp am spus şi eu acelaşi lucru în aripa cealaltă a clădirii. Fac tot ce-mi stă în putinţă pentru tine.

Jack vorbea ca orice funcţionar superior al guvernului. Cei doi prieteni schimbară o privire.

— Suntem amândoi nişte ramoliţi.

— A trecut cam multicel de când am terminat facultatea, recunoscu Ryan. Eu cu orele de istorie, iar tu rugându-te în fiecare seară la Dumnezeu să-ţi vindece piciorul.

— Ar fi trebuit să fiu măi insistent. Am artrită. Peste două luni am un examen medical. Înţelegi?

— Un control?

— Decisiv.

Jackson dădu din cap resemnat. Ryan ştia bine ce însemna asta. Pentru un bărbat care pilotase avioane de luptă timp de peste douăzeci de ani, era dificil să se împace cu gândul îmbătrânirii. Nu-şi mai putea măsura forţele cu cei tineri. Părul cărunt putea fi motivat prin moştenirea genetică, dar un examen medical însemna să îţi dezbraci uniforma de zbor, să-ţi pui cascheta în cuier şi să recunoşti că nu mai eşti apt să faci singurul lucru pe care ţi l-ai dorit de când aveai zece ani şi pe care îl făcuseşi cu rezultate remarcabile o viaţă întreagă. Cel mai mult îl vor durea amintirile de pe vremea când era locotenent, cuvintele scăpate la adresa piloţilor mai în vârstă, zâmbetele ironice abia disimulate, privirile pline de subînţelesuri schimbate cu colegii de generaţie, convingerea că lor nu li se va întâmplă niciodată să îmbătrânească.

— Rob, există atâţia oameni capabili care nu au avut niciodată

şansa de a comanda o escadrilă. Lucrează vreme de douăzeci de ani şi sfârşesc prin a pilota în schimbul de noapte pe Federal Express.

— Cu un câştig bunicel.

— Ţi-ai scos deja cascheta?

Remarca avu darul de a risipi puţin proasta dispoziţie. Jackson ridică privirea şi surâse.

— La naiba. Dacă nu mai pot dansa, pot măcar să privesc de pe margine. Îţi repet, amice, dacă vrei să ducem la bun sfârşit toate acţiunile pe care le-am plănuit, avem nevoie de ajutor din partea celor de pe malul celălalt. Mike Dubro face o treabă excelentă, dar şi trupele lui au nişte limite, pricepi?

— Bine, domnule amiral, uite ce-ţi promit, când va sosi clipa să te arunci în luptă, voi avea grijă să ai trupa ta.

Ştiau amândoi că era o promisiune firavă, dar în condiţiile date era unicul lucru pe care-l putea face Ryan.

Fata avea numărul cinci. Lucru cu adevărat remarcabil... La dracu', îşi zise Murray, aflat în biroul său, situat la şase blocuri de Casa Albă, totul era remarcabil. Cel mai mult îl neliniştea profilul acţiunii. Împreună cu echipa sa interogase mai multe femei care recunoscuseră, unele ruşinate, altele fără să-şi trădeze emoţia, iar unele chiar cu mândrie şi amuzament, că se culcaseră cu Ed Kealty, însă pentru cinci dintre ele actul nu fusese chiar voluntar. În cazul acesteia, ultima de pe listă, dependentă de droguri, sentimentul că picase singură în capcană îi dădea o senzaţie de ruşine personală.

— Deci? întrebă Bill Shaw la sfârşitul zilei care şi pentru el fusese extenuantă.

— Cazul stă în picioare. Avem acum cinci victime cunoscute, dintre care patru sunt în viaţă. Două dintre ele sunt dispuse să depună mărturie ca victime ale unui viol în oricare tribunal din ţară. Asta fără a o pune la socoteală pe Lisa Beringer. Celelalte două susţin folosirea drogurilor pe teritoriul unei proprietăţi federale. Mărturiile lor coincid aproape cuvânt cu cuvânt: au recunoscut eticheta de pe sticla de coniac, efectele, totul.

— Sunt martore de încredere? se interesă directorul FBI.

— Atâta cât ne putem aştepta în cazuri de genul ăsta. E timpul să-i dăm drumul, adăugă Murray.

Shaw dădu din cap înţelegător. În curând, zvonul se va răspândi. Era pur şi simplu imposibil să desfăşori o investigaţie în secret un timp mai îndelungat, chiar şi în cele mai bune condiţii. Aceşti „martori" aparent de încredere dădeau după aceea fuga la persoana acuzată pentru a o preveni, fie din convingerea în nevinovăţia sa, fie în speranţa obţinerii unui profit personal. Vinovat sau nu, vicepreşedintele era un bărbat cu o putere politică remarcabilă,

capabil încă să răsplătească generos pe cei care îi câştigau simpatia. În alte vremuri, era posibil ca Biroul să nu fi putut ajunge atât de departe. Preşedintele însuşi sau Procurorul General ar fi dat o dispoziţie discretă, iar funcţionarii superiori ar fi pornit chiar ei în căutarea victimelor pentru a le cumpăra tăcerea, în unele cazuri izbutind. Singurul motiv pentru care se ajunsese până aici era că FBI-ul obţinuse permisiunea preşedintelui şi cooperarea Procurorului General şi îşi desfăşura activitatea într-un climat juridic şi moral diferit.

— De îndată ce iei legătura cu preşedintele Comisiei Juridice…

Murray dădu din cap.

— Mda, am putea foarte bine organiza o conferinţă de presă în care să prezentăm în mod amănunţit toate dovezile pe care le deţinem.

Desigur, nu puteau face aşa ceva. Din momentul în care prezentau probele factorilor politici – în cazul acesta, preşedintelui şi membrilor Comisiei Juridice – cazul înceta să mai fie secret. Puterea lui Murray şi a echipei sale se va limita la fixarea orei întrevederii. O oră cât mai târzie, astfel încât ştirea să nu apară în ziarele de dimineaţă, atrăgând furia redactorilor de la Washington Post şi New York Times. Biroul trebuia să respecte cu stricteţe regulamentul. Nu putea da nici o informaţie, pentru că era vorba de o procedură juridică şi aveau obligaţia de a apăra drepturile acuzatului tot atât de bine – poate chiar mai bine – ca pe cele ale victimelor, pentru a nu periclita bunul mers al procesului.

— O facem aici, Dan, se decise Shaw. Îl rog pe Procurorul General să dea telefon şi să stabilească ora întâlnirii. Poate că în felul ăsta vom reuşi să păstrăm mai mult timp secretul informaţiilor. Ce ţi-a spus exact preşedintele deunăzi?

— E un tip corect, răspunse directorul-adjunct, folosind termenul preferat al agenţilor FBI. Mi-a spus: „Un delict este un delict”. A mai adăugat că doreşte să ne ocupăm de caz cu maximă discreţie, dar mă aşteptam la asta.

— Mi se pare cinstit. O să-l ţin personal la curent cu tot ce facem.

Ca de obicei, Nomuri se puse imediat pe treabă. Era seara pe care o petrecea la baia publică, împreună cu grupul de funcţionari cunoscuţi – probabil că el avea misiunea cea mai curată din toată Agenţia. În afară de asta, era şi cel mai grozav mod de a stoarce informaţii din câte cunoscuse până în prezent, iar el îl îmbunătăţise, oferindu-şi chiar o sticlă de sake care se odihnea acum, pe jumătate goală, pe marginea căzii de lemn.

— Mai bine nu-mi spuneaţi despre fata aceea cu ochi rotunzi, zise Nomuri, stând cu ochii închişi în colţul său obişnuit şi savurând căldura apei.

La 45 de grade era suficient de fierbinte ca să scadă tensiunea arterială şi să provoace o stare de euforie. La asta se adăuga şi efectul alcoolului. Foarte mulţi japonezi aveau o dereglare genetică, numită de occidentali „beţie orientală”, iar de cei mai sensibili la discriminările etnice „ebrietate patologică”. Aceasta era de fapt o disfuncţionalitate enzimatică şi se manifesta printr-o stare bahică avansată, chiar după ingerarea unei cantităţi relativ reduse de alcool. Din fericire, această trăsătură nu se regăsea în familia lui Nomuri.

— De ce spui asta? întrebă Kazuo Taoka din colţul opus.

— Pentru că acum nu mi-o pot scoate din minte, replică Nomuri bine dispus.

Un alt efect al băii comune era o atitudine de bonomie amicală. Bărbatul de lângă ofiţerul CIA îşi frecă râzând capul, în mijlocul hohotelor celorlalţi.

— Aha şi acum ai vrea să afli mai multe, aşa este?

Nomuri nu avu nevoie să privească. Bărbatul al cărui trup îl simţea lipit de al său se aplecă puţin. Cu siguranţă că şi ceilalţi făceau la fel.

— Ştii, ai avut dreptate. Au picioarele prea mari, ca şi sânii de altfel, iar manierele… în sfârşit, asta se învaţă.

— Ne mai fierbi mult? întrebă un alt membru al grupului, prefăcându-se supărat.

— Nu-ţi place suspansul?

Izbucniră cu toţii în râs.

— Păi, da, e adevărat că au sâni prea mari pentru a fi cu adevărat frumoase, dar în viaţă trebuie să facem cu toţii sacrificii şi, drept să vă spun, am văzut defecte şi mai mari…

Ce povestitor talentat, îşi zise Nomuri. Avea un dar înnăscut. Auzi pocnetul unui dop, apoi unul din bărbaţi începu să umple din nou ceştile minuscule. De fapt, consumarea băuturilor alcoolice era interzisă în incinta băii publice, dar, lucru de excepţie în această ţară, regula era încălcată frecvent. Nomuri întinse mâna după ceşcuţa sa fără a deschide ochii şi îşi compuse o figură extaziată, luminată de un zâmbet fericit, ca şi cum vedea aievea în faţa ochilor silueta femeii, în timp ce vorbitorul le prezenta noi şi noi amănunte. Descrierea devenea din ce în ce mai fidelă, corespunzând aproape în fiecare detaliu fotografiei pe care o primise de dimineaţă, în trenul care-l aducea la slujbă. Deocamdată, nu era ceva concludent. Descrierea putea să se potrivească oricărei fete din miile dispărute, însă Nomuri nu îşi făcea prea multe griji din cauza aceasta. Într-un fel sau altul riscase, dar rămânea cetăţean american şi, dacă o putea ajuta cumva, era hotărât să o facă. Era un aspect secundar al misiunii pentru care fusese trimis acolo, însă îi dăduse prilejul să pună întrebări care îl apropiau mai mult de restul grupului. Pe viitor putea spera să obţină informaţii mai preţioase de la membrii acestuia.

— Nu avem de ales, rostea într-o altă baie publică un bărbat către altul. Avem nevoie de ajutorul vostru.

Cuvintele sale nu îi surprinseră pe ceilalţi cinci. Totul se rezuma la cine va pune punctul pe „i”. Sorţii îl aleseseră pe bărbatul acesta, împreună cu compania în fruntea căreia se afla. Acest lucru nu diminua cu nimic sentimentul de ruşine pe care-l încerca pentru a fi fost nevoit să ceară sprijin, iar ceilalţi îi înţelegeau durerea, cu toate că manierele elegante, dar distante, nu le trădau compasiunea. Adevărul era că cei care ascultau tăcuţi încercau şi un alt sentiment: frica. O dată ce gheaţa fusese spartă, era foarte probabil că lucrurile se vor repeta. Cine va fi următorul?

În general, nu exista investiţie mai sigură decât afacerile imobiliare, proprietăţile fixe, realitatea fizică, ceva ce putea fi atins şi pipăit, unde puteai construi şi locui, ceva ce putea fi văzut şi măsurat de alţii. Deşi în Japonia se făceau eforturi neîncetate de a smulge oceanului noi suprafeţe de teren şi se construiau aeroporturi noi, regula de aur era aceeaşi ca în oricare colţ al lumii: cumpărarea de terenuri era o afacere rentabilă, pe de-o parte pentru că suprafeţele disponibile erau limitate şi pe de alta pentru că preţul lor nu avea cum să scadă.

În Japonia această realitate fusese oarecum distorsionată, datorită unor condiţii locale specifice. Politica de exploatare a terenurilor din această ţară era obstrucţionată de puterea nemăsurată a micilor fermieri şi nu era un fapt neobişnuit să vezi în plin cartier suburban câte un petic de pământ, cultivat doar pe un sfert din suprafaţă cu zarzavaturi. Şi aşa delicată – toată ţara avea o suprafaţă comparabilă eu cea a Californiei, supraaglomerată de o populaţie reprezentând cam jumătate din cea a Statelor Unite – situaţia era agravată de faptul că terenurile arabile reprezentau doar o mică parte din suprafaţa totală. Pentru că pământurile roditoare erau preferate de locuitori, o mare parte a populaţiei era concentrată într-o mână de oraşe mari, unde preţurile terenurilor atingeau cote exorbitante. Aceste fapte aparent obişnuite rezultau în faptul că numai la Tokio proprietăţile comerciale imobiliare valorau mai mult decât toată suprafaţa celor patruzeci şi opt de state interne ale Statelor Unite. Mai surprinzător încă era faptul că această situaţie incredibilă era acceptată de toată lumea ca ceva absolut normal, când de fapt era o plăsmuire la fel de artificială ca mania lalelelor olandeze ce făcuse vâlvă în secolul al şaptesprezecelea.

Însă în cazul unei ţări ca America, ce era economia naţională dacă nu o credinţă generală? Sau, cel puţin, aceasta fusese convingerea unanimă timp de o generaţie. Cetăţenii japonezi economiseau o mare parte a câştigurilor obţinute. Toate aceste economii luau drumul băncilor în cantităţi enorme, care garantau un capital destinat

împrumuturilor corespunzător de mare. Datorită acestui fapt, dobânzile percepute pentru împrumuturi erau relativ scăzute, fapt ce facilita cumpărarea terenurilor de către diverse companii care apoi le foloseau pentru construcţii, în ciuda preţurilor care în oricare altă ţară a lumii ar fi fost considerate imposibile. Aşa cum se întâmpla de regulă în cazul unei înfloriri economice rapide, procesul avea numeroase corolare periculoase. Preţurile umflate ale proprietăţilor deţinute erau folosite mai departe drept garanţie pentru obţinerea altor împrumuturi sau pentru pachetele de acţiuni cu acoperire. Încetul cu încetul, oamenii de afaceri aparent inteligenţi, capabili să vadă lucrurile în perspectivă, clădiseră un veritabil castel din cărţi de joc, la baza căruia se afla convingerea că metropola purtând numele Tokio avea o valoare intrinsecă mai mare decât cea a întregului teritoriu american, de la Bangor până la San Diego (o consecinţă adiacentă a acestui fapt era convingerea oamenilor de afaceri japonezi că valoarea terenurilor americane, de altfel foarte asemănătoare cu cele din propria lor ţară, trebuia să fie mult mai mare decât preţul cu care le vindeau proştii de yankei). La debutul anilor nouăzeci începuseră să se vehiculeze nişte idei extrem de neliniştitoare. Prăbuşirea bruscă a Bursei de Valori japoneze risca să blocheze marile conturi, ceea ce îi determina pe unii oameni de afaceri să recurgă la vânzarea terenurilor pe care le deţineau pentru a-şi acoperi pierderile. În această situaţie ei fuseseră confruntaţi cu o realitate uluitoare, dar perfect previzibilă: nimeni nu era dispus să cumpere proprietăţile la valoarea lor de bursă; cu toate că aceasta era teoretic acceptată, când lucrurile luau o întorsătură concretă lumea dădea înapoi. Singura carte de joc pe care se sprijinea întregul castel fusese clintită şi nu mai lipsea decât o adiere pentru ca totul să se prăbuşească – posibilitate ignorată în mod intenţionat în discuţiile dintre funcţionarii superiori.

Până în clipa aceea.

Bărbaţii instalaţi comod în bazin erau prieteni şi asociaţi de mulţi ani, iar vorbele demne şi măsurate ale lui Kozo Matsuda, prin care acesta anunţa falimentul iminent al companiei sale, îi făcură pe toţi cei de faţă să vadă apropierea cu paşi repezi a unui dezastru pe care-l ignorau cu numai două ore în urmă. Bancherii care erau de faţă ar fi putut acorda împrumuturi, însă cu dobânzi mai mari. Industriaşii puteau acorda favoruri, dar acestea ar fi afectat profiturile şi aşa foarte mici, ale afacerilor, cu efecte negative asupra valorilor de bursă aflate în stagnare. Într-adevăr şi-ar fi salvat prietenul de la faliment, dar asta ar fi adus după sine dezonoarea şi excluderea definitivă din cercul de intimi. Dacă ei refuzau, Matsuda nu avea altceva de făcut decât să îşi asume riscul de a vinde câteva sedii de firmă, sperând, în sinea lui, să dea peste un cumpărător dispus să ofere un preţ apropiat

de cel real. Cu toţii ştiau că acesta era un lucru puţin probabil; nici chiar ei nu ar fi fost dispuşi să o facă – iar dacă valoarea la bursă se dovedea a fi o noţiune tot atât de imaginară ca şi romanele lui Jules Verne, nu aveau decât de suferit. Bancherii ar fi fost constrânşi să recunoască faptul că siguranţa împrumuturilor şi implicit cea a depunerilor clienţilor lor ţineau, de asemenea, de domeniul ficţiunii. Un volum imens de bani, de neimaginat altfel decât sub forma unui simplu număr, se va evapora ca prin farmec. Acestea erau motivele pentru care luaseră decizia de a-i întinde o mână de ajutor lui Matsuda şi companiei lui, primind dreptul de concesiune în schimbul sumei pe care urmau să o avanseze.

O puteau face o dată, poate de două ori eventual chiar de trei ori, însă problema era că, foarte curând, evenimentele urmau să se precipite, iar ei nu vor mai avea nici o posibilitate de a împiedica prăbuşirea castelului din cărţi de joc. Consecinţele erau lesne de prevăzut.

Toţi cei şase bărbaţi îşi plecară privirile asupra luciului apei, incapabili de a se uita în ochii celorlalţi, pentru că în societatea lor bărbaţii îşi recunoşteau rareori teama, iar acum asta simţeau cu toţii: frică. În definitiv şi ei erau răspunzători. Îşi conduceau propriile companii într-o manieră tot atât de autocratică ca şi companiile lui J.P. Morgan. Acest lucru le înlesnea un trai luxos, putere personală nelimitată şi, în final, dreptul exclusiv de a lua decizii. Dacă luaseră hotărâri greşite, erau obligaţi să-şi asume răspunderea, pentru că în societatea din care făceau parte eşecul public era tot atât de dureros ca şi moartea.

— Yamata-san are dreptate, zise încet unul dintre bancheri, fără a se mişca din locul în care şedea. A fost o greşeală să mă îndoiesc de părerea lui.

Miraţi de curajul său, toţi ceilalţi murmurară ca un singur om:

— Hai.

Deodată, răsună o altă voce:

— Trebuie să-i cerem sfatul în problema asta.

Uzina lucra în două schimburi, într-un ritm infernal, impus de marea căutare de care se bucurau produsele sale. Aşezată în mijlocul colinelor din Kentucky, singura clădire existentă ocupa o suprafaţă de peste cincizeci de hectare şi era înconjurată de un spaţiu de parcare pentru autoturismele lucrătorilor, precum şi de un spaţiu de depozitare a mărfii, despărţită în zona de staţionare a camioanelor, respectiv de încărcare a garniturilor de tren.

Primul automobil lansat pe piaţa americano-japoneză primise numele Cresta, după cel al pistei de săniuş de la St. Moritz, în Elveţia, unde unul din directorii japonezi ai uzinei de automobile, aflat

oarecum sub influenţa numeroaselor păhărele golite, acceptase să-şi încerce norocul pe una din cele mai simple pârtii. Îşi începuse coborârea vijelioasă, dar dăduse greş la curba periculoasă Shuttlecock, pierzându-şi echilibrul şi luxându-şi şoldul. În onoarea acestei curse, care îi dăduse o lecţie binemeritată de umilinţă, se decisese să imortalizeze noua sa experienţă în maşina care, la acea vreme, nu era decât un vraf de proiecte şi specificaţii tehnice.

La fel ca majoritatea produselor industriei japoneze de automobile, Cresta era o capodoperă a ştiinţei inginereşti. Comercializată la un preţ accesibil, cu tracţiune pe faţă, racordată la un motor cu patru cilindri şi şaisprezece supape, cu un consum de combustibil redus, ea putea adăposti doi adulţi pe bancheta din faţă şi doi sau trei copii pe cea din spate, devenind peste noapte atât maşina anului, cât şi salvarea producătorului japonez, confruntat trei ani la rând cu scăderea drastică a vânzărilor datorită eforturilor insistente ale uzinelor din Detroit de a recuceri piaţa americană. Ca unică maşină populară şi destinată familiilor tinere cu copii, începu să fie produsă pe ambele coaste ale Pacificului, încercând să satisfacă valul de solicitări.

Această uzină, amplasată la treizeci de mile de Lexington, Kentucky, era din toate punctele de vedere o ciudăţenie. Muncitorii primeau salarii fără a fi intrat în sindicatul lucrătorilor din industria de automobile şi, de fiecare dată când se încercase atragerea lor în organizaţia patronată de Comitetul Naţional pentru Relaţii de Muncă, nu se obţinuseră nici 40 la sută din voturi, în final se renunţase la o astfel de tentativă şi liderii sindicali plecaseră, bombănindu-i pe muncitorii inimaginabil de proşti.

Ca în cazul oricărei operaţiuni de acest fel, exista o oarecare senzaţie de irealitate. Piesele disparate de automobile intrau pe la un capăt al uzinei, iar la extremitatea cealaltă ieşeau automobile gata finisate. O parte din piese erau chiar de fabricaţie americană, deşi nu atât de multe cum şi-ar fi dorit guvernul. Directorul uzinei ar fi preferat şi el materiale indigene, în special pe timp de iarnă, când condiţiile atmosferice nefavorabile din Pacific puteau perturba livrarea pieselor – întârzierea cu o singură zi a unei nave putea duce la reducerea drastică a anumitor inventare, deoarece fabrica lucra la nişte cheltuieli de regie minime – iar cererea de automobile Cresta era mai mare decât capacitatea sa de fabricare. Piesele soseau în containere transportate cu trenul de la porturile americane de pe ambele coaste, erau sortate în funcţie de tip, iar apoi erau stocate în depozitele, aflate în imediata apropiere a liniei de asamblare, unde urmau să fie montate în maşini. O mare parte a operaţiunilor era robotizată, însă nimic nu putea înlocui priceperea manuală a unui muncitor calificat, cu un ochi format şi cu inteligenţă. De altfel,

adevărul era că funcţiile automatizate erau în special cele neplăcute. Preţul accesibil al maşinilor Cresta era rezultatul direct al eficienţei producţiei, iar programul încărcat, cu numeroase ore suplimentare, îi determina pe muncitorii în căutare de slujbe bine plătite să îşi dea silinţa la fel de mult ca şi colegii lor japonezi, fapt recunoscut de inspectorii din Japonia atât în sinea lor, cât şi în cadrul şedinţelor interne ale companiei. Nu mai puţin de o duzină de inovaţii realizate de muncitorii din această linie de producţie fuseseră adoptate imediat de fabricile aflate la şase mii de mile depărtare. Inspectorii erau încântaţi că aveau ocazia să trăiască în inima Americii. Iniţial fuseseră şocaţi de preţul locuinţelor şi al terenurilor aferente pe care le ocupau, dar, după perioada de acomodare cu viaţa într-o ţară străină, începuseră cu toţii să cedeze în faţa ospitalităţii localnicilor. Participau la partide de golf cu avocaţii din localitate, intrau în câte un restaurant McDonald’s pentru un hamburger, îşi priveau copiii bătând mingea împreună cu copiii americani. Toate acestea nu încetau să-i uimească, după primirea la care se aşteptaseră (postul local de televiziune prin cablu indusese în programul său şi un program japonez, pentru a face plăcere celor două sute de familii dornice să vadă câte ceva „de-acasă”). Pe parcurs aduseseră un profit considerabil corporaţiei care îi aparţineau şi care era în prezent, din nefericire, în situaţia de a recupera cu greu costurile de producţie, datorită productivităţii neaşteptat de ridicate a uzinei din Kentucky, precum şi prăbuşirii valorii dolarului faţă de cea a yenului. Conducerea uzinei era pe punctul de a achiziţiona noi suprafeţe de teren, destinate măririi capacităţii cu 60 la sută. Deşi posibilă, introducerea unui al treilea schimb de lucru ar fi dăunat lucrătorilor de întreţinere a liniei de asamblare, ca şi controlului de calitate, riscuri imposibil de asumat în condiţiile concurenţei dure cu uzinele din Detroit.

Doi muncitori de la capătul liniei de montaj fixau rezervoarele de benzină. Unul scotea rezervorul din cutie şi îl aşeza pe o bandă rulantă care îl transporta până la cel de-al doilea lucrător, a cărui sarcină era de a monta manual piesa uşoară, dar voluminoasă, la locul ei. Până reuşea să fixeze definitiv rezervorul, acesta era susţinut de nişte cârlige din plastic care erau îndepărtate apoi, înainte ca şasiul să ajungă la următoarea operaţiune.

Femeia de la depozit observă că ambalajul de carton era umed. Îşi duse mâna la nas şi simţi mirosul apei sărate a oceanului. Containerul în care se aflase ambalajul nu fusese închis ermetic şi o furtună îl năclăise de apă. Din fericire, îşi zise ea, rezervoarele erau protejate împotriva intemperiilor şi erau galvanizate. Avuseseră de suferit vreo cincisprezece sau douăzeci de rezervoare. Se gândi să-l avertizeze pe supraveghetor, dar, privind în jurul ei, nu-l văzu nicăieri. Era autorizată să oprească banda – privilegiu extrem de rar pentru un

muncitor de la linia de asamblare a automobilelor – până la clarificarea problemei rezervoarelor de benzină. Teoretic, fiecare lucrător din uzina de automobile avea acest drept, dar ea era nouă aici şi avea nevoie de acceptul supraveghetorului. Privind încă o dată în jur, fu cât pe ce să oprească toată linia de producţie din cauza inactivităţii sale, ceea ce atrase fluierul iritat al supraveghetorului. În fine, nu putea fi chiar atât de grav. Împinse rezervorul pe banda rulantă şi deschise cutia următoare, uitând incidentul. N-avea să afle niciodată că devenise o verigă a lanţului de evenimente ce va curma curând viaţa unei familii şi va răni altele.

Două minute mai târziu rezervorul era montat în şasiul maşinii neterminate, care porni pe banda aparent infinită spre o uşă larg deschisă, imposibil de remarcat din punctul acela de lucru. La momentul potrivit, celelalte piese vor fi montate pe scheletul de oţel şi maşina va ieşi pe poarta uzinei, îndreptându-se spre Greenville, Tennessee, unde fusese comandată de o familie.

Culoarea fusese aleasă în cinstea soţiei, Candace Denton, care tocmai îi dăruise soţului său un fiu, după două gemene care aveau acum trei ani. Era prima maşină nouă a familiei şi era felul lui Pierce, soţul, de a-i arătă cât de mult aprecia dragostea soţiei sale. Adevărul era că maşina depăşea posibilităţile lor financiare, dar era vorba de dragoste, nu de bani, iar bărbatul era convins că va găsi o modalitate de a ieşi din impas. A doua zi, maşina era urcată pe un semitrailer pentru a fi transportată la comerciant, în Knoxville. Acesta fusese înştiinţat printr-un telex trimis de la linia de montaj că maşina era deja pe drum, astfel încât nu mai pierdu nici o clipă şi-i dădu vestea cea bună domnului Denton.

Vânzătorul avea nevoie de încă o zi pentru încheierea actelor, dar maşina avea să fie livrată cu o săptămână întârziere, din cauza cererii mari de maşini Cresta, împreună cu contractul de asigurare şi numerele de înmatriculare provizorii. Şi cu rezervorul plin cu benzină, pecetluind o soartă care fusese deja hotărâtă de o multitudine de factori.

7
Catalizatorul

Faptul că lucrau noaptea nu-i ajuta cu nimic. Nici chiar lumina zecilor de becuri nu reuşea să suplinească ceea ce soarele oferea pe gratis. Lumina artificială desena umbre ciudate exact în locurile unde nu ar fi trebuit să fie şi, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, oamenii care se mişcau fără întrerupere le distrăgeau atenţia de la sarcinile extrem de importante.

Fiecare din rachetele SS-19/H-11 era încapsulată. Planurile de construcţie a capsulelor – numite aici „coconi” – fuseseră anexate celor ale fiecărui proiectil, mai mult sau mai puţin ca un gând de ultim moment; la urma urmei, compania japoneză plătise toate planurile şi, pentru că tot erau în acelaşi sertar, fuseseră trimise împreună cu celelalte. Inginerul îşi spuse că avuseseră noroc, pentru că nimănui nu îi dăduse prin cap să le ceară în mod expres.

Rachetele SS-19 erau proiectile balistice intercontinentale, nişte arme de război proiectate de către ruşi, care avuseseră în vedere şi eventualitatea manevrării brutale de către soldaţii în termen slab instruiţi. Din acest punct de vedere, ruşii se dovediseră geniali, demni de a fi urmaţi şi de alţii. Concetăţenii săi aveau tendinţa de a mecaniza excesiv totul, ceea ce ducea uneori la o fragilitate ce nu îşi avea locul în genul acesta de aplicaţii brutale. Obligaţi sa construiască un proiectil capabil să supravieţuiască factorilor umani şi de mediu ostili, ruşii proiectaseră pentru rachetele lor un container de transport rezistent la orice. În acest fel, lucrătorii de la uzina de montaj făceau toate racordurile în ateliere, introduceau proiectilul în capsulă şi îl expediau la destinaţie, unde soldaţilor nu le rămânea altceva de făcut decât să extragă racheta şi să o aşeze pe rampa de lansare. Aici ea era preluată de o echipă de trei muncitori calificaţi, care o racordau la sursa externă de energie şi la fişele telemetrice. Deşi nu era la fel de simplu ca introducerea unui cartuş pe ţeava puştii, era totuşi cel mai eficient mod de instalare a unei rachete balistice intercontinentale – într-atât de eficient, încât americanii îl copiaseră, folosindu-l la rachetele lor MX Peacekeeper, în prezent distruse. Coconul făcea posibilă mânuirea proiectilului fără teamă, pentru că toate punctele sensibile la lovire se îmbinau perfect cu interiorul structurii. Semăna cu carapacea unei insecte şi era absolut necesar, pentru că, oricât de înfricoşătoare păreau rachetele, în realitate erau delicate ca cea mai fină ţesătură. Garniturile din buncăr erau fixate de baza rachetei, facilitând rotirea verticală şi apoi coborârea în poziţia definitivă. Toată

operaţiunea, în condiţiile proaste de iluminare, dura nouăzeci de minute – exact cum fusese prevăzut în specificaţiile tehnice sovietice, fapt absolut remarcabil.

În acest caz, echipa de deservire a buncărului era formată din cinci persoane. Fixaseră trei cabluri electrice şi patru furtunuri pentru menţinerea presiunii gazului din rezervoarele de combustibil şi de oxidanţi, pentru că proiectilul nu fusese încă încărcat cu combustibil şi rezervoarele nu-şi puteau menţine integritatea structurală decât sub presiune. Grupul de control din buncărul de supraveghere aflat la şase sute de metri distanţă, pe versantul nord-estic al văii, observă cu satisfacţie că toate sistemele interne ale proiectilului funcţionau ca la carte. Nici nu se aşteptaseră la altceva, dar era oricum îmbucurător să o vadă cu ochii lor. Edificaţi, luară legătura telefonic cu echipa de la rampa de lansare, care dădu liber garniturii de tren. Locomotiva urma să ducă vagonul-platformă pe o linie secundară, de unde va prelua o altă rachetă. În noaptea aceea trebuiau montate două proiectile, ca şi în următoarele patru nopţi consecutive, ocupând toate cele zece platforme. Personalul de conducere era uimit de uşurinţa cu care decursese operaţiunea, deşi nu avea motive să fie chiar atât de surprins. În fond, era o treabă cât se poate de simplă. Într-adevăr, aşa era, dar ştiau cu toţii că ceea ce făceau în momentul acela avea să schimbe toată faţa lumii şi mai că s-ar fi aşteptat ca cerul să-şi modifice culoarea sau pământul să se clatine la fiecare mişcare pe care o făceau în aplicarea proiectului. Nu se întâmplă însă nimic din toate acestea şi acum întrebarea era dacă trebuiau să se simtă dezamăgiţi sau fericiţi de această întorsătură a lucrurilor.

— Părerea noastră este că ar trebui să fii mai dur cu ei, zise Goto în intimitatea biroului gazdei sale.

— Dar de ce? întrebă primul ministru, cu toate că ştia răspunsul.

— Vor să ne strivească. Încearcă să ne pedepsească pentru că suntem mai eficienţi, pentru că lucrăm mai bine, pentru că atingem standarde mai înalte decât catadicsesc să o facă muncitorii lor puturoşi.

Liderul opoziţiei îşi păstră tonul categoric pentru cuvântările publice. Discutând între patru ochi cu liderul guvernului, adoptase o atitudine politicoasă, cu toate că intenţiona să-l înlocuiască pe omul acesta slab şi nehotărât.

— Poate că lucrurile nu stau chiar aşa, Goto-san. Ştii la fel de bine ca mine că în ultimul timp ne-am consolidat poziţia în exporturile de orez, automobile şi circuite de calculator. Noi am obţinut concesiunea asupra lor, nu invers.

Primul-ministru se întrebă ce intenţii avea Goto. Evident, ştia câte ceva. Folosindu-şi iscusinţa crudă, proverbială, Goto uneltea să

realinieze diferitele facţiuni din cadrul Dietei. În cadrul ei, primul ministru avea o majoritate de voturi firavă şi, din acest motiv, guvernul pe care-l conducea se concentrase asupra problemelor comerciale, pentru a-i domoli pe cei aflaţi la marginea blocului electoral, format în general din partide mici, a căror alianţă cu guvernul le sporise într-atât forţa, încât erau în situaţia de a-şi impune punctul de vedere pentru că deţineau balanţa puterii. Primul ministru jucase un joc periculos, în care se avântase fără a se asigura mai întâi. Pe de o parte trebuia să-şi mulţumească diverşii aliaţi politici, iar pe de alta nu-l putea ofensa pe cel mai important partener comercial din ţară. Cel mai rău dintre toate era faptul că jocul îl obosea cumplit, mai ales când se ştia observat pas cu pas de oameni ca Goto, gata în orice clipă să se răstească la el, în speranţa că astfel îl vor descuraja.

Parcă tu ai face-o mai bine, îi spuse primul ministru în gând, umplând din nou ceaşcă lui Goto cu ceai verde şi primind ca răspuns o înclinare politicoasă a capului.

Înţelegea mai bine decât liderul opoziţiei parlamentare problema fundamentală. Japonia nu era o ţară democratică în adevăratul sens al cuvântului. Asemenea Americii sfârşitului de secol al nouăsprezecelea, guvernul juca practic (deşi nu legal) rolul unui paravan oficial pentru afacerile naţionale. Ţara era condusă în realitate de o mână de oameni de afaceri – numărul lor nu depăşea cifra de treizeci sau poate chiar douăzeci, în funcţie de cum calculai – şi, în ciuda faptului că marile companii conduse de aceşti patroni păreau să fie într-o competiţie acerbă, în realitate erau cu toţii asociaţi şi aliaţi din toate punctele de vedere: sub aspectul conducerii, al relaţiilor bancare, al contractelor de colaborare dintre companii. Rareori se întâmpla ca vreun parlamentar să nu asculte cu cea mai mare atenţie cuvântul unui reprezentant zaibatsu. Şi mai rar se întâmpla ca un membru al Dietei să aibă ocazia de a fi primit personal de unul din aceşti oameni şi, de fiecare dată, funcţionarul guvernamental binecuvântat de soartă pleca încântat de norocul ce dăduse peste el, pentru că aceşti bărbaţi dispuneau de acel ceva necesar oricărui politician: fondurile. În consecinţă, cuvântul lor era lege. Iar rezultatul acestui fapt era un Parlament la fel de corupt ca oricare altul din lume. Sau poate că termenul „corupt” nu era cel mai potrivit, îşi zise primul ministru. Mai curând, „servil”. Cetăţeanul de rând era adeseori ultragiat de ceea ce îndrăzneau să publice câţiva ziarişti curajoşi, în termeni care, deşi păreau indulgenţi şi linguşitori cititorului occidental, în contextul local erau comparabili cu cele mai dure expresii publicate vreodată de Emile Zola. Dar cetăţeanul de rând nu dispunea de puterea efectivă pe care o deţinea un zaibatsu, astfel încât orice tentativă de a reforma sistemul eşuase. Urmarea era că una dintre cele mai puternice economii din lume avea un guvern

puţin mai presus de o prelungire oficială a braţului oamenilor de afaceri de nimeni votaţi, abia cunoscuţi de propriii lor acţionari. Acum ştia că ei îi neteziseră drumul spre fotoliul de prim-ministru… poate că fusese un os aruncat oamenilor de rând? Îi era scris să eşueze? Acesta era destinul care îi fusese rezervat? Să eşueze, pentru ca după aceea cetăţenii care-şi puseseră speranţele în el să accepte întoarcerea la normal?

Teama fusese aceea care îl împinsese să ia poziţie faţă de americani, conştient de pericolul la care se expunea. Iar acum nici măcar asta nu mai era de ajuns?

— Mulţi ar spune asta, recunoscu Goto extrem de curtenitor. Te felicit pentru curajul pe care-l dovedeşti. Din nefericire, ţara noastră este afectată de anumite condiţii obiective. De pildă, modificarea cursului dolarului şi a yenului a avut efecte dezastruoase asupra investiţiilor noastre din străinătate, iar acest lucru nu ar fi fost posibil decât prin politica deliberată dusă de stimaţii noştri parteneri economici.

Era ceva ciudat în felul său de a rosti cuvintele, îşi zise primul ministru. Ca şi cum ar fi fost scrise dinainte. Scrise de cine? Era destul de limpede. Primul ministru se întrebă dacă Goto îşi dădea seama că se afla într-o poziţie mai delicată chiar decât cea a omului pe care voia să-l înlocuiască. Probabil că nu. Dar aceasta era o consolare amăgitoare. Dacă Goto reuşea să-şi atingă ţelul, va fi la cheremul stăpânilor săi, care-l vor forţa să aplice măsuri ce nu se ştia dacă vor fi bine primite. Şi, spre deosebire de el însuşi, Goto putea fi destul de naiv ca să-şi închipuie că ducea propria sa politică înţeleaptă. Cât timp putea dura o asemenea iluzie?

Christopher Cook ştia că era periculos să faci un asemenea lucru prea des. Des? Mă rog, cam în fiecare lună. Era des sau nu? Cook era asistentul Secretarului de Stat, nu ofiţer de contrainformaţii şi nu citise manualul, presupunând că ar fi existat vreunul.

Ospitalitatea era la fel de impresionantă ca întotdeauna, cu mâncare şi vinuri excelente şi cu o panoramă superbă, iar conversaţia îşi urma cursul alene, de la întrebările politicoase şi convenţionale privind sănătatea familiei, trecând prin cele legate de partidele de golf şi până la părerea lui despre un subiect social sau altul. Într-adevăr, timpul era neobişnuit de frumos pentru această perioadă a anului – o remarcă normală din partea lui Seiji; desigur, toamna şi primăvara erau plăcute la Washington, dar verile erau fierbinţi şi înăbuşitoare, iar iernile umede şi reci. Era o discuţie plictisitoare chiar şi pentru diplomatul de carieră, obişnuit cu flecărelile lipsite de conţinut. Nagumo îşi petrecuse destul timp la Washington ca să epuizeze toate remarcile originale şi în ultimele luni începuse să se repete. Ei bine, de

ce ar trebui să se deosebească de ceilalţi diplomaţi din lume? se întrebă Cook, aproape mirat.

— Înţeleg că aţi încheiat un acord important cu ruşii, remarcă Seiji Nagumo, în timp ce ospătarul strângea vesela de pe masă.

— La ce te referi? întrebă Cook, închipuindu-şi că era doar o continuare a trăncănelii de până atunci.

— Am auzit că urgentaţi eliminarea rachetelor balistice intercontinentale, continuă japonezul, sorbind din paharul cu vin.

— Eşti bine informat, observă Cook impresionat, fără a avea vreo bănuială. E un subiect destul de delicat.

— Fără îndoială, dar şi o mare realizare, nu crezi?

Ridică paharul, închinând amical. Cook îl imită încântat.

— Cu siguranţă, aşa este, încuviinţă adjunctul Secretarului de Stat. După cum ştii, unul din scopurile politicii externe americane – încă din anii patruzeci, de pe vremea lui Bernard Baruch – a fost eliminarea armelor de distrugere în masă şi a pericolului latent la adresa rasei umane. După cum bine ştii…

Spre surprinderea sa, Nagumo îl întrerupse brusc.

— Christopher, ştiu mai bine decât îţi imaginezi. Bunicul meu era din Nagasaki. Era mecanic la şantierul naval de acolo. A supravieţuit bombei şi, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, soţia lui n-a reuşit; a suferit însă arsuri grave în incendiul care a urmat şi-mi aduc aminte de cicatricele lui. Experienţa aceasta i-a grăbit moartea.

Era o carte abil jucată, cu atât mai mult cu cât era o minciună.

— Seiji, nu am ştiut. Îmi pare rău, rosti Cook cu toată sinceritatea.

În definitiv, scopul diplomaţiei era prevenirea războiului, ori de câte ori era iminentă izbucnirea lui, sau, în cel mai rău caz, împiedicarea vărsărilor prea mari de sânge.

— Aşa că, îţi dai seama, sunt cât se poate de interesat de eliminarea acestor arme oribile.

Nagumo îi umplu paharul lui Cook. Li se servise un Chardonnay excelent, care se potrivea de minune cu felul principal de mâncare.

— Ei bine, informaţia pe care o ai este exactă. Nu mi s-a spus nimic direct, dar am prins câte ceva la restaurant, explică în continuare Cook, dându-i amicului său de înţeles că asta se întâmpla în restaurantul de la etajul şapte al Departamentului de Stat, nu în vreo bodegă plebee.

— Recunosc, interesul meu este pur personal. În ziua în care ultima bombă va fi distrusă, am de gând să sărbătoresc şi să închin rugăciuni sufletului bunicului, ca să-l asigur că nu a murit în zadar. Christopher, ai idee când va fi ziua asta?

— Nu ştiu nimic sigur. E o informaţie secretă.

— De ce? Nu înţeleg.

— Păi, bănuiesc că preşedintele vrea să facă mare caz de asta.

Roger adoră să surprindă mass-media cu câte o ştire din asta, mai ales că urmează alegerile.

Seiji dădu din cap.

— A, da, înţeleg. Deci, nu e chiar o problemă de securitate naţională, nu-i aşa? întrebă el cu o aparentă indiferenţă.

Cook meditä câteva secunde înainte de a răspunde.

— Păi, nu, nu cred. Într-adevăr, nouă ne dă mai multă siguranţă, dar felul în care se face… în sfârşit, este destul de blând.

— În acest caz, pot să-ţi cer o favoare?

— Ce anume? se interesă Cook, bine dispus de vin şi de compania omului căruia îi furniza de luni de zile informaţii economice.

— Ca o mică favoare personală, ai putea afla data exactă când va fi distrus ultimul proiectil? Vezi tu, ceremonia pe care intenţionez să o organizez este deosebită şi am nevoie de timp pentru a o pregăti.

Cook era pe punctul de a spune îmi pare rău, Seiji, dar din punct de vedere tehnic este o problemă de securitate şi nu am fost niciodată de acord eu transmiterea unor asemenea informaţii. Figura de obicei impasibilă a diplomatului trăda surprinderea, amestecată cu nehotărâre. Încercă să gândească repede, în prezenţa prietenului său. Desigur, timp de trei ani şi jumătate discutase cu Nagumo multe probleme economice, obţinând uneori informaţii utile pe care le putuse folosi în propriul său interes, urcând scara ierarhică până la postul de adjunct al Secretarului de Stat, iar uneori dăduse şi el informaţii… pentru că… de ce? Pentru că, în sinea lui, era sătul de corvoada de la Biroul Federal şi de salariile de acolo, iar un coleg îi spusese odată că experienţa dobândită în cei cincisprezece ani de serviciu guvernamental l-ar putea lansa în industria particulară; ar putea deveni consultant sau lobbyist şi, la naiba, nu făcea spionaj împotriva ţării sale, nu-i aşa? La dracu', era vorba doar de afaceri.

Asta însemna spionaj? se întrebă Cook. Oare chiar asta era? Proiectilele nu fuseseră niciodată îndreptate asupra Japoniei. De fapt, dacă era adevărat ce spuneau ziarele, nu erau aţintite spre nimic, în afară de mijlocul Oceanului Atlantic, iar efectul real era egal cu zero. Nimeni nu avea de suferit. Nimeni nu avea de câştigat cu adevărat, poate doar în termeni bugetari, dar acest lucru era de importanţă secundară pentru toţi cei interesaţi. Aşa că nu exista nici un element de siguranţă naţională, nu-i aşa? Deci, îi putea da lui Seiji informaţia dorită.

— În regulă, Seiji. Mda, doar de data asta, da, cred că pot să mă interesez.

— Îţi mulţumesc, Christopher, zâmbi Nagumo. Strămoşii mei îţi vor fi recunoscători, prietene. Va fi o zi mare pentru toată lumea şi merită sărbătorită cum se cuvine.

Termenul sportiv era „lovitură la distanţă". În spionaj nu exista un

termen exact pentru astfel de lucruri.

— Ştii, asta este şi părerea mea, zise Cook după o clipă de meditaţie.

Nici nu i-ar fi trecut prin minte să se mire de uşurinţa cu care depăşise linia invizibilă pe care el însuşi o trasase.

— Sunt onorat, spuse Yamata, făcând mare paradă de umilinţă. Norocos este acela care are asemenea prieteni înţelepţi şi devotaţi.

— Onoarea este de partea noastră, insistă politicos unul dintre bancheri.

— Nu suntem camarazi? Nu ne servim cu toţii patria, poporul, cultura, cu acelaşi devotament? Tu, de pildă, Ichiki-san, câte temple ai renovat. Ah!

Îşi plimbă încet braţul întins peste măsuţa lucioasă.

— Ne-am adus cu toţii contribuţia, fără a cere nimic în schimb, în afară de privilegiul de a face ceva concret pentru ţară, de a-i reda măreţia. Deci, cu ce vă pot fi de folos în seara aceasta, prieteni?

Faţa sa luă o expresie calmă, impasibilă, aşteptând să audă ceea ce ştia deja. Aliaţii săi cei mai apropiaţi, necunoscuţi celorlalţi nouăsprezece, stăteau asemenea unor monumente ale aşteptării curioase, abil disimulate. Cu toate acestea, în încăpere persista o atmosferă tensionată, atât de reală, încât putea fi aproape adulmecată, asemenea mirosului emanat de un străin.

Toate privirile se întorseseră imperceptibil spre Matsuda-san; mulţi dintre cei prezenţi credeau cu adevărat că necazurile acestuia vor fi o surpriză pentru Yamata, cu toate că solicitarea acestei întrevederi ar fi trebuit să-i stârnească suficient curiozitatea pentru a-şi pune în mişcare iscoadele. Conducătorul uneia dintre cele mai mari corporaţii din lume vorbea cu o demnitate tristă, dar calmă, alegându-şi fără grabă cuvintele, încercând să explice conjunctura care dusese la pierderile financiare ale companiei, conjunctură independentă de politica managerială a firmei. Se lansase în afaceri în domeniul construcţiilor de nave, trecuse apoi la cele imobiliare şi sfârşise prin a se dedica industriei bunurilor electronice de larg consum; Matsuda devenise preşedintele companiei pe la jumătatea anilor optzeci şi ştiuse să-şi domine acţionarii într-un fel ia care mulţi nici n-ar fi visat îşi depăna încet povestirea, dar Yamata nu dădea nici cel mai mic semn de nerăbdare. În fond, era interesul lui ca ceilalţi să recunoască în istorisirea camaradului lor propriul drum spre culmile succesului, pentru că astfel înţelegeau că aceeaşi catastrofă îi putea strivi într-o zi şi pe ei. Că idiotul acela hotărâse să devină cineva la Hollywood, aruncând pe apa sâmbetei o grămadă de bănet în schimbul a patru hectare de teren pe Melrose Boulevard şi a unui petic de hârtie care-l autoriza să producă filme… ei bine, fusese ghinionul lui, nu?

— Acest popor este într-adevăr de o necinste şi corupţie revoltătoare, continuă Matsuda pe un ton asemănător cu confesiunea făcută unui preot catolic, care nu ştia dacă păcătosul din faţa sa îşi regreta păcatele sau îşi deplângea ghinionul.

În cazul de faţă, două miliarde de dolari se evaporaseră ca şi cum nici n-ar fi fost.

Yamata ar fi putut să spună „Te-am prevenit”, dar adevărul era că nu o făcuse, cu toate că aceeaşi afacere fusese examinată de consilierii săi în investiţii, americani în cazul de faţă, care-l avertizaseră în termenii cei mai categorici. Se mulţumi să dea din cap gânditor.

— E limpede că nu puteai anticipa deznodământul, în special după toate asigurările pe care le-ai primit şi condiţiile extrem de corecte oferite. Prieteni, se pare că etica în afaceri le este total necunoscută.

Privi în jur mulţumit, culegând privirile aprobatoare ale celorlalţi.

— Matsuda-san, care om întreg la minte ar îndrăzni să afirme că ai greşit?

— Destui, răspunse acesta cu un curaj care îi uimi pe tovarăşii săi.

— Eu nu, prietene. Care dintre noi este mai cinstit, mai ager? Care dintre noi şi-a slujit compania cu mai multă sârguinţă?

Raizo Yamata clătină din cap cu tristeţe.

— Ceea ce trebuie să ne îngrijoreze, prieteni, este că am putea avea cu toţii o soartă asemănătoare, spuse încet unul dintre bancheri, sugerând că banca sa fusese aceea care finanţase achiziţionarea bunurilor imobiliare ale lui Matsuda, atât din Japonia, cât şi din America, iar prăbuşirea companiei i-ar fi redus rezervele până la un nivel alarmant.

Problema era că, deşi ar fi putut supravieţui acestui dezastru, atât din punct de vedere teoretic, cât şi practic, era suficient să se răspândească zvonul că dispunea de bani mai puţini decât în realitate pentru ca instituţia sa să pornească pe calea declinului, iar aceasta era o ştire care putea apărea într-un ziar sau altul din cauza interpretării greşite a unui singur reporter. Consecinţele unei asemenea răstălmăciri sau zvon puteau fi fatale băncii, transformând în realitate un fapt inexistent. Banii ar fi fost cu siguranţă retraşi şi depuşi în altă parte – în fond, existau sume uriaşe puse „la saltea” – iar în acest caz bancherul respectiv, coleg cu el, i-ar fi înapoiat sub formă de împrumut, pentru a consolida poziţia tovarăşului ajuns la ananghie, însă o a doua criză, foarte posibilă, ar fi năruit totul.

Ceea ce rămăsese nerostit şi, în mare parte, negândit era faptul că bărbaţii din această încăpere declanşaseră singuri criza care se abătuse asupra lor, prin decizii prost luate. Acesta era punctul nevralgic comun tuturor – sau aproape tuturor, îşi zise Yamata.

— Problema fundamentală este că economia ţării noastre a fost

construită pe un teren nisipos, nu pe stâncă solidă, începu Yamata cu aerul unui filosof. Cât ar fi americanii de slabi şi nechibzuiţi, soarta le-a dăruit lucruri care nouă ne lipsesc. Oricât de deştept este poporul nostru, vom fi întotdeauna dezavantajaţi.

Nu era prima oară că le spunea acest lucru, dar până în clipa aceea nu fusese ascultat cu adevărat. Simţi o bucurie răutăcioasă, înfrântă cu greu. Se hotărî să renunţe la retorică, mai mult chiar decât cu alte ocazii şi îşi mută privirea spre unul dintre ei, care era întotdeauna de altă părere decât el.

— Îţi aminteşti ce-ai spus, că adevărata forţă a poporului nostru rezidă în siguranţa muncitorilor şi priceperea proiectanţilor noştri? Aşa este, prietene. Acestea reprezintă o forţă şi, mai mult de atât, sunt calităţi pe care americanii nu le posedă în măsura în care le avem noi; dar, pentru că din motive necunoscute soarta le-a zâmbit străinilor, sunt capabili să ne înfrângă cu toate avantajele noastre, pentru că şi-au transformat norocul într-o adevărată forţă, iar forţa este exact ceea ce ne lipseşte nouă.

Yamata făcu o pauză, studiindu-şi încă o dată auditoriul, scrutându-le privirea şi cântărind impasibilitatea care răzbătea din ochii lor. Chiar pentru cineva provenind dintr-un asemenea mediu cultural şi educat în spiritul legilor sale sosise momentul când trebuia să rişte. Era convins de asta.

— Dar, de fapt, nu despre asta este vorba. Ei au ales această cale, iar noi am refuzat-o. Aşa că acum trebuie să plătim pentru greşeala noastră. Dar mai există ceva.

— Ce anume? întrebă unul dintre bărbaţi în numele celor de faţă.

— Prieteni, soarta ne este acum favorabilă, iar calea spre măreţia naţională larg deschisă. Dacă vrem cu adevărat, putem întoarce dezavantajele în favoarea noastră.

Yamata aşteptase cincisprezece ani clipa asta. Gândindu-se mai bine, în timp ce-şi privea tovarăşii, aşteptându-le răspunsul, îşi dădu seama că o aşteptase de o viaţă întreagă, de la vârsta de zece ani când, în februarie 1944, fusese singurul din familie care se îmbarcase pe nava ce trebuia să-l aducă din Saipan în patrie, îşi aducea şi-acum aminte cum stătuse pe punte, privindu-şi tatăl, mama şi fraţii mai mici, rămaşi pe chei. Raizo fusese foarte curajos şi îşi înăbuşise lacrimile, sperând, aşa cum numai copiii ştiu să spere, că îi va revedea, dar dându-şi seama în adâncul sufletului că nu se vor mai întâlni niciodată.

Americanii, ei îi omorâseră pe toţi, îi şterseseră neamul de pe faţa pământului, împingându-i să-şi ia singuri viaţa, aruncându-se de pe stânci în marea lacomă, pentru că cetăţenii japonezi, fie că purtau uniformă, fie că erau civili, pentru yankei nu erau decât nişte animale. Yamata îşi amintea ştirile transmise la radio, care relatau cum

„Vulturii Sălbatici” de pe Kido Butai reuşiseră să zdrobească flota americană, cum soldaţii invincibili ai împăratului îi goniseră pe inamicii atât de urâţi înapoi pe mare, cum îi măcelăriseră ulterior cu sutele în munţii de pe insula recucerită de la nemţi după primul război mondial; dar chiar şi atunci îşi dăduse seama de inutilitatea de a se preface că înghiţea asemenea minciuni, pentru că minciuni trebuiau să fie, în ciuda vorbelor încurajatoare ale unchiului său. Foarte curând, radioul începuse să transmită altfel de ştiri, despre bătăliile victorioase repurtate împotriva americanilor ce se retrăgeau spre patrie, iar el se simţise cuprins de o furie neputincioasă la gândul că o ţară atât de mare şi de puternică, patria lui, nu-i putuse opri pe barbari, nu putuse evita teroarea bombardamentelor, mai întâi în timpul zilelor, apoi şi nopţile, pârjolind, ştergând oraş după oraş de pe harta ţării. Vâlvătaia roşiatică ce lumina negura nopţii, câteodată mai aproape, alteori în depărtare, minciunile unchiului, străduindu-se să-i explice ce se întâmpla şi, la sfârşit, uşurarea pe care o observase pe chipul bătrânului când totul se terminase. Raizo Yamata nu putuse simţi pace în suflet atâta timp cât familia sa fusese măcelărită şi recunoscuse îndată inamicul atunci zărise pentru întâia oară în viaţă un american – un tip mătăhălos, cu o claie de păr roşcat şi pielea lăptoasă, stropită cu pistrui, care îl bătea prieteneşte pe creştet.

Cel care se hotărî să-i dea replica fu Matsuda. Era imposibil. Trebuia să fie altcineva, a cărui companie era încă puternică, cel puţin în aparenţă. Trebuia, de asemenea, să fie cineva care să-i fi contestat întotdeauna părerile. Era o regulă nescrisă de maximă importanţă şi, cu toate că privirile rămăseseră netulburate, gândurile alergau nebuneşte. Bărbatul îşi coborî privirea în ceaşca de ceai – nu era o seară potrivită pentru alcool – şi medită câteva clipe asupra propriei sale soarte. Începu să vorbească fără a ridica ochii, temându-se să nu citească aceleaşi gânduri în privirile colegilor strânşi în jurul mesei de lac negru.

— Yamata-san, cum putem realiza ceea ce ne propui?

— Nu mă-nnebuni! exclamă Chavez.

Vorbea ruseşte, pentru că la Monterey nu aveai voie să vorbeşti englezeşte, iar în japoneză nu învăţase încă termenul argotic.

— Paisprezece agenţi, răspunse cât putu de neutru maiorul Oleg Iurevici Lialin, fost membru KGB.

— Şi nu ţi-au reactivat reţeaua? interveni şi Clark, stăpânindu-se cu greu să caşte ochii mari.

— Nu aveau cum, zâmbi Lialin şi bătu uşurel cu degetul în frunte. THISTLE a fost creaţia mea. S-a dovedit a fi şi poliţa mea de asigurare.

Nu mă-nnebuni! fu cât pe ce exclame şi Clark. Faptul că Ryan reuşise să-l scoată cu bine era pe undeva la limita imaginabilului.

Lialin fusese judecat pentru trădare în procedura de urgenţă a KGB-ului, închis în celula condamnaţilor la moarte şi trecut prin toată rutina, ca orice muritor de rând. După ce i se comunicase că urma să fie executat peste o săptămână, fusese condus în biroul comandantului închisorii, care îl informase că avea dreptul să ceară clemenţă însuşi preşedintelui şi chiar îl îndemnase să scrie cu mâna lui o scrisoare în acest scop. Cei mai puţin versaţi şi-ar fi închipuit că gestul era sincer. Lialin nu făcea parte dintre aceşti naivi. După ce ar fi scris cererea, menită să-i uşureze execuţia, ar fi fost condus înapoi în celulă, iar călăul ar fi ieşit pe nesimţite din spatele unei uşi aflate în dreapta sa, i-ar fi pus pistolul direct la tâmplă şi ar fi tras. Astfel încât nu era de mirare că mâna în care ţinea pixul îi tremura şi că îşi simţea genunchii de parcă ar fi fost din cauciuc. Ritualul fusese îndeplinit întocmai şi Oleg Iurevici ţinea bine minte cât fusese de surprins să se regăsească în celula lui din subsol, unde i se ordonase să-şi strângă lucrurile şi să-l urmeze pe gardian – lucru şi mai uluitor – înapoi în biroul comandantului, unde era aşteptat de un bărbat ce nu putea fi decât cetăţean american, cu un zâmbet permanent pe chip şi un costum făcut la comandă, indiferent la ceremonialul ipocrit de rămas-bun al KGB-ului faţă de ofiţerul trădător.

— Eu aş fi făcut pe mine, remarcă Ding, cutremurându-se.

— În privinţa asta am avut noroc, zâmbi Lialin. Urinasem chiar înainte de a fi ridicat. Familia mă aştepta pe Aeroportul Şeremetievo. Era unul din ultimele zboruri Panam.

— Bănuiesc că pe drum ai tras tare la măsea? surâse Clark.

— O, da, îl asigură Oleg, trecând sub tăcere faptul că tremurase şi vomitase mai tot timpul zborului interminabil până pe Aeroportul J.F. Kennedy, după care insistase să fie plimbat cu taxiul prin New York, pentru a se convinge că viziunea incredibilă a libertăţii era reală.

Chavez umplu paharul mentorului său. Lialin se străduia să se lase de băutură şi se mulţumi cu un Coors Light.

— Tovarăşi, la viaţa mea am fost în multe situaţii critice, dar asta a fost cea mai neplăcută. După cum vedeţi, m-am pensionat. Domingo Estebanovici, unde ai învăţat atât de bine ruseşte?

— Băiatul ăsta are un talent înnăscut, nu-i aşa? remarcă Clark. Mai ales în privinţa argoului.

— Hei, îmi place să citesc, ce vă miră? Şi de câte ori reuşesc să prind un post de televiziune rusesc la birou urmăresc programele. Ce mare scofală?

Ultimele cuvinte le rosti în engleză. Rusa nu avea un sinonim corespunzător.

— „Marea scofală”, amice, este că eşti într-adevăr talentat, observă maiorul Lialin, închinând în cinstea tânărului.

Chavez se simţi măgulit de acest compliment. Când intrase în

armată nu avea nici măcar diploma de bacalaureat şi nu promitea să ajungă mai departe de gradul de soldat, darămite să devină tehnician aerospaţial. Era mândru că reuşise să absolve cursurile Universităţii George Mason, iar acum îşi pregătea disertaţia pentru obţinerea licenţei. Se minuna de norocul pe care-l avusese şi se întreba câţi alţii, de aceeaşi condiţie cu el, ar fi reuşit să profite la fel de mult de bunăvoinţa soartei.

— Deci doamna Foley ştie că ai lăsat în urma ta o reţea?

— Da, însă toţi vorbitorii de japoneză pe care-i are trebuiesc trimişi în alte părţi. Nu cred că ar fi încercat să o reactiveze fără să mă anunţe. În afară de asta, nu pot fi reactivaţi decât dacă li se spune ce trebuie.

— Drace, murmură Clark tot în engleză, pentru că oamenii nu înjurau decât în limba lor maternă.

Aceasta era consecinţa firească a neglijării inteligenţei umane în favoarea tâmpeniilor electronice, utile, dar nu atât de mult cât îşi imaginau toţi funcţionăraşii. Din totalul de cincisprezece mii de agenţi pe care-i avea CIA, patru mii cinci sute erau pe teren, efectiv pe străzi sau în tufişuri, stând de vorbă cu oamenii obişnuiţi şi străduindu-se să afle ce le trecea prin cap, în loc să stea la căldurică, cu ochii pe pereţi sau citind ziarul.

— Ştii, uneori mă întreb cum am reuşit să câştigăm nenorocitul ăla de război.

— America s-a străduit din răsputeri să-l piardă, dar Uniunea Sovietică s-a străduit şi mai mult.

Lialin făcu o pauză.

— Reţeaua THISTLE era interesată în special de obţinerea informaţiilor comerciale. Am furat multe proiecte şi procedee industriale de la japonezi, dar politica ţării voastre interzice folosirea serviciilor de contraspionaj în astfel de scopuri.

Urmă o nouă pauză.

— Cu o singură excepţie.

— Care anume, Oleg? se interesă Chavez, desfăcând o altă cutie de Coors.

— Domingo, de fapt nu e nici o deosebire. Oamenii voştri… am încercat luni de zile să le explic asta. Acolo afacerile guvernează. Parlamentul şi ministerele nu sunt decât un paravan, o maskirovka pentru imperiile oamenilor de afaceri.

— În acest caz, există în lume un guvern care ştie al naibii de bine să construiască maşini, chicoti Chavez.

Renunţase să cumpere o Corvette, maşina visurilor sale, pentru că nenorocitul de automobil costa o avere şi se fixase asupra unui „Z”, cu un design asemănător, dar la jumătate de preţ. Dacă îşi pusese în gând să se însoare trebuia să arate mai respectabil şi mai aşezat, nu?

— Niet. Trebuie să înţelegeţi un lucru: opoziţia nu este ceea ce pare să fie. De ce credeţi că aveţi atâtea probleme când negociaţi cu ei? Am descoperit acest fapt mai demult, iar KGB-ul a înţeles imediat.

Aşa cum ar fi trebuit să o facă şi ei, îşi zise Clark, dând din cap. Teoria comunistă prevedea asemenea „fapte”. La naiba, ce prostie.

— Ce rezultate aţi obţinut?

— Excelente, îl asigură Lialin. Cultura lor i-a învăţat să accepte foarte uşor insultele şi să răspundă greu. Îşi disimulează perfect furia. Nu ai altceva de făcut decât să le arăţi înţelegere.

Clark dădu din nou din cap, gândindu-se că omul era, într-adevăr, un profesionist. Avea paisprezece agenţi bine plasaţi, cărora le memorase numele, adresele şi numerele de telefon şi, fapt ce nu-l uimea câtuşi de puţin, nimeni de la Langley nu se gândea să meargă pe acest fir, din cauza acelor principii etice idioate, impuse Agenţiei de către avocaţi – o generaţie de slujbaşi guvernamentali care răsăriseră ca iarba din pământ, de parcă tot ceea ce făcea Agenţia ar fi avut ceva de-a face cu etica. La dracu’, el şi cu Ding îl răpiseră pe Corp, nu? Desigur, o făcuseră în numele justiţiei, dar, dacă l-ar fi adus în America, în loc să-l dea pe mâna compatrioţilor lui, s-ar fi găsit vreun avocat cu principii etice elevate şi onorariu pipărat care ar fi tunat şi fulgerat mai întâi în faţa camerelor de luat vederi, apoi în faţa juraţilor, întru apărarea acestui patriot, care se opusese invaziei îndreptate împotriva ţării sale etc., etc.

— Ce slăbiciune interesantă, remarcă Chavez pe bună dreptate. Oamenii sunt la fel în toată lumea, nu-i aşa?

— Alte măşti, dar dedesubt aceeaşi carne, spuse Lialin, simţindu-se mai „profesor” ca niciodată.

Remarca nonşalantă era încununarea lecţiei din ziua aceea.

Cea mai frecventă lamentare rostită de oameni este, fără îndoială, Dac-aş fi ştiut! Dar nu putem şti, aşa că ziua în care mori sau în care îţi ia foc maşina începe la fel ca zilele scăldate în dragoste şi înţelegere. Pierce Denton aranjă bagajele în maşină, pregătindu-se de drumul spre Nashviile. Nu era o treabă simplă. Scaunele gemenelor erau montate pe bancheta din spate a Crestei, iar între ele strecurase scăunelul mai mic al proaspătului lor frăţior, Matthew. Fetiţele, Jessica şi Jeanine, aveau trei ani şi jumătate şi depăşiseră perioada critică din viaţa fiecărei perechi de gemeni – sau, mai degrabă, a părinţilor lor – ca şi aventura dublă a primilor paşi şi a primelor cuvinte. Acum, îmbrăcate în rochiţe roşii identice şi ciorapi albi, catadicsiseră să le permită părinţilor să le instaleze în maşină. După ele venea Matthew, neastâmpărat şi plângăcios, dar fetele ştiau că, în curând, zgomotul motorului şi vibraţia maşinii îl vor purta în lumea viselor. De fapt, îşi petrecea mai tot timpul dormind, cu excepţia perioadelor scurte când

sugea la pieptul mamei. Era o zi mare, începutul unui weekend întreg petrecut în casa bunicii.

La cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, Pierce Denton era ofiţer de poliţie în Greenville, Tennessee şi urma cursurile liceului seral, fără a avea însă alte ambiţii decât aceea de a-şi creşte copiii şi a duce o viaţă tihnită în inima munţilor împăduriţi, unde putea să vâneze şi să pescuiască cu prietenii, să meargă la biserica micuţă a urbei şi, în general, să trăiască după placul inimii. Avea o profesie cu mult mai puţin palpitantă decât a colegilor săi din alte părţi, dar nu îi părea câtuşi de puţin rău. Greenville avea necazurile sale, care însă nu se comparau cu ceea ce vedea la televizor sau citea în revistele de specialitate răspândite pe toate birourile din sediu. În dimineaţa aceea ieşi pe străduţa liniştită când ceasul arăta exact opt şi un sfert şi demară spre autostrada 11 E. Se simţea odihnit şi proaspăt, efectul instantaneu al celor două ceşti obişnuite de cafea băute dimineaţa, care risipeau ultimele urme ale somnului liniştit – cât putea fi numit „liniştit” somnul cuiva care dormea împreuna cu soţia, Candace şi copilul nou-născut. După cincisprezece minute coti pe şoseaua interstatală 81 şi o luă spre sud, cu soarele de dimineaţă bătându-i în spate.

Circulaţia din dimineaţa aceea de sâmbătă era lejeră şi, spre deosebire de alţi ofiţeri de poliţie, Denton se mulţumi să conducă încet, mai ales că era însoţit de toată familia. Nu mergea cu mai mult de şaptezeci de mile pe ora, puţin peste limita permisă de şaizeci şi cinci, dar suficient pentru a-i da senzaţia emoţiei celui care încălca legea. Şoseaua interstatală 81 era ca toate celelalte de pe cuprinsul Americii: lată şi netedă, chiar şi atunci când şerpuia prin lanţul muntos traversat pentru prima oară de coloniştii europeni în expansiunea lor spre vest. În dreptul localităţii New Market, şoseaua se intersecta cu autostrada 1-40 şi Denton se înscrise pe ea, alăturându-se şuvoiului de maşini ce se îndreptau spre vest, venind din California de Nord. Curând aveau să ajungă la Knoxville. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu că fetiţele moţăiau; liniştea din maşină îi dădea de înţeles că Matthew făcea acelaşi lucru. Pe scaunul alăturat, Candy Denton dormea şi ea. Băieţelul nu ajunsese încă la performanţa de a dormi toată noaptea fără a se trezi şi acest lucru îşi pusese amprenta pe soţia lui, care nu mai dormise mai mult de şase ore în şir de... mă rog, dinainte de naşterea lui Matthew. Nevastă-sa era o femeie minionă, dar silueta sa avusese de suferit în ultimele luni de sarcină. Candy îşi sprijinea capul de geamul din dreapta, profitând de fiecare clipă de somn, înainte ca Matthew să se trezească, anunţându-şi din nou foamea, deşi, cu puţin noroc, s-ar fi putut să reziste până la Nashville.

Singura porţiune dificilă de drum, dacă se putea spune aşa, era în Knoxville, un oraş de mărime mijlocie, aşezat în partea de nord a

râului Tennessee. Localitatea era suficient de mare pentru a avea o şosea de centură, 1-640, pe care însă Denton preferă s-o ocolească, alegând în schimb drumul direct spre vest.

Timpul era călduţ. În ultimele şase săptămâni avuseseră parte numai de furtuni de zăpadă, aşa încât Greenville îşi epuizase deja fondurile pentru sare şi plata orelor suplimentare efectuate de echipajele de deszăpezire. Fusese chemat la cel puţin cincizeci de accidente rutiere minore şi la două grave, dar cel mai mult regreta că nu apucase să ducă maşina la service cu o seară în urmă pentru un spălat bun. Vopseaua lucioasă era brăzdată de dâre de sare, dar era mulţumit că maşina cea nouă avea din fabricaţie un strat protector, pentru că vechea sa camionetă, care ducea lipsă de aşa ceva, era mâncată de rugină, chiar dacă stătea mai mult parcată în faţa casei. În afară de asta, părea o maşinuţă bună. N-ar fi stricat să aibă mai mult spaţiu unde să-şi întindă picioarele. Dar, la urma urmei, era maşina ei, iar ea nu avea nevoie de aşa ceva. Automobilul era mai uşor decât maşina de poliţie pe care lucra, iar capacitatea motorului – cam jumătate din cea a maşinii de serviciu. Din această cauză, vibraţiile erau mai puternice, în ciuda batiurilor din cauciuc pe care era montat motorul. Cel puţin, asta îi adormea pe copii.

După câte vedea, aici avuseseră chiar şi mai multă zăpadă, în mijlocul benzii de drum pe care rula se acumulase o grămadă de sare – bulgări sau ceva asemănător. Ce păcat că trebuia să folosească atât de multă sare. Distrugea maşinile. Însă nu şi pe a lui, îşi zise Denton, care citise toate specificaţiile tehnice înainte de a se hotărî să-i facă o surpriză lui Candy, cumpărându-i Cresta roşie.

Lanţul muntos care traversează această parte a Americii poartă numele de Great Smokies, dat de însuşi Dan’l Boone, după cum susţine legenda locală. În realitate parte a unui singur mare lanţ muntos ce se întindea din Georgia până în Mâine, îşi schimba denumirea dată de localnici la fel de des cum schimba statele pe care le străbătea; umiditatea emanată de numeroasele lacuri şi pârâuri din zonă, combinată cu condiţiile atmosferice, genera o perdea de ceaţă ce persista mai tot timpul anului.

Will Snyder, de la Pilot Lines, lucra peste program, o situaţie profitabilă pentru un şofer sindicalist. Trailerul Fruehauf, ataşat camionului Kenworth cu motor Diesel, era încărcat cu suluri de mochetă de la o fabrică din Carolina de Nord ce trebuiau transportate la o firmă din Memphis, în vederea vânzării en gros. Şofer cu multă experienţă, Snyder era perfect mulţumit să se afle pe drum într-o sâmbătă, pentru că se plătea bine, iar sezonul fotbalistic se încheiase până când avea să dea din nou colţul ierbii. Oricum, era convins că se va întoarce acasă la cină. Din fericire, drumurile erau curăţate şi se

încadra în timpul pe care-l avea la dispoziţie, îşi zise şoferul, virând brusc spre dreapta, spre vale.

— Oho, bombăni el în sinea lui.

Ceaţa nu era un fenomen neobişnuit în locul acesta, la extremitatea nordică a autostrăzii 95 care ducea spre Oak Ridge. Pe drumul naţional 1-40 existau câteva porţiuni periculoase, iar aceasta era una din ele.

— Blestemata asta de ceaţă.

Într-o asemenea situaţie aveai de ales între două posibilităţi. Unii frânau treptat, pentru a economisi carburantul, sau poate pentru că nu le plăcea să ruleze cu viteză prea mică. Nu şi Snyder. Fiind şofer profesionist, care văzuse multe accidente grave pe magistralele ţării, frână de îndată ce vizibilitatea începu să scadă. Camionul uriaş pe care-l pilota avea nevoie de ceva timp ca să reducă viteza, iar el cunoscuse un şofer care prefăcuse o maşinuţă de fabricaţie japoneză, împreună cu şoferul între două vârste, în foiţă de metal, astfel încât nu merita să rişte pentru a câştiga timp. Coborî încet, alegând varianta pe care o considera cea mai înţeleaptă şi, pentru un plus de siguranţă, aprinse faza lungă a farurilor.

Pierce Denton întoarse capul iritat. O altă Cresta, versiunea sport, fabricată deocamdată numai în Japonia, vopsită în negru, cu o dungă laterală roşie, trecu şuierând pe lângă ei, cu vreo optzeci sau chiar mai mult la oră. În Greenville, o asemenea îndrăzneală ar fi atras pe loc o amendă de o sută de dolari şi o muştruială zdravănă din partea judecătorului Tom Anders. De unde răsăriseră puştoaicele acelea? Nici măcar nu le zărise venind în oglinda retrovizoare. Le urmări puţin cu privirea. Două fete tinere, dintre care una, şoferiţa, probabil că tocmai îşi primise carnetul de conducere pentru maşina făcută cadou de tăticul, iar acum îi demonstra pe viu prietenei sale ce însemna adevărata libertate în America. Libertatea de a face toate prostiile care-ţi trec prin cap şi de a încasa o amendă chiar în prima zi de conducere pe şosea, îşi zise cu ciudă Denton. Dar nu se afla pe teritoriul circumscripţiei sale. Era o treabă ce îi privea pe cei de la administraţia statului. Tipic, îşi zise el, clătinând din cap. Fetele se îndepărtau clevetind, abia aruncând o privire pe drum, dar el preferă să le aibă în faţa lui decât în spate.

— Dumnezeule, oftă Snyder.

Auzise odată, într-o parcare, că localnicii dădeau vina pe „spiriduşii” din Oak Ridge. Oricare ar fi fost motivul, vizibilitatea scăzuse aproape instantaneu la zece metri. Nu era bine. Rula cu farurile aprinse, stingându-le din când în când şi reducând şi mai mult din viteză. Nu făcuse niciodată vreun calcul exact, dar, la greutatea

pe care-o avea camionul cu remorcă şi la o viteză de rulare de cincizeci de kilometri pe oră, i-ar fi trebuit o distanţă de douăzeci de metri ca să se oprească, în condiţiile unui drum uscat, ceea ce nu era cazul în ziua aceea. Pe de altă parte... nu, n-avea nici o şansă. Reduse viteza la treizeci. Pierduse deja o jumătate de oră. Şoferii cunoşteau bine porţiunea aceasta şi obişnuiau să spună că era de preferat să pierzi timp decât să-ţi pierzi viaţa. Şoferul întinse mâna spre aparatul de emisie-recepţie pentru a lansa un avertisment colegilor camionagii care se aflau pe drum.

Se simţea de parcă ar fi fost închis într-o minge de ping-pong, le zise el pe canalul 19. Conducea cu toate simţurile ascuţite, scrutând perdeaua lăptoasă de vapori de apă din faţa sa, fără a bănui pericolul ce se apropia din spate.

Ceaţa le luă cu totul pe nepregătite. Denton apreciase corect. Nora Dunn împlinise şaisprezece ani cu opt zile în urmă, obţinuse permisul provizoriu de conducere cu trei zile mai devreme şi conducea cu o viteză de o sută zece kilometri. Alesese un drum lat şi bine întreţinut pentru a testa maşina cea nouă. Era tânără şi apoi Amy Rice, prietena ei, insistase foarte mult. Cu casetofonul dat la maximum şi ocupată să schimbe impresii despre băieţii de la şcoală, Nora abia dacă era atentă la drum, pentru că, în fond, nu era mare filosofie să menţii maşina pe asfalt, între linia continuă şi marcajul punctat din stânga. În oglinda retrovizoare nu se zărea nici o maşină pentru care ar fi trebuit să-şi facă griji şi oricum era mult mai plăcut să ai maşina ta decât să ieşi cu un băiat, pentru că băieţii, nu se ştia din ce motive, nu te lăsau niciodată să conduci, de parcă o femeie în toată firea nu s-ar fi descurcat cu un automobil.

Când vizibilitatea începu să scadă – Nora nu putu aproxima exact distanţa – fata îşi luă piciorul de pe pedala de acceleraţie, privind oarecum surprinsă în faţa sa. În spatele lor drumul era liber şi era sigură că la fel era şi în faţă. Profesorii de la şcoala de şoferi o învăţaseră tot ce trebuia să ştie, dar, cu atâtea lecţii şi atâţia instructori, Nora nu mai ţinea minte chiar totul. Ce era mai important avea să înveţe din experienţă. Totuşi, experienţa era un profesor în mare parte necunoscut pentru ea, iar încercarea la care urma să o supună o găsea încă nepregătită.

Observă farurile trailerului Fruehauf, dar lipsa de experienţă o făcu să le confunde cu lumina stâlpilor de pe marginea şoselei, pentru că nu conducea de atâta vreme ca să ştie că pe autostradă nu exista aşa ceva. Oricum, fu un avertisment tardiv. În momentul în care observă umbra mare, cenuşie, era deja prea târziu, iar maşina ei rula încă la o viteză de o sută de kilometri. La viteza trailerului de treizeci, era ca şi cum ar fi izbit un obiect fix în greutate de treizeci de tone cu o viteză

de şaizeci de kilometri pe oră.

Fu un bubuit cutremurător. Will Snyder îl auzise de multe ori şi întotdeauna îi amintise de zgomotul unei încărcături de cutii goale de bere proiectate sub un compresor. Era sunetul deloc muzical provocat de strivirea unei caroserii de maşină sub influenţa vitezei, a masei şi a legilor fizicii, pe care el le învăţase din proprie experienţă, nu pe băncile şcolii.

Şocul impactului primit în partea stângă, în spate, făcu vehiculul lung de cincisprezece metri să se rotească brusc, dar, mulţumită vitezei reduse, şoferul izbuti să menţină controlul volanului şi să oprească autocamionul. Privind înapoi, în stânga lui, observă rămăşiţele maşinii japoneze, aceeaşi la care tânjea şi fratele său şi primul lui gând fu că erau mult prea mici pentru a oferi siguranţă, de parcă asta ar mai fi contat în condiţiile date. Aripa din dreapta şi partea de mijloc erau complet zdrobite, iar şasiul curbat. Privind mai atent, observă o pată mare, roşie, acolo unde n-ar fi trebuit să fie decât sticlă transparentă.

— Doamne, Dumnezeule!

Cu toate că perna de aer de protecţie funcţionase ireproşabil, Amy Rice murise pe loc. Datorită vitezei de coliziune, partea în care şedea ea intrase sub remorcă, unde amortizorul de şoc, destinat protejării rampelor de încărcare, tăiase caroseria metalică asemenea unui ferăstrău cu lanţ. Nora Dunn era încă în viaţă, inconştientă. Maşina ei cea nouă era un maldăr de fiare, blocul motor din aluminiu sfărâmat, şasiul îndoit şi, cel mai grav, rezervorul de benzină, deja mâncat de rugină, era zdrobit între bucăţile de caroserie, iar din el se scurgea un firicel de lichid.

Snyder observă scurgerea de combustibil. Fără să oprească motorul, înşfăcă extinctorul roşu şi sări din cabină Faptul că ajunse acolo cu o fracţiune de secundă mai târziu îi salvă viaţa.

— Ce s-a întâmplat, Jeanine?

— Jessica, îl corectă fetiţa, întrebându-se de ce nu reuşeau oamenii mari să le deosebească, nici chiar tatăl lor.

— Ce s-a întâmplat, Jessica? repetă tatăl, surâzând îngăduitor.

— Miroase, chicoti fetiţa.

— Bine, oftă Pierce Denton.

Privi spre soţia lui şi îi puse mâna pe umăr, încercând să o trezească. În clipa aceea zări ceaţa şi luă imediat piciorul de pe acceleraţie.

— Ce este, dragă?

— Matt a făcut pe el.

— Bine... zise Candace, apoi îşi deschise centura de siguranţă şi se întoarse spre bancheta din spate.

— Candy, te sfătuiesc să nu faci asta.

Bărbatul se întoarse exact în momentul nepotrivit. Maşina alunecă puţin spre dreapta, în timp ce el încerca să-şi împartă atenţia între şoseaua din faţa lui şi ceea ce se întâmpla în maşină.

— La dracu'!

Instinctiv, vru să vireze la stânga, dar intrase prea mult pe celălalt sens de circulaţie pentru a mai putea face asta. Nici frâna bruscă nu i-ar fi fost de folos. Roţile din spate patinară pe carosabilul vâscos, împingându-l implacabil spre o altă Cresta. Ultimul său gând lucid fu: Oare e aceeaşi care...?

În ciuda culorii roşii, Snyder nu observă maşina decât atunci când nu mai putu evita ciocnirea. Şoferul camionului se găsea la o depărtare de şapte metri, apropiindu-se în goană, cu extinctorul în braţe, asemenea unei mingi de fotbal.

Denton nici nu mai avu timp să exclame Iisuse! Primul său gând fu acela că ciocnirea nu era chiar atât de gravă. Văzuse altele şi mai rele. Forţa de inerţie o împinsese pe soţia lui între fiarele contorsionate din dreapta şi acest lucru îl îngrijora. Însă copiii erau instalaţi în scăunelele lor speciale, pe bancheta din spate; şi...

Ultimul factor hotărâtor care puse capăt vieţii a cinci oameni se dovedi a fi coroziunea chimică. Rezervorul de benzină, asemenea celui din maşina C-99, nu fusese galvanizat corespunzător, fiind expus acţiunii sării atât în timpul călătoriei transoceanice, cât mai ales pe drumurile abrupte din vestul statului Tennessee. Marginile sudate ale rezervorului erau cele mai vulnerabile, astfel că în urma impactului se desprinseseră. În urma deformării şasiului, rezervorul alunecase pe suprafaţa dură a şoselei, zgâriind stratul protector superficial şi creând astfel un nou punct slab în peretele de metal. Fusese suficientă o scânteie provocată de frecarea cutiei din oţel de asfaltul drumului pentru ca benzina scursă din rezervor să se aprindă ca o vâlvătaie.

Căldura dogoritoare risipea oarecum ceaţa, creând o pată orbitoare, astfel încât toate maşinile care se apropiau de locul accidentului se opreau cuprinse de panică, de o parte şi de alta a şoselei. Datorită acestui fapt se mai ciocniră alte trei maşini, la o sută de metri depărtare spre est, dar fără urmări grave. Toată lumea coborî din maşini, îndreptându-se spre locul tragediei. Focul se extinse şi asupra petei de benzină scursă din maşina Norei Dunn, învăluind-o într-o uriaşă vâlvătaie şi omorând-o pe fata care, din fericire, nu mai

avea să-şi recapete cunoştinţa, în ciuda luminii orbitoare care o înconjura.

Will Snyder se aflase destul de aproape ca să zărească feţele celor din Cresta. Nu avea să uite tot restul vieţii chipul femeii şi al copilului, felul în care ea se aplecase printre scaunele din faţă, luându-l în braţe pe micuţ, cum întorsese apoi capul, privind moartea drept în ochi. Focul instantaneu îl luase prin surprindere pe Snyder, dar el nu se opri din mers, încetinind numai puţin ritmul. Portiera din stânga spate se deschisese în urma impactului, dându-i o şansă lui Snyder, pentru că deocamdată focul cuprinsese partea stângă a automobilului sfărâmat. Ţâşni înainte, ţinând extinctorul ca pe o armă, împingând flăcările spre rezervorul de sub maşina roşie. Clipa blestemată nu-i lăsă timp de gândire; trebuia să aleagă dintre cei trei copii pe acela care avea cele mai mari şanse de a supravieţui după acest infern care începuse să-i ardă şi lui faţa şi îmbrăcămintea deşi mâinile care ţineau extinctorul erau încă protejate de mănuşile speciale. Gazul răcoritor pe care-l împrăştie spre bancheta din spate avea să salveze viaţa lui şi a încă unei fiinţe. Îşi plimbă privirea iscoditoare printre scutecele galbene şi vaporii albi de gaz în căutarea bebeluşului, dar acesta nu era de găsit, în timp ce copilul din scaunul din stânga ţipa de frică şi de durere chiar în faţa lui. Căută cu degetele înmănuşate catarama metalică şi o desfăcu, eliberând fetiţa, dar rupându-i un braţ în timpul operaţiunii şi străduindu-se din răsputeri să-şi protejeze picioarele de limbile de foc ce-l înconjurau din nou. Chiar lângă parapet zări o grămadă de zăpadă aflată din întâmplare acolo şi sări în ea, stingându-şi hainele aprinse şi acoperind-o apoi şi pe fetiţă cu zăpada amestecată cu sare, schimonosindu-se de durerea care nu era decât o anticipare blândă a ceea ce avea să urmeze. Se forţă să nu întoarcă deloc capul. Auzea ţipetele din spatele lui, dar să se întoarcă la maşina care ardea ca o torţă ar fi fost sinucidere curată. Dacă ar fi aruncat o privire înapoi, poate că s-ar fi răzgândit. Îşi coborî privirea asupra feţişoarei înnegrite a Jessicăi Denton, care respira cu greu şi se rugă să apară cât mai repede un poliţist însoţit de o ambulanţă. Când acest lucru se întâmplă în sfârşit, peste cincisprezece minute, atât el, cât şi fetiţa se aflau în stare de şoc.

8
Derulare rapidă

Penuria de ştiri din ziua aceea şi şansa de a avea un oraş în apropiere favorizaseră răspândirea fulgerătoare a veştii, cutremurătoare prin numărul şi vârstele victimelor. Unul dintre posturile de televiziune locale din Knoxville avea un contract cu canalul CNN, astfel încât până la ora prânzului accidentul de afla în topul ştirilor transmise în cadrul emisiunii CNN News Hour. Un reporter din localitate, care nu intenţiona să se îngroape în Knoxville, reuşi să se lipească pe lângă un car de transmisie prin satelit, făcându-şi astfel un debut strălucit în faţa auditoriului de pe întreg globul şi prezentând imagini foarte clare de la locul accidentului, unde ceaţa începuse deja să se ridice.

— Fir-ar să fie, oftă Ryan în bucătăria casei sale.

Era una din puţinele sale sâmbete libere şi aştepta cu nerăbdare să ia masa cu ai lui, să meargă împreună la liturghia de seară de la Biserica St. Mary şi să se trezească a doua zi dimineaţă în sânul familiei. Rămase cu privirea pironită pe ecranul televizorului şi aşeză sandvişul înapoi în farfurie.

La locul accidentului sosiseră trei maşini de pompieri şi patru ambulanţe, dintre care două se aflau încă acolo, aşteptând înfricoşătoare, în timp ce echipajele lor se plimbau fără ţintă, încoace şi-ncolo. Camionul care se vedea în planul secund nu avusese prea mult de suferit, cu excepţia barei de protecţie îndoite. Adevărata măsură a tragediei era însă dată de ceea ce se vedea în prim-plan. Două grămezi de fiare înnegrite şi deformate de foc. Portiere larg deschise, lăsând privirea să se insinueze în interiorul întunecat şi gol. În jur, cam o duzină de poliţişti nemişcaţi, cu fălcile încleştate, uitând cu desăvârşire de glumele pe care obişnuiau să le schimbe între ei în legătură cu accidentele rutiere. Deodată, Jack observă că doi dintre ei schimbau câteva cuvinte. Dădeau din cap încet, coborându-şi privirile pe asfalt, în timp ce reporterul, aflat la vreo zece metri, turuia fără întrerupere, repetând aceleaşi lucruri pentru a cine ştie cita oară în scurta sa carieră. Ceaţă. Viteză mare. Cele două rezervoare de benzină. Şase morţi, dintre care patru copii. Vă vorbeşte Bob Wright, de pe autostrada interstatală 40, în apropiere de Oak Ridge, Tennessee. Reclame.

Jack începu din nou să mănânce, strivind între buze o remarcă la adresa nedreptăţii vieţii cotidiene. Nimic nu lăsa de bănuit că ar fi trebuit să ştie sau să facă mai multe.

La o distanţă de trei sute de mile, în linie de zbor, faţă de Golful Chesapeake, apa se scurgea încet din cele două maşini, pentru că pompierii voluntari se simţiseră datori să înece totul, deşi îşi dădeau seama că pentru ocupanţi acest efort nu mai avea nici un sens. Fotograful Institutului Medico-Legal consumase trei role de film color, imortalizând gurile deschise ale victimelor, pentru a demonstra că muriseră ţipând. Ofiţerul superior de poliţie care fusese desemnat pentru anchetarea cazului era sergentul Thad Nicholson. Era un poliţist cu experienţă, care îşi petrecuse douăzeci de ani din viaţă ocupându-se de accidente de circulaţie şi care acum sosise la timp ca să asiste la ridicarea cadavrelor. Revolverul de serviciu al lui Pierce Denton căzuse pe asfalt, identificându-l mai bine ca orice altceva drept un coleg de breaslă, înainte chiar de verificarea oficială pe calculator. Patru puşti, doi copii şi două adolescente şi doi adulţi. Nu te puteai obişnui cu aşa ceva. Sergentul Nicholson se simţea personal afectat. Moartea în sine era o cruzime, dar un sfârşit ca acesta… cum de putuse permite Dumnezeu o asemenea oroare? Doi copilaşi… în fine… aşa voise Dumnezeu şi nu mai era nimic de făcut. Acum era timpul să se apuce de treabă.

Spre deosebire de imaginea plăsmuită la Hollywood, acesta era un accident foarte neobişnuit. Nu se întâmpla în fiecare zi ca o maşină să se transforme în torţă şi, după cum sergentul îşi dădea seama cu ochiul său experimentat, acest accident ar fi trebuit să fie mult mai puţin grav. Într-adevăr, ar fi existat în mod inevitabil o victimă a coliziunii, victima de pe „locul mortului” din prima maşină, care fusese aproape decapitată. Dar moartea celorlalţi era lipsită de sens. Prima maşină Cresta izbise camionul din spate, cu o diferenţă de viteză de şaizeci de kilometri. Se deschiseseră ambele perne de aer, ceea ce ar fi trebuit să salveze măcar viaţa fetei de la volan. Cea de-a doua maşină lovise camionul la un unghi de aproximativ treizeci de grade faţă de prima. O prostie de neiertat din partea unui poliţist, îşi zise Nicholson. Dar soţia nu avusese fixată centura de siguranţă… poate că se ocupa de copiii de pe bancheta din spate şi îi distrăsese atenţia soţului. Asemenea lucruri se întâmplau. Acum nimeni nu mai putea repara răul făcut.

Dintre cele şase victime, una fusese ucisă în timpul coliziunii, iar celelalte cinci de incendiu. Asemenea lucruri nu trebuiau să se întâmple. Nu era normal ca o maşină să ia foc, de aceea Nicholson şi oamenii săi hotărâră să bareze şoseaua cu o jumătate de milă înaintea locului accidentului şi să lase cele trei maşini acolo un timp. Luă legătura prin radioul de la bordul maşinii cu oficialităţile din Nashville pentru a solicita ajutor suplimentar şi sugeră anunţarea Comisiei de Securitate a Transporturilor Naţionale. Întâmplător, una

din membrele Comisiei locuia în apropiere de Oak Ridge. Inginerul Rebecca Upton sosi la faţa locului la numai treizeci de minute după ce fusese contactată telefonic. Absolventă a Facultăţii de Mecanică din cadrul Universităţii Tennessee, în dimineaţa aceea tocmai se pregătea pentru susţinerea examenului de inginer. Îşi îmbrăcă uniforma nou-nouţă şi începu să cerceteze epavele înainte de sosirea echipei de intervenţie a poliţiei din Nashville, sub privirile operatorilor de pe maşina de remorcat. Femeia minionă, roşcată, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, ieşi în sfârşit de sub rămăşiţele Crestei roşii, cu faţa pistruiată mânjită şi cu ochii înlăcrimaţi de vaporii de benzină încă persistenţi. Sergentul Nicholson îi întinse un pahar de plastic plin cu cafea, pe care îl primise de la unul dintre pompieri.

— Ce părere aveţi, doamnă? întrebă Nicholson, sceptic în privinţa competenţei fetei.

Dar arăta cum arăta şi nu se temea să-şi mânjească hainele, ceea ce era un semn bun.

— Ambele rezervoare de benzină; răspunse ea, arătând apoi spre unul dintre ele. Acela a fost practic retezat. Celălalt a fost zdrobit de impact şi a căzut. Care a fost viteza?

— De impact? făcu Nicholson. Cu aproximaţie, între cincizeci şi şaizeci.

— Cred că aveţi dreptate. Rezervoarele de benzină sunt fabricate după standarde de rezistenţă structurală şi coliziunea nu ar fi trebuit să le distrugă.

Luă batista oferită de poliţist şi îşi şterse faţa.

— Mulţumesc, domnule sergent.

Sorbi din cafea şi privi înapoi gânditoare.

— La ce vă gândiţi?

Domnişoara Upton îşi întoarse privirea.

— Mă gândesc că şase oameni…

— Cinci, o corectă Nicholson. Camionagiul a reuşit să salveze un copil.

— A, n-am ştiut. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu există nici un motiv plauzibil. Viteza de impact a fost sub nouăzeci de kilometri, factorii fizici nu aveau nimic neobişnuit. Pariez pe oricât că e ceva în neregulă cu proiectul automobilului. Unde le duceţi? întrebă fata, simţindu-se ca un adevărat profesionist.

— Maşinile? La Nashville. Dacă doriţi, le pot ţine la sediul poliţiei.

— În regulă. O să-l sun pe şeful meu. Probabil că vom iniţia o anchetă federală. Şefii dumneavoastră ar avea ceva împotrivă?

Nu mai fusese niciodată într-o astfel de situaţie, însă ştia din manual că era împuternicită să ceară deschiderea unei investigaţii din partea Comisiei de Securitate a Transporturilor Naţionale. Deşi se ocupa în special de accidentele aviatice, comisia era abilitată să

cerceteze şi evenimentele rutiere sau feroviare suspecte şi avea autoritatea de a apela la orice altă agenţie federală în vederea obţinerii datelor necesare.

Nicholson mai participase o dată la o asemenea investigaţie.

— Doamnă, căpitanul nostru vă va da tot ajutorul de care aveţi nevoie.

— Mulţumesc, zise Rebecca Upton, înfrânându-şi un zâmbet care în condiţiile date ar fi părut deplasat. Unde sunt supravieţuitorii? Va trebui să le luăm o declaraţie.

— Ambulanţa i-a dus înapoi la Knoxville. Nu ştiu nimic sigur, dar bănuiesc că vor fi transportaţi cu avionul la Shriner's.

Ştia că spitalul de acolo avea o secţie foarte bine dotată pentru cazurile de arsuri.

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă? Trebuie să eliberăm şoseaua.

— Vă rog să umblaţi cu grijă cu maşinile. Va trebui…

— Le vom considera probe juridice, doamnă, o asigură sergentul Nicholson pe fetişcana dezgheţată, zâmbindu-i părinteşte.

Una peste alta, îşi zise domnişoara Upton, n-a fost chiar o zi proastă. Desigur, nu acelaşi lucru se putea spune despre ocupanţii ghinionişti ai celor două maşini, a căror moarte tragică o impresionase profund, dar asta era meseria ei şi primul caz cu adevărat serios din cariera ei la Departamentul Transporturilor. Se întoarse la maşină, un Nissan break şi îşi scoase salopeta, îmbrăcând în locul ei o jachetă pe spatele căreia era imprimată emblema Comisiei. Nu era prea cald, dar, pentru întâia oară de când se afla în serviciul guvernului, se simţea cu adevărat un membru al unei echipe importante, purtând o mare răspundere pe umeri şi voia să dea întregii lumi de ştire cine era şi cu ce se ocupa.

— Bună.

Upton se întoarse spre faţa zâmbitoare a unui reporter de televiziune.

— Ce doriţi? întrebă ea pe un ton energic, hotărâtă să fie cât se poate de oficială.

— Ne-aţi putea da o declaraţie? întrebă reporterul fără a-i întinde microfonul, în timp ce cameramanul care-l însoţea nu dădea nici un semn că ar intenţiona să pornească aparatul de filmat.

— Doar cu titlu neoficial, răspunse Becky Upton după câteva clipe de gândire.

— Bine şi-aşa.

— Ambele rezervoare de benzină au fost defecte. Din cauza lor au murit oameni.

— Este un fapt neobişnuit?

— Foarte, replică ea, continuând după o scurtă pauză: Se va deschide o anchetă a Comisiei de Securitate. Nu există nici un motiv

plauzibil pentru ceea ce s-a întâmplat. Mulţumit?

— Ba bine că nu.

Wright îşi consultă ceasul. Peste zece minute intra iarăşi în emisie pe satelit, dar de această dată avea informaţii proaspete, ceea ce era întotdeauna un lucru bun. Ce evoluţie spectaculoasă: Comisia Naţională urma să deschidă o anchetă asupra posibilelor defecte capitale ale maşinii anului. Moartea acestor oameni nu avea nici o explicaţie plauzibilă. Se întrebă dacă ar fi fost posibil să se apropie mai mult de maşina pe a cărei banchetă din spate se observau scăunelele carbonizate pentru copii. Era un material excelent.

Ed şi Mary Patricia Foley se aflau în biroul lor de la ultimul etaj al sediului CIA. Statutul neobişnuit al celor doi pusese Agenţia în faţa unor probleme arhitecturale şi organizatorice inedite. Mary Pat era aceea care îndeplinea funcţia de director-adjunct al Departamentului de Operaţiuni, fiind prima femeie din istoria celei mai importante agenţii americane de spionaj care ajunsese atât de sus pe scara ierarhică. Era un ofiţer de teren experimentat, cu o carieră îndelungată în urma sa, factorul activ al celei mai bune echipe de spioni soţ-soţie pe care o avusese vreodată Agenţia. Soţul ei, deşi mai puţin sclipitor, avea o înclinaţie deosebită spre munca organizatorică. Talentul lor tactic şi respectiv strategic se completa extraordinar de bine şi, deşi Mary Pat deţinea o funcţie mai mare, de îndată ce fusese înscăunată, rezolvase problema persoanei ce urma să-i fie adjunct, instalându-l pe Ed în biroul alăturat şi făcând din el egalul ei, chiar dacă nu şi în termeni oficiali. În peretele care despărţea cele două birouri se tăiase o uşă, astfel încât amândoi să poată circula în voie, fără a fi nevoiţi să iasă în anticamera unde se afla secretara. De acolo se ocupau împreună de soarta puţinilor ofiţeri activi care rămăseseră. Relaţia de muncă dintre ei era la fel de strânsă ca şi cea conjugală, cu toate compromisurile inerente acesteia din urmă, de aici rezultând cea mai eficientă manieră de conducere a Departamentului de Operaţiuni din ultimii ani.

— Scumpo, trebuie să alegem un nume.

— Ce spui de FIREMAN?

— Nu FIREFIGHTER?

— Amândoi sunt bărbaţi.

— Lialin spune că se descurcă foarte bine la lingvistică.

— Atât cât să comande masa şi să întrebe unde este toaleta.

Stăpânirea limbii japoneze nu era o sarcină intelectuală oarecare.

— Pe cât pariem că o vorbesc cu accent rusesc?

Deodată, le trecu prin gând aceeaşi idee.

— Să lucreze sub identitate falsă?

— Mda…

Mary Pat fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Crezi că se supără cineva?

Folosirea unor identităţi false de jurnalişti, mai bine spus de jurnalişti americani, de către ofiţerii CIA era o treabă ilegală. De curând, Ed propusese revizuirea acestei reguli, având în vedere că mulţi dintre oamenii racolaţi de agenţii lor erau ziarişti din ţările lumii a treia. Din moment ce ambii agenţi însărcinaţi cu această misiune vorbeau rusa foarte bine, ar fi putut călători sub identitatea unor ziarişti ruşi. Era o violare a spiritului legii, dar nu cuvânt cu cuvânt. Ed îşi avea şi el momentele lui de strălucire.

— A, da! exclamă Mary Pat Clark întreabă dacă n-ai vrea să reactiveze reţeaua THISTLE.

— Pentru asta trebuie să ne consultăm cu preşedintele sau cu Ryan, se eschivă Ed, recăpătându-şi spiritul conservator.

— Ba nu, nu trebuie. Am avea nevoie de aprobare dacă am dori să ne folosim de reţea, nu şi dacă ne interesează doar dacă mai există.

În ochii albaştri ai lui Mary Pat apăru acea lucire pe care o aveau ori de câte ori era pusă pe şotii.

— Draga mea, ne cam jucăm cu focul, o preveni Ed.

Dar, în fond, tocmai pentru acest fel al ei de a fi o iubea pe Mary Pat.

— Îmi place ideea. De acord, cu condiţia să verificăm doar dacă mai există.

— Mi-era teamă că va trebui să-ţi dau ordin, îl luă Mary Pat peste picior şi se alese cu o bătaie drăgăstoasă peste fund.

— Tu să n-ai altă grijă decât să fie masa gata la timp, Mary. Pentru ordine e timp şi luni.

— În drum spre casă trebuie să mă opresc la Giants. Nu mai avem pâine.

Congresmanul de Massachusetts Alan Trent se afla în localitatea Hartford, Connecticut. Îşi luase o sâmbătă liberă pentru a prinde meciul de baschet dintre favoritele în cursa pentru titlul de campioană a anului, U-Mass şi U-Conn. Totuşi, acesta nu era un motiv să-şi neglijeze sarcinile de serviciu, astfel încât venise însoţit de doi funcţionari din echipa sa, un al treilea urmând să sosească mai târziu, cu alte dosare de rezolvat. Camera sa de la Hotelul Sheraton, în imediata vecinătate a Stadionului Hartford Civic Arena, era mult mai confortabilă decât biroul său, iar acum stătea întins pe pat, înconjurat de o mulţime de dosare – cam ca Winston Churchill, îşi spuse el, minus sticla de şampanie întotdeauna la îndemână. Deodată, telefonul de lângă el începu să sune. Nu schiţă nici un gest, pentru că asemenea lucruri le făcea unul dintre asistenţii săi, iar Trent ajunsese la performanţa de a ignora cu desăvârşire sunetul strident al

aparatului.

— Al, te caută George Wylie, de la Deerfield Auto.

Wylie era unul dintre principalii săi susţinători în campania electorală şi unul dintre marii industriaşi din zonă. Din aceste două motive, îşi permitea să-l deranjeze pe Trent ori de câte ori credea de cuviinţă.

— Cum naiba m-a găsit şi aici? se întrebă Trent, ridicând privirea spre tavan înainte de a ridica receptorul. Salut, George, cum o mai duci?

Cei doi asistenţi văzură cum Trent pune jos paharul cu sifon şi ia un carnet de notiţe. Nu era un lucru neobişnuit să-l vezi că-şi scrie sieşi câteva rânduri. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre expresia feţei sale. Şeful arătă spre televizor şi spuse scurt, pe un ton iritat:

— CNN!

Sincronizarea fu aproape perfectă. După reclame şi o scurtă introducere, pe ecran apăru figura lui Bob Wright. Trent era cel de-al doilea participant la joc care făcea cunoştinţă cu fizionomia ziaristului. De această dată era vorba de o înregistrare. Imaginile o arătau acum pe Rebecca Upton, îmbrăcată în jacheta sa cu înscrisul CSTN alături de cele două maşini deformate care tocmai erau ridicate cu macaraua.

— La dracu'! exclamă unul din asistenţii lui Trent.

— Rezervoarele, zici? întrebă Trent în receptor, iar apoi tăcu, ascultând câteva clipe cuvintele celui de la capătul firului. Nemernicii, bombăni el. Mulţumesc pentru încurajare, George. Mă voi ocupa de asta.

Aşează receptorul şi se ridică în capul oaselor. Întinse mâna dreaptă spre primul său adjunct.

— Ia legătura cu echipa de control a Comisiei de Securitate pentru Transporturi Naţionale din Washington. Vreau să vorbesc cu fata aia imediat. Numele, numărul de telefon, unde locuieşte, aflaţi repede totul despre ea. După aceea faceţi-mi legătura cu Securitatea Transporturilor.

Îşi coborî din nou privirea asupra dosarului în lucru, în timp ce asistenţii se repezeau la telefoane ca să îndeplinească ordinele. Ca majoritatea congresmenilor, Trent învăţase de mult să-şi împartă timpul cât mai eficient între slujbă şi plăcerile personale. Curând, fu din nou cufundat în studierea unui amendament la aprobarea dată de Interne Departamentului Naţional al Silviculturii, notând din când în când câteva cuvinte pe marginea foilor cu un creion verde. Acesta era un al doilea semn de iritare, în afară de expresia revoltată a feţei, deşi stiloul roşu, cel obişnuit, era aşezat lângă el, pe un carnet deschis la o pagină albă. Combinaţia dintre expresia morocănoasă şi stiloul roşu arăta limpede că Trent era cu adevărat preocupat de ceva.

Rebecca Upton se afla în Nissanul ei, mergând în urma maşinii de intervenţie pe drumul ce ducea la Nashville, unde trebuia mai întâi să asiste la depozitarea celor două maşini Cresta arse, iar apoi să discute cu şefii filialei locale în vederea începerii procedurii de investigaţie oficială – o mulţime de documente, de asta era sigură. Constată însă cu uimire că nu se simţea iritată din cauza weekendului ratat. Serviciul pe care-l avea presupunea folosirea telefonului celular, iar ea îl folosea pe al ei numai pentru rezolvarea problemelor oficiale şi doar când era absolut necesar. Dar nu se afla în serviciul guvernului decât de zece luni, ceea ce însemna că nici măcar nu ajungea la suma lunară alocată pentru aceste convorbiri. Telefonul din maşină nu sunase niciodată, astfel încât tresări surprinsă când auzi ţârâitul insistent de pe bancheta alăturată.

— Alo? întrebă ea, ridicând receptorul şi întrebându-se dacă nu era cumva o greşeală.

— Rebecca Upton?

— Da. Cine vorbeşte?

— Vă rog rămâneţi pe fir, vă caută domnul senator Trent, zise o voce bărbătească.

— Hm. Cine?

— Alo? se auzi o altă voce.

— Cine sunteţi?

— Sunteţi Rebecca Upton?

— Da, eu sunt. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Mă numesc Alan Trent, membru al Congresului, reprezentantul statului Massachusetts.

Orice oficialitate din Massachusetts ţi-ar fi trântit-o imediat că acesta nu era „doar” un stat oarecare.

— V-am găsit prin centrala Comisiei de Securitate. Inspectorul dumneavoastră se numeşte Michael Zimmer, iar numărul său de telefon din Nashville este…

— În regulă, vă cred. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dacă nu mă înşel, cercetaţi un accident rutier care a avut loc pe şoseaua 1-40?

— Exact, domnule senator.

— Aş dori să-mi spuneţi ce ştiţi despre acest caz.

— Domnule, începu Upton, reducând viteza pentru a se putea concentra mai bine, încă nu am început cu adevărat investigaţia şi nu sunt în măsură să…

— Domnişoară, nu v-am cerut concluzii, ci doar motivul care vă determină să cereţi o anchetă oficială. Pot să vă dau o mână de ajutor. Dacă sunteţi înţelegătoare, vă garantez că Secretarul Transporturilor va afla ce inginer competent sunteţi. Îmi este prieten,

înţelegeţi? Am lucrat împreună în Congres vreo zece-doisprezece ani.

Aha, îşi zise Rebecca Upton. Era o dovadă de incorectitudine şi inechitate, o contravenţie la regulament ce urma probabil să degenereze chiar într-o tentativă de mituire pentru obţinerea de informaţii referitoare la desfăşurarea unei anchete privind un accident rutier. Pe de altă parte, ancheta oficială nu începuse încă, nu-i aşa? Iar Upton se dorea remarcată şi promovată ca orice alt om. Nu-şi dădu seama că cele câteva clipe de tăcere îi spuneau multe bărbatului de la celălalt capăt al firului şi nici nu putea vedea zâmbetul de pe faţa celui aflat în camera sa de hotel din Hartford.

— Domnule senator, atât eu, cât şi ofiţerul de poliţie care s-a deplasat la locul accidentului suntem de părere că focul a izbucnit din cauza defectării rezervoarelor de benzină de pe ambele maşini. La prima vedere nu se observă nici o neregularitate de ordin mecanic a rezervoarelor. De aceea, voi propune şefului meu să iniţieze o anchetă pentru stabilirea cauzei ce a dus la un asemenea incident.

— Ambele rezervoare de benzină aveau scurgeri?

— Da, domnule, însă a fost mai mult decât o simplă scurgere. Efectiv s-au dezmembrat.

— Îmi mai puteţi spune şi altceva?

— În momentul de faţă, nu..

Upton făcu o pauză. Oare tipul ăsta chiar îi va vorbi Secretarului Transporturilor de ea? Dacă da…

— Domnule Trent, ceva nu e în regulă în treaba aceasta. Uitaţi, eu sunt inginer şi m-am specializat în rezistenţa materialelor. Viteza de impact nu justifică distrugerea structurală catastrofală a rezervoarelor. Există nişte standarde federale de securitate a automobilelor şi a părţilor lor componente, iar parametrii aceştia depăşesc cu mult condiţiile pe care le-am constatat la locul accidentului. Ofiţerii de poliţie cu care am stat de vorbă sunt de acord cu mine. Trebuie să facem nişte teste, ca să fim siguri, dar deocamdată asta este bănuiala mea. Îmi pare rău, dar deocamdată nu vă pot spune mai multe.

Puştoaica asta va ajunge departe, îşi zise Trent în camera sa din Hotelul Sheraton.

— Vă mulţumesc, domnişoară Upton. Mi-am dat numărul de telefon colegilor dumneavoastră din Nashville. Vă rog să mă sunaţi când ajungeţi la birou.

Trent închise şi rămase o clipă pe gânduri, apoi i se adresă asistentului său:

— Sună-l pe Secretarul Transporturilor şi spune-i că puştoaica asta, Upton, este foarte capabilă… nu, mai bine fă-mi legătura să-i spun chiar eu. Paul, cât de bine este dotat laboratorul Comisiei de Securitate pentru efectuarea unor teste ştiinţifice? se interesă el,

simţindu-se şi comportându-se din ce în ce mai mult ca Winston Churchill pe vremea când plănuia invazia Europei.

Mă rog, îşi zise Trent, nu chiar aşa.

— Nu-i rău deloc, dar Universitatea…

— Bine.

Trent alese un buton liber de pe afişajul telefonului şi formă un alt număr din memorie.

— Bună ziua, domnule senator, zise Bill Shaw în microfonul aparatului de telefon, ridicându-şi privirea spre Dan Murray. Apropo, trebuie să ne întâlnim neapărat săptămâna viitoare şi…

— Bill, am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor, domnule?

Oficialităţile erau întotdeauna abordate cu apelativul „domnule” sau „doamnă”, chiar şi de către directorul FBI. Acest lucru era cu atât mai valabil în cazul în care congresmanul în cauză era preşedintele Comisei de Informaţii, membru al Comisiei Juridice şi al Comisiei Afacerilor Interne. În afară de asta şi în ciuda micilor sale excentricităţi personale, Trent fusese întotdeauna un bun prieten şi un critic cinstit al Biroului Federal. Fondul problemei era cât se poate de simplu: cele trei funcţii ale sale din diferitele comisii aveau un impact major asupra FBI. Shaw ascultă, notând din când în când câte ceva.

— Reprezentantul din Nashville este Bruce Cleary, dar avem nevoie de o cerere oficială de ajutor adresată Transporturilor înainte de a putea să… Bine, desigur, aştept să mă sune. Mă bucur că vă pot fi de folos. Da, domnule. La revedere.

Shaw îşi ridică privirea de pe birou.

— De ce naiba se agită Al Trent pentru un accident de maşină din Tennessee?

— Ce ne interesează pe noi asta? întrebă la rândul său Murray, mai la obiect.

— Vrea ca Divizia de Laboratoare să dea o mână de ajutor Comisiei de Securitate a Transporturilor. Vrei să-l suni pe Bruce şi să-i spui să-l pregătească pe cel mai bun specialist al lui? Nenorocitul ăsta de accident a avut loc azi dimineaţă, dar Trent vrea rezultatele ieri.

— Ne-a mai zorit până acum cu ceva?

Shaw clătină din cap.

— Nu, niciodată. Cred că n-ar fi bine să-l supărăm. Va face parte din comisie. Sper că n-ai uitat că trebuie discutată situaţia lui Kealty, nu?

Telefonul lui Shaw începu să sune.

— Domnule director, aveţi legătura cu Secretarul Transporturilor pe linia trei.

— Tipul ăsta, remarcă Murray, îşi face serios de lucru pentru o sâmbătă după-masă.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre telefonul din celălalt colţ al camerei, în timp ce directorul Shaw ridica receptorul de la telefonul secretarului de cabinet.

— Fă-mi legătura cu biroul din Nashville.

Terenul îngrădit pe care erau garate maşinile avariate sau furate făcea parte din atelierul poliţiei. Rebecca Upton nu mai fusese niciodată acolo, dar şoferii de pe maşinile de intervenţie erau familiarizaţi cu locul şi era suficient să meargă pe urmele lor. Ofiţerul de gardă de la poartă strigă câteva instrucţiuni către primul şofer, iar cel de-al doilea îl urmă, talonat îndeaproape de ingineră. Se îndreptau spre o zonă pustie, sau aproape pustie. Erau şase maşini – două autoturisme ale poliţiei cu însemne şi patru fără însemne – plus vreo zece oameni; după cum arătau, toţi erau cadre de conducere. Unul era şeful Rebeccăi şi, pentru prima oară, aceasta îşi dădu seama cât de serioasă devenea treaba.

Clădirea service-ului avea trei ascensoare hidraulice. Cele două maşini Cresta fură coborâte lângă atelier, apoi împinse înăuntru şi urcate pe şinele de oţel. Amândouă fură ridicate simultan, permiţând grupului din ce în ce mai numeros de oameni să intre pe dedesubt. Upton era cea mai scundă dintre toţi şi se văzu nevoită să dea din coate pentru a-şi croi loc. În definitiv, era cazul ei, sau cel puţin aşa avea impresia. Un fotograf se apucă imediat de lucru şi fata băgă de seamă că aparatul avea imprimate pe laterală literele galbene „FBI”. Ce Dumnezeu?

— Fără îndoială, un defect de fabricaţie, zise un căpitan de la Departamentul Poliţiei, şeful serviciului de accidente rutiere.

Ceilalţi dădură din cap aprobator.

— Unde se află cel mai bun laborator de cercetări din regiune? întrebă o persoană îmbrăcată în haine civile.

— Universitatea Yanderbilt ar fi pentru început cel mai bun, interveni Rebecca. Sau, mai bun chiar, Laboratorul Naţional din Oak Ridge.

— Sunteţi domnişoara Upton? se interesă un bărbat. Bruce Cleary, de la FBI.

— De ce aţi…

— Doamnă, eu mă duc acolo unde sunt trimis, zise el surâzând, apoi adăugă: Departamentul Transporturilor a apelat la ajutorul nostru. În curând trebuie să sosească un specialist de la Divizia de Laboratoare din Washington.

Trecu sub tăcere faptul că specialistul urma să fie transportat cu un avion al Departamentului Transporturilor. Până acum nici el, nici altcineva din cadrul Biroului Federal nu se ocupase de investigarea unui accident rutier, dar primiseră ordin de la directorul lor în

persoană şi, în fond, asta era tot ce trebuia să ştie.

Deodată, domnişoara Upton se simţi ca un pui pierdut într-o pădure de brazi uriaşi, dar avea şi ea, la rândul ei, o sarcină de îndeplinit şi în plus, era singurul specialist dintre toţi cei prezenţi. Scoţând din buzunar o lanternă, începu să cerceteze caroseria maşinilor şi rămase surprinsă de faptul că lumea îi făcea loc. Era deja un lucru hotărât ca numele ei să figureze pe coperta raportului. Contribuţia FBI urma să fie trecută sub tăcere – fapt obişnuit în relaţiile interdepartamentale, punând în valoare aportul deosebit al unei femei tinere, devotate, inteligente din cadrul Comisiei de Securitate a Transporturilor Naţionale. Rebecca Upton urma să fie în fruntea anchetei; ea avea să culeagă toţi laurii de pe urma muncii tuturor celorlalţi, pentru că nu se putea recunoaşte că era vorba de un efort concertat, în vederea atingerii unui scop predeterminat, deşi exact de asta era vorba. Apoi, ea fusese aceea care demarase acţiunea şi, pentru a obţine asemenea rezultate politice fructuoase, era obligatoriu să arunci câteva firimituri şi oamenilor simpli. Dintre persoanele prezente, unii îşi dăduseră deja seama de acest lucru, alţii bănuiau doar, însă nimeni nu pricepea care era fondul problemei. Tot ce ştiau era că un senator captase imediat atenţia unui secretar de cabinet şi a directorului celei mai puternice agenţii independente a guvernului, iar asta presupunea o acţiune rapidă. Privind caroseria a ceea ce, cu câteva ore în urmă, fusese maşina unei familii în drum spre casa bunicii, cauza dezastrului părea simplă ca bună ziua. Tot ce le mai trebuia era expertiza tehnică a rezervorului de benzină deformat. Pentru asta vor ajunge la Oak Ridge, unde existau laboratoare ce cooperaseră în nenumărate rânduri cu Biroul Federal. Aveau nevoie de acordul Departamentului Energiei, dar, dacă Al Trent era o persoană atât de influentă, asta era o joacă de copil.

Urmărirea lui Goto era o sarcină uşoară, deşi uneori cam obositoare, constată Nomuri. La şaizeci de ani era încă un bărbat viguros, dornic de a părea mai tânăr decât în realitate. Şi obişnuia să meargă acolo cel puţin de trei ori pe săptămână. Aceasta era ceainăria identificată de Kazuo, nu după denumire, dar destul de exact pentru ca Nomuri să o poată găsi. Îi văzuse intrând aici atât pe Yamata, cât şi pe Goto, dar de fiecare dată separat, la interval de câteva minute, pentru că era improbabil să se adepte prea mult unul pe celălalt Yamata pleca întotdeauna primul, în timp ce celălalt mai zăbovea cel puţin o oră, dar niciodată mai mult de două. Bănuia că era vorba de nişte întâlniri de afaceri, urmate de o mică destindere, iar în alte seri doar de destindere. Ca într-o farsă cinematografică, Goto ieşea întotdeauna cu o mimică satisfăcută, îndreptându-se cu un mers legănat spre maşina care-l aştepta. Şoferul său era, cu

siguranţă, avizat – portiera deschisă, o plecăciune, apoi zâmbetul răutăcios de pe faţă când se îndrepta spre locul său de la volan. Nomuri urmărise de fiecare dată maşina lui Goto, discret şi precaut. Îl pierduse de două ori în traficul aglomerat, dar în ultimele două ocazii reuşise să meargă pe urmele lui până la locuinţa acestuia, asigurându-se că după fiecare întâlnire destinaţia lui era aceeaşi. În regulă. Acum va trebui să se ocupe de a doua parte a misiunii, îşi zise Nomuri, stând în maşină şi sorbindu-şi ceaiul. Aşteptarea dură patruzeci de minute.

Era Kimberly Norton. Nomuri avea ochi buni, iar iluminatul străzii era suficient pentru a putea face câteva fotografii, înainte de a coborî din maşină. Mergea în urma ei, pe celălalt trotuar, ferindu-se să o privească direct. Urmărirea şi contra-urmărirea erau două din cuvintele-cheie folosite la Fermă. Nu era o treabă prea dificilă, iar persoana pe care trebuia să o fileze acum îi înlesnea mult sarcina. Cu toate că, după standardele americane, nu era o femeie înaltă, aici nu putea trece neremarcată, ca şi pletele ei blonde. În Los Angeles nici n-ai fi băgat-o în seamă, îşi zise Nomuri. O fată drăguţă între alte mii de fete drăguţe. Nu era nimic neobişnuit în felul ei de a merge – fata se adaptase normelor locale, era mai reţinută, lăsând loc bărbaţilor, deşi în America era valabil exact contrariul. Cu toate că îmbrăcămintea ei occidentală era într-o oarecare măsură un semn distinctiv, mulţi trecători se îmbrăcau după aceeaşi modă – de fapt, costumele tradiţionale formau chiar o minoritate, spre surprinderea lui Nomuri. Fata o luă la dreapta pe stradă, iar Nomuri o urmă la vreo şaizeci-şaptezeci de metri distanţă, de parcă ar fi fost un pârlit de detectiv particular. Care era rostul acestei misiuni? se întrebă din ce în ce mai contrariat ofiţerul CIA.

— Ruşi? întrebă Ding.

— Nici mai mult nici mai puţin decât corespondenţi voluntari. Cum te descurci cu stenografia? se interesă Clark, absorbit de citirea unui telex.

Mary Pat avea iarăşi o criză de inteligenţă, dar, trebuia să recunoască, era foarte pricepută. Bănuia de mult că Agenţia infiltrase un om în Agenţia de Ştiri Interfax din Moscova. Poate că avusese şi CIA un rol în pregătirea scenariului, pentru că de multe ori era cea mai bună sursă de informaţii politice de la Moscova. Dar, din câte ştia el, era prima oară folosită de Agenţie ca acoperire. Pagina a doua a ordinului de misiune era şi mai interesantă. Clark i-o întinse lui Lialin.

— Era şi timpul, chicoti fostul spion rus. Aveţi nevoie de nume, adrese şi numere de telefon, nu?

— Ne-ar fi de ajutor, Oleg Iurevici.

— Vrei să spui că o să facem chiar spionaj? se interesă Chavez.

Pentru el, ar fi fost întâia oară că făcea aşa ceva. Până atunci participase împreună cu Clark numai la operaţiuni paramilitare, îndeplinind misiuni fie prea periculoase, fie prea neobişnuite pentru un agent secret.

— Nici eu n-am mai făcut demult aşa ceva, Ding. Oleg, nu te-am întrebat niciodată în ce limbă vorbeai cu oamenii tăi.

— Numai în engleză. Nu mi-am dezvăluit niciodată cunoştinţele de japoneză. În felul ăsta îmi era mai uşor să culeg informaţii. Îşi închipuiau că pot vorbi în voie de faţă cu mine.

Drăguţ. Stăteai acolo cu o mutră impasibilă şi oamenii nici nu-şi dădeau seama, îşi zise Clark. Numai că în cazul lui şi-al lui Ding chiar aşa urma să fie. În definitiv, scopul misiunii nu era acela de a face pe spionii, iar pentru ceea ce trebuiau să facă erau destul de bine pregătiţi. Marţi urmau să plece în Coreea.

Un elicopter UH-1H al Gărzii Naţionale a statului Tennessee o duse pe Rebecca Upton, însoţită de trei bărbaţi şi rezervoarele de benzină, la laboratorul naţional din Oak Ridge. Rezervoarele fuseseră introduse în pungi de plastic şi ataşate de scaune, ca şi cum ar fi fost pasageri.

Adevărata istorie a localităţii Oak Ridge data de la începutul anilor patruzeci, când fusese inclusă în Proiectul Manhattan, denumirea fictivă a primei încercări de producere a bombei atomice. Instalaţia de separare a uraniului, adăpostită de clădiri uriaşe, era încă în stare de funcţionare, deşi se schimbaseră multe; apăruse chiar şi o pistă de aterizare pentru elicoptere.

După ce descrise un cerc în aer, pentru a verifica direcţia vântului, elicopterul ateriză. O santinelă înarmată îi conduse înăuntru, unde fură întâmpinaţi de un cercetător-şef şi de doi tehnicieni de laborator, cu toţii convocaţi de însuşi Secretarul Energiei în această sâmbătă seară.

Aspectul ştiinţific al cazului fu clarificat în mai puţin de o oră. Testele suplimentare necesitau un timp mai îndelungat. Raportul final al Comisiei de Securitate urma să se extindă şi asupra centurilor de siguranţă, a eficienţei scaunelor de copii din maşina lui Denton, a modului în care funcţionaseră pernele de aer şi aşa mai departe, deşi toată lumea ştia că adevăratul motiv al morţii celor cinci americani îl constituiau rezervoarele de benzină, fabricate din oţel tratat necorespunzător, cu un grad de coroziune de până la o treime din rezistenţa structurală proiectată. Observaţiile preliminare legate de acest aspect fură dactilografiate – destul de prost – pe un procesor de cuvinte, apoi imprimate şi trimise prin fax la sediul Departamentului Transporturilor, aflat în imediata vecinătate a Muzeului de Aeronautică Smithsonian din Washington. Deşi cele două pagini ale rezumatului purtau titlul REZULTATE PRELIMINARE, informaţiile urmau să fie

considerate text de lege. Rebecca Upton era surprinsă mai ales de faptul că totul fusese făcut în mai puţin de şaisprezece ore. Nu mai văzuse niciodată o acţiune atât de rapidă a guvernului. Ce păcat că nu se întâmplă întotdeauna aşa, medită domnişoara Upton, moţăind în elicopter pe drumul de întoarcere la Nashville.

În aceeaşi seară, un pic mai târziu, echipa Universităţii din Massachusetts pierdea în faţa echipei din Connecticut cu 108-103, după prelungiri. Deşi era un iubitor împătimit al baschetului şi absolvent al Universităţii din Massachusetts, Trent ieşi zâmbind şi se îndreptă spre centrul comercial din apropierea lui Hartford Civic Arena. Se gândea că în ziua aceea câştigase un meci mult mai important – cu toate că, în realitate, jocul nu era ceea ce credea el.

Arnie van Damm ura să fie trezit devreme duminica, mai ales dacă intenţiona să lâncezească toată ziua – să se scoale după opt, să-şi citească ziarul la masa din bucătărie, ca orice cetăţean obişnuit, să moţăie după-amiaza în faţa televizorului şi, în general, să-şi imagineze că se afla din nou în Columbus, Ohio, unde ritmul vieţii cotidiene era mult mai lent. Primul gând care-i veni în minte fu că era vorba de o problemă majoră de securitate naţională. Preşedintele Durling nu era omul care să-l sâcâie inutil pe şeful său de cabinet. În afară de asta, puţine erau persoanele care îi ştiau numărul de acasă. Auzind vocea de la celălalt capăt al firului, făcu ochii mari şi îşi plimbă privirea pe peretele de la capătul dormitorului.

— Al, sper că ai ceva important să-mi spui, bombăni el la şapte fără un sfert, după care ascultă câteva minute. În regulă, aşteaptă puţin, bine?

O clipă mai târziu punea în funcţiune computerul – în vremurile acestea până şi el era obligat să folosească unul – care se afla în legătură directă cu Casa Albă. Alături se afla un aparat de telefon.

— În regulă, Al, am câteva clipe libere mâine dimineaţă la opt şi un sfert. Eşti sigur de ce spui?

Ascultă câteva momente, iritat la gândul că Trent mituise trei agenţii din cadrul ramurii executive, dar era membru al Congresului şi încă unul foarte influent, iar exercitarea puterii era pentru el la fel de simplă ca înotul pentru o raţă.

— Întrebarea mea este, va fi dispus preşedintele să mă sprijine?

— Dacă ai date concrete, da, bănuiesc că te va susţine, Al.

— De data asta am, Arnie. V-am avertizat demult, dar acum nenorociţii au ucis oameni.

— Poţi să-mi trimiţi raportul prin fax?

— Mă grăbesc să prind avionul. Ţi-l trimit imediat ce ajung la birou.

Atunci de ce mai m-ai sunat acum? se abţinu van Damm să-l

repeadă.

— Aştept.

Se ridică şi merse să ia ziarele de duminică din faţa uşii. Extraordinar, îşi zise el, frunzărind ziarele. Bomba zilei, poate chiar a anului şi nu fusese încă descoperită de nimeni.

Tipic!

În mod surprinzător, cu excepţia faxului permanent ocupat, restul zilei se desfăşură în linii mari conform planului, dându-i şefului de cabinet prezidenţial iluzia că era un om obişnuit şi făcându-l să nici nu se gândească la ce i-ar putea rezerva ziua următoare. Nu-i nici o grabă, îşi zise el, adormind pe canapeaua din salon şi pierzând meciul dintre Lakers şi Celtics de la Boston Garden.

9
Superioritate numerică

În ziua aceea de luni existau mai multe puncte pe ordinea de zi. Lucrările Camerei Reprezentanţilor urmau să înceapă, ca de obicei, în jurul prânzului. Capelanul îşi recită rugăciunea, surprins să-l vadă pe însuşi preşedintele Camerei instalat în fotoliul său, în loc de altcineva, uimit de faptul că auditoriul număra peste o sută de membri, în locul celor şase sau opt obişnuiţi, aşteptându-şi rândul la cuvânt în faţa camerelor de luat vederi, precum şi de faptul că galeria rezervată ziariştilor era aproape plină, când de regulă era pustie. Singurul lucru normal era zona rezervată publicului, populată de obişnuiţii turişti şi puşti de şcoală. Brusc intimidat, capelanul îşi termină rugăciunea poticnindu-se şi plecă. Sau cel puţin asta intenţionase să facă. În final se hotărî să mai rămână, aproape de uşă, curios să vadă ce se întâmplă.

— Domnule preşedinte, se auzi o voce, dar nimeni dintre cei prezenţi în aulă nu se arătă mirat.

Preşedintele îşi îndreptase deja privirile în direcţia vorbitorului, avertizat din timp de un telefon primit de la Casa Albă.

— Prezidiul dă cuvântul senatorului de Massachusetts.

Al Trent se îndreptă cu paşi repezi spre pupitru. Ajuns acolo, îşi aranjă tacticos foile pe suprafaţa de lemn înclinată, aşteptând ca cele trei ajutoare să instaleze un suport sub privirile nerăbdătoare ale publicului. După câteva momente de tăcere elocventă, menite să creeze atmosfera dramatică necesară discursului pe care urma să-l ţină, începu să vorbească:

— Domnule preşedinte, cer permisiunea de a face o prezentare amănunţită.

— Aveţi cuvântul, replică preşedintele, mai puţin maşinal ca de obicei.

Toată lumea îşi dădea seama că atmosfera avea ceva deosebit, cu excepţia turiştilor ai căror ghizi se pomeniră luând loc pe scaun, ceea ce nu făceau niciodată. Optzeci de membri ai partidului condus de Trent se aşezaseră în fotoliile lor şi încă vreo douăzeci se instalaseră în partea opusă a culoarului, inclusiv membrii conducerii minoritare care întâmplător se aflau la Washington. Cu toate că unii dintre aceştia din urmă afişau o mină dezinteresată, faptul că binevoiseră să vină până acolo era demn de comentarii jurnalistice. Mulţi dintre ziariştii prezenţi fuseseră informaţi că urma să s*t* întâmple ceva deosebit.

— Domnule preşedinte, sâmbătă dimineaţa, pe autostrada interstatală 40, între Knoxville şi Nashville, au pierit în flăcări cinci cetăţeni americani, ca urmare a unei neglijenţe comise în industria producătoare de automobile japoneză.

Trent dădu citire listei victimelor, cu menţionarea vârstei fiecăreia, în timp ce ajutorul său prezenta prima fotografie alb-negru luată la locul accidentului. Nu se grăbi, lăsând publicului răgazul de a asimila imaginea şi de a-şi închipui prin ce chinuri groaznice trecuseră ocupanţii maşinilor. Între timp, în galeria ziariştilor începuseră să circule fotocopii ale observaţiilor şi fotografiilor prezentate pe podium.

— Domnule preşedinte, prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem acum este de ce a trebuit să moară aceşti oameni, iar în al doilea rând trebuie să ne întrebăm de ce moartea lor afectează în asemenea măsură Camera.

Organele de poliţie au chemat la faţa locului accidentului o tânără ingineră a guvernului federal, Rebecca Upton, care a stabilit imediat că accidentul a fost provocat de un defect de construcţie foarte grav al ambelor automobile, că incendiul mortal s-a datorat de fapt construcţiei defectuoase a rezervoarelor de benzină cu care au fost dotate cele două maşini.

Domnule preşedinte, aceste rezervoare de benzină au constituit chiar subiectul negocierilor americano-japoneze privind produsele indigene, negocieri desfăşurate cu puţin timp în urmă. Partea americană a propus părţii japoneze un produs de calitate superioară, fabricat întâmplător chiar în circumscripţia electorală pe care o reprezint. Piesa americană este superioară atât din punct de vedere al designului, cât şi sub aspectul costului de fabricaţie mai scăzut, graţie sârguinţei şi inteligenţei muncitorilor americani, însă delegaţii japonezi au refuzat acest produs care, chipurile, nu corespundea standardelor elevate şi pretenţioase ale industriei lor de automobile.

Domnule preşedinte, aceste standarde elevate şi pretenţioase au carbonizat cinci cetăţeni americani într-un accident de maşină care, după opinia specialiştilor poliţiei statului Tennessee şi a celor de la Comisia de Securitate a Transporturilor Naţionale, nu depăşea în nici un fel parametrii de siguranţă stabiliţi de legile americane cu cincisprezece ani în urmă. Acesta ar fi trebuit să fie un accident fără victime, însă o familie a fost aproape în întregime ştearsă de pe faţa pământului – dacă nu ar fi intervenit un şofer curajos de camion, ea ar fi fost ucisă în întregime – iar alte două familii îşi plâng fiicele adolescente, pentru că muncitorilor americani nu li s-a permis să livreze o piesă superioară nici măcar modelului de automobil produs chiar aici, în America. Unul din aceste rezervoare defecte a parcurs un drum de şase mii de mile pentru a fi montat pe maşina care a ars împreună cu un soţ, o soţie, un copil de trei ani şi un nou-născut.

Ce e mult, e mult, domnule preşedinte! Rezultatele preliminare ale anchetei efectuate de Comisia de Securitate, confirmate de cercetătorii de la laboratorul din Oak Ridge, arată că ambele rezervoare de benzină, unul produs în Japonia, celălalt chiar aici, în Kentucky, nu s-au înscris în parametrii de siguranţă stabiliţi de Departamentul Transporturilor. În consecinţă, Departamentul Transporturilor a emis un ordin de retragere imediată de pe piaţă a tuturor automobilelor tip Cresta destinate transportului de pasageri…

Trent făcu o pauză, privind în jurul său. Toţi cei din sală ştiau că partea importantă de-abia acum urma.

— În al doilea rând, l-am informat pe preşedintele ţării despre acest incident şi despre implicaţiile sale profunde.

Departamentul Transporturilor a stabilit, de asemenea, că tipul de rezervor folosit pe aceste maşini se regăseşte aproape în toate celelalte tipuri de maşini japoneze importate de Statele Unite. Prin urmare, propun introducerea unui proiect de lege, HR-12313, care îl va autoriza pe preşedinte să ceară Departamentului Comerţului, Justiţiei şi Finanţelor să…

— Prin ordin executiv şi în interesul securităţii publice, anunţă purtătorul de cuvânt al preşedintelui în biroul de presă de la Casa Albă, preşedintele a dat dispoziţie Direcţiei Vămilor din cadrul Departamentului Finanţelor să verifice fiecare maşină japoneză în porturile respective de intrare în ţară, în scopul depistării defectelor grave care, cu două zile în urmă, au dus la moartea a cinci cetăţeni americani. Proiectul de lege care îl împuterniceşte pe preşedintele ţării în sensul mai sus-menţionat a fost introdus astăzi de onorabilul Alan Trent, senator de Massachusetts. Proiectul va fi susţinut de preşedinte şi sperăm într-o acţiune rapidă, spre binele securităţii publice. Termenul tehnic care defineşte această măsură este acela de „reciprocitate sectorială”. Aceasta înseamnă că legislaţia noastră va reflecta în cele mai mici amănunte practicile comerciale japoneze. În altă ordine de idei, călătoria domnului preşedinte la Moscova a fost fixată pentru…

— O clipă, vă rog, interveni un reporter, ridicându-şi privirea, după ce digerase timp de câteva secunde cele spuse de purtătorul de cuvânt. Vreţi să repetaţi?

— Ce trebuie facem, şefule? întrebă Ryan, parcurgând raportul.

— Pagina a doua, Jack.

— Bine.

Ryan întoarse pagina şi rămase cu privirea fixată pe rândurile dese.

— La naiba, am văzut şi la televizor acum câteva zile. N-o să fie prea încântaţi, adăugă el, ridicând privirea.

— Sunt nişte încăpăţânaţi, replică sec preşedintele Durling. Un an sau doi negocierile comerciale au mers bine, dar tipul ăsta nou se lasă atât de mult manevrat de şefii cei mari, încât pur şi simplu nu ne mai înţelegem cu ei. Ce-i mult nu-i sănătos. Ne opresc maşinile chiar în port şi practic vorbind le demontează piesă cu piesă, ca să se convingă că sunt „sigure", apoi trimit concluziile „inspecţiei" beneficiarilor.

— Ştiu asta, domnule preşedinte, dar...

— Dar se întrec cu gluma.

În afară de asta, se aflau în pragul alegerilor, iar preşedintele avea nevoie de voturile sindicaliştilor, care îi erau garantate prin această singură mişcare. Dar acesta era fieful lui Jack şi consilierul pentru problemele de securitate naţională avea destulă minte ca să nu-şi bage nasul.

— Povesteşte-mi despre ruşi şi rachete, continuă Roger Durling.

Adevărata bombă o păstrase pentru sfârşit. A doua zi după-amiază FBI-ul urma să se întâlnească cu cei de la judiciar. Nu, îşi zise Durling, după câteva momente de meditaţie, va trebui să-l sune pe Bill Shaw ca să nu se amestece. Nu dorea ca cele două ştiri de senzaţie să-şi dispute întâietatea pe primele pagini ale ziarelor. Kealty va mai trebui să aştepte un timp. Îl va informa şi pe Ryan, dar cazul de agresare sexuală va trebui păstrat sub tăcere încă vreo săptămână.

Ora aleasă era de natură să creeze confuzie. Telefoanele începură să sune la Washington înainte de răsăritul soarelui, aducând veşti dintr-o zonă geografică cu o diferenţă de fus orar de paisprezece ceasuri faţă de ora Coastei de Est.

Caracterul neobişnuit al acţiunii americane, care ocolise căile obişnuite din cadrul guvernului şi, prin urmare şi pe cei care aveau sarcina de a culege informaţii pentru ţările lor, luase pe toată lumea pe nepregătite. Ambasadorul Japoniei se afla într-unul din restaurantele luxoase, luând masa în compania unui prieten apropiat, iar ora aleasă lăsa să se creadă că acelaşi lucru îl făceau toţi înalţii funcţionari ai ambasadei de pe Massachusetts Avenue. În cafeneaua ambasadei, ca şi în nenumărate alte locuri din oraş, pagerele se porniră să sune, reclamând luarea legăturii de urgenţă cu sediul, dar era deja prea târziu. Vestea începuse deja să circule pe diferite canale de televiziune prin satelit, alertând acele persoane din Japonia care aveau datoria de a urmări asemenea lucruri şi care se văzură puse în situaţia de a-şi alarma superiorii. Astfel, ştirea parcurse rapid toate verigile lanţului informaţional, făcând să sară somnul unui număr impresionant de zaibatsu, la o oră la care nu te puteai aştepta decât la comentarii acide. La rândul lor, aceştia luară imediat legătura cu adjuncţii lor, dintre care mulţi erau de mult treji şi le dădură dispoziţie

să contacteze de urgenţă grupul de lobbyişti. Majoritatea se apucaseră deja de lucru, din proprie iniţiativă, după ce urmăriseră intervenţia televizată a lui Al Trent, străduindu-se să stăpânească situaţia chiar înainte de a primi ordine de la şefii lor. Peste tot li se rezervase o primire glacială, chiar din partea acelora care se bucuraseră de sprijinul lor financiar în timpul campaniei electorale. Existaseră însă şi unele excepţii.

— Uitaţi cum stau lucrurile, zise un senator, preocupat deja de viitoarea sa campanie electorală, pentru care avea nevoie disperată de fonduri, lucru binecunoscut şi de vizitatorul său. Eu nu pot să le spun cetăţenilor că este o măsură incorectă, când se ştie că au murit opt oameni. Lăsaţi timpul să lucreze în favoarea dumneavoastră. Fiţi diplomaţi, înţelegeţi?

Lobbyistul îi răspunse în gând că nu muriseră decât cinci oameni, dar sfatul senatorului era rezonabil, sau aşa ar fi fost în condiţii normale. Lui i se plăteau peste trei sute de mii de dolari anual în schimbul experienţei vaste pe care o avea – timp de zece ani fusese funcţionar superior al Senatului – şi al promisiunii de a furniza informaţii precise. În afară de asta, era plătit pe de o parte pentru a face rost pe căi nu tocmai cinstite de fonduri pentru campaniile electorale, iar pe de altă parte pentru a-şi informa stăpânii despre posibilităţile existente.

— Bine, domnule senator, zise el pe un ton înţelegător. Totuşi, v-aş ruga să aveţi în vedere faptul că acest proiect de lege ar putea declanşa un conflict economic, iar asta ar afecta pe toată lumea.

— Asemenea evenimente au un curs natural şi nu durează o veşnicie, replică senatorul.

Această afirmaţie, care sintetiza părerea majorităţii, făcu ocolul ţării până la cinci după-amiaza, respectiv şapte dimineaţa, ora Japoniei. Greşeala consta în faptul că nimeni nu sesizase un lucru: nu exista un precedent pentru ceea ce se întâmpla acum.

Telefoanele din birourile membrilor celor două Camere ale Congresului se porniră să sune. Cele mai multe exprimau revoltă faţă de ceea ce se petrecuse pe autostrada 1-40. În America existau câteva sute de mii de cetăţeni, răspândiţi în fiecare stat şi în fiecare din cele patru sute treizeci şi cinci de circumscripţii electorale, care nu pierdeau nici o ocazie de a-şi suna reprezentanţii la Washington şi de a le comunica părerea, indiferent despre ce subiect. Funcţionarii inferiori răspundeau la apeluri, notând ora şi data, numele şi adresa fiecărei persoane – adeseori era chiar inutil să întrebe, vocea respectivului era edificatoare. Apelurile erau apoi catalogate în funcţie de subiect şi de părerea exprimată şi incluse în raportul de pe masa fiecărui membru, fiind uitate aproape imediat.

Unele apeluri erau transmise funcţionarilor superiori sau chiar

senatorilor înşişi. Acestea veneau din partea unor oameni de afaceri din ţară, în majoritate producători de articole care fie că se aflau în concurenţă cu produsele de peste ocean pe piaţa internă, fie că încercaseră să se impună pe piaţa japoneză şi constataseră că nu era un lucru tocmai simplu. Cu toate că aceste apeluri nu erau întotdeauna băgate în seamă, rareori se întâmplă să fie ignorate total.

Incidentul, aflat în fruntea ştirilor transmise de fiecare agenţie de presă, se estompă rapid, pierzându-se în obscuritatea obişnuită a evenimentelor trecute. Buletinele de ştiri ale zilei prezentau fotografii de familie, înfăţişându-i pe ofiţerul de poliţie, soţia şi cei trei copiii ai lor, precum şi pe Nora Dunn şi Amy Rice, urmate de un interviu scurt, înregistrat pe bandă, cu bravul şofer de camion şi de imagini luate de la distanţă, care o prezentau pe orfana Jessica Denton într-o cameră de spital sterilă, zvârcolindu-se de durere sub privirile înlăcrimate ale asistentelor medicale, ocupate să-i cureţe faţa şi braţele carbonizate. Toate familiile afectate erau acum asaltate de avocaţi care se întreceau în a le învăţa ce să declare în faţa camerelor de luat vederi şi care pretindeau la rândul lor onorarii care mai de care mai umflate. Echipe de reporteri înregistrau opiniile membrilor de familie, ale prietenilor şi vecinilor şi nu puţini erau aceia care vedeau în durerea neputincioasă a celor care suferiseră o pierdere neaşteptată şi ireparabilă doar un prilej de a profita de situaţie.

Însă cea mai semnificativă era povestea rezervoarelor de benzină. Rezultatele preliminarii ale anchetei efectuate de Comisia de Securitate a Transporturilor Naţionale deveniseră de notorietate publică la numai câteva minute după ce li se dăduse citire în cadrul Camerei. Era o ştire prea bună ca să fie trecută sub tăcere. Marile companii producătoare de automobile din America îşi împuterniciseră inginerii să ofere detalii ştiinţifice referitoare la problema în cauză şi fiecare dintre aceştia observa cu o satisfacţie răutăcioasă abia disimulată că aveau de-a face cu un exemplu tipic de neglijenţă în controlul calităţii unei piese simple de automobil şi că japonezii nu erau, la urma urmei, chiar atât de grozavi cum îşi imagina lumea.

— Ştii, Tom, oamenii se ocupă cu galvanizarea oţelului de peste un secol, explică un inginer între două vârste de la firma Ford în cadrul emisiunii Nightly News a canalului NBC. Şi pubelele sunt făcute tot din aşa ceva.

— Pubelele? se miră coordonatorul emisiunii, ştiind că ale lui erau din plastic.

— Ani de zile ne-au bătut la cap cu controlul de calitate, ne-au acuzat că nu suntem suficient de conştiincioşi, de siguri, de meticuloşi ca să pătrundem pe piaţa lor de automobile… iar acum ne dăm seama că nu sunt nici ei chiar atât de deştepţi. Aceasta este esenţa problemei, continuă inginerul, stăpân pe situaţie. Rezervoarele de

benzină din cele două maşini Cresta au avut o rezistenţă structurală mai mică decât cea a unei pubele fabricate după tehnologia din 1890. Şi aceasta este cauza morţii celor cinci oameni.

Această remarcă întâmplătoare deveni marca întregii întâmplări. A două zi dimineaţa, în faţa porţii principale a Uzinelor Cresta din Kentucky fură găsite cinci pubele din oţel galvanizat, însoţite de o inscripţie: CE-AR FI DACĂ LE-AŢI ÎNCERCA PE ACESTEA? O echipă a canalului de televiziune CNN, avertizată din timp, se deplasă imediat la faţa locului, astfel încât la prânz ştirea era deja în fruntea celor prezentate pe post. Totul era o chestiune de percepţie. Era nevoie de câteva săptămâni bune pentru a se stabili cauza reală a tragediei, dar până atunci percepţia şi reacţiile ce aveau să-i urmeze vor fi depăşit de mult realitatea.

Comandantul motonavei Nissan Courier nu primise nici o înştiinţare. Nava lui era atât de urâtă, încât lăsa tuturor impresia că fusese iniţial un bloc de oţel, scobit ulterior la proră pentru a-l transforma în ceva capabil să plutească pe apă. Având o greutate neobişnuit de mare şi o linie de plutire ce o punea adeseori la cheremul vânturilor celor mai blânde, nava avea nevoie de patru remorchere Moran pentru a acosta în portul Baltimore, în imediata apropiere a aerogării Dundalk. Pe vremuri primul aeroport al oraşului, suprafaţa netedă, uriaşă, servea acum drept spaţiu natural de depozitare a automobilelor. Urmărind cu atenţie operaţiunile complexe şi delicate de ancorare, căpitanul nu observă decât într-un târziu faptul că spaţiul de parcare era neobişnuit de aglomerat. Acest lucru i se păru straniu. Ultima navă care transporta Nissanuri intrase în port joia trecută şi parcarea ar fi trebuit să fie pe jumătate goală, făcând loc pentru transportul adus de nava sa. Privind mai departe, observă doar trei autocamioane cu remorcă, aşteptând să fie încărcate maşinile comandate de firmele distribuitoare când, de obicei, ele se înşirau ca taxiurile în faţa gării.

— Se pare că au vorbit serios, remarcă pilotul remorcherului din Golful Chesapeake.

Se urcase la bordul navei Courier la Capul Virginia şi prinsese ştirile de la televizor pe nava-pilot ancorată acolo. Dădu din cap şi se îndreptă spre scara de serviciu, hotărât să lase în seama agentului comercial sarcina de a-l informa pe căpitan.

Aceasta era şi problema care-l preocupa pe agentul comercial, în timp ce urca scara ce ducea spre punte. Spaţiul de depozitare putea adăposti încă două sute de maşini, dar în nici un caz mai mult de atât, iar el nu primise nici un fel de instrucţiuni de la conducerea companiei maritime în legătură cu ceea ce trebuia să-i spună căpitanului. Nava staţiona de obicei douăzeci şi patru de ore, timpul necesar pentru

descărcarea automobilelor, realimentarea cu combustibil şi reaprovizionarea sa înainte de a porni înapoi, pe acelaşi traseu ce traversa practic jumătate de glob; acolo urma să treacă, prin aceleaşi operaţiuni de rutină, de astă dată în sens invers, încărcând maşinile în transportorul gol şi pornind într-o nouă călătorie spre America. Navele acestei flote aveau un program plictisitor, dar totodată necruţător, cu date ce trebuiau respectate cu stricteţe.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă căpitanul.

— Trebuie să verificăm fiecare maşină din punctul de vedere al siguranţei de funcţionare, explică agentul comercial, arătând spre aerogară. Convingeţi-vă singur.

Căpitanul duse la ochi binoclul Nikon şi observă câţiva lucrători de la vamă, mai exact şase, preocupaţi să ridice cu un cric hidraulic una din maşini, făcând loc unuia dintre ei să se strecoare dedesubt în căutarea cine ştie cărui lucru, în timp ce ceilalţi notau câte ceva pe formularele oficiale pe care le deţineau pe planşetele cu clamă. Cu siguranţă, nu aveau aerul de a fi prea grăbiţi. Îi vedea prin binoclu, legănându-se veseli, înainte şi înapoi, în loc să-şi facă meseria cu scrupulozitate, cum se cădea să o facă orice angajat al guvernului. Din această cauză nu făcu legătura cu numeroasele ocazii în care asistase la efectuarea aceloraşi mişcări de către vameşii japonezi care verificau, ce-i drept, mult mai amănunţit, maşinile americane, germane sau suedeze sosite în portul Yokohama.

— Dar asta înseamnă că trebuie să rămânem aici câteva zile! izbucni căpitanul.

— Poate chiar o săptămână, îl linişti încrezător agentul comercial.

— Dar nu este loc decât pentru o singură navă. Peste şaptezeci de ore trebuie să sosească Nissan Voyager.

— N-am ce face.

— Dar programul…

Vocea căpitanului trăda groază pură.

— Vă repet că n-am ce face, îi zise agentul cu un aer senin omului care tocmai îşi văzuse dărâmată lumea, lumea previzibilă cu care era obişnuit.

— Cu ce putem fi de ajutor? întrebă Seiji Nagumo.

— La ce te referi? se interesă funcţionarul din Departamentul Comerţului.

— La acest accident teribil.

Nagumo era cu adevărat îngrozit. Construcţiile tradiţionale japoneze din lemn şi hârtie cedaseră de mult locul altora mai solide, însă groaza de incendii rămăsese inoculată adânc în sufletul locuitorilor insulei. Cetăţeanul care permitea ca incendiul izbucnit pe proprietatea sa să se extindă asupra celor învecinate era încă supus

sancţiunilor juridice, în afară de oprobriul public. Se simţea sincer ruşinat la gândul că un produs fabricat în ţara sa dusese la un sfârşit atât de îngrozitor.

— Nu sunt încă în posesia unui comunicat oficial al guvernului nostru, dar, vorbind numai în numele meu, sunt de părere că este o tragedie imposibil de redat în cuvinte. Te asigur că vom deschide şi noi o anchetă.

— Seiji, e cam târziu pentru asta. Dacă ţii minte, am discutat chiar despre aşa ceva…

— Da, într-adevăr, recunosc, dar trebuie să înţelegi că şi dacă am fi ajuns la o înţelegere, materialele respective ar fi fost deja pe bandă… nu ar fi avut mare importanţă pentru oamenii aceia.

Cu toate acestea, negociatorul american trăia o mare satisfacţie. Moartea celor din Tennessee era, într-adevăr, un fapt regretabil, dar, cu toată tragedia evenimentelor, era încântat că avea prilejul să-şi ia revanşa în faţa acestui ticălos arogant cu care lucra de trei ani.

— Seiji-san, aşa cum am spus, este cam târziu. Bănuiesc că vom accepta o oarecare cooperare din partea voastră, dar avem treaba noastră de făcut. În fond, sunt convins că vei înţelege că protejarea vieţii şi a securităţii cetăţenilor americani este sarcina guvernului Statelor Unite. E limpede că am neglijat sarcina şi suntem datori să ne reparăm această greşeală nefericită.

— Robert, ceea ce putem face este să subvenţionăm operaţiunile. Mi s-a spus că producătorii noştri de automobile vor angaja ei înşişi inspectori care să verifice maşinile din porturile voastre…

— Seiji, nu putem accepta aşa ceva. Nu putem lăsa reprezentanţii producătorilor să îndeplinească funcţii guvernamentale.

Era un neadevăr şi funcţionarul o ştia prea bine. Asemenea lucruri se făceau în mod frecvent.

— În interesul păstrării relaţiilor comerciale amicale dintre ţările noastre, ne oferim să suportăm toate cheltuielile suplimentare cerute de guvernul vostru. Noi…

Nagumo se opri brusc, văzând mâna ridicată a partenerului său.

— Seiji, sunt nevoit să te rog să te opreşti aici. Te rog, înţelege că ceea ce propui tu ar putea fi considerat, din punctul de vedere al principiilor noastre etice, drept o tentativă de mituire.

Câteva clipe cuvintele le îngheţară amândurora pe buze.

— Ascultă, Seiji, după votarea noii legi, situaţia se va rezolva repede.

Asta avea să se întâmple foarte curând. O mare de scrisori şi telegrame fuseseră expediate de grupuri de „cetăţeni” constituite ad-hoc – primii care adulmecaseră asemenea rechinilor mirosul sângelui în apă fuseseră cei din sindicatul lucrătorilor din industria de automobile, care incitau lumea să telefoneze la sediul Western Union

tocmai în acest scop. Surse bine informate considerau că proiectul de lege Trent, care ocupa deja locul de frunte pe lista audierilor de la Capitol Hill, urma să fie înaintat în mai puţin de două săptămâni preşedintelui spre semnare.

— Dar proiectul de lege propus de Trent…

Funcţionarul din Departamentul Comerţului se aplecă peste birou.

— Seiji, care-i problema? Mulţumită proiectului de lege Trent, preşedintele, cu asentimentul juriştilor din Departamentul Comerţului, va putea promulga legi comerciale identice cu cele din ţara ta. Cu alte cuvinte, legile voastre vor fi reflectate ca într-o oglindă aici, la noi. Atunci cum ar putea fi un lucru incorect să aplicăm legile corecte ale ţării tale produselor voastre, aşa cum voi le aplicaţi celor ale noastre?

Până în momentul acela Nagumo nu pricepuse prea bine unde ţintea partenerul său.

— Dar nu înţelegi! Legile noastre corespund tradiţiilor pe care le avem. Ale voastre sunt diferite şi…

— Da, Seiji, ştiu asta. Legile voastre sunt făcute să apere industria împotriva concurenţei neloiale. Noi vom face în curând acelaşi lucru. Asta-i partea neplăcută. Partea plăcută este că, de fiecare dată când veţi deschide o nouă piaţă de desfacere a produselor noastre, noi vom face acelaşi lucru pentru voi. Vestea proastă, Seiji, este că vom aplica propriile voastre legi produselor pe care le exportaţi şi abia atunci, prietene, vom vedea cât de corecte sunt, după criteriile noastre de apreciere. De ce eşti supărat? De ani de zile îmi spui că legile voastre nu constituie o piedică în calea relaţiilor noastre comerciale şi că singura vină o poartă industria americană, care este incapabilă să negocieze cu Japonia tot atât de profitabil ca voi cu noi.

Se lăsă pe spate, surâzând.

— În regulă, acum vom vedea cât de exacte au fost informaţiile tale. Sper că nu ai de gând să-mi spui că m-ai indus în eroare în anumite privinţe, nu-i aşa?

Dacă ar fi fost creştin, Nagumo ar fi murmurat Dumnezeule! Dar spiritualitatea religiei sale dicta un alt soi de reacţii interne, cu toate că în esenţă aveau aceeaşi semnificaţie. Fusese tratat drept mincinos, dar partea proastă era că… acuzaţia era fondată.

Proiectul de lege Trent, denumit oficial Amendamentul Trent, fu prezentat publicului american chiar în seara aceea, după ce fusese îndelung dezbătut de purtătorii de cuvânt. Avea o simplitate de concepţie elegantă. Purtătorii de cuvânt ai Administraţiei şi chiar Trent în persoană explicară că legea prevedea constituirea unui comitet restrâns de jurişti şi experţi în tehnica comerţului din cadrul departamentului de resort, secondaţi de organele competente din domeniul comerţului internaţional, împuterniciţi să analizeze normele

comerciale străine în scopul formulării unei reglementări care să reproducă prevederile acestora cât mai fidel, după care le vor înainta Secretarului Comerţului. Acesta le va prezenta preşedintelui care, la rândul său, era împuternicit să le promulge prin hotărâre executivă. Ordinul putea fi validat printr-o majoritate simplă a celor două Camere ale Congresului, prevedere menită să evite contestaţiile juridice pe baza separării puterilor. Amendamentul Trent avea şi o ultimă clauză potrivit căreia îşi înceta automat existenţa după patru ani de la intrarea sa în vigoare, dacă nu era promulgat de către Congres din nou şi reaprobat de preşedintele în funcţie. Această menţiune conferea legii un caracter provizoriu, care lăsa de înţeles că singurul său scop era stabilirea unor relaţii comerciale libere între naţiuni. Era o minciună făţişă, dar una foarte credibilă, chiar şi pentru cei care cunoşteau adevărul.

— Ce ar putea fi mai corect decât asta? se întrebă Trent retoric. Nu facem decât să copiem legile altor ţări. Dacă aceste legi sunt corecte faţă de comerţul american, trebuie să fie corecte şi faţă de industriile altor ţări. Prietenii noştri japonezi, continuă el zâmbind, ne repetă de ani de zile că legile lor nu sunt discriminatorii. În regulă. Vom folosi legile lor, tot atât de corect ca şi ei.

Trent se amuză privindu-l pe bărbatul de la celălalt capăt al mesei strâmbându-se. Fostul adjunct al Secretarului de Stat, care în prezent câştiga un milion de dolari pe an ca lobbyist al firmelor Sony şi Mitsubishi, şedea ţeapăn, căutând cu disperare să spună ceva inteligent, iar Trent îi putea citi gândurile pe faţă. Nu găsea nimic de replicat.

— Acesta ar putea însemna un adevărat război economic… începu el, dar fu întrerupt în clipa următoare.

— Sam, nici Convenţia de la Geneva nu a dus la declanşarea unor războaie, nu-i aşa? Pur şi simplu a aplicat aceleaşi reguli de conduită tuturor participanţilor la conflict. Dacă insinuezi că folosirea reglementărilor japoneze în porturile americane va duce la izbucnirea unui război, atunci înseamnă că acest război există deja, iar tu lucrezi de un timp pentru partea adversă, corect?

Peroraţia lui avu ca rezultat câteva clipe de tăcere jenantă. La o asemenea întrebare era imposibil de răspuns.

— Oho! exclamă Ryan în sufrageria locuinţei sale, într-una din puţinele sale ore de răgaz.

— Are adevărate instincte de ucigaş, observă la rândul său Cathy, ridicându-şi privirea de pe un raport medical.

— Aşa este. Că veni vorba despre rapiditate, de-abia ieri am primit raportul.

— Ei bine, după părerea mea au dreptate. Tu ce crezi?

— Cred că lucrurile se cam precipită, zise Jack, continuând după câteva clipe de tăcere: Cât de capabili sunt medicii lor?

— Medicii japonezi? După criteriile noastre, nu cine ştie ce.

— Serios?

Sistemul medical japonez constituia un subiect de profundă emulaţie. În definitiv, acolo totul era „gratuit”.

— Cum adică?

— Se ploconesc prea mult, răspunse Cathy, întorcându-se din nou la notiţele sale. Profesorul are întotdeauna dreptate, chestii de genul ăsta. Medicii tineri nu sunt lăsaţi niciodată să se descurce singuri, iar când ajung la vârsta la care ar putea fi ei înşişi profesori, uită cam tot ce au învăţat.

— Cât de des ţi se întâmplă să te înşeli, doamnă profesor în chirurgie oftalmică? chicoti Jack.

— Practic, niciodată, îşi ridică din nou privirea Cathy, dar nici nu-i împiedic pe cei interesaţi să se întrebe de ce. Acum avem la Wilmer trei tipi din Japonia. Sunt medici buni, cu cunoştinţe tehnice bogate, dar cam rigizi. Încercăm să le schimbăm mentalitatea. Nu e uşor.

— Şeful are întotdeauna dreptate…

— Nu, nu întotdeauna, zise Cathy, făcând câteva adnotări pe marginea raportului pe care-l avea în faţă.

Ryan întoarse capul, întrebându-se dacă nu cumva tocmai aflase ceva important.

— Sunt pricepuţi la elaborarea unor tratamente noi?

— Jack, de ce crezi că vin la noi să facă practică? De ce crezi că sunt atât de mulţi japonezi la universitatea de pe Charles Street? De ce crezi că sunt atât de mulţi în ţara noastră?

La Tokio era nouă dimineaţa şi ştirea venită din America prin intermediul sateliţilor pătrunse în fiecare birou de director din oraş. Conversaţia era tradusă în japoneză de traducători cu pregătire superioară. Totul era înregistrat pe bandă, pentru a fi analizat ulterior, deşi ceea ce auzeau era edificator pentru fiecare manager.

Aşezat la biroul său, Kozo Matsuda tremura. Îşi ascunse mâinile nesigure în poală, ferindu-le de privirea celor adunaţi în încăpere. Ceea ce înţelegea în ambele limbi – vorbea engleza foarte bine – îl cutremura. Ceea ce vedea era, admiţând că se putea şi mai rău. Corporaţia sa pierdea deja bani din cauza… unor nereguli de pe piaţa internaţională. Nu mai puţin de o treime din producţia companiei sale lua drumul Americii şi dacă acest segment al afacerii era în vreun fel periclitat…

Interviul continua cu o serie de imagini în prim-planul cărora se vedea nava Nissan Courier, ancorată la Baltimore, precum şi sora sa geamănă, Nissan Voyager, legănându-se pe valuri în Golful

Chesapeake. O altă navă transportoare de automobile tocmai trecuse de Capul Virginia, iar prima sosită nu era descărcată nici măcar pe jumătate. Singurul motiv pentru care erau prezentate aceste nave anume îl constituia distanţa mică ce separa Baltimore de Washington. Aceeaşi stare de lucruri putea fi întâlnită în porturile Los Angeles, Seattle şi Jacksonviile. De parcă aceste maşini ar servi la transportul ilegal de droguri, îşi zise Matsuda. Era sfâşiat între un sentiment de revoltă şi unul de panică nedefinită. Dacă americanii vorbeau serios, atunci...

Nu, era imposibil.

— Ce părere aveţi despre eventualitatea unui război economic? i se adresă Jim Lehrer lui Trent.

— Jim, am spus-o de ani de zile, ne aflăm în război economic cu Japonia de o generaţie. Noi n-am făcut altceva decât să nivelăm terenul pentru toţi participanţii.

— Degenerarea situaţiei nu ar atrage după sine lezarea intereselor americane?

— Care sunt acele interese, Jim? Merită să moară copii în incendii în numele acestor interese mercantile? replică tăios Trent.

La auzul acestor cuvinte, Matsuda se strâmbă. Era o imagine prea brutală pentru bărbatul a cărui primă amintire din copilărie se lega de zorii zilei de 10 martie 1945. Nu împlinise încă trei ani când mama sa plecase, purtându-l în braţe pe copilul care nu-şi putea dezlipi ochii de pe vâlvătaia de foc generată de bombardierele din escadrila 21 a lui Curtis Lemay. Mulţi ani după aceea se trezise din somn ţipând şi toată viaţa sa de adult se desfăşurase sub semnul relaţiilor pacifiste. Studiase istoria, aflase cum şi din ce cauză izbucnise războiul, cum americanii îi împinseseră pe ai lui într-un colţ din care nu exista decât o unică scăpare – şi aceea falsă. Îşi zisese că poate Yamata avea dreptate, poate că totul nu era decât o maşinaţiune a americanilor. La început, forţaseră implicarea Japoniei în război, o zdrobiseră pentru a anihila ascendentul natural al unei naţiuni a cărei menire era să îşi măsoare forţele cu puterea americană Cu toate acestea, nu putea înţelege cum de aşa-numiţii zaibatsu din vremurile acelea, membri ai Societăţii Dragonului Negru, nu găsiseră o cale mai potrivită, pentru că, în definitiv, războiul era un lucru îngrozitor. Nu era oare preferabilă pacea, cât ar fi fost de umilitoare, distrugerii teribile provocate de un război?

Acum însă lucrurile stăteau altfel. Acum era unul de-ai lor şi îşi dădea seama de toate implicaţiile ce decurgeau din refuzul de a intra în luptă. Greşeau oare atât de mult? se întrebă el, uitând de televizor şi de traducătorul de lângă el. Ei erau în căutarea unei stabilităţi economice reale pentru Japonia: Sfera de Prosperitate Reciprocă din Asia Orientală.

Potrivit cărţilor de istorie din tinereţea lui, totul nu era decât o minciună; dar oare aşa stăteau lucrurile?

Pentru ca economia ţării sale să poată funcţiona, ea avea nevoie de resurse, de materii prime, însă Japonia nu avea practic nimic, în afară de cărbune, iar acesta polua aerul. Japonia avea nevoie de bauxită, de petrol, aproape de orice putea fi obţinut din import şi transformat în produse finite, gata de export. Aveau nevoie de bani pentru a cumpăra materii prime, iar aceşti bani erau asiguraţi de cumpărătorii produselor finite. Dacă America, cel mai mare şi mai important partener economic al ţării sale, înceta tranzacţiile economice cu Japonia, sursa de bani lichizi seca brusc. Era vorba de aproape şaizeci de miliarde de dolari.

Desigur, vor urma o serie de ajustări. Pe pieţele financiare internaţionale, yenul va fi raportat la dolar şi la toate celelalte monede din lume. Urmarea va fi o ieftinire a produselor japoneze…

Europa avea să urmeze şi ea exemplul, de asta era convins. Reglementările comerciale, deja rigide, vor deveni şi mai stricte decât cele americane, antrenând reducerea acestui surplus economic şi, în acelaşi timp, prăbuşirea valorii yenului. Vor avea nevoie de mai mulţi bani pentru a procura materiile prime fără de care economia ţării n-ar putea supravieţui. Asemenea prăbuşirii într-o prăpastie, căderea va deveni din ce în ce mai rapidă şi singura consolare era că el nu va fi acolo ca să contemple sfârşitul, pentru că până atunci acest birou nu va mai fi al lui. Va fi dezonorat, împreună cu toţi colaboratorii săi. Poate că unii vor prefera moartea, dar aceştia vor fi puţini. Vechea tradiţie, născută dintr-o civilizaţie plină de mândrie, dar săracă în orice altă privinţă, era de-acum doar un apanaj al televiziunii. Viaţa era prea plăcută ca să renunţi la ea cu uşurinţă… dar oare chiar aşa era? Ce viitor va avea ţara sa în următorii zece ani? Reîntoarcerea la sărăcie… sau… poate altceva?

Matsuda ştia că decizia îi va aparţine parţial, pentru că în realitate guvernul ţării sale nu era decât o prelungire a voinţei colective a celor asemenea lui. Îşi privi mâinile tremurânde, aşezate pe genunchi. Înainte de a întinde mâna şi de a ridica receptorul, îi concedie cu un gest elegant al capului pe cei doi funcţionari.

Clark avea senzaţia neplăcută a unui zbor „pe vecie” şi, deşi compania aeriană KAL adusese îmbunătăţiri parcului de avioane, ridicându-le la nivelul celor de clasa întâi, nu se schimbaseră prea multe; nici chiar stewardesele drăguţe, îmbrăcate în frumoase costume tradiţionale, nu reuşeau să şteargă prima impresie. Cu prilejul altor zboruri văzuse deja două din cele trei filme, iar cel de-al treilea nu era deloc interesant. Ştirile transmise prin radio îi reţinuseră atenţia timp de patruzeci de minute, cât să se pună la curent cu

evenimentele din lume, dar după aceea începuseră să se repete, iar memoria sa bine antrenată nu avea nevoie de aşa ceva. Jurnalul oferit de compania KAL nu reţinea atenţia mai mult de treizeci de minute – şi asta cu indulgenţă – iar ziarele americane nu aveau să-i ofere nimic nou. Nu rămânea altceva decât o plictiseală apăsătoare. Cel puţin Ding se putea distra citind un curs. Acum răsfoia lucrarea clasică a lui Massey, Dreadnought, despre prăbuşirea relaţiilor internaţionale, în urmă cu un secol, datorită faptului că unele naţiuni europene – mai bine zis, conducătorii lor – nu dăduseră dovadă de imaginaţia necesară păstrării păcii. Clark îşi aducea aminte că o citise la scurt timp după apariţie.

— Nu prea reuşesc, nu-i aşa? îşi întrebă colegul după vreo oră de lectură, privind peste umărul acestuia.

Ding citea încet, rumegând fiecare cuvânt în parte. În fond, era material de studiu.

— Nu e prea amuzant, John.

Chavez îşi ridică privirea de pe notiţe şi se întinse, lucru mult mai uşor pentru un om cu conformaţia lui măruntă decât pentru unul asemenea lui Clark.

— Profesorul Alpher mi-a cerut să scriu o lucrare despre trei sau patru greşeli capitale, decizii eronate, chestii de genul ăsta. Dar ştii ceva? Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să-şi iasă din propria piele, să privească înapoi şi să vadă despre ce era vorba, dar tâmpiţii n-au ştiut cum să procedeze. N-au putut fi obiectivi.

De fapt, nu au judecat deloc. Aveau o grămadă de idei tactice măreţe, dar nu s-au gândit niciodată cu adevărat unde vor ajunge. Ştii, nu mi-e greu să descopăr greşelile şi să le prezint, frumos ambalate, profesorului, dar va fi apă de ploaie. Nu deciziile au fost problema. Problema a constat în oamenii care le-au luat. Au fost plătiţi să nu vadă în perspectivă, înţelegi?

Chavez îşi frecă ochii, recunoscător pentru clipa de respiro. Studia de unsprezece ore, cu mici întreruperi pentru masă şi necesităţi fiziologice.

— Nu mi-ar strica să alerg câteva mile, mormăi el, plictisit de zbor.

John îşi privi ceasul.

— Încă patruzeci de minute. Am început deja să coborâm.

— După părerea ta, politicienii de azi sunt altfel? întrebă Ding obosit.

Clark izbucni în râs.

— Băiete, care este singurul lucru din lume care nu se schimbă niciodată?

Ofiţerul cel tânăr surâse.

— Mda, iar cel de-al doilea este că, atunci când o dau în bară, oamenii ca noi trag ponoasele.

Se ridică şi porni spre toaletă ca să se spele pe faţă. Privindu-se în oglindă, se simţi recunoscător pentru faptul că aveau să petreacă o zi într-una din casele conspirative ale Agenţiei. Avea nevoie de o baie bună şi de puţină relaxare, înainte de a îmbrăca noua identitate pe care o cerea misiunea aceasta. Poate că va avea timp chiar să îşi înceapă lucrarea.

Aruncându-şi privirea pe hublou, Clark zări peisajul coreean, scăldat în lumina trandafirie a răsăritului. Puştiul începea să-şi dea aere de intelectual faţă de el. Băiatul era inteligent, dar ce se va întâmpla când Ding va scrie în teza sa formule de genul tâmpiţii nu ştiau cum...? În definitiv, se referea la Gladstone şi la Bismarck. Asta îl amuză aşa de tare, încât fu cuprins de un acces de tuse. Deschizând ochii, îşi văzu colegul ieşind din toaletă. Ding fu la un pas de a se lovi de una dintre stewardese şi Clark remarcă faptul că, deşi se trase în lături pentru a-i face fetei loc să treacă, zâmbind politicos, nu întoarse privirile după ea, gest pe care l-ar fi făcut orice alt bărbat când era vorba de o persoană atât de tânără şi de atrăgătoare. Era limpede că gândurile sale erau preocupate de o altă femeie.

La naiba, se îngroaşă gluma.

Murray aproape că explodă.

— Nu putem face asta acum! Pe toţi dracii, Bill, am aranjat totul, mai mult ca sigur că informaţiile vor fi făcute publice, iar acest lucru nu este corect faţa de Kealty şi cu atât mai puţin faţă de martora noastră.

— Dan, noi lucrăm pentru preşedinte, remarcă Shaw. Iar ordinul a fost dat de el personal. Şi, de fapt, de când îţi pasă atât de mult de Kealty?

Erau aceleaşi cuvinte pe care Shaw i le adresase preşedintelui Durling. Chiar dacă era sau nu era un violator nenorocit, avea dreptul la o judecată dreaptă şi la posibilitatea de a se apăra. Din acest punct de vedere, FBI-ul era puţin obsedat, însă adevăratul motiv pentru care ţinea atât de mult la fair-play-ul acţiunilor judecătoreşti era acela că, după ce condamnai un individ după toate regulile jocului, puteai fi sigur că l-ai încolţit pe nenorocitul care trebuia. În acelaşi timp, recursurile deveneau mai uşor de suportat.

— Chestia asta cu accidentul, nu-i aşa?

— Mda. Nu vrea două ştiri de senzaţie pe primele pagini ale ziarelor. Povestea asta economică e destul de serioasă şi înseamnă că la ora asta Kealty mai poate aştepta o săptămână, două Dan, domnişoara Linders a aşteptat câţiva ani, ce mai contează două săptămâni...

— Da şi o ştii foarte bine, izbucni Murray.

Făcu o pauză jenată.

— Îmi cer scuze, Bill. Ştii ce vreau să spun. Ceea ce voia să spună era cât se poate de simplu: avea un caz gata să fie supus deliberărilor şi sosise momentul să-i dea drumul. Pe de altă parte, nu-l putea refuza pe preşedintele ţării.

— A stat deja de vorbă cu cei de la Capitol Hill. Vor păstra secretul.

— Dar nu şi funcţionarii lor.

10
Seducţie

— Sunt de acord că nu este bine, zise Chris Cook.

Nagumo stătea cu privirile pironite asupra covorului din camera de zi. Era prea uluit de evenimentele ultimelor câteva zile pentru a fi furios. Era ca şi cum ar fi aflat că se apropia sfârşitul lumii, iar el nu putea face nimic pentru a-l împiedica. Era doar un funcţionar al Ministerului de Externe, care nu lua parte la negocierile la nivel înalt. Dar aceasta era numai faţada. Sarcina lui era de a fixa cadrul necesar poziţiilor de negociere ale ţării sale şi, în plus, de a culege informaţii secrete despre intenţiile reale ale americanilor, astfel încât şefii săi să ştie exact ce mutări de deschidere să facă şi până unde puteau merge cu insistenţele. În fapt, Nagumo era ofiţer de contrainformaţii, chiar dacă titulatura sa oficială era alta. Datorită acestui fapt, era personal interesat şi, în mod surprinzător, afectat de întregul proces. Seiji se considera un apărător şi protector al ţării şi poporului său şi, în acelaşi timp, o punte de legătură cinstită între ţara sa şi America. Dorea ca americanii să aprecieze poporul şi civilizaţia sa. Dorea să se bucure de produsele lor. Dorea ca America să vadă în Japonia un egal al său, un prieten bun şi înţelept, de la care avea ce învăţa. Americanii erau nişte oameni pasionali, adeseori incapabili de a-şi da seama de adevăratele lor necesităţi – aşa cum se întâmplă frecvent cu oamenii mândri şi răzgâiaţi. Poziţia actuală a Americii faţă de relaţiile comerciale putea fi comparată cu o palmă primită din partea propriului copil. Oare nu îşi dădeau seama că aveau nevoie de Japonia şi de produsele sale? Nu instruise chiar el personal funcţionari americani din domeniul comerţului atâţia şi atâţia ani de zile?

Cook începu să se foiască în fotoliu. La rândul său, era un ofiţer experimentat al Departamentului de Stat şi se pricepea să citească gândurile oglindite pe feţele oamenilor. În fond, erau prieteni şi, mai mult decât atât, Seiji reprezenta garanţia lui pentru o viaţă îndestulată după ce va ieşi din serviciul guvernamental.

— Dacă te linişteşte puţin, e vorba de treisprezece.

— Hm? ridică Nagumo ochii.

— Data când va fi distrusă ultima rachetă. Ce m-ai rugat să aflu. Ţii minte?

Nagumo clipi, amintindu-şi cu greu de întrebarea pe care o pusese mai devreme.

— De ce atunci?

— Preşedintele se va afla la Moscova. Acum n-au mai rămas decât

o mână de proiectile. Nu cunosc numărul exact, dar sunt mai puţine de douăzeci, de ambele părţi. Ultima rachetă o păstrează pentru vinerea viitoare. E o coincidenţă puţin stranie, dar aşa s-a făcut programarea. Băieţii de la televiziune au fost puşi deja în temă, dar păstrează deocamdată tăcerea. În ambele locuri vor fi instalate camere de luat vederi care vor prezenta simultan distrugerea ultimelor două rachete.

Cook tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Deci, aceasta este data ceremoniei despre care îmi vorbeai, aceea în memoria bunicului tău.

— Îţi mulţumesc, Chris.

Nagumo se ridică şi se îndreptă spre bar ca să-şi umple din nou paharul. Nu ştia motivul pentru care ministerul avea nevoie de această informaţie, dar primise ordin şi trebuia să se conformeze.

— Prietene, ce putem face?

— Nu prea multe, Seiji, cel puţin nu acum. Ţii minte ce ţi-am povestit despre rezervoarele alea blestemate de benzină? Ţi-am spus că nu e bine să te încurci cu un om ca Trent. De ani de zile aşteaptă un prilej ca acesta. Uite, azi am fost la Capitol Hill şi am stat de vorbă cu oamenii. Nu am mai văzut telegrame sau scrisori ca astea primite acum, iar CNN nu vrea să lase povestea din mână.

— Ştiu, zise Nagumo, dând din cap.

Era ca un film de groază. Senzaţia zilei era Jessica Denton. Vindecarea ei era urmărită de toată ţara, ca şi de o mare parte a ţărilor lumii. Fetiţa se întorsese de la marginea mormântului, iar starea ei actuală era considerată drept „critică”. În faţa rezervei sale se aflau o mulţime de flori care lăsau impresia unei grădini luxuriante. A doua ştire de senzaţie a zilei era cea referitoare la înmormântarea părinţilor şi a fraţilor săi, ceremonie întârziată de formalităţile medicale şi legale. Participaseră sute de persoane, inclusiv toţi membrii Congresului originari din Tennessee. Preşedintele companiei producătoare de automobile îşi manifestase şi el intenţia de a participa la înmormântare, pentru a-şi cere personal scuze familiei, dar fusese sfătuit să renunţe din motive de securitate. Se mulţumise să-şi exprime regretul, în numele întregii companii, pe postul de televiziune, promiţând totodată că va suporta toate cheltuielile de spitalizare şi educare a micuţei Jessica, fără a uita să sublinieze că avea şi el două fiice. Ceva şchiopăta. În Japonia, scuzele sincere aveau o mare greutate, aşa cum se întâmplase atunci când se prăbuşise unul din avioanele 747 ale companiei Boeing, omorând câteva sute de cetăţeni japonezi. În America însă lucrurile stăteau altfel, fapt comunicat de Nagumo superiorilor săi. Avocatul familiei Denton, un jurist faimos şi foarte abil, îi mulţumise preşedintelui companiei pentru scuzele prezentate, dar declarase sec că răspunderea morţii celor

cinci persoane era de-acum de notorietate publică, fapt ce uşura mult pregătirea cazului. De-acum era o simplă chestiune financiară. Se zvonea deja că avocatul va cere un milion de dolari.

Compania Deerfield Auto Parts se afla în negocieri cu toate uzinele de asamblare din Japonia şi Nagumo ştia că firma din Massachussets va beneficia de condiţii extrem de favorabile, însă nu neglijase să-i atragă atenţia Ministrului de Externe că, aşa cum spunea un proverb american, „zăvorau poarta grajdului după ce-a fugit calul”. Nu va fi nici pe departe vorba de controlul asupra pierderilor, ci de o recunoaştere suplimentară a greşelii comise, lucru nerecomandabil în condiţiile jurisdicţiei americane.

În ţară, ştirea fusese digerată mai îndelung. Oricât de îngrozitor ar fi fost accidentul produs, el părea un lucru minor, iar comentariile de televiziune aduseseră ca exemplu incidentul în care fusese implicat avionul 747, pentru a demonstra că asemenea accidente se produceau destul de frecvent şi că americanii fuseseră aceia care purtau răspunderea unei nenorociri mult mai mari ce se abătuse asupra poporului japonez. Însă în ochii americanilor versiunea japoneză părea a fi mai degrabă o justificare decât o comparaţie, iar americanii care o susţineau erau cunoscuţi ca figurând pe statele de plată nipone. Totul se ducea de râpă. Ziarele publicau liste cu numele unor oficialităţi guvernamentale care acceptaseră asemenea slujbe, menţionând funcţiile pe care le îndepliniseră şi remuneraţiile aferente, comparându-le cu ceea ce făceau în prezent şi sumele cu care erau retribuiţi aceştia. Termenul cel mai blând cu care erau catalogaţi era acela de „mercenar”. Epitetul cel mai frecvent folosit era însă acela de „trădător”, în special de către membrii organizaţiilor sindicale şi candidaţii la funcţii în Congres.

Cu aceşti oameni nu se putea sta de vorbă.

— Ce-o să se întâmple, Chris?

Cook îşi puse paharul pe masă, cântărindu-şi propria poziţie şi deplângând proasta inspiraţie în alegerea momentului. Începuse deja să-şi taie craca de sub picioare. Mai avea de aşteptat câţiva ani înainte de a putea beneficia de toate drepturile cuvenite pensionarilor – îşi făcuse calculele de câteva luni. Vara trecută, Seiji îi dăduse de înţeles că, pentru început, venitul său net va fi de patru ori mai mare şi că patronii săi aveau mare încredere în planificarea pensiilor; în definitiv, nu îşi va pierde pensia acordată de guvernul federal. Aşa că intrase în horă. Începuse prin a se adresa ireverenţios superiorilor şi a lăsa de înţeles, cui voia să-l asculte, că, după părerea sa, politica economică a ţării sale se afla în mâinile unor incompetenţi, convins fiind că vorbele sale vor ajunge la urechile cui trebuia. Apoi redactase câteva rapoarte de uz intern, care spuneau acelaşi lucru în termeni birocratici. Trebuia să aranjeze astfel lucrurile, încât plecarea sa să nu

ia pe nimeni prin surprindere şi să pară mai degrabă o chestiune de principiu decât una de interes material. Problema era că, acţionând astfel, pusese de fapt punct carierei sale. Nu va mai fi promovat niciodată şi, în cazul în care îşi putea păstra postul din Departamentul de Stat, cel mai bun lucru la care putea spera era un post de ambasador, poate în… Sierra Leone, iar asta dacă nu descopereau un loc mai ascuns de lume. Poate chiar Guineea Ecuatorială. În mijlocul gângăniilor.

Eşti compromis, îşi zise Cook şi trase adânc aer în piept, înainte de a sorbi din pahar.

— Seiji, trebuie să gândim în perspectivă. PRC – aici nu putea spune explicit Proiectul de Reformă Comercială – va trece prin Congres în mai puţin de două săptămâni, iar preşedintele îl va semna. La Departamentele Comerţului şi Justiţiei au început deja să se formeze grupele de lucru. Desigur, va participa şi Departamentul de Stat. Au fost trimise telegrame la mai multe ambasade, prin care se solicită obţinerea unor copii referitoare la reglementările comerciale din toată lumea…

— Nu numai la ale noastre? întrebă Nagumo surprins.

— Intenţionează să le compare pe ale voastre cu cele provenind din alte ţări cu care avem relaţii economice mai puţin… controversate în momentul de faţă.

Cook trebuia să fie foarte atent la ce spunea. În fond, avea nevoie de omul acesta.

— Ideea este de a obţine un termen de comparaţie pentru legile ţării tale. Oricum, acest lucru va necesita un anumit timp, Seiji.

Ceea ce nu era un lucru prea rău, îşi zise Cook. În fond, îi asigura slujba atunci când – şi dacă – va trece de la un patron la altul.

— Vei face parte din grupul de lucru?

— Probabil că da.

— Chris, ajutorul tău va fi inestimabil, zise Nagumo încet, în timp ce gândurile îi alergau cu repeziciune. Îţi pot da o mână de ajutor în interpretarea legilor noastre… desigur, în mod confidenţial, adăugă el, agăţându-se de firul de pai care i se întindea.

— Seiji, adevărul e că nu intenţionez să rămân prea mult în Zona Crepusculară. Ne-au rămas ochii la o casă nouă şi…

— Chris, avem nevoie de tine acolo unde eşti. Avem… eu personal am nevoie de tine să ne ajuţi în aplanarea acestei conjuncturi nefericite. Avem de-a face cu o situaţie critică, ce ar putea avea urmări grave pentru ambele ţări.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar…

Bani, suspină Nagumo, oamenii ăştia nu se gândesc decât la bani.

— Pot să fac demersurile necesare, zise el, mai mult pradă unui impuls necontrolat decât ca urmare a unui demers logic.

De multe ori i se întâmpla să realizeze ce făcea de-abia după ce rostea cuvintele... dar, la urma urmei, era curios să vadă reacţia lui Cook.

Adjunctul Secretarului de Stat rămase nemişcat câteva clipe. La rândul său, era atât de preocupat de evenimente, încât aproape că nu sesiză adevăratele implicaţii ale ofertei. Se mulţumi să dea din cap, fără a-l privi în ochi pe Nagumo.

Privit în retrospectivă, primul pas – divulgarea unor informaţii secrete – fusese mai greu, iar cel de-al doilea părea atât de uşor, încât lui Cook nici măcar nu-i trecu prin minte că încălca făţiş regulamentul federal. Tocmai acceptase să furnizeze informaţii unui guvern străin în schimbul unor avantaje materiale. În condiţiile date, părea un lucru cât se poate de logic. Îşi doreau mult casa aceea din Potomac şi nu peste mult timp vor trebui să-şi pregătească temeinic copiii pentru colegiu.

Dimineaţa aceea avea să persiste mult timp în memoria celor de la Nikkei Dow. Mult timp le trebuise oamenilor să realizeze ceea ce Seiji Nagumo ştia deja – că de data aceasta nu era vorba de o glumă. De data aceasta nu aveau de-a face numai cu orez sau cu componente electronice de calculator, nici cu automobile sau piese de rezervă, ori cu sisteme de telecomunicaţii, contracte de construcţie sau telefoane celulare. De fapt, era vorba de toate acestea la un loc, de douăzeci de ani de resentimente şi ură înăbuşite, poate justificate, poate nu, dar extrem de reale şi care răbufneau în acelaşi timp. Iniţial, editorii din Tokio nu acordaseră credit oamenilor lor din Washington şi New York şi îşi reformulaseră ştirile, astfel încât să se potrivească propriilor lor concluzii; încetul cu încetul însă reuşiseră să regândească informaţiile primite, ajungând ei înşişi la o concluzie cutremurătoare. Cu numai două zile în urmă ziarele decretaseră că proiectul de reformă Trent nu era decât o gogoaşă, o glumă, o noţiune născocită de câţiva oameni nechibzuiţi cu vechi sentimente de antipatie faţă de ţara noastră, sentimente care în curând vor dispărea de la sine. Acum era vorba de altceva. Astăzi se vorbea despre o evoluţie nefericită, a cărei şansă de legiferare nu poate fi ignorată cu desăvârşire.

O dată ce-i descifrezi codul, limba japoneză poate transmite informaţiile la fel de bine ca oricare altă limbă. În America, titlurile articolelor de ziar sunt mult mai explicite, dar aceasta nu este decât o expresie a lipsei de delicateţe tipice gaijin-ilor. În Japonia, vorbirea este mult mai eliptică, deşi mesajul nu pierde nimic din claritate şi exactitate. Milioanele de deţinători de acţiuni din Japonia, care citeau aceleaşi ziare de dimineaţă şi urmăreau ştiri de la televizor, ajunseră curând la o concluzie comună. Odată sosiţi la birouri, ridicară telefonul grăbiţi.

Nikkei Dow ajunsese odată la o valoare de bursă de peste treizeci de mii de yeni. La începutul anilor nouăzeci scăzuse la jumătate, astfel încât valoarea totală a acţiunilor abia depăşea datoria totală a guvernului SUA la acea dată, fapt ce trecuse neobservat în America – nu şi de cei care îşi retrăseseră banii din bancă, investindu-i în acţiuni, în aşteptarea unui câştig mai consistent decât dobânda anuală de 2%. Oamenii aceia pierduseră sume importante din economiile lor de o viaţă, fără a şti pe cine să tragă la răspundere pentru asta.

Nu vor repeta aceeaşi greşeală şi de data aceasta, îşi spuneau acele persoane. Sosise momentul să-şi lichideze acţiunile şi să depună iarăşi banii în bănci – instituţii financiare sigure, care ştiau să protejeze fondurile depunătorilor lor. Chiar dacă erau cam zgârciţi în privinţa dobânzii, măcar nu pierdeai nimic, în fond.

Reporterii occidentali ar fi apelat la termeni ca „avalanşă" sau „fluidizare" pentru a descrie fenomenul declanşat o dată cu intrarea în funcţiune a computerelor. În aparenţă, procesul nu avea nimic neobişnuit. Marile bănci comerciale, afiliate corporaţiilor uriaşe, expediau prin uşa din spate banii depuşi de cei ce intrau pe uşa din faţă, pentru a le proteja valoarea acţiunilor comune. Nu exista nici o altă posibilitate. Erau obligaţi să cumpere pachete mari de acţiuni, în încercarea anemică de a ţine piept valului distrugător. Pe parcursul unei singure zile, Nikkei Dow pierdu o şesime din valoarea netă pe care o deţinea şi, cu toate că analiştii susţineau că piaţa se afla mult sub valoarea reală şi că o reglare tehnică de amploare era inevitabilă, în sinea lor oamenii îşi spuneau că, dacă proiectul de lege american va fi aprobat, piaţa de desfacere a mărfurilor produse de ţara lor se va volatiliza aidoma ceţii de dimineaţă. Procesul nu mai putea fi oprit şi, cu toate că nimeni nu o spunea deschis, toată lumea o ştia. Iar bancherii mai bine decât oricine.

Pe Wall Street lucrurile stăteau altfel. Câţiva înţelepţi deplânseră amestecul guvernului în treburile bursei; apoi şi aceştia începură să gândească mai profund. În definitiv, era limpede pentru oricine că maşinile japoneze întâmpinau dificultăţi la vamă şi că tragedia de care se lega numele maşinilor Cresta nu avea să fie uitată prea curând, iar asta însemna că automobilele americane se vor vinde mai bine. Acesta era un lucru pozitiv pentru uzinele din Detroit, unde se asamblau maşinile şi pentru cele din Pittsburgh, care asigurau cea mai mare parte a oţelului necesar; era un lucru bun pentru miile de oraşe din America (Canada, Mexic) unde se fabricau piesele de rezervă. În sfârşit, era bine pentru toţi muncitorii care participau la fabricarea pieselor componente şi la asamblarea acestora şi care vor dispune astfel de mai mulţi bani, pe care-i vor putea cheltui după bunul lor plac. Cât de bine? Păi, cea mai mare parte a balanţei de plăţi

deficitare rezultată în urma legăturilor comerciale cu Japonia provenea din importul de automobile. În următoarele douăsprezece luni, cele treizeci de miliarde de dolari puteau fi alocaţi economiei americane, iar acesta era un lucru extraordinar, chiar şi pentru cineva neavizat. Cele treizeci de miliarde de dolari, împărţite între diferitele companii americane, vor aduce într-un fel sau altul profit marilor corporaţii. Chiar şi impozitele suplimentare plătite vor contribui la reducerea deficitului federal, diminuând astfel solicitările de bani şi, implicit, preţul obligaţiunilor guvernamentale. Economia americană va fi de două ori binecuvântată. Aţâţând puţin bucuria răutăcioasă a oamenilor în faţa ghinionului japonezilor, era mai mult ca sigur că aceştia se vor năpusti să-şi investească banii, înainte chiar de deschiderea birourilor de pe Wall Street.

Nu vor fi dezamăgiţi. Grupul Columbus se dovedi a avea o poziţie extrem de favorabilă pentru că achiziţionase, cu doar câteva zile în urmă, o serie de opţiuni legate de achiziţiile masive de automobile, ceea ce îi permitea să profite de creşterea bruscă a indicelui Dow cu 112 puncte.

La Comisia Federală pentru Rezerve din Washington plutea o atmosferă de îngrijorare. Aflându-se mai aproape de sediul puterii guvernamentale, deţineau informaţii confidenţiale din interiorul Departamentului Finanţelor privitor la mecanismul de funcţionare a proiectului de reformă Trent, astfel încât era cât se poate de limpede că, pentru o perioadă de timp, ţara va fi confruntată cu o penurie de automobile, până ce uzinele din Detroit vor reuşi să îşi mărească producţia proprie. Atâta timp cât companiile americane vor menţine ritmul lent de fabricaţie, America se va afla în situaţia clasică în care volumul de bani disponibili depăşea numărul automobilelor livrate. Aceasta însemna inflaţie; de aceea Comisia avea să anunţe în cursul aceleiaşi zile o mărire cu un sfert de procent a dobânzilor – temporar, desigur, li se spuse confidenţial oamenilor. Cu toate acestea, Consiliul de Conducere al Rezervelor Federale era de părere că, pe termen lung, procesul îşi va demonstra eficienţa. Din acest punct de vedere, ei dădeau dovadă de lipsă de perspectivă, dar, în momentul respectiv, aceasta era situaţia pe plan internaţional.

Chiar înainte ca această decizie să fie finală, „termenul lung” era luat în discuţie şi într-un alt colţ al lumii. Locul ales era bazinul cel mai mare din baia publică, închis cu această ocazie celorlalţi obişnuiţi ai aşezământului. Personalul acestuia fusese îndepărtat. Clienţii urmau să fie serviţi de asistenţii lor personali care, la rândul lor, îşi făceau prezenţa simţită cât mai puţin. De fapt, se renunţase chiar şi la obişnuita spălare rituală. După ce schimbaseră câteva formule scurte

de salut, bărbaţii îşi dezbrăcaseră sacourile şi îşi scoseseră cravatele, aşezându-se în cerc, pe podea, fără să mai piardă timp cu preliminariile uzuale.

— Mâine va fi chiar mai rău, observă unul dintre bancheri.

Asta fu tot ce avea de spus.

Yamata îşi plimbă privirea prin încăpere. Îi venea greu să-şi stăpânească râsul. Primele semne apăruseră deja cu cinci ani în urmă, când prima mare companie producătoare de automobile renunţase la politica asigurării serviciului pe viaţă. Cursul liber al afacerilor japoneze se sfârşise de fapt chiar în clipa aceea, lucru limpede pentru cei suficient de perspicace în înţelegerea fenomenului. În ochii tuturor celorlalţi, toate neregularităţile erau simple chestiuni de conjunctură, „erori" temporare, aşa cum le plăcea să spună, însă miopia de care dăduseră dovadă lucrase în favoarea lui Yamata. Elementul de şoc era cel mai bun aliat al său. Era dezamăgit, dar nu surprins de faptul că doar o mână de oameni dintre cei prezenţi în încăpere îşi dăduseră seama de ce se întâmplă cu adevărat. Aceştia erau, în majoritate, cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Yamata.

Asta nu însemna că el însuşi sau colegii săi se dovediseră imuni la necazurile care rezultaseră în atingerea unei rate a şomajului de aproape cinci la sută, ci pur şi simplu că ştiuseră să-şi controleze pierderile printr-o serie de măsuri bine gândite. Acele măsuri fuseseră suficiente pentru a-i pune pe bărbaţii care le luaseră în postura de modele de perspicacitate.

— Există o vorbă de pe vremea Revoluţiei Americane, remarcă sec unul dintre ei, care avea reputaţia unui intelectual. Dacă reţin bine, îi aparţine lui Benjamin Franklin. Ori ne spânzură pe toţi împreună, ori cu siguranţă că ne vor spânzura separat. Prieteni, dacă nu rămânem uniţi, vom fi distruşi. Unul câte unul sau toţi deodată, nu are importanţă cum.

— Şi o dată cu noi şi ţara, adăugă bancherul, atrăgându-şi recunoştinţa lui Yamata.

— Ţineţi minte când aveau nevoie de noi? întrebă Yamata. Aveau nevoie de bazele noastre ca să-i ţină în şah, să-i sprijine pe coreeni, să-şi repare navele. Ei bine, prieteni, acum de ce ar mai avea nevoie de noi?

— Da, însă avem noi nevoie de ei, remarcă Matsuda.

— Exact, Kozo, replică tăios Yamata. Avem atâta nevoie de ei, încât suntem dispuşi să ne distrugem economia naţională şi civilizaţia şi să aducem naţiunea la condiţia de supuşi. Din nou!

— Yamata-san, acum nu avem timp pentru asta, interveni blând un alt preşedinte de corporaţie. Cu prilejul ultimei întâlniri ne-ai propus un lucru foarte îndrăzneţ şi extrem de periculos.

— Eu am convocat întâlnirea de astăzi, remarcă demn Matsuda.

— Îţi cer iertare, Kozo, se înclină Yamata în semn de iertare.

— Trăim vremuri grele, Raizo, replică Matsuda, acceptând cu eleganţă scuzele şi adăugând: Înclin să mă alătur propunerii tale.

Yamata trase adânc aer în piept, furios pe sine însuşi pentru interpretarea greşită pe care o dăduse încordării celuilalt. Kozo are dreptate. Trăim vremuri grele.

— Te rog, prietene, împărtăşeşte-ne gândurile tale.

— Avem nevoie de americani… sau de altceva.

Cu excepţia unuia, care rămăsese cu privirea aţintită în pământ, toţi cei prezenţi întoarseră capul. Citindu-le gândurile întipărite pe feţe, Yamata făcu un efort spre a-şi stăpâni tulburarea, pentru că îşi dădu seama că vedea aievea ceea ce-şi dorise întotdeauna. Nu era vorba de dorinţă sau de iluzie. Era o realitate.

— Acum trebuie să analizăm un lucru grav, un joc cu o miză uriaşă. Dar mă tem că este un joc de la care nu ne putem sustrage.

— Putem s-o facem cu adevărat? întrebă cu disperare în glas unul dintre bancheri.

— Da. O putem face. Desigur, există un anumit grad de risc, nu neg. Dar multe lucruri sunt în favoarea noastră.

Le prezentă pe scurt faptele. În mod surprinzător, de data aceasta opiniile sale nu întâmpinară nici o rezistenţă. I se puseră întrebări, multe întrebări interminabile, la care era pregătit să răspundă, dar nimeni nu avu nici o reţinere. Probabil că unii dintre ei erau îngrijoraţi, îngroziţi chiar, dar Yamata îşi dădu seama că cel mai mult îi neliniştea gândul la ceea ce avea să se întâmple în dimineaţa următoare şi în cele care aveau să vină. Parcă vedeau sfârşitul modului de viaţă cu care se obişnuiseră, al câştigurilor grase, al prestigiului personal, iar acest lucru îi speria mai tare decât orice. Ţara le era datoare pentru tot ceea ce făcuseră, pentru drumul anevoios pe scara ierarhică a corporaţiilor lor, pentru munca şi sârguinţa de care dăduseră dovadă, pentru hotărârile juste pe care le luaseră. Astfel încât, deşi fără prea mult entuziasm, hotărârea fu luată de comun acord.

Prima sarcină pe care trebuia să o îndeplinească Mancuso în dimineaţa aceea era citirea ordinelor de zi. Asheville şi Charlotte trebuiau să renunţe la extrem de utila lor activitate, aceea de a urmări balenele din Golful Alaska şi să se alăture suratelor lor John Stennis, Enterprise şi celelalte în Operaţiunea DATELINE PARTNERS. Desigur, operaţiunea fusese planificată cu multe luni în urmă şi nu era decât o întâmplare fericită faptul că ordinul nu era în totalitate rupt de realitate în această zonă, unde flota înjumătăţită din Pacific era nevoită să suplinească lipsa efectivelor. Pe data de douăzeci şi şapte, la două săptămâni după încheierea Operaţiunii DATELINE PARTNERS, navele Stennis şi Big-E urmau să se îndrepte spre sud-vest, cu o

singură escală de curtoazie la Singapore, pentru a le schimba pe Ike şi pe Abe.

— Ştii, acum sunt mai numeroşi decât noi, observă comandantul Wally Chambers.

Renunţase cu câteva luni în urmă la comanda navei USS Key West, iar Mancuso îl solicitase pentru postul de ofiţer de operaţiuni. Transferul de la Groton, unde Chambers sperase să obţină un post administrativ, în Honolulu nu îl încântase deloc. În urmă cu zece ani, Wally ar fi putut face faţă în postul de comandant al unui bombardier sau al unei nave-bază, poate chiar şi al unei escadrile. Dar bombardierele se volatilizaseră, nu mai rămăseseră decât trei nave-bază în stare de funcţionare, iar escadrilele îşi aveau comandanţii lor. Astfel încât, până la ivirea postului vacant mult aşteptat, Wally fusese trecut în rezervă, iar până atunci Mancuso îl voia înapoi. Nu de puţine ori ofiţerii de marină sfârşeau prin a se îngropa în birourile în care îşi începuseră cariera.

Amiralul Mancuso îşi ridică privirea, nu atât surprins, cât mai ales izbit de adevărul ce se ascundea în spatele cuvintelor rostite. Wally avea dreptate. Marina militară japoneză dispunea de douăzeci şi opt de submarine, ambarcaţiuni cu acţionare convenţională, denumite SSK, în timp ce el nu avea decât nouăsprezece.

— Câte dintre ele sunt în stare de funcţionare? întrebă Bart, curios să afle care era intervalul la care se efectua revizia generală a navelor.

— După câte am văzut ieri, douăzeci şi două. Dar, domnule amiral, la exerciţiu nu participă decât zece, inclusiv toate navele Harushio. Din câte am aflat de la serviciul de contraspionaj al flotei, muncesc pe brânci.

Chambers se lăsă pe spate şi îşi netezi mustaţa. De-abia o lăsase să crească, pentru că avea o faţă de copil şi nutrea convingerea că un comandant trebuia să arate mai în vârstă. Nu-şi închipuise însă că o să-l mănânce pielea.

— Toată lumea mi-a spus că sunt bunicei, remarcă Mancuso.

— N-ai fost încă acolo?

Amiralul clătină din cap.

— Mi-am programat un drum pentru vara viitoare.

Păi, ar face bine să fie bunicei, îşi zise Chambers. La exerciţiu participau cinci dintre submarinele lui Mancuso. Trei se vor afla în apropierea grupului de portavioane, iar Asheville şi Charlotte vor desfăşura operaţiuni în mod independent, cel puţin în aparenţă. De fapt, vor participa la un joc, împreună cu patru submarine japoneze, la cinci mii de mile nord-vest de Atolul Kure, simulând un atac împotriva unei patrule de submarine.

Exerciţiul era foarte asemănător cu ceea ce intenţionau să facă în

largul Oceanului Indian. Marina militară japoneză, în esenţă o formaţiune defensivă alcătuită din distrugătoare, fregate şi submarine, va încerca să ţină piept grupurilor de luptă formate din câte două portavioane. Sarcina lor era să moară glorios – în privinţa asta, japonezii aveau o tradiţie istorică, surâse Mancuso răutăcios – dar vor încerca în acelaşi timp să facă şi o demonstraţie de măiestrie. Vor face tot ce le va sta în putere să se furişeze cu cutiile lor de tinichea cât mai aproape de inamic, încercând să-şi lanseze rachetele sol-sol Harpoon şi era mai mult ca sigur că distrugătoarele lor de tip mai nou vor avea şanse să reziste. Portavioanele din clasa Kongo, prevăzute cu sisteme radar Aegis, erau deosebit de bune, corespunzând categoriei de nave americane Arleigh Burke. Erau nişte nave foarte scumpe, purtând, fără excepţie, denumiri din timpul celui de-al doilea război mondial. Prima navă care purtase numele de Kongo căzuse pradă unui submarin american, Sealion II. Această denumire aparţinea în prezent unuia dintre puţinele submarine noi din flota americană din Atlantic. Deocamdată, sub comanda lui Mancuso nu se afla nici o navă din clasa Seawolf. În orice caz, aviatorii vor fi nevoiţi să găsească o cale de a le veni de hac navelor Aegis, ceea ce nu era de natură să-i încânte prea tare.

Una peste alta, pentru Flota a Şaptea va fi un antrenament bun. Aveau nevoie de un asemenea exerciţiu. Indienii deveneau într-adevăr din ce în ce mai neastâmpăraţi. Şapte dintre navele flotei se aflau sub comanda lui Mike Dubro, iar cele rămase participau la Operaţiunea DATELINE PARTNERS – şi cam acesta era tot efectivul activ de care dispuneau. Ce s-a putut alege de cei puternici, îşi zise Mancuso. Din păcate, de obicei aceasta era soarta care-i aştepta pe cei mari.

Stabilirea contactului nu diferea prea mult de ritualul de împerechere al lebedelor. Te înfiinţai la o anumită oră, într-un anumit loc, purtând în mână un ziar – împăturit, nu rulat – şi începeai să studiezi aparatele electronice de menaj şi camerele de luat vederi expuse într-o vitrină, aşa cum ar face orice turist rus aflat pentru întâia oară în Japonia, care se extaziază în faţa abundenţei de produse oferite celor ce dispun de valută forte. Dacă era urmărit – posibil, dar puţin probabil – atitudinea lui ar fi părut absolut normală. La momentul cuvenit, exact la ora stabilită, cineva trebuia să se ciocnească de el.

— Scuzaţi-mă, rosti persoana în engleză, lucru de asemenea normal, pentru că cel de care se lovise era în mod evident un gaijin.

— Nu face nimic, rosti Clark fără să se întoarcă.

— Sunteţi pentru prima oară în Japonia?

— Nu, dar n-am mai fost în Tokio.

— În regulă, s-a marcat.

Persoana porni mai departe pe stradă, lovindu-se în trecere din nou de el. Clark zăbovi încă patru sau cinci minute înainte de a porni în urmărire. Era un ritual plictisitor, dar foarte necesar. Japonia nu era un teritoriu inamic. Nu se asemăna cu misiunile pe care le îndeplinise la Leningrad (în mintea lui Clark numele oraşului rămânea cel vechi; în plus, vorbea cu accentul caracteristic zonei) sau la Moscova, dar era mai sănătos să se prefacă. Deşi nu era aşa. Oraşul era atât de împânzit de cetăţeni străini, încât serviciul de securitate japonez ar fi înnebunit dacă i s-ar fi ordonat să-i urmărească pe toţi.

De fapt, chiar era prima oară când se găsea aici, cu excepţia escalelor între avioane, care însă nu contau. Niciodată nu văzuse străzi atât de aglomerate, nici măcar la New York. De asemenea, se simţea stânjenit că rămânea atâta timp descoperit. Pentru un ofiţer de contrainformaţii nimic nu este mai neplăcut decât să nu se poată pierde în mulţime, iar statura lui impozantă făcea notă discordantă printre cei din jurul său, expunându-l de departe privirilor oricui ar fi fost curios să-l urmărească. Clark observă că era privit de multă lume. Mai surprinzător era faptul că oamenii, în special femeile şi copiii, îi făceau loc să treacă, copleşiţi, de parcă s-ar fi aflat în faţa lui Godzilla însăşi, întoarsă cu gândul de a nimici oraşul. Deci, era adevărat. Auzise multe zvonuri, dar nu le dăduse niciodată crezare. Barbarul păros. Ciudat, nu m-am imaginat niciodată astfel, îşi zise John, intrând într-un restaurant McDonald’s. Era ora prânzului şi incinta era plină de lume, astfel încât, după ce privi puţin în jurul său, fu nevoit să se aşeze la masa unui alt bărbat. Mary Pat avea dreptate. Nomuri era foarte capabil.

— Ia zi, cum stăm? întrebă Clark în zumzetul care domina restaurantul.

— Păi, am identificat-o şi am localizat clădirea în care locuieşte.

— Ai lucrat repede.

— N-a fost mare lucru. Securitatea amicilor noştri habar n-are de neutralizarea urmăritorului.

În afară de asta, îşi zise Clark, tu arăţi ca unul de-ai lor, chiar şi atunci când îţi iei masa, grăbit şi timorat că întârzii la biroul tău de funcţionăraş. În fond, pentru un spion nu era un lucru greu de simulat. Când te găseai în misiune, era inevitabil să fii încordat. Aşa cum li se explicase la bază, mai greu era să pari în largul tău.

— În regulă, atunci nu-mi rămâne decât să obţin permisiunea de-a o ridica.

Printre multe alte lucruri. Nomuri nu trebuia să afle despre misiunea sa legată de THISTLE. John ar fi fost curios să ştie dacă acest aspect avea să se schimbe vreodată.

— Sayonara, salută Nomuri şi porni spre ieşire, lăsându-l pe Clark

că atace porţia de orez din farfurie.

Nu-i rău. Băiatul nu se gândeşte decât la treabă. Gândul imediat următor fu însă: Orez fiert la McDonald's?

Deşi rapoartele de pe birou nu aveau nici o legătură cu funcţia sa de preşedinte al ţării, ele necesitau totuşi atenţia sa şi din acest motiv se aflau întotdeauna deasupra celorlalte documente. Cota ascendentă a popularităţii sale era foarte... edificatoare, îşi zise Durling. Din numărul total de voturi probabile – în fond, acestea erau cele mai importante – încă 10 se declaraseră de acord cu politica dusă de el, un spor numeric ce acoperea atât măsurile externe, cât şi pe cele de ordin intern luate de actualul preşedinte. Una peste alta, se simţea ca un absolvent de liceu care le aduce părinţilor neîncrezători carnetul de note plin cu note neobişnuit de bune. Iar cei zece la sută nu erau decât începutul, îl asigurase şeful serviciului de sondare a opiniei publice, pentru că era nevoie de un anumit timp pentru înţelegerea tuturor implicaţiilor schimbării de tactică. Deja cele trei mari companii din ţară îşi exprimaseră public intenţia de a reangaja o parte din cei 700.000 de muncitori concediaţi pe parcursul ultimelor decenii – şi nu era vorba decât de cei de la uzinele de montaj. Apoi, mai erau cei din uzinele producătoare de piese pentru automobile, de cauciucuri, de sticlă, de baterii... Era un prim pas spre revitalizarea acestei ramuri ruginite a industriei, iar asta însemna o mulţime de voturi.

Era evident, sau aşa ar fi trebuit să fie, că procesul nu avea să se limiteze la industria automobilelor. Era imposibil. Sindicatele unite ale lucrătorilor din uzinele de automobile (inclusiv cele producătoare de piese de maşini) aşteptau cu nerăbdare repunerea în drepturi a mii de membri cotizanţi. Imediat după ei vor veni cei din confederaţia lucrătorilor din industria electronică (televizoare, chiar videorecordere), iar apoi alţii şi alţii, dintre care unii de-abia începuseră să mediteze la felia de cozonac ce li s-ar cuveni. Cu toate că proiectul de reformă Trent era în aparenţă simplu, el reprezenta totuşi, ca multe alte concepte simple, o schimbare cu efecte multiple a modului american de a face afaceri. Preşedintele Durling avusese impresia că înţelesese conceptul, dar curând vor începe să sune telefoanele. Parcă auzea vocile care-l vor căuta şi nu trebuia să depună un efort prea mare pentru a-şi imagina cuvintele pe care i le vor spune, argumentele şi promisiunile cu care îl vor copleşi. Iar el va pleca urechea la promisiunile făcute.

Nu plănuise niciodată să devină preşedinte al Statelor Unite, cel puţin nu aşa cum o făcuse Bob Fowler, care îşi dedicase întreaga viaţă acestui scop şi nu se lăsase abătut de pe calea aleasă nici măcar de moartea primei sale soţii. Cel mai îndrăzneţ vis al lui Durling fusese acela de a deveni guvernatorul statului California, iar atunci când i se

oferise şansa de a ocupa locul al doilea pe lista lui Fowler acceptase, mai presus de toate, din patriotism. Acesta era un amănunt pe care nu l-ar fi mărturisit nici celor mai apropiaţi consilieri ai săi, pentru că în lumea politică modernă patriotismul era un sentiment desuet. Totuşi, Roger Durling fusese călăuzit de el; îşi adusese aminte de faptul că cetăţeanul american obişnuit avea un nume şi o personalitate, că unii dintre compatrioţii săi muriseră în Vietnam, luptând sub comanda sa, astfel încât considerase că trebuia să dea tot ce avea mai bun în el pentru poporul său.

Dar ce avea mai bun de dat? se întrebă el pentru a cine ştie câta oară. Biroul Oval era un loc singuratic. De multe ori era plin de vizitatori, de la şefi ai unor state străine până la elevi premiaţi la vreun concurs de compuneri, dar după un timp aceştia plecau, iar preşedintele rămânea din nou singur, la datorie. Jurământul pe care-l depusese era atât de simplu, încât părea aproape golit de sens. „Să-mi îndeplinesc cu credinţă datoria... să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru păstrarea, protejarea şi susţinerea...” Frumoase cuvinte, dar care era de fapt înţelesul lor? Poate că Maddison şi ceilalţi îşi închipuiseră că el va şti. Poate că în 1789 ştiuseră cu toţii – era de la sine înţeles – dar de atunci trecuseră peste două sute de ani şi nimeni nu îşi dăduse osteneala să lase în scris îndrumările atât de necesare generaţiilor următoare.

Partea proastă era că o mulţime de oameni se ofereau să te lămurească asupra sensului cuvintelor, iar când puneai cap la cap toate explicaţiile, doi şi cu doi ajungeau să facă şapte. Muncitorul şi directorul, consumatorul şi producătorul, contribuabilul şi intermediarul, cu toţii îşi aveau nevoile lor proprii. Cu toţii aveau un program. Cu toţii dispuneau de argumente, abil formulate de purtătorii de cuvânt, iar partea cea mai înfricoşătoare era aceea că, într-un fel sau altul, fiecare dintre ele părea logic, astfel încât în final erai tentat să crezi că doi şi cu doi făceau într-adevăr şapte. Asta până rosteai cu glas tare rezultatul, pentru că în momentul acela toată lumea te apostrofa că asta era prea de tot, că ţara nu îşi putea permite să satisfacă cererile altor grupuri.

Colac peste pupăză, dacă voiai să realizezi ceva, trebuia să ajungi până aici şi, odată ajuns în această funcţie, trebuia să îţi păstrezi scaunul, iar pentru asta erai obligat să faci promisiuni ce trebuiau respectate. Cel puţin o parte dintre ele. Astfel, undeva, pe parcursul procesului, ajungeai să pierzi din vedere ţara şi, o dată cu ea şi Constituţia, iar până la urmă te întrebai ce ai apărat, păstrat şi susţinut...

Nu e de mirare că niciodată nu am tânjit după funcţia aceasta, îşi spuse Durling, stând singur, cu privirea aţintită asupra unui alt sondaj de opinie. De fapt, totul era rodul unei întâmplări. Bob avusese nevoie

de California, iar Durling, guvernatorul tânăr şi popular, cu orientări de dreapta, se dovedise a fi cel mai indicat pentru a-i netezi calea. Acum însă devenise preşedintele Americii şi era măcinat de teama că funcţia îi depăşea puterile. Tristul adevăr era acela că nimeni nu ar fi putut avea capacitatea intelectuală de a înţelege măcar toate problemele pe care trebuia să le rezolve un preşedinte. Economia, spre exemplu, unul dintre domeniile cele mai importante după dizolvarea Uniunii Sovietice, era un subiect controversat chiar de practicienii săi, care nu se puteau pune de acord în privinţa unui set de reguli, inteligibile oricui avea o pregătire rezonabilă.

În fine, măcar se pricepea la servicii. Era mai bine ca oamenii să aibă slujbe decât să ducă lipsă de ele. În general, era mai bine ca o ţară să-şi producă singură articolele de care avea nevoie decât să trimită banii peste ocean, pentru a plăti forţa de muncă a altei ţări. Acesta era un principiu pe care-l putea pricepe, ba chiar îl putea explica şi altora şi, din moment ce oamenii cărora li se adresa erau americani, putea spera că va fi înţeles. Sindicatele vor fi încântate. Şi patronatul va fi mulţumit – în definitiv, era o tactică bună să mulţumeşti ambele părţi. Aşa trebuia să fie. Ar fi fost mulţumiţi chiar şi economiştii. În plus, era convins că muncitorul american era la fel de bun ca oricare altul din lume, mai mult decât dispus să-şi măsoare puterile cu un adversar… iar acesta era scopul politicii sale, nu?

Durling se întoarse în scaunul rotativ luxos şi privi clădirile Washingtonului, ce se profilau dincolo de geamurile groase ale ferestrei. Pentru George trebuie să fi fost mult mai simplu. Da, e adevărat, el fusese primul şi fusese confruntat cu Revolta Whiskyului care, după manualele de istorie, nici nu fusese chiar atât de gravă şi tot el fusese cel care trasase exemplul ce trebuia urmat de viitorii preşedinţi ai ţării. Singurele impozite pretinse pe vremea aceea erau cele pe tarife şi accize – destul de severe, după criteriile contemporane, dar menite în fond să descurajeze importurile şi să stăvilească setea nepotolită de alcool a oamenilor. De fapt, Durling nu intenţiona să frâneze legăturile comerciale externe, pentru singurul motiv că aşa era corect. Încă de la Nixon încoace, guvernul Statelor Unite depusese armele în faţa acestor oameni, în primul rând pentru că aveau nevoie de bazele lor (de parcă japonezii ar fi fost dispuşi să încheie o alianţă cu cel mai vechi inamic al lor), apoi pentru că… pentru ce? Pentru că devenise avantajos? Ştia oare cineva cu adevărat? Ei bine, lucrurile aveau să se schimbe acum şi toată lumea va şti din ce cauză.

Sau, mai degrabă, îşi zise Durling, îşi va imagina că ştie. Poate că cei mai cinici vor ghici motivul real, dar toată lumea va avea parţial dreptate.

Ferestrele de la biroul primului ministru din sediul Dietei japoneze – o clădire hidoasă, într-un oraş a cărui frumuseţe arhitecturală lăsa destul de mult de dorit – dădeau spre o zonă verde, însă bărbatul aşezat în fotoliul scump, rotativ, rămânea pe moment indiferent la peisaj. La ce bun, din moment ce foarte curând se va afla oricum de cealaltă parte a ferestrelor, privind înăuntru.

Treizeci de ani, medită el. Lucrurile ar fi putut cu uşurinţă să stea altfel. Când nu împlinise încă treizeci de ani i se oferise, nu o dată, un loc comod în Partidul Liberal Democrat, aflat pe vremea aceea la putere, cu posibilităţi de ascensiune rapidă, datorită inteligenţei sale ieşite din comun, recunoscută până şi de adversarii săi. Astfel încât îl abordaseră cât se poate de amical, mizând pe patriotismul său şi pe visele pe care le nutrea pentru viitorul ţării, vise pe care nu ezitaseră să le fluture în faţa ochilor tânărului idealist care era. Îi dăduseră de înţeles că va dura un timp, dar că, într-o zi, va avea şansa de a se afla chiar în biroul şi chiar pe scaunul acesta. Garantat. Nu avea altceva de făcut decât să ridice mingea, să intre în joc, să li se alăture…

Îşi aducea şi acum aminte ce le replicase de fiecare dată, pe acelaşi ton, cu aceleaşi cuvinte, până ce reuşise să-i facă să priceapă că nu avea rost să insiste; în final plecaseră, clătinând din cap intrigaţi.

De fapt, nu dorise altceva decât ca Japonia să devină o ţară democrată în adevăratul sens al cuvântului, nu un ţărm al nimănui, aflat la cheremul unui partid sau altul, în simbria unui cerc restrâns de potentaţi. Primele semne ale corupţiei deveniseră vizibile chiar cu treizeci de ani în urmă, pentru oricine era înzestrat cu puţin discernământ, însă alegătorii, obişnuiţi de peste două mii de ani cu condiţia de vasalitate, acţionaseră fără să judece, deoarece rădăcinile democraţiei erau la fel de fragile ca cele ale plantei de orez, crescută pe un teren aluvionar moale. Aceasta era cea mai mare dintre minciuni, atât de mare, încât fusese crezută de toată lumea din ţară şi din străinătate. Civilizaţia ţării sale nu se schimbase prea mult. Desigur, se făcuseră anumite retuşuri cosmetice. Acum femeile aveau drept de vot, dar, asemenea bărbaţilor, acestea votau după cât le ţinea punga, pentru că tradiţia impunea fiecărui membru al naţiunii să-şi demonstreze, într-un fel sau altul, supunerea. Tot ce venea „de sus” trebuia acceptat fără crâcnire, ceea ce făcea ca poporul să fie uşor manevrabil.

Ceea ce-l întrista cel mai mult pe primul ministru era faptul că avusese într-adevăr convingerea că va putea modifica această stare de lucruri. În realitate, visul său fusese acela de a schimba din rădăcini situaţia ţării. Pe atunci nu păruse un ţel grandios. Când dezvăluise şi înfierase corupţia din cercurile oficiale nu dorise decât să demonstreze poporului că cei pe care-i votaseră nu erau demni de încrederea lor, că cetăţenii onorabili ai ţării aveau inteligenţa şi

discernământul necesare pentru a-şi alege atât drumul în viaţă, cât şi guvernul care corespundea cel mai bine necesităţilor lui.

Prostule, chiar ai crezut asta? se apostrofă el în gând, cu ochii aţintiţi asupra telefonului. În definitiv, era greu să te dezbari de visurile idealiste ale tinereţii. Nimic nu se schimbase din aspiraţiile nutrite atunci. Doar că acum ştia că era imposibil să le realizeze un singur om, o singură generaţie. Acum ştia că, pentru a face posibilă schimbarea, era nevoie de o stabilitate economică în ţară care nu putea fi obţinută decât folosindu-se de vechea ordine, iar aceasta era coruptă. Ironia soartei făcuse ca el să ajungă pe acest fotoliu graţie lipsurilor vechiului sistem, însă în acelaşi timp era nevoit să-l restaureze pentru a-l putea nimici după aceea. Vechiul sistem exercitase presiuni prea mari asupra americanilor, smulgând avantaje materiale la care Dragonii Negri nici n-ar fi îndrăznit să viseze, iar atunci când yankeii reacţionaseră, uneori pe bună dreptate, alteori rău intenţionaţi, se crease conjunctura optimă pentru propria lui ascendenţă. Dar alegătorii care-i facilitaseră crearea coaliţiei aveau pretenţia ca lucrurile să se îmbunătăţească şi asta cât mai repede, astfel încât îi fusese aproape imposibil să facă mai multe concesii americanilor fără a agrava situaţia economică a ţării sale; în final, încercase să se opună pe de-o parte, în timp ce pe de altă parte făcea tranzacţii. Acum îşi dădea seama că era imposibil să le faci în acelaşi timp, pentru că era nevoie de o măiestrie pe care nu o putea avea nimeni.

Adversarii săi ştiau asta. O ştiuseră şi cu trei ani în urmă, când el formase coaliţia, dar aşteptaseră cu răbdare să se prăbuşească, împreună cu idealurile sale. Acţiunile americanilor nu afectaseră deznodământul, ci îl grăbiseră doar.

Ar mai putea îndrepta acum lucrurile? Nu trebuia decât să ridice receptorul şi să vorbească personal cu Roger Durling, rugându-l să revoce noua lege şi să treacă la negocieri. Însă ar fi fost în zadar. Dacă făcea asta, Durling îşi pierdea popularitatea. Mai rău, celălalt nici nu l-ar fi crezut. Relaţiile dintre cele două ţări erau atât de otrăvite de tranzacţiile încheiate pe parcursul unei întregi generaţii suspicioase, încât americanii nu aveau nici un motiv să creadă că lucrurile se schimbaseră – şi, la drept vorbind, el nu putea schimba prea multe. Coaliţia sa parlamentară nu va supravieţui concesiilor pe care va fi obligat să le facă, pentru că în joc se aflau locurile de muncă, iar el nu deţinea puterea politică necesară pentru a risca mărirea ratei şomajului, aflată deja în jurul lui 5%. Aşa că, fiind în imposibilitate de a rezista la efectele politice ale unei asemenea oferte, trebuia să se aştepte la ceva şi mai rău, care-l va zdrobi definitiv. Singura întrebare la care nu găsise încă răspunsul era dacă trebuia să-şi distrugă singur cariera sau să aştepte s-o facă altcineva

în locul lui. Care variantă era mai dezonorantă? Nu ştia.

Ştia un singur lucru, că nu se putea hotărî să-l sune pe omologul său american. Ar fi fost un lucru inutil, ca de altfel întreaga sa carieră. Romanul fusese deja scris. Dar capitolul final va fi elaborat de altcineva.

11
Schimbarea cursului

Proiectul de reformă economică avea de-acum două sute de cosponsori bipartizani. Audierile din cadrul comisiilor fuseseră surprinzător de scurte, pentru că puţini erau aceia care ar fi îndrăznit să se opună. Una din marile firme de publicitate din Washington renunţase brusc la contractul pe care-l avea cu un consorţiu japonez şi dăduse chiar un comunicat de presă în care anunţa sfârşitul unei relaţii vechi de paisprezece ani. Evenimentul de la Oak Ridge, combinat cu aluzia răutăcioasă, des citată, a lui Trent la o persoană politică importantă, îngreunau considerabil viaţa acelor membri ai Congresului aflaţi în serviciul unei puteri străine. Nici unul dintre lobbyişti nu încercă să se opună proiectului. Toţi, până la unul, raportară patronilor lor străini că proiectul nu putea fi împiedicat, că era imposibil să i se aducă vreo schimbare şi că unica posibilitate care le rămânea era aceea de a privi în perspectivă şi de a accepta situaţia. Cu timpul, prietenii lor din Congres vor avea posibilitatea de a-i sprijini din nou, dar pe moment acest lucru era imposibil.

Pe moment? Definiţia cinică a unui bun politician era aceeaşi în America şi în Japonia: un funcţionar public care, odată cumpărat, rămânea cumpărat toată viaţa. Patronii se gândeau la tot bănetul pe care-l investiseră în atâtea campanii electorale, la miile de dolari cheltuiţi pe platourile de mâncare mediocră, cumpărată de (în realitate, pentru) angajaţii americani din companiile lor multinaţionale, la cursurile de golf, la excursiile de agrement făcute în Japonia şi aiurea, la contactele personale – pentru a-şi da seama că, în fond, nimic din toate acestea nu avea importanţă. America era total diferită de Japonia. Legislatorii americani nu se simţeau obligaţi să-şi onoreze datoriile, iar lobbyiştii, cumpăraţi şi plătiţi la rândul lor, le explicaseră că aşa trebuia să fie. Atunci, pentru ce cheltuiseră atâţia bani?

Să privească în perspectivă? Perspectiva era bună şi frumoasă atâta timp cât viitorul se anunţa plăcut şi clar. Datorită condiţiilor existente, Japonia avusese ocazia să privească în perspectivă timp de aproape patruzeci de ani. Acum se sfârşise. Pe data de 4, într-o miercuri, ziua aprobării proiectului de reformă economică, bursa de la Nikkei Dow înregistră o cădere de 12.841 yeni, cam o treime din valoarea anterioară, iar ţara căzu pradă panicii.

— Prunii înfloresc, iar preotesele plăcerii cumpără eşarfe noi într-o

cameră de bordel.

Poate că în japoneză cuvintele acestui faimos haiku sunau poetic, însă în engleză n-aveau nici o noimă, îşi zise Clark. Cel puţin pentru el, căci bărbatul din faţa lui părea destul de afectat.

— Salutări din partea lui Oleg Iurevici.

— A trecut multă vreme, îngăimă omul după cinci secunde de panică greu stăpânită.

— Am avut greutăţi acasă, explică Clark, vorbind cu un uşor accent.

Isamu Kimura era un funcţionar superior al Ministerului Comerţului Internaţional şi Industriilor, MCII, cheia de boltă a unei întreprinderi numite odinioară Japan Inc. În această calitate se întâlnea frecvent cu străini, în special cu reporteri, astfel încât acceptase fără reţineri invitaţia lui Ivan Sergheevici Klerk, proaspăt sosit în Japonia de la Moscova împreună cu fotoreporterul care, în clipa aceea, îşi făcea meseria în altă parte a oraşului.

— Se pare că şi ţara dumneavoastră trece printr-un impas, adăugă Klerk, curios să vadă cum va reacţiona japonezul.

Trebuia să fie puţin mai dur cu individul. Exista posibilitatea ca acesta să se opună încercării de reactivare după mai bine de doi ani de tăcere. În acest caz, tactica KGB-ului era aceea de a-i da de înţeles celui în cauză că, o dată ce fusese prins în plasă, era imposibil să scape. Desigur, aceasta era şi politica CIA.

— E un coşmar, rosti Kimura după câteva clipe de gândire şi sorbi din ceşcuţa cu sake.

— Dacă ai impresia că americanii vă fac greutăţi, ar trebui să fii în pielea unui rus. Ţara în care am crescut, care m-a hrănit şi m-a educat nu mai există. Îţi dai seama că sunt nevoit să mă întreţin din munca mea de la Interfax? Nici măcar nu-mi pot dedica tot timpul sarcinilor pe care le am.

Clark clătină din cap cu năduf şi îşi goli ceaşca cu sake.

— Vorbeşti o engleză perfectă.

„Rusul” dădu din cap politicos, desluşind în spatele cuvintelor primul semn de capitulare din partea japonezului.

— Mulţumesc, am lucrat câţiva ani la New York, ca reporter al Pravdei pentru ONU. Printre altele.

— Serios? Ce ştii despre politica şi afacerile americane?

— M-am specializat în domeniul economic. În condiţiile actuale îmi pot face munca şi mai bine, iar serviciile tale vor fi deosebit de valoroase pentru ţara mea. Pe viitor, te vom putea recompensa substanţial, prietene.

Kimura clătină din cap.

— Acum nu mai timp de aşa ceva. Din motive evidente, situaţia de la birou este foarte confuză.

— Înţeleg. De fapt, scopul acestei întâlniri este de a ne cunoaşte.

Nu-ţi cerem nimic deocamdată.

— Şi ce mai face Oleg? se interesă funcţionarul de la MCII.

— Acum o duce bine, are o poziţie foarte confortabilă, mulţumită ajutorului pe care i l-ai dat.

Era chiar adevărul. Lialin era în viaţă, ceea ce era preferabil unui glonţ în cap, primit în beciurile sediului KGB. Acest bărbat era agentul care îi transmisese lui Lialin informaţiile ce le facilitaseră pătrunderea în Mexic. Clark simţea o sinceră părere de rău pentru faptul că nu-i putea mulţumi acestui om care contribuise şi el la preîntâmpinarea unui război nuclear.

— Acum te întreb în calitatea mea de reporter: cât de gravă este situaţia cu americanii? Mă-nţelegi, trebuie să scriu un articol.

Răspunsul avea să-l surprindă tot atât de mult ca şi tonul vehement.

— Ne vor distruge, răspunse Isamu Kimura, plecându-şi privirea.

— E chiar aşa de grav? întrebă „Klerk” surprins şi scoţând carnetul de notiţe, ca orice reporter care-şi cunoştea meseria.

— Pentru noi, asta înseamnă război economic.

Bărbatul se întrerupse, incapabil de a continua.

— Păi, un astfel de război va afecta ambele ţări, nu-i aşa?

Clark auzise de prea multe ori cuvintele acestea pentru a nu le da crezare.

— Aşa am spus şi noi ani de-a rândul, dar este o minciună. În fond, e foarte simplu, continuă Kimura, închipuindu-şi că rusul nu cunoştea mecanismul sistemului capitalist. Avem nevoie de piaţa lor de desfacere ca să ne vindem produsele. Ştii ce înseamnă un război economic? Înseamnă că vor refuza să ne cumpere marfa şi vor ţine banii în ţară, investindu-i în propria lor industrie care, mulţumită nouă, acum este mai eficientă. Toate ramurile industriei se vor dezvolta şi vor prospera, urmând exemplul dat de noi şi astfel vor recâştiga terenul în zonele dominate de noi timp de douăzeci de ani. Dacă ne pierdem pieţele de desfacere, s-ar putea să nu le mai recâştigăm niciodată.

— Dar de ce? se interesă Clark, notând grăbit în carnet şi surprinzându-se sincer interesat.

— Când am pătruns pe piaţa americană, yenul avea doar cam o treime din valoarea sa actuală. Preţurile noastre ne făceau foarte competitivi. După ce ne-am consolidat poziţia pe piaţa lor, ne-am impus mărcile şi aşa mai departe; am putut mări preţurile, menţinând în acelaşi timp nivelul vânzărilor, în unele domenii reuşind chiar să ne extindem, în ciuda creşterii valorii yenului. Astăzi ar fi mult mai greu să realizăm o asemenea performanţă.

E o ştire extraordinară, îşi zise Clark, păstrându-şi însă atitudinea impasibilă.

— Dar vor putea înlocui produsele pe care le importau de la voi?

— Cu muncitorii lor? Toate? Probabil că nu, dar nici nu au nevoie. Anul trecut, maşinile şi piesele de rezervă pentru automobile au reprezentat şaizeci şi unu la sută din produsele noastre exportate în America. Americanii ştiu să facă maşini, iar ce nu ştiau au învăţat de la noi. Alte produse, cum ar fi aparatele de filmat, de exemplu, se fabrică acum şi în alte ţări: Singapore, Coreea, Malaiezia. Acelaşi lucru este valabil şi pentru aparatele electrice de uz casnic. Klerk-san, deocamdată nimeni nu ştie exact ce se petrece.

— Americanii chiar pot să vă facă atâta rău? E posibil?

La naiba, îşi zise Clark, poate că era.

— E foarte posibil. Ţara mea nu a fost confruntată cu o asemenea situaţie din 1941.

De îndată ce rosti cuvintele aruncate accidental, Kimura îşi dădu seama de adevărul pe care-l conţineau.

— Asta nu pot să o descriu în articol. E prea alarmant.

Kimura ridică privirea.

— Nici nu ţi-am spus-o ca să o pui în articol. Ştiu că agenţia dumitale are legături cu americanii. E inevitabil. Acum nu ascultă ce spunem noi. Poate că vă vor asculta pe voi. Au mers prea departe. Japonezii sunt disperaţi. Totul s-a petrecut prea repede şi a luat o amploare prea mare. Cum ar reacţiona ţara dumitale dacă şi-ar vedea economia atacată în felul ăsta?

Clark se lăsă pe spate, înclinându-şi capul într-o parte şi închizând ochii pe jumătate, cum ar fi făcut un rus. Nu se aşteptase să obţină prea multe informaţii de la Kimura cu prilejul primei întâlniri, dar cu toate acestea aflase câteva lucruri interesante. Nepregătit pentru o asemenea eventualitate, se hotărî totuşi să profite de ocazia care i se prezenta. Bărbatul din faţa lui părea să fie o sursă excelentă, în mare parte datorită disperării sale. În afară de aceasta, părea să fie un funcţionar conştiincios şi devotat şi, oricât de trist ar fi părut acest lucru, acesta era modul de operare al serviciilor de spionaj.

— Ne-au făcut-o şi nouă în anii optzeci. Concentrarea armamentului, planul lor nebunesc de a lansa sistemele defensive în spaţiul cosmic, politica sinucigaşă dusă de Reagan. Ştiai că, pe vremea când lucram la New York, am participat la Proiectul RYAN? Am crezut că vor să ne atace. Un an de zile am căutat planurile alea.

Clark intrase în pielea personajului pe care-l interpreta, vorbind calm, liniştit, aproape didactic, aşa cum ar fi făcut-o colonelul I. S. Klerk de la Serviciul de Contraspionaj Rus.

— Dar nu am căutat acolo unde trebuia… nu, nu-i asta. Tot timpul a fost în faţa noastră, dar am fost orbi. Ne-au forţat să cheltuim tot mai mult, până ne-au distrus economia. Mareşalul Ogarkov a făcut un apel la economie, cerându-i să dea mai mult, pentru a putea ţine pasul cu

americanii, dar ţara nu avea de unde da mai mult ca să-ţi răspund pe scurt la întrebare, Isamu, aveam de ales între a capitula şi a intra în război. Perspectiva războiului ne îngrozea, aşa că iată-mă în Japonia, ca reprezentant al unei ţări noi.

Următoarea afirmaţie a lui Kimura îl uimi prin acurateţea sa.

— Dar voi aveaţi mai puţin de pierdut. Se pare că americanii nu înţeleg asta.

Se ridică, lăsând pe masă destui bani pentru a achita toată consumaţia. Ştia că o masă la Tokio depăşea posibilităţile financiare ale unui rus.

Dumnezeule, îşi zise Clark, privind în urma bărbatului. Fusese o întâlnire deschisă, aşa că nu era nevoie să-şi ia măsuri de precauţie. Asta însemna că era liber să se ridice de la masă şi să plece. Preferă să mai zăbovească o clipă. Isamu Kimura era un funcţionar superior, îşi zise ofiţerul CIA, sorbind ultima picătură de sake. Peste el mai exista un singur eşalon de funcţionari şi, în afară de asta, era o persoană politică, reprezentant al funcţionarilor de carieră. Ca ministru secretar de stat, Kimura avea acces la orice. O dovedise deja, ajutându-i să pătrundă în Mexic, unde John şi Ding îi arestaseră pe Ismael Qati şi Ibrahim Ghosn. Fie şi numai pentru acest motiv, America avea de plătit o datorie de onoare faţă de acest bărbat. Mai exact, îl califica drept o primă sursă de informaţii de maximă importanţă. CIA putea crede aproape tot ce spunea acest om. Era imposibil ca această primă întâlnire să se fi desfăşurat după un scenariu dinainte redactat. Gândurile şi temerile lui probabil că erau sincere, de aceea Clark îşi zise că trebuiau comunicate cât mai repede la Langley.

Nici unul din cei care-l cunoşteau nu fusese surprins să constate că Goto era un om slab. Deşi pentru politica ţării acesta era un blestem, acum faptele lucrau în avantajul lui Yamata.

— Nu vreau să devin prim-ministru, anunţă teatral Hiroshi Goto, pentru a fi groparul economiei ţării.

Folosea un limbaj stilizat şi poetic, asemenea celui folosit pe scenele Kabuki. Industriaşii îl cunoşteau drept un om cult. Studiase îndelung istoria şi artele şi, ca mulţi politicieni, punea mai mare preţ pe aparenţă decât pe esenţă. Asemenea multor oameni slabi, făcea mare paradă de forţa personală. Acesta era motivul pentru care Kimberly Norton era atât de des solicitată în apartamentul lui. Conform tradiţiei, învăţase cum trebuia să se comporte amanta unui personaj important. Şedea tăcută, umplând din când în când ceştile cu sake sau ceai şi aşteptând răbdătoare plecarea lui Yamata-san, după care, lucru de la sine înţeles, avea să fie solicitată în patul lui Goto. Fără îndoială, bărbatul avea impresia că astfel îşi va impresiona

oaspetele. Nu era decât un idiot care gândea cu testiculele, nu cu capul. În fine, nu era nici o problemă, Yamata era pregătit să gândească în locul lui.

— Chiar asta ne aşteaptă, replică brutal Yamata.

O măsură pe tânără din cap până-n picioare, pe de-o parte din curiozitate, pe de altă parte pentru a-i da lui Goto impresia că îl invidia. Fata avea o privire absentă. Oare era chiar atât de proastă pe cât i se dăduse de înţeles? Se lăsase destul de uşor ademenită în colţul acesta de lume. Era o activitate profitabilă pentru Yakuza, la care participau şi unii dintre colegii săi. Deşi Yamata contribuise indirect la înfiripparea legăturii dintre cei doi, nu se considera deloc un codoş, pentru că nu făcuse altceva decât să se asigure că cineva potrivit îi va şopti ce trebuia acestui om politic important. Fusese o mutare inteligentă, cu toate că firea slabă a lui Goto era de notorietate publică. Cum suna eufemismul acela american? „Dus de nas”? Cam asta făcuse Yamata, deşi exprimarea americană era neobişnuit de delicată pentru un gaijin.

— Ce putem face? întrebă liderul opoziţiei.

— Avem două posibilităţi.

Yamata făcu o pauză, privind-o din nou pe fată şi dorindu-şi ca Goto să o trimită afară din cameră. În fond, era o problemă foarte delicată. Dar Goto se mulţumi să o mângâie pe cap, iar fata îi surâse. Ei bine, îşi zise Yamata, putea fi cel puţin mulţumit că Goto nu o dezbrăcase înainte de sosirea lui. Văzuse destui sâni la viaţa lui, chiar sâni mari, europeni şi ştia prea bine ce făcea Goto cu tânăra.

— Nu pricepe o boabă, râse politicianul.

Kimba-chan zâmbi, iar Yamata rămase surprins de expresia feţei sale. Un gând neliniştitor începu să-şi facă loc în mintea lui: era o pură reacţie politicoasă la râsul stăpânului ei sau altceva? Ce vârstă putea avea fata? Probabil în jur de douăzeci, deşi nu se pricepea prea bine la aprecierea vârstei străinilor. Apoi îşi aminti un lucru: în ţara sa exista obiceiul de a oferi demnitarilor străini aflaţi în vizită însoţitoare japoneze, aşa cum făcea de altfel şi el cu partenerii de afaceri. Era un obicei ale cărui rădăcini se pierdeau în istorie, menit pe de-o parte să faciliteze încheierea afacerilor potenţiale – bărbatul satisfăcut de o curtezană iscusită se purta de obicei mai frumos cu tovarăşii săi – şi pe de altă parte să dezlege limba bărbaţilor, ceea ce se întâmplă de multe ori simultan cu dezlegarea pantalonilor. Despre ce putea discuta Goto cu fata aceasta? Cui ar putea transmite cele aflate? Deodată, ideea de a i-o prezenta pe fată lui Goto nu mai părea chiar atât de inspirată.

— Te rog, Hiroshi, fă-mi plăcerea doar de data asta…

— O, prea bine. Kimba-chan, prietenul meu şi cu mine am dori să discutăm câteva minute între patru ochi.

Yamata observă că fata era destul de bine crescută ca să nu comenteze, deşi nu îşi putu ascunde dezamăgirea ce i se citea pe faţă. Asta însemna oare că era antrenată să nu reacţioneze sau să reacţioneze ca o fată fără minte? Avea oare importanţă că fusese scoasă din cameră? Poate că Goto îi va relata toată discuţia? Oare era atât de vrăjit de ea? Yamata nu ştia, iar neştiinţa îl îngrijora.

— Ador să trosnesc americance, zise Goto pe un ton gutural, după ce uşa se închise în urma ei.

Curios. Cu tot limbajul său elevat, în privinţa aceasta vorbea ca un vagabond. Era, cu siguranţă, o dovadă de slăbiciune alarmantă.

— Îmi pare bine să aud asta, prietene, pentru că în curând vei avea ocazia să te exersezi cu vârf şi-ndesat, răspunse Yamata fără a-şi trăda gândurile.

O oră mai târziu, Chet Nomuri ridică privirea de pe maşina pachinko şi îl văzu pe Yamata ieşind. Ca de obicei, era însoţit de şofer şi de un alt bărbat, cu o înfăţişare mult mai sobră, fără îndoială bodyguard sau agent de securitate. Nomuri nu îi cunoştea numele, dar aparţinea unui gen inconfundabil. Zaibatsu îi adresă câteva cuvinte, dar Nomuri nu îşi putu da seama despre ce vorbise. Apoi cei trei bărbaţi urcară în maşina care demară imediat. Nouăzeci de minute mai târziu Goto ieşi şi el din casă, proaspăt ca întotdeauna. Observându-l, Nomuri încetă să se mai joace cu bila pe care o avea în mână şi îşi schimbă postul de observaţie, deplasându-se puţin pe stradă. Încă treizeci de minute de aşteptare şi îşi făcu apariţia şi fata. De data aceasta Nomuri făcu câţiva paşi, mergând în faţa ei, iar apoi dădu colţul şi reapăru în spatele fetei. Bun, îşi zise el cinci minute mai târziu. Acum ştia cu siguranţă în care clădire locuia domnişoara Norton. Fata cumpără ceva de mâncare şi se întoarse acasă. În regulă.

— Bună dimineaţa, MP, salută Ryan, de-abia întors de la raportul obişnuit prezentat preşedintelui.

În fiecare dimineaţă asista timp de vreo treizeci-patruzeci de minute la rapoartele diferitelor agenţii de securitate ale guvernului, apoi prezenta un rezumat al datelor în Cabinetul Oval. În dimineaţa aceasta îl informase din nou pe şeful său că nu se profila nimic neliniştitor la orizont.

— SANDALWOOD, răspunse Mary Pat, în loc de introducere.

— Ce-i cu asta? se interesă Jack, lăsându-se pe spate în fotoliu.

— Mi-a venit o idee şi am pus-o în practică.

— Care anume? se interesă consilierul pe problemele de securitate naţională.

— I-am însărcinat pe Clark şi pe Chavez să reactiveze reţeaua THISTLE, cea condusă pe vremuri de Lialin în Japonia.

— Vrei să spui că nimeni, niciodată nu a… rosti Ryan, clipind des.

— Se ocupa mai ales de problemele comerciale şi, dacă ţii minte, noi avem ordinul acela executiv…

Jack îşi înăbuşi un mormăit. THISTLE adusese odată servicii Americii, dar nu prin spionaj economic.

— S-aud, care-i situaţia?

— Poftim.

Doamna Foley îi întinse foaia de hârtie cu nu mai mult de cinci sute de cuvinte tipărite.

După ce citi primul paragraf Ryan îşi ridică ochii.

— Panică la MCII?

— Omul aşa spune. Citeşte mai departe.

Jack luă un creion în mână şi începu să-l roadă gânditor.

— În regulă, altceva?

— Mai mult ca sigur că guvernul lor va cădea. În timp ce Clark stătea de vorbă cu omul ăsta, Chavez discuta cu altul. Peste o zi-două vor afla şi cei de la Departamentul de Stat, dar deocamdată se pare că suntem primii care ştiu.

Jack se îndreptă în fotoliu. Nu era foarte surprins. Brett Hanson îl avertizase în legătură cu posibilitatea aceasta. De fapt, Departamentul de Stat era singura instituţie guvernamentală care avea rezerve faţă de proiectul de reformă economică, deşi nu-şi făcuse publice motivele.

— Mai este ceva?

— Păi, ar mai fi. Am găsit-o pe fata dispărută. Se pare că e vorba de Kimberly Norton, care a devenit amanta lui Goto, viitorul prim-ministru.

Desigur, nu era o situaţie amuzantă, deşi depindea de unghiul din care priveai lucrurile. Acum, americanii aveau ceva la mână împotriva lui Goto care, după toate probabilităţile, urma să devină noul premier al ţării. Nu era chiar un lucru rău.

— Spune mai departe.

— Avem două variante: ori îi oferim un bilet de avion gratuit spre casă, ori…

— MP, la asta răspunsul meu este „nu”.

Ryan închise ochii. Se gândise şi el la asta. Înainte, el era cel care privea lucrurile detaşat, dar, după ce văzu fotografia fetei, indiferenţa i se risipise pe loc, pentru că gândurile îi fugiră la propriii săi copii. Poate că incapacitatea lui de a privi vieţile oamenilor din perspectiva intereselor ţării era o dovadă de slăbiciune. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era o slăbiciune uşor de iertat de conştiinţa sa. Şi-apoi, îşi închipuia cineva că fata era în stare să se poarte ca o spioană versată? Pentru Dumnezeu, nu era decât o copilă derutată care fugise de acasă pentru că lua note proaste la şcoală.

— Jack, e de datoria mea să prezint toate variantele.

Era o practică familiară tuturor guvernelor lumii, inclusiv celui american, chiar în vremurile acelea de emancipare a femeii. Erau fete drăguţe, de regulă inteligente, majoritatea secretare în slujba guvernului, instruite de serviciile secrete ale diferitelor ţări, care făceau bani frumoşi servindu-şi patria. În mod oficial, Ryan nu ştia nimic despre natura activităţii lor şi prefera ca lucrurile să rămână aşa. Ce fel de om ar fi dacă ar fi informat oficial şi nu ar lua poziţie faţă de cele aflate? Lumea credea în general că funcţionarii guvernamentali erau nişte roboţi cu simţ moral, care îşi făceau datoria faţă de patrie fără reţinere, netulburaţi de propria conştiinţă. Poate că era adevărat în unele cazuri, dar acum lumea se schimbase; în plus, Ryan era fiu de ofiţer de poliţie.

— Ţii minte că tu ai spus-o prima? Fata aceea este un cetăţean american care are, probabil, nevoie de ajutor. Hai să nu devenim ceea ce nu vrem, bine? De asta se ocupă Clark şi Chavez.

— Exact.

— Cred că ar trebui să fim mai precauţi, dar să-i oferim totuşi fetei posibilitatea de a reveni în ţară. Dacă refuză, abia atunci ne putem gândi la o altă variantă, însă fără să o strângem cu uşa. Trebuie să-i facem o propunere cinstită de întoarcere acasă.

Ryan reciti cu mai multă atenţie raportul lui Clark. Dacă ar fi venit din partea altcuiva, n-ar fi luat lucrurile prea în serios, dar îl cunoştea bine pe Clark.

— Asta rămâne la mine. Cred că ar trebui s-o citească şi preşedintele.

— De acord.

— Dacă mai apare ceva de genul ăsta…

— Te ţin la curent.

— Ai avut o idee bună cu THISTLE.

— L-am rugat pe Clark să insiste puţin, poate ajungem la un numitor comun.

— Se aprobă. Insistaţi cât credeţi că trebuie.

Avionul personal al lui Yamata era un Gulfstream G-IV. Deşi fusese prevăzut cu rezervoare de combustibil suplimentare, nu putea parcurge fără escală distanţa de 6.740 de mile ce separa Tokio de New York. Pilotul îl informă că această călătorie va decurge puţin diferit. Timp de câteva ore, cât dura traversarea Oceanului Pacific, avionul zbură cu o viteză de 190 de noduri. Astfel, viteza medie de zbor sări până la 782 mile pe oră, permiţând scurtarea duratei cu două ore.

Yamata era mulţumit. Timpul era foarte preţios. Nu aşternuse pe hârtie nimic din ceea ce-l preocupa, astfel încât nu avea nimic de

studiat. Deşi se simţea ostenit de zilele şi, mai nou, de săptămânile interminabile de lucru, era incapabil să închidă un ochi. Cititor împătimit, nimic din ceea ce se afla la bordul avionului nu îi putea stârni interesul. Călătorea singur, aşa că nu avea nici măcar cu cine să schimbe o vorbă. Nu avea absolut nimic de făcut şi acest lucru era neobişnuit pentru el. Avionul zbura la o înălţime de 14.000 de metri, în atmosfera limpede a dimineţii. Dedesubt zări apele oceanului, crestele înspumate ale valurilor nesfârşite, gonite de vânturile puternice. Oceanul veşnic. Toată viaţa îl cunoscuse ca pe o proprietate a americanilor, cu marina lor omniprezentă. Oare oceanul ştia asta? Oare oceanul intuia că lucrurile aveau să se schimbe?

Schimbarea, murmură în sinea lui Yamata. Schimbarea avea să înceapă la câteva ore după sosirea sa la New York.

— Bud, gata de aterizare. Solicit alimentare cu patruzeci de mii de litri de combustibil, anunţă căpitanul Sanchez prin staţia radio.

Fiind comandant al grupului de aviaţie de pe portavionul USS John Stennis, era primul care se întorcea la bază. Cu toate că era cel mai mare în grad dintre aviatorii aflaţi la bord, nu pilotase până atunci avioane Hornet. Toată viaţa şi-o petrecuse pe aparate F-14 Tomcat. Era încântat de şansa care i se oferise de a pilota un avion mai uşor, cu o capacitate a rezervorului destul de mare pentru a permite ceva în plus faţă de manevrele de decolare, rotire deasupra punţii şi aterizare. Poate că şefii aviaţiei avuseseră totuşi dreptate.

Pe puntea de aterizare uriaşă a noului portavion care se întindea în faţa lui zări soldaţii începând operaţiunile de reglare a tensiunii cablurilor de frânare şi pregătind cantitatea de combustibil pe care o solicitase. Era o manevră ce trebuia făcută de fiecare dată. Ce punte gigantică, îşi zise pilotul la bordul avionului aflat la o jumătate de milă distanţă de navă. Pentru cei de la bord părea într-adevăr uriaşă, deşi Sanchez nu o vedea deocamdată mai mare decât o cutie de chibrituri. Încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Apropiindu-se de portavion, aparatul se dezechilibră puţin din cauza curenţilor de aer stârniţi de structura masivă a navei-bază, însă pilotul rămase cu privirea fixată asupra „chiftelei”, o lumină roşie reflectată într-o oglindă. Unii îi spuneau lui Sanchez „Mister Machine”, pentru că din cele o mie şase sute de aterizări câte avea la activ – ţinea evidenţa exactă a fiecăreia – ratase mai puţin de cincizeci de ori aterizarea la cablul 3.

Uşurel, uşurel, se îndemnă el singur, cu mâna dreaptă trăgând înapoi maneta, iar cu stângă manevrând clapetele. Urmărea încordat traiectoria de aterizare şi... asta era. În momentul contactului cu cablul 3 simţi cum avionul zvâcneşte puţin, apoi încetineşte, parcurgând pista până în unghiul în care oţelul lăsa loc albastrului

oceanului. În realitate, până acolo erau încă treizeci de metri buni. Sanchez desfăcu cârligul de la coada avionului, lăsând cablul să revină la locul său. Un membru al echipajului de pe punte începu să-i facă semne, călăuzindu-l spre locul de oprire, astfel încât preţiosul avion cu reacţie se transformă temporar într-un vehicul rutier greoi, evoluând pe cel mai scump loc de parcare din lume. Cinci minute mai târziu, Sanchez opri motoarele, verifică dacă toate cablurile de ancorare erau la locul lor şi dădu deoparte apărătoarea de plexiglas, apoi coborî scara de oţel aşezată de căpitanul său, înveşmântat în uniformă maro.

— Bun venit la bord, domnule căpitan. Vreo problemă?

— Nici una, zise Sanchez, întinzându-i cascheta şi pornind spre marginea pistei.

Trei minute mai târziu asista, alături de ceilalţi, la aterizarea celorlalte avioane.

Porecla semioficială a portavionului era Johnnie Reb, după numele senatorului de Mississippi, prieten devotat al marinei militare. Nava, abia ieşită din şantierul naval de la Newport, mirosea încă a nou. După ce fusese încercată în apele din largul Coastei de Est se îndreptase spre Pearl Harbor, via Capul Horn. Sora sa mai mică, nava United States, urma să fie terminată anul viitor şi se preconiza deja începerea construcţiei celui de-al treilea portavion de acest tip. Era reconfortant să ştii că cel puţin una din ramurile marinei militare avea de lucru – mai mult sau mai puţin.

Avioanele aflate sub comanda sa aterizau la intervale de nouăzeci de secunde. Mai întâi două escadrile, formate fiecare din douăsprezece avioane F-14 Tomcat, apoi încă două, alcătuite din acelaşi număr de aparate, dar tip F/A-18 Hornet. O escadrilă de asalt compusă din zece avioane A-6E Intruder, apoi aparatele speciale, trei avioane de cercetare E-3C Hawkeye, două C-2 COD-uri, patru EA-6B Prowler… şi cam asta era tot, conchise, nu tocmai mulţumit, Sanchez.

Johnnie Reb ar fi putut adăposti cu uşurinţă încă douăzeci de avioane, dar aviaţia militară nu mai era ceea ce fusese pe vremuri, îşi zise Sanchez, care îşi aducea bine aminte cât de aglomerate erau pe atunci portavioanele. Partea bună era că aparatele aveau mai mult spaţiu de mişcare pe pistă. Partea proastă însă era că forţa de atac a grupului său de avioane reprezenta doar două treimi din cea de odinioară. Mai mult, în ultimul timp aviaţia de luptă, ca instituţie, întâmpina multe greutăţi. Aparatele Tomcat fuseseră proiectate la începutul anilor şaizeci – pe vremea când Sanchez se pregătea să intre la liceu şi nu ştia dacă va fi în stare măcar să conducă o maşină. Primul avion Hornet, purtând denumirea YF-17, începuse să zboare la începutul anilor şaptezeci. Modelul Intruder data din anii cincizeci, cam de pe vremea când Bud primise în dar prima bicicletă. De atunci

nu mai fusese lansat nici un model nou de avion de luptă. Marina militară ratase de două ori ocazia de a achiziţiona tehnologia Stealth, prima dată atunci când refuzase să cumpere proiectul F-117 al forţelor aeriene, apoi când acceptase să folosească avioanele A-12 Avenger, care se dovediseră greoaie la zbor. Astfel, acest pilot de avioane de luptă, cu o carieră de peste douăzeci de ani petrecuţi pe diferite portavioane, condamnat la o retragere prematură din activitate – acesta era ultimul şi cel mai bun post pe care îl ocupa – dispunea de cele mai puţine mijloace de a-şi exercita meseria dintre toţi comandanţii care se perindaseră înaintea lui. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Enterprise, aflată la o distanţă de cincizeci de mile est.

Cu toate acestea, portavionul era încă regele oceanului. Chiar cu capacitatea diminuată, Johnnie Reb dispunea de o forţă de atac cât amândouă portavioanele indiene luate la un loc, iar Sanchez avea convingerea că punerea la punct a marinei indiene, în caz că aceasta devenea prea agresivă, nu va fi o treabă prea extenuantă. Norocul lor că aceasta era unica problemă care îi preocupa.

— Asta a fost! exclamă şeful grupului de avioane când ultimul aparat EA-6B atinse platforma. Recuperare completă. Se pricep oamenii tăi, Bud.

— Ne-am dat silinţa, Todd.

Sanchez se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre cabină. Dorea să se răcorească puţin înainte de întâlnirea cu comandanţii escadroanelor şi apoi cu şefii de operaţiuni, pentru proiectarea componentelor lui DATELINE PARTNERS. Va fi un exerciţiu binevenit, îşi zise Sanchez. Îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei în Oceanul Atlantic şi aceasta era prima ocazie de a arunca o privire marinei militare japoneze. Se întreba ce ar fi zis bunicul său, Henry Gabriel „Mike” Sanchez, care, aflat în 1942 la bordul navei USS Wasp, participase la campania din Guadalcanal dusă împotriva japonezilor. Ar fi fost curios să ştie ce ar fi gândit Big Mike despre exerciţiul care-i aştepta.

— Nu se poate, trebuie să-mi daţi ceva, insistă lobbyistul.

Faptul că patronii săi îi dăduseră de înţeles că intenţionau să-şi reducă cheltuielile la Washington era un semn sigur al gravităţii situaţiei. Asta era o veste foarte neplăcută. Doar n-am fost numai eu, îşi zise fostul senator de Ohio. Trebuia să aibă grijă de toţi cei douăzeci de salariaţi din birou, care erau americani ca şi el. Astfel încât îşi alesese ţinta cu multă grijă. Senatorul era un om cu probleme, dar se dovedise un adversar de temut în alegerile preliminare şi un oponent pe măsură în cele generale. Avea nevoie de fonduri substanţiale. Poate că asta îl va determina să revină la

gânduri mai bune.

— Roy, ştiu că am lucrat zece ani împreună, dar, dacă votez împotriva proiectului de reformă economică, sunt un om mort, înţelegi? Terminat. Îngropat, trimis înapoi la Chicago să predau nişte cursuri plictisitoare despre activitatea guvernamentală şi traficul de influenţă.

Poate o să ajung chiar ca tine, se abţinu senatorul să adauge. Nici nu era nevoie. Mesajul era limpede. Nu era un gând liniştitor. Îi plăceau viaţa de aici, colegii, avantajele pe care le avea în locurile de parcare, călătoriile gratuite cu avionul de Illinois, modul de a fi tratat drept cineva oriunde intra. Devenise deja membru al Clubului „Tuesday-Thursday” şi, în această calitate, se întorcea acasă în fiecare joi seara pentru un weekend prelungit în care ţinea discursuri la Cluburile Rotary şi Elks, participa la diverse întruniri, tăia panglici inaugurale la toate clădirile noi pentru care reuşise să strângă bani, îşi desfăşura de fapt campania electorală cu îndârjirea cu care o făcuse pentru a obţine funcţia asta blestemată. Nu îl încânta ideea de a mai trece o dată prin asta. Şi mai puţin l-ar fi încântat însă posibilitatea de a fi făcut totul în zadar. Era obligat să voteze proiectul de lege economică. Oare Roy nu ştia asta?

— Ştiu, Ernie. Dar am nevoie de ceva, insistă lobbyistul.

Nu se asemăna cu activitatea de la Capitol Hill. Avea un personal de dimensiuni asemănătoare, dar salariile oamenilor nu proveneau din impozite. Acum trebuia să lucreze efectiv pentru a face rost de bani.

— Am fost întotdeauna cei mai buni prieteni, nu-i aşa?

Formula nu era cu adevărat o întrebare. Era mai degrabă o afirmaţie în care se amestecau ameninţarea şi promisiunea. Dacă senatorul Greening refuza colaborarea, poate că Roy aranja, pentru început, o întrevedere discretă cu unul din adversarii săi politici. Eventual chiar cu amândoi. Senatorul ştia că Roy nu se jena să colaboreze cu ambele tabere. Era în stare să-l şteargă de pe lista pe Ernest Greening şi să-şi ofere serviciile altui posibil candidat. Într-un fel, aceştia erau bani „de sămânţă”, care pe viitor aveau să facă pui, pentru că japonezii se pricepeau de minune să gândească în perspectivă. Toată lumea ştia acest lucru. Pe de altă parte, dacă accepta să le dea ceva...

— Uite ce e, mi-e imposibil să-mi schimb votul, repetă senatorul Greening.

— Dar ce-ai zice de un amendament? Am impresia că ar putea..

— Nici o şansă, Roy. Ai văzut cum tratează comisiile această problemă. La dracu’, preşedinţii se pregătesc chiar în clipa asta să analizeze detaliile. Trebuie să le explici prietenilor tăi că de data asta n-am avut încotro.

— Altceva? se interesă Roy Newton, fără a-şi trăda dezamăgirea.

Dumnezeule, să ajung înapoi la Cincinnati, să predau dreptul?

— Păi, nimic deosebit, în afară de câteva lucruri interesante care se petrec de partea cealaltă.

— Care anume? întrebă Newton.

Între timp, în sinea sa îşi zise: Exact ce-mi trebuia. Nişte bârfe obişnuite. Cât durase mandatul lui de şase luni îl amuzaseră, dar acum…

— E posibil ca Ed Kealty să fie audiat în vederea unui viitor proces.

— Glumeşti! exclamă celălalt, întrerupându-şi şirul gândurilor. Să nu-mi spui că l-au prins iar cu pantalonii în vine.

— Viol. Fără glumă, e acuzat de viol. FBI-ul se ocupă de câtva timp de cazul lui. Îl cunoşti pe Dan Murray?

— Căţelul lui Shaw?

Senatorul dădu din cap.

— Chiar el. A raportat la Comisia Juridică a Camerei, dar între timp a apărut chestia asta economică şi preşedintele a oprit ancheta. Kealty nu ştie nimic – cel puţin, vinerea trecută nu aflase încă – deci vezi cât de confidenţială e treaba. Însă unul din subalternii mei e logodit cu şefa de personal a lui Sam Fellows, care a considerat ştirea prea bună ca să fie trecută sub tăcere.

Ăsta-i Washingtonul, îşi zise Newton, strâmbându-se puţin. Dacă doi oameni ştiu despre un lucru, ăla nu mai e secret.

— E grav?

— Din câte am auzit, Ed Kealty e băgat până-n gât. Murray şi-a declarat limpede intenţia. Îl vrea pe Eddie în spatele gratiilor. E vorba şi de o moarte.

— Lisa Beringer.

Dacă se putea spune despre un politician că avea ceva bun, acel lucru era memoria numelor.

Greening dădu din cap.

— Văd că nu te-a lăsat încă memoria.

Newton se abţinu să fluiere a uimire, dar lumea nu se aştepta ca un fost senator să ia asemenea lucruri în glumă.

— Nu e de mirare că vrea să păstreze secretă o asemenea boală. Nu i-ar ajunge prima pagină a ziarelor, nu-i aşa?

— Asta-i problema. Probabil că nu ar afecta votarea proiectului de lege, dar cui îi trebuie complicaţii? Proiectul de lege, apoi călătoria la Moscova. Aşa că s-a amânat până se întoarce din Rusia

— Îl va sacrifica pe Kealty.

— Roger nu l-a simpatizat niciodată. L-a adus pe Ed în Consiliu pentru cunoştinţele lui legislative, ţii minte? Preşedintele avea nevoie de cineva familiarizat cu sistemul. Acum la ce-i mai foloseşte, chiar presupunând că va fi absolvit de vină? Apoi, e un atu important pentru

viitoarea campanie electorală. Din punct de vedere politic, e logic să scape acum de el, nu-i aşa? Sau măcar după ce se rezolvă cealaltă problemă.

Interesant, îşi zise Newton, meditând câteva clipe la cele auzite. Nu putem opri proiectul de reformă. Pe de altă parte, ce-ar fi să-l boicotăm pe preşedinte? Aşa ar veni la putere o nouă Administraţie şi, dacă o manipulăm cum trebuie…

— OK, Ernie, tot am aflat ceva.

12
Formalităţi

Era inevitabil să se ţină discursuri. Mai rău, era obligatoriu să se ţină multe discursuri. Într-o problemă de o asemenea importanţă, toţi cei 435 de reprezentanţi ai celor 435 de districte aveau pretenţia de a vorbi timp de câteva minute în faţa camerelor de luat vederi.

Reprezentantul Carolinei de Nord reuşi să-l aducă cu el pe Will Snyder, cu mâinile încă bandajate şi se zbătu până când îi obţinu un loc în primul rând de la balcon. Profitând de acest avantaj, el nu ezită să ridice în slăvi curajul alegătorului său, să laude sindicatele pentru nobleţea membrilor lor şi să introducă o rezoluţie prin care solicita recunoaşterea oficială a actului eroic al lui Snyder în cadrul Congresului.

Urmă la cuvânt un membru al Congresului din estul statului Tennessee, care lăudă în termeni asemănători poliţia rutieră a statului său şi personalul ştiinţific de la laboratorul Oak Ridge. Noua legislaţie urma să favorizeze pe mulţi, iar laboratorul avea să primească nişte milioane în plus. Comisia specializată din cadrul Congresului începuse deja evaluarea cotelor de impozit ce vor fi obţinute prin sporirea producţiei de automobile a Statelor Unite, iar senatorii salivau deja cu gândul la câştig, asemenea căţeilor lui Pavlov.

Un senator din Kentucky se dădu de ceasul morţii să explice faptul că automobilele Cresta erau în mare parte americane, cu atât mai mult după montarea pieselor suplimentare incluse în proiect (acest lucru fusese deja stabilit de conducerea corporaţiei într-un efort disperat, dar absolut necesar de adaptare) şi că el personal spera ca lumea să nu dea vina pe muncitorii din circumscripţia sa pentru o tragedie cauzată, în fond, de nişte piese fabricate în altă ţară. Le reaminti tuturor că uzina de automobile din Kentucky era cea mai eficientă din lume, un model pentru ceea ce ar putea şi ar trebui să fie cooperarea americano-japoneză. El nu putea fi de acord cu proiectul de reformă decât în măsura în care acesta era un mod de a favoriza cooperarea dintre cele două ţări. Era un mod admirabil de a rămâne în expectativă, îşi ziseră colegii senatorului.

Discuţiile continuară pe acelaşi ton. Redactorii ziarului Roll Call, cel care se ocupa de activitatea Congresului, se întrebau dacă va îndrăzni cineva să se opună proiectul de lege economică.

— Uite ce e, i se adresă Roy Newton clientului său. De data asta o să rămâneţi cu buzele umflate şi ce-i cu asta? Nimeni nu poate

schimba situaţia. Dacă vrei, spune-i ghinion, dar asta e, tot timpul se fac porcării.

Oaspetele său era surprins mai ales de tonul folosit. Newton era aproape insolent. Nici măcar nu-şi cerea scuze pentru eşecul grosolan în încercarea de a schimba lucrurile, deşi pentru asta era plătit şi asta promisese când fusese angajat să netezească drumurile japonezilor în America. Părea neverosimil din partea unui slujbaş să se adreseze pe un asemenea ton binefăcătorului său, însă americanii erau oameni imprevizibili: tu le dădeai banii, iar ei…

— Dar se petrec şi alte lucruri interesante, aşa că, dacă ai răbdare şi priveşti în perspectivă îndepărtată…

Perspectiva imediată fusese deja luată în considerare şi Newton era recunoscător pentru faptul că oaspetele său stăpânea suficient de bine limba engleză pentru a putea pricepe diferenţa de nuanţă.

— … atunci există şi alte posibilităţi demne de luat în seamă.

— Şi care ar fi acelea? întrebă caustic Binichi Murakami.

De data aceasta era prea furios ca să-şi mai ascundă sentimentele. Era prea de tot. Venise la Washington în speranţa că va putea lua personal poziţie împotriva acestui proiect de lege dezastruos, dar se pomenise asaltat de reporteri ale căror întrebări nu lăsau nici un dubiu în privinţa inutilităţii misiunii sale. Acesta era motivul pentru care se găsea departe de patrie de câteva săptămâni, în ciuda stăruinţelor de a i se permite întoarcerea în Japonia pentru nişte discuţii urgente cu Kozo Matsuda.

— Se mai schimbă şi guvernele, replică Newton, iar apoi îi prezentă pe scurt faptele.

— Un lucru atât de vulgar?

— Ştii ce, într-o bună zi se va întâmpla şi în ţara ta. Dacă îţi faci iluzii, te amăgeşti singur.

Newton nu putea pricepe cum de nu îşi dădeau seama de un lucru atât de evident. Cu siguranţă că specialiştii lor în marketing îi informau în legătură cu numărul mare de maşini cumpărate în America de femei. Nemaivorbind de cel mai bun aparat de ras pentru doamne. La naiba, doar era fabricat de una din filialele companiei lui Murakami. Depuneau un efort uriaş pentru a atrage clientele şi cu toate astea susţineau că aceiaşi factori nu vor pătrunde niciodată în ţara lor. Newton considera acest lucru un punct deosebit de slab al japonezilor.

— Chiar l-ar putea distruge pe Durling?

Era evident că preşedintele obţinea un capital politic considerabil de pe urma proiectului de reformă comercială.

— Desigur, dacă ştim cum să învârtim lucrurile. În fond, împiedică desfăşurarea unei anchete importante, nu?

— Nu, din câte am înţeles, a amânat-o numai.

— Din motive politice, Binichi.

Newton nu i se adresa prea des clientului său pe numele mic. Tipului nu-i plăcea asta. O nulitate scorţoasă. Dar plătea bine.

— Binichi, nimeni nu vrea să fie implicat într-o anchetă judiciară, tocmai din motive politice. Mai ales când este vorba de molestarea unei femei. Asta e o excentricitate a sistemului politic american, îi explică el răbdător.

— Dar ne putem amesteca în aşa ceva?

Era o întrebare stupidă, dar nu se mai vârâse niciodată într-o asemenea afacere.

— Dar pentru ce crezi că mă plătiţi?

Murakami se lăsă pe spate şi-şi aprinse o ţigară. Era singura persoană căreia i se permitea să fumeze în biroul acela.

— Şi cum o să facem?

— Lasă-mi câteva zile să mă gândesc. Până una-alta, suie-te în primul avion şi întoarce-te acasă. Nu-ţi foloseşte la nimic să pierzi timpul aici. Trebuie să înţelegi că e cel mai complicat lucru pe care l-am făcut vreodată pentru voi. Şi cel mai periculos, adăugă americanul.

Mercenarul. Deşi privirea îi rămânea impasibilă şi gânditoare, Murakami simţea că turbează. Totuşi, era un mercenar care ştia să-şi facă treaba.

— Unul dintre colegii mei se află la New York. Mă duc să-l văd, apoi iau avionul de la New York spre casă.

— Foarte bine. Numai să nu faci valuri, da?

Murakami se ridică şi ieşi în biroul alăturat, unde era aşteptat de un asistent şi un bodyguard. Avea un fizic impunător, cu o înălţime de un metru şaptezeci, neobişnuită pentru un japonez, păr negru precum cărbunele şi o faţă tinerească ce nu trăda cei cincizeci şi şapte de ani pe care-i avea. În plus, era unul dintre puţinii japonezi care încheiaseră afaceri extrem de profitabile cu americanii, de aceea situaţia actuală era pentru el deosebit de neplăcută. În ultimii zece ani nu făcuse nici o afacere sub o sută de milioane de dolari şi de multe ori se pronunţase pentru facilitatea accesului produselor alimentare americane pe piaţa japoneză. Fiu şi nepot de fermieri, era uluit să constate că un număr atât de mare dintre conaţionalii săi doreau să se îndeletnicească cu acest gen de muncă. În fond, era o activitate ineficientă, dar americanii, deşi renumiţi pentru lenea lor, obţineau rezultate remarcabile în acest domeniu. Păcat că nu se pricepeau să amenajeze o grădină cum trebuia, artă ce era una din pasiunile lui Murakami.

Biroul în care avusese loc întrevederea se afla într-o clădire situată pe Sixteenth Street, la numai câteva cvartale distanţă de Casa Albă Ieşind pe trotuar, zări clădirea impunătoare care se profila de cealaltă

parte a străzii. Nu se compara cu Palatul Osaka, dar emana totuşi putere.

— Japonez căcănar!

Murakami se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu o figură albită de furie; după cum arăta, probabil că era un muncitor. Fu atât de şocat, încât nici nu putu reacţiona. Bodyguardul se interpuse între american şi şeful său.

— O să primiţi ce meritaţi, tâmpiţilor, îi aruncă americanul în faţă şi se întoarse, făcând câţiva paşi.

— Stai puţin. Ţi-am făcut vreun rău? întrebă Murakami, incapabil să lase frâu liber furiei.

Dacă ar fi cunoscut mai bine America, industriaşul şi-ar fi dat seama că avea de-a face cu unul din numeroşii dezmoşteniţi ai soartei din Washington, un om fără locuinţă şi deci cu multe probleme. În plus, bărbatul din faţa lui era un alcoolic care îşi sacrificase familia şi slujba pentru băutură, iar singurul lui contact cu realitatea îl reprezentau discuţiile dezlânate cu alţi oameni de teapa lui. Din acest motiv, toate nemulţumirile pe care le avea se amplificau în mod artificial. Ţinea în mână un pahar de plastic plin cu bere ieftină şi asta îl făcu să-şi aducă aminte că pe vremuri lucrase la uzinele de montaj Chrysler din Newark, Delaware; i se păru logic să se înfurie nu atât din cauza berii, cât mai ales a faptului că îşi pierduse slujba, chiar dacă acest incident se petrecuse cine ştie când. Aşa că, fără a se gândi că ajunsese să decadă din cauza propriilor metehne, se întoarse şi azvârli conţinutul paharului de plastic către cei trei bărbaţi din faţa sa, iar apoi se îndepărtă fără a scoate o vorbă, atât de mulţumit de ceea ce făcuse, încât nici măcar nu se gândi la băutura irosită.

Bodyguardul dădu să fugă după el. În Japonia l-ar fi putut face una cu pământul pe beţivan. Aici însă ar fi intervenit poliţia şi omul ar fi fost arestat, iar japonezul ştia că se afla pe un teritoriu străin. Se opri din mers, apoi se întoarse brusc, temându-se ca totul să nu fi fost o diversiune menită să-i distragă atenţia de la un atac mai serios. Zări silueta dreaptă a patronului său şi figura mai întâi stupefiată, pe urmă cuprinsă de revoltă neputincioasă la vederea costumului din stofă englezească de prima calitate, înmuiat de berea ieftină şi lipsită de gust a americanului. Fără a scoate o vorbă, Murakami urcă în maşina care-l aştepta să-l conducă la Washington National Airport. La fel de umilit, bodyguardul ocupă locul de lângă şofer.

Murakami era un om care câştigase totul în viaţă pe merit, care îşi amintea de existenţa dusă la o fermă de zarzavaturi nu mai mare decât un timbru poştal, care studiase mai mult ca oricare altul pentru a răzbi în viaţă, pentru a ocupa un loc la universitatea din Tokio, care îşi începuse cariera de jos, parcurgând toate etapele, până la cea mai înaltă treaptă şi care, deşi avea îndoielile şi nemulţumirile sale faţă de

America, învăţase să adopte o atitudine raţională şi corectă în problemele economice.

Şi cu toate acestea, aşa cum se întâmpla adeseori în viaţă, un incident minor avea să-i schimbe mentalitatea.

Sunt într-adevăr barbari, îşi zise el, urcând la bordul cursei charter care trebuia să-l ducă la New York.

Cam în acelaşi timp, la numai câteva cvartale distanţă, Ryan îi spunea preşedintelui:

— Primul ministru o să cadă.

— Putem fi siguri de asta?

— Cât se poate de siguri, răspunse Ryan, luând loc pe scaun. Doi dintre agenţii noştri se află în misiune acolo şi, după câte ne-au raportat, toată lumea vorbeşte numai despre asta.

— Departamentul de Stat nu a anunţat încă nimic, obiectă Durling puţin pueril.

— Domnule preşedinte, gândiţi-vă, începu Ryan, aşezând dosarul pe genunchi. Ştiţi că un asemenea eveniment va avea implicaţii serioase. După câte ştiţi, Koga are în spate o coaliţie formată din şase facţiuni diferite, care poate fi destrămată fără prea mari eforturi.

— Da. Şi ce-i cu asta? întrebă Durling, care tocmai primise ultimele rezultate ale sondajelor de opinie.

— Deci, persoana cea mai susceptibilă de a-i lua locul este Hiroshi Goto. Nu ne prea simpatizează. Nu ne-a simpatizat niciodată.

— Vorbeşte mult şi tare, dar când l-am întâlnit mi s-a părut că-i doar un fanfaron. Slab şi vanitos, nu e cine ştie ce de capul lui.

— Ar mai fi încă ceva, începu Ryan, care apoi îl informă pe preşedinte în legătură cu rezultatele Operaţiunii SANDALWOOD.

Poate că în alte împrejurări Roger Durling ar fi zâmbit, dar Ed Kealty se afla la mai puţin de treizeci de metri distanţă de el.

— Jack, e chiar atât de greu pentru un bărbat să nu-şi înşele nevasta?

— În cazul meu, e foarte simplu. Doar ştiţi, sunt însurat cu un medic chirurg.

Preşedintele izbucni în râs, după care îşi compuse o figură serioasă.

— E ceva ce poate fi folosit împotriva acestui pui de căţea, nu?

— Da, domnule.

Ryan consideră de prisos să adauge că trebuia să fie extrem de precauţi pentru a nu amplifica valul de indignare a opiniei publice, sensibilizată deja de tragedia de la Oak Ridge. Era un lucru pe care nici Niccolo Machiavelli însuşi nu ar fi îndrăznit să-l facă.

— Ce intenţii avem cu domnişoara Norton?

— Clark şi Chavez…

— Băieţii care l-au pârlit pe Corp, nu?

— Da, domnule. În momentul de faţă se află acolo. Vreau să se întâlnească cu fata şi să-i ofere un bilet de întoarcere acasă.

— Când ajunge în ţară ai de gând să o interoghezi?

— Da, domnule, încuviinţă Ryan din cap.

— Sunt de acord. Aţi lucrat bine.

— Domnule preşedinte, am obţinut ceea ce am vrut, poate chiar puţin mai mult decât ne aşteptam, îl avertiză Jack. Generalul chinez Sun Tzu spunea că trebuie să-i laşi întotdeauna inamicului o cale de scăpare – nu forţezi mâna unui adversar învins.

— În armată ni se spunea să-i ucidem pe toţi şi abia apoi să numărăm cadavrele.

Preşedintele surâse. Era mulţumit să constate că Ryan se simţea destul de sigur pe poziţie ca să-şi permită să ofere sfaturi gratuite.

— Nu e de competenţa ta, Jack. Nu e o problemă de securitate naţională.

— Da, domnule, ştiu. Dar cu câteva luni în urmă mă ocupam de probleme economice, aşa că mă pricep un pic la comerţul internaţional.

— Bine, continuă. În fond, nu-mi spui nimic rău şi cred că ar fi bine să aflu amănunte.

— Domnule, noi nu dorim demiterea lui Koga. Ne e mult mai uşor să tratăm cu el decât cu Goto. Poate că o atenţie discretă din partea ambasadorului, ceva despre autoritatea pe care v-o conferă proiectul de lege economică, însă…

— Să renunţ? îl întrerupse preşedintele. Ştii că nu pot face aşa ceva. Ar fi ca şi cum l-aş lovi pe Al Trent pe la spate. Ar lăsa impresia că vreau să înşel sindicatele şi nu pot face nici asta.

— Chiar vreţi să puneţi în aplicare proiectul de reformă?

— Sigur că da. Doar pentru câteva luni. Jack, trebuie să-i sperii puţin pe nemernici. După douăzeci de ani, e timpul să avem relaţii comerciale corecte. Trebuie să înţeleagă cu toţii că de data aceasta vorbim serios. Le va fi greu, dar peste câteva luni vor înţelege şi îşi vor modifica puţin legile. Noi vom face la fel şi vom ajunge astfel la un sistem economic echitabil.

— Vă interesează părerea mea?

Durling dădu din nou din cap.

— Pentru asta te plătesc. Ai impresia că îi strângem prea tare cu uşa?

— Da, domnule. Nu dorim înlocuirea lui Koga, iar dacă vrem să-l salvăm, trebuie să-i oferim ceva tentant. Gândind în perspectivă, trebuie să vă hotărâţi cu cine să faceţi afaceri.

Durling luă un raport de pe birou.

— Brett Hanson mi-a spus acelaşi lucru, dar nu era chiar atât de îngrijorat din cauza lui Koga ca tine.

— Mâine pe vremea asta va fi, îl asigură Ryan.

— Aici nici nu te poţi plimba pe stradă, bombăni Murakami.

Un etaj întreg al Hotelului Plaza Athenee era rezervat pentru Yamata şi pentru funcţionarii săi superiori. Cei doi industriaşi stăteau singuri în camera de zi, cu hainele descheiate şi cravatele desfăcute şi cu o sticlă de whisky începută pe masă.

— Noi n-am putut niciodată, replică Yamata. Aici noi suntem gaijin. Am impresia că uiţi asta mereu.

— Dar ştii câte afaceri fac aici, cât de mult cumpăr? se revoltă bărbatul mai tânăr.

Mirosul berii îi persista în nări. Lichidul pătrunsese până la cămaşă, dar era prea furios ca să-şi mai schimbe hainele. Voia să păstreze amintirea lecţiei pe care o primise cu numai câteva ore în urmă.

— Dar eu? În ultimii ani am băgat şase miliarde de dolari într-o companie comercială locală. Am terminat doar cu puţin timp în urmă, dacă mai ţii minte. Acum mă întreb dacă-i voi mai recupera vreodată.

— Nu vor îndrăzni să-ţi facă nimic.

— Încrederea pe care o ai în poporul ăsta este emoţionantă şi te onorează. Îţi închipui că mă vor lăsa să vin aici şi să mă ocup de investiţiile mele americane, după ce economia ţării noastre va fi distrusă? În 1941 au îngheţat toate fondurile pe care le avem aici.

— Acum nu suntem în 1941.

— Într-adevăr, nu suntem. Acum e mult mai rău. Pe atunci nu aveam atât de pierdut.

— Vă rog, zise Chavez, sorbind ultima picătură de bere. În 1941 bunicul meu lupta împotriva fasciştilor la porţile Sankt Petersburgului…

— Leningradului, băieţaş, scrâşni Clark, care şedea lângă el. Tinerii de azi nu mai au nici un fel de respect pentru trecut, le explică el celor două gazde.

Unul era un funcţionar superior al serviciului de relaţii cu publicul al companiei Mitsubishi Heavy Industries, celălalt directorul diviziunii de aeronave.

— Da, încuviinţă Seigo Ishii. Ştiţi, câteva rude ale mele au participat la proiectarea navelor de luptă folosite de marina noastră militară. I-am cunoscut pe Saburo Sakai şi Minoru Genda.

Ding mai deschise un rând de sticle şi turnă berea în pahare, ca un subaltern de nădejde al şefului său, Ivan Sergheevici Klerk. Aveau o bere foarte bună în ţara asta, mai ales că nota de plată era suportată de gazde, îşi zise Chavez liniştit, admirând evoluţia superiorului său.

— Am auzit de aceste nume, zise Clark. Au fost nişte luptători mari, dar au luptat împotriva poporului meu, adăugă el, ridicând un deget în

aer. Asta nu se uită.

— Au trecut cincizeci de ani, observă cel de la serviciul de presă. Pe atunci şi ţara voastră era altfel.

— Aşa este, prieteni, aşa este, recunoscu Clark, înclinând capul într-o parte.

Chavez îşi zise că exagerase puţin cu băutura.

— Sunteţi aici pentru prima oară?

— Da.

— Şi ce părere aveţi? se interesă Ishii.

— Îmi place poezia japoneză. E foarte diferită de a noastră. Despre Puşkin aş putea scrie o carte întreagă. Poate chiar o s-o fac într-o bună zi. Acum câţiva ani am început să mă interesez de lirica voastră. Poeziile noastre exprimă o serie întreagă de gânduri – uneori expun chiar o întâmplare complexă – dar a voastră e mult mai subtilă şi delicată, ca o... cum să spun? Ca o imagine scurtă. Poate că ştiţi voi să-mi tălmăciţi una. Văd imaginea, dar nu înţeleg semnificaţia. Cum suna? întrebă Clark, chipurile ameţit de băutură. A, da. „Prunii înfloresc, iar preotesele plăcerii cumpără eşarfe noi într-o cameră de bordel," Ei, ce înţeles au cuvintele astea? i se adresă el funcţionarului de la biroul de presă.

Ding îl urmări cu atenţie pe Ishii. Într-un fel era amuzant. Mai întâi o expresie de confuzie, apoi privirea fixă care trăda recunoaşterea frazei codificate. Ochii lui Sasaki se fixară mai întâi asupra lui Clark, dar curând japonezul pricepu că Chavez era acela care menţinea contactul vizual.

Ai înţeles bine. Eşti din nou pe statul de plata, amice.

— Păi, este vorba de contrast, începu funcţionarul biroului de presă. Avem mai întâi imaginea plăcută a unor femei atrăgătoare, care fac ceva foarte feminin, parcă ăsta-i cuvântul. Apoi, spre sfârşit, ne dăm seama că sunt nişte prostituate, închise într-o...

— Într-o închisoare, completă Ishii, trezit brusc din beţie. Sunt obligate să facă un anume lucru. Deodată, ambianţa şi imaginea devin mai puţin plăcute decât par la prima vedere.

— A, da, zâmbi Clark. Înţeleg. Vă mulţumesc, adăugă el, dând din cap pentru lecţia importantă primită.

La naiba, domnul C. E foarte alunecos, îşi zise Chavez. Chestia asta cu spionajul avea şi părţile ei interesante. Ding încercă un sentiment de milă pentru Ishii, dar apoi îşi spuse că, dacă tâmpitul îşi trădase ţara şi în alte împrejurări, nu avea rost să-l plângă acum. Axioma CIA era pe cât de simplă, pe atât de crudă: cine a trădat o dată, trădează şi a mia oară. Aforismul corespunzător al FBI-ului era, în mod surprinzător, chiar mai dur. Ca de obicei, băieţii de la FBI erau atât de corecţi şi exacţi. Cine fură azi un ou, fură mâine şi un bou.

— E posibil? întrebă Murakami.

— Posibil? E o joacă de copii.

— Dar consecinţele…

Ideea lui Yamata era, în mod evident, foarte îndrăzneaţă, dar…

— Consecinţele sunt simple. Periclitarea economiei lor îi va împiedicară organizeze ramurile industriale de care au nevoie pentru a înlocui produsele noastre. După ce-şi vor reveni din primul şoc, consumatorii vor constata că au nevoie de produsele pe care corporaţiile lor nu le pot fabrica şi atunci vor cumpăra iarăşi de la noi.

Binichi se înşela dacă îşi închipuia că va afla toate amănuntele.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Subestimezi furia americanilor după acest incident nefericit. Apoi, trebuie să iei în considerare şi factorul politic…

— Koga e terminat. Acesta e un lucru hotărât, îl întrerupse cu răceală Yamata.

— Goto? întrebă Murakami.

Era o întrebare fără rost. Urmărea evoluţia scenei politice din ţara sa ca oricare cetăţean.

— Bineînţeles.

— Goto e un prost, izbucni celălalt, cu un gest de iritare. Nu gândeşte decât cu ce are în pantaloni. N-aş avea încrederea în el nici cât să-i dau ferma tatii pe mână.

— Ceea ce spui e valabil pentru oricare dintre ei. Cine se ocupă de fapt de treburile ţării noastre? La ce altceva ar trebui să ne aşteptăm din partea unui prim-ministru, Binichi?

Raizo râse amuzat.

— Au şi ei în guvern unul la fel, remarcă laconic Murakami, turnându-şi încă o doză generoasă de Chivas şi întrebându-se la ce anume se referea Yamata. Nu-l cunosc pe individ, dar se pare că e un porc.

— Cine e?

— Vicepreşedintele lor, Kealty. Ştii, preşedintele vrea să muşamalizeze lucrurile.

Yamata se lăsă pe spate în scaun.

— Nu înţeleg.

Murakami îi expuse faptele. Gazda sa observă că băutura nu izbutise să-i înceţoşeze mintea. Cu toate că era un tip prevăzător, adeseori prea generos în afacerile cu străinii, rămânea totuşi unul din oamenii de bază ai lui Yamata. Chiar dacă de multe ori aveau păreri diferite, relaţia lor se baza pe respect reciproc.

— Interesant. Şi ce vor face oamenii tăi?

— Deocamdată se gândesc la posibilităţi, replică Binichi, ridicând din sprâncene cu subînţeles.

— Ai încredere în americani când e vorba de aşa ceva? Cei mai buni

dintre ei sunt ronin, iar cei mai răi… ştii prea bine ce sunt.

Yamata făcu o pauză, meditând câteva clipe asupra celor auzite.

— Prietene, dacă americanii îl pot înghiţi pe Koga…

Murakami îşi plecă pentru o clipă capul. Mirosul berii împrăştiate pe haine era mai puternic ca niciodată. Cât de insolent fusese acel om al străzii! Dar eu insolenţa preşedintelui cum rămânea? Era în stare să nenorocească, o ţară întreagă cu vanitatea şi furia lui prefăcută. Şi pentru ce? Pentru un accident, atâta tot. Oare compania nu-şi asumase toată răspunderea, oare nu promisese că îi va despăgubi pe supravieţuitori?

— Ceea ce propui tu, prietene, este un lucru complex şi foarte periculos.

— E şi mai periculos să nu facem nimic.

Asta îi dădu puţin de gândit lui Murakami.

— Ce vrei să fac?

— M-ar interesa datele concrete despre Kealty şi Durling.

Asta nu luă mai mult de câteva minute. Murakami formă un număr de telefon şi răspunsul veni imediat, prin faxul ferit de priviri indiscrete din apartamentul lui Yamata. Poate că Raizo va reuşi să profite de pe urma informaţiilor primite. O oră mai târziu, maşina gonea cu el spre Aeroportul Kennedy, unde trebuia să se îmbarce la bordul unui avion al companiei JAL, cu destinaţia Tokio.

Al doilea avion cu reacţie al lui Yamata era tot un G-IV. Urma să aibă un program foarte încărcat. Primul drum era spre New Delhi, unde urma să staţioneze numai două ore, înainte de a se îndrepta undeva spre est.

— Pare să fie o schimbare de program, zise şeful operaţiunilor. La început am crezut că efectuează doar nişte operaţiuni de zbor mai ample, dar acum toate avioanele lor sunt deja în aer.

Amiralul Dubro încuviinţă din cap şi privi ecranul din centrul de informaţii de luptă al portavionului. Datele erau preluate de la un avion de cercetare E-2C Hawkeye. Formaţiunea circulară se îndrepta cu o viteză de optsprezece noduri spre sud. Portavioanele erau înconjurate de crucişătoare şi distrugătoare purtătoare de rachete. Mult în faţă era dispus un cordon de distrugătoare. Toate radarele erau expuse la vedere, fapt surprinzător pentru indieni; îşi etalau forţele şi, în acelaşi timp, creau o „bulă” de care nimeni nu putea trece fără a fi reperat.

— Bănuiesc că ne caută pe noi, observă amiralul.

— În cel mai rău caz ne pot împinge spre o zonă operaţională sau alta. Putem fi la sud-vest sau la sud-est de ei, dar, dacă vor continua să se deplaseze în direcţia noastră, delimitarea va fi destul de netă, domnule.

Poate că pur şi simplu se săturaseră să fie filaţi, îşi zise Dubro. Era de înţeles. Aveau o flotă respectabilă, deservită de nişte oameni care-şi cunoşteau bine meseria, mai ales după exerciţiile din ultimele câteva luni. Tocmai îşi realimentaseră aparatele şi erau gata să... să ce?

— Contrainformaţiile?

— Nu ştiu nimic despre intenţiile lor, răspunse căpitanul Harrison. Amfibiile lor sunt încă ancorate. Nu avem nici o informaţie despre brigada care-i nelinişteşte pe cei de la J-2. Condiţiile meteorologice au fost destul de nefavorabile în ultimele zile.

— Mai dă-i dracului pe idioţii ăia de la contrainformaţii, mormăi Dubro.

CIA depindea într-o asemenea măsură de sateliţi, încât toată lumea pretindea că aparatele de luat vederi puteau străpunge plafonul de nori. În realitate, nu aveau altceva de făcut decât să amplaseze nişte aparate la sol – oare el era singurul care-şi dădea seama de asta?

Afişajul computerizat era redat pe o placă întinsă de sticlă, un model nou, instalat pe navă cu un an în urmă. Noul sistem, cu mult mai detaliat decât cele anterioare, oferea date cartografice şi maritime de mare fineţe, cu suprapunerea electronică a localizării fiecărei nave şi a fiecărui aparat de zbor. Frumuseţea sistemului consta în faptul că prezenta în cel mai mic detaliu ceea ce se ştia deja. Partea proastă era că nu oferea nimic în plus, iar Dubro nu putea lua o hotărâre fără a dispune de date precise.

— În ultimele opt ore cel puţin patru din avioanele lor s-au aflat în aer, îndreptându-se spre sud. Judecând după raza lor de acţiune, presupun că au la bord rachete aer-aer şi rezervoare de combustibil suplimentare pentru rezistenţă maximă. Aş spune că depun maximum de efort pentru recunoaşterea anticipată. Avioanele lor Harrier sunt prevăzute cu modelul acela nou de radar Black Fox. Aparatele noastre au interceptat nişte semnale de-ale lor. Ne spionează pe raza maximă permisă de aparatura pe care o au. Cer permisiunea să deplasez Hummerul cu vreo sută de mile spre sud, ca să-i forţez să se replieze puţin.

Astfel radarul avioanelor de observaţie va funcţiona doar sporadic, concentrându-se în schimb pe urmărirea deplasării flotei indiene în mod pasiv şi preluând chiar emisiunile radar ale acestora.

— Nu, refuză amiralul Dubro. Hai să facem un timp pe proştii.

Se întoarse ca să verifice încă o dată situaţia aparatelor de zbor de care dispunea. Putea face faţă ameninţării, însă nu acesta era esenţialul. Scopul misiunii sale nu era de a-i înfrânge în luptă pe indieni. Ţelul lor era acela de a-i împiedica să facă ceva contrar intereselor americane. Deci, misiunea adversarului său nu putea fi aceea de a lupta împotriva marinei militare americane. Nu, era o idee

nebunească. Era la limita imposibilului ca un comandant al flotei indiene, chiar extrem de capabil şi de norocos, să îşi poată învinge adversarul american urmărit de ghinion, dar Dubro nu putea permite nici măcar o asemenea eventualitate. Varianta mai plauzibilă era aceea că misiunea indienilor era, ca şi a lor de altfel, un bluf. Dar, dacă erau capabili să împingă flota americană spre sud, atunci… nu erau chiar atât de proşti, nu? Singura întrebare era cum să joace cărţile pe care le avea în mână.

— Ed, ne forţează să ne mişcăm. Oricum, asta urmăresc.

Dubro se lăsă puţin în faţă, aşezând o mână pe hartă, în timp ce cu cealaltă urmărea traseul.

— Probabil că îşi închipuie că ne aflăm la sud-est. În cazul ăsta, dacă se deplasează spre sud, au mai multe şanse să ne blocheze şi ştiu că ne vom ţine la distanţă, atâta cât să nu intrăm în bătaia armamentului lor. Pe de altă parte, dacă bănuiesc că suntem aici, pot face acelaşi lucru sau ne pot pune în situaţia de a ne întoarce spre nord-vest pentru a apăra Golful Mannar. Dar asta ar însemna să intrăm în raza avioanelor lor de luptă de pe uscat. Cu flota indiană care ne blochează la sud, singura cale de scăpare este spre vest. Din punct de vedere strategic, nu e o idee tocmai rea, recunoscu comandantul grupului de luptă. Tot Chandraskatta e comandantul grupului?

Comandantul operaţiunilor încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, domnule. A revenit după o scurtă perioadă de repaus pe uscat. Englezii au dosarul lui. Se pare că nu e deloc prost.

— Până la proba contrarie îi cred. După părerea ta, ce fel de informaţii au despre noi?

Harrison dădu din umeri.

— Ştiu de cât timp ne aflăm aici. Trebuie să ştie şi cât suntem de obosiţi.

Spunând asta, comandantul se referea atât la nave, cât şi la echipaje. De-acum, fiecare navă se confrunta cu probleme. Cu toate că erau dotate cu piese de schimb, navele nu puteau rămâne pe apă decât până când trebuiau înlocuite părţile uzate. Acţiunea corozivă a aerului sărat, mişcarea perpetuă şi expunerea la vânturi şi valuri le afectau serios structura. Apoi intervenea şi factorul uman. Bărbaţii şi femeile din subordinea sa erau extenuaţi de şederea îndelungată pe mare. Oboseala lor era sporită de suprasolicitarea în efectuarea lucrărilor frecvente de întreţinere. Acest gen de probleme complexe erau denumite în cercurile armatei „provocarea conducerii”, o expresie politicoasă, prin care se subînţelegea că uneori ofiţerii care comandau navele şi echipajele lor uneori habar nu aveau ce trebuiau să facă.

— Ştii ceva, Ed? Ruşii măcar erau mai previzibili.

Dubro se ridică în picioare, privindu-şi vârfurile pantofilor şi încercă un sentiment de regret că renunţase la pipă.

— Bine, hai să raportăm chestia asta. Anunţă Washingtonul că e posibil să facă o mişcare.

— Deci, iată-ne pentru prima oară faţă-n faţă.

— Plăcerea e de partea mea, domnule.

Chuck Searl, inginer specialist în calculatoare, ştia că interlocutorul său era surprins de costumul său cu vestă şi de tunsoarea îngrijită. Întinse mâna şi îşi plecă uşor capul, considerând acest gest potrivit pentru a-şi saluta binefăcătorul.

— Colegii mei îmi spun că eşti un bun specialist.

— Sunteţi foarte amabil. Am studiat câţiva ani şi cred că am şi puţin talent.

Searls se documentase cu multă conştiinciozitate despre Japonia.

Şi o mare sete de bani, îşi zise Yamata. Dar e extrem de manierat. Trebuia să se împace cu situaţia. La urma urmelor, era o întâmplare fericită. Cumpărase firma americanului cu patru ani în urmă, lăsase în funcţiune vechea conducere, aşa cum îi era obiceiul, iar apoi îşi dăduse seama că adevăratul creier al afacerii era acest bărbat. Directorul firmei îl informase pe Yamata-san că Searls era un adevărat vrăjitor. Cu toate că nu îşi schimbase funcţia, salariul său se schimbase. Apoi, cu câţiva ani în urmă, Searls realizase că începuse să se plictisească de slujba pe care o avea.

— E pregătit totul?

— Da, domnule. Acum câteva luni am îmbunătăţit programul. Sunt încântaţi.

— Şi…

— Oul de Paşti, domnule Yamata. Noi aşa îi spunem.

Raizo nu mai auzise această expresie. Ceru să îi fie explicată, dar tălmăcirea nu însemna nimic pentru el.

— Cât de greu este de implementat?

— Aici e aici. E cuplat la două mari deţinătoare de acţiuni. Dacă General Motors şi Merck pătrund în sistem la valorile prevăzute de mine, de două ori şi în acelaşi timp, oul se sparge, dar numai într-o zi de vineri, după cum aţi spus şi numai cu condiţia ca perioada de cinci minute să se încadreze în intervalul de timp adecvat.

— Vrei să spui că acest lucru s-ar putea petrece întâmplător? întrebă Yamata surprins.

— Teoretic vorbind, da, însă valorile care declanşează sistemul sunt cu mult în afara indicatorilor economici obişnuiţi, altfel încât probabilitatea cuplării accidentale este de aproximativ treizeci de milioane la unu. De aceea am preferat să sparg oul astfel. Mă ocup de un program de cercetare a modelelor economice şi…

Un alt defect al mercenarilor era acela că nu se puteau abţine să se laude cât erau de sclipitori. Cu toate că în acest caz era, probabil, adevărat, Yamata era totuşi agasat de peroraţia celuilalt Însă suportă cu stoicism, pentru că aşa impuneau bunele maniere.

— Şi aranjamentele tale personale?

Searls se mulţumi să dea din cap. Zborul spre Miami. Legăturile spre Antigua, via Republica Dominicană şi Grenada, cu fiecare bilet în parte purtând un alt nume şi plătind cu cărţi de credit diferite. Avea un paşaport nou, o nouă identitate. În Caraibe exista o anume proprietate. Va dura o zi întreagă, însă la capătul călătoriei va ajunge acolo şi nu avea nici cea mai mică intenţie să plece vreodată.

În ceea ce-l priveşte pe Yamata, acesta nu ştia şi nici nu-l interesau planurile de viitor ale lui Searls. Dacă s-ar fi aflat pe un platou de filmare, ar fi prevăzut în scenariu lichidarea acestui personaj, însă era un lucru prea riscant Exista întotdeauna posibilitatea de a mai găsi un ou în cuib. Da, aşa trebuia să fie. Toată aventura asta era sub semnul onoarei.

— A doua treime a investiţiilor va fi transferată mâine. Când se va întâmplă asta, vă sugerez să vă puneţi în aplicare planul.

Ronin, îşi zise Yamata, dar trebuia să recunoască faptul că, după anumite canoane, chiar şi unii dintre ei erau loiali.

— Membrii vor vota prin vot electronic, anunţă preşedintele Camerei Reprezentanţilor, după ce Al Trent îşi termină discursul.

Murmurul discursurilor din megafoane fu înlocuit de muzică clasică. De aceasta dată, de acordurile Concertului Italian al lui Bach. Fiecare membru avea la dispoziţie o cartelă din plastic – în fond, era ca o maşină de calculat automată. Voturile marcate cu ajutorul unui calculator obişnuit erau afişate pe ecranele televizoarelor din lumea întreagă. Pentru ca proiectul de lege să fie aprobat era nevoie de două sute optsprezece voturi, care se strânseră în mai puţin de zece minute. După aceasta apăru agitaţia depunerii voturilor acelor membri sosiţi în grabă de la audierile şi adunările consistente la care participaseră; imediat ce-şi depuneau votul, aceştia se întorceau fără să zăbovească la treburile lor.

În tot acest timp, Al Trent rămase în picioare, pe podium, discutând amical cu un membru al formaţiunii minoritare, prietenul său Sam Fellows. Amândoi erau surprinşi de cât de mult coincideau părerile lor. Nici nu puteau fi prea diferiţi, liberalul din New England şi conservatorul mormon din Arizona.

— Asta o să le dea o lecţie nemernicilor ăia mititei, zise Al.

— Ai ştiut cum să-i convingi să voteze proiectul, întări Sam.

Cei doi erau preocupaţi în sinea lor de efectele pe termen lung pe care le avea legea asupra situaţiei locurilor de muncă din

circumscripţiile lor electorale.

Funcţionarii Ambasadei Japoneze erau mult mai încântaţi. De îndată ce muzica încetă şi preşedintele Camerei anunţă: „HR-12313, Proiectul de reformă economică a fost aprobat”, aceştia raportară rezultatul Ministerului de Externe.

Proiectul urma să fie dezbătut în Senat, dar, spuneau ei, aceasta nu era decât o formalitate. Singurii susceptibili de a vota împotrivă erau cei care nu aveau mari speranţe de a fi realeşi. Adjuncţii îl informară pe ministrul de externe la 9, ora Tokioului, iar acesta raportă primului ministru Koga. Acesta din urmă îşi redactase deja cererea de demisie adresată împăratului. Poate că altul, în locul lui, ar fi suferit văzându-şi visurile spulberate. Nu şi primul ministru. Dacă se gândea bine, fusese mult mai influent ca membru al opoziţiei decât ca ocupant al acelui birou. Privi peluzele bine întreţinute, scăldate de soarele dimineţii şi îşi dădu seama că, în fond, va avea o viaţă mai plăcută.

Să-l lăsăm pe Goto să-şi bată capul.

— Ştii, japonezii fac nişte lucruri extraordinar de bune pe care le folosim şi noi la Wilmer, observă Cathy Ryan în timpul cinei.

Acum, că legea era pe jumătate aprobată, îşi putea permite să o comenteze.

— Zău?

— De exemplu, sistemul laser cu diode pe care-l folosim în operaţiile de cataractă. Au cumpărat compania americană care l-a inventat. Inginerii lor sunt al naibii de priceputi; aproape că nu există lună să nu-şi perfecţioneze programele de calculator.

— Unde e compania asta? se interesă Jack.

— Undeva prin California.

— Cathy, atunci e un produs american.

— Nu toate componentele.

— Uite, legea permite anumite excepţii în cazul lucrărilor foarte valoroase care…

— Legile vor fi elaborate de guvern, am dreptate?

— Da. Ia stai puţin. Parcă-mi spuneai că medicii lor…

— N-am afirmat niciodată că sunt proşti, am spus doar că ar trebui să aibă o gândire mai creativă. Cam aşa cum face guvernul, adăugă ea.

— I-am spus preşedintelui că nu era o idee strălucită. Mi-a zis că legea va rămâne în vigoare numai câteva luni.

— Nu cred până nu văd cu ochii mei.

13
Curenţi de aer şi curenţi de apă

— Nu am văzut niciodată aşa ceva.

— Dar în ţara voastră se fabricau cu miile, obiectă directorul biroului de presă.

— Aşa este, recunoscu Klerk, dar uzinele nu erau accesibile publicului şi nici chiar ziariştilor sovietici.

Chavez îşi făcea de lucru cu aparatul de fotografiat şi, aşa cum observă Clark zâmbind, îşi dădea multă importanţă, ţopăind în jurul muncitorilor în salopete albe şi căşti de protecţie, întorcându-se, răsucindu-se, ghemuindu-se, cu Nikonul lipit de ochi, schimbând rolele din cinci în cinci minute şi, în tot acest timp, imortalizând pe câteva sute de cadre linia de producţie. Nu avea nici o îndoială că erau rachete SS-19. Clark cunoştea caracteristicile şi văzuse destule fotografii la Langley ca să aibă idee de cum arătau şi să recunoască modificările aduse construcţiei originale de către japonezi. Modelele ruseşti erau de obicei vopsite în exterior în verde. În Uniunea Sovietică tot ce era fabricat pentru armată, chiar şi rachetele ascunse în containerele din buncărele de beton, trebuiau să fie camuflate şi aveau aceeaşi culoare verde-mazăre în care îşi vopseau şi tancurile. Nu şi acestea. Vopseaua era grea şi nu avea nici un rost să irosească atâta combustibil pentru a lansa câteva kilograme de vopsea cu o viteză suborbitală, aşa că aceste rachete fuseseră construite din oţel. Garniturile şi racordurile arătau mult mai finisate decât ar fi fost de aşteptat din partea unui produs rusesc.

— Aţi modificat proiectul nostru original, nu-i aşa?

— Într-adevăr, zâmbi directorul biroului de presă. Proiectul iniţial era excelent. Inginerii noştri au fost cu adevărat impresionaţi, însă avem alte standarde şi materiale mai bune. Aveţi ochiul format, domnule Klerk. Nu demult, un inginer american de la NASA a făcut aceeaşi remarcă.

Omul făcu o pauză.

— Ce fel de nume rusesc este Klerk?

— Nu e rusesc, răspunse Clark, făcându-şi de lucru în carnetul de însemnări. Bunicul era englez şi comunist. Se numea Clark. A venit în Rusia prin anii douăzeci ca să participe la noul experiment.

Zâmbi jenat.

— Cred că e dezamăgit, oriunde s-ar afla acum.

— Şi colegul dumneavoastră?

— Cekov? E din Crimeea. Se vede sângele de tătar, nu-i aşa? Ia

spuneţi, câte bucăţi intenţionaţi să fabricaţi?

Chavez se afla la capătul superior al rachetei, la extremitatea îndepărtată a liniei de montaj. Unii dintre muncitorii de lângă bandă îi aruncau priviri agasate, fapt care îi confirma că îşi făcea treaba bine, aşa cum ar fi făcut orice ziarist băgăreţ şi insolent. De altfel, munca era destul de uşoară. Hala de montaj a uzinei era bine luminată, pentru a oferi condiţii optime de lucru muncitorilor de la bandă şi, cu toate că montase blitzul la aparat, pentru a-şi da mai multă importanţă, dispozitivul de reglaj al camerei îi dădea de înţeles că lumina era perfectă. Nikonul F-20 era un aparat dat dracului. Ding schimbă rola. Folosea un film color AS A-64 – film Fuji, fireşte – pentru că avea un grad de saturaţie cromatică mai mare, ce-o mai fi însemnat şi asta.

La momentul convenit, domnul C.]i strânse mâna reprezentantului uzinei şi porniră amândoi spre ieşire. Chavez/Cekov deşurubă obiectivul aparatului de fotografiat şi puse totul în sacoşă. În urmă lăsară zâmbete şi înclinări respectuoase. Ding introduse un CD în aparat şi dădu volumul tare. Le venea greu să se înţeleagă unul pe celălalt, însă John respecta instrucţiunile la literă şi bine făcea. Nu era exclus ca cineva să fi montat microfoane în maşina închiriată. Chavez îşi lăsă capul în dreapta pentru a nu fi obligat să strige întrebarea.

— John, întotdeauna e aşa de simplu?

Clark ar fi vrut să zâmbească, dar se abţinu. Cu câteva ore în urmă reactivase încă un membru al reţelei THISTLE, care insistase să le arate, lui şi lui Chavez, hala de montaj.

— Ştii, pe vremea când nu era destul să ai un paşaport şi o carte de credit American Express, făceam multe drumuri în Rusia.

— Şi cu ce te îndeletniceai?

— De obicei, scoteam oameni din ţară. Uneori recuperam informaţii. De vreo câteva ori am instalat nişte jucărele drăguţe. Apropo de singurătate şi de pericol.

Clark clătină din cap. Soţia lui era singura care ştia că obişnuia să-şi şamponeze uşor părul, pentru că nu-i plăcea să vadă cât era de încărunţit.

— Îţi imaginezi că am fi dat oricât să putem intră la… parcă Pleseţk se numeşte locul unde se făceau rachetele acelea, la biroul de proiectata Şelomei.

— Au ţinut mult să ne arate chestiile astea.

— Te cred.

— Ce fac cu fotografiile?

John era cât pe ce să-i spună să le arunce, însă reprezentau nişte informaţii, iar ei se aflau în misiune. Trebuia să compună un articol şi să-l trimită la Interfax, pentru a păstra aparenţele, cu toate că se întrebă dacă va vedea vreodată lumina tiparului. Ar fi mai mare râsul,

îşi zise el, clătinând din cap. În realitate, nu făceau altceva decât să se învârtă într-un cadru prestabilit, în aşteptarea ordinului şi a prilejului de a o contacta pe Kimberly Norton. Filmul şi articolul lui vor găsi o cale de-a ajunge la curierul diplomatic. În ultimă instanţă, era un exerciţiu bun atât pentru Ding, cât şi pentru el însuşi.

— Dă mai încet drăcia aia, zise el, apoi continuă discuţia în rusă.

Era un prilej bun de-a exersa limba.

— Îmi lipsesc iernile de acasă, suspină Cekov.

— Mie nu. De unde naiba ai prins gust pentru muzica asta americană oribilă? întrebă Clark cu nemulţumire în glas.

— De la Vocea Americii, veni răspunsul, apoi glasul izbucni în râs.

— Evgheni Pavlovici, n-ai pic de respect. Urechile mele nu mai pot tolera hărmălaia asta. N-ai altă muzică?

— Orice, numai asta nu, îşi zise tehnicianul, aranjându-şi căştile pe cap şi clătinând din cap pentru a izgoni zgomotul infernal al muzicii gaijin. Ceea ce-l supăra mai tare era faptul că propriul său fiu se dădea în vânt după muzica asta.

Deşi în decursul ultimelor câteva săptămâni plouase cu dezminţiri din partea ambelor părţi, realitatea sărea în ochi. Transportoarele de maşini, gigantice şi hidoase, legănându-se în docurile din mai multe porturi, apăreau în fiecare buletin de ştiri transmis de reţeaua NHK, ca nişte martori tăcuţi. Companiile producătoare de automobile din Japonia deţineau o sută nouăsprezece astfel de nave, fără a le pune la socoteală pe cele care navigau sub pavilion străin, în regim charter şi care acum se aflau în drum spre porturile lor de reşedinţă. Nave care nu zăboveau mai mult în porturi decât era necesar pentru încărcarea maşinilor stăteau acum asemenea unor aisberguri, încurcând traficul. Nu avea nici un rost să fie încărcate şi trimise spre destinaţie. Era nevoie de câteva săptămâni pentru a le descărca pe cele aflate deja în porturile americane. Echipajele profitau de ocazie pentru a efectua lucrările de întreţinere programate, cu toate că ştiau că, după îndeplinirea acestor sarcini, îşi vor pierde mai mult ca sigur slujbele.

Efectul se amplifica rapid. Nu avea rost să fabrici automobile ce nu aveau unde să fie transportate. Practic nu exista un teren adecvat păstrării lor. Parcările uriaşe de pe lângă porturi erau pline, trenurile de marfă aşteptau pe linie moartă, iar Uzinele de montaj gemeau de loturile neexpediate, astfel încât nu exista nici o altă posibilitate. Nu mai puţin de şase care de televiziune ţinuseră să fie prezente când coordonatorul liniei de montaj de la Uzinele Nissan se ridică şi apăsă pe buton. Soneriile se porniră să sune de-a lungul întregii linii. Soneria era folosită de obicei pentru a semnala vreo defecţiune pe bandă, însă de data aceasta anunţa oprirea definitivă a lucrului. De la un capăt la celălalt, de la caroseria goală de pe bandă la maşina vopsită în

albastru, gata de a ieşi pe poarta halei, muncitorii încremeniră, aruncându-şi priviri unul altuia. Fuseseră ferm convinşi că lor nu li se putea întâmplă un asemenea lucru. Pentru ei nu exista altă realitate decât drumul zilnic la serviciu, executarea operaţiunilor de lucru, montarea pieselor disparate, controlul calităţii – rareori se întâmpla să apară vreo problemă – şi tot aşa, repetând aceleaşi gesturi ore în şir, ore năucitoare, dar foarte bine remunerate. De aceea aveau impresia că pământul încetase să se mai învârtă. Într-un fel, nu fuseseră luaţi chiar pe nepregătite. Aflaseră câte ceva din buletinele de ştiri de la radio şi televizor, din ziare, din zvonurile care circulaseră prin fabrică mai repede decât o făcuseră vreodată maşinile fabricate de ei, din informările întocmite de conducere. Cu toate acestea, rămaseră pietrificaţi, de parcă cineva i-ar fi lovit în plină figură.

În clădirea Bursei, agenţii urmăreau evenimentele pe ecranele minitelevizoarelor portabile, nişte modele noi, fabricate de firma Sony, care se pliau, încăpând în buzunarul de la pantaloni. Îl văzură cu toţii pe coordonator apăsând pe buton, apoi pe muncitori oprindu-se din lucru. Dar mai ales văzură expresia de pe feţele lor. Cu toţii ştiau că acesta nu era decât începutul. Uzinele producătoare de piese de maşini urmau să înceteze şi ele lucrul, pentru că produsele lor nu vor mai avea căutare. Industria metalurgică va cunoaşte o perioadă de regres drastic, din cauza închiderii porţilor celor mai importanţi clienţi ai lor. Companiile de piese electronice îşi vor încetini activitatea, pierzând teren atât pe piaţa internă, cât şi pe cea externă. Ţara lor depindea de activitatea de comerţ exterior, iar America era cel mai important partener economic, cu o cifră de export de o sută şaptezeci de miliarde de dolari într-o singură ţară, mai mult decât ce expediau în toată Europa. La rândul lor, ei importau marfă din America în valoare de aproximativ nouăzeci de miliarde, însă profitul era puţin peste şaptezeci de miliarde de dolari americani, bani necesari pentru buna funcţionare a economiei; întreaga economie naţională era structurată pornindu-se de la premisa existenţei acestor bani. La fel şi capacitatea de producţie.

Pentru muncitorii prezentaţi la televizor, lumea doar se oprise în loc. Pentru agenţii de bursă ea poate că se sfârşise. Feţele lor oglindeau nu atât uluire, cât o disperare crâncenă. Tăcerea apăsătoare nu dură mai mult de treizeci de secunde. Toată suflarea din ţară urmări scena cu acelaşi sentiment de fascinaţie morbidă, amestecată cu o neîncredere încăpăţânată Apoi telefoanele porniră să sune. Multora din cei care ridicau receptoarele le tremura mâna. În ziua aceea indicele Nikkei Dow avea să se prăbuşească din nou până la valoarea de închidere de 6.540 yeni, circa o cincime faţă de cea înregistrată cu numai câţiva ani în urmă.

Aceeaşi casetă reprezenta segmentul principal al buletinelor de ştiri transmise de fiecare reţea de televiziune din America. Muncitorii din Detroit, chiar şi membrii sindicatului lucrătorilor din industria producătoare de automobile, care avuseseră prilejul să vadă uşile uzinei închizându-se în urma lor, remarcară expresia feţelor şi auziră rumoarea, amintindu-şi de propriile sentimente. Deşi compasiunea lor era oarecum atenuată de promisiunea unor noi locuri de muncă, nu le era prea greu să-şi imagineze ce se petrecea în sufletele semenilor lor din Japonia. Era mult mai uşor să-i antipatizeze atunci când aveau de lucru şi exista pericolul să le ia pâinea de la gură. Acum deveniseră victime ale unor forţe pe care puţini dintre ei le înţelegeau cu adevărat.

Pentru omul de rând reacţia de pe Wall Street era de neînţeles. Deşi promitea mult pentru economia americană, proiectul de lege economică nu urma să reziste mai mult de câteva luni. Un număr inimaginabil de companii americane depindea în mai mare sau mai mică măsură de produsele japoneze şi cu toate că, teoretic vorbind, muncitorii şi firmele americane ar fi putut umple golul creat, toată lumea se întreba cât erau de serioase promisiunile proiectului. În caz că erau de durată nedefinită, ar fi fost logic ca lumea să investească în întreprinderile care aveau capacitatea de a suplini lipsa de produse cerute pe piaţă. Dar dacă guvernul nu făcea altceva decât să-l folosească drept instrument în încercarea de a deschide pieţele japoneze şi aceştia consimţeau să cedeze în unele privinţe pentru a evita dezastrul total? În acest caz, companiile cu o cifră mare de export în Japonia reprezentau o investiţie mai sigură. Şmecheria era să depisteze companiile care le puteau face pe amândouă, pentru că fiecare variantă, luată separat, putea duce la pierderi mari, mai ales în condiţiile exploziei iniţiale a valorilor de bursă. Desigur, dolarul va înregistra o creştere faţă de yen, dar specialiştii în afaceri de bursă remarcaseră faptul că băncile de dincolo de ocean reacţionaseră extrem de rapid, cumpărând garanţii eliberate de guvernul Statelor Unite şi plătindu-le din conturile în yeni; astfel, ele veneau în întâmpinarea unor schimbări majore a valorilor şi obţineau, fără îndoială, profituri imediate.

Valorile de la Bursa Americană pluteau în incertitudine, fapt ce îi uimea pe mulţi dintre cei care-şi depuseseră banii pe Wall Street. Aceste sume se aflau în special în conturi comune, pentru că, atunci când erai un depunător neînsemnat, era dificil, dacă nu chiar imposibil, să urmăreşti desfăşurarea lucrurilor. Era mai sigur să laşi manevrarea banilor în seama profesioniştilor. Rezultatul era că numărul companiilor de gestionarea depunerilor îl depăşea pe cel al acţiunilor comercializate la Bursa din New York. Fondurile erau manipulate de tehnicieni a căror sarcină era aceea de a urmări şi

înţelege ce se petrecea în lumea tumultuoasă şi puţin previzibilă a pieţelor economice din lume.

Căderea iniţială a valorilor de bursă era sub cincizeci de puncte, după care se stabiliza la intervenţia publică a celor trei mari companii producătoare de automobile care afirmau într-un glas că dispuneau de capacitatea necesară pentru fabricarea majorităţii pieselor auto, putând chiar spori volumul de automobile produse în ţară. Cu toate acestea, specialiştii de la marile firme comerciale se uitau unul la altul, scărpinându-se în cap şi comentând evenimentele în cerc restrâns, la o cafea. Aveţi vreo idee ce trebuie să facem? Singurul motiv pentru care întrebarea aceasta preocupa doar pe jumătate din oameni era acela că era treaba celeilalte jumătăţi să asculte, să clatine din cap şi să răspundă: Habar n-avem.

La sediul din Washington al Comisiei pentru Rezerve Federale se puneau alte întrebări, însă cu răspunsuri la fel de greu de dat. Spectrul înfricoşător al inflaţiei ameninţa încă ţara, iar situaţia existentă nu lăsa mari speranţe pentru înlăturarea pericolului. Una din problemele imediate, limpede pentru toţi, era aceea că puterea de cumpărare urma să depăşească oferta de produse. Aceasta însemna un nou val de inflaţie şi, cu toate că dolarul va depăşi fără îndoială yenul, acesta din urmă va cunoaşte o perioadă de cădere liberă, antrenând după sine şi prăbuşirea monedei americane, în raport cu celelalte devize. Acest lucru era inacceptabil. Se hotărî mărirea dobânzii cu încă un sfert de punct, decizia urmând să intre în vigoare imediat după închiderea Bursei. Măsura va produce oarecare confuzie, dar comisia ştia ce face.

Singura veste bună era creşterea bruscă a cererii de bonuri eliberate de Trezorerie. În spatele acestei acţiuni se ascundeau cu siguranţă băncile japoneze, care încercau în acest fel să se protejeze. Toată lumea trebui să recunoască inteligenţa mişcării. Americanii nutreau un sentiment sincer de respect faţă de colegii lor japonezi, sentiment nealterat de tulburările actuale care – aşa cum sperau cu toţii – vor înceta în curând.

— Ne-am înţeles? întrebă Yamata.

— Acum nu ne mai putem opri, rosti unul din bancheri.

Ar fi putut continua spunând că ţara şi, o dată cu ea, ei înşişi se aflau la marginea unei prăpăstii atât de adânci, încât nici nu-i puteau vedea fundul. Dar cuvintele erau de prisos. Cu toţii se aflau în acelaşi loc, privind în adâncul hăului; ochii lor nu vedeau suprafaţa lăcuită a măsuţei în jurul căreia şedeau, ci doar un abis ce ducea spre dezastrul economic.

Ici-colo, câte unul din cei prezenţi înclină din cap aprobator. Urmă o

tăcere apăsătoare, întreruptă într-un târziu de glasul lui Matsuda.

— Cum de s-a putut petrece un asemenea lucru?

— Prieteni, era inevitabil, răspunse cu tristeţe Yamata. Ţara noastră e ca… un oraş înconjurat de pustietate, ca un braţ puternic lipsit de o inimă care să-l alimenteze cu sânge. Ani de zile ne-am minţit pe noi înşine că aşa trebuie să fie… dar nu este adevărat şi-acum nu ne rămâne altceva de făcut decât să îndreptăm situaţia sau să pierdem.

— Ne înhămăm la o treabă foarte grea.

— Hai.

Yamata se abţinu cu greu să zâmbească.

Încă nu se luminase de ziuă, iar plecarea era programată după începerea fluxului. Pregătirile decurgeau fără ostentaţie. Câteva familii veniseră în port, în majoritate pentru a-şi conduce marinarii la navă, după ultima noapte petrecută pe uscat.

Ca peste tot în lume, denumirile navelor erau nume tradiţionale. Noile distrugătoare de tip Aegis, Kongo şi suratele sale, purtau în special denumiri vechi ale regiunilor din ţara în care fuseseră produse. Acesta era un obicei recent. Denumirile stranii ale navelor de război i-ar fi surprins pe occidentali, însă semnificaţia lor poetică era în ton cu tradiţia lirică a ţării. Erau de regulă grupate pe categorii. Majoritatea distrugătoarelor purtau nume terminate în „-kaze”, cuvântul japonez pentru „vânt”. De exemplu, Hatukaze însemna boare de dimineaţă. Denumirile submarinelor erau oarecum mai logice. Toate se terminau în „-ushio”, care înseamnă „maree”.

În general, erau nave arătoase, pentru a nu face notă discordantă cu măiestria construcţiei. Una câte una, ele îşi porniră motoarele, ieşind din port şi alunecând pe canale. Căpitanii şi marinarii priveau navele ancorate unele lângă altele în rada portului Tokio. Indiferent ce gândeau ei, navele comerciale reprezentau până una-alta un pericol pentru navigaţie. Ascunşi privirilor, marinarii din burta navei strângeau ancora şi îşi vedeau de îndatoririle obişnuite. Deşi condiţiile de vizibilitate din dimineaţa aceea erau excelente, navele îşi puseră în funcţiune radarele pentru supravegherea manevrelor de ieşire din port.

Era un exerciţiu bun pentru membrii echipajului, verificaţi periodic la diferitele centre de informare. La indicaţiile comandanţilor diverselor sisteme de luptă, se testau modalităţile de a face schimb de date tactice între vapoare. În sala motoarelor, „becaţele” – o veche poreclă dată mecanicilor a căror muncă era cândva prin definiţie murdară – şedeau în scaune confortabile şi-şi sorbeau ceaiul, supraveghind datele afişate pe ecranul calculatoarelor.

Nava-amiral era distrugătorul Mutsu. La orizont se zăreau clădirile portului pescăresc Tateyame, ultimul oraş pe care-l întâlneau în cale,

înainte de a face un viraj ascuţit spre stânga şi de a se îndrepta spre est.

Amiralul Yusuo Sato ştia că submarinele se aflau deja acolo, dar trebuia să-şi informeze şi ofiţerii. Amiralul se trăgea dintr-o familie cu o veche tradiţie în meserie – mai precis, în cea de marinar. Tatăl său comandase un distrugător pe vremea lui Raizo Tanaka, unul dintre cei mai mari căpitani de nave de război din câţi existaseră vreodată, iar unchiul său, unul din „Vulturii Sălbatici" ai lui Yamamoto, servise pe un portavion şi căzuse în lupta de la Santa Cruz. Generaţiile următoare le călcaseră pe urme. Fratele lui Yusuo, Torajiro Sato, pilotase avioane de luptă F-86 ca ofiţer al Forţelor de Autoapărare Aeriană, însă demisionase, dezgustat de decăderea aviaţiei militare. Acum zbura pe avioanele companiei JAL, având gradul de căpitan de rangul II. Fiul său, Shiro, îşi urmase tatăl, fiind în prezent un tânăr maior încrezător în sine, care pilota avioane de luptă. Pentru o familie care nu număra printre strămoşii săi nici un samurai, nu era prea rău, îşi zise amiralul. Cel de-al doilea frate al lui Yusuo era bancher. Sato era la curent cu ceea ce urma să se întâmple.

Amiralul se ridică, deschise uşa etanşă care dădea pe puntea lui Mutsu şi se îndreptă spre tribord. Marinarii se opriră o clipă din lucru, salutându-l cu înclinări respectuoase, apoi îşi întoarseră privirile spre ţărm, încercând să aprecieze poziţia în care se afla nava. Sato privi spre pupa şi constată că cele şaisprezece nave din coloană erau aliniate aproape perfect, cu distanţe egale de cinci sute de metri între ele şi se îndreptau spre destinaţie, scăldate în lumina roz-portocalie a soarelui ce începuse să răsară. Era un semn bun, îşi zise amiralul. Pe catargele navelor flutura acelaşi steag sub care servise şi tatăl său şi care lipsise atât de mulţi ani de pe navele de război ale ţării sale. Acum drapelul mândru, reprezentând un soare roşu în mijlocul câmpului alb, îşi reintrase în drepturi.

— Fixaţi ancora, anunţă vocea căpitanului prin megafon.

Portul lor era deja undeva la linia orizontului şi avea să dispară curând, ca şi promontoriul pe care se întindea.

Şaisprezece nave, îşi spuse amiralul. Cea mai mare desfăşurare de forţe, ca unitate compactă, susţinută de ţara sa în… cincizeci de ani? Trebuia să se gândească bine. Cu siguranţă, era cea mai puternică formaţiune, compusă din nave noi, construite cu nu mai mult de zece ani în urmă, cu o ţinută mândră şi nume de rezonanţă. Dar singurul nume de navă pe care şi l-ar fi dorit în dimineaţa aceasta, Kurushio (Mareea Neagră), cel purtat de distrugătorul tatălui său, cu care scufundase un crucişător american în bătălia de la Tassafaronga, aparţinea din nefericire deja unui submarin aflat în larg. Amiralul îşi luă binoclul de la ochi şi mormăi uşor nemulţumit. Era un nume poetic, perfect şi pentru o navă de război. Ce păcat că fusese irosit pe

un submarin.

Kurushio şi suratele sale plecaseră cu treizeci şi şase de ore în urmă. Ca navă-amiral a unei categorii noi de submarine, Kurushio înainta cu o viteză de cincisprezece noduri pentru a traversa perimetrul de exerciţiu. Submarinul era propulsat de motoare puternice, care trăgeau aerul prin tubul de alimentare cu oxigen. Echipajul, format din zece ofiţeri şi şaizeci de marinari, se afla într-o misiune de observaţie de rutină. Permanenţa era asigurată de un ofiţer şi secundul său, aflaţi în camera de control a submarinului. Ofiţerul inginer şi cei douăzeci şi patru de matrozi se aflau la posturi. Întreg echipajul de deservire a torpilelor era ocupat cu efectuarea unor teste electronice asupra celor paisprezece proiectile 89-Mod C şi a celor şase rachete Harpoon. În rest, foaia de observaţie nu consemna nimic neobişnuit şi nimeni nu remarcă schimbarea. Căpitanul comandant Tamaki Ugaki era cunoscut ca un model de promptitudine şi, cu toate că pretindea enorm de la membrii echipajului, lumea era mulţumită pentru că submarinul era întotdeauna în fruntea celorlalte. Căpitanul stătea retras în cabina sa, abia făcându-şi simţită prezenţa. Singurele semne observate de echipaj se limitau la dâra de lumină ce se strecura pe sub uşa cabinei sale şi rotocoalele de fum împrăştiate de ventilator. Comandantul era considerat de oamenii de la bord drept un om plin de zel, probabil ocupat cu întocmirea planurilor şi manevrelor cerute de apropiata operaţiune comună cu submarinele americane. Ultima oară se descurcaseră foarte bine, obţinând trei victorii din zece întâlniri de exerciţiu. Pentru oricine, acesta era un rezultat foarte bun. Cu excepţia lui Ugaki, toţi ceilalţi luară prânzul într-o atmosferă veselă, deconectantă. El însă gândea cu mintea unui samurai veritabil, care nu accepta să fie al doilea pe listă.

Chiar din primele luni de serviciu Ryan îşi făcuse un obicei din a petrece o zi pe săptămână în clădirea Pentagonului. Le explicase ziariştilor că nu era obligatoriu să rămână tot timpul închis în birou ca într-o celulă şi că acesta era un mod eficient de a folosi timpul fiecăruia. În mod surprinzător, în presă nu apăruse nici un comentariu, aşa cum s-ar fi întâmplat cu câţiva ani în urmă. Toată lumea ştia că titlul de consilier pe problemele de securitate naţională era de domeniul trecutului. Deşi reporterii vedeau în Ryan un succesor valoros la fotoliul din colţ al Casei Albe, îl considerau un tip prea şters. Era cunoscută aversiunea sa faţă de publicitate, de care fugea ca de ciumă. În fiecare zi venea la birou la aceeaşi oră, îşi rezolva problemele de serviciu într-un timp cât mai scurt – spre norocul lui, asta însemna rareori mai mult de zece ore pe zi – şi se întorcea în

mijlocul familiei, ca orice om obişnuit. Trecutul său la CIA plutea încă în ceaţă şi, cu toate că viaţa sa personală şi cea publică erau binecunoscute, acestea nu mai prezentau nici un interes. Astfel, Ryan putea călători fără grijă pe bancheta din spate a maşinii de serviciu, pentru că puţini erau aceia care-l băgau în seamă. Tot ce făcea el era banal, iar Ryan se străduia să păstreze aceasta impresie. Reporterii nu dădeau atenţie unui câine care nu lătra. Dacă ar fi privit lucrurile în profunzime şi-ar fi dat seama că nu era chiar aşa.

— Pun ceva la cale, începu Robby, de îndată ce Ryan luă loc în biroul din clădirea Comandamentului Militar Naţional.

Harta era cât se poate de elocventă.

— Se îndreaptă spre nord?

— Cu vreo două sute de mile. Comandantul flotei este V. K. Chandraskatta, absolvent al Colegiului Regal de Marină, al treilea din promoţia sa. Şi-a croit singur drum până în fruntea ierarhiei. Cu câţiva ani în urmă, a absolvit şi cursurile de specializare de la Newport. A terminat şef de promoţie. Are legături politice foarte bune în ultimul timp, a petrecut surprinzător de mult timp departe de flotă, făcând naveta…

— Unde?

— La New Delhi, dar adevărul e că nu ştiu precis. Vechea poveste, Jack.

Ryan îşi stăpâni cu greu nemulţumirea. În parte era vechea poveste, în parte însă era una nouă. Nici unul dintre ofiţerii de contraspionaj nu putea pretinde că dispunea de suficiente informaţii şi nici nu putea fi absolut convins de veridicitatea celor pe care le deţinea. În cazul acela, regretul era întemeiat: CIA nu dispunea încă de agenţi pe teritoriul Indiei. Ryan îşi notă în minte să-i vorbească lui Brett Hanson despre ambasador. Încă o dată. În termeni psihiatrici, acest gen de atitudine se numea „pasiv-agresivă”, ceea ce însemna că subiectul nici nu opunea rezistenţă, dar nici nu coopera. Pentru Ryan, comportamentul unor adulţi inteligenţi care se încăpăţânau să reacţioneze ca nişte copii de cinci ani rămânea o sursă constantă de uimire.

— Există vreo legătură între escapadele lui pe uscat şi mişcările pe care le face?

— Nimic evident, clătină Robby din cap.

— Ce ştiu serviciile de comunicaţii militare? se interesă Jack, întrebându-se dacă Agenţia Naţională de Securitate, umbra a ceea ce fusese pe vremuri, îşi dăduse osteneala să intercepteze mesajele radio ale flotei indiene.

— Primim nişte informaţii de la Alice Springs şi Diego Garcia, dar numai amănunte neinteresante. Ordine de deplasare a navelor, nimic cu adevărat important din punct de vedere operaţional.

Jack era tentat să spună că serviciile de contrainformaţii ale ţării sale nu dispuneau niciodată de ceea ce aveau nevoie pe moment, dar motivul era cât se poate de simplu: informaţiile pe care le avea totuşi permiteau de obicei pregătirea strategiei şi preîntâmpinarea problemelor, înainte ca acestea să devină prea grave. Situaţiile critice erau create de amănuntele trecute cu vederea, datorită faptului că existau alte lucruri mai importante – până când aspectele minore se acutizau.

— Deci, nu avem altceva decât ceea ce putem deduce din mişcările lor.

— Iată-le! exclamă Robyy, apropiindu-se de hartă.

— Ne forţează să ne deplasăm…

— Şi îl constrâng pe amiralul Dubro să treacă la acţiune. Foarte inteligent, vorbesc serios. Oceanul e uriaş, dar poate fi şi foarte mic, atunci când e străbătut de două flote. Deocamdată nu ne-a cerut instrucţiuni suplimentare, dar trebuie să ne gândim şi la eventualitatea asta.

— Dacă îmbarcă brigada pe amfibiile lor, ce facem?

Răspunsul veni din partea unui ofiţer din subordinea lui Robby.

— Domnule, dacă ar fi după mine, ar fi foarte simplu. Au deja trupe pe uscat, care luptă împotriva tamililor. În acest fel au asigurat ţărmul, iar debarcarea rămâne o treabă pur administrativă. Partea cea mai grea în cazul unei invazii este pătrunderea pe uscat sub forma unei unităţi compacte, dar mi se pare că acest aspect a fost rezolvat. Brigada a treia de blindate a lor este foarte robustă. Pe scurt, sri-lankezii nu au nici cea mai mică şansă de a le întârzia înaintarea, cu atât mai puţin de a o opri. Pasul următor ar fi să pună mâna pe câteva aerodromuri şi să trimită infanteria. Dispun de o armată extrem de numeroasă. Nu le-ar fi prea greu să renunţe la cincizeci de mii de infanterişti pentru această operaţiune. Presupun că situaţia ar degenera într-o insurecţie pe termen lung, continuă colonelul, dar în primele luni ar fi controlată, aproape prin forţa lucrurilor, de către indieni. Cunoscându-le abilitatea de a izola insula, în scurt timp insurgenţii nu vor mai dispune de mijloace de aprovizionare. Pariez că vor câştiga indienii.

— Problema constă în aspectul politic, zise Ryan îngândurat. Va fi mare agitaţie la Naţiunile Unite…

— Dar ar fi riscant să trimitem trupe acolo, remarcă Robby. Sri Lanka nu are nici un aliat tradiţional, dacă facem abstracţie de India. Nu pot invoca nici un motiv de ordin etnic sau religios. Nu dispun de resurse care ar prezenta interes pentru noi într-atâta încât să merite osteneală.

Ryan îşi continuă ideea.

— Câteva zile, ar vui toate ziarele, însă, dacă indienii sunt deştepţi,

ar putea face din Ceylon al cincizeci şi unulea stat al lor…

— Mai degrabă al douăzeci şi şaselea, domnule, interveni colonelul. Sau, folosindu-se de motivul etnic, o anexă a provinciei Tamil Nadu. Ar putea chiar favoriza reglarea conturilor cu tamilii.

— Mulţumesc, i se adresă Ryan colonelului, care îşi pregătise atât de conştiincios expunerea. Problema e că o vor integra politic în propria lor ţară, cu drepturi politice depline şi cu asta basta. Foarte abil. Dar înainte de a face vreo mişcare, au nevoie de un pretext politic. Motivul ar trebui să fie răzvrătirea tamililor pe care, desigur, nu le va fi greu să-i zdrobească.

— Atunci vom şti cum stau lucrurile, însă înainte de asta trebuie să îl punem la curent pe Dubro cu măsurile pe care va trebui să le ia.

Privind harta, Ryan îşi dădu seama de dificultatea acestui lucru. Grupul de manevră 77.1 se îndrepta spre sud-vest, păstrând distanţa faţă de flota indiană, dar, cu toată întinderea nesfârşită a oceanului, la vest de navele comandate de Dubro se afla o aglomerare mare de atoli. La capătul acesteia se găsea baza americană Diego Garcia, lucru destul de încurajator.

Când blufezi, există pericolul ca adversarul să-şi dea seama de intenţiile tale reale, iar acest joc nu putea fi lăsat în voia hazardului, ca o partidă oarecare de pocher. Americanii aveau avantajul forţei de luptă, în măsura în care erau dispuşi să o folosească. India, era favorizată de poziţia sa geografică. În realitate, America nu era interesată vital în zona respectivă. Flota americană din Oceanul Indian avea misiunea de a ţine sub observaţie Golful Persic, dar instabilitatea era o boală contagioasă şi orice semn de nervozitate din partea unei populaţii putea declanşa o manifestare sinergetică având un efect distrugător. Astă îi obliga să hotărască până unde puteau merge.

— Se cam împute treaba, nu-i aşa Robby? zâmbi Ryan, părând mult mai vesel decât era în realitate.

— Ar fi bine dacă am şti ce au de gând.

— Am notat, domnule amiral. Voi pune oamenii să se ocupe de asta.

— Şi cum rămâne cu ordinul de luptă?

— Nu se schimbă nimic până nu dă dispoziţie preşedintele. Dacă Dubro are impresia că va fi atacat, se poate descurca singur. Presupun că aparatele de pe portavion sunt dotate cu armament.

— Dotate şi gata de atac, domnule Ryan.

— Voi încerca să-l conving să mai dea puţin drumul la lesă, promise Jack.

În clipa aceea sună telefonul. Un ofiţer tânăr – proaspăt avansat la gradul de maior – înşfăcă receptorul, iar apoi îl chemă pe Ryan.

— Cine e?

— Serviciul de comunicaţii de la Casa Albă, domnule. Primul

ministru Koga tocmai şi-a dat demisia. Ambasadorul e de părere că-l vor însărcina pe Goto cu formarea noului guvern.

— A mers repede. Roagă-i pe cei de la direcţia pentru Japonia de la Departamentul de Stat să-mi trimită toate datele. Mă întorc peste două ore.

Ryan aşează receptorul în furcă.

— A picat Koga? se interesă Jackson.

— Ai luat o infuzie de deşteptăciune de dimineaţă, Rob?

— Nu, dar ştiu să trag cu urechea la o convorbire telefonică. Aud că am devenit foarte puţin populari pe-acolo.

— Totul s-a întâmplat cam prea rapid.

Fotografiile sosiră prin curierul diplomatic. Pe vremuri, sacul ar fi fost desfăcut chiar de la intrare, dar timpurile deveniseră mai blânde şi mai îngăduitoare, astfel încât mesagerul urcă în maşină la Dulles şi nu se mai opri până la Foggy Bottom. Acolo sacul fu transportat într-o încăpere secretă, unde conţinutul lui fu sortat în funcţie de specific şi importanţă şi apoi dus personal la punctele de destinaţie. Un funcţionar CIA preluă plicul cu cele şapte role de film, apoi se urcă pur şi simplu în maşina care-l aştepta afară şi demară în direcţia lui Fourteenth Street. Patruzeci de minute mai târziu, casetele fură deschise într-un laborator destinat developării microfilmelor, prevăzut cu o aparatură ultrasofisticată, dar uşor adaptabilă unei sarcini atât de prozaice ca aceasta.

Tehnicienii preferau filmele „adevărate”: se găseau în comerţ şi erau mult mai uşor de manevrat, cu ajutorul echipamentelor de procesare standard, cu construcţie simplă; în plus, nu erau curioşi să vadă ce reprezentau imaginile, singura lor preocupare fiind verificarea clarităţii fotografiilor. În cazul acela, coloritul spunea totul. Film Fuji, constată tehnicianul. Cine spunea că era mai bun decât Kodakul? Filmul era tăiat, fiecare secvenţă fiind apoi introdusă în câte un suport din carton care nu diferea cu nimic de cele păstrate de orice părinte la prima întâlnire a copilului cu Mickey Mouse, în afară de însemnul Strict secret marcat pe peliculă. Numerotate, legate şi strecurate într-un plic, îşi luară locul în caseta cu materiale prelucrate din laborator. Treizeci de minute mai târziu erau ridicate de o secretară.

Femeia luă ascensorul până la etajul cinci al vechiului sediu, de-acum o clădire veche de aproape patruzeci de ani, care îşi arăta din plin vârsta. Coridoarele erau prăfuite, iar vopseaua panourilor despărţitoare împrumutase o nuanţă neutră, supărătoare, de galben spălăcit. Şi aici, ca şi în alte părţi, cei puternici căzuseră, iar acest lucru era cu atât mai adevărat în cazul Oficiului de Cercetări pentru Armament Strategic. Deşi pe timpuri fusese unul dintre cele mai importante departamente ale CIA, în prezent OCAS trăgea să moară.

Personalul era format din oameni de ştiinţă, specializaţi în proiectilele-rachetă. Sarcina lor era aceea de a studia specificaţiile tehnice ale proiectilelor fabricate în străinătate şi de a aprecia potenţialul lor real.

Acest lucru implica un volum mare de activitate teoretică, combinată cu deplasări frecvente la diferite firme contractante guvernamentale, pentru a se compara tipurile deţinute de acestea cu ceea ce ştiau oamenii de ştiinţă. Din nefericire, dacă se putea spune aşa, rachetele balistice intercontinentale şi cele aer-sol, obiectele zilnice ale celor de la OCAS, erau aproape dispărute, astfel încât fotografiile care împodobeau pereţii fiecărui birou din clădire emanau o anumită nostalgie, prin lipsa lor de semnificaţie. De acum, cercetătorii specializaţi în diferitele ramuri ale fizicii se vedeau nevoiţi să se familiarizeze cu agenţii chimici şi biologici ce constituiau armele de distrugere în masă ale naţiunilor mai sărace.

Chris Scott, un bărbat în vârstă de treizeci şi patru de ani, îşi începuse cariera în cadrul OCAS pe vremea când acesta încă însemna ceva. Absolvent al Institutului Politehnic Rensselaer, Chris se făcuse remarcat prin deducerea performanţelor rachetei sovietice SS-24 cu două săptămâni înainte ca un agent foarte bine plasat să reuşească să subtilizeze o copie a cărţii tehnice a rachetei acţionate cu combustibili solizi; pentru reuşita lui fusese felicitat de însuşi directorul de atunci al Agenţiei, William Webster. Dar proiectilele 24 S ţineau de-acum de trecut şi, aşa cum citi în raportul de dimineaţă, nu mai rămăsese decât o singură rachetă tip SS-19, corespondenta lui Minuteman-III, păstrată la Minot, în Dakota de Nord; ambele îşi aşteptau sfârşitul, iar el nu putea suferi ideea de a se apuca să studieze chimia. De aceea, fotografiile primite din Japonia erau o schimbare binevenită.

Scott nu se grăbea. Avea timp berechet. Deschise cutia şi strecură pe rând bucăţile de peliculă în retroproiector, făcând însemnări pentru fiecare în parte. Treaba asta îi luă două ore şi astfel se făcu ora prânzului. Aşeză totul la loc şi încuie cutia, apoi porni spre bufetul de la etajul întâi. Acolo nu se discuta decât despre înfrângerea echipei Washington Redskins şi despre posibilităţile noului patron de a îndrepta lucrurile. Scott băgă de seamă că oamenii zăboveau mai mult la masă, fără ca vreun supraveghetor să facă mare caz de o asemenea abatere. Holul principal, care străbătea clădirea şi dădea în curte, era mult mai aglomerat ca altădată, în vremurile bune, iar privirile trecătorilor erau atrase neîncetat de fragmentul din Zidul Berlinului, expus acolo de mulţi ani de zile. Mai ales ale celor din vechea gardă, îşi zise Scott, care se considera unul dintre aceştia. El, cel puţin, avea de lucru în ziua aceea, ceea ce era o schimbare plăcută.

Întors în birou, Scott trase draperiile şi introduse din nou pelicula în aparatul de proiecţie. Ar fi putut alege doar imaginile pentru care făcuse notiţe speciale, dar asta reprezenta munca lui de o zi – poate chiar de o săptămână, dacă-şi juca bine cărţile – şi era hotărât să lucreze cu meticulozitatea care-l caracteriza, comparând ceea ce vedea cu raportul tipului de la NASA.

— Pot să intru? întrebă Betsy Fleming, băgând capul prin deschizătura uşii.

Era una dintre cele mai vechi salariate; curând urma să devină bunică şi îşi începuse activitatea ca secretară la Agenţia de Informaţii. Era o autodidactă, cunoscătoare a domeniului analizei fotografice şi al construcţiei proiectilelor, cu o experienţă care data de pe vremea crizei rachetelor cubaneze. Având în vedere că nu era titrată, priceperea sa în aceste domenii de activitate era uimitoare.

— Desigur.

Pe Scott nu-l deranja prezenţa lui Betsy, considerată „mămica” tuturor funcţionarilor din oficiu.

— Vechiul nostru amic SS-19! exclamă ea, aşezându-se pe un scaun. Oho, îmi place ce-au făcut din el.

— Nu-i aşa? zise Scott, întinzându-se din toate încheieturile pentru a alunga moleşeala de după masă.

Ceea ce pe vremuri fusese o construcţie de-a dreptul hidoasă era acum ceva aproape frumos. Corpul proiectilelor era confecţionat din oţel inoxidabil strălucitor, care conferea o imagine mai bună a structurii. Vechiul model rusesc, vopsit în verde, părea necioplit. Acum era mai dinamic şi era impresionant prin dimensiuni.

— Cei de la NASA spun că au redus foarte mult greutatea, folosind materiale mai bune, chestii din astea. Acum chiar o cred.

— Păcat că n-au putut face acelaşi lucru şi cu blestemele alea de rezervoare, remarcă doamna Fleming.

Scott încuviinţă cu un mormăit. Avea şi el o maşină Cresta, iar nevastă-sa refuza să o mai conducă până nu-i schimbau rezervorul de benzină. Furnizorul îl informase că asta putea dura vreo două săptămâni. Compania consimţise chiar să-i închirieze o altă maşină, încercând astfel – nu cu mare succes – să recapete încrederea publicului. Asta îl obligase să-i lipească o nouă etichetă de parcare, pe care va trebui să o răzuiască înainte de a returna maşina împrumutată firmei Avis.

— Ştii cine a făcut fotografiile?

— Nu ştiu decât că e unul de-ai noştri.

Scott proiectă filmul următor.

— Foarte multe modificări. Par aproape cosmetice.

— Cu cât crezi că au redus greutatea?

Avea dreptate, îşi zise doamna Fleming. Urmele circulare lăsate de

maşina de şlefuit rămăseseră imprimate pe carcasa de oţel, asemenea modelului bătut pe patul unei puşti.

— După părerea celor de la NASA, cu peste şase mii de kilograme.

Se auzi din nou clinchetul uşor al telecomenzii.

— Hm, nu şi aici, remarcă Betsy.

— Ciudat.

Capătul superior al proiectilului adăpostea focoasele. Modelul SS-19 putea transporta câteva. Relativ mici, dar grele, acestea erau nişte obiecte cu densitate mare, fapt ce trebuia să afecteze structura întregului proiectil. Orice tip de rachetă intercontinentală efectua o mişcare de acceleraţie, din clipa în care era lansată până în momentul când se oprea motorul, dar perioada maximă era înregistrată imediat înainte de ardere. În clipa aceea, când o mare parte a combustibilului era deja consumată, viteza de accelerare creştea cu aproape zece unităţi peste acceleraţia gravitaţională normală. În acelaşi timp, rigiditatea structurală conferită corpului proiectilului de către cantitatea de combustibil din rezervoare era minimă, astfel încât dispozitivul de fixare a focoaselor trebuia să fie masiv şi rezistent, pentru a asigura distribuţia egală a masei de inerţie sporite a încărcăturii nete.

— Nu, aici n-au schimbat nimic, nu-i aşa? zise Scott, privindu-şi colega.

— Oare de ce? Pasărea asta ar trebui să lanseze pe orbită sateliţi.

— După câte ştiu, sateliţi cu greutate mare, de comunicaţii.

— Mda, dar ia priveşte acolo.

„Transportorul” focoaselor trebuia să aibă o bază solidă pe toată suprafaţa. În cazul sateliţilor de comunicaţii, aceasta era formată dintr-un inel subţire din oţel, ca o gogoaşă plată, zdravănă, care arăta întotdeauna prea uşoară pentru misiunea pentru care fusese proiectată. Cea din fotografie aducea mai degrabă cu o roată de căruţă. Scott descuie un sertar şi scoase o fotografie recentă a unui proiectil SS-19, luată de un ofiţer american în timpul misiunii de control din Rusia. Fără o vorbă, i-o întinse doamnei Fleming.

— Uite. Asta e construcţia standard, exact aşa cum a fost proiectată de ruşi; eventual făcută din oţel superior, mai bine finisat.

— În rest, au modificat aproape totul, nu-i aşa? întrebă doamna Fleming. De ce n-au schimbat-o şi pe asta?

— Asta m-am întrebat şi eu. Păstrarea acestui suport i-a costat, să zicem, cincizeci de kilograme sau poate chiar mai mult?

— Dar n-are sens, Chris. Dacă vrei să reduci greutatea, ăsta e primul lucru pe care-l schimbi. Fiecare kilogram economisit aici face cât patru sau cinci la prima treaptă.

Se ridicară amândoi, apropiindu-se de ecran.

— Ia stai puţin…

— Da, se potriveşte cu transportorul. Nu l-au modificat. Nu există inel de contact pentru satelit. Nu au făcut nici o schimbare.

Scott clătină din cap.

— Crezi că au păstrat proiectul iniţial al transportorului pentru treapta intermediară?

— Chiar dac-ar fi aşa, la ce le-ar folosi atâta greutate la capătul superior?

— Parcă intenţionat au lăsat totul cum a fost.

— Da. Mă întreb de ce.

14
Reflecţii

— Treizeci de secunde, anunţă directorul-adjunct, după difuzarea ultimului clip publicitar destinat telespectatorilor din dimineaţa aceea de duminică.

Emisiunea avea ca subiect situaţia din Rusia şi din Europa în general, fapt ce îi convenea de minune lui Ryan.

— Singura întrebare pe care n-o pot pune, chicoti Bob Holtzman, înainte de intrarea în emisie. Ce simte un consilier pe problemele de Securitate naţională dintr-o ţară a cărei siguranţă nu este defel ameninţată?

— Este foarte odihnitor, răspunse Ryan, aruncând o privire plictisită către cele trei camere de televiziune.

Nici una dintre ele nu avea beculeţul roşu de semnalizare aprins.

— Atunci, de ce atâtea ore de muncă? îl luă la întrebări Kris Hunter, pe un ton mai puţin tăios decât lăsa de bănuit fizionomia ei.

— Dacă n-aş veni la lucru, minţi Ryan, oamenii şi-ar putea da seama cât de lipsit de importanţă sunt.

Veşti proaste, se alertă Ryan. N-au aflat încă de India, dar bănuiesc că se petrece ceva. La naiba. Voia să păstreze secretul. Era unul din acele lucruri cărora presiunea opiniei publice le putea face mai mult rău decât bine.

— Patru! Trei! Doi! Unu!

Directorul-adjunct împunse aerul cu degetul în direcţia moderatorului emisiunii, un ziarist de televiziune pe nume Edward Johnson.

— Domnule doctor Ryan, ce părere are Administraţia despre schimbările din guvernul japonez?

— Da, desigur, sunt rezultatul greutăţilor actuale la nivel de relaţii comerciale, ceea ce nu intră în domeniul meu de activitate. În principiu, considerăm că este vorba de o situaţie de politică internă, care poate fi soluţionată de poporul japonez fără indicaţii din partea noastră.

Jack vorbea pe un ton politicos şi avizat, după ce-şi însuşise la perfecţie cele câteva lecţii de oratorie. Nu-i mai rămânea decât să încerce să vorbească mai rar.

Kris Hunter se aplecă puţin înainte.

— Dar principalul candidat la funcţia de prim-ministru este un vechi duşman al Statelor Unite...

— E cam mult spus, o întrerupse Ryan cu un zâmbet jovial.

— Cuvântările, scrierile, cărţile lui sunt departe de a fi amicale.

— Se poate, zâmbi Ryan strâmb, făcând un gest agasat cu mâna. Deosebirea dintre tratativele duse între popoare prietene şi cele duse între popoare beligerante este aceea că primele pot deveni chiar mai caustice decât cele din urmă.

Ai zis-o bine, Jack.

— Nu sunteţi îngrijorat?

— Nu, răspunse Ryan, clătinând uşor din cap, în speranţa că, în cadrul unor interviuri ca acesta, răspunsurile scurte îi intimidau pe reporteri.

— Domnule doctor Ryan, vă mulţumim pentru amabilitatea de a da curs invitaţiei noastre pentru această dimineaţă.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Ryan continuă să zâmbească până când beculeţele camerelor de televiziune se stinseră. Apoi aşteptă până văzu cum ceilalţi participanţi îşi scot microfoanele. Făcu şi el la fel, se ridică de pe scaun şi ieşi de pe platou. Acum se putea discuta în voie. Bob Holtzman intră în urma lui Jack în cabina de machiaj. Machiorii plecaseră la o cafea, aşa că Ryan luă o mână de şervetele şi-i întinse cutia lui Holtzman. O pancartă mare de lemn, atârnată deasupra oglinzii, anunţa: NU SE ÎNREGISTREAZĂ NIMIC DIN CE SE VORBEŞTE ÎN ACEASTĂ ÎNCĂPERE.

— Ştii care e adevăratul motiv care se ascunde în spatele drepturilor egale pentru femei? îl întrebă Holtzman. Nu e vorba nici de salarii egale, nici de alte tâmpenii din astea.

— Ai dreptate. E faptul că le forţăm să se fardeze. Am căpătat ce-am meritat. Doamne, ce scârbă mi-e de porcăria asta! exclamă el exasperat, ştergându-şi stratul gros de fond de ten de pe frunte. Mă simt ca o curvă de duzină.

— Nu e un sentiment prea neobişnuit pentru o figură politică, nu-i aşa? interveni Kris Hunter, luând la rândul ei câteva şerveţele şi începând să se demachieze.

Jack izbucni în râs.

— Într-adevăr, deşi e cam nepoliticos din partea dumitale, doamnă.

Oare am devenit o personalitate politică? se întrebă Jack. Probabil că da. Cum dracu' s-a întâmplat?

— Jack, de ce te-ai eschivat atât de elegant de la răspunsul la ultima mea întrebare? se interesă Holtzman.

— Bob, dacă ţi-ai dat seama că m-am eschivat în mod elegant, precis că ştii şi din ce cauză.

Ryan făcu un gest către panoul de deasupra oglinzii, apoi se hotărî să bată în el, pentru a se convinge că toată lumea înţelegea ce voia să spună.

— Ştiu că, atunci când a căzut ultima oară un guvern, noi am fost

aceia care am obţinut informaţiile despre scandalul mituirii.

Jack îl privi fără să scoată un cuvânt. Dacă ar fi spus numai Fără comentarii şi tot ar fi fost prea mult în condiţiile date.

— Atunci şi-a ratat Goto şansa de a deveni prim-ministru. Era al doilea pe listă, ţii minte?

— Ei bine, acum mai are o şansă. Răbdarea i-a fost răsplătită. Dacă va fi în stare să formeze o coaliţie.

— Slăbeşte-mă.

Hunter se apropie mai mult de oglindă, curăţindu-şi ultimele resturi de fard de pe nas.

— Ai citit, ca şi mine, ce a declarat ziariştilor. Spune că va forma un cabinet şi cred că îţi dai seama ce argumente va folosi.

— Vorbă multă, sărăcia omului. Mai ales în meseria asta, replică Jack, care nu reuşise încă să se integreze pe deplin în „meseria asta". Probabil nişte vorbe în vânt, spuse de un politician care a băut un pahar în plus, după o zi de muncă istovitoare sau o zi proastă…

— Sau la gheişe… sugeră Kris Hunter.

După ce termină să se demachieze, se aşeză pe marginea mesei şi-şi aprinse o ţigară. Kristyn Hunter era un reporter de modă veche. Puţin trecută de cincizeci de ani, era absolventă a secţiei de jurnalistică din cadrul Universităţii Columbia şi fusese numită de curând corespondent pe probleme de politică externă al ziarului Chicago Tribune. Avea o voce uscată ca iasca.

— În urmă cu doi ani, nenorocitul ăla s-a dat la mine. Vorbeşte mai porcos decât un marinar, iar propunerile pe care mi le-a făcut erau cel puţin… excentrice. Bănuiesc că eşti informat în privinţa obiceiurilor lui, domnule doctor Ryan?

— Kris, nu îmi permit să comentez vreodată informaţiile confidenţiale pe care le am – dacă le am – despre oficialităţile din străinătate.

Jack făcu o pauză.

— Ia stai puţin. Parcă tipul nu vorbeşte englezeşte, nu?

Închise ochii, încercând să-şi aducă aminte ce spuneau rapoartele despre acel aspect.

— Nu? Când vrea vorbeşte, iar când n-are chef nu. Traducătorul lui de atunci era o femeie în jur de douăzeci şi şapte de ani. Nici n-a roşit măcar.

Hunter chicoti răutăcios.

— Eu, în schimb, m-am făcut ca racul. Ce-ţi spune asta, domnule Ryan?

Ryan avea unele dubii în legătură cu informaţiile obţinute în urma Operaţiunii SANDALWOOD. De aceea îi făcea plăcere să audă confirmarea din partea unei surse independente.

— Bănuiesc că îi plac blondele, răspunse el în glumă.

— Aşa se spune. Se mai spune că ar avea o prospătură.

— Vă ambalaţi prea tare, interveni Holtzman. Există o mulţime de bărbaţi care calcă pe de lături, Kris.

— Lui Goto îi face plăcere să le arate oamenilor cât e de dur. Unele zvonuri referitoare la el sunt de-a dreptul scabroase.

Kris continuă, după un moment de tăcere:

— Dar le cred şi pe acelea.

— Zău? întrebă Ryan cu o inocenţă prefăcută. Intuiţie feminină?

— Fără aluzii sexuale, îl avertiză Hunter, pe un ton mult prea serios pentru atmosfera discuţiei.

Ryan deveni sobru.

— Departe de mine aşa ceva. Dar soţia mea are un instinct aparte în a judeca oamenii, ceea ce mie îmi lipseşte. Presupun că meseria ei de medic o avantajează. Corect?

— Domnule doctor Ryan, ştiu că eşti la curent. Mai ştiu că FBI-ul a făcut nişte investigaţii foarte discrete în împrejurimile oraşului Seattle.

— Chiar aşa?

Kris Hunter nu se lăsă păcălită.

— Secretele de genul acesta nu pot fi păstrate, mai ales dacă ai prieteni care lucrează în Birou, aşa cum am eu şi dacă fata dispărută este fiica unui căpitan de poliţie care locuieşte gard în gard cu un agent FBI de la divizia din Seattle. E nevoie să continuu?

— Atunci de ce ţii totul pentru dumneata?

Ochii verzi ai lui Kris Hunter îl fulgerară scurt pe consilierul pe problemele de securitate naţională.

— Am să-ţi spun de ce, domnule doctor Ryan. Când eram la colegiu am fost violată. Eram convinsă că nenorocitul voia să mă omoare. Am văzut moartea cu ochii. Asemenea lucruri nu se uită. Dacă toată povestea asta se termină rău, fata aceea şi poate şi altele ca ea, riscă să fie ucise. După viol, e posibil să îţi revii; eu am reuşit. După moarte nu poţi face acelaşi lucru.

— Mulţumesc, şopti Ryan.

Privirea şi felul în care dăduse din cap spuneau însă mult mai mult. Da, înţeleg. Şi dumneata ştii foarte bine că înţeleg.

— Iar el e al doilea pe scara ierarhică din ţara lui, continuă Kris, privindu-l şi mai pătrunzător. Domnule consilier, omul ăsta ne urăşte. I-am luat un interviu. Nu mă voia pentru că mă găsea atrăgătoare. Mă voia pentru că vedea în mine un simbol blond, cu ochi albaştri. Tipul e un violator. Îi place să rănească oamenii. După ce ai văzut o dată expresia din ochii lui nu o mai poţi uita. Are privirea aceea specifică Trebuie să-l ţinem sub ochi pe omul ăsta. Să-i spui asta preşedintelui.

— Îi voi spune, răspunse Ryan, îndreptându-se spre uşă.

Maşina oficială a Casei Albe îl aştepta afară. Jack avea la ce să mediteze în drum spre şoseaua de centură.

— Floare la ureche, comentă agentul Serviciului Secret. Mai greu e după aceea.

— De când faci treaba asta, Paul?

— De paisprezece ani fascinanţi, răspunse Paul Robberton, neluându-şi ochii de pe drum.

Şoferul era un tip oarecare de la Administraţia Serviciilor Publice, dar Jack se putea mândri de-acum cu o gardă de corp personală.

— Ai lucrat pe teren?

— M-am făcut că lucrez. N-am scos niciodată arma, adăugă Robberton. Dar am avut câteva cazuri interesante.

— Te pricepi la oameni?

Robberton izbucni în râs.

— În meseria mea, e de preferat să te pricepi, domnule doctor.

— Spune-mi ceva despre Kris Hunter.

— Inteligentă şi dură. Are dreptate: în colegiu a fost agresată sexual de un violator în serie. A depus mărturie împotriva nenorocitului. S-a întâmplat pe vremea când judecătorii se purtau cam… libertin cu victimele violurilor. Ştii şi dumneata – l-ai încurajat pe şobolanul ăla, chestii de genul acesta. A fost un proces murdar, dar ea a reuşit să reziste până la capăt şi să obţină condamnarea tipului. A mierlit-o în închisoare, mai mult ca sigur că i-a spus ce nu trebuia unui spărgător înarmat. Păcat, conchise Robberton sec.

— Deci trebuie să fiu atent la ce gândeşte.

— Exact. Ar fi fost o poliţistă pe cinste. Ştiu că e un reporter bun.

— A cules o mulţime de informaţii, murmură Ryan.

Nu erau chiar toate exacte, nu puse cap la cap, aşa cum trebuia şi cântărite în lumina experienţei ei de viaţă, dar un lucru era cert: femeia îşi avea sursele ei. Jack privi absent peisajul de afară şi se strădui să dezlege jocul, deocamdată incomplet, de puzzle.

— Încotro? întrebă şoferul.

— La casă, răspunse Ryan, stârnind uimirea lui Robberton.

În cazul acesta, „casă” nu era sinonim cu „acasă”.

— Nu, stai puţin.

Ryan ridică telefonul celular. Din fericire, ştia numărul pe din afară.

— Alo?

— Ed? Sunt Jack Ryan. Sunteţi ocupaţi?

— Jack, duminica avem liber. După-masă Caps joacă cu Bruins.

— Doar zece minute.

— În regulă.

Ed Foley aşează telefonul în suportul lui de pe perete.

— Vine Ryan pe-aici, îi spuse el neveste-sii. La naiba. Duminica era singura zi în care-şi permiteau să doarmă pe săturate. Mary Pat era încă în capot, arătând neobişnuit de şleampătă. Fără să scoată o

vorbă, lăsă ziarul din mână şi se duse în baie ca să-şi aranjeze părul. Cincisprezece minute mai târziu se auzi o bătaie în uşa de la intrare.

— Lucrezi peste program? întrebă Ed, de îndată ce deschise uşa.

Robberton intră împreună cu oaspetele în casă.

— A trebuit să particip la una din emisiunile de dimineaţă, explică Jack, privindu-şi ceasul. Peste vreo douăzeci de minute intru din nou pe post.

— Despre ce este vorba? se interesă Mary Pat, intrând în cameră, cu înfăţişarea obişnuită a unei americance surprinsă acasă duminica dimineaţa.

— Probleme de serviciu, dragă, răspunse Ed, după care coborâră cu toţii în sala de recreere de la subsol.

— SANDALWOOD, rosti Jack, de îndată ce ajunseră acolo. Aici putea vorbi fără teamă. Săptămânal, casa era scotocită de sus până jos în căutarea microfoanelor.

— Le-aţi dat deja ordin lui Clark şi lui Chavez s-o scoată pe fată din ţară?

— Nu ne-a spus nimeni să le dăm verde, îi reaminti Ed Foley. De-abia am făcut planul, dar…

— Ei bine, e ordin. Scoateţi-o pe fată imediat.

— E ceva ce nu ştim? se interesă Mary Pat.

— Nu mi-a plăcut de la început treaba asta. Am impresia că l-am alertat puţin pe „tătucul” ei… şi am făcut-o destul de devreme ca să-i atragem atenţia.

— Mda, făcu domnul Foley. Am citit şi eu ziarele de dimineaţă. Nu spune cuvinte prea prieteneşti, dar ştii că şi noi îi presăm destul de tare.

— Stai jos, Jack. Vrei o cafea, sau poate altceva?

— Nu, MP, mulţumesc.

Luă loc pe canapeaua uzată, apoi îşi ridică privirea.

— Tocmai am aflat că amicul nostru, Goto, pare să fie un tip bizar.

— Are şi el ciudăţeniile lui, încuviinţă Ed. Nu e din cale-afară de inteligent, are un stil bombastic, chiar şi pentru un japonez obişnuit cu retorica, dar cam duce lipsă de idei. Mă şi mir că are un asemenea noroc.

— De ce? se interesă Jack.

Materialul trimis de Departamentul de Stat fusese redactat cu respectul cuvenit unei personalităţi politice străine.

— După cum ţi-am spus, tipul n-are nici o şansă să câştige Premiul Nobel pentru fizică, înţelegi? E un aparatcik. Şi-a croit drum cu coatele, cum fac politicienii de obicei. Sunt convins că a pupat multe dosuri până a ajuns unde e acum…

— Şi, ca să se răzbune, a căpătat nişte obiceiuri proaste faţă de femei, adăugă MP. Pe-acolo e un lucru foarte răspândit. Nomuri, omul

nostru, ne-a trimis un pomelnic întreg despre ce a văzut.

Directoarea-adjunctă a Departamentului de Operaţiuni ştia că de vină erau tinereţea şi lipsa de experienţă. Cu prilejul primei lor misiuni pe teren, majoritatea ofiţerilor raportau totul, amănunţit, ca şi cum ar fi scris o carte. În mare parte, era rezultatul plictiselii.

— La noi, n-ar îndrăzni să candideze nici la un post de hingher, remarcă Ed râzând.

Chiar crezi? comentă Ryan în sinea lui, cu gândul la Ed Kealty. Pe de altă parte, n-ar fi exclus să iasă ceva ce ar putea fi folosit de Statele Unite unde şi când trebuia. Poate că, la prima lor întâlnire, în caz că lucrurile mergeau prost, preşedintele Durling va scăpa o aluzie subtilă la adresa amantei lui americane şi la implicaţiile acestei legături asupra relaţiilor dintre Statele Unite şi Japonia.

— Cum merge Operaţiunea THISTLE?

Mary Pat zâmbi, rearanjând distrată jocul video pe ecranul televizorului de la subsol.

— Doi dintre foştii membri au ieşit din joc, unul s-a pensionat, iar celălalt e într-o misiune dincolo de ocean, parcă în Malaiezia. Pe ceilalţi am reuşit să-i contactăm. Dacă am vrea vreodată să…

— Bine, hai să ne gândim ce le-am putea cere să facă pentru noi.

— De ce? Nu că mi-ar păsa, dar sunt curioasă.

— Îi presăm prea tare. I-am spus-o şi preşedintelui, dar el are motive politice ca să o facă şi nu vrea să dea înapoi. Ceea ce facem noi va da o lovitură puternică economiei lor, iar acum ne pomenim şi cu un prim-ministru japonez care are o antipatie declarată faţă de Statele Unite. Dacă se hotărăsc să riposteze, aş dori să aflu din timp.

— Ce ar putea face? întrebă Ed Foley, instalat în scaunul preferat al fiului său.

— Nici eu nu ştiu ce, dar vreau să aflu. Daţi-mi un răgaz de câteva zile, ca să stabilesc priorităţile. La dracu', izbucni Ryan. Dar nu am la dispoziţie câteva zile. Trebuie să mă pregătesc pentru vizita la Moscova.

— Oricum, e nevoie de timp ca să pregătim operaţiunea. Îi putem pune în temă pe băieţii noştri.

— Puneţi-i, le ordonă Jack. Comunicaţi-le că au intrat pe bune în lumea spionajului.

— Pentru asta avem nevoie de aprobarea preşedintelui, îi reaminti Ed.

Nu era o treabă oarecare să reactivezi o reţea de spionaj pe teritoriul unei ţări prietene.

— Vă promit că o veţi avea.

Ryan era convins că Durling nu se va opune.

— Şi scoateţi-o pe fată cât mai repede de acolo.

— Să-i spunem unde o ducem? se interesă MP. Că tot veni vorba,

dacă refuză? Doar nu ne ceri să o răpim?

Hopa, îşi zise Ryan.

— Nu, nu cred că ar fi o soluţie bună. Sper că sunt prudenţi?

— Clark este.

Mary Pat ştia asta de pe vremea când el le spunea, ei şi soţului ei, la cursurile de pregătire de la Fermă: Indiferent unde v-aţi afla, sunteţi pe teritoriul inamicului. Era o axiomă bună pentru spioni, dar nu se putea abţine să se întrebe unde o învăţase.

Clark se gândea că majoritatea acestor oameni ar fi trebuit să fie la locurile lor de muncă – dar acest lucru era valabil şi pentru ei şi tocmai asta era problema. Văzuse o mulţime de demonstraţii în viaţa lui, majoritatea exprimând nemulţumire faţă de patria lui. Îndeosebi cele din Iran fuseseră foarte neplăcute; faptul că poporul care striga „Moarte Americii!" deţinea ostatici americani era un motiv serios de îngrijorare pentru politica externă a ţării sale. Fusese şi el pe teren în cadrul misiunii de salvare care eşuase lamentabil – pentru Clark, fusese perioada cea mai sumbră din cariera sa îndelungată. Nu-i făcea plăcere să-şi aducă aminte de zilele petrecute acolo, de felul în care se strecurase afară din ţară. Scena de acum îi amintea puţin de cea de atunci.

Ambasada Americană nu lua lucrurile prea în serios. Ca de obicei, toţi membrii ambasadei erau în clădirea aflată peste drum de Hotelul Okura. În definitiv, se aflau într-o ţară civilizată, nu? Dincolo de grad, se aflau suficienţi poliţişti pentru a face faţă demonstranţilor care, oricât ar fi fost de gălăgioşi, nu păreau dispuşi să atace cordonul de poliţişti cu figuri ameninţătoare ce înconjurau clădirea ambasadei. Dar oamenii din stradă nu erau nişte puşti, nişte studenţi care preferaseră să chiulească o zi de la cursuri – curios, dar mass-media nu descoperise faptul că majoritatea demonstraţiilor studenţeşti aveau loc la sfârşit de semestru, fenomen caracteristic tuturor ţărilor lumii. În majoritate, participanţii erau oameni de treizeci, patruzeci de ani, iar de aceea lozincile pe care le scandau păreau puţin deplasate. Feţele oamenilor exprimau jenă. Jenă pentru că se aflau unde se aflau, derutaţi oarecum de evenimente, mai degrabă jigniţi decât furioşi, îşi spuse Clark, în timp ce Chavez se agita cu aparatul de fotografiat. Însă erau foarte mulţi. Şi era multă durere adunată. Simţeau nevoia să dea vina pe cineva – pe eternul ei, ceilalţi, care purtau toată vina atunci când li se întâmplă ceva rău. Nu era o perspectivă caracteristică numai japonezilor.

Demonstraţia era foarte bine organizată, ca de altfel totul în Japonia. Lumea, gata încolonată, în frunte cu câte un lider, sosise în trenuri supraaglomerate, se îmbarcase în autobuzele ce aşteptau deja în staţii şi coborâse la câteva cvartale distanţă de sediul ambasadei.

Cine a închiriat autobuzele? Cine a tipărit lozincile? se întrebă Clark. Enunţurile erau imprimate corect din punct de vedere gramatical şi îi trebui câtva timp ca să realizeze ciudăţenia acestui amănunt. Deşi, de obicei, aveau o bună pregătire în limba engleză, cetăţenii japonezi, ca de altfel toţi străinii, obişnuiau să încurce cuvintele, în special când era vorba de sloganuri. În cursul zilei remarcase un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu inscripţia: „Inspire în Paradise”, probabil o redare fidelă a unui concept japonez, însă un exemplu elocvent pentru imposibilitatea de a traduce cuvânt cu cuvânt un text dintr-o limbă în alta. Nu eră cazul cu aceste sloganuri. Sintaxa fiecărui enunţ era ireproşabilă, chiar mai bună decât cea văzută pe pancartele demonstranţilor americani. Era un lucru extrem de interesant.

Ia mai dă-i încolo! Doar sunt ziarist, nu-i aşa? îşi zise el într-un târziu..

— Scuzaţi-mă, zise Clark, atingând uşor braţul unui bărbat între două vârste.

— Poftim?

Omul se întoarse mirat. Era foarte îngrijit îmbrăcat, într-un costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată cu un nod ireproşabil. Faţa lui nu exprima nici furie, nici vreun alt sentiment care ar fi putut fi stârnit de atmosfera din jur.

— Cine sunteţi?

— Sunt ziarist rus, de la Agenţia Interfax, îl lămuri Clark, prezentându-i o legitimaţie tipărită cu caractere chirilice.

— Ah, zâmbi bărbatul, făcând o plecăciune politicoasă.

Clark repetă ireproşabil gestul japonezului, câştigând o privire aprobatoare din partea acestuia la adresa bunelor lui maniere.

— Vă rog, îmi permiteţi să vă pun o întrebare?

— Desigur.

Omul părea aproape recunoscător pentru prilejul care i se oferea de a se opri din scandat. După câteva întrebări, Clark află că bărbatul avea treizeci şi şapte de ani, era căsătorit, tată al unui copil, proaspăt concediat de la uzina de automobile la care fusese salariat şi că, pe moment, era foarte pornit împotriva Americii – nu şi a Rusiei, se grăbi el să adauge.

Se simte jenat de tot ce se întâmplă, conchise Clark în sinea lui, după ce-i mulţumi japonezului pentru amabilitate.

— Ce-a fost asta? întrebă imediat Chavez, ascuns în spatele aparatului de fotografiat.

— Ruski, şuieră Clark.

— Da, tavarişci.

— Ţine-te după mine, Ivan Sergheevici, adăugă el, amestecându-se prin mulţime.

Simţea că mai era ceva ciudat, dar încă nu-şi putea da seama ce.

Oamenii de pe margini erau supraveghetori. Cei din interior erau muncitori, îmbrăcaţi în haine mai simple, oameni a căror demnitate nu avea prea mult de pierdut. Aici domnea o altă atmosferă. Se văzu întâmpinat de priviri ostile şi, cu toate că se arătau mai politicoşi după ce aflau că nu era american, suspiciunea le persista îţi ochi, iar răspunsurile pe care le primea la întrebările puse – dacă primea vreunul – erau mai puţin circumspecte decât primele.

La un moment dat, mulţimea se puse în mişcare, îndrumată de lideri sub oblăduirea forţelor de poliţie şi se masă în alt loc, dominat de un podium. Din acel moment, lucrurile luară o nouă întorsătură.

Hiroshi Goto nu se grăbea, preferind să-i lase să aştepte mult – mult chiar şi pentru aceşti oameni care erau răbdători din fire. Urcă pe podium plin de demnitate, plimbându-şi privirea peste suita sa oficială, aşezată pe scaunele din spatele scenei. Camerele de televiziune erau gata pregătite, aşteptând doar momentul în care oamenii se vor masa în jurul podiumului. Aşteptarea dură până ce, prin inactivitatea lui, reuşi să-i facă să se apropie, strânşi unii într-alţii, sporind astfel tensiunea momentului.

Clark începea să înţeleagă. Poate că ciudăţenia clipei era inevitabilă. Erau nişte oameni extrem de civilizaţi, membrii unei societăţi ireal de ordonate, ale căror maniere elegante şi a căror ospitalitate generoasă contrastau izbitor cu suspiciunea pe care o nutreau faţă de străini. Clark simţi teama la început ca o şoaptă îndepărtată, ca un avertisment care-i spunea că ceva era pe cale să se schimbe, deşi spiritul său fin de observaţie nu depistase nimic deosebit, în afară de şabloanele obişnuite, preferate de oricare politician din lume. Ca unul care luptase în Vietnam şi înfruntase nenumărate primejdii peste tot în lume, Clark se simţea din nou stingher pe un teritoriu străin, cu toate că vârsta şi experienţa de viaţă lucrau în favoarea lui. Nici măcar cei din mijlocul mulţimii nu fuseseră chiar atât de furioşi – şi-apoi, îi puteai pretinde unui om care tocmai fusese concediat să fie fericit? Deci, nu era chiar atât de grav… sau poate că era?

Murmurul se înteţi când Goto luă o înghiţitură din paharul cu apă, făcând semn auditoriului să vină mai aproape, cu toate că zona era deja înţesată de oameni. Câţi puteau fi? se întrebă Clark. Zece mii? Cincisprezece? Din proprie iniţiativă, auditoriul încetă să vocifereze; nu se auzea aproape nici un zgomot. Câteva priviri aruncate înjur lămuriră misterul. Oamenii de pe margine purtau o banderolă albă pe mâneca costumului de culoare închisă. La naiba, înjură John în gând, asta era uniforma obişnuită. Muncitorii de rând se supuneau automat celor care se comportau şi se îmbrăcau ca supraveghetorii lor, iar banderola de pe braţ îi îndemna să strângă rândurile. Poate că existau şi alte semne, dar Clark nu le vedea încă.

Goto începu să vorbească încet, ceea ce-i făcu pe oameni să încremenească locului, fără un murmur. Automat, capetele se aplecară puţin în direcţia podiumului, încercând să prindă şi cel mai mic sunet.

Ce păcat că n-am avut timp suficient să învăţăm limba, îşi ziseră cei doi ofiţeri CIA. Clark băgă de seamă că Ding se dezlănţuise, schimbând neîncetat lentilele şi încercând să surprindă feţele oamenilor.

— Sunt din ce în ce mai nervoşi, remarcă Chavez în şoaptă, vorbind în ruseşte.

Clark îşi putea da seama de asta, după felul în care reacţionau la cuvintele lui Goto. Nu înţelegea decât câteva cuvinte, probabil frazele golite de înţeles, caracteristice fiecărei limbi, folosite în mod retoric de fiecare politician, doritor să-şi exprime recunoştinţa şi respectul faţă de cei ce-l ascultau. Din acest motiv, prima rumoare aprobatoare îl luă prin surprindere; oamenii erau atât de înghesuiţi, încât se văzură nevoiţi să-şi facă loc cu coatele pentru a putea aplauda. Îşi îndreptă privirea spre Goto. Era prea departe. Clark scotoci în geanta lui Chavez şi alese un aparat cu obiectiv lung, pentru a studia mai bine expresia de pe faţa vorbitorului, în timp ce acesta primea aclamaţiile publicului, aşteptând răbdător să înceteze, pentru a-şi putea continua discursul.

Ne pricepem să manipulăm mulţimea, nu-i aşa?

Clark îşi dădea seama că Goto încerca să-şi disimuleze sentimentele, dar era totuşi politician şi, cu toate că era un actor versat, savura admiraţia publicului mai mult chiar decât actorii de profesie. Goto începu să gesticuleze mai vehement, vorbind din ce în ce mai repede.

Aici nu sunt mai mult de zece, cinsprezece mii de oameni. E un test, nu-i aşa? Tipul experimentează. Clark nu se simţise nicicând mai străin ca acum. În nenumărate locuri din lume trăsăturile sale ar fi trecut drept comune, uitate de îndată ce ar fi fost văzute. În Iran, în Uniunea Sovietică, în Berlin, se putea pierde în mulţime. În ţara aceasta, nu. În momentul acesta, nici atât. Mai rău, nu pricepea prea bine ce se petrecea, iar asta îl îngrijora cel mai mult.

Goto vorbea din ce în ce mai tare. Pentru prima oară, îşi permise să lovească cu pumnul în masă, iar mulţimea răspunse cu un vuiet de glasuri. Articula cuvintele din ce în ce mai sacadat. Mulţimea se apropia din ce în ce mai mult, iar Clark observă mulţumirea care se citea în ochii vorbitorului. Nu mai zâmbea, dar privirile îi alergau peste capetele oamenilor, în dreapta şi-n stânga, oprindu-se din când în când asupra unei feţe, cu siguranţă pentru a-i citi reacţia, trecând apoi brusc asupra alteia, pentru a confrunta expresia acesteia cu cea de dinainte. Cu siguranţă că era mulţumit de ceea ce vedea. Vocea lui

exprima încredere. Îi avea pe toţi în mână. Vedea cum, cu fiecare modulare a vocii sale, respiraţia mulţimii se schimba, iar ochii i se rotunjeau, în aşteptare. Clark coborî puţin aparatul, plimbând obiectivul asupra mulţimii şi înregistrând reacţia oamenilor la cuvintele vorbitorului.

Se joacă cu ei.

John ridică din nou aparatul, folosindu-l pe post de lunetă, îşi fixă privirea asupra şefilor îmbrăcaţi în costume de pe margini. Expresia de pe feţele lor se schimbase, trădând mai degrabă interesul faţă de discurs, decât faţă de obligaţiile pe care le aveau, îşi blestemă încă o dată incapacitatea de a pricepe suficient de bine limba, fără să-şi dea seama că, de fapt, ceea ce vedea era mult mai elocvent decât ce ar fi putut înţelege din cuvinte. Următoarea reacţie a publicului fu mai mult decât gălăgioasă. Era o izbucnire de furie. Figurile oamenilor erau... iluminate. Erau în puterea lui Goto, care îi conducea din ce în ce mai departe pe calea aleasă de el.

John îi atinse braţul lui Ding.

— Hai să ne retragem.

— De ce?

— Pentru că situaţia devine primejdioasă, răspunse Clark cu o expresie ciudată.

— Nanja? întrebă Chavez în japoneză, aruncându-i un zâmbet din spatele aparatului de fotografiat.

— Întoarce-te şi uită-te la poliţişti, îi ordonă „Klerk”.

Ding se conformă şi îşi dădu imediat seama de situaţie.

În general, forţele locale de poliţie aveau un comportament impresionant. Poate că, pe timpuri, samuraii avuseseră aceeaşi încredere oarbă în sine. Cu toate că erau politicoşi şi foarte oficiali, aveau un fel anume de a se legăna în timpul mersului. Acolo, ei erau legea şi erau conştienţi de aceasta. Uniformele lor erau călcate ireproşabil, imaculat de curate, iar pistoalele care atârnau de centurile Sam Browne nu aveau decât un rol simbolic, fără a fi folosite vreodată. Dar acum poliţiştii aceştia duri păreau agitaţi. Se lăsau când pe un picior, când pe celălalt, aruncându-şi priviri unul altuia. Îşi frecau iritaţi palmele transpirate de pantalonii albaştri de uniformă. Unii dintre ei îl ascultau cu multă atenţie pe Goto, dar chiar şi aceştia păreau îngrijoraţi. Indiferent ce se petrecea, dacă reuşea să-i tulbure pe apărătorii liniştii de pe străzi, însemna că era destul de grav.

— Vino după mine.

Clark cercetă împrejurimile şi îşi fixă atenţia asupra unei vitrine. Era un mic atelier de croitorie. Ofiţerii CIA se postară aproape de intrare. Trotuarul era pustiu. Trecătorii ocazionali se alăturaseră mulţimii şi chiar şi poliţiştii se apropiaseră mai mult de demonstranţi, formând un şir egal, spaţiat, de uniforme albastre. Practic, cei doi agenţi erau

singuri, înconjuraţi de un spaţiu gol, fapt foarte neobişnuit pentru ei.

— Situaţia asta îţi spune acelaşi lucru ca şi mie? întrebă John în engleză, surprinzându-l pe Chavez.

— Îi aţâţă, nu-i aşa?

Apoi căzu câteva clipe pe gânduri, continuând:

— Ai dreptate, domnule C. Se îngroaşă gluma.

Megafoanele amplificau clar vocea lui Goto. Acum rostea cuvintele pe un ton piţigăiat, aproape strident, iar mulţimea reacţiona ca orice altă adunătură.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Nu semăna cu treaba pe care o făcuseră în România.

— La Teheran, în 1979, zise celălalt, dând scurt din cap.

— Pe atunci eram în clasa a cincea.

— Am tras o sperietură grozavă, îşi aminti Clark.

Mâinile lui Goto descriau mişcări ample. Clark privi din nou prin aparatul de fotografiat şi i se păru că prin lentilă omul arăta altfel. Nu era una şi aceeaşi persoană cu cel care începuse discursul. Cu numai treizeci de minute în urmă păruse nesigur. Acum şovăiala dispăruse. Dacă acesta fusese un experiment, atunci reuşise pe deplin. Ultimele înfloriturii păreau stilizate, dar şi acest lucru era de aşteptat. Goto îşi ridică mâinile, ca un arbitru de fotbal care cere repunerea mingii în teren, însă Clark observă că ţinea pumnii încleştaţi. Un poliţist aflat la vreo douăzeci de metri distanţă se întoarse şi îi privi pe cei doi gaijin. Faţa lui avea o expresie neliniştită.

— Hai să ne uităm puţin la haine.

— Eu port treizeci şi şase, talie normală, îl informă Chavez vesel, în timp ce îşi punea aparatul de fotografiat înapoi în toc.

Era un magazin drăguţ, care întâmplător avea sacouri pe măsura lui Ding. O scuză bună ca să zăbovească mai mult timp înăuntru. Vânzătorul era atent şi politicos şi, la insistenţele lui Clark, Chavez se pomeni cumpărând un costum de lucru care îi venea turnat; era din stofă gri închis, cu o croială obişnuită, scump şi identic cu cele purtate de miile de funcţionari din ţară. Când ieşiră din magazin, parcul era gol. O echipă de muncitori demonta scena. Operatorii de televiziune îşi strângeau aparatura şi totul părea absolut normal, cu excepţia unui mic grup de poliţişti masaţi în jurul a trei oameni aşezaţi pe bordură. Era o echipă de televiziune americană, iar unul dintre ei îşi îngropase faţa în batistă. Clark găsi potrivit să se ţină deoparte. În schimb, observă că străzile nu erau prea murdare – imediat după aceea văzu şi din ce cauză. O echipă de măturători era deja la lucru. Totul fusese planificat superb. Demonstraţia fusese cam tot atât de spontană ca un campionat de fotbal, însă jocul izbutise să întreacă aşteptările organizatorilor.

— Spune-mi la ce te gândeşti, îi zise Clark colegului său, în timp ce

străbăteau străzile ce începuseră să-şi recapete aspectul normal.

— Tu te pricepi mai bine la treburile astea…

— Uite ce e, domnule doctorand, când pun o nenorocită de întrebare, aştept să mi se răspundă, ce naiba!

Auzind dojana, Chavez aproape că se opri din mers, nu atât pentru că era insultat, cât mai ales de mirare. Nu-şi văzuse niciodată partenerul atât de deconcertat. De aceea îi răspunse pe un ton egal şi cumpănit.

— Cred că ceea ce am văzut adineauri este foarte important. După părerea mea, se joacă cu oamenii. La unul din cursurile de anul trecut ni s-a prezentat un film despre nazişti, un studiu clasic despre felul în care acţionează demagogii. Era regizat de o femeie şi mi-a amintit..

— Triumful voinţei, de Leni Riefenstahl, interveni Clark, într-adevăr e un film clasic. Apropo, ar cam trebui să te tunzi.

— Ha?

Maiorul Sato ştia, fără să se uite, că antrenamentul îşi arăta roadele. La comandă, toate cele patru aparate Eagle F-15 degajară frânele şi ţâşniră pe pista de la Misawa. În ultimele douăsprezece luni zburaseră peste trei mii de ore, o treime din acestea numai în decursul ultimelor două luni, iar acum piloţii se puteau încumeta să decoleze în formaţie, făcând să roşească de invidie şi un echipaj specializat în demonstraţii aviatice. Cu deosebirea că cele patru aparate pe care le comanda el nu reprezentau varianta locală a îngerilor Albaştri. Acestea făceau parte din regimentul 3 de aviaţie. Desigur, Sato trebuia să-şi concentreze atenţia asupra indicatorului de viteză de pe afişajul montat deasupra capului său, înainte de a decola de pe pista de beton. Acţionă comenzile şi avionul se ridică în aer. Nu era nevoie să privească în urmă ca să se convingă că pilotul celui de-al doilea avion venea strâns în urma lui, la mai puţin de patru metri distanţă. Era o manevră periculoasă, dar bună pentru moralul oamenilor. Îi înfiora atât pe membrii echipajului rămaşi la sol, cât şi pe şoferii curioşi, opriţi pe autostradă. Când avionul, cu roţile şi flapsurile ridicate, ajunse la o înălţime de trei sute de metri de sol, accelerând treptat până la patru sute de noduri, pilotul îşi îngădui să privească în dreapta şi-n stânga. Era o zi senină, rece, uscată, luminată de razele palide ale soarelui de după-amiază. Sato zări extremitatea sudică a Insulelor Kurile, pe timpuri parte componentă a patriei sale, furate de la japonezi de ruşi în timpul celui de a-l doilea război mondial; era un ţinut cu munţi sălbatici, asemănător Insulelor Hokkaido, situate la extremitatea nordică a ţării… Fiecare lucru la timpul său, îşi zise maiorul.

— Urmaţi-mă, ordonă el prin radio, schimbând cursul la zero-cinci-cinci.

Continuau cu toţii să ia înălţime treptat, pentru a economisi combustibil în vederea efectuării exerciţiului.

Era greu de crezut că acest tip de avion avea aproape treizeci de ani. Desigur, era vechi doar în ce priveşte forma şi conceptul de bază. De când fusese proiectat de inginerii americani de la McDonnell-Douglas, avionul suferise atâtea modificări, încât nimic nu mai semăna cu originalul, în afară de silueta aparatului. Toate piesele avionului pilotat de Sato erau fabricate în Japonia, până şi motorul. Şi, mai ales, componentele electronice.

Culoarele de zbor din ambele direcţii erau străbătute neîncetat de avioane voluminoase de pasageri, transportând oamenii de afaceri din şi înspre Japonia, din şi înspre America de Nord, pe o rută bine stabilită ce includea lanţul Kurilelor, Peninsula Kamciatka şi Insulele Aleutine. Dacă cineva ar fi dorit o dovadă a importanţei ţării sale, îşi zise Sato, cuibărit în carlinga sa, iată cea mai elocventă mărturie. Razele soarelui care se apropia de asfinţit erau reflectate de aripile de oţel strălucitoare ale zecilor de avioane care brăzdau cerul. De la înălţimea de douăsprezece mii de metri, la care se afla acum, le vedea aliniate sub el, asemenea maşinilor de pe o autostradă, ca nişte puncte mici, galbene, urmate de fuioare lungi de vapori albi. Dar sosise timpul să treacă la lucru.

Grupul de patru avioane se împărţi în două, îndreptându-se în dreapta şi în stânga culoarului de zbor. Misiunea din seara aceea nu era foarte complexă; cu toate acestea, avea o importanţă vitală. La o sută de mile sud-vest, în urma lor, în dreptul extremităţii nord-estice a Insulei Honshu, un avion de radiolocaţie aeropurtată de alarmă tocmai îşi ocupa postul. Era un aparat E-767. Bazat pe modelul bimotor Boeing (aşa cum modelul american E-3 A era o variantă a modelului mai vechi 707), corpul aparatului era prevăzut cu o cupolă rotativă. La fel cum aparatul său F-15J era o versiune îmbunătăţită a unui avion de luptă american, modelul E-767 era o interpretare perfecţionată a unei alte invenţii americane. Nu se vor învăţa niciodată, îşi zise Sato, scrutând din când în când orizontul, înainte de a-şi fixa privirile asupra afişajului de la bord. Inventau o grămadă de lucruri, apoi pasau invenţiile compatrioţilor săi pentru perfecţionare. De fapt, americanii jucaseră acelaşi joc cu ruşii, perfecţionând fiecare tip de armament militar produs de aceştia din urmă, însă aroganţa lor caracteristică îi împiedicase să-şi dea seama că cineva le putea face şi lor acelaşi lucru. Radarul aparatului E-767 era foarte puternic. De aceea, radarul de pe botul aparatului său era scos din funcţiune.

Simplu din punct de vedere al concepţiei, sistemul în ansamblu era extrem de greu de manevrat. Luptătorii trebuiau să-şi cunoască poziţia exactă în trei dimensiuni. În afară de aceasta, impulsurile radar emise de E-767 erau cronometrate foarte riguros. Restul era

matematică pură. Cunoscând poziţia emiţătorului şi propriile lor coordonate, piloţii de pe aparatele Eagle recepţionau semnalele radar şi îşi construiau imaginile pe ecranul radarelor lor, ca şi cum le-ar fi captat ei înşişi, cu aparatura de la bord. Pornind de la construcţia radarelor bistatice sovietice şi de la tehnologia radar aeropurtată a americanilor, sistemul ducea ideea cu un pas mai înainte. Radarul AEW era sensibil la modificările de frecvenţă, putând trece de la scanarea pe unde lungi la cea pe unde scurte şi dispunea de capacitatea de a ghida proiectilele aer-aer lansate de avioanele de luptă. Toată lumea era de părere că radarul avea dimensiunile şi puterea necesară pentru depistarea aparatelor de zbor invizibile.

În numai câteva minute, sistemul îşi dovedi viabilitatea. Cele patru pachete aer-aer de pe aripile aparatului său de zbor erau doar nişte imitaţii fără motor. Totuşi, capetele de detectare erau reale, iar instrumentele de la bord arătau că rachetele depistau avioanele care le intersectau calea mai bine decât ar fi făcut-o cu ajutorul radarului de pe aparat. Era o formă nouă, originală, de tehnologie militară. Cu numai câţiva ani în urmă, Japonia ar fi oferit-o spre vânzare, mai mult ca sigur americanilor, pentru că asemenea lucruri valorau mai mult decât aurul. Dar lumea se schimbase, iar americanii probabil că nu ar fi văzut rostul unei asemenea cheltuieli. De altfel, Japonia nici n-avea de gând să vândă o asemenea comoară. Nu acum, îşi zise Sato. Mai ales nu acum.

Hotelul la care trăseseră nu era unul luxos. Deşi le oferea străinilor tot ce îşi doreau, conducerea îşi dădea seama că nu toţi gaijinii se scăldau în bani. Încăperile erau mici, coridoarele înguste, cu tavane joase, iar un mic dejun compus dintr-un pahar de suc, o ceaşcă de cafea şi un corn costa numai cincizeci de dolari, faţă de o sută şi ceva, cât se cerea în alte părţi. După cum se spunea în cercurile guvernamentale, Clark şi Chavez trăiau pe spinarea statului şi cheltuiau cu economie, aşa cum le stătea bine unor cetăţeni ruşi. Nu era chiar o corvoadă. Cât ar fi fost Japonia de aglomerată şi de agitată, era mult mai confortabil să stai aici decât fusese în Africa, iar mâncarea, deşi neobişnuită, era interesantă şi exotică. Poate că Ding tânjea uneori după un hamburger, dar să spui asta, fie şi în ruseşte, ar fi însemnat deconspirarea instantanee a celor doi agenţi. Întors la hotel, după o zi plină de evenimente, Clark introduse cartela în uşă şi răsuci mânerul. Pipăi şi dezlipi bucăţica de scotch de pe interiorul clanţei fără să zăbovească. După ce închiseră uşa în urma lor, se mulţumi să ridice bucăţelele de bandă şi să i-o arate lui Ding, apoi intră în baie şi o aruncă în closet, trăgând imediat apa.

Chavez îşi plimbă privirea prin cameră, întrebându-se dacă existau microfoane şi dacă povestea aceea cu spionajul era chiar atât de

grozavă cum spunea legenda. Cu siguranţă, totul era învăluit în cel mai profund mister. Banda de pe mânerul sferic al uşii. Cineva dorea o întâlnire. Nomuri. El trebuia să fie. Metoda era foarte ingenioasă, îşi zise Chavez. Cel care lăsase semnul probabil că parcursese indiferent holul, atingând în treacăt clanţa, gest care ar fi putut trece neobservat chiar şi pentru un ochi indiscret. În fine, asta era părerea lui.

— Mă duc să beau ceva, anunţă „Klerk" în ruseşte. Vreau să văd ce se întâmplă.

— Vania, bei cam mult în regulă.

— Ce fel de rus oi mai fi şi tu, replică Clark de dragul microfoanelor – dacă exista vreunul – ieşind pe uşă.

Cum dracu' pot învăţa aici? se întrebă cu năduf Chavez. Fusese obligat să-şi lase manualele în Coreea – desigur, toate erau în engleză. Nu putea face conspecte, nu putea reciti materia. Dacă nu-mi pot da doctoratul, voi obliga Agenţia să mă despăgubească pentru cursurile pierdute, hotărî Ding.

Barul, aflat la jumătate de cvartal distanţă de hotel, era extrem de plăcut. Incinta era învăluită în penumbră. Separeurile mici erau despărţite de panouri solide, iar oglinda mare, montată în spatele rafturilor încărcate cu băuturi, facilita observarea celei mai mici mişcări. Îl bucură faptul că toate. Scaunele din faţa barului erau ocupate, astfel încât trebui să-şi întoarcă privirea, aparent dezamăgită, în altă parte. Clark merse drept spre fundul localului. Nomuri îl aştepta deja.

— Nu ţi se pare riscant? îl întrebă John în vacarmul care le acoperea vocile.

Comandă o votcă, simplă, alegând – din motive de economie – o marcă autohtonă.

— Ordin de-acasă, îi aruncă în treacăt Nomuri, apoi se ridică fără o vorbă, în mod evident jignit de faptul că un gaijin îndrăznise să se aşeze la masa lui fără a-i cere în prealabil permisiunea şi plecă fără a se înclina măcar, aşa cum cerea eticheta.

Înainte de a i se aduce băutura comandată, Clark îşi strecură mâna sub masă şi găsi pacheţelul lipit cu bandă adezivă. Într-o clipă, îl ţinea deja pe genunchi, pregătindu-se să-l strecoare la spate, în cureaua pantalonilor. Clark îşi cumpăra întotdeauna haine de serviciu cu croială amplă – deghizarea rusească îi era de mare ajutor – iar umerii largi ai sacoului îi permiteau să ascundă lucruri fără a fi observat.

I se aduse băutura şi o dădu pe gât, fără să se grăbească, privind atent oglinda de la bar, în căutarea unor feţe cunoscute. Era un exerciţiu de rutină care, deşi plictisitor, nu putea fi evitat îşi verifică ceasul de două ori, discret, apoi a treia oară imediat înainte de a se ridica de la masă, lăsând bani potriviţi pentru achitarea consumaţiei.

Ruşii erau renumiţi pentru că nu prea dădeau bacşiş.

Deşi era târziu, strada era încă aglomerată. În ultimele zile Clark îşi făcuse un obicei din a încheia ziua – înainte de a se întoarce la hotel – plimbându-se prin magazine. În seara aceasta alese mai întâi o librărie, una cu rafturi interminabile, neregulate. Japonezii erau un popor cult. Magazinul era întotdeauna plin de lume. Inspectă cu atenţie volumele şi ziarele expuse, alegând un exemplar din The Economist, apoi îşi continuă drumul la întâmplare, spre rafturile din spate, unde câţiva bărbaţi răsfoiau reviste manga. Mai înalt decât aceştia, se opri în spatele lor, aproape, dar nu foarte, cu mâinile împreunate în faţă. După vreo cinci minute se întoarse şi achită revista, pe care vânzătorul, îndatoritor, i-o puse într-o punguţă. Destinaţia următoare era un magazin de articole electronice, unde se uită la câteva casetofoane. De data aceasta, se lovi din greşeală de doi cumpărători, de fiecare dată cerându-şi politicos scuze cu o formulă pe care o memorase cu greu, înainte de toate, la Monterey. După aceea ieşi în stradă şi se întoarse la hotel, neştiind câte din ultimele cincisprezece minute fuseseră risipite în zadar. Nici una, îşi zise Clark. Nici măcar o secundă.

De îndată ce intră în camera de hotel, îi aruncă revista lui Clark. Înainte de a asculta întrebarea lui Chavez, îi aruncă o privire semnificativă.

— Nu au nimic în ruseşte?

— Sunt nişte articole interesante despre neînţelegerile dintre ţara asta şi America. Citeşte şi bagă la cap. Perfecţionează-ţi cunoştinţele lingvistice.

Grozav. Nemaipomenit, mormăi în sinea sa Chavez, luând în serios cuvintele lui Clark. Într-adevăr, am fost racolaţi. N-o să ajungă niciodată să-şi dea doctoratul, se lamentă în sinea sa tânărul. Poate că pur şi simplu nu voiau să-i mărească leafa, aşa cum prevedea regulamentul CIA în cazul ofiţerilor cu studii superioare.

Clark avea altceva mai bun de făcut. Pacheţelul lăsat de Nomuri conţinea o dischetă şi un dispozitiv. Îl puse în funcţiune, apoi introduse discheta în dispozitiv. Nu erau decât trei propoziţii, pe care Clark le şterse imediat ce le citi. Apoi începu să compună ceea ce era, după toate aparenţele, un articol de ziar. Calculatorul era o versiune rusească a unui model japonez foarte răspândit, cu adăugirile chirilice de rigoare, dar partea grea pentru Clark, care vorbea şi scria ruseşte ca un rus, era aceea că se obişnuise să dactilografieze – foarte prost, de altfel – numai în engleză. Claviatura specific rusească îl înnebunea şi chiar se întreba uneori dacă cineva nu va descoperi vreodată acest punct nevralgic al identităţii sale fictive. Îi luă mai mult de o oră să bată articolul şi încă vreo treizeci de minute ca să rezolve partea mai importantă. Le introduse pe ambele în memorie, apoi opri aparatul. Îl

întoarse, scoase modemul din suportul lui modular şi îl înlocui cu cel nou, adus de Nomuri.

— Cât o fi ceasul la Moscova? întrebă el obosit.

— Păi, nu ştii? Ca-ntotdeauna, cu şase ore în urmă.

— O să-l trimit şi la Washington.

— Foarte bine, mormăi „Cekov". Sunt sigur că vor fi încântaţi, Ivan Sergheevici.

Clark conectă telefonul la computerul său, apoi formă numărul de la Moscova. În mai puţin de un minut, raportul era trimis la destinaţie. Repetă operaţiunea, de data aceasta pentru Agenţia Interfax din capitala americană. Era grozav. Cu o clipă înainte ca modemul de la un capăt să se racordeze la cel de la capătul celălalt nu se auzi nimic neobişnuit. Dacă nu aveai urechea formată, nu detectai altceva decât un fâşâit. De altfel, el nu luă legătura decât cu birourile de presă ruseşti. Dacă biroul din Washington era ţinut sub observaţie de FBI, ei bine, asta era cu totul altceva. Când termină, păstră un exemplar şi îl şterse pe celălalt. Mai trecuse o zi pe care o trăise slujindu-şi patria. Se spălă pe dinţi, iar apoi se prăbuşi extenuat în pat.

— A fost un discurs remarcabil, Goto-san, zise Yamata, turnând o porţie generoasă de sake în ceşcuţa fină de porţelan. Ai limpezit lucrurile.

— Ai văzut cum reacţionau la cuvintele mele?

Omuleţul deborda de entuziasm, mai-mai să-şi iasă din piele de mândrie.

— Iar mâine vei forma cabinetul şi poimâine, Hiroshi, vei avea un birou nou.

— Vorbeşti serios?

Celălalt zâmbi şi înclină capul cu respectul cuvenit.

— Desigur. Colegii mei şi cu mine am luat legătura cu prietenii noştri care au fost de acord cu noi că eşti singurul bărbat în stare să ne salveze ţara.

— Când va începe? întrebă Goto, trezit brusc la realitate de cuvintele celuilalt şi amintindu-şi exact ce presupunea ascensiunea sa.

— Când oamenii vor fi alături de noi.

— Eşti sigur că putem…

— Da, sunt sigur.

Yamata făcu o pauză.

— Există, totuşi, o problemă.

— Care anume?

— Prietena ta, Hiroshi. Dacă lumea află că ai o amantă americancă, eşti compromis. Nu ne putem permite aşa ceva. Sper că mă înţelegi.

— Kimba este pentru mine cea mai plăcută distracţie, obiectă Goto

politicos.

— Nici nu mă-ndoiesc de data asta, dar un prim-ministru are o mulţime de posibilităţi de distracţie şi, oricum, luna viitoare vom fi foarte ocupaţi.

Partea distractivă putea, pe de-o parte, să-i dea încrederea necesară omului din faţa lui, iar pe de alta îl putea readuce la tăcere, ca pe un copil. Ceva îl deranja, însă. Chiar mai multe lucruri. Oare ce îi povestise fetei? Şi ce-ar fi trebuit să facă acum cu ea?

— Sărăcuţa de ea, dacă o trimitem acum acasă, va fi foarte nefericită.

— Nu mă-ndoiesc că aşa este, dar trebuie s-o facem, prietene, îmi permiţi să mă ocup eu de asta? E mai bine s-o facem discret, în linişte. Acum vei apărea zilnic la televiziune. Nu poţi fi văzut în cartierul acela ca orice cetăţean de rând. E prea periculos.

Viitorul prim-ministru îşi plecă privirea, sorbind din ceaşcă şi punând în balanţă în mod evident plăcerea lui personală, faţă de datoria pe care o avea de îndeplinit. Asta îl surprinse din nou pe Yamata, dar n-aveau ce face, Goto nu se dezminţea nici acum; îl aleseseră atât pentru calităţile, cât mai ales pentru slăbiciunile lui.

— Hai, zise el, după o clipă de gândire. Te rog, ocupă-te de ea.

— Ştiu ce trebuie să fac, îl asigură Yamata.

15
Un lucru blestemat, prostesc

În spatele biroului lui Ryan se afla un dispozitiv numit STU-6. Acronimul semnifica probabil „secure telephone unit”[4], însă Ryan nu avusese niciodată curiozitatea să afle amănunte. Avea cam o jumătate de metru pătrat şi era mascat într-un dulăpior din lemn de stejar, lucrat manual de câţiva deţinuţi dintr-o închisoare federală. În interior erau şase panouri cu circuite, destinate codificării şi decodificării semnalelor telefonice. Un asemenea dispozitiv, instalat în birou, reprezenta unul dintre cele mai bune simboluri ale poziţiei în ierarhia guvernamentală.

— Alo? rosti Ryan, întorcându-se şi ridicând receptorul.

— Aici MP. A apărut ceva interesant. SANDALWOOD, se auzi vocea limpede a lui Mary Pat. Dă drumul la fax.

— Bine, poţi să-ncepi.

Dispozitivul STU-6 avea şi acest avantaj, de a îndeplini funcţia de imprimator.

— Le-aţi trimis vorbă…

— Da, sigur.

— Bine, aşteaptă o clipă.

Jack luă prima pagină şi începu să citească.

— Ăsta-i Clark?

— Exact. De aceea ţi l-am trimis prin fax. Îl cunoşti pe Clark la fel de bine ca şi mine.

— Am văzut transmisiunea de la televizor. CNN spunea că echipa lor de filmare a avut nişte neplăceri, zise Ryan, continuându-şi lectura.

— Cineva i-a aruncat producătorului o cutie cu apă gazoasă în scăfârlie. A scăpat doar cu o durere de cap, însă e pentru prima oară că se petrece aşa ceva acolo. Cel puţin din câte ţinem noi minte, Ed şi cu mine.

— La dracu’, spuse Ryan după câteva clipe.

— Îmi închipuisem că o să-ţi placă partea aceea.

— MP, îţi mulţumesc că m-ai pus la curent.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de folos, încheie Mary Pat şi închise telefonul.

Ryan îşi impuse să rămână calm. Ştia din experienţă că firea irascibilă era cel mai mare duşman al său. Se hotărî să-şi acorde câteva clipe de repaus şi ieşi din birou, îndreptându-se spre cel mai apropiat automat de răcoritoare, ascuns în biroul secretarei sale. Din

---

4 Aparat telefonic neinterceptabil (n.tr.).

câte auzise, Foggy Bottom fusese pe vremuri un teren mlăştinos, plin de pitoresc, până se găsise un deştept care să dispună asanarea lui. Păcat că pe atunci nu existau organizaţii ecologice, asemenea Clubului Sierra, care să se opună unei asemenea măsuri nebuneşti. Ecologiştii se pricepeau de minune să obstrucţioneze lucrurile, fără să le pese prea mult dacă erau bune sau rele, iar uneori reuşeau chiar să facă un bine societăţii. De data aceasta nu era cazul, îşi zise Ryan, lăsându-se pe spate în fotoliu. După ce meditä câteva clipe, se întoarse, ridică receptorul şi apăsă pe butonul care îl punea în legătură directă cu Departamentul de Stat.

— Bună dimineaţa, domnule Secretar, zise consilierul pe problemele de securitate naţională, străduindu-se să imprime vocii un ton cât mai curtenitor. Ce s-a petrecut ieri, la demonstraţia din faţa ambasadei noastre din Tokio?

— Sunt convins că ai urmărit, ca şi mine, buletinul de ştiri transmis de CNN, replică Hanson indiferent, ca şi cum nu ar fi intrat în obligaţiile unei misiuni diplomatice să informeze mai bine populaţia decât un ziar oarecare, pe care-l răsfoieşti la micul dejun.

— Într-adevăr, aşa este, insistă Ryan, trădându-şi iritarea, însă aş fi fost curios să cunosc părerea personalului de la ambasadă, poate chiar pe cea a adjunctului ambasadorului.

Fost senator, apoi avocat în Washington, care reprezentase nu o dată cu succes interesele unor companii nipone, Chuck Whiting fusese numit de curând şef al misiunii diplomatice din Tokio, însă era un om cu experienţă şi un bun cunoscător al culturii japoneze.

— Ambasadorul a dat dispoziţie personalului să nu iasă din clădire. N-a vrut să provoace animozităţi. Nu am de ce să-l învinuiesc pentru asta.

— Se poate, însă eu am în faţă un raport trimis de unul din cei mai experimentaţi agenţi, care a fost martor ocular…

— L-am primit şi eu, Ryan. Mie mi se pare alarmist. Cine-i tipul?

— După cum ţi-am zis, este un agent cu o vastă experienţă.

Ryan auzi prin receptor foşnetul foilor răsfoite de Hanson.

— Hm, după câte văd, cunoaşte bine Iranul. Mai pe şleau spus, e spion. Cred că din cauza asta a văzut lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ce experienţă are cu japonezii?

— Nu prea multă, dar…

— Păi, vezi? Cum am zis, alarmist. Totuşi, vrei să mă ocup puţin de afacerea asta?

— Da, domnule Secretar.

— Bine, o să-l sun pe Walt. Altceva? Mă pregătesc să plec la Moscova.

— Te rog, ia legătura cu cei de acolo.

— Bine, Ryan. Dar nu uita, acolo e noapte.

— Da.

Ryan aşează receptorul la loc şi înjură furios. Nu cumva să-l trezeşti pe ambasador. Avea mai multe variante. O alese pe cea mai directă, aşa cum îi stătea în obicei. Ridică receptorul telefonului de pe birou şi formă numărul secretarului particular al preşedintelui.

— Trebuie să vorbesc cu şeful câteva minute.

— Câte? Treizeci?

— Da, suficient, mulţumesc.

Nu izbuti să vorbească la telefon decât mai târziu, din cauza unei ceremonii ţinute la Sala Orientală, pe care şi-o însemnase şi el în agendă, dar de care uitase. Numărul invitaţilor depăşea cu mult capacitatea Biroului Oval, rezervat întrunirilor restrânse. Roger Durling îşi aşternu semnătura pe Actul de Reformă Comercială sub privirile a peste o sută de ziarişti, secondaţi de zece camere TV. Natura legislaţiei prevedea folosirea mai multor stilouri, câte unul pentru fiecare literă a numelui, astfel încât operaţiunea, de altfel simplă, se transforma într-un ritual îndelungat şi obositor. Urma semnătura lui Al Trent, autorul proiectului şi în final cele ale preşedinţilor Camerei şi Senatului, respectiv ale unui număr restrâns de membri, fără de care proiectul nu ar fi putut trece atât de rapid prin Congres. După aplauzele, strângerile de mână şi zâmbetele de rigoare, proiectul fu inclus în Codul Statelor Unite, devenind lege federală.

Unul din carele de televiziune era al postului NHK. Toţi membri echipei priveau încruntaţi. De la Casa Albă urmau să se deplaseze la Departamentul Comerţului, pentru a lua un interviu grupului de jurişti care se ocupa de analizarea legilor şi procedurilor japoneze, în vederea copierii lor rapide. Pentru cei câţiva jurnalişti străini urma să fie o experienţă deosebit de instructivă.

Ca majoritatea oficialităţilor guvernamentale, Chris Cook avea un televizor în birou. Urmărind ceremonialul semnării, îşi dădu imediat seama că pătrunderea sa în sectorul „privat” avea să fie amânată pe termen nedefinit. Cât timp rămânea funcţionar federal, îi era greu să accepte bani din partea unor străini. Desigur, îi depunea la bancă, dar era totuşi o ilegalitate. Nu dorea să încalce legea. Relaţiile amicale dintre America şi Japonia aveau pentru el o importanţă deosebită. Înrăutăţirea acestora compromitea şi putea chiar pune capăt carierei sale atât de promiţătoare. Pe de altă parte, avea nevoie de bani. În seara aceea urma să cineze cu Seiji. Trebuia neapărat să discute cu el posibilităţile de îndreptare a situaţiei, hotărî adjunctul Secretarului de Stat şi se apucă din nou de lucru.

Puţin mai departe, pe Massachusetts Avenue, Seiji Nagumo

urmărea aceeaşi transmisiune, la fel de mâhnit. Nimic nu va mai fi ca înainte, îşi zise el. Poate că noul guvern va… nu, Goto nu era decât un demagog caraghios. Stilul său bombastic şi fanfaron nu putea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Aveau nevoie de ceva… de ce anume?

Pentru întâia oară în cariera sa, Nagumo nu-şi putea imagina soluţia salvatoare. Tratativele diplomatice eşuaseră. Intermedierile, de asemenea. Nici măcar spionajul, dacă se putea numi astfel, nu dăduse rezultatele dorite. Spionaj? Oare acesta era termenul exact? Mă rog, tehnic vorbind, da, recunoscu el în sinea sa. În clipa de faţă plătea bani în schimbul unor informaţii confidenţiale. Lui Cook şi celorlalţi. Cel puţin sursele lui ocupau poziţii impresionante, cel puţin îşi putuse informa guvernul în timp util. Cel puţin Ministerul de Externe ştia că se străduise, că făcuse tot ce stătea în puterile unui om… de fapt, chiar mai mult de atât. Va continua, prin intermediul lui Cook, să încerce să influenţeze modul în care americanii interpretau legile japoneze. Dar americanii aveau o vorbă pentru genul acesta de acţiuni: să aranjezi altfel şezlongurile de pe puntea Titanicului.

Gândurile îi dădeau târcoale fără încetare şi curând singurul sentiment de care se simţea cuprins deveni suferinţa. Concetăţenii lui vor avea de suferit, America va avea de suferit, lumea întreagă va avea de suferit… Şi toate acestea din cauza unui accident rutier banal, în care muriseră şase persoane. Era o nebunie curată.

Nebunie sau nu, făcea parte din mecanismul lumii. Un mesager îi aduse un plic sigilat şi Nagumo semnă de primire. Rămase nemişcat până ce uşa biroului se închise în urma funcţionarului, apoi desfăcu plicul.

Prima foaie spunea multe. Prezentarea era pentru persoanele avizate. Nici chiar ambasadorul n-ar fi priceput un cuvânt din ceea ce citea el acum. Instrucţiunile de pe următoarele două pagini îl cutremurară.

Nagumo îşi aduse aminte de lecţiile de istorie din copilărie. 28 iunie 1914, Sarajevo. Franz Ferdinand fusese un personaj atât de şters, încât nici una din personalităţile de marcă nu se obosise să participe la înmormântare, însă asasinarea sa fusese acel „lucru prostesc, blestemat” care declanşase primul război mondial, ce avea să măture atâtea vieţi. În cazul de faţă, rolul acesta ingrat fusese asumat de un ofiţer de poliţie anonim şi de câteva femei nesăbuite.

Cum era posibil ca nişte lucruri atât de banale să pornească o avalanşă de asemenea proporţii? Nagumo privea în gol, livid la faţă, dar nu avea de ales, pentru că viaţa lui se afla la cheremul aceloraşi forţe care făceau pământul să se rotească.

Operaţiunea DATELINE PARTNERS începu la ora programată. Ca

mai toate aplicaţiile de acest gen, era o combinaţie de joc şi reguli stricte. Întinderea uriaşă a Oceanului Pacific oferea multă libertate de mişcare, astfel încât jocul urma să se desfăşoare în perimetrul delimitat de Insula Marcus, o posesiune japoneză şi Midway. Aplicaţia urma să simuleze o confruntare între marina militară a Statelor Unite şi un grup restrâns, dar modem utilat, de fregate japoneze. Balanţa înclina mult în defavoarea acestora din urmă, cu toate că existau şi câteva avantaje. Insula Marcus – care, pe hărţile lor figura sub denumirea de Miriami Tori-shima – urma să joace, conform planului, rolul unei peninsule, dar în realitate era doar un atol cu o suprafaţă de aproape patru sute de hectare, mult prea mică pentru a adăposti o staţie meteorologică, o colonie mică de pescari şi o singură pistă de pe care trebuiau să decoleze trei avioane de patrulare P-3C. Regula jocului permitea doborârea lor de către avioanele americanilor, dar a doua zi totul începea de la capăt. Pescarii, care amenajaseră pe insulă şi o staţie de preparare a peştilor – calmari, rareori peşti-sabie – pe care-i trimiteau pe marile pieţe de desfacere, erau încântaţi de activitatea febrilă ce se desfăşura pe insulă. Aviatorii aduseseră cu ei o încărcătură de bere pe care voiau să o ofere în schimbul peştelui proaspăt, un gest amical, intrat deja în tradiţie.

Două din cele trei nave Orion plecaseră în zori, îndreptându-se spre sud, respectiv spre nord, pentru a depista flota americană de portavioane. Conştienţi de neînţelegerile economice dintre ţările lor, echipajele îşi concentrau toată atenţia asupra misiunii pe care o aveau de îndeplinit. În fond, pentru marina militară japoneză nu era o sarcină neobişnuită. Cu două generaţii în urmă, înaintaşii lor făcuseră acelaşi lucru, îmbarcaţi pe hidroavioane Kawasaki H8K2 – construite de aceeaşi firmă care le făcuse şi pe acestea noi, de tip Orion; cutreieraseră oceanul în căutarea portavioanelor cotropitoare, comandate pe rând de Halsey şi Spruance. Multe din tacticile pe care intenţionau să le aplice în acest exerciţiu se bazau pe învăţămintele trase din conflictul acela de demult. Chiar şi avioanele P3C erau nişte imitaţii japoneze ale unui model american care evoluase de la propulsia simplă, cu turboreactoare, la aparate puternice, robuste, chiar dacă nu foarte rapide. Asemenea celorlalte echipamente militare copiate de japonezi, modelul american fusese preluat doar în linii mari. Grupurile motopropulsoare fuseseră perfecţionate, atingând randamente sporite, până la o viteză de croazieră de 350 de noduri. Dispozitivele electronice interne erau deosebit de performante, în special senzorii de detectare a transmisiunilor de pe navele şi avioanele inamice. Pe moment, misiunea lor era de a zbura în formaţiuni distanţate, încercând să capteze semnalele radar sau radio care ar putea trăda prezenţa navelor şi avioanelor americane. Ordinul de cercetare era: găsiţi inamicul. Aceasta era misiunea şi, după

comunicatele de presă şi discuţiile cu membrii familiilor care lucrau în unităţile economice ale ţării şi-i considerau pe americani duşmani, nu era o misiune prea neplăcută.

Căpitanul Sanchez privea de la bordul navei John Stennis decolarea echipajelor de patrulă. După primele aparate Tomcat, urmau să decoleze aparatele antisubmarin S-3 Viking, a căror misiune era să survoleze zona pe care trebuia să o traverseze flota. Acestea erau urmate la scurt timp de avioane Prowler, echipate cu sisteme electronice capabile să detecteze şi să bruieze semnalele radar ale inamicului. Era o plăcere să urmăreşti zborul lor, aproape la fel de mare ca şi cum ar fi decolat el însuşi. Însă Sanchez era comandantul escadrilei, însărcinat cu conducerea întregii operaţiuni. Aparatele de luptă Hornet stăteau cuminţi pe punte, încărcate cu proiectile de aplicaţie, vopsite în albastru, destinate descoperirii forţelor inamice. Piloţii erau adunaţi într-o sală, omorându-şi timpul cu bancuri şi lecturi amuzante, pentru că fuseseră deja informaţi despre ceea ce aveau de făcut.

Amiralul Sato urmări cu privirea desprinderea navei-amiral de petrolierul Homana, una din cele patru nave de alimentare ale flotei. Căpitanul petrolierului îşi scoase cascheta de pe cap şi o flutură în semn de încurajare. Sato îi întoarse gestul în timp ce petrolierul cârmea, îndepărtându-se de navele de luptă. Navele aveau acum suficient combustibil pentru a porni cu toată viteza. Competiţia se anunţa deosebit de interesantă, opunând viclenia forţei brute, situaţie deloc neobişnuită pentru marina militară japoneză; în aplicaţia aceasta el intenţiona să folosească tactica japoneză tradiţională. Cele şaisprezece nave de război de la suprafaţă erau împărţite în trei grupe, una de opt şi două de câte patru, amplasate la mare distanţă unele de altele. În linii mari asemănător cu planul de luptă al lui Yamamoto din timpul celui de-al doilea război mondial, conceptul operaţional al amiralului Sato era mult mai practic, mulţumită radarelor cu care erau echipate toate navele, precum şi comunicaţiilor prin satelit, care ofereau o relativă siguranţă schimbărilor de mesaje. Probabil că americanii se aşteptau ca el să-şi ţină navele aproape de coastele japoneze, dar se înşelau. Se va apropia cât va putea de inamic, pentru că apărarea pasivă nu stătea în firea poporului din care făcea parte. Americanii avuseseră prilejul să se convingă de asta, dar uitaseră repede. Gândul acesta îl amuza teribil.

— Te ascult, Jack.

Preşedintele era extrem de bine dispus, îmbujorat după semnarea legii noi care, spera el, va rezolva o problemă vitală a ţării sale şi va

arunca o lumină trandafirie asupra şanselor de a fi reales. Păcat că trebuie să-i stric ziua, îşi zise Ryan, cu toate că ceea ce avea de discutat nu era de ordin politic, mă rog, nu acel tip de politic.

— M-am gândit că o să vă intereseze asta, zise el şi-i întinse preşedintelui faxul, rămânând în picioare.

— Iarăşi amicul nostru Clark? întrebă Durling, lăsându-se pe spate în fotoliu şi întinzând mâna după ochelarii de citire.

Când era vorba de corespondenţa normală nu se putea lipsi de ei, însă discursurile şi mesajele televizate erau tipărite cu caractere destul de mari pentru a-i gâdila vanitatea prezidenţială.

— Bănuiesc că l-au citit şi cei de la Departamentul de Stat. Ce părere au? întrebă preşedintele, după ce termină de citit.

— Hanson spune că e alarmist, raportă Jack. Însă ambasadorul şi-a reţinut oamenii de pază în incinta ambasadei, pentru a nu crea un „incident". Acesta este raportul singurului martor ocular, în afara echipei de televiziune.

— Încă nu am citit textul. Trebuie să-l am aici, pe undeva, adăugă preşedintele, făcând un gest evaziv în direcţia biroului.

— N-ar strica să-l citiţi. Eu de-abia l-am terminat.

Durling dădu din cap.

— Altceva? Ştiu că mai ai să-mi spui ceva.

— I-am spus lui Mary Pat să reactiveze reţeaua THISTLE.

Îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba.

— Ar fi trebuit mai întâi să-mi ceri permisiunea.

— Pentru asta mă aflu aici, domnule preşedinte. Ştiţi câteva ceva despre Clark. Nu e genul de om care se sperie uşor. Printre membrii reţelei THISTLE se află câţiva înalţi funcţionari de la Ministerul de Externe şi de la cel al Comerţului Exterior şi Industriilor. Cred că nu ar strica să fim informaţi despre cum gândesc oamenii aceştia.

— Nu ne sunt duşmani, remarcă Durling.

— Probabil că nu, admise Jack, făcând un prim pas spre nu, cu siguranţă, amănunt subliniat de preşedinte prin ridicarea unei sprâncene. Dar nu putem fi siguri, domnule preşedinte. Eu sunt de părere că ar trebui mai întâi să ne convingem de bunele lor intenţii.

— Bine. Se aprobă. Mai e ceva?

— De asemenea, i-am spus să o scoată cât mai curând din ţară pe Kimberly Norton. Ar trebui să se întâmple în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— În chip de mesaj adresat lui Goto, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. Versiunea simplistă este că am fost informaţi de prezenţa unui cetăţean american în ţara lor şi...

— Ştiu, am şi eu copii. Se aprobă şi asta. Şi te rog, Jack, păstrează figura asta pioasă pentru slujba de la biserică, îi ordonă Durling cu zâmbetul pe buze. Cum veţi proceda?

— Dacă e de acord să fie scoasă din ţară va fi îmbrăcată într-un avion, cu destinaţia Seul. I s-au pregătit haine, un paşaport nou, bilete de clasa întâi şi o escortă care o aşteaptă în aeroport, la sosire. După aceea va schimba avionul şi va lua o cursă a liniilor aeriene KAL, până la New York. O instalăm într-un hotel şi îi punem întrebări. Între timp, îi aducem părinţii de la Seattle şi îi explicăm că trebuie să păstreze discreţie absolută. Bănuiesc că fata va avea nevoie de asistenţa unui psiholog – de fapt, sunt sigur. Asta ne va ajuta să acţionăm fără a stârni curiozitate. Ne va ajuta şi FBI-ul. Tatăl fetei e poliţist. Sunt convins că va coopera.

Preşedintele dădu din cap, privindu-l adânc în ochi.

— Şi lui Goto ce-i spunem?

— Că a fost hotărârea dumneavoastră, domnule preşedinte. Nu v-aş putea da nici un sfat, cel puţin pe moment. Lăsaţi-ne mai întâi să vorbim cu fata. Daţi-ne cam o săptămână, după care ambasadorul va face obişnuita vizită de curtoazie, pentru a-i prezenta felicitările dumneavoastră cu prilejul alegerii sale în fruntea guvernului…

— Şi ca să-l întrebe politicos cum ar reacţiona compatrioţii domnului naţionalist dacă ar afla că se culcă cu o femeie albă. După aceea îi întindem o ramură de măslin, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta vrei să spui?

Jack era uimit de rapiditatea cu care sesizase Durling esenţa problemei.

— Asta-i propunerea mea, domnule.

— Cam slăbuţă, remarcă preşedintele pe un ton sec.

— Deocamdată, ramura de măslin n-are decât o frunzuliţă, recunoscu Ryan.

— Se aprobă. Data viitoare o să-mi spui şi ce fel de ramură de măslin trebuie să-i întind? întrebă Durling tăios.

— Nu, domnule. Credeţi că am exagerat? întrebă Jack, ştiind exact cât de mult întinsese coarda.

Durling era cât pe ce să-şi ceară scuze pentru că îndrăznise să-l repeadă pe consilierul său pe problemele de securitate naţională.

— Ştii, Bob a avut dreptate în privinţa ta.

— Nu înţeleg.

— Bob Fowler, explică Durling, făcându-i semn să ia loc. Când te-am adus aici prima oară am simţit o dezamăgire cumplită.

— Domnule, nu uitaţi că pe atunci nu eram deloc în formă.

Jack îşi amintea prea bine şi de atunci coşmarurile nu încetaseră să-i chinuie nopţile. Se vedea şezând acolo, la Comandamentul Militar Naţional, instruind oamenii referitor la ce trebuiau să facă, dar în vis aceştia nu-l puteau auzi sau vedea; între timp, mesajele aduceau veşti alarmante despre iminenţa războiului. Chiar dacă mass-media nu prezentase amănunte, toţi cei care fuseseră acolo ştiau cum se

petrecuseră lucrurile.

— Atunci n-am înţeles. Oricum, oftă Durling, întinzând braţele ca să se mai dezmorţească, anul trecut, la Camp David, am discutat câteva lucruri cu Bob. El te-a recomandat pentru postul acesta. Te miră?

Preşedintele zâmbi strâmb.

— Foarte mult, recunoscu Ryan în şoaptă.

Se întrebă de ce Arnie van Damm nu-i pomenise nimic despre asta.

— Spunea că, atunci când se îngroaşă gluma, poţi fi al naibii de încăpăţânat. Şi mai spunea că în rest eşti un tip insistent, foarte voluntar. Bob Fowler se pricepe grozav la oameni.

Durling tăcu o clipă, lăsându-l să pătrundă înţelesul cuvintelor.

— Eşti un tovarăş de nădejde în vremuri grele. Dar, te rog, Jack, fă-ne amândurora un bine şi nu uita că nu poţi merge mai departe fără aprobarea mea. Parcă ai mai avut un conflict cu Brett, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Jack, plecându-şi capul ca un şcolar. Nu prea serios.

— Nu-ţi forţa norocul. E Secretarul meu de Stat.

— Înţeleg, domnule.

— Totul e pregătit pentru plecarea la Moscova?

— Cathy de-abia aşteaptă, răspunse Ryan, mulţumit de schimbarea subiectului, dar observând în acelaşi timp că Durling se purtase foarte corect cu el.

— Şi noi aşteptăm să o revedem. Anne o place foarte mult. Mai e ceva?

— Deocamdată, nu.

— Jack, îţi mulţumesc pentru informare, zise Durling, cu intenţia de a încheia întrevederea pe un ton pozitiv.

Ryan ieşi din birou pe uşa dinspre vest, trecu pe lângă Sala Roosvelt (Teddy) şi se îndreptă spre propriul său birou.

Observă că Ed Kealty revenise la birou şi se apucase din nou de lucru. Era curios când va izbucni scandalul şi brusc îşi dădu seama că, oricât de mulţumit ar fi fost preşedintele de victoria repurtată în ziua aceea, nu scăpase încă de ameninţarea unui proces penibil. Iarăşi cu, paloşul deasupra capului, constată Jack. De data aceasta întrecuse măsura şi, în fond, sarcina lui era aceea de a uşura treaba preşedintelui, nu de a o îngreuna. În definitiv, era vorba de mai mult decât politică şi conflicte externe; era ceva cât se poate de real, cu toate că de-a lungul anilor încercase să rămână la distanţă. Fowler? La naiba cu el!

Fără îndoială, momentul era bine ales. Era seara primului discurs televizat al lui Goto. În calitate de prim-ministru şi, indiferent ce ar fi spus, era exclus să-şi petreacă noaptea în compania tinerei sale amante. Poate că misiunea din seara aceea va fi un contrapunct

interesant şi util la ceea ce avea să spună politicianul, un fel de replică din partea americanilor. Ideea le surâdea amândurora.

La ora convenită John Clark şi Ding Chavez se plimbau în faţa blocului, privind clădirea banală ce se întrezărea prin aglomeraţia străzii, dincolo de şirurile interminabile de maşini. Arătau mereu la fel. Poate că se va găsi cineva care să-şi dea seama că o faţadă luxoasă sau un zgârie-nori adăpostind birouri oferea un camuflaj mult mai bun. Sau poate că nu era decât o dovadă în plus a plictisului. Din clădirea de vizavi ieşi un bărbat. După ce-şi scoase ochelarii de soare, îşi netezi părul, trecându-şi de două ori mâna stângă peste ceafă, apoi porni pe trotuarul ticsit de lume. Nomuri nu avusese prilejul să le comunice poziţia exactă a apartamentului locuit de Kim Norton. Era riscant să se apropie prea mult, dar ordinul fusese clar. Acum, după ce dăduse semnalul, se îndreptă calm spre locul unde îşi parcase maşina. Clark constată cu surprindere că, în mai puţin de zece secunde, silueta lui Nomuri fusese înghiţită de furnicarul de pietoni. Pentru el era o joacă de copil. Statura şi fizionomia nu îl deosebeau cu nimic de restul trecătorilor. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Ding. Privit de la distanţă, bărbatul scund, cu păr negru şi strălucitor şi ten gălbui putea fi lesne confundat cu oricare alt bărbat de pe stradă. Tunsoarea pe care i-o impusese Clark completa în mod fericit portretul; văzut din spate, era un oarecare din mulţime. Un mare avantaj, reflectă Clark, simţindu-se mai bătător la ochi ca niciodată.

— Începe balul, zise Ding printre dinţi.

Traversară amândoi strada, străduindu-se să atragă cât mai puţin atenţia. Clark purta un costum clasic, dar avea senzaţia că era complet gol. Nici unul dintre ei nu avea măcar un briceag. Deşi erau amândoi experimentaţi în lupta corp la corp, preferau armele – era mai bine să-şi ţină adversarul la distanţă.

Norocul părea să le surâdă. În holul mic al imobilului nu era nimeni. Urcară scările până la etajul doi, străbătură culoarul până la capăt şi se opriră în faţa unui intrând slab luminat. În timp ce Ding supraveghea holul, Clark îşi scoase sculele de spărgător şi meşteri ceva la broasca simplă de la uşa apartamentului. Până să-şi dea seama că, de fapt, comiteau o spargere, erau deja înăuntru.

Kimberly Norton era moartă. Zăcea întinsă pe jos, îmbrăcată într-un chimonou nu prea scump, ce-i acoperea genunchii. Picioarele căpătaseră deja lividitatea cadaverică obişnuită. Curând, partea superioară a trupului va deveni cenuşie, în timp ce picioarele se vor acoperi de pete maronii, pe măsură ce sângele începea să se coaguleze. Moartea e atât de crudă, îşi zise John. Nu era suficient că răpea viaţa; ştergea fără milă tot ce fusese frumos în trăsăturile omului. Fusese o femeie atrăgătoare – în fond, ăsta era esenţialul. John confruntă cadavrul cu fotografia pe care o adusese cu el.

Semăna puţin cu fata lui cea mică, Patsy. Îi întinse fotografia lui Ding. Ar fi fost curios să ştie dacă băiatul va observa asemănarea.

— Ea e.

— Într-adevăr, John, zise Chavez cu o voce răguşită. Ea este.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— La dracu'.

Examină câteva clipe faţa moartei şi trăsăturile i se schimonosiră de furie.

Deci şi-a dat seama, îşi zise Clark.

— Ai un aparat de fotografiat?

— Da.

Ding scoase din buzunar un aparat mic, de 35 mm.

— Te joci de-a poliţistul?

— Ai ghicit.

Clark se aplecă să examineze cadavrul mai îndeaproape. Era o privelişte întristătoare. Nu era patolog şi, cu toate că văzuse de nenumărate ori moartea, ar fi avut nevoie de cunoştinţe serioase ca să facă treaba cum trebuia. În vena de pe laba piciorului zări o singură urmă de înţepătură. Nimic mai mult. Oare se droga? Dacă aşa stăteau lucrurile, o făcea cu multă grijă. Îşi curăţa întotdeauna seringa şi… îşi plimbă privirea prin încăpere. Da, uite-o. O sticluţă cu spirt, a pungă din plastic cu tampoane de vată şi o alta, plină cu seringi de unică folosinţă.

— Nu mai văd altă urmă de înţepătură.

— Astea nu se văd întotdeauna, remarcă Chavez.

Clark oftă şi dezlegă cordonul chimonoului. Fata nu purta nimic pe dedesubt.

— La dracu', mormăi Chavez.

Dintre coapsele ei se prelingea un firicel de lichid.

— Nu e cazul să vorbeşti aşa, îl apostrofă Clark în şoaptă.

Nu-şi mai pierduse de mult timp cumpătul aşa ca în faţa acestei femei moarte.

— Fă nişte poze.

Ding nu răspunse. Bliţul scânteie scurt. Înregistră scena aşa cum ar fi făcut-o un fotograf profesionist După ce isprăvi, Clark începu să-i aranjeze la loc chimonoul, străduindu-se să-i redea puţina demnitate pe care i-o lăsaseră moartea şi cei care o uciseseră.

— Ia stai puţin… uită-te la mâna stângă.

Clark o examină cu atenţie. Una din unghii era ruptă. Celelalte, de lungime medie, erau frumos lăcuite cu un lac incolor. Examină cu atenţie fiecare unghie în parte. Descoperi nişte fragmente necunoscute, prinse între piele şi unghie.

— A zgâriat pe cineva? întrebă Clark.

— Observi vreo zgârietură pe corpul ei, domnule C?

— Nu.

— Înseamnă că nu era singură în momentul în care a murit. Mai uită-te o dată la gleznele ei, îl îndemnă Chavez nerăbdător.

Pe piciorul stâng, cel pe care se afla înţepătura, se observau nişte vânătăi aproape estompate de lividitatea cadaverică din ce în ce mai accentuată. Chavez apăsă încă o dată pe declanşatorul aparatului.

— Am bănuit eu.

— Îmi explici mai târziu de ce. Am şters-o, rosti John, ridicându-se în picioare.

În mai puţin de un minut ieşiră din clădire prin uşa din spate, străbătură în fugă o alee dosnică şi ieşiră pe artera principală, de unde trebuia să-i ia maşina.

— Era cât pe ce s-o încurcăm, remarcă Chavez, privind spre o maşină a poliţiei care opri scrâşnind din frâne în faţa imobilului cu numărul 18.

Cincisprezece secunde mai târziu, acesteia i se alătura un car de televiziune.

— Splendid! O să muşamalizeze toată afacerea. Ce s-a întâmplat, Ding?

— Ceva nu-i în ordine, domnule C. Aparent e vorba de o supradoză de droguri, corect?

— Da, de ce întrebi?

— O supradoză te termină cât ai zice peşte. Pac! Adio şi n-am cuvinte. În tinereţe am văzut un tip care a murit aşa, dar n-a avut timp să-şi scoată acul din braţ, înţelegi? Se opreşte inima, plămânii nu mai funcţionează, s-a terminat. Nu te ridici ca să pui acul la loc şi apoi te întinzi din nou pe jos, pricepi? Apoi, vânătăile alea de pe picior. Cineva a lovit-o. A fost asasinată, John. Şi probabil că a fost şi violată.

— Am văzut instrumentarul. Totul e de fabricaţie americană. Frumoasă înscenare. Clasează dosarul, pun toată vina în cârca fetei şi a familiei ei, le dau cetăţenilor o lecţie instructivă.

Clark întoarse capul, observând maşina care dădea colţul.

— Ai o privire foarte ageră, Ding.

— Mulţumesc, şefu’.

Chavez se învălui din nou în tăcere, simţind cum îl cuprinde o furie neputincioasă, acum când nu putea face altceva decât să recapituleze evenimentele.

— Ştii, mi-ar face mare plăcere să-l cunosc pe individul ăla.

— N-o să avem ocazia.

— Ştiu, dar sper că n-ai uitat că am fost un Ninja. Ar fi amuzant, mai ales cu mâinile goale.

— Asta nu duce la nimic bun, eventual la nişte oase rupte. În multe cazuri, chiar ale tale.

— Aş vrea să-i văd privirea când or să pună mâna pe el, continuă să

viseze Chavez cu ochii deschişi.

— În cazul ăsta, te sfătuiesc să foloseşti o armă cu lunetă.

— Ai dreptate, admise Chavez. Ce tip trebuie să fie ăla care scapă basma curată dintr-o chestie ca asta?

— Un nenorocit, Domingo. Am întâlnit câţiva la viaţa mea.

Înainte de a urca în maşină, Ding îl privi în ochi.

— Poate că pe ăsta o să am prilejul să-l cunosc personal. El fado joacă uneori feste. Chiar foarte amuzante.

— Unde-i fata? întrebă Nomuri, fără să întoarcă privirea de la volan.

— Dă-i drumul, îi ordonă Clark.

— Păcat că n-aţi auzit discursul, comentă Chet, demarând şi întrebându-se în sinea sa ce se petrecea.

— Fata a murit, îl anunţă Ryan pe preşedinte două ore mai târziu.

Ceasurile din Washington indicau ora 1:00 p.m.

— Din cauze naturale?

— Supradoză de droguri, dar e puţin probabil că şi-a administrat-o de bunăvoie. Băieţii au făcut fotografii. Ar trebui să le primim în treizeci şi şase de ore. Au reuşit să iasă din apartament în ultima clipă. Poliţia japoneză şi-a făcut apariţia extrem de repede.

— Stai o clipă. Fă-mă să înţeleg. Vrei să spui că a fost asasinată?

— Da, domnule preşedinte, asta e părerea agenţilor noştri.

— Au destule cunoştinţe ca să afirme aşa ceva?

Ryan îşi trase un scaun şi începu să explice pe scurt situaţia:

— Da, domnule preşedinte, ofiţerul superior ştie câte ceva despre subiect.

— Frumos spus, observă sec Durling. Cu alte cuvinte, nu trebuie să aflu mai multe.

— Pe moment nu are nici un rost, domnule preşedinte.

— Goto?

— Probabil că unul din oamenii lui. De fapt, raportul poliţiei va fi edificator. Dacă ceea ce ne comunică ei va diferi de constatările oamenilor noştri, înseamnă că cineva a falsificat datele. Nu multe persoane pot ordona modificarea rapoartelor de poliţie.

Jack tăcu o clipă, apoi continuă:

— Domnule, am depistat încă o sursă independentă pentru aprecierea caracterului acestui individ.

Îi relată pe scurt povestea lui Kris Hunter.

— Vrei să spui că a dispus uciderea acestei tinere şi că se va folosi de poliţia lor pentru a acoperi faptele? Ştiai deja că îi plac treburile astea?

Durling se înroşi de furie.

— Şi mai voiai să-i întind nemernicului ăsta o ramură de măslin? Ce dracu’ se întâmplă cu tine?

Jack inspiră adânc.

— Da, domnule preşedinte, mi-era teamă că aşa va fi. Întrebarea este, ce facem acum?

Trăsăturile lui Durling se destinseră.

— Îmi pare rău, nu meritai asta.

— Adevărul e că o merit, domnule preşedinte. I-aş fi putut spune mai demult lui Mary Pat s-o scoată pe fată din ţară, dar n-am făcut-o. Nu bănuiam că se va întâmplă atât de repede, adăugă Ryan întristat.

— Nu aveam de unde şti. Şi acum ce facem?

— Nu-l putem anunţa pe jurisconsultul de la ambasadă pentru că, deocamdată, „nu ştim" nimic despre asta, dar cred că am putea informa FBI-ul, ca să fie pregătiţi să înceapă ancheta, după ce vom fi anunţaţi oficial. Aş putea să vorbesc cu Dan Murray.

— Mâna dreaptă a lui Shaw?

Ryan dădu din cap afirmativ.

— Am trecut prin multe împreună cu Dan. În ceea ce priveşte aspectul politic, nu sunt prea sigur. Tocmai am primit textul discursului rostit la televiziune. Înainte de a-l citi ar trebui, mă rog, să ştiţi cu ce fel de om avem de-a face.

— Spune-mi, câţi nenorociţi din ăştia ajung în fruntea unor guverne?

— Ştiţi mai bine decât mine, domnule.

Jack reflectă o clipă.

— Nu-i un lucru tocmai rău. Oamenii de teapa lui sunt slabi, domnule preşedinte. Mai pe şleau spus, sunt nişte laşi. Dacă e să aveţi adversari, e de preferat să fie nişte oameni slabi.

S-ar putea să ne facă o vizită oficială, medită Durling. Am putea fi nevoiţi să-l instalăm la Blair House, la doi paşi de aici. Să dăm un dineu oficial în Salonul Oriental, să rostim discursuri, să toastăm unul în cinstea celuilalt, să ne strângem mâinile ca doi prieteni la cataramă. Al dracului să fiu dacă voi face asta. Luă de pe birou mapa în care se afla transcrierea discursului lui Goto şi parcurse în fugă textul.

— Pui de târfă! America va trebui să înţeleagă? S-o creadă el!

— Domnule preşedinte, furia nu este un sfetnic bun.

— Ai dreptate, recunoscu Durling.

După o clipă de tăcere faţa i se schimonosi într-un zâmbet strâmb.

— Din câte ţin minte, tu eşti cel mai impulsiv.

Ryan încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, mi s-a reproşat de multe ori.

— Deci, după ce ne întoarcem de la Moscova avem de rezolvat două probleme grele.

— Trei, domnule preşedinte. Trebuie să ne hotărâm ce facem în privinţa Indiei şi a Sri Lankăi.

După mimica preşedintelui, Jack îşi dădu seama că Durling uitase intenţionat de acest subiect.

Durling îşi permisese să „uite” şi o altă chestiune.

— Cât timp trebuie să mai aştept? întrebă domnişoara Linders.

Murray citi pe faţa ei durerea, chiar dacă vocea izbutise să nu o trădeze. Cum le puteai explica oamenilor un asemenea lucru? După ce fusese victima unei agresiuni oribile, acceptase să-şi pună sufletul pe tavă, să se confeseze în faţa a tot felul de străini. Procedura nu fusese plăcută pentru nici unul din cei implicaţi, cu atât mai puţin pentru ea. Murray era un anchetator dibaci, cu o experienţă vastă. Ştia să consoleze, să încurajeze, să smulgă informaţii de la oameni. Fusese primul agent FBI care-i auzise povestea şi cu timpul devenise membru al echipei de psihologi, ca şi doctoriţa Golden. După aceea fata fusese preluată de alţi doi agenţi, o femeie şi un bărbat, specializaţi în astfel de cazuri. Acestora le urmaseră doi psihiatri, care stătuseră de vorbă cu ea separat, punându-i întrebări care, într-un fel, se băteau cap în cap, pentru a se convinge în final că fata spunea adevărul şi pentru a o familiariza cu ostilitatea pe care avea să o întâlnească.

Murray îşi dădu seama că, pe parcursul procedurii, Barbara Linders suferise mai mult chiar ca la început. Fusese nevoită să-şi adune curajul pentru a i se confesa mai întâi doctoriţei Golden, apoi lui, iar pe urmă celor care îi urmaseră. Acum aştepta cu inima strânsă cel mai îngrozitor supliciu dintre toate, pentru că unii dintre membrii Comisiei Juridice erau adepţii lui Ed Kealty, dispuşi să o răstignească fie pentru a smulge un favor din partea acestuia, fie pentru a-şi demonstra imparţialitatea şi profesionalismul în calitate de avocaţi. Barbara ştia toate acestea. Murray însuşi o prevenise, punându-i cele mai urâte întrebări – precedate de fiecare dată de un preambul cât mai blând, de genul: „S-ar putea să fii întrebată…”

Consecinţele nu întârziaseră să se arate. Barbara – de acum erau prea apropiaţi ca să i se mai adreseze cu oficialul „domnişoară Linders” – dăduse dovadă de tot curajul pe care-l putea avea victima unei agresiuni îngrozitoare, poate chiar mai mult decât atât. Dar curajul nu era ceva pe care-l inspirai, ca aerul. Se asemăna mai degrabă cu un cont în bancă. Nu puteai retrage decât o anumită cantitate, apoi trebuia să-ţi reîmprospătezi rezervele. Faptul că era obligată să aştepte, fără să ştie când va fi chemată în faţa Comisiei, când va fi orbită de luminile reflectoarelor TV, când i se va cere să se expună în faţa întregii lumi îi dădea senzaţia că, noapte de noapte, un hoţ fura câte puţin din resursele interne acumulate cu atâta trudă.

Nici pentru Murray nu era prea uşor. El fusese cel care instrumentase cazul şi cel care îl anunţase pe procuror, dar, în acelaşi

timp, era una din persoanele cele mai apropiate de victimă. Era de datoria lui să-i demonstreze acestei femei că nu toţi bărbaţii gândeau asemenea lui Ed Kealty, că un bărbat putea fi tot atât de dezgustat şi revoltat de asemenea acte de agresiune ca şi o femeie. Era cavalerul ei rătăcitor. Demascarea şi condamnarea criminalului deveniseră singurul său ţel, mai mult decât al adevăratei victime.

— Barb, fetiţo, trebuie să te ţii tare. Îl prindem noi pe ticălosul ăsta, dar nu putem să o facem cum trebuie dacă nu…

Vorbea răspicat, cu o convingere pe care, în adâncul inimii, nu o simţea. De când avea politica de-a face cu un caz penal? Legea fusese încălcată. Aveau martori, dovezi palpabile şi cu toate acestea se treziră încorsetaţi într-un cadru rigid, care putea afecta victima la fel de mult ca întrebările oricărui avocat al apărării.

— Durează prea mult.

— Încă două săptămâni, poate trei şi am terminat povestea, Barb.

— Uite ce e, îmi dau seama că se petrece ceva. Mă crezi chiar tâmpită? În ultimul timp nu mai ţine discursuri, nu mai participă la inaugurări. Cineva l-a avertizat şi acum îşi pregăteşte apărarea.

— Părerea mea este că preşedintele îl ţine în mod deliberat în umbră, pentru ca, atunci când izbucneşte scandalul, să nu se poată baza prea mult pe simpatia publicului. Barb, preşedintele e de partea noastră. Eu însumi am fost cel care i-a prezentat cazul, iar el mi-a zis: „Un infractor rămâne un infractor”. Nici nu mă aşteptam să spună altceva.

O privi adânc în ochi. Avea privirea umedă şi disperată.

— Simt că mă lasă nervii, Dan.

— Nu, Barb, te înşeli, o minţi Murray. Eşti o femeie tare, inteligentă şi curajoasă. Vei trece şi peste asta. El va fi cel care va claca.

Daniel E. Murray, director-adjunct al Biroului Federal de Investigaţii, întinse mâna peste masă. Barbara Linders i-o strânse aşa cum ar strânge un copil mâna părintelui lui, forţându-se să-l creadă şi să spere. Murray se simţea copleşit de ruşine, gândindu-se la preţul pe care-l plătea fata aceasta, din cauză că preşedintele Statelor Unite subordona un caz penal unei probleme de politică. Poate că, în ansamblul lucrurilor, hotărârea sa era normală, dar în ochii poliţistului totul se reducea de obicei la o infracţiune şi la o victimă.

16
Încărcături explozive

Ultima fază a armării rachetelor H-11/SS-19 era condiţionată în mod obligatoriu de aprobarea oficială a primului ministru. Din anumite puncte de vedere, deznodământul se dovedi a fi o decepţie. Iniţial speraseră să monteze pe fiecare rachetă un set întreg de focoase, cel puţin şase, dar acest lucru ar fi presupus testarea treptelor intermediare în condiţii de zbor, ceea ce era mult prea periculos. Autorităţile decretară că secretul operaţiunii era mult mai important decât numărul de focoase. Oricum, acest neajuns putea fi remediat ulterior. Din acest motiv, partea superioară a prototipului rămase alterată şi se dispuse folosirea a zece focoase de câte o megatonă fiecare.

Echipa de intervenţie deschise pe rând fiecare buncăr, apoi ridică unul câte unul proiectilele perfecţionate de pe platformă, le aşeză la loc şi le acoperi cu învelişul aerodinamic. O dată în plus, proiectul rusesc le servea perfect interesele. Buncărele fură resigilate şi cu aceasta operaţiunea luă sfârşit. Ţara lor intrase în rândul marilor puteri nucleare.

— Extraordinar, remarcă Goto.

— De fapt, e foarte simplu, replică Yamata. Guvernul a finanţat fabricarea şi testarea primei trepte a rachetelor ca parte a programului spaţial. Plutoniul a fost furnizat de reactorul Monju. Proiectarea şi construcţia focoaselor a fost o joacă de copii. Dacă nişte arabi au fost în stare să construiască un focos primitiv, într-o peşteră din Liban, o pot face şi tehnicienii noştri.

În realitate, guvernul finanţase toate lucrările, cu excepţia construcţiei focoaselor şi Yamata era convins că acel consorţiu care le produsese va fi în ultimă instanţă răsplătit în definitiv, o făcuseră pentru patrie.

— De îndată ce veţi da dispoziţie, vom începe pregătirea personalului din cadrul forţelor de apărare pentru a prelua sarcinile oamenilor noştri.

— Dar americanii şi ruşii?

Yamata pufni dispreţuitor.

— Nu au decât o rachetă fiecare, pe care le vor lansa oficial săptămâna viitoare. Vom vedea la televizor. După cum ştiţi şi-au dezactivat torpilele. Au retras deja rachetele Trident şi acum se pregătesc să dezafecteze submarinele. Cu numai zece rachete

balistice intercontinentale, avem un real avantaj strategic.

— Dar dacă vor încerca să construiască mai multe?

— Nu vor putea… cel puţin, nu foarte uşor, se corectă Yamata. Liniile de producţie au fost închise şi, conform tratatului, toate instalaţiile au fost distruse în prezenţa observatorilor internaţionali. Le trebuie câteva luni ca să o ia de la capăt, iar noi putem afla foarte repede. Următorul pas important pe care va trebui să-l facem este lansarea unui program de construcţii navale, pentru a ne asigura supremaţia în zona de vest a Pacificului. Cu ajutorul aliaţilor noştri, pe moment suntem asiguraţi. Înainte de a-şi da seama, ne vom consolida poziţiile strategice atât de mult, încât vor fi nevoiţi să trateze cu noi de la egal la egal.

— Deci, să dau ordin?

— Da, domnule prim-ministru, replică Yamata, care trebui să-i explice din nou individului în ce constau obligaţiile sale.

Goto rămase o clipă pe gânduri, frecându-şi mâinile şi privind distrat biroul somptuos. Firea lui slabă nu se dezicea nici de data aceasta.

— E adevărat că femeia mea se droga?

Yamata aprobă din cap, enervat de remarca lui Goto.

— Foarte trist, într-adevăr. A fost găsită moartă de şeful securităţii, Kaneda, care a anunţat imediat poliţia, Se pare că se străduia cât putea să îşi ascundă patima, dar…

Goto oftă înăbuşit.

— Copil prostuţ. Ştii că taică-său e poliţist? Un bărbat foarte sobru. El n-a înţeles-o. Eu, da. Era o fiinţă bună, blândă. Avea stofă de gheişă.

Incredibil cât putea transforma moartea omul, îşi zise Yamata. Fata aceea nesăbuită, neruşinată, îşi înfruntase părinţii şi încercase să-şi croiască propriul drum în viaţă, dar descoperise în final că lumea nu era dispusă să-i tolereze pe cei slabi. Pentru că încercase să-i dea lui Goto iluzia că era bărbat, devenise un suflet blând şi bun.

— Goto-san, putem permite ca soarta poporului nostru să fie hotărâtă de asemenea oameni?

— Nu, replică primul ministru, luându-şi agenda de birou. Urcaţi Muntele Niitaka, zise el când obţinu legătura, repetând ordinul care se dăduse cu cincizeci de ani în urmă.

În anumite privinţe, avionul era obişnuit, însă în altele era cu totul deosebit. Modelul VC-25B era, de fapt, o versiune îmbunătăţită a aeronavei Boeing 747. Proiectat în urmă cu treizeci de ani şi fabricat încă în serie la Seattle, avionul era pictat în culori alese strategic, pentru a-i impresiona pe adversarii politici. Aşezat pe o platformă din beton, aparatul era înconjurat de membrii grupului de pază,

„autorizaţi” să-şi folosească armele mai repede ca oricare alt personal de securitate din preajma unui obiectiv federal. Într-un fel, era un mod mai politicos de a spune „mai întâi tragi, apoi pui întrebări”.

Pentru că nu existau lifturi, oamenii erau nevoiţi să urce scările de la intrarea în avion ca în anii cincizeci. Existau totuşi un detector de metale şi controlul obligatoriu al bagajelor, efectuat de personalul aviaţiei militare şi de agenţii Serviciului Secret, care deschideau majoritatea valizelor, controlându-le conţinutul cu o vigilenţă exagerată.

— Sper c-ai lăsat acasă „Secretul Victoriei”, chicoti Jack, în timp ce ridică ultima sacoşă de pe bancă.

— Vezi tu când ajungem la Moscova, replică doamna profesoară Ryan, clipind ştrengăreşte din ochi.

Era prima ei călătorie oficială şi privea mirată la tot ce se petrecea la Baza Andrews a aviaţiei militare.

— Bună ziua, domnule doctor Ryan. În sfârşit, am ocazia să vă cunosc personal.

Helen D’Agustino îi întinse mâna surâzătoare.

— Cathy, ţi-l prezint pe cel mai frumos bodyguard din lume, zise Jack, arătând spre agenta Serviciului Secret.

— N-am putut veni la ultimul dineu oficial, se scuză Cathy. A trebuit să particip la un seminar la Harvard.

— Va fi o călătorie extrem de interesantă, remarcă agenta, iar apoi îşi luă rămas-bun, întorcându-se la îndatoririle sale.

Nu atât de interesantă ca ultima, îşi zise Jack, amintindu-şi de un alt episod pe care nu-l putea povesti nimănui.

— Unde-şi ţine pistolul? se interesă Cathy.

— N-am percheziţionat-o niciodată, dragă, zâmbi Jack ştrengăreşte.

— Putem urca la bord?

— Eu pot urca oricând doresc. Asta ca să-ţi dai seama ce persoană importantă sunt.

O călăuzi spre uşă, hotărât să profite de timpul rămas pentru a-i arăta avionul. Proiectat iniţial pentru transportul a trei sute de pasageri, avionul personal al preşedintelui putea găzdui cam o treime în condiţii extrem de confortabile. Jack o conduse mai întâi la locurile ce le fuseseră rezervate, explicându-i că, de fapt, cu cât şedeai mai în faţă, cu atât erai un personaj mai important. Cabina preşedintelui se afla chiar în botul avionului şi era mobilată cu două canapele care puteau fi transformate în paturi. Familiile Ryan şi van Damm urmau să călătorească în compartimentul imediat următor, un spaţiu larg, de peste şapte metri pătraţi, care putea adăposti chiar şi opt persoane, nu doar cinci, ca de data aceasta. Împreună cu cele două familii călătorea directorul de comunicaţii al preşedintelui, un fost director de televiziune, pe nume Tish Brown. Era o persoană agitată, cu o figură

speriată, care divorţase recent. Ceilalţi membri ai suitei erau dispuşi în ordinea descrescândă a importanţei funcţiei pe care o deţineau. Ultimii erau ziariştii….

— Asta-i bucătăria? se interesă Cathy.

— Cambuza, o corectă Jack.

Era impresionantă, ca de altfel şi mâncărurile preparate la bord din ingrediente proaspete, spre deosebire de avioanele obişnuite, unde mâncarea gata preparată era încălzită înainte de a fi servită.

— E mai spaţioasă decât a noastră de acasă, se minună Cathy, spre amuzamentul bucătarului-şef, un sergent din cadrul forţelor aeriene.

— Nu chiar, dar bucătarul e mai bun. Nu-i aşa, sergent?

— Doamnă, eu mă întorc cu spatele. Dacă doriţi să-i daţi una, nu voi spune nimic.

Cathy râse amuzată de gluma sergentului.

— De ce nu stă sus, în cabină?

— Acolo e aparatura de telecomunicaţii. Preşedintelui îi place să intre acolo ca să mai stea de vorbă cu băieţii de la transmisiuni.

Jack îşi conduse soţia înapoi, la locurile care le fuseseră rezervate. Fotoliile adânci, îmbrăcate în piele de culoare bej, erau prevăzute cu ecrane miniaturale de televizor, telefoane individuale şi alte dispozitive sofisticate, pe care Cathy începu să le treacă în revistă din ce în ce mai impresionată. Privirea îi zăbovi câteva clipe pe sigiliul prezidenţial, aplicat pe centurile de siguranţă.

— Acum ştiu ce înseamnă clasa întâi.

— Chiar şi-aşa, ne aşteaptă un zbor de unsprezece ore, oftă Jack, instalându-se comod în fotoliu.

Încet-încet, ceilalţi pasageri îşi ocupau locurile. Cu puţin noroc, speră Ryan, va petrece mare parte a călătoriei dormind.

Discursul de rămas-bun al preşedintelui se desfăşură conform tipicului. De fiecare dată microfonul era astfel aşezat, încât camerele de luat vederi să surprindă silueta aeronavei, profilată în plan mai îndepărtat; asta pentru a reaminti tuturor cine era personajul şi pentru a le-o dovedi prin prezentarea avionului său personal. Roy Newton era interesat mai presus de orice de respectarea orarului prevăzut. Discursurile de genul acesta nu durau niciodată prea mult şi, cu toate că echipele reţelelor de televiziune stăteau cu aparatele pregătite, în eventualitatea unui incident neaşteptat la decolare, singurul post care transmitea plecarea în direct era C-SPAN. După ce îşi încheie cuvântul, Durling o luă de braţ pe soţia sa, Anne şi o conduse spre scara avionului, păzită de un sergent încremenit în poziţie de drepţi, cu mâna la chipiu. Preşedintele şi prima doamnă se opriră o clipă în uşă, întorcându-se pentru a face un semn amical cu mâna, ca şi cum s-ar fi aflat deja în plină campanie electorală – într-un

fel, această călătorie chiar făcea parte din acea activitate interminabilă – apoi dispărură în burta aeronavei. Postul de televiziune C-SPAN comută imediat imaginea în aula Camerei, unde câţiva membri mai puţin cunoscuţi îşi aşteptau rândul la cuvânt. Newton ştia că preşedintele pornea într-o călătorie de peste unsprezece ore, timp mai mult decât suficient pentru a duce la bun sfârşit ceea ce îşi propusese.

Sosise momentul să se apuce de treabă.

Era foarte adevărată zicala aceea, îşi zise el, aranjându-şi notiţele. Dacă două persoane ştiu un lucru, acela încetează a mai fi un secret. Mai ales dacă nici una dintre ele nu cunoaşte adevărul pe de-a-ntregul, dar ştie cine mai deţine informaţii; în cazul acesta poţi dezvălui la o cină intimă ceea ce ştii, dând de înţeles că deţii informaţii complete, iar cealaltă persoană îşi va da drumul la gură, furnizându-ţi restul. Cu câteva zâmbete şi gesturi bine alese, sursa va continua să vorbească, până ce îţi va întinde pe tavă tot ce doreşti să afli. Newton bănuia că aproximativ acelaşi demers era folosit de spioni. Poate că ar fi devenit un spion bun, dar nu ar fi fost mai bine plătit pentru activitatea pe care o desfăşura în cadrul Congresului. De altfel, hotărâse de multă vreme să-şi pună talentul în slujba unei îndeletniciri care să îi asigure un trai îndestulat.

În rest, jocul era cât se poate de simplu. Trebuia să alegi persoana cea mai indicată să-ţi furnizeze datele, iar acest lucru îl puteai face prin simpla citire atentă a ziarelor locale. Fiecare reporter avea un punct sensibil, un interes deosebit; din acest motiv, reporterii nu se deosebeau cu nimic de restul oamenilor. Dacă ştiai pe ce butoane să apeşi, puteai manipula pe oricine. Ce păcat că nu izbutise acelaşi lucru şi cu locuitorii din circumscripţia sa, îşi zise Newton, ridicând receptorul şi formând un număr.

— Libby Holtzman.

— Bună, Libby, sunt Roy. Cum merg treburile?

— Aşa şi-aşa, răspunse femeia, cu gândul la ceea ce avea să facă soţul ei în cursul călătoriei prezidenţiale la Moscova.

— Ce-ai spune de o invitaţie la cină?

Ştia că soţul era plecat.

— Ce să spun?

Doamna Holtzman îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că nu era vorba de vreo presupunere amoroasă sau de vreo prostioară asemănătoare. Newton era un jucător şi, de regulă, avea de spus lucruri interesante.

— Îţi garantez că n-o să regreţi, promise bărbatul. Ne vedem la şapte şi jumătate la Jockey Club?

— De acord.

Newton râse. În fond, era un joc cinstit. Îşi pierduse fotoliul

senatorial din cauza unei acuzaţii de trafic de influenţă, învinuirea nu fusese destul de gravă pentru a-l aduce în faţa justiţiei (mulţumită intervenţiei unui prieten), dar izbutise să determine 50,7 la sută din electorat să prefere pe altcineva în locul lui. Newton era aproape convins că în anul alegerilor prezidenţiale ar fi reuşit să recâştige teren, însă un loc în Congres odată pierdut era aproape imposibil de redobândit.

Ar fi putut fi chiar mai rău. În definitiv, nu ducea o viaţă prea grea. Locuia în aceeaşi casă, copiii frecventau aceeaşi şcoală, cu perspectiva de a se înscrie la colegii de renume, iar el personal se număra printre membrii clubului pe care-l frecventase şi înainte. Singura diferenţă era aceea că acum lucra pentru alte persoane, nu mai era încorsetat de nici o lege etică – de fapt, nu se simţise niciodată încorsetat – iar onorariul era cu mult peste ceea ce câştigase până atunci.

Operaţiunea DATELINE PARTNERS era condusă prin intermediul a trei reţele calculator-satelit: marina militară japoneză transmitea toate datele la centrul de comandă a operaţiunilor din Yokohama, în timp ce marina militară americană făcea acelaşi lucru, cu destinaţia Pearl Harbor. Cele două cartiere generale erau deservite de o a treia reţea, destinată schimbului de imagini. Astfel, arbitrii din partea celor doi adversari aveau acces la absolut toate datele, spre deosebire de comandanţii celor două flote. Scopul operaţiunii era acela de a simula o situaţie reală de luptă; din această cauză, orice fel de înşelătorie era strict interzisă. Desigur, „înşelătoria” era, alternativ, un concept străin, dar şi familiar artei războiului.

Comandanţii Flotei Pacificului – cei ai trupelor de uscat, ai aviaţiei, ai submarinelor şi ai trupelor de întreţinere şi reparaţii – priveau desfăşurarea aplicaţiei aşezaţi comod în fotolii, întrebându-se în sinea lor cum vor evolua subalternii lor.

— Nu-i prost Sato, nu-i aşa? observă comandantul Chambers.

— Tipul face nişte mişcări foarte interesante, opină doctorul Jones, unul dintre principalii furnizori ai guvernului, admis ca observator la intervenţia personală a lui Mancuso. Dar când ajungem în nord asta n-o să-i folosească la nimic.

— Serios?

Comandantul se întoarse spre el surâzând.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Radiolocatoarele ultrasonice submarine de pe Charlotte şi Asheville sunt nemaipomenit de bune, domnule căpitan. Ai uitat că oamenii mei au lucrat cu ele la elaborarea programelor noi de localizare?

— Nici comandanţii nu sunt de lepădat.

— Fără îndoială, domnule. Ştiu să asculte ordinele, ca şi dumneata.

— Dumnezeule, suspină Chambers, privind la epoleţii noi, cu patru trese şi simţindu-le parcă greutatea. Domnule amiral, te-ai gândit vreodată cum ne-am fi descurcat fără ajutorul lui Jonesy?

— Dar ştii că-l avem şi pe Laval cu noi.

— Băiatul francezului e şeful serviciului de radiolocaţie de pe Asheville, domnule Chambers.

Jones nu reuşea în ruptul capului să-i spună lui Mancuso altfel decât „scafandrule”, iar lui Chambers, „domnule locotenent”. Acest lucru nu-i jignea însă pe cei vizaţi. Era una din regulile nescrise ale serviciului naval, care îi apropia pe ofiţerii superiori de restul personalului (în cazul de faţă, de foştii recruţi).

— Nu ştiam, recunoscu comandantul.

— A fost numit de curând. Înainte lucra pe Tennessee. E un băiat foarte isteţ, a terminat Academia în trei ani.

— Mai repede ca tine, remarcă Chambers. E chiar atât de bun?

— Categoric. Aş vrea să-l iau la mine. S-a căsătorit anul trecut şi în curând va deveni tată. Cred că n-o să fie prea greu să-l atrag într-un serviciu civil.

— Mii de mulţumiri, Jonesy, mormăi Mancuso. Ar trebui să te dau afară.

— Fii serios, domnule comandant. Când ne-am distrat ultima oară împreună?

În afară de asta, noul program de urmărire a balenelor, elaborat de Jones, fusese încorporat în ceea ce mai rămăsese din sistemul SOSUS, utilizat în Pacific.

— E timpul să ne modernizăm puţin.

Prezenţa observatorilor în fiecare din cele două cartiere generale adverse complica un pic lucrurile, în special datorită faptului că de ambele părţi existau echipamente şi mijloace cu caracter secret. În cazul acesta, traiectoriile trasate de dispozitivul SOSUS puteau indica deplasarea submarinelor japoneze la nord-vest de Kure, însă erau cu certitudine mai elaborate decât cele reprezentate pe indicatorul principal. Datele reale erau comunicate imediat lui Mancuso şi Chambers. Fiecare dintre flote dispunea de două submarine. În timp ce ambarcaţiunile americane îşi continuau drumul fără a-şi face apariţia la suprafaţă, cele japoneze, folosind combustibili convenţionali, erau nevoite din când în când să scoată tubul de alimentare cu oxigen deasupra valurilor, pentru a-şi reîncărca bateriile. Iar asta cu toate că submarinele japoneze erau dotate cu o versiune proprie a sistemului american. Prairie-Masker, cel elaborat de Jones, depăşea cu mult performanţele acestuia. Mancuso şi însoţitorii săi se retraseră în cabina de cartare pentru a examina ultimele date primite.

— Bine, Jonesy, spune-mi ce vezi, ordonă Mancuso, privind imprimatele trimise de detectoarele sonice ce împânzeau fundul Oceanului Pacific.

Datele erau redate atât prin mijloace electronice, pe ecrane asemănătoare celor TV, cât şi pe coli împăturite, de genul celor folosite la calculatoarele de tip vechi. Pentru sarcini ca aceasta se preferau colile de calculator, imprimate în două seturi. Unul din ele fusese deja marcat de oceanografii din cadrul detaşamentului SOSUS. Curios să testeze aptitudinile lui Jones, Mancuso se hotărî să nu-i arate deocamdată setul ce fusese deja analizat de specialiştii săi.

Cu toate că nu împlinise încă patruzeci de ani, părul castaniu şi des al lui Jones era înspicat cu fire albe. În ultimul timp renunţase la fumat, preferind să mestece gumă. Privindu-l, Mancuso îşi dădu seama că nu pierduse nimic din vigoarea de odinioară. Doctorul Ron Jones frunzărea paginile ca un contabil conştiincios, urmărind cu degetul coloanele de cifre reprezentând frecvenţele măsurate.

— Presupunem că ies la suprafaţă din opt în opt ore, corect?

— Aşa ar fi normal, dacă vor să-şi păstreze bateriile încărcate, încuviinţă Chambers, dând din cap.

— După ce oră se orientează? se interesă Jones.

De regulă, submarinele americane aflate în misiune îşi reglau ceasurile după GMT – schimbată recent în denumirea de „oră universală”, ca urmare a răririi rândurilor Marinei Regale, al cărei prestigiu garantase pe vremuri britanicilor onoarea de a defini ora de referinţă.

— Bănuiesc că după ora oficială de la Tokio, răspunse Mancuso. Adică la cinci ore în urma noastră.

— Deci trebuie să căutăm nişte puncte de referinţă, pornind de la miezul nopţii şi să le echivalăm cu ora noastră.

Jones răsfoi pe rând fiecare dintre cele cinci seturi de coli, notând pe margine referinţele orare. Toată operaţiunea nu-i luă mai mult de zece minute.

— Priviţi-le pe astea două. Ambele sunt posibile. Ar mai putea fi şi acesta, deşi mă-ndoiesc. Pentru început, eu aş paria pe asta... şi pe asta.

Bătu cu degetul pe două coloane de cifre, alese aparent la întâmplare.

— Wally?

Chambers se întoarse spre masa alăturată şi deschise cel de-al doilea set de foi la reperele orare corespunzătoare.

— Jonesy, vrăjitorule! exclamă el cu vocea gâtuită.

Jones izbutise să rezolve în câteva minute o problemă care necesitase eforturile conjugate ale unei întregi echipe de specialişti, timp de peste două ore.

Angajatul civil scoase o cutie de coca-cola din frigider şi o deschise dezinvolt.

— Domnilor, cine este campionul tuturor timpurilor?

Desigur, aceasta nu era decât o rezolvare parţială a problemei. Imprimatele dezvăluiau doar amplasamentul anumitor surse de zgomot, însă în afară de acesta existau o mulţime de alte dispozitive SOSUS, împrăştiate pe fundul oceanului. Radiolocaţiile fuseseră deja efectuate, punctând reperele cunoscute pe o rază cuprinsă între zece şi cincisprezece mile marine. În ciuda aportului deosebit al sistemului pus la punct de Jones, rămânea totuşi o suprafaţă uriaşă ce trebuia cercetată pas cu pas. Tăcerea fu întreruptă de sunetul telefonului. Mancuso era căutat de comandantul suprem al Flotei Pacificului. Mancuso propuse schimbarea cursului celor două nave, Charlotte şi Asheville, în direcţiile aproximate. Băgând de seamă schimbarea, Jones dădu din cap aprobator.

— Acum înţelegi ce vreau să spun, domnule căpitan? Ai ştiut întotdeauna să asculţi.

Murray fusese convocat la directorul-adjunct al filialei din Washington, pentru a discuta nişte probleme administrative, astfel încât nu putuse fi contactat la telefon. Ca un făcut, secretara, singura persoană care cunoştea locul secret în care se afla telefonul direct cu Casa Albă, fusese chemată să-şi ia copilul bolnav de la şcoală. Astfel, bileţelul scris de Ryan ajunse foarte târziu în mâinile lui.

— Domnişoara Norton, rosti el, intrând în biroul directorului Shaw.

— A păţit ceva?

— E moartă.

Murray îi întinse biletul scris de mână. Shaw îl parcurse rapid.

— Fir-ar să fie, şopti directorul FBI. Se droga?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Încă n-am luat legătura cu ambasada. Pică prost, Bill.

Shaw dădu din cap îngândurat. Pe faţă i se citeau clar gândurile care-l frământau. FBI-ul îşi clădise renumele pe rezolvarea cazurilor de răpire. Legea Lindbergh, promulgată în anii treizeci, împuternicise Biroul să colaboreze cu organele poliţieneşti de pe întreg teritoriul SUA, de îndată ce apărea posibilitatea ca victima să fi fost transportată în alt stat. Graţie acestei posibilităţi, agenţii FBI aveau libertatea de a se arunca asupra oricărui caz, asemenea unei haite de lupi înfometaţi. Misiunea reală era aceeaşi, regăsirea victimei în viaţă, iar în privinţa aceasta rezultatele erau excelente. Obiectivul secundar era acela de a prinde, a pune sub acuzaţie şi a-i judeca pe vinovaţi, iar aici statisticile erau şi mai bune. Deocamdată nu ştiau dacă Kimberly Norton fusese răpită. Singurul lucru de care puteau fi siguri era acela că va sosi în ţară într-un sicriu. Pentru un agent FBI, acest simplu

amănunt echivala cu un eşec profesional.

— Tatăl ei e poliţist.

— Ştiu, Dan.

— Vreau să plec acolo şi să stau de vorbă puţin cu O'Keefe.

Pe de o parte dorea lucrul acesta pentru că Norton merita să audă vestea din gura unor poliţişti, ca şi el. Pe de altă parte, poliţiştii însărcinaţi cu rezolvarea cazului erau obligaţi să o facă, recunoscându-şi implicit vina faţă de superiorul lor. Nu în ultimul rând, călătoria îi oferea lui Murray prilejul să arunce o privire în dosarul cazului, ca să se convingă cu ochii lui că făcuseră tot ceea ce se putuse face.

— Cred că mă pot lipsi de tine o zi sau două, replică Shaw. Cazul Linders va trebui să aştepte până la întoarcerea preşedintelui. Bine, du-te şi fă-ţi bagajele.

— E mai grozav decât Concordul, şopti Cathy, aruncând o privire furişă caporalului care le servea cina.

Soţul ei se abţinu să izbucnească în râs. Nu se întâmplă în fiecare zi ca doamna Ryan să-şi manifeste atât de deschis admiraţia. El, care era deja obişnuit cu serviciul de pe avionul prezidenţial, trebuia să admită că mâncarea era fără îndoială mai bună decât ceea ce mânca ea de obicei la cantina medicilor de la Spitalul Hopkins. Nemaivorbind de faptul că farfuriile de acolo nu erau tivite cu aur…

— Pot să te servesc cu puţin vin? întrebă curtenitor Ryan, ridicând sticla de Chardonnay Russian River şi trăgându-se puţin deoparte, pentru a face loc farfuriei pe care i-o întindea caporalul.

— Ştiţi, noi nu obişnuim să bem vin la masă acolo, la ferma de păsări, se scuză Cathy în faţa caporalului, uşor stânjenită.

— Aşa se întâmplă cu oricine urcă prima oară la bordul acestui avion, doamnă doctor Ryan. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să apăsaţi pe sonerie.

— Vezi, Cathy, ţi-am spus să mergi pe mâna mea, o tachină Jack.

— Chiar mă întrebam cum de te-ai obişnuit cu zburatul, răspunse nevastă-sa, gustând din garnitura de broccoli. Sunt proaspete.

— Nici echipajul nu e de lepădat, observă Ryan, arătând spre paharele de vin pe care nu se zărea nici o scamă.

— Salariul nu e grozav, interveni Arnie van Damm de pe bancheta vecină, dar primele sunt bunicele.

— Somonul ăsta e foarte gustos.

— Bucătarul a furat reţeta de la Jockey Club. Cea mai bună reţetă din oraş, explică van Damm. Am impresia că a trebuit să cedeze în schimb reţeta ciorbei de cartofi. Mi se pare un târg onorabil, încheie Arnie.

— E prăjit exact cât trebuie, nu-i aşa?

Jockey Club, unul dintre cele mai bune restaurante din Washington, se afla la parterul Hotelului Ritz Carlton de pe Massachussets Avenue. Era un local liniştit, discret luminat, care ani de-a rândul îşi câştigase aprecierea clientelei prin preparatele deosebite pe care le servea.

Tot ce se găteşte aici e excelent, îşi zise Libby Holtzman, mai ales când plăteşte altcineva. Timp de o oră nu schimbaseră decât amabilităţi, bârfe mărunte, care în Washington erau mai importante decât în oricare alt oraş al Americii. Acum epuizaseră toate noutăţile mondene. Terminaseră salata, li se adusese vinul, iar felul principal de mâncare aburea îmbietor pe masă.

— Dă-i drumul, Roy, care-i problema?

— Ed Kealty.

Newton îşi ridică privirea de pe ceas şi o privi în ochi.

— Nu mai spune, s-a hotărât nevastă-sa să-l părăsească pe şobolanul ăla?

— De fapt, am impresia că el va fi cel care va pleca…

— Cine-i nefericita? întrebă doamna Holtzman cu un surâs obosit.

— Nu e ceea ce crezi, Libby. Pleacă de tot.

Încerca o plăcere perversă trăgând de timp.

— Roy, cred că ştii că e opt şi jumătate, rosti Libby, dându-i de înţeles că nu era dispusă să piardă timpul de pomană.

— FBI-ul a întocmit un dosar împotriva lui Kealty. Viol. De fapt, mai mult de atât. Una dintre victime s-a sinucis.

— Lisa Beringer? Motivul sinuciderii ei n-a fost clarificat niciodată.

— A lăsat o scrisoare care a picat în mâna celor de la FBI. În afară de asta, au identificat mai multe femei dispuse să depună mărturie împotriva lui……

— Oho! exclamă Libby Holtzman, uitând o clipă de sine.

Aşeză furculiţa pe masă.

— Cât de serioasă e treaba?

— Cazul a fost preluat de Dan Murray, eminenţa cenuşie a lui Shaw.

— Îl cunosc pe Dan. Ştiu că nu va fi dispus să vorbească.

Rareori se întâmpla să poţi convinge un agent FBI să facă dezvăluiri în legătură cu un caz în curs de anchetare. De regulă, scurgerile de informaţii se produceau din vina vreunui avocat sau funcţionar de la tribunal.

— Nu numai că procedează cum scrie la carte, dar se pare că a scris cartea el însuşi.

Nu era o exagerare. Murray colaborase la elaborarea unei bune părţi din procedurile oficiale ale Biroului.

— De data asta, s-ar putea să fie altfel.

— De ce, Roy?

— Pentru că Durling ţine ancheta pe loc. E convins că nu se poate

lipsi de aportul lui Kealty în următoarea campanie electorală. N-ai observat că în ultimul timp Eddie e văzut cam des la Casa Albă? Durling i-a povestit toată tărăşenia, ca să aibă timp să-şi formuleze apărarea. Cel puţin asta am auzit eu, adăugă Newton cu un aer nevinovat. Pare cam ciudat, nu-i aşa?

— Să fie o încercare de obstrucţionare a justiţiei?

— Ăsta e termenul legal, Libby. Mă rog, sub aspect tehnic nu sunt prea sigur dacă se încadrează sau nu în parametrii legali.

În sfârşit, lansase undiţa la apă şi momeala se legăna ademenitoare în faţa viitoarei victime.

— Dar dacă a vrut doar să ţină cazul secret până la votarea legii comerciale?

Deocamdată, peştele se arăta circumspect, cu toate că privea lacom la momeala întinsă, ce se legăna în spatele viermişorului.

— Povestea asta are implicaţii mai profunde, Libby. Din câte am auzit, cazul îi preocupă de mai mult timp. Totuşi, e o scuză valabilă, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire contemplativă, mulţumit de calitatea momelii azvârlite cu îndemânare.

— Da, dacă ai impresia că politica este mai importantă decât o agresiune sexuală. Cât e de serios cazul?

— Dacă se ajunge la tribunal, Ed Kealty va petrece mult timp în spatele gratiilor.

— E chiar atât de grav?

Oho, ce viermişor suculent şi dolofan!

— Aşa cum ai spus-o chiar tu, Murray este un poliţist foarte dibaci.

— Ce avocat se ocupă de caz?

— Anne Cooper. De săptămâni întregi se ocupă numai de cazul acesta.

De fapt, era un viermişor al naibii de bun. La urma urmei, chestia aia ghimpată nu era chiar atât de periculoasă, nu?

Newton scoase din buzunar un plic şi-l puse pe masă.

— Nume, numere, detalii, dar nu le ştii de la mine, ne-am înţeles?

Viermişorul începuse un dans drăcesc în apă, mascând cârligul perfid.

— Dar dacă nu pot verifica informaţiile?

— Atunci n-o să mai scrii nici un articol, pentru că sursele mele nu au fost de încredere şi nu-mi rămâne decât să sper că ţi-a priit cina.

Desigur, exista posibilitatea ca viermişorul să scape de pe cârlig…

— Spune-mi, Roy, de ce-mi oferi ştirea asta senzaţională?

Peştişorul continua să dea ocol momelii. Dar cum ajunsese de fapt viermişorul în cârlig?

— Nu mi-a plăcut niciodată individul. Doar ştii şi tu. Ne-am confruntat când a fost vorba de cele două legi privind irigaţiile, iar

după aceea el s-a opus unui proiect de apărare pe care voiam să-l introduc în statul meu. Dar adevăratul motiv ştii care e? Am două fiice, Libby. Prima termină facultatea la Pennsylvania. Cealaltă de-abia a intrat ia Facultatea de Drept din Chicago. Amândouă vor să calce pe urmele tatălui lor, iar când va sosi clipa, nu doresc să fie colege cu lepre de genul lui Ed Kealty.

În definitiv, cui îi păsa cum nimerise viermele în apă?

Libby dădu din cap înţelegătoare şi luă plicul. Îl strecură în poşetă fără să arunce o privire înăuntru. Uluitor, nu observau niciodată momeala decât atunci când era deja prea târziu. Uneori nici măcar atunci. Chelnerul strâmbă dezamăgit din nas atunci când cei doi meseni trecură peste desert şi se mulţumiră cu o cafea băută la repezeală, înainte de a achita consumaţia.

— Alo?

— Barbara Linders? se interesă o voce feminină.

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt Libby Holtzman de la Post. Locuiesc la câteva blocuri distanţă. Pot trece pe la tine ca să stăm puţin de vorbă?

— Despre ce?

— Despre Ed Kealty şi despre motivele care au dus la hotărârea de a nu-l da în judecată.

— Ce spui?

— Noi aşa am auzit...

— Stai puţin. Mi s-a spus că... zise Linders bănuitoare, intrând fără să-şi dea seama în joc.

— Aşa fac întotdeauna, dar de obicei greşesc. Dacă ţii minte, eu am fost cea care a scris anul trecut articolul despre congresmanul Grant şi afacerea aceea murdară care se desfăşura în biroul lui din provincie. Şi tot eu l-am demascat şi pe nemernicul acela de subsecretar de la Interne. Barbara, să ştii că urmăresc cu foarte mare atenţie cazurile acestea, adăugă vocea pe un ton familiar, ca de la soră la soră.

Nu minţea. Libby Holtzman se aflase la un pas de a primi Premiul Pulitzer pentru articolele în care dezvăluia abuzurile sexuale din mediile politice.

— De unde ştiu că eşti chiar tu?

— Bănuiesc că m-ai văzut la televizor, nu-i aşa? Ca să te convingi, poţi să-mi pui orice întrebare doreşti. Pot fi la tine în cinci minute.

— Trebuie să-l sun pe domnul Murray.

— Bine, sună-l, dar promite-mi un lucru.

— Ce anume?

— Dacă îţi confirmă ca s-a sistat judecarea cazului, accepţi să stăm de vorbă. De fapt, ce-ar fi să trec totuşi pe la tine, indiferent ce-ţi

spune? Dacă Dan îţi spune altceva, putem să bem o ceaşcă de cafea şi să lăsăm discuţia pe mai târziu. De acord?

— Bine... cred că n-am ce pierde. Acum trebuie să-l sun pe domnul Murray.

Barbara Linders puse receptorul jos, apoi formă numărul învăţat pe de rost.

— Bună, sunt Dan...

— Domnule Murray, începu Barbara grăbită, simţind cum universul se prăbuşeşte în jurul ei.

— ... iar eu sunt Liz, interveni o altă, voce, evident imprimată pe bandă. Momentan nu suntem acasă, adăugară cele două glasuri la unison.

— Unde sunteţi ori de câte ori am nevoie de voi? strigă domnişoara Linders exasperată, adresându-se robotului telefonic, după care trânti receptorul în furcă, înainte de a auzi semnalul sonor care marca începutul înregistrării. Era oare posibil? Putea fi adevărat?

Ăsta e Washingtonul, îi şoptea vocea experienţei. Aici totul este posibil.

Barbara Linders îşi plimbă privirea prin cameră. Trăia în Washington de unsprezece ani. Şi cu ce se putea lăuda? Cu un apartament cu un singur dormitor, decorat cu gravuri frumos înrămate. Cu un mobilier elegant, pe care îl folosea singură. Cu amintiri care îi periclitau sănătatea mintală. Era atât de singură, de neajutorată în faţa lor, încât unica soluţie era aceea de a se elibera de ele, de a-l lovi la rândul său pe bărbatul care îi nenorocise viaţa cu atâta dezinvoltură. Şi. Acum i se refuza chiar şi această mică satisfacţie? Era posibil? Ceea ce o înfricoşa cel mai tare era gândul că şi Lisa trecuse prin acelaşi calvar. Ştia asta din scrisoarea a cărei copie o păstra încă în cutia cu bijuterii din sertarul biroului. Păstrase atât originalul, cât şi copia, în amintirea prietenei sale, ca pe un avertisment pentru ceea ce i se putea întâmpla dacă se abandona disperării, aşa cum făcuse Lisa. Cu câteva luni în urmă, după ce citise scrisoarea, se adresase ginecologului ei, mărturisindu-i totul, iar aceasta la rândul său luase legătura cu Clarice Golden, deschizând procedura care o adusese... unde? Se auzi soneria şi Barbara Linders se grăbi să deschidă uşa.

— Bună. Mă recunoşti?

Întrebarea era însoţită de un zâmbet cald, amical.

Libby Holtzman era o femeie înaltă, cu un păr des, negru, care încadra o faţă neobişnuit de palidă, pe care străluceau doi ochi mari, căprui.

— Te rog, intră, zise Barbara, trăgându-se puţin înapoi, pentru a-i face loc să treacă.

— L-ai sunat pe Dan?

— Nu era acasă... sau poate că a lăsat robotul dinadins, adăugă Barbara. Îl cunoşti?

— A, sigur. Dan e o cunoştinţă mai veche, zise Libby, apropiindu-se de canapea.

— Pot avea încredere în el? Vreau să spun, cu adevărat... încredere?

— Vrei un răspuns sincer?

Holtzman tăcu o clipă.

— Da. Dacă s-ar ocupa doar el de caz, atunci da. Dan este un om bun. Vorbesc foarte serios.

— Dar nu se ocupă singur de dosar, asta vrei să spui?

Libby clătină din cap.

— E o afacere mult prea importantă din punct de vedere politic. Apoi, Murray este un tip foarte loial. Face întotdeauna ceea ce i se cere. Barbara, îmi permiţi să iau loc?

— Te rog.

Se aşezară amândouă pe canapea.

— Ştii ce face presa? Treaba noastră este să fiu cu ochii în patru. Îmi place Dan. Îl admir. E într-adevăr un poliţist bun, cinstit şi pariez că de la început s-a purtat cu tine ca un frate mai mare. Am dreptate?

— Aşa este, recunoscu Barbara. E cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— Nu s-a prefăcut. Este unul din băieţii cei mai de treabă. O cunosc şi pe soţia lui, Liz. Partea proastă este că nu toată lumea e ca Dan. În cazul acesta, intervenim noi, ziariştii.

— Cum adică?

— Când cineva îi spune unui tip ca Dan ce trebuie să facă, de obicei o face. Pentru că aşa spune regulamentul, pentru că e de datoria lui. Dar ştii ceva? El urăşte chestia asta aproape tot atât de mult ca şi mine. Sarcina mea, Barbara, este aceea de a le da o mână de ajutor celor ca Dan, pentru că eu îi pot scăpa de nemernici.

— Nu pot... adică, pur şi simplu nu pot...

Libby întinse mâna şi o opri cu o atingere uşoară pe braţ.

— Barbara, nu-ţi cer să-mi faci declaraţii oficiale. Asta ar putea dăuna cazului şi te asigur că şi eu doresc ca dosarul să fie rezolvat conform procedurii legale. Dar n-am putea sta de vorbă în mod neoficial?

— Ba da... Cred că da.

— Te superi dacă înregistrez discuţia?

Reportera scoase din geantă un casetofon miniatural.

— Cine o să mai asculte banda?

— Doar redactorul-şef adjunct. Facem asta ca să ne asigurăm că avem surse de încredere. În rest, e ca şi cum ai discuta cu avocatul tău sau cu preotul. Astea sunt regulile, pe care nu le încălcăm

niciodată.

Barbara îşi dădea seama că, teoretic, aşa stăteau lucrurile, dar acolo, în intimitatea apartamentului ei, legile etice ale ziaristicii păreau cam firave. Libby Holtzman îi citi gândurile în privire.

— Dacă doreşti pot pleca, sau putem vorbi fără să înregistrez ceva, însă…

Zâmbi dezarmant.

— Nu pot să sufăr stenografia. Greşesc tot timpul. Dacă vrei să te mai gândeşti puţin, e în regulă. Ai suferit destule presiuni. Ştiu asta şi-mi pot închipui cum trebuie să te fi simţit.

— Aşa spune şi Dan, dar nu ştie. Nu ştie cu adevărat.

Libby Holtzman o privi în ochi. Se întrebă dacă şi Murray sesizase durerea profundă din ochii femeii şi dacă o simţise aşa cum o simţea ea. Probabil că da, deşi într-un mod puţin diferit, pentru că era bărbat, dar în acelaşi timp era şi un poliţist capabil. Probabil că era tot atât de agasat de tergiversarea cazului ca şi ea.

— Barbara, dacă doreşti să vorbim despre altceva, nu mă supăr. Uneori avem nevoie de un prieten căruia să ne deschidem inima.

— Ai auzit de Lisa?

— Moartea ei nu a fost elucidată, nu-i aşa?

— Eram cele mai bune prietene, ne povesteam totul… apoi, după ce el a…

— Eşti sigură că vinovatul e Kealty?

— Libby, am găsit scrisoarea.

— Ce-mi poţi spune despre ea? întrebă Holtzman, incapabilă să-şi înfrâneze curiozitatea de ziaristă.

— Să-ţi arăt ceva.

Linders se ridică de pe locul ei şi dispăru în camera alăturată. Se întoarse peste câteva clipe, ţinând în mână fotocopia.

Libby citi în pripă cele câteva rânduri, apoi le mai parcurse o dată. Un mesaj de dincolo de mormânt, îşi zise ea. Ce putea fi mai periculos decât cuvintele aşternute pe o coală de hârtie?

— Pe baza a ceea ce scrie aici şi a ceea ce ştii tu, Ed poate înfunda puşcăria.

— Aşa spune şi Dan. De câte ori mi-o spune, zâmbeşte. Ţine neapărat să îl vadă în spatele gratiilor.

— Dar tu?

— Şi eu.

— Atunci dă-mi voie să te ajut.

17
Prima lovitură

Se numeşte miracolul comunicaţiilor moderne pentru simplul fapt că nimic din ceea ce este modern nu poate fi prost. De fapt, cei care primeau astfel de informaţii erau nu de puţine ori uluiţi de ceea ce li se rezerva.

Fusese un zbor lipsit de peripeţii, chiar şi după standardele aeronavei prezidenţiale, unde mulţi dintre pasageri – mai ales funcţionarii mai tineri şi mai lipsiţi de experienţă ai Casei Albe – refuzau să-şi pună centura de siguranţă pentru a demonstra... nu se ştie ce. Echipajul aeronavei era la fel de bun ca oricare altul şi, cu toate astea, nu putuse evita un incident ca cel petrecut pe Aeroportul Andrews, când un trăsnet izbise din plin botul avionului care îl transporta pe Secretarul Apărării şi pe soţia acestuia, spre groaza pasagerilor. De aceea, el nu-şi decupla niciodată centura de siguranţă, păstrând-o, ca şi membrii echipajului.

— Domnule doctor Ryan? şopti cineva, scuturându-i uşor umărul.

— Ce s-a întâmplat, sergent?

N-avea nici un rost să se răstească la un militar nevinovat.

— Domnul van Damm vă roagă să mergeţi până la el.

Jack dădu din cap şi, apăsând pe manetă, îndreptă spătarul scaunului. Sergentul îi întinse o ceaşcă de cafea. Un ceas aşezat la vedere îl informă că era ora nouă dimineaţa, dar nu specifica şi conform cărui fus orar, iar Ryan uitase pe moment cărei zone îi corespundea reglarea. Oricum, era un amănunt pur teoretic. Câte zone orare puteau încăpea într-un singur avion?

Puntea superioară a aeronavei prezidenţiale VC-25B contrasta izbitor cu cea inferioară. Pluşul moale era înlocuit aici de o mulţime de dispozitive electronice, dispuse în cutii separate, prevăzute cu minere cromate pentru facilitarea operaţiunilor de înlocuire şi mutare. O echipă numeroasă de specialişti în comunicaţii urmărea fără întrerupere informaţiile transmise de fiecare sursă imaginabilă: radio, TV, fax. Arnie van Damm stătea în mijlocul încăperii, ţinând în mână o foaie de hârtie. Era copia unui articol ce urma să apară în ultima ediţie a ziarului Washington Post, la patru mii de mile depărtare şi la o diferenţă de fus orar de şase ore.

VICEPREŞEDINTELE IMPLICAT ÎNTR-UN CAZ DE SINUCIDERE. Titlul articolului pe patru coloane era urmat de un subtitlu: CINCI FEMEI ÎL ACUZĂ PE EDWARD KEALTY DE ABUZ SEXUAL.

— Pentru asta m-ai trezit? mormăi Ryan, gândindu-se că subiectul

articolului era departe de sfera obligaţiilor sale de serviciu.

— Numele tău apare în articol, îi explică Arnie.

— Ce?

Jack parcurse în fugă rândurile.

— „Consilierul pe problemele de securitate naţională Ryan se numără printre cei implicaţi.”

— Păi, e adevărat, nu?

— Citeşte mai departe.

„În urmă cu patru săptămâni, Casa Albă a atras atenţia FBI-ului să nu prezinte cazul Comisiei Juridice.” E o minciună.

— E o combinaţie admirabilă de minciună şi adevăr.

Şeful de cabinet era într-o dispoziţie şi mai proastă decât Ryan.

— Cine a vorbit?

— Nu ştiu, dar articolul e semnat de Libby Holtzman, iar soţul ei se află chiar în acest avion. Pe tine te simpatizează. Du-te şi stai de vorbă cu el.

— Stai o clipă. Asta e o chestiune ce poate fi clarificată cu puţină răbdare. Din câte ştiu, preşedintele n-a făcut nimic rău.

— Adversarii lui politici consideră această amânare drept o obstrucţionare a justiţiei.

— Să fim serioşi! exclamă Ryan, clătinând din cap neîncrezător. Un astfel de argument nu stă în picioare la o examinare mai atentă.

— La naiba, păi nici nu e nevoie. Nu uita că vorbim de politică, nu de fapte şi că în curând avem alegeri. Vorbeşte cu Rob Holtzman. Chiar acum, îi ordonă van Damm.

Cu toate că avea autoritatea să o facă, i se întâmplă rareori să folosească un asemenea ton faţă de Jack.

— Îi spunem şefului? se interesă Ryan, împăturind foaia.

— Îl mai lăsăm să doarmă puţin. Când coborî, trimite-o pe Tish Brown la mine.

— În regulă.

Ryan coborî pe puntea inferioară şi-o scutură uşor de umăr pe Tish Brown, făcându-i semn să urce. După aceea se apropie de unul din membrii echipajului.

— Cheamă-l te rog pe Bob Holtzman.

Printr-unul din hublouri zări primele raze ale dimineţii. Poate că acolo unde se duceau era ora nouă? Da, trebuia să sosească la Moscova la două după-amiază, ora locală. Bucătarul-şef stătea în cambuză, răsfoind un exemplar al revistei Time. Ryan intră şi-şi turnă puţină cafea.

— Nu puteţi dormi, domnule Ryan?

— Nu mai pot. Mă cheamă datoria.

— Dacă doriţi, am nişte chifle proaspete în cuptor.

— Ce idee bună.

— Care anume? se auzi glasul lui Bob Holtzman din cadrul uşii deschise.

Ca mai toţi cei de pe aeronavă, avea faţa umbrită de barba abia răsărită. Jack îi întinse coala de hârtie fără să rostească un cuvânt.

— Ce-i asta?

Holtzman parcurse rapid rândurile.

— Dumnezeule, e adevărat?

— De când se ocupă Libby de afacerea asta?

— Crede-mă că sunt la fel de surprins ca şi tine… La dracu', îmi pare foarte rău, Jack.

Ryan dădu din cap, străduindu-se să zâmbească.

— Mda şi eu de-abia am aflat.

— E adevărat?

— Rămâne între noi?

— Desigur.

— FBI-ul se ocupă de câtva timp de chestiunea asta. Datele din articolul lui Libby sunt aparent exacte, dar va trebui să verific în dosarul de la birou. Am fost informat cam în perioada când a explodat bomba reformei comerciale, din cauza măsurilor de securitate pe care trebuia să le iau faţă de Kealty – ştii cum e, ce am voie să-i spun, ce nu…

— Da, înţeleg. Şi în ce stadiu se află cazul?

— Au fost informaţi preşedintele şi membrii mai importanţi ai Comisiei Juridice. Apoi Al Trent şi Sam Fellows de la Securitate. Bob, nu vrea nimeni să muşamalizeze cazul ăsta. Din câte ştiu eu, preşedintele a jucat cinstit încă de la început. Kealty e pe cale de a fi debarcat, aşa că după procedurile de punere sub acuzaţie, dacă ajunge până acolo…

— Trebuie să se ajungă până acolo!

— Mă-ndoiesc.

Ryan clătină sceptic din cap.

— Dacă-şi ia un avocat bun, s-ar putea să ajungă la un compromis. Va trebui să o facă, aşa cum a fost şi în cazul Agnew. Dacă e pus sub acuzaţie iar apoi e chemat în faţa Senatului, Dumnezeu să-l ajute.

— Mi se pare logic, recunoscu Holtzman. Deci încerci să-mi spui în esenţă că articolul e greşit.

— Exact. Dacă exista vreo încercare de obstrucţionare, s-a făcut fără ştirea mea. Însă nu uita că eu am fost informat pas cu pas de mersul afacerii.

— Ai stat de vorbă cu Kealty?

— Nu, nimic relevant. În problemele de serviciu eu îi informez pe băieţii de la securitatea naţională, iar ei îi raportează apoi lui Kealty. Eu n-aş fi bun de aşa ceva, nu crezi? Am două fete.

— Deci cunoşti faptele?

— În mare. Nici nu am nevoie să ştiu. Îl cunosc destul de bine pe Dan Murray. Dacă el spune că treaba e serioasă, atunci sunt convins că aşa este.

Ryan sorbi restul de cafea din ceaşcă şi întinse mâna după o chiflă.

— Preşedintele nu are de gând să muşamalizeze cazul acesta. A fost doar amânat, ca să nu se suprapună altor probleme. Asta-i tot.

— Dar ştii că nici asta nu e corect, observă Holtzman, luând şi el o chiflă aburindă.

— La dracu', Bob. Până şi procurorii obişnuiesc să-şi programeze cazurile după cum le e mai comod, nu-i aşa? E o simplă problemă de programare.

Holtzman studie o clipă faţa lui Ryan, apoi dădu din cap.

— Asta aşa este.

Era deja prea târziu pentru evitarea corespunzătoare a dezastrului. Majoritatea personalităţilor politice din Washington obişnuiesc să se trezească devreme. Îşi beau cafeaua, citesc ziarele de dimineaţă din scoarţă în scoarţă, verifică mesajele sosite prin fax şi de multe ori dau câteva telefoane matinale sau, mai recent, îşi primesc corespondenţa electronică pe calculatorul personal – toate acestea în efortul de a pleca de acasă mulţumiţi, încrezători în ziua fructuoasă ce-i aşteaptă. Mulţi dintre congresmeni primiseră articolul lui Libby Holtzman, însoţit de câteva pagini cu observaţii confidenţiale, trădând faptul că articolul putea prezenta un interes personal deosebit. Se foloseau fraze codificate, în funcţie de agenţia de relaţii cu publicul care efectua transmiterea datelor, însă esenţa era aceeaşi. Membrii respectivi erau avertizaţi să treacă sub tăcere atitudinea refractară de care dăduseră dovadă faţă de proiectul de reformă comercială. Pe de altă parte, această ocazie era privită ca un soi de reglare a conturilor, ca o pedeapsă pentru păcatele mai vechi. Rareori se întâmpla să fie ratată o asemenea şansă.

Comentariile erau în mare parte neoficiale. „Pare să fie o afacere foarte serioasă" era formula cel mai des utilizată. „Păcat că preşedintele a găsit de cuviinţă să se amestece într-un caz penal" era o altă remarcă preferată. Numeroasele apeluri telefonice adresate directorului FBI, William Shaw, se loveau de un implacabil „fără comentarii", însoţit de specificarea că politica Biroului interzicea furnizarea de informaţii referitoare la orice caz penal, pentru a nu obstrucţiona procedura legală şi a nu compromite drepturile acuzaţilor. Se întâmpla extrem de rar sau chiar niciodată ca publicul să primească lămuririle atât de mult dorite; astfel, răspunsul „fără comentarii" căpăta o conotaţie aparte.

Personajul principal al cazului se trezi în locuinţa sa din apropierea Observatorului Naval de pe Massachusetts Avenue; de cum coborî din

salon, dădu cu ochii de adjuncţii săi, care îl aşteptau cu o mină neliniştită.

— La naiba! exclamă Ed Kealty, fără a mai face alte comentarii.

Nu avea nici un rost să nege faptele. Subalternii săi îl cunoşteau prea bine pentru aşa ceva. Caracterul lui era de notorietate publică şi, cu toate că mulţi dintre oamenii politici împărtăşeau aceeaşi trăsătură, Ed Kealty se străduia să fie cât mai discret posibil.

— Lisa Beringer, şopti vicepreşedintele, citind articolul. De ce n-o lasă pe sărmana fată să se odihnească în pace?

Îşi aminti de şocul pe care îl resimţise la moartea ei: fata îşi decuplase centura de siguranţă şi se izbise cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră de un cap de pod. Îşi aminti şi de observaţia medicului privind ineficacitatea modul de sinucidere ales. La sosirea ambulanţei, fata mai respira încă şi murise în chinuri cumplite, abia după câteva minute. Fusese o copilă atât de dulce, de drăguţă. Numai că nu reuşise să înţeleagă mersul lucrurilor. Îi ceruse prea mult. Probabil că îşi închipuise că relaţia ei cu Ed era altfel decât celelalte. În sfârşit, oftă Kealty, fiecare se consideră altfel decât ceilalţi.

— Te arunci în cuşca leilor, remarcă unul dintre adjuncţii săi.

În definitiv, ceea ce conta în toată afacerea asta era vulnerabilitatea politică a şefului lor.

— Îmi dau seama.

Nemernicul, îşi zise Kealty, după tot ce-am făcut.

— Bine. Aveţi vreo propunere?

— Evident, vom nega totul pe un ton cât mai indignat, începu şeful de cabinet, întinzându-i o coală de hârtie. Pentru început, am pregătit un comunicat, apoi am programat în cursul dimineţii o conferinţă de presă.

Convocase deja vreo şase foste şi actuale funcţionare care aveau sarcina de a-şi apără şeful. Era vorba, fără excepţie, de femei al căror pat fusese onorat de prezenţa vicepreşedintelui şi care-şi aduceau aminte cu un zâmbet nostalgic de clipele petrecute împreună. Mai greşeau şi oamenii mari. În cazul lui Ed Kealty, lipsurile erau compensate din plin de devotamentul pe care-l manifesta faţă de cauzele cu adevărat importante.

Kealty parcurse rapid textul comunicatului. Singura apărare în faţa unei acuzaţii complet false este adevărul… aceste acuzaţii nu au absolut nici o bază reală… activitatea mea publică este binecunoscută, ca şi poziţia mea în privinţa drepturilor femeilor şi ale minorităţilor… solicit („cer” ar fi fost un cuvânt nepotrivit, îi specificase el şeful personalului) lămurirea imediată a afirmaţiilor nefondate, precum şi permisiunea de a mă apăra aşa cum se cuvine… e limpede că nu există nici o legătură cu alegerile de anul viitor… regret că o asemenea învinuire nefondată va aduce prejudicii marelui

nostru preşedinte, Roger Durling…

— Fă-mi imediat legătura cu nemernicul ăla.

— Domnule vicepreşedinte, nu este momentul potrivit pentru o confruntare, îi atrase atenţia adjunctul său. Aici scrie „contez pe sprijinul…”

— A, da, nu-i aşa?

Fraza asta a comunicatului va suna ca un avertisment cu adresă directă. Durling avea de ales între a-l susţine sau a risca dispariţia de pe scena politică încă din primul tur de scrutin.

Ce avea să se mai întâmple anul acesta? Cu toate că ratase ocazia de a apărea în ziarele de dimineaţă – chiar şi în USA Today – articolul despre Kealty era comentat de posturile de radio în rubrica de deschidere. Majoritatea funcţionarilor din investiţii urmăreau „Ediţia de dimineaţă” a postului naţional de radio. Era o emisiune bună, cu durata de două ore, pe parcursul cărora ştirile senzaţionale se repetau la intervale regulate. „Ediţia de dimineaţă a ziarului Washington Post publică un articol în exclusivitate.” Rezumatul articolului fusese prezentat la începutul fiecăreia din cele două ore de emisie de un preambul ce suna ca un clopoţel menit să atragă atenţia ascultătorilor şi, cu toate că scandalurile politice de la Washington erau la fel de obişnuite ca buletinul meteorologic, cuvintele „viol” şi „sinucidere” aveau o semnificaţie lipsită de echivoc.

La dracu’, răsunară câteva sute de voci în tot atâtea maşini luxoase. Ce-o să se mai întâmple? Piaţa nu se stabilizase încă, iar o asemenea „bombă” putea exercita mai mult ca sigur o presiune descendentă care, deşi lipsită de sens din punct de vedere economic, era cât se poate de reală pentru toţi cei avizaţi. Din aceste motiv ea era planificată şi cu atât mai reală, ca o buclă de feedback, în termenii familiari operatorilor de calculatoare. În ziua aceea se preconiza o nouă prăbuşire a valorilor la Bursă. Aceasta fusese de altfel tendinţa în unsprezece din ultimele paisprezece zile şi, cu toate că Bursa era saturată de oferte, cetăţenii obişnuiţi vor ordona speriaţi vânzarea acţiunilor, atenţionaţi de telefoanele altor semeni de-ai lor şi mai lipsiţi de importanţă. Astfel, o situaţie absolut artificială va căpăta un aer semioficial. Întregul sistem era considerat drept o mostră de democraţie reală, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci la fel de bine se încadra în această definiţie şi o turmă de vite.

— Am înţeles, Arnie.

Preşedintele Durling nu se osteni să întrebe cine trădase secretul. Era un jucător suficient de versat pentru a-şi da seama că acest amănunt conta prea puţin.

— Ce facem acum?

— Am vorbit cu Bob Holtzman, îl informă Ryan, sesizând

încurajarea tăcută din privirile şefului de cabinet.

— Şi?

— Şi sper că m-a crezut. La naiba, doar i-am spus adevărul, nu?...

Era mai degrabă o întrebare decât o simplă expresie retorică.

— Într-adevăr, Jack. Ed va trebui să se descurce singur.

Figura lui Ryan trăda o asemenea uşurare, încât preşedintele îl privi iritat.

— Chiar credeai că am s-o fac?

— Sigur că nu, răspunse Jack, fără să stea pe gânduri.

— Cine mai ştie?

— În avion? interveni van Damm. Sunt convins că Bob a scăpat câte ceva.

— Tish, hai să batem fierul cât e cald, se adresă Durling şefei biroului de presă. Hai să formulăm un comunicat. Comisia Juridică a fost informată din timp, iar eu nu am exercitat nici un fel de presiuni asupra lor.

— Cum vom explica amânarea? întrebă Tish Browm.

— Am hotărât, de comun acord cu conducerea, că afacerea merită să aibă... ce?

Preşedintele îşi fixă privirea în tavan.

— Merită să aibă toată atenţia publicului...

— E suficient de gravă... nu, suficient de importantă pentru a merita întreaga atenţie a Congresului, propuse Ryan.

Nu-i rău deloc, se felicită el în gând.

— Acuşi fac din tine un politician, zise Durling cu un surâs amar.

— Nu veţi face nici o referinţă directă la caz, continuă van Damm şi sfatul dat preşedintelui răsună asemenea unui ordin.

— Ştiu, ştiu. Nu pot spune nimic despre faptele petrecute pentru că nu îmi pot permite să mă amestec în procedura legală sau în apărarea lui Kealty. Tot ce pot spune este că orice cetăţean trebuie considerat nevinovat până la proba contrarie. America porneşte de la principiul că... şi aşa mai departe. Tish, scrie tu declaraţia. O voi expedia chiar din avion, înainte de a ateriza. După aceea, poate că ne vom concentra asupra problemelor pentru care am făcut această călătorie. Altceva?

— Secretarul Hanson raportează că totul este pregătit. Este exclusă orice surpriză.

Ryan deschise raportul.

— Secretarul Fiedler a pregătit convenţia de asistenţă monetară. În privinţa asta, vom avea o vizită cât se poate de plăcută, domnule.

— Mă bucur, remarcă sec preşedintele. Bine, dacă-mi permiteţi, mă duc să mă aranjez puţin.

Chiar dacă era vorba de avionul prezidenţial, călătoria alături de atâtea alte persoane, înghesuite într-un spaţiu relativ mic, era rareori

confortabilă. În cel mai bun caz, intimitatea prezidenţială era un lux, însă la Casa Albă existau cel puţin nişte pereţi despărţitori adevăraţi. Un sergent al aviaţiei militare îşi dăduse osteneala să aranjeze îmbrăcămintea şi trusa de bărbierit a lui Durling. Omul se străduise preţ de vreo două ore să lustruiască pantofii din piele neagră ai preşedintelui şi ar fi fost o grosolănie să-l dea afară. Oamenii doreau atât de mult să-şi arate devotamentul. Cu excepţia persoanelor de care aveai cu adevărat nevoie, îşi spuse Durling şi intră în spălătorul minuscul.

— Au mai apărut câteva.

Sanchez scoase capul din cabina alăturată şi privi oamenii adunaţi în jurul machetei centrale. Pe panou figurau acum trei grupuri de semne romboidale, reprezentând ambarcaţiunile inamice. Nava Charlotte era poziţionată în vecinătatea unui submarin inamic, marcat prin litera V. Din ultimele informaţii reieşea că şi Asheville era pe cale de a ocupa o bună poziţie strategică. Însă cel mai îmbucurător lucru era acela că avioanele de patrulare S3-Viking ASW, situate cu două sute de mile în faţa navelor de luptă, identificaseră ce părea să fie un front de patrulare compus din submarine ale inamicului. Două dintre ele fuseseră surprinse când ieşiseră la suprafaţă pentru a-şi reîmprospăta rezervele de aer: una fusese interceptată de băieţii din grupul SOSUS, iar ultima de balizele de radiolocaţie. Pe baza unui calcul elementar, cunoscându-se reperele submarinelor descoperite, urmau să fie descoperite şi celelalte.

— Mâine, la apusul soarelui? întrebă comandantul.

— Lor le place răsăritul, nu-i aşa? Atunci, hai să-i surprindem la cină.

— N-am nimic împotrivă.

Sanchez ridică receptorul pentru a-l alerta pe ofiţerul comandant al escadrilei sale de luptă.

— Durează destul de mult, şopti Jones.

— Din câte ţin eu minte, erai în stare să stai de gardă nemişcat ore în şir, îi răspunse Wally Chambers civilului.

— Pe-atunci eram tânăr şi neştiutor.

În afară de asta, pe-atunci fumam, îşi zise el în gând. Cam acestea erau avantajele concentrărilor şi ale stărilor de veghe, însă pe majoritatea submarinelor fumatul era interzis. Uimitor cum nu se răzvrătiseră echipajele. Ce ajunsese marina.

— Acum pricepi ce ţi-am zis despre programul meu?

— Vrei să spui că până şi tu poţi fi înlocuit de un computer?

Civilul întoarse capul.

— Ştii, domnule Chambers, pe măsură ce îmbătrâneşti trebuie să o

laşi mai moale cu cafeaua.

— Iar ai început? făcu amiralul Mancuso, care se retrăsese cu puţin timp în urmă să se bărbierească într-o cabină alăturată, iar acum revenise la punctul de comandă.

— Am impresia că Jonesy plănuia să ajungem la Banzai Beach în după-amiaza asta, chicoti căpitanul Chambers, sorbind din cafeaua decofeinizată. A început să se plictisească.

— Mda, durează cam mult, recunoscu comandantul flotei.

— Ei, băieţi, ne-am adunat aici ca să validăm invenţia mea, nu-i aşa?

— Dacă eşti chiar atât de curios, ei bine, da, voi propune să ţi se acorde contractul.

Nu chiar ultimul dintre motive era acela că Jones ceruse un preţ cu douăzeci la sută mai mic decât firma IBM.

— Pasul următor: tocmai am angajat doi băieţi de la Woods Hole. Aşa ceva e fără precedent în analele noastre.

— Cum adică?

— Vom decodifica limbajul balenelor, mai ales că acum îl recepţionăm mai clar. Cei de la Greenpeace se vor da în vânt după noi. În deceniul viitor misiunea submarinelor va fi aceea de a veghea la securitatea iubitelor noastre mamifere care trăiesc în oceane. În afară de asta, vom putea da de urma pramatiilor acelea de japonezi care le vânează.

— Ce vrei să spui? întrebă Chambers.

— Aveţi nevoie de fonduri? Am o idee care vă va ajuta să le obţineţi.

— Ce idee, Jonesy? interveni Mancuso.

— Băieţii de la Woods Hole cred că au identificat semnalele de alarmă emise de trei dintre speciile cunoscute. Le-au recepţionat cu ajutorul hidrofoanelor de pe baleniere. Eu aş putea programa aceste semnale, pentru că sunt pe aceeaşi frecvenţă pe care emitem noi. Deci, am putea trimite submarinele pe acelaşi traseu cu balenierele, emiţând în acelaşi timp semnalele de alarmă ale balenierelor. Bineînţeles, navele nu vor găsi nimic. Nici o balenă sănătoasă la cap nu s-ar apropia la douăzeci de mile de locul unde o surată ţipă după ajutor. Solidaritatea nu e una din caracteristicile cetaceelor.

— Îţi baţi joc de noi? mârâi Chambers, dar, după ce se gândi mai bine, aprobă din cap preocupat.

— Oamenii aceia nu trebuie să le spună amicilor lor din Congres despre activitatea ştiinţifică pe care o desfăşurăm. Nu trebuie să pretindă că ne iubesc sau că sunt de acord cu instalaţiile noastre energetice, ci doar să ne laude puţin pentru munca fructuoasă pe care o facem. Băieţi, soluţia mea v-ar putea asigura traiul pe următorii zece ani.

În afară de asta, Jones le dădea de lucru cam pe o perioadă la fel de lungă, dar asta nu era esenţial. Mancuso şi oamenii din subordinea lui aveau nevoie de slujbă.

— De altfel, mi-a plăcut foarte mult să le ascult pe când eram pe Dallas.

— Am primit un mesaj de la Asheville, anunţă unul din specialiştii în comunicaţii. Au doborât ţinta.

— Sunt buni băieţii, remarcă Jones, plecându-şi privirea asupra panoului. Dar tot noi suntem cei mai deştepţi.

Cu un minut în avans faţă de ora prevăzută, aeronava prezidenţială ateriză lin pe Aeroportul Şeremetievo. De îndată ce frânele intrară în acţiune, încetinind considerabil goana avionului pe pistă, toată lumea oftă uşurată. Curând, liniştea fu străpunsă de clinchetul metalic al centurilor de siguranţă, desfăcute în grabă.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întrebă Cathy pe soţul său.

— Nişte probleme politice acasă. Cred că acum am voie să-ţi spun.

Ryan dădu să se lanseze în explicaţii, dar îşi aminti de faxul împăturit din buzunar. Îl scoase şi-l arătă soţiei, nu înainte de a o avertiza că nu tot ce se spunea acolo era adevărat.

— Întotdeauna mi s-a părut un tip dezgustător, zise Cathy, dându-i înapoi coala de hârtie.

— A, dar ai uitat timpurile când era întruchiparea conştiinţei Congresului?

— Poate că pe atunci era, dar nu mi-am închipuit niciodată că are şi o conştiinţă proprie.

— Adu-ţi numai aminte…

— Dacă mă întreabă cineva, sunt doar un chirurg care a venit aici să se întâlnească cu nişte colegi de breaslă şi să viziteze oraşul.

Acesta era adevărul. În calitatea sa de consilier prezidenţial, această vizită de stat urma să-i lase extrem de puţin timp liber lui Ryan. Totuşi, ea semăna pe undeva cu vacanţele petrecute în familie. Gusturile lor se asemănau, chiar dacă nu coincideau perfect. Amândoi adorau vizitele prelungite în locuri necunoscute, însă Cathy ştia prea bine ca Jack nu putea suferi vânzoleala prin magazine. Era o trăsătură ciudată a bărbaţilor în general şi a soţului său în special.

După ce avionul se înscrise pe pista de rulare, lucrurile începură să se precipite. Preşedintele şi doamna Durling ieşiră din cabină, gata să se prezinte ca întruparea poporului şi a ţării lor. Însoţitorii rămaseră pe locuri, aşteptându-i să treacă, sub privirile vigilente ale agenţilor Serviciului Secret şi ale gărzilor Forţelor Aeriene.

— Ce slujbă ingrată, şopti Ryan, privind zâmbetul forţat de pe faţa preşedintelui.

Era obligat să facă atâtea lucruri, lăsând impresia că fiecare dintre

ele era cel mai important. Trebuia să drămuiască totul, să se dedice unei anumite îndatoriri, prefăcându-se că era singura care-l preocupa. Poate că proceda la fel ca şi Cathy cu pacienţii ei. Ce idee interesantă. Uşa se deschise şi liniştea fu spartă de acordurile muzicii de fanfară.

— Cred că ne putem ridica şi noi.

Protocolul era gata stabilit. Oamenii îşi lipeau feţele de geamuri, încercând să-l zărească pe preşedinte coborând scara, iar apoi dând mâna cu noul preşedinte al Rusiei şi cu ambasadorul Statelor Unite în Republica Rusă. Imediat după aceea coborâră şi ceilalţi membri ai delegaţiei, în timp ce ziariştii părăseau avionul pe o uşă dosnică.

Nimic nu semăna cu ceea ce văzuse Ryan cu prilejul ultimei sale vizite la Moscova. Aeroportul era neschimbat, însă ora, vremea şi atmosfera în general erau diferite. Era suficient să privească o singură faţă, cea a şefului Serviciului de Contraspionaj al Republicii Ruse, Serghei Nikolaevici Golovko, care stătea puţin mai retras, în spatele primului rând de demnitari. Pe vremuri nu s-ar fi arătat deloc, însă acum îl privea pe Ryan drept în ochi, clipind ştrengăreşte.

Primele semne erau neliniştitoare, fapt nu cu totul neobişnuit atunci când factorii politici se amestecau cu forţele economice. Munca organizată îşi arăta muşchii şi, pentru prima oară după mulţi ani, o făcea într-un mod inteligent. În industria automobilelor şi a pieselor de schimb se întrevedea apariţia a sute de mii de locuri de muncă. Era o aritmetică simplă. În ultimul an se importaseră produse în valoare de peste nouăzeci de miliarde de dolari, care de-acum încolo trebuiau înlocuite cu produse indigene. În urma tratativelor duse de sindicate cu patronatul se ajunsese la concluzia unanimă că singurul lucru care lipsea era o asigurare din parte guvernului, potrivit căreia proiectul de reformă comercială nu era un simplu balon de săpun ce se va sparge repede, în numele bunelor relaţii internaţionale. Pentru a primi această asigurare, era totuşi nevoie să se adreseze Congresului. Parlamentările fuseseră deja demarate într-o notă optimistă, întărită şi de perspectiva apropiată a alegerilor. Congresul nu-şi putea permite să facă pe faţă un lucru, în timp ce prin spate făcea un altul. Se făcuseră promisiuni, se întreprinseseră acţiuni concrete, într-o atmosferă de bună înţelegere care uimise pe toată lumea şi care stârnise imediat comentarii din partea presei.

Nu era o simplă problemă de angajare a unor noi braţe de muncă. Trebuia operată o creştere substanţială a capacităţii de producţie. Uzinele vechi şi cele care funcţionau sub capacitate urmau să fie modernizate; în acest scop, fuseseră lansate imediat comenzi pentru utilaje şi materiale. În pofida avertismentelor, revitalizarea bruscă a industriei surprinsese pe toată lumea, pentru că nici cei mai fini şi experimentaţi observatori nu întrezăriseră adevăratul caracter

revoluţionar al reformei comerciale.

Însă schimbarea rapidă survenită în rapoartele statistice era inconfundabilă. Unul dintre criteriile de apreciere a situaţiei economiei naţionale, efectuată de Comisia Federală pentru Rezerve, era volumul comenzilor pentru oţel şi maşini-unelte. Graficele înregistrau o curbă ascendentă, gata să cadă de pe hârtia milimetrică, încă din perioada în care proiectul era discutat în Congres şi la Casa Albă. Apoi guvernanţii remarcaseră un salt uriaş al împrumuturilor pe termen scurt, în special din partea ramurilor industriale legate de construcţia de automobile. Creşterea ratei împrumuturilor ameninţa să lichideze rapid rezervele monetare destinate acestui scop. Acest fenomen trebuia oprit şi încă foarte repede. Guvernanţii hotărâseră să mărească taxa de scont cu o jumătate de procent, în loc de un sfert, cum se aprobase deja. Modificarea urma să fie anunţată în cursul zilei următoare, după închiderea Bursei.

Comandantul Ugaki se afla în camera de control a submarinului, fumând ca de obicei ţigară de la ţigară şi bând cantităţi impresionante de ceai, care-l forţau să se deplaseze din oră-n oră la cabinetul de toaletă personal, nemaivorbind de accesele puternice de tuse, stimulată şi de aerul uscat din habitaclu (condiţie obligatorie pentru buna funcţionare a aparaturii electronice de la bord). Ştia că cel puţin unul, eventual două din submarinele americane – iscoadele sale îl informaseră că era vorba de Charlotte şi Asheville – se aflau în apropiere, însă nu se temea atât de ambarcaţiuni, cât de echipajele lor. Flota americană de pe submarine fusese drastic redusă din punct de vedere numeric, dar evident că nu şi calitativ. Se aşteptase să detecteze adversarul care-i fusese desemnat în cadrul Operaţiunii DATELINE PARTNERS cu câteva ore în urmă. Poate că nici nu l-au mirosit încă, îşi zise Ugaki, însă nu putea fi sigur de asta. Pe parcursul ultimelor treizeci şi şase de ore şi, în special de când primise parola „Urcaţi Muntele Niitaka”, îşi dăduse seama că nu mai era vorba de un simplu joc. Oricât ar fi fost de sigur pe sine cu câteva săptămâni în urmă, acel sentiment se risipise de îndată ce pusese piciorul pe submarin. Trecerea de la teorie la realitate era copleşitoare.

— A apărut ceva? îl întrebă el pe ofiţerul de radiolocaţie.

Singurul răspuns pe care-l primi fu o clătinare din cap.

De regulă, cu prilejul acestor aplicaţii, submarinele americane erau „amplificate”, adică puneau în funcţiune o sursă suplimentară de zgomot, care mărea volumul, sunetelor difuzate în apă. Proiectat în scopul simulării unei acţiuni de detectare a submarinelor ruseşti, dispozitivul era o dovadă a aroganţei, dar şi a inteligenţei americanilor. Se întâmpla atât de rar ca, în cursul aplicaţiilor comune cu aliaţii, ele să evolueze la adevărata lor capacitate, încât se

deprinseseră să lupte în condiţii dezavantajoase – ca un alergător ce se antrenează încălţat în pantofi grei. Astfel, atunci când scăpau de acest handicap, deveneau cu adevărat formidabili.

Ei bine şi eu sunt, îşi zise Ugaki. Îşi petrecuse tinereţea hărţuind submarinele ruseşti, ca şi americanii. Odată izbutiseră chiar să se furişeze foarte aproape de un Akula de-al lor. Trebuia să aibă răbdare. Adevăratul samurai era cumpătat. În definitiv, aceasta nu era o sarcină oarecare.

— Parcă am vâna balene, nu-i aşa? observă comandantul Steve Kennedy.

— Cam aşa ceva, replică încet Jacques Yves Laval, Jr., specialist în detectări ultrasonice sub apă.

Privea încordat ecranul, frecându-şi urechile încinse din cauza căştilor.

— Eşti dezamăgit?

— Tata a făcut într-adevăr meserie. De când mă ştiu, nu mi-a povestit decât despre incursiunile pe care le făcea în nord şi despre cum îi pândea pe băieţi în propriile lor ape teritoriale.

Numele lui Frenchy Laval, specialist în detectări sonice subacvatice, era binecunoscut în rândul scufundătorilor. După ce se pensionase, îi predase ştafeta fiului său.

Culmea era că urmărirea balenelor se dovedise a fi un antrenament excelent. Erau nişte făpturi ascunse, nu pentru că evitau să fie reperate, ci pentru că se mişcau cu multă agilitate. Astfel, scufundătorii descoperiseră că apropierea de grupurile sau familiile de cetacee era o experienţă dacă nu captivantă, cel puţin amuzantă. Mă rog, îşi zise Kennedy, din punctul de vedere al specialiştilor în detectări sonice, mai puţin din cel al trăgătorilor.

Laval îşi concentră privirea asupra afişajului „în cascadă”. Se instală mai comod în scaun şi întinse mâna după un creion, bătând uşurel în coloana a treia de cifre.

— Doi şapte zero, zise el încet.

— Mda.

— Ce-ai găsit, tinere? se interesă comandantul.

— Am dat de o urmă, pe linia de frecvenţă şaizeci.

Apoi, după treizeci de secunde:

— Devine mai compactă.

Kennedy stătea în spatele lui, privind cele două linii punctate de pe ecran, una pe frecvenţa şaizeci, cealaltă pe o frecvenţă mai înaltă. Motoarele submarinelor japoneze din clasa Harushio funcţionau cu curent alternativ. Pe ecranul întunecat apăru o serie de puncte galbene, dispuse neregulat, care coborau încet sub linia de frecvenţă 60, asemenea picăturilor de apă căzând dintr-un robinet stricat; de

aici şi denumirea de „afişaj în cascadă”. Laval Junior aşteptă câteva clipe pentru a se convinge că nu era vorba de o pură întâmplare.

— Domnule, acum cred că putem începe urmărirea. Numiţi reperul acesta Sierra-Unu. E posibil să fie vorba de un submarin, aflat pe relevmentul doi-şapte-patru, care se deplasează cu o viteză mică.

Kennedy comunică poziţia grupului de trăgători aflat la o distanţă de cinci metri. Unul dintre tehnicieni puse în funcţiune analizorul de radiaţii, un minicomputer Hewlett-Packard, programat să examineze toate traseele pe care le putea urma semnalul acustic în apă. Cu toate că existenţa sa era de notorietate publică, programul acesta era unul dintre cele mai bine păzite secrete ale marinei militare. Kennedy îşi amintea că fusese produs de o firmă din Groton, Sonosystems, una din favoritele lui Frenchy Laval. Computerul înmagazină datele şi peste doar câteva fracţiuni de secundă afişă răspunsul.

— Domnule, este un traseu direct. După aprecierea mea, se situează între opt şi douăsprezece mii de metri.

— Notaţi poziţia, ordonă ofiţerul de legătură celui de la pupitrul de comandă a armamentului.

— Asta nu-i o balenă! exclamă Laval trei minute mai târziu. Acum am trei repere clare. Sierra-Unu este un submarin acţionat de motoare electrice.

Gândurile fiului zburară la Laval-tatăl, care îşi petrecuse viaţa urmărind submarine ruseşti, cam la fel de greu de depistat ca un cutremur. Îşi potrivi din nou căştile pe cap.

— Relevment stabil la doi-şapte-patru. Sesizez deja mişcarea elicei.

— Cred că am o soluţie valabilă pentru ţinta Sierra-Unu, anunţă şeful grupului de trăgători.

— Direcţia spre stânga cu zece grade, înscrieţi-vă pe cursul unu-opt-zero, ordonă Kennedy, în intenţia de a ocupa o poziţie mai bună, din care să poată obţine date suplimentare privind direcţia şi viteza de deplasare a submarinului inamic. Reduceţi viteza la cinci noduri.

Pânda era cea mai distractivă parte a misiunii.

— Dacă faci asta, îţi tai singur craca! exclamă Anne Quinlan, în maniera ei obişnuită de a spune lucrurilor pe nume.

Kealty se afla în biroul său. În mod normal, atunci când lipsea şeful statului, toate atribuţiile acestuia trebuiau preluate de omul numărul doi, însă miracolul comunicaţiilor moderne îi permitea lui Roger să facă tot ce poftea, chiar şi atunci când zbura noaptea deasupra Atlanticului. Inclusiv transmiterea unui comunicat de presă prin care îşi lua mâinile de pe vicepreşedintele său, aflat la ananghie.

Primul impuls al lui Kealty fusese acela de a anunţa lumii întregi că era convins de simpatia de care se bucura din partea preşedintelui. Prin asta ar fi dat de înţeles că cele scrise în presă erau reale şi ar fi

tulburat suficient apele pentru a câştiga timpul necesar începerii manevrelor de culise.

— Ed, în primul rând trebuie să aflăm cine a început toate acestea, zise şefa sa de cabinet. Reporterii au fost destul de isteţi ca să treacă acest amănunt sub tăcere.

Nu-l putea întreba de la obraz câte femei din subordine se bucuraseră de favorurile şefului. În primul rând, era aproape convinsă că nu le ţinea socoteala, iar în al doilea rând ar fi fost mai greu să le depisteze pe cele care îi scăpaseră.

— Oricine a fost, trebuie să-i fi fost apropiat Lisei, remarcă un alt subaltern.

Observaţia aprinse câte un beculeţ în cazul fiecăruia din cei aflaţi în birou.

— Barbara!

— Ai ghicit, zise „şefa” cum îi plăcea lui Quinlan să se identifice. Trebuie să avem confirmarea acestei bănuieli, apoi trebuie să o calmăm puţin.

— Femeia dispreţuită… murmură Kealty.

— Ed, nici nu vreau să aud aşa ceva, îl avertiză şefa. Când dracu’ ai de gând să pricepi că „nu” nu înseamnă „poate mai târziu”? Bine, mă duc chiar eu la Barbara şi poate reuşim să o convingem să renunţe, dar, la naiba, sper că e pentru ultima oară.

18
Oul de Paşti

— Aici stătea dulapul? întrebă Ryan.

— Mereu uit cât de bine informat eşti, remarcă Golovko pentru a-şi măguli oaspetele, deoarece faptul era de notorietate publică.

Jack surâse, simţindu-se încă asemenea lui Alice în Ţara Minunilor. Acum în perete era o uşă ca oricare alta, însă pe vremea lui Iuri Andropov aceasta fusese mascată de un dulap mare din lemn, pentru că regulamentul prevedea ca intrarea în biroul şefului KGB-ului să fie strict secretă. Dinspre coridorul principal nu exista nici o uşă. La fel şi dinspre anticameră. Era o măsură de prevedere absurdă, născocită de Lavrenti Beria, care fusese obsedat toată viaţa de teama de a nu fi asasinat – nu chiar fără motiv. Dar toate acestea nu-l scăpaseră de furia celor care îl urau mai mult decât se temeau de el. Totuşi, era straniu ca un consilier al preşedintelui Statelor Unite să poată pătrunde fără dificultate în biroul şefului Serviciului de Contraspionaj Rusesc. Probabil că Beria se răsuceşte în mormânt, îşi zise Ryan. Se întoarse pentru a-şi privi gazda. Pe undeva regreta că se renunţase la vechea denumire de KGB – Comitetul pentru Securitatea Statului.

— Serghei Nikolaevici, oare chiar s-a schimbat lumea atât de mult în ultimii... Dumnezeule, numai zece ani?

— Nici măcar atât, prietene.

Golovko îi făcu semn lui Jack să ia loc într-un fotoliu din piele, care data de pe vremea fostei Companii de Asigurări Rusia.

— Şi ne aşteaptă un drum atât de lung.

Probleme de serviciu, îşi zise Jack. În privinţa aceasta, Serghei nu se ascunsese niciodată după degete. Ryan îşi aminti de pistolul pe care-l văzuse odată în mâna acestui bărbat. Dar asta se întâmplase demult, înainte de încheierea acelei perioade istorice.

— Fac tot ce-mi stă în putere, Serghei. Vă dăm cele cinci miliarde pentru rachete. Apropo, frumos ne-aţi păcălit.

Ryan îşi privi ceasul. Ceremonia urma să aibă loc în cursul aceleiaşi seri. O rachetă Minuteman-III şi una SS-19 – ultimele rămase, dacă nu punea la socoteală rachetele SS-19 din Japonia, transformate în lansatoare de sateliţi.

— Avem multe probleme, Jack.

— Oricum, mai puţine decât acum un an, remarcă Ryan, întrebându-se care va fi rugămintea următoare. Ştiu că îl sfătuieşti pe preşedintele Gruşavoi şi în alte probleme, nu numai în cele de contraspionaj. Haide, Serghei, situaţia se îmbunătăţeşte. Ştii şi tu

asta.

— Nu ne-a spus nimeni, niciodată, că demonstraţia este atât de complicată.

— Nici nouă nu ne este uşor, amice. O redescoperim în fiecare zi.

— Ceea ce mă supără cel mai mult este că dispunem de tot ce este necesar pentru a făuri o ţară prosperă. Mai greu e să punem în funcţiune toate rotiţele. Într-adevăr, discut cu preşedintele multe probleme…

— Serghei, m-ar mira dacă aş afla că nu eşti cel mai bine informat om din ţară.

— Hm, mda… Am început prospecţiunile în Siberia de Est; există atâtea rezerve naturale, atâtea posibilităţi. Am fost nevoiţi să angajăm specialişti japonezi care descoperă nişte lucruri…

Vocea i se stinse încet.

— Urmăreşti ceva, Serghei. Spune-mi ce anume.

— Bănuim că nu ne informează despre tot ce fac acolo. Am descoperit nişte date geologice luate la începutul anilor treizeci. Erau în arhiva Ministerului de Interne. Există un zăcământ de gadoliniu într-un loc în care nici nu te aştepţi să fie. Pe vremea aceea nu erau decât puţine utilizări ale acestui metal, aşa că totul a fost dat uitării până recent, când cineva s-a gândit să verifice dosarele mai vechi. Acum gadoliniul are multe întrebuinţări şi am aflat că una din echipele lor s-a oprit la numai câţiva kilometri de zăcământ. Ştim cu certitudine că se află acolo. Una dintre echipele de geologi care a lucrat acolo în anii treizeci a adus câteva mostre. Dar japonezii nu spun nimic în raportul pe care l-au întocmit.

— Şi?

— Mi se pare foarte curios că ne-au minţit, zise Golovko, trăgând de timp.

Astfel de jocuri nu se făceau la repezeală.

— Cum îi recompensaţi pentru munca pe care o fac?

— Conform înţelegerii, vor participa la exploatarea majorităţii rezervelor descoperite. Condiţiile sunt extrem de generoase.

— De ce crezi că v-ar minţi? insistă Ryan.

Golovko clătină din cap.

— Nu ştiu. Poate că ar fi important să aflăm de ce. Tu ai absolvit Facultatea de Istorie, nu-i aşa?

Era unul din lucrurile pe care le respectau amândoi. Ryan ar fi putut considera îngrijorarea lui Golovko drept o nouă mostră a spaimei exagerate, specific ruseşti – uneori avea impresia că acest concept era invenţia acestui popor – însă nu ar fi fost corect din partea sa. Pe timpul ţarului, între anii 1904-1905, Rusia luptase împotriva Japoniei şi pierduse, oferind marinei militare inamice o victorie răsunătoare în lupta din Strâmtoarea Tsushima. Războiul acela avusese un rol

hotărâtor în distrugerea Romanovilor şi în ridicarea Japoniei la rang de putere mondială, care condusese în final la implicarea sa în cele două războaie mondiale. În acelaşi timp, lăsase o rană profundă în sufletul ruşilor, pe care Stalin nu uitase să o ostoiască, recucerind teritoriile pierdute. Japonezii fuseseră implicaţi de asemenea în tentativa de după primul război mondial de a înăbuşi mişcarea bolşevică. Apoi veniseră cele două conflicte, cu consecinţe mult mai serioase, din anii 1938 şi 1939, legate de numele mareşalului Bliuker, respectiv de cel al unui individ pe nume Jukov.

— Chiar crezi că ar mai face-o în zilele noastre, Serghei? exclamă Ryan cu un surâs neîncrezător.

— Ştii, Jack, cât eşti tu de deştept, dar tot american rămâi. Nu ai experienţa pe care o avem noi în privinţa invaziilor. Crezi că am intrat în panică din cauza asta? Nu, sigur că nu. Dar e ceva demn de mai multă atenţie? Asta da, Ivan Emmetovici.

Era limpede că omul urmărea ceva şi, judecând după cât tărăgăna lucrurile, trebuia să fie ceva important. Sosise momentul ca Jack să afle despre ce era vorba.

— Păi, Serghei Nikolaevici, cred că îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu văd ce aş putea…

Golovko îl întrerupse cu un singur cuvânt.

— THISTLE.

— Vechea reţea a lui Lialin. Ce-i cu ea?

— Aţi reactivat-o de curând.

Şeful Serviciului de Contraspionaj observă că Ryan avusese bunul simţ de a clipi surprins. Era un bărbat isteţ şi serios, dar nu avea stofă de spion. Nu izbutea să-şi ascundă reacţiile. Serghei îşi zise că n-ar strica să citească o carte despre Irlanda, pentru a-l înţelege mai bine pe bărbatul aşezat în fotoliul de piele din faţa sa. Ryan avea calităţi, dar şi puncte vulnerabile, pe care el nu le putea pricepe.

— Ce te face să crezi asta? întrebă americanul cu o mimică nevinovată, deşi îşi dădea seama că se trădase în faţa rusului.

Sesizase surâsul de pe faţa lui Golovko atunci când acesta observase stânjeneala interlocutorului său şi nu putuse să nu se întrebe dacă liberalizarea ţării contribuise la accentuarea simţului umorului al ruşilor. În trecut, Golovko s-ar fi mulţumit să-l privească impasibil.

— Jack, suntem amândoi profesionişti, nu-i aşa? Îţi spun doar că ştiu. Nu e treaba ta de unde am aflat.

— Nu ştiu ce cărţi ai în mână, prietene, dar, înainte de a continua, trebuie să stabilim dacă participăm la un joc amical sau nu.

— După cum ştii, adevăratul serviciu de contraspionaj japonez este Divizia de Investigaţii a Securităţii Publice din cadrul ministerului lor de justiţie.

Era o afirmaţie fără echivoc, probabil reală. În acelaşi timp, ea stabilea cu rigurozitate condiţiile discuţiei. Era un dialog amical. Golovko îi dezvăluise unul din secretele sale, chiar dacă nu era foarte surprinzător.

Ruşii nu puteau fi decât admiraţi. Aveau o experienţă remarcabilă în domeniul spionajului. Nu, se corectă imediat Ryan. Erau primii în lume din punctul acesta de vedere. Exista oare un mod mai eficient de a plasa agenţi într-o ţară străină decât aceea de a te infiltra mai întâi în rândurile serviciilor de contraspionaj din ţara respectivă? Exista încă bănuiala că ruşii controlau de fapt de câţiva ani serviciul britanic de contraspionaj MI-5, iar penetrarea eficientă a serviciului de securitate internă din cadrul CIA îi făcea pe americani să roşească încă de ruşine.

— Spune ce doreşti, zise Ryan.

— Aveţi în Japonia doi agenţi deghizaţi în ziarişti ruşi. Au sarcina de a reactiva reţeaua. Sunt foarte iscusiţi şi foarte precauţi, însă una din legăturile lor e compromisă de DISP. I se poate întâmpla oricui, adăugă Golovko obiectiv.

Jack remarcă absenţa oricărei urme de bucurie răutăcioasă din tonul rusului. Însă Golovko era profesionist, iar discuţia era una amicală. Pe de altă parte, mesajul nerostit era cât se poate de limpede: cu un simplu gest, Serghei ar fi putut să-i elimine din joc pe Clark şi Chavez, creând un nou conflict internaţional între două state care aveau deja suficiente probleme de rezolvat. De aceea se abţinea să jubileze. Nu avea motive.

Ryan dădu din cap.

— Bine, prietene. Spune-mi ce vrei să fac.

— Am dori să ştim de ce ne mint japonezii; desigur, v-am fi recunoscători pentru orice altă informaţie care, după părerea doamnei Foley, ar putea prezenta interes pentru noi. În schimb, ne angajăm să vă protejăm reţeaua.

Se abţinu să adauge pe moment.

— Cât de mult ştiu? se interesă Jack, meditând la oferta rusului.

Golovko îi oferea ajutor rusesc în acoperirea unei misiuni de spionaj americane. Era ceva nou, fără precedent. Puneau mare preţ pe informaţiile ce le puteau fi oferite. Al dracului de mare, îşi zise Jack. De ce?

— Atât cât să să-i poată expulza din ţară.

Golovko deschise un sertar şi-i întinse o coală de hârtie.

— Asta-i tot ce trebuie să ştie Foleeva.

După ce citi cu atenţie textul, Jack băgă hârtia în buzunar.

— Ţara mea nu doreşte un conflict între Rusia şi Japonia.

— Atunci ne-am înţeles?

— Da, Serghei. Voi susţine propunerea ta.

— Ivan Emmetovici, e o plăcere să facă omul afaceri cu dumneata.

— De ce nu aţi reactivat chiar voi reţeaua? întrebă Ryan, neştiind cât de tare fusese păcălit în ziua aceea.

— Lialin a păstrat secretul informaţiilor. A fost isteţ. Nu am avut destul timp ca să-l... convingem? Da, să-l convingem să ni se destăinuie, înainte de a vi-l da în custodie.

Frumos spus, îşi zise Jack. Să-l convingem. Adevărul era că Golovko se afirmase în timpul fostului regim. Ar fi fost absurd să-i ceri să se dezică de trecutul său. Jack zâmbi strâmb.

— Ştii, aţi fost nişte adversari redutabili.

O simplă propunere venită din partea lui Golovko putea însemna începutul unei noi colaborări. Jack continuă să-l privească impasibil, însă nu putu să nu se întrebe până unde va merge nebunia acestei lumi.

La Tokio ceasurile arătau cu şase ore mai puţin, în timp ce la New York indicau cu opt mai mult. Confuzia era agravată de diferenţa de fus orar, ca şi de linia de delimitare a datei pe glob. În unele locuri era sâmbătă 14, în timp ce în altele era vineri.

La ora trei după miezul nopţii, Chuck Searls îşi părăsi definitiv casa. Cu o zi în urmă închinase o maşină cu care urma să se deplaseze până la La Guardia – ca mulţi alţi new-yorkezi, nu se ostenise să-şi cumpere una. Prima cursă a zilei spre Atlanta adunase în dreptul terminalului pentru cursele Delta un număr impresionant de pasageri. Îşi cumpărase biletul de la una din agenţiile de turism din oraş, folosind un nume fals, altul decât cel înscris pe paşaportul obţinut cu câteva luni în urmă. Îşi petrecu o mare parte a călătoriei până la Atlanta dormind în fotoliul comod de la clasa întâi. Ajuns acolo, bagajele îi fură îmbarcate pe cursa spre Miami. Nu avea mare lucru: două costume uşoare, câteva cămăşi, nişte articole de primă necesitate, plus minicomputerul. Din Miami, folosind un al doilea nume fals, urma să ia un alt avion, ce trebuia să-l ducă spre sud-est, către porţile Paradisului.

În ciuda ambianţei plăcute a casei sale din Aspen, George Winston, fost director al Grupului Columbus, nu se simţea deloc fericit. Principalul vinovat era un genunchi zdrobit. Cu toate că acum dispunea de timpul necesar pentru a se dedica noii sale pasiuni pentru schi, avea prea puţină experienţă şi o vârstă poate un pic prea înaintată pentru a se avânta pe pârtiile destinate profesioniştilor. Avea dureri cumplite. La trei noaptea se ridică cu greu din pat şi intră şchiopătând în baie, unde păstra analgezicele prescrise de medic. Îşi dădu repede seama că durerea, combinată cu un început de insomnie, îi lăsa puţine speranţe de a mai aţipi. La New York era cinci,

ora sa obişnuită de sculare, când ţâşnea din pat plin de energie, îşi controla computerul, parcurgea principalele articole din ediţia de dimineaţă a ziarelor şi se pregătea sufleteşte pentru deschiderea Bursei.

Winston trebuia să recunoască faptul că-i lipseau toate acestea. Îi venea greu să se privească în oglindă, ştiind că acesta era adevărul. Într-adevăr, muncise pe brânci, se îndepărtase de familie, ajunsese într-o stare vecină cu nebunia şi acum încerca să se smulgă din acest infern… era oare o greşeală?

Nu, poate că nu era, îşi zise el, plimbându-se fără zgomot prin cameră. Dar nu puteai smulge totul din rădăcini, fără a avea cu ce să umpli spaţiul rămas gol. N-ar fi putut rămâne pe puntea lui Cristobol la infinit, mai ales de când copiii deveniseră elevi. Toată viaţa nu reuşise să facă bine decât un singur lucru, iar acesta îl costase aproape viaţa.

Şi totuşi…

La naiba, în locul ăsta nu găseai nici măcar un ziar atunci când aveai nevoie. Asta însemna civilizaţie? Din fericire, exista o centrală telefonică. Din obişnuinţă, Winston puse computerul în funcţiune. Era conectat la aproape toate serviciile de informaţii financiare şi ştiri, dar în dimineaţa aceea se opri la cel favorit. Îi făcea plăcere să-şi înceapă ziua astfel. Nevastă-sa ar fi ţipat văzându-l întors la vechile lui obiceiuri, dar nu ar fi avut motive, pentru că Winston era la mile distanţă de Wall Street. De ce n-ar fi profitat totuşi de cele câteva ore pe care le avea la dispoziţie, mai ales că nu făcea nimic periculos? Doar nu se avânta cu elicopterul spre piscurile munţilor, înainte de răsăritul soarelui. Doctorul îi interzise categoric schiul. Trebuia să evite orice efort timp de cel puţin o săptămână, iar după aceea trebuia să se mulţumească cu pârtiile pentru începători. Nu era o mare nenorocire. Se va putea preface că-şi instruieşte copiii… la naiba!

Ieşise prea curând din afaceri. Desigur, nu avea de unde să ştie, însă în ultimele câteva săptămâni Bursa ţipa după o persoană competentă, ca Winston, care să se ocupe de toate mişcările. Cu numai trei săptămâni în urmă ar fi fost în stare să urnească munţii din loc, să dea lovitura şi imediat după aceea să investească profitul în… Silicon Alchemy. Da, ar fi fost prima mişcare pe care ar fi făcut-o. Specialiştii de acolo inventaseră un nou tip de ecran pentru computere care electrizase piaţa, mai ales acum, după ce produsele japoneze căzuseră în dizgraţie. Cine se afla în spatele acestor maşinaţiuni? Desigur, tipul acela pe nume Ryan, un adevărat creier de afacerist, care-şi irosea timpul în serviciul guvernului. Cum îşi risipeşte talentul, îşi spuse Winston, strâmbându-se de durerea care-i săgeta genunchiul şi încercând să uite faptul că şi el, la rândul lui, îşi irosea timpul trândăvind într-o staţiune montană de care nici măcar nu se

putea bucura în următoarele câteva zile.

Pe Wall Street totul părea inutil şi nesigur, îşi zise el, consultând orientarea acţiunilor pe care le considera puncte de reper de nădejde, chiar dacă mai puţin explicite. Acesta era unul din trucurile lui, de a depista anumite orientări şi indicatori înaintea altora. Unul dintre trucuri? Pe dracu', singurul truc. Ar fi fost extrem de greu de explicat cum proceda. Bănuia că acelaşi lucru era valabil în toate domeniile. Unii erau în stare pur şi simplu să o facă, iar el făcea parte din această categorie favorizată. Alţii încercau să facă acelaşi lucru înşelând, căutând să obţină informaţii pe căi ocolite ori creând anumite orientări false, pe care apoi nu erau în stare să le valorifice. Asta însemna înşelătorie, nu-i aşa? Ce rost avea să câştigi bani în felul acesta? Adevărata măiestrie consta în a-i învinge pe ceilalţi în mod cinstit, pe propriul lor teren. La sfârşitul unei zile fructuoase îi făcea plăcere să audă năduful adversarilor. Şmecheriile. Ceea ce conta era tonul pe care o rosteau.

Nu exista nici o explicaţia pentru situaţia nesigură a Bursei. Oamenii nu cântăriseră bine lucrurile, atâta tot.

Aparatele Hornet se ridicară în aer imediat după primul grup de avioane Tomcat. Sanchez îşi duse avionul de vânătoare în dreptul catargului dinspre pră, simţind cum bara de remorcare care făcea corp comun cu mecanismul de acţionare a roţii de la bot alunecă în locaşul de pe navetă. Avionul se opri, tremurând din toate încheieturile, pentru o ultimă verificare din partea echipei de pe punte. Mulţumit, ofiţerul de la catapultă dădu semnalul de pornire, iar Sanchez trase o rafală în semn de salut, după care îşi lăsă capul pe speteaza scaunului ejector. O clipă mai târziu energia aburului îi proiectă în aer. Aparatul rămase o fracţiune de secundă atârnat în gol, apoi pilotul retrase trenul de aterizare şi porni spre locul de întâlnire, ducând cu el rezervoarele de combustibil şi rachetele de manevră vopsite în albastru.

Se străduiau să acţioneze cu abilitate şi aproape că izbuteau, însă într-un asemenea joc „aproape" nu era suficient. Imaginile luate din satelit dezvăluiseră prezenţa a trei grupuri de nave care se îndreptau spre larg. Sanchez urma să conducă atacul împotriva grupului mai numeros, format din opt nave, în realitate nişte tinichele deplorabile. Două grupuri a câte două aparate Tomcat se vor ocupa de navele P-3; se întâmpla pentru prima oară că apelau efectiv la ajutorul radiolocatoarelor de supraveghere. Va fi ca o singură lovitură fulgerătoare – nu, mai degrabă ca o izbitură puternică de ciomag. Unul dintre avioanele de radiolocaţie Hawkeye E-2C constatase că japonezii nu trimiseseră avioane de vânătoare în apropiere de Insula Marcus, ceea ce ar fi fost o mutare inteligentă, dar dificilă pentru ei.

Oricum, nu ar fi avut posibilitatea să trimită un număr suficient de aparate pentru a ţine piept celor două formaţiuni de pe portavioane. Insula Marcus era o insulă mică, incomparabilă cu cele mai întinse, ca Saipan sau Guam. Un timp, acesta fu singurul gând care-i trecu prin minte. De îndată ce Bud dădu comanda prin radio, formaţiunea începu să se disperseze, conform planului întocmit cu rigurozitate.

— Hai, spuse Sato, ridicând receptorul telefonului de pe puntea lui Mutsu.

— Tocmai am recepţionat nişte semnale radio de mică putere. Mai precis două, unul pe relevmentul unu-cinci-şapte, celălalt pe unu-nouă-cinci.

— Era şi timpul, rosti Sato.

Credeam că n-or să ne mai atace. În condiţiile unui război adevărat, ar fi procedat într-un anumit fel. În cazul acela, trebuia să acţioneze altfel. Nu avea rost să le dezvăluie americanilor eficienţa dispozitivului ELINT de care dispunea.

— Continuaţi conform planului.

— Am înţeles. Ne vom folosi de radiolocatoarele de avion. Par să fie nişte dâre pe cer; în privinţa aceasta, situaţia este stabilă.

— Mulţumesc.

Sato puse receptorul în furcă şi întinse mâna după ceaşca de ceai. Dispozitivul electronic de ascultare era mânuit de cei mai buni tehnicieni de care dispunea. Absolut toate informaţiile obţinute erau înregistrate, pentru a fi studiate cu atenţie ulterior, în această fază a aplicaţiei cel mai important lucru era acela de a afla cât mai multe amănunte despre modul de atac al marinei militare americane.

— Avertizăm staţiile? întrebă încet căpitanul navei.

— Nu e nevoie, replică amiralul, scrutând orizontul asemenea unui bătrân lup de mare.

La bordul lui Snoopy One, un Prowler EA-6B, echipajul urmărea pe monitoare frecvenţele radio şi de radar. Descoperiseră şi identificaseră şase radiolocatoare de supraveghere de tip comercial însă nici unul nu se afla în apropierea formaţiunilor japoneze reperate anterior. Nu era cine ştie ce întrecere, îşi ziceau cu toţii. De obicei, jocurile acestea erau mai antrenante.

Căpitanul portului Tanapag privi pe geamul biroului şi zări un remorcher gigantic, încărcat cu automobile nou-nouţe, ce naviga la sud de Insula Managaha. Surprins, răvăşi hârtiile de pe masă, în căutarea telexului care anunţa sosirea navei. Da, iată-l. Probabil că sosise în timpul nopţii, încărcătura provenea de la uzinele de automobile Toyota şi era destinată proprietarilor de terenuri din

localitate. Căpitanul bănuia că nava Orchid Ace fusese iniţial programată să transporte automobile în America, însă acum urma să descarce toată încărcătura în portul lui, aglomerând şi mai mult drumurile neîncăpătoare. Căpitanul mormăi nemulţumit şi duse binoclul la ochi. Spre uimirea lui, zări aproape de linia orizontului o a doua siluetă voluminoasă. Un alt remorcher? Straniu.

Snoopy One îşi menţinea poziţia şi altitudinea de zbor puţin în afara razei de vizibilitate a formaţiunii „inamice”, aflată la o distanţă de o sută de mile. Cei doi militari de la pupitrele electronice, aşezaţi pe locurile din spate, stăteau cu mâinile pe comutatoare, gata să declanşeze instalaţiile de bruiaj, însă japonezii nu-şi ridicaseră radarele, astfel încât nu aveau ce bruia. Pilotul îşi aruncă privirea spre sud-est şi zări în treacăt silueta aurie a lui Alpha Strike, navigând spre largul oceanului şi străduindu-se pe cât posibil să nu fie reperat de radarele inamicului, înainte de a trage prima salvă de rachete de manevră.

— Tango, tango, tango, rosti comandantul Steve Kennedy în receptor, dând semnalul pentru lansarea torpilelor de manevră.

Trecuseră nouă ore de când păstra legătura cu ambarcaţiunile din clasa Harushio, urmărind să-şi obişnuiască echipajul cu altfel de situaţii decât urmărirea vreunei balene rătăcite. După ce se plictisi de joc, hotărî să ia legătura telefonic, dar nu înainte de a-i lăsa adversarului o marjă de timp acceptabilă, pentru a-i descoperi poziţia. Desigur, nu proceda corect, însă japonezii şi americanii erau totuşi prieteni, în ciuda ştirilor neliniştitoare ce se auzeau de câteva săptămâni la radio.

— Nu s-a prea grăbit, remarcă comandantul Ugaki.

Filau nava americană 688 de aproape patruzeci de minute. Da, erau într-adevăr buni, dar nu nemaipomeniţi. Le fusese atât de greu să descopere poziţia navei Kurushio, încât, de îndată ce îl reperaseră, porniseră la atac iar el, Ugaki, îi lăsase să tragă primii. Comandantul privi cele patru beculeţe roşii de pe panoul de declanşare a focului.

Ridică la rândul său receptorul pentru a răspunde surprins, cu o notă de amuzament în glas.

— Dar voi de unde aţi apărut?

Acei membri ai echipajului care se aflau în apropierea lui îşi ridicară ochii, surprinşi de întrebarea căpitanului. Pe moment, Ugaki ignoră întrebarea mută din ochii lor, amânând pe mai târziu explicaţiile.

— Nici măcar nu mi-a dat replica la parolă, murmură Kennedy. Probabil că nu a trecut pe la cartierul general.

Ridică din nou receptorul.

— Conform instrucţiunilor, ne întoarcem şi mărim viteza.

La comanda lui, Asheville viră spre dreapta şi ţâşni înainte cu o viteză de douăzeci de noduri. Urma să se depărteze la douăzeci de mii de metri pentru ca apoi să reînceapă exerciţiul, de această dată oferind o nouă şansă adversarului pentru a se achita cum se cuvenea de obligaţiile pe care le avea în cadrul aplicaţiei.

— Aici pupitrul de detectări sonice.

— Te ascult.

— Stabilit contact nou, Sierra-Cinci, relevment doi-opt-zero, navă cu acţionare Diesel, model necunoscut. Viteza de rotaţie a elicei indică aproximativ optsprezece noduri, anunţă Laval Junior.

— Nu-mi poţi da nici o clasificare?

— Domnule căpitan, pare să fie o ambarcaţiune mică, nu se compară cu bubuitul unei nave de tonaj greu.

— Bine, începem să-l filăm. Ţine-mă la curent.

— Am înţeles.

Era mult prea simplu, îşi zise Sanchez. Probabil că grupul de pe Enterprise, aflat mai spre nord, avea mai mult de furcă cu avioanele din categoria Kongo. Nu se pripea, mulţumindu-se să survoleze oceanul liniştit la o înălţime de o sută de metri, cu o viteză puţin peste patru sute de noduri. Fiecare din cele patru avioane de vânătoare din formaţiunea de zbor Slugger avea la bord câte patru rachete de manevră Harpoon, ca şi suratele lor din formaţiunea Mauler. Ridică privirea spre afişajul de deasupra capului, verificând poziţia. Din datele stocate în computer cu numai o oră în urmă obţinu poziţia aproximativă a formaţiunii, apoi puse în funcţiune sistemul de navigaţie GPS, care îl transportă în locul programat. Sosise vremea să verifice cât de eficiente erau serviciile lor de informaţii operative.

— Aici comandantul, Mauler. Porniţi – acum!

Sanchez trase uşor de manetă.

— Activaţi – acum!

La a doua comandă puse în funcţiune radiolocatorul de supraveghere.

Imediat, navele inamice apărură pe afişaj. Sanchez alese nava din fruntea formaţiunii şi acţionă capetele detectoare ale rachetelor ce atârnau nemişcate de aripile avionului. Cele patru lumini roşii se aprinseră deodată.

— Aici comandantul formaţiunii Slugger. Porniţi lansarea.

— Aici doi, lansez patru.

— Aici trei, lansez patru.

— Aici patru, lansez trei, una blocată pe şină.

Aproape perfect, îşi zise Sanchez, înăbuşindu-şi o înjurătură la

adresa echipei de întreţinere.

În condiţii adevărate de luptă, avionul s-ar fi întors imediat după lansarea rachetelor, pentru a nu se expune focului inamic. Exerciţiul prevedea ca aparatele de zbor să coboare la o altitudine de şaptezeci de metri, continuându-şi însă cursa pe direcţia iniţială. Aparatele de înregistrare de la bord urmau să recepţioneze datele de pe radarele navelor japoneze, pentru a le evalua ulterior performanţa, care deocamdată nu era ieşită din comun.

După ce fuseseră confruntaţi cu nevoia stânjenitoare de a folosi femei-pilot pe portavioanele din escadrilele de luptă, comandanţii marinei militare acceptaseră un prim compromis, desemnându-le să conducă avioane cu aparatură electronică de luptă la bord. Astfel, prima femeie-comandant de escadrilă din cadrul marinei era Roberta Peach de pe VAQ-137, The Rooks. Fiind cea mai în grad dintre femeile-pilot din marină, considera un adevărat noroc faptul că o altă femeie primise deja apelativul Peach, ceea ce-i permitea să-şi aleagă apelativul Robber, la care ţinea foarte mult.

— Robber, încep să primesc semnale, raportă operatorul de la pupitrul electronic de comandă, aflat spre coada avionului. S-au aprins o groază de beculeţe.

— Închide circuitele, comandă scurt pilotul.

— Dar sunt foarte multe. Ţintesc un Harm spre SPG-5L. Gata de lansare.

— Lansează! exclamă Robber.

În calitate de comandant de navă, începerea focului făcea parte din prerogativele ei. Atâta timp cât radarul SPG rămânea expus, racheta antiradar Harm nu îşi putea practic greşi ţinta.

De-acum, Sanchez desluşea pe ambarcaţiunile ca pe nişte umbre cenuşii profilate pe linia orizontului. Un scrâşnet neplăcut în căşti îi dădu de înţeles că fusese captat atât de radarele de control al focului, cât şi de radiolocatoarele de supraveghere; era o veste neplăcută chiar şi atunci când era vorba de o simplă aplicaţie şi cu atât mai mult acum, când ştia că „inamicul” avea în dotare rachete aer-sol SM-2 Standard, de fabricaţie americană, ale căror performanţe îi erau binecunoscute. Părea să fie un Hatukaze cu două radare antirachetă SPG-51C şi cu un singur lansator cu o şină. Nu putea lansa decât două rachete odată. Avionul său oferea o ţintă pentru două rachete. Hornetul avea o construcţie mai masivă decât cea a Harpoonului şi nu avea capacitatea de a se deplasa atât de jos sau de repede că racheta. Pe de altă parte, avea la bord un dispozitiv de protecţie, ceea ce echilibra într-un fel situaţia. Bud împinse maneta spre stângă. În condiţii ca acelea de atunci, era interzis să zboare chiar deasupra ambarcaţiunii, astfel încât după trei secunde avionul tăie aerul la trei

sute de metri distanţă faţă de prova navei. Cel puţin una dintre rachete ar fi trebuit să nimerească în plin, mai ales că era vorba de o navă uşoară, de numai cinci mii de tone. O singură rachetă Harpoon ar fi putut s-o facă praf.

— Slugger, aici comandantul. Încolonaţi-vă în spatele meu.

— Doi…

— Trei…

— Patru… se auziră pe rând vocile piloţilor.

Încă o zi din viaţa unui pilot din marina militară, îşi zise comandantul. Acum aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la bază şi să-şi petreacă restul zilei examinând rezultatele exerciţiului. Însă nu i se mai părea chiar atât de amuzant De-a lungul carierei sale doborâse avioane adevărate şi nimic din ceea ce făcea acum nu se compara cu senzaţia aceea. Totuşi, îi rămânea plăcerea de a zbura.

De obicei, huruitul aeronavelor deasupra capetelor lor era destul de antrenant. Sato urmări cu privirea ultimele avioane de vânătoare îndepărtându-se, apoi duse binoclul la ochi, pentru a-şi da seama în ce direcţie se îndreptau. După aceea se ridică şi coborî în cabina de pe puntea inferioară.

— Ei bine?

— Direcţia de plecare e cea pe care o bănuiam.

Ofiţerul bătu cu degetul în fotografia luată din satelit, care înfăţişa ambele formaţiuni de luptă americane îndreptându-se spre vest, unde urmau să-şi desfăşoare operaţiunile. Fotografia fusese luată cu numai două ore în urmă. Graficul arăta că avioanele inamice se apropiau de punctul prevăzut.

— Excelent. Felicitări căpitanului. Schimbaţi direcţia pe relevmentul unu-cinci-cinci, viteză maximă.

După mai puţin de un minut Mutsu începu să vibreze şi porni cu toată viteza, străbătând apele liniştite ale Oceanului Pacific pentru a se întâlni cu formaţiunile de luptă americane. Respectarea orei prevăzute avea o importanţă vitală.

Exact la 11:43:02, ora Coastei de Est, un tânăr funcţionar al Bursei new-yorkeze comise o mică greşeală. Eroarea trecu neobservată şi apăru pe afişaj sub forma valorii 23 1/8, mult sub cea a zilei. După treizeci de secunde funcţionarul repetă greşeala, introducând aceeaşi valoare. De data aceasta îşi atrase furia superiorilor. Le explică stânjenit că de vină era tastatura lipicioasă, pe care de altfel o schimbă imediat cu o alta. Aşa ceva se întâmpla în mod curent. Mai tot timpul oamenii vărsau cafea sau altceva pe echipamentele înghesuite în acest spaţiu insalubru. Odată eroarea corectată, lumea păru să fie reintrat în normal. În acelaşi minut, ceva asemănător se

întâmplă cu acţiunile companiei General Motors, iar persoana vinovată se dezvinovăţi în mod similar. Nu risca nimic. Persoanele care apelau la serviciile sale nu aveau contacte cu cei interesaţi de acţiunile de la Merck. Nici unul dintre funcţionarii implicaţi nu avea nici cea mai vagă idee de ce li se ceruse să procedeze astfel; tot ce ştiau era că li se plătiseră 50.000 de dolari ca să comită o greşeală ce nu avea cum să afecteze sistemul. Ceea ce nu ştiau însă era că alte două persoane primiseră aceeaşi sumă ca să intervină după zece minute, în eventualitatea că primele două se răzgândeau.

Intrările fură notate în computerele Stratus ale Băncii Comerciale – mai precis, în programele acestora – marcând primele fisuri pe coaja subţire a oului de Paşti.

În Salonul Sf. Vladimir din Palatul Kremlin, locul tradiţional de încheiere a tratatelor (pe care Jack îl vizitase cu altă ocazie şi în împrejurări diferite), aparatele de filmat şi reflectoarele erau pregătite. Retraşi în două încăperi separate, preşedintele Statelor Unite şi preşedintele Republicii Ruse erau pregătiţi de echipa de machiori, operaţiune cu siguranţă neplăcută în special pentru rus. Politicienii din ţara gazdă nu erau interesaţi de aspectul fizic atunci când se aşezau în faţa camerelor de televiziune. Majoritatea oaspeţilor îşi ocupaseră deja locurile, însă personalităţile marcante îşi puteau permite un moment de răgaz. Ultimele preparative erau pe sfârşite. Cupele de cristal stăteau aliniate pe tăvi, iar sticlele se şampanie, cu gâtul dezvelit, aşteptau semnalul pentru a fi destupate.

— Apropo, nu mi-ai trimis niciodată din şampania aceea nemaipomenită din Georgia, i se adresă Jack lui Serghei.

— Ei, acum îmi pot permite să o fac şi nici nu te-ar costa atât de mult.

— Ştii, pe vremuri ar fi trebuit să o predau, din considerente etice.

— Mda, ştiu că în fiecare oficialitate americană zace un impostor, remarcă Golovko, privind în jur, pentru a se convinge că totul era în ordine.

— Ar fi trebuit să te faci avocat.

Jack îl zări pe şeful Serviciului Secret şi se întoarse la locul lui.

— Frumoasă sală, nu-i aşa, iubito? o întrebă pe soţia lui.

— Ţarii ştiau să-şi trăiască viaţa, îi răspunse ea în şoaptă.

Toate camerele de luat vederi din salon intrară simultan în emisie. În acelaşi timp, în America posturile de televiziune îşi întrerupseră programele obişnuite. Era o oră cam nepotrivită, având în vedere diferenţa de fus orar de unsprezece ceasuri dintre Moscova şi Coasta de Vest a SUA. În afară de aceasta şi Rusia avea cel puţin cinci zone temporale, datorită suprafeţei uriaşe, iar în cazul Siberiei, din cauza apropierii de Cercul Polar. Însă toată lumea era nerăbdătoare să

urmărească desfăşurarea acelui eveniment.

Cei doi preşedinţi îşi făcură apariţia în aplauzele întregii asistenţe, compusă din trei sute de persoane. Roger Durling şi Eduard Gruşavoi se opriră în faţa mesei din mahon şi îşi strânseră călduros mâinile, aşa cum o puteau face numai doi foşti adversari. Durling, vechi combatant în cadrul trupelor paramilitare din Vietnam; Gruşavoi, de asemenea fost luptător, unul dintre primii care pătrunseseră în Afganistan. După ce îşi petrecuseră tinereţea învăţând să se urască unul pe altul, sosise în sfârşit clipa când puteau pune punct adversităţii. În acea zi memorabilă, amândoi vor uita pentru o clipă problemele cu care se confruntau. Prin intermediul lor, faţa lumii urma să se schimbe.

Gruşavoi, gazda, îl invită pe Durling să ia loc, iar apoi se apropie de microfon.

— Domnule preşedinte, începu el, prin intermediul unui interpret de care în realitate nu ar fi avut nevoie, îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit la Moscova pentru întâia oară…

Ryan nu era atent la discurs. Ştia despre ce era vorba. Îşi fixă privirea asupra cutiei negre din plastic, aşezată pe masă, între cei doi şefi de stat. Pe latura superioară se zăreau două butoane roşii, iar mai jos un cablu ce se pierdea sub masă. Aproape de masa oficială fuseseră instalate două camere de televiziune, iar mai în spate câteva ecrane mari de televizor, pentru a permite fiecărui participant o cât mai bună vizionare a evenimentului. Toate arătau imagini asemănătoare.

— Ce mai mod de a conduce o cale ferată, remarcă un maior, la douăzeci de mile de localitatea Minot, Dakota de Nord.

Tocmai terminase de fixat ultimul cablu.

— Gata, circuitele funcţionează. Cablurile sunt sub tensiune.

O simplă apăsare pe buton ar fi aruncat explozibilul în aer, însă mâna militarului zăbovi nemişcată. Verificase personal totul, dar zona era înţesată de membrii unei secţii întregi de poliţie, alertaţi de ameninţările organizaţiei ecologiste Prietenii Terrei de a-şi manifesta protestul prin plasarea unui om lângă fiecare pachet de explozibil. Oricât ar fi fost tentat să-i pulverizeze pe nenorociţii aceia, ofiţerul avea ordin să decupleze în eventualitatea că ecologiştii se hotărau să-şi pună planul în aplicare. De ce dracu’ ar protesta cineva împotriva acestui lucru? se întrebă ofiţerul. Pierduse deja o oră încercând să-i explice asta omologului său sovietic.

— Procedează exact ca noi, remarcă bărbatul, înfiorându-se din cauza vântului rece.

Continuau să privească amândoi ecranul televizorului, aşteptând semnalul.

— Ce păcat că n-avem nişte politicieni prin preajmă ca să ne dea

undă verde.

Îşi retrase mâna de pe buton. De ce nu puteau începe odată?

Ofiţerul rus înţelegea suficient de bine engleza americană pentru a izbucni în râs la remarca aceasta, în timp ce îşi pipăi cu discreţie hanoracul larg care ascundea surpriza pe care i-o pregătise americanului.

— Domnule preşedinte, ospitalitatea cu care am fost primiţi în această metropolă este dovada vie a faptului că popoarele noastre trebuie, pot şi vor fi prietene. Sentimentele noastre vor fi tot atât de puternice ca în trecut, însă mult mai productive. Astăzi vom pune capăt războiului.

Durling îşi încheie discursul în aplauzele asistenţei, apoi se întoarse şi strânse din nou mâna lui Gruşavoi. Cei doi bărbaţi se aşezară. Era straniu că trebuiau să se conformeze indicaţiilor unui regizor de televiziune american, care avea pe cap o pereche de căşti şi vorbea foarte repede.

— Acum vă rugăm să vă întoarceţi spre aparatele de televiziune, se auzi ordinul scurt, rostit în două limbi.

— Când eram pionier, şopti preşedintele rus, îmi plăcea la nebunie să arunc în aer tot felul de lucruri.

Durling surâse şi se aplecă puţin spre omologul său. Anumite lucruri nu puteau fi rostite în faţa microfoanelor.

— Ştii ce voiam să devin când eram mic… aveţi şi voi aşa ceva aici?

— Ce anume, Roger?

— Voiam să lucrez pe macaralele acelea cu ghiulea de fier cu care se demolează clădirile. Eram convins că era cea mai grozavă ocupaţie din lume.

— Mai ales dacă în prealabil adunai toţi parlamentarii din opoziţie în clădirea respectivă.

Era unul din punctele de vedere asupra cărora părerile lor coincideau.

— E timpul, şopti Durling, observând semnul făcut de regizorul de televiziune.

Cei doi bărbaţi îşi puseră degetele mari pe câte un buton.

— La trei, da? zise Durling.

— Da, Roger.

— Unu.

— Doi, continuă Gruşavoi.

— Trei, rostiră amândoi deodată şi apăsară pe butoane.

Butonul puse în funcţiune un circuit electric simplu, conectat la un emiţător pentru satelit, aflat afară. Semnalul parcurse distanţa în treizeci de secunde, reveni, iar apoi se risipi din nou în eter. O clipă, toată lumea avu senzaţia că ceva nu era în regulă. Dar se înşelau.

— Măiculiţă! exclamă maiorul când cele o sută de livre de explozibil săriră în aer.

Bubuitura fantastică se auzi până la distanţa de o jumătate de milă, urmată imediat de o limbă uriaşă de foc, marcând aprinderea rachetei cu combustibil solid. Această parte a ceremoniei le dăduse multă bătaie de cap. Trebuiau să se asigure că arderea se va produce de la capătul superior al rachetei, pentru că, în caz contrariu, aceasta ar fi putu ţâşni din buncăr. Un asemenea incident ar fi compromis întreaga acţiune. În realitate, exerciţiul era inutil de periculos şi de complicat. Vântul tăios împinse gazele toxice spre est, încărcând aerul cu un miros neplăcut, asemenea condiţiilor politice care făcuseră posibilă crearea rachetei mistuite acum de flăcări. Cel mai mare foc de artificii din lume, arzând vertiginos, în numai trei minute, avea în el ceva impresionant. Un sergent puse în funcţiune sistemul de stingere a focului din buncăr, care, spre surprinderea maiorului, răspunse imediat comenzii.

— Ştii, am tras la sorţi cine va aprinde încărcătura. Am câştigat eu, explică ofiţerul, ridicându-se în picioare.

— Mie mi s-a ordonat să vin. Mă bucur că m-au ales. Nu mai e nici un pericol?

— Cred că nu. Hai, Valentin. Mai avem de făcut o treabă.

Cei doi bărbaţi se urcară într-un Jeep cu însemne militare şi maiorul demară în direcţia buncărului. Nu mai rămăsese decât o gaură neagră, fumegândă. În urma lor gonea o echipă a CNN, încercând să surprindă pe peliculă autovehiculul ce se zguduia pe drumul plin de hârtoape. Spre dezamăgirea operatorilor, maşina lor se opri la două sute de metri depărtare de cei doi militari care coborâră purtând pe faţă măşti de gaze, deoarece aerul era încă încărcat cu gaze toxice deosebit de periculoase. Ofiţerul american le făcu semn celor de la televiziune şi aşteptă să se pregătească. Nu dură mai mult de două minute.

— Gata, anunţă regizorul.

— Suntem de acord să distrugem buncărul şi racheta?

— Da, răspunse rusul şi duse mâna la chipiu.

Apoi scoase la iveală din buzunare două pahare de cristal.

— Tovarăşe maior, vrei să ţii puţin astea?

Extrase cu grijă o sticlă de şampanie georgiană şi-i scoase dopul, zâmbind larg, iar apoi turnă în pahare.

— Să te învăţ acum un obicei rusesc. Mai întâi goleşti paharul.

Echipa de televiziune era în delir.

— La asta cred că mă pricep.

Americanul dădu pe gât şampania.

— Şi acum?

— Paharele nu pot fi folosite la o ocazie mai puţin importantă decât aceasta. Acum fă ca mine.

Cu aceasta, rusul se întoarse şi azvârli paharul în groapă. Americanul râse şi făcu la fel.

Cele două pahare dispărură în văgăuna ce marca locul ultimei rachete americane Minuteman. Singurul zgomot care răzbătu până la suprafaţă fu acela de sticlă zdrobită de pereţii betonaţi.

— Din fericire, mai am două pahare, zise Valentin, scoţându-le din buzunar.

— Ticălosul, scrâşni Ryan, văzând că americanul de lângă racheta rusească avusese aceeaşi idee, cu deosebirea că folosise nişte pahare din aluminiu încasabile.

— E prea teatral, îşi dădu cu părerea soţia sa.

— Nu-i chiar Shakespeare, dragă, dar, dacă a făcut-o, e bun făcut.

Camera se umplu de pocnetul dopurilor de şampanie, urmat de aplauzele asistenţei.

— E adevărată chestia cu cele cinci miliarde de dolari? întrebă Golovko, întinzându-le câte un pahar. Caroline, în sfârşit am ocazia să te cunosc, i se adresă el curtenitor lui Cathy.

— Serghei şi cu mine ne cunoaştem de foarte mult timp, explică Jack, ridicând paharul în cinstea gazdei sale.

— De pe vremea când îţi ţineam un pistol la tâmplă, remarcă rusul.

Ryan nu ştiu dacă era o simplă evocare a unui eveniment petrecut demult sau un toast.

— Cum? exclamă Cathy, înecându-se cu şampania.

— Nu i-ai povestit?

— Doamne, Serghei!

— Despre ce tot vorbiţi?

— Doamnă doctor Ryan, soţul dumneavoastră şi cu mine am avut o dată o mică neînţelegere de ordin… profesional, cu care prilej l-am ameninţat cu pistolul. Nu ţi-am spus niciodată, Jack, că pistolul acela nu era încărcat.

— Oricum, n-aş fi încercat să fug.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi. E vreo glumă de-a voastră? se nelinişti Cathy.

— Da, dragă, cam aşa ceva. Ce mai face Andrei Ilici?

— Bine. Dacă doreşti să-l vezi, aş putea pune o vorbă bună pentru tine.

Jack dădu din cap.

— Da, aş fi încântat.

— Scuzaţi-mă, dar de fapt cine sunteţi dumneavoastră?

— Dragă, acesta este Serghei Nikolaevici Golovko, şeful Serviciului de Contraspionaj al Rusiei.

— Al KGB-ului? Şi vă cunoaşteţi?

— Nu al KGB-ului, doamnă. Ne-am restrâns mult acum. Soţul dumneavoastră şi cu mine am fost… adversari ani în şir.

— Bine, dar cine a ieşit învingător?

Golovko dădu glas gândului care le trecuse amândurora prin minte.

— Amândoi, desigur. Dacă îmi permiteţi, aş dori să v-o prezint pe soţia mea, Elena. E medic pediatru.

Jack realiză că acesta era un amănunt pe care CIA nu se ostenise să-l afle. Se întoarse, privindu-i pe cei doi preşedinţi care reuşeau să se bucure de eveniment, în ciuda roiului de ziarişti care-i înconjurau. Participa pentru prima oară la o astfel de manifestare, însă era sigur că nu se purtau întotdeauna cu atâta dezinvoltură. Comportamentul jovial se datora cu siguranţă eliberării de sub tensiunea care îi copleşise atâta timp şi bucuriei de a şti că totul luase într-adevăr sfârşit. Îi observă pe chelnerii care se grăbeau să reîmprospăteze rezervele de şampanie. Era o băutură de calitate, pe care îşi propuse să o savureze fără reţineri. În scurt timp echipa de televiziune avea să se retragă, însă nu şi oaspeţii Kremlinului. Ce adunare uriaşă de oameni în uniformă, politicieni, spioni şi diplomaţi. La naiba, poate că vor reuşi totuşi să devină prieteni.

19
Lovitura a doua, cursa 1-800

Cu toate că alegerea momentului era oarecum fortuită, planul de fructificare a ocaziei era magistral – rodul a mulţi ani de studiu, modelare şi simulare. De fapt, operaţiunea începuse o dată cu scăderea numărului de acţiuni ale Trezoreriei americane de la principalele şase bănci comerciale din Hong Kong. Acestea fuseseră achiziţionarea cu câteva săptămâni în urmă, în cadrul unui schimb masiv al depunerilor în yeni, cu scopul de a stăvili fluctuaţiile monetare. În ceea ce priveşte băncile, acestea se aflau în pragul unei crize puternice, declanşate de schimbarea dreptului de proprietate asupra însuşi terenului pe care se aflau; datorită acestor doi factori, cumpărările masive păreau a fi o simplă manevră pentru a spori lichidităţile şi pentru a le mări elasticitatea. Lichidându-şi acţiunile, ei nu făceau altceva decât să profite de pe urma modificării valorii dolarului şi a yenului. În realitate, urmau să obţină astfel un profit de 17 la sută, pe care intenţionau să-l investească în cumpărarea yenilor; experţii financiari din toată lumea considerau că moneda japoneză va atinge în curând o valoare nesperat de mare. Totuşi pe piaţă existau două sute nouăzeci de miliarde de dolari americani care îşi pierdeau pe zi ce trece valoarea. Băncile europene nu pierdură ocazia de a pune imediat mâna pe ei. Bancherii din Hong Kong făcură operaţiunile electronice necesare şi cu asta târgul se încheie. Apoi le raportară viitorilor lor stăpâni politici îndeplinirea ordinelor, încântaţi că li se oferise prilejul de a-şi arăta supunerea. Cu atât mai bine că de pe urma afacerii se alegeau şi ei cu un profit.

Tranzacţia fu imediat observată în Japonia. Cu toate că diferenţa orară dintre Tokio şi New York (principalul centru de afaceri al lumii) era de paisprezece ore, funcţionarii niponi obişnuiau să lucreze chiar şi la ore târzii din noapte. Oricum, serviciile de comunicaţii care transmiteau datele financiare funcţionau nonstop. Mulţi ar fi fost surprinşi să afle că majoritatea persoanelor rămase peste noapte la birou făceau parte din eşalonul superior al funcţionarilor şi că în decursul ultimei săptămâni li se amenajase o cameră specială, situată la ultimul etaj al unei clădiri impunătoare de birouri. Poreclită de ocupanţii săi Camera de Război, încăperea era prevăzută cu linii telefonice directe cu toate marile oraşe ale lumii şi cu monitoare computerizate pentru afişarea ultimelor informaţii financiare.

Celelalte bănci asiatice urmară imediat exemplul dat de Hong Kong, atrăgând atenţia celor din Camera de Război. Vineri după ora

prânzului, ora New York-ului, respectiv sâmbătă, ora 2:03 a.m., ora din Tokio, alte trei sute de milioane de dolari, în acţiuni, fură aruncate pe piaţă la un preţ chiar mai avantajos decât cel oferit în Hong Kong. Acestea, la rândul lor, fură cumpărate rapid de bancherii europeni, pentru care ziua şi săptămână de lucru tocmai se apropiau de sfârşit. Deocamdată nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Abia după aceea intrară în joc băncile japoneze, camuflate de activitatea altora. Băncile din Tokio începură să-şi vândă acţiunile eliberate de Trezoreria americană, intenţionând în mod evident să întărească yenul. În câteva minute toate disponibilităţile în monedă americană ale lumii fură epuizate. Putea fi o simplă coincidenţă, însă toţi agenţii de schimb – poate cu excepţia celor care luau masa la New York – îşi dădură seama cu nelinişte că o eventuală continuare a negocierilor ar fi reprezentat un gest necumpătat, mai ales cunoscându-se valoarea dolarului.

Dineul oficial era o reflecţie fidelă a tradiţionalei ospitalităţi ruseşti, accentuată de faptul că marca sfârşitul terorii nucleare ce îngrozise două generaţii. Mitropolitul Bisericii Ortodoxe Ruse ţinu o slujbă lungă şi extrem de solemnă. Invitaţia la cinstirea momentului venea din partea unuia care îndurase el însuşi regimul crud al închisorilor rezervate deţinuţilor politici. Slujba aduse lacrimi în ochii multora, însă acestea se uscară repede, alungate de începerea banchetului. Mesele erau încărcate cu caviar, castroane cu supă, platouri cu friptură de viţel, precum şi cu cantităţi impresionante de alcool. Era una din rarele ocazii când toţi mesenii se simţeau liberi să deguste în voie din licorile cele mai fine. Nu mai existau secrete ce trebuiau ascunse cu grijă. A doua zi era sâmbătă, când nu era nimeni obligat să se trezească devreme.

— Şi tu, Cathy? întrebă Jack, privindu-şi soţia.

Nu era băutoare, însă în seara aceea părea hotărâtă să recupereze timpul pierdut.

— Şampania asta e minunată.

Participa pentru prima oară la un dineu oficial în străinătate. Petrecuse o zi bună în tovărăşia chirurgilor ruşi şi chiar invitase două somităţi locale să viziteze Institutul Wilmer, pentru a cunoaşte ultimele noutăţi din domeniul ei de activitate. Cathy fusese propusă pentru Premiul Lasker, în semn de recunoaştere a rezultatelor obţinute în domeniul chirurgiei cu laser, la capătul a unsprezece ani de muncă încordată. Acesta era şi motivul pentru care refuzase de două ori postul de preşedinte al secţiei de oftalmologie din cadrul Universităţii Virginia. Lucrarea ei urma să fie publicată în curând în revista NEJM. Excursia şi în special seara aceea reprezentau pentru ea punctul culminant al multor lucruri.

— Mâine o să-ţi pară rău, o avertiză soţul ei.

Jack bea cu măsură, deşi îşi depăşise norma zilnică, reprezentată de un singur pahar. Nu participa pentru prima oară la un banchet rusesc, astfel încât ştia că lumea se ameţea din cauza nenumăratelor toasturi pe care fiecare se simţea dator să le rostească. Era o simplă problemă de civilizaţie. Ştia din proprie experienţă – una nu tocmai plăcută – că ruşii rezistau la băutură mai bine chiar decât irlandezii, însă marea majoritate a membrilor delegaţiei americane păreau să nu fi învăţat această lecţie, sau preferau poate să o ignore măcar în seara aceea. Consilierul clătină din cap. Mai mult ca sigur că a doua zi se vor căi. Chiar în clipa aceea se servi primul fel de mâncare şi paharele se umplură cu vin roşu.

— Of, Doamne, o să crape rochia pe mine.

— Va contribui la buna dispoziţie generală, remarcă el, atrăgându-şi o privire ucigătoare din partea consoartei.

— Eşti mult prea slabă, observă Golovko, dând glas unei alte convingeri tipic ruseşti.

— Ce vârstă au copiii voştri? interveni Elena Golovko.

Ea însăşi prea slabă pentru gustul conaţionalilor săi, Elena era profesor doctor, medic pediatru şi o persoană fermecătoare.

— Ăsta-i un obicei american, explică Jack, scoţându-şi portactul şi extrăgând câteva fotografii. Olivia… eu îi spun Sally. Acesta este Jack Junior, iar aceasta e mezina.

— Băiatul seamănă cu tata, însă fetele sunt copia fidelă a mamei lor.

Jack surâse.

— E mai bine că s-a întâmplat aşa.

Pentru acţionarul obişnuit, mecanismul de funcţionare a marilor societăţi comerciale rămâne un mister. Wall Street este o aglomerare de termeni improprii, începând cu strada însăşi, nu mai lată decât oricare alee dosnică dintr-un cartier rezidenţial american, cu trotuare prea înguste pentru circulaţia frenetică ce se desfăşoară acolo. Când una dintre cele mai importante firme, Merrill Lynch, primi ordin să cumpere acţiuni, oamenii de afaceri nu se grăbiră să verifice personal sau prin mijloace electronice dacă exista cineva dispus să vândă. În schimb, compania însăşi începu să achiziţioneze zilnic un anumit număr de acţiuni bănuite a trezi interesul cumpărătorilor. Cumpărarea masivă avu ca rezultate diminuarea volumului, astfel încât preţul de vânzare cunoscu o oarecare creştere. În acest mod, societăţile comerciale realizară sume mari de bani, prin ceea ce în termeni contabili se numea poziţia de mijloc, în jur de o optime de procent. Un punct însemna un dolar, deci o optime de procent însemna doisprezece cenţi şi jumătate. Deşi în aparenţă părea a fi un profit

modest, obţinut de pe urma unor acţiuni în valoare de mai multe sute de dolari, faptul că era repetat zilnic putea duce în final – dacă lucrurile mergeau bine – la un profit potenţial uriaş. Însă lucrurile nu mergeau întotdeauna bine şi firmele comerciale riscau să piardă sume imense pe o piaţă care se prăbuşea mai vertiginos decât se estimase. Existau mai multe vorbe celebre care avertizau lumea în acest sens. În Hong Kong, care avea o piaţă activă extinsă, se spunea că valoarea acţiunilor creştea cu viteza scării rulante şi scădea cu cea a liftului. Însă zicala cea mai des repetată în urechile agenţilor de bursă de la sediul central al firmei Merrill Lynch din Lower West Side suna astfel: „Nu porni niciodată de la ideea preconceputǎ că există câte un cumpărător pentru ceea ce doreşti să vinzi”. Evident, toţi porneau tocmai de la această presupunere, pentru că întotdeauna exista cineva interesat; cel puţin asta rezulta din experienţa îndelungată a companiei.

Totuşi, majoritatea tranzacţiilor nu se încheiau cu investitori individuali. La începutul anilor şaizeci începuseră să se impună pe piaţă, alături de bănci, companii de asigurare şi oficii de pensii, aşa-numitele „instituţii”. În realitate, ele reprezentau un instrument financiar deosebit de puternic, controlând sume uriaşe de bani ce întreceau orice închipuire. Acţiunile acestor instituţii puteau influenţa efectiv soarta titlurilor de proprietate individuale şi, pe termen scurt, chiar pe cea a pieţei. În multe cazuri, erau conduse de către un singur on.

Cel de-al treilea val de vânzări masive de acţiuni eliberate de Trezorerie veni ca o surpriză pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei din sediul general al Băncii Rezervelor Federale din Washington, care luaseră deja cunoştinţă cu interes de tranzacţiile din Hong Kong şi respectiv cu o anumită îngrijorare de cele din Tokio. Introducerea eurodolarului reglase oarecum lucrurile, însă piaţa aceea fusese deja închisă. Acum era vorba de bănci asiatice care stabileau cotele de nivel în Japonia, nu în America şi ai căror tehnicieni remarcaseră la rândul lor dumpingul, răspândind imediat vestea. Nenumăratele telefoane date de agenţii orientali erau centralizate într-o singură încăpere, de la ultimul etaj al unei clădiri de birouri. Cei de acolo, funcţionari superiori ai unor bănci renumite, aveau să declare că fuseseră convocaţi în toiul nopţii pentru a analiza o situaţie destul de serioasă, creată de cel de-al doilea val de vânzări şi că recomandau o detaşare ordonată, precaută, dar rapidă faţă de dolar.

Acţiunile Trezoreriei reprezentau instrumentul de plată a datoriilor guvernului american şi, în acelaşi timp, principalul mijloc de reglare a valorii monedei naţionale. Considerate vreme de cincizeci de ani drept cea mai sigură investiţie din lume, bonurile de tezaur ofereau cetăţenilor americani şi străini posibilitatea de a-şi plasa banii în cea

mai puternică economie din lume, apărată la rândul ei de un sistem militar fără cusur şi reglată de un sistem politic care consemna cu sfinţenie drepturile şi posibilităţile cetăţenilor într-o Constituţie admirată – chiar dacă nu şi înţeleasă – de toată lumea. Oricare ar fi fost lipsurile Americii – binecunoscute de investitorii străini – începând din anul 1945 Statele Unite reprezentau unicul loc din lume unde banii se aflau în siguranţă. America avea o vitalitate ce dădea forţă lucrurilor. Cu toate imperfecţiunile lor, americanii erau cei mai optimişti oameni din lume, care trăiau într-o ţară tânără, comparativ cu restul statelor, cu toate atributele ce decurgeau din aceasta. De aceea, persoanele care dispuneau de un capital, însă nu ştiau cum să-l protejeze, recurgeau de cele mai multe ori la soluţia cumpărării bonurilor de tezaur. Profitul nu era neapărat mare, însă era în bună parte compensat de sentimentul de siguranţă a plasamentului.

Acum situaţia se schimbase. Bancherii din lumea întreagă aflară cu surprindere de retragerea precipitată a Hong Kong-ului şi a Tokyo-ului, iar scuza transparentă nu reuşi să păcălească pe nimeni, mai ales după telefoanele date în scopul lămuririi misterului acelei mutări surprinzătoare. Apoi se răspândi vestea că alte bănci japoneze se alăturaseră acelora care îşi retrăseseră titlurile de valoare. Cel de-al treilea val de vânzări totaliză aproape şase sute de miliarde de dolari, majoritatea sub forma unor obligaţiuni pe termen scurt, folosite de actuala administraţie americană pentru acoperirea deficitului de cheltuieli.

Dolarul se afla deja într-o cădere care nu putea fi decât agravată de cel de-al treilea val de vânzări, la un interval de numai nouăzeci de minute. Oamenii de afaceri din Europa, gonind grăbiţi în maşinile lor spre casă, fură surprinşi de apelul insistent al telefoanelor celulare care le reclamau prezenţa înapoi la locurile de muncă. Se petrecuse ceva neobişnuit. Analiştii se întrebau dacă exista vreo legătură cu scandalul iminent în care era implicat un înalt om politic din cadrul guvernului american. Europenii erau întotdeauna intrigaţi de obsesia americanilor cu privire la fanteziile sexuale ale politicienilor. Era o reacţie prostească, puritană şi iraţională, însă caracteristică scenei politice americane şi relevantă pentru modul în care se ocupau de securitatea statului. Valoarea bonurilor de tezaur pe termen de trei luni scăzuse deja la 19/32 dintr-un punct – nu era un lucru neobişnuit ca valoarea obligaţiunilor să fie exprimată în astfel de fracţii – ceea ce ducea la devalorizarea dolarului comparativ cu lira sterlină, marca germană şi yenul japonez.

Ce dracu’ se întâmplă? se întrebau la unison membrii Consiliului de Administraţie al Rezervelor Federale. Erau grupaţi cu toţii în jurul unui singur ecran de calculator, urmărind cu stupoare valorile afişate. Nimeni nu-şi putea explica motivul acestui haos. Desigur, scandalul

iscat în jurul vicepreşedintelui Kealty ar fi putut fi o explicaţie, dar acesta era doar vicepreşedintele Statelor Unite. În ultimul timp Bursa cunoscuse o anumită fluctuaţie, datorită confuziei create de implicaţiile reformei economice. Dar ce sinergie malefică era aceasta? Fiecare, în sinea sa, era conştient că exista posibilitatea să nu afle niciodată ce se petrecuse. Uneori nu exista o explicaţie logică. Lucrurile se petreceau haotic, asemenea unor animale intrate în panică şi care o iau la goană fără un motiv aparent. Când dolarul scăzu cu o sută de puncte – reprezentând unu la sută din valoare – se retraseră cu toţii în intimitatea camerei de consiliu şi se aşezară la sfat. Discuţia care urmă fu scurtă şi decisivă. Dolarul era boicotat. Această situaţie trebuia să ia sfârşit în locul creşterii cu o jumătate de punct a taxei de scont pe care intenţionau să o anunţe la sfârşitul zilei de muncă, se hotărâră asupra unei măriri cu un punct întreg. Câţiva propuseră chiar mai mult, însă acceptară în final compromisul. Anunţul urma să fie făcut imediat. Şeful oficiului de presă al Comisiei pentru Rezerve Federale întocmi un comunicat ce urma să fie citit de către preşedinte în faţa camerelor de luat vederi şi transmis ulterior prin toate mijloacele de comunicaţii prin cablu.

Când agenţii de schimb se întoarseră la birou, după ora prânzului, constatară că ceea ce se anunţase a fi o zi obişnuită de vineri se transformase în cu totul altceva. Fiecare birou dispunea de un compartiment informativ care prezenta stenogramele principalelor ştiri naţionale şi internaţionale, deoarece acestea influenţau în mare măsură piaţa. Vestea că la Comisia Federală pentru Rezerve se ridicase taxa de scont cu un punct produse consternare în majoritatea Camerelor de Comerţ, manifestată prin câteva secunde de tăcere, punctate de exclamaţii de nemulţumire. Oamenii de afaceri aşezaţi în faţa terminalelor de calculator constatară o reacţie instantanee din partea pieţei. Creşterea taxei de scont era un semn inconfundabil al prăbuşirii acţiunilor, asemenea norilor negri ce prevestesc ploaia. Furtuna care se profila la orizont nu avea să fie prea blândă.

Companiile mari, ca Merrill Lynch, Lehman Brothers sau Prudential-Beach, dispuneau de un grad înalt de automatizare şi de o structură organizatorică pe măsură. Majoritatea erau dotate cu mai multe pupitre de calculator, înghesuite într-o singură încăpere spaţioasă. Dimensiunile camerei erau dictate în mod invariabil de configuraţia clădirii, iar aglomerarea de funcţionari din interior amintea izbitor de marile corporaţii japoneze, cu deosebirea că în incinta companiilor americane fumatul era interzis. Foarte puţini dintre bărbaţi erau îmbrăcaţi cu sacouri, în timp ce majoritatea femeilor purtau pantofi uşori de sport.

Absolut toţi erau înzestraţi cu o inteligenţă ieşită din comun, însă vizitatorul obişnuit ar fi fost surprins să descopere mediul educaţional

din care proveneau. Locul vechilor funcţionari, absolvenţi ai facultăţilor de comerţ din cadrul universităţilor Harvard sau Wharton, fusese luat de noua generaţie de „oameni de ştiinţă”, în mare parte deţinători ai unor grade ştiinţifice în matematică şi fizică, secundaţi de o mână de specialişti în alte domenii. Această alegere se datora faptului că marile companii comerciale îşi desfăşurau activitatea cu ajutorul computerelor care, la rândul lor, foloseau modele matematice complexe atât pentru analiza orientărilor pieţei, cât şi pentru anticiparea acestora. Aceste modele fuseseră elaborate pe baza unor lucrări de cercetare exhaustive asupra economiei americane de la începuturile ei. Echipe întregi de istorici şi matematicieni punctaseră fiecare mişcare a pieţei; dosarele întocmite fuseseră apoi analizate, comparate cu o serie de factori externi identificabili şi exprimate sub formă matematică, rezultând într-un set de modele exacte şi extrem de complicate, care arătau cum funcţionase, cum funcţiona şi cum va funcţiona mecanismul pieţei. Totuşi, aceste date se bazau pe principiul preferat al proprietarilor de cazinouri – în realitate, unul fals – potrivit căruia zarurile aveau memorie.

Toată lumea şi mai ales matematicienii susţineau că trebuia să fii un geniu pentru a înţelege mecanismul de funcţionare. De cele mai multe ori, funcţionarii mai în vârstă se abţineau să se amestece. Oamenii care studiaseră în facultăţile de comerţ sau îşi începuseră cariera ca simpli funcţionari, urcând apoi cu trudă, prin puteri proprii, treptele ierarhice, se dădură (fără prea mare regret) deoparte, făcând loc noii generaţii. Durata medie de viaţă a unui operator de calculator era în jur de opt ani. Ritmul de lucru era ucigător, iar pentru a supravieţui nu era suficient să fii doar tânăr şi sclipitor, ci şi tânăr şi prost. Cei vârstnici, care îşi croiseră cu greu drum în viaţă, cedară locul în faţa computerelor tineretului, mai ales că, în ceea ce-i privea, aveau cunoştinţe superficiale despre modul de funcţionare a echipamentelor şi îşi asumară rolul de supraveghetori, urmărind tendinţele pieţei, elaborând politica de lucru a corporaţiei şi îndrumându-i în general pe cei din noua generaţie, asemeni unor unchi binevoitori. Tinerii, la rândul lor, considerau personalul de control drept o adunătură de babalâci la care puteau apela în caz de nevoie.

În consecinţă, nimeni nu era răspunzător de nimic, poate doar cu excepţia modelelor de calculator, însă toată lumea folosea acelaşi model. Modelele prezentau anumite particularităţi, deoarece consultanţii care le creaseră fuseseră instruiţi de fiecare companie comercială în parte să producă ceva special. De aici rezulta o mare prosperitate financiară a consultanţilor care, cu toate că făceau acelaşi lucru pentru, fiecare client, pretindeau plăţi diferite pentru ceea ce pretindeau a fi un produs unic.

Exprimat în termeni militari, rezultatul consta într-o doctrină operaţională inflexibilă, comună întregii industrii. Mai mult, era o filosofie operaţională cunoscută şi înţeleasă doar în parte.

Grupul Columbus, una din cele mai mari corporaţii de fonduri mutuale, dispunea de propriile sale modele de calculator. Controlând sume uriaşe de bani, cele trei filiale ale sale, Nina, Pinta şi Santa Monica, erau capabile să cumpere la un preţ de nimic pachete considerabile de dividende, iar prin aceste tranzacţii să afecteze preţul titlurilor individuale. La rândul său, forţa economică uriaşă se afla în mâinile a trei persoane, subordonate unui al patrulea bărbat care lua toate deciziile de importanţă capitală. Ceilalţi specialişti financiari din cadrul firmei erau remuneraţi, promovaţi şi recompensaţi în funcţie de abilitatea lor de a face recomandări superiorilor, neavând în fond nici o putere reală. Cuvântul şefului era lege şi toată lumea se supunea fără să crâcnească. În mod invariabil, şeful dispunea în cadrul grupului de o mică avere personală. Fiecare dolar al său valora cât dolarul celui mai mărunt investitor, iar aceştia se numărau cu miile. Se supunea aceloraşi riscuri, culegea aceleaşi beneficii şi, uneori, suporta aceleaşi pierderi ca şi dolarii celorlalţi. În realitate, aceasta era singura garanţie oferită de întregul sistem comercial.

În afacerile de bursă cel mai mare păcat era acela de a-ţi aşeza interesele personale deasupra celor ale investitorilor tăi. Simplul fapt de a te considera egalul lor reprezenta garanţia apartenenţei la acelaşi joc, astfel încât cetăţeanul de rând, care nu avea nici cea mai vagă idee despre cum funcţiona mecanismul pieţei, se simţea în siguranţă pentru că grangurii aveau grijă de mersul lucrurilor. Situaţia era întrucâtva asemănătoare celei din Vestul Sălbatic, la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, când proprietarii cirezilor de vite cu efectiv mic le încredinţau marilor fermieri pentru a le mâna spre staţiile de încărcare.

Columbus făcu prima mişcare la ora 1:50 p.m. După ce îi convocă toţi şefii de compartimente, adjunctul lui Raizo Yamata supuse pe scurt discuţiei situaţia precară a dolarului. Cei prezenţi îşi plecară fruntea în semn de aprobare. Situaţia era serioasă. Pinta, filiala cu un indice mediu de risc a companiei, deţinea un număr frumuşel de bonuri de tezaur, care reprezentau întotdeauna o investiţie sigură, în aşteptarea unor vremuri mai bune. Valoarea acestor bonuri era în scădere. Adjunctul lui Yamata îi informă despre hotărârea de a transforma totul în mărci germane, una dintre cele mai stabile devize din Europa. Directorul filialei Pinta dădu din cap, apoi ridică receptorul şi, cu numai câteva dispoziţii scurte, încheie prima mare tranzacţie făcută de un om de afaceri japonez pe pământ american.

— Nu-mi place cum decurge consfătuirea din după-amiaza aceasta,

zise vicepreşedintele. Vă rog să vă concentraţi.

Cei din jur dădură din nou din cap. Norii de furtună se apropiau din ce în ce mai mult şi turma dădea semne de agitaţie o dată cu primele fulgere răzleţe.

— Care bancă poate fi afectată cel mai mult de scăderea dolarului?

Cu toate că ştia dinainte răspunsul, vicepreşedintele se uită nerăbdător în jur.

— Citibank, replică directorul filialei Nina, însărcinat cu administrarea fondurilor bluechip[5]. Deţinem o parte importantă din acţiunile lor.

— Începeţi să le vindeţi, ordonă scurt vicepreşedintele. Nu-mi place să văd băncile atât de expuse.

— Toate?

Directorul era contrariat. Extrasele de cont trimestriale eliberate de această bancă erau dintre cele mai promiţătoare.

— Toate, decretă vicepreşedintele cu o mină serioasă.

— Dar…

— Toate! repetă vicepreşedintele răspicat. Imediat.

Funcţionarii de la Banca Comercială, însărcinaţi cu notarea fiecărei tranzacţii, observară imediat intensificarea activităţii comerciale. Datoria lor era aceea de a confrunta la sfârşitul zilei toate datele, de a nota cine ce cumpărase şi de la cine şi de a vira sau a scoate bani din conturile corespunzătoare, asemenea unor maşini de contabilizat dividendele de pe întreaga piaţă. Ecranele arătau un ritm crescut de activitate, însă computerele continuau să deruleze programul 2.4.0 Electra-Clerk al lui Chuck Searls, secondate de cadrele principale ale lui Stratus. Fiecare calculator era prevăzut cu trei ieşiri. Una din linii era conectată la ecranele monitoarelor. A doua, la benzile secundare. În sfârşit, a treia era racordată la o imprimantă – ultima, dar şi cea mai incomodă modalitate de păstrare a datelor. Structura interfeţelor necesita ca fiecare set de date să provină de la un alt panou din interiorul computerelor, dar, din moment ce era vorba de aceleaşi informaţii, nimeni nu acorda prea mare atenţie înregistrărilor permanente. În definitiv, existau în total şase computere, amplasate în două locuri diferite. Sistemul era cât se poate de sigur.

Lucrurile ar fi putut fi făcute şi în alt mod. Fiecare dispoziţie de vânzare-cumpărare ar fi putut fi expediată imediat, dar procedeul acesta era greoi – numai volumul de muncă administrativă ar fi solicitat capacităţile disponibile din întreaga industrie. Menirea Băncii Comerciale era aceea de a instaura ordinea în haosul creat. La sfârşitul fiecărei zile de lucru tranzacţiile erau grupate ierarhic, în

5 Bluechip – acţiuni care constituie o investiţie relativ sigură (n. tr.).

funcţie de societatea comercială, natura valorilor şi client, pentru a limita cât mai mult numărul cecurilor emise de fiecare companie în parte – deşi transferul de fonduri se efectua prin mijloace electronice, principiul se dovedea viabil. În acest fel, firmele aveau posibilitatea de a reduce în mod considerabil cheltuielile administrative, dispunând în acelaşi timp de mai multe modalităţi de urmărire şi evaluare a activităţii pe care o desfăşurau, în vederea reviziilor contabile interne şi a modelării matematice a pieţei ca întreg. Deşi procedeul era în aparenţă extrem de complicat, folosirea computerelor îl simplifica mult, aducându-l la condiţia unei operaţiuni de rutină, însă mult mai eficientă decât înscrisurile dintr-un bilet de bancă.

— Oho, cineva intenţionează să scoată Citibank din competiţie! exclamă operatorul de sistem.

Bursa de valori new-yorkeză ocupa trei săli, cea mai spaţioasă dintre ele adăpostind iniţial un garaj. O a patra sală era în curs de amenajare, ceea ce făcură gurile rele locale să remarce că, de fiecare date când Bursa îşi extindea sediul, se întâmplă ceva neplăcut. Una dintre cele mai raţionale şi încăpăţânate din lume, această comunitate de profesionişti avea propriile sale superstiţii. Bursa era de fapt o aglomerare de firme individuale, fiecare specializată într-o anumită ramură şi răspunzând de un număr redus de mărfuri, grupate în funcţie de tip. De exemplu, una din firme se putea ocupa de opt până la cincisprezece produse farmaceutice. Alta, de acelaşi număr de acţiuni de bancă. Funcţia reală a Bursei new-yorkeze era aceea de a furniza lichidităţi şi puncte de referinţă. Oamenii puteau cumpăra sau vinde acţiuni de oriunde, începând cu biroul unui avocat şi terminând cu oricare country-club. Grosul tranzacţiilor se petrecea în oraşul New York pentru că... acolo se petrecea şi cu asta basta. Bursa new-yorkeză era cea mai veche. Urmau Bursa Americană şi, imediat după aceasta, cea mai nouă dintre ele, National Association of Securities Dealers Automatic Quatation, al cărei nume ciudat era compensat de un acronim elegant – NASDAQ. Din punct de vedere al organizării, Bursa din New York era cea mai tradiţională şi erau mulţi aceia care împărtăşeau convingerea că fusese silită în adevăratul sens al cuvântului să capituleze în fata mijloacelor automatizate. Funcţionarii – în majoritate specialişti trufaşi şi anoşti, care se considerau superiori celorlalte Burse – îşi petreceau ziua în cabinele lor, urmărind valorile afişate pe ecran, cumpărând şi vânzând şi, asemenea funcţionarilor de la companiile comerciale, câştigându-şi existenţa de pe urma poziţiilor „medii” sau „fragmentate” pe care le anticipau. Dacă Bursa şi investitorii reprezentau turma, atunci aceşti funcţionari erau adevăraţii cow-boy, însărcinaţi să urmărească desfăşurarea lucrurilor, să fixeze cotele de referinţă la toate preţurile, să păstreze ordinea şi

disciplina în cadrul turmei. În schimbul acestora, cei mai buni dintre ei se bucurau de un trai îndestulat, care compensa neajunsurile unui mediu de lucru în cel mai bun caz haotic şi neplăcut, iar în cel mai rău, înfricoşător de apropiat de senzaţia pe care ar fi lăsat-o o cireadă intrată în panică.

Primele ecouri ale acelei goane nebune se făceau deja auzite. De îndată ce aflară de vânzarea bonurilor de tezaur, funcţionarii schimbară câteva priviri agitate, clătinând din cap neliniştiţi. Apoi aflară că Rezervele Federale reacţionaseră cu promptitudine. Cuvintele aspre rostite de preşedintele Comisiei nu-i puteau ascunde stânjeneala şi, oricum, aveau prea puţină importanţă. Majoritatea oamenilor nu reţinură din tot discursul decât anunţul privind modificarea taxei de scont. Aceasta era într-adevăr o noutate. Restul era umplutură, iar investitorii trecură cu uşurinţă peste ea, preferind să se bazeze pe propria lor analiză a fenomenelor.

Începură să curgă ordinele de lichidare. Agentul specializat în acţiuni bancare fu consternat de telefonul primit din partea Grupului Columbus, dar asta nu avea nici o importanţă. Anunţă că are „cinci sute Citi la trei”, în traducere cinci sute de mii de acţiuni ale Băncii Naţionale din New York la preţul de optzeci şi trei de dolari, cu două puncte sub valoarea anunţată. Era un preţ bun, incitant, însă cumpărătorii statură puţin pe gânduri înainte de a se repezi să le cumpere.

Tendinţele pieţei erau urmărite şi pe computer, pentru că agenţii se temeau să nu le scape vreun amănunt. În definitiv, se putea întâmplă să fie chemaţi la telefon sau să fie ocupaţi cu altceva; de aceea, marile companii erau conduse efectiv de computere sau, mai exact, de programele incluse în ele. Acestea, la rândul lor, fuseseră întocmite de oamenii care stabileau un anumit număr de criterii de monitorizare. Desigur, computerele nu înţelegeau cu nimic mai bine modul de funcţionare a pieţei decât cei care le programaseră, dar cel puţin aveau instrucţiuni privind felul în care trebuiau să o facă. Dacă apărea situaţia A, trebuia procedat conform strategiei B. Noua generaţie de programe, denumite generic „sisteme experte” (un termen mai atrăgător decât acela de „inteligenţă artificială”), datorită gradului lor înalt de sofisticare, erau completate zilnic cu date referitoare la situaţia cotelor de referinţă, iar pe baza acestora extrapolau în mod electronic situaţia unui întreg segment al pieţei. Rapoartele trimestriale, tendinţele de dezvoltare a ramurilor industriale, schimburile survenite la nivel de conducere, toate acestea primeau câte o valoare numerică, fiind ulterior încorporate în bazele de date dinamice. Acestea erau apoi examinate de sistemele specializate care luau măsurile necesare, fără vreun amestec din partea factorului uman.

În cazul respectiv, prăbuşirea instantanee şi masivă a valorii acţiunilor emise de Citibank avertiza computerele să declanşeze acţiunea imediată de vânzare a celorlalte titluri. Memoria calculatoarelor păstra amintirea vremurilor grele prin care trecuse nu demult Chemical Bank, culminând în decursul ultimei săptămâni cu o scădere suplimentară de câteva puncte. Celelalte trei bănci care foloseau acelaşi program emiseră de îndată ordinul de vânzare, ceea ce avu ca rezultat prăbuşirea cu încă un punct şi jumătate a acţiunilor respective. Situaţia creată în jurul acestei instituţii, coroborată cu prăbuşirea lui Citibank, atrase imediat atenţia altor „sisteme experte" cu structură operaţională asemănătoare, dar cu cote de referinţă diferite. Această reacţie în lanţ garanta un efect devastator asupra întregii industrii. Următoarea bancă ce porni pe calea declinului fu Manufacturers Hanover, declanşând reacţia imediată a programelor de calculator în direcţia stabilirii strategiei defensive optime pentru alte ramuri industriale cheie.

Cu banii obţinuţi din vânzarea bonurilor de tezaur, Grupul Columbus începu să cumpere aur, atât sub formă de acţiuni, cât şi de contracte în perspectivă, lansând o nouă orientare, care înlocuia devizele cu metalele preţioase. Vestea acestei schimbări neaşteptate se propagă cu viteza fulgerului, fiind consemnată atât prin mijloace electronice, cât şi umane. În ambele cazuri, rezultatul nu putea fi decât unul: vânzarea precipitată a acţiunilor guvernamentale, plus saltul brusc al taxei de scont, combinată cu prăbuşirea valorii dolarului, la care se adăuga cea a acţiunilor bancare şi saltul valorii metalelor preţioase preconizau o rată a inflaţiei ieşită din comun. Inflaţia era întotdeauna periculoasă pentru piaţa dividendelor. Nu aveai nevoie de o inteligenţă artificială ca să-ţi dai seama de asta. Deocamdată nu intraseră în panică nici computerele, nici agenţii de schimb, dar toată lumea aştepta cu atenţia încordată evoluţia situaţiei, aşa cum reieşea ea din valorile afişate pe ecrane şi fiecare se străduia să fie cu un pas înaintea evenimentelor, pentru a proteja mai bine interesele investitorilor şi pe ale sale personale.

Bursa acţiunilor era deja serios zdruncinată. Aruncarea pe piaţă, la momentul potrivit, a jumătate de miliard de dolari duse la eliberarea a încă zece miliarde. Managerii eurodolarului, convocaţi imediat la birourile lor, nu erau în stare să ia decizii rezonabile. Agravarea situaţiei comerţului internaţional le lungise incredibil de mult zilele şi nopţile. Ajunşi la birou, fiecare îi întreba pe ceilalţi ce dracu' se petrecea, pentru a afla că o mulţime de bonuri de tezaur fuseseră vândute la un preţ foarte scăzut, iar procesul nu se încheiase încă; mai mult, era accelerat de o instituţie americană foarte puternică şi foarte abilă. Dar de ce? Doreau să ştie cu toţii. Asta îi determină să se aplece din nou asupra ecranelor de afişaj, în încercarea de a se pune

la curent cu informaţiile transmise din America. Aceşti oameni de afaceri, care priveau în jur cu ochii mijiţi, clătinând din cap neputincioşi, pentru că nu dispuneau de suficient timp pentru a parcurge volumul uriaş de informaţii, apelară la propriile lor sisteme specializate pentru a face analizele necesare. Motivele acestor mişcări neaşteptate erau pur şi simplu prea absconse pentru a fi adevărate.

De fapt, nu avea prea mare importanţă de ce. Erau reale, fără îndoială. Comisia Federală pentru Rezerve tocmai anunţase creşterea taxei de scont cu un punct întreg, iar acest lucru nu putea fi întâmplător. În absenţa instrucţiunilor din partea guvernelor şi băncilor lor centrale, se hotărâră pe moment să suspende cumpărarea bonurilor de tezaur americane. De asemenea, începură imediat să-şi examineze dividendele, pentru că acţiunile păreau să piardă din valoare şi încă foarte rapid.

— ... între popoarele american şi cel rus.

Preşedintele Gruşavoi îşi încheie toastul, gazda răspunzând oaspetelui său, preşedintele Durling, aşa cum prevedea protocolul pentru asemenea manifestări. Toată lumea ridică paharul. Ryan sorbi puţină votcă. Chiar dacă paharele erau mici, erai în pericol de a te ameţi, pentru că ospătarii nu pierdeau nici o ocazie de a le umple din nou, iar toasturile erau abia la început. Nu participase niciodată la o ceremonie atât de... dezlănţuită. Era prezentă toată comunitatea diplomatică sau, cel puţin, ambasadorii tuturor statelor importante. În special ambasadorul Japoniei părea extrem de jovial, trecând de la masă la masă pentru frânturi de conversaţie.

Urmă toastul Secretarului de Stat Brett Hanson, care ridică paharul şi se lansă într-o alocuţiune în cinstea clarvăzătorului Minister de Externe al Rusiei, precum şi a relaţiilor de bună cooperare nu numai cu Statele Unite, ci şi cu toate ţările din Europa. Jack îşi verifică ceasul. Arăta 10:03, ora locală. Dăduse deja pe gât trei pahare şi jumătate, dar era mândru să constate că ceilalţi erau şi mai ameţiţi. Cathy chicotea lângă el, incapabilă să se stăpânească. Asta nu se mai întâmplase de ani de zile şi se bucura că o va putea tachina încă multă vreme de acum înainte.

— Jack, nu-ţi place votca noastră? auzi el vocea lui Golovko.

Băuse destul de mult, dar părea obişnuit cu alcoolul.

— N-aş vrea să mă dau în spectacol.

— Nici n-ai fi în stare, prietene.

— Spui asta pentru că nu eşti căsătorit cu el, interveni Cathy, clipind ştrengăreşte din ochi.

— Ia stai puţin! exclamă unul din agenţii de bursă, instalat în faţa computerului său din New York.

Firma la care lucra se ocupa de gestionarea mai multor fonduri de pensii, reprezentând asigurarea a peste un milion de angajaţi sindicalizaţi. Se întorsese de puţin timp de la bistroul favorit, unde lua în mod regulat prânzul şi se apucase de vânzarea bonurilor de tezaur la un preţ de nimic, însă deocamdată nu se ivise nici un cumpărător. De ce? Primise o ofertă timidă din partea unei bănci franceze, probabil o încercare de a stăvili presiunea inflaţiei asupra francului. Asta însemna doar un miliard, licitat la 17/32 din valoarea iniţială, ceea ce era egal cu un jaf la drumul mare. Dar Columbus acceptase francii, transformându-i imediat în mărci germane şi încercând la rândul său să se protejeze împotriva inflaţiei. Funcţionarul simţi cum sandvişul cu şuncă, nedigerat încă, i se întăreşte în stomac.

— Cineva are de gând să boicoteze dolarul? i se adresă el funcţionarului de la pupitrul vecin.

— Aşa se pare.

În mai puţin de o oră, ofertele pentru dolar scăzuseră la limita inferioară admisă.

— Cine?

— Oricine ar fi, sunt sigur că Citibank a luat-o pe cocoaşă. Se clatină şi Chemical.

— Să fie vorba de o rectificare?

— Ce rectificare? Pentru ce?

— Şi ce să fac? Să cumpăr? Să vând? Să le dosesc?

Trebuia să ia o decizie. Avea obligaţia să protejeze economiile de o viaţă ale unor oameni, dar piaţa reacţiona într-un mod care depăşea puterile lui de înţelegere. Eşafodajul ameninţa să se prăbuşească, iar el nu ştia din ce cauză. Pentru a-şi face meseria cum trebuia, era obligat să afle.

— Shoho continuă să se îndrepte spre vest ca să ne vină în întâmpinare, îl anunţă şeful operaţiunilor pe amiralul Sato. În curând ar trebui să-i avem pe radar.

— Hai. Mulţumesc, Issa, replică Sato, simţind cum i se risipeşte buna dispoziţie.

Americanii câştigaseră jocul, ceea ce era de aşteptat. Nu îl surprindea nici faptul că membrii echipajului său erau abătuţi. După atâtea antrenamente şi exerciţii fuseseră anihilaţi administrativ, iar resentimentul pe care-l încercau, chiar dacă era condamnabil sub aspect profesional, era absolut omenesc. Americanii le-o făcuseră din nou, îşi spuneau ei. Asta îi convenea comandantului flotei. Moralul oamenilor făcea parte din considerentele fundamentale ale operaţiunii care, lucru ignorat de echipaj, de-abia începuse.

Evenimentul care demarase prin vânzarea bonurilor de tezaur

afectase în scurt timp toate emisiunile bancare destinate publicului, astfel încât preşedintele Citibank se văzu pus în situaţia de a convoca o conferinţă de presă în care îşi exprimă protestul faţă de prăbuşirea acţiunilor instituţiei pe care o conducea, subliniind starea financiară înfloritoare şi ultimul bilanţ încurajator al uneia dintre cele mai mari bănci din ţară. Nu-l ascultă nimeni. Ar fi fost mai inspirat dacă ar fi dat câteva telefoane unor oameni bine aleşi, însă nu putea fi sigur de rezultatul pozitiv al acestui demers.

Singurul bancher care ar fi putut opri lucrurile se afla la unul din cluburile situate în inima oraşului, unde ţinea un discurs, întrerupt pe neaşteptate de sunetul insistent al beeperului. Bărbatul se numea Walter Hildebrand şi era preşedintele filialei din New York a Comisiei Federale pentru Rezerve, al doilea ca importanţă după cel ce conducea sediul general din Washington. Descendent al unei familii foarte înstărite, îşi începuse cariera financiară de la zero (cu toate că locuia într-o locuinţă confortabilă cu douăsprezece camere), urcând treaptă cu treaptă scara ierarhică. Hildebrand considera actuala slujbă ca pe o ocazie deosebită de a-şi pune priceperea în slujba populaţiei. Înzestrat cu o minte analitică pătrunzătoare, era autorul unui volum despre crahul din 19 octombrie 1987, în care sublinia în mod deosebit aportul predecesorului său, Gerry Lornigan, la salvarea pieţei. După ce îşi încheie discursul despre implicaţiile reformei comerciale, îşi consultă beeperul şi constată cu surprindere că era căutat de la birou. Dat fiind că acesta se afla la numai câteva cvartale distanţă, se hotărî să renunţe la telefon, preferind să meargă personal acolo.

Hildebrand ieşi singur din clădire. Era o zi senină şi rece, tocmai bună pentru o plimbare după un prânz copios. Refuzase să-şi angajeze o gardă de corp, aşa cum făcuseră mulţi dintre predecesorii săi, însă purta asupra lui în permanenţă un pistol, pe care-l folosea în caz de forţă majoră.

Străzile Manhattanului sunt înguste şi aglomerate, populate mai ales de camionete şi taxiuri vopsite în galben, care gonesc nebuneşte, asemenea unor maşini de curse. Trotuarele sunt la fel de înguste şi ticsite de pietoni. Trecătorul e nevoit să urmeze un traseu sinuos, un adevărat slalom printre semenii săi grăbiţi. Porţiunea cea mai liberă este de regulă cea de lângă bordură. Hildebrand porni spre birou, cât putu de repede în condiţiile date. Nu sesiză prezenţa unui bărbat bine îmbrăcat, cu o figură comună, care îl urmă îndeaproape. Era o simplă chestiune de timp, iar condiţiile de trafic din zonă permiteau alegerea momentului prielnic. Acest lucru îl făcu pe bărbatul cu păr castaniu să răsufle uşurat, pentru că nu dorea să onoreze contractul pe care-l încheiase apelând la pistol. Detesta zgomotul. Zgomotele atrăgeau priviri indiscrete care i-ar fi putut memora figura şi, cu toate că peste două ore urma să se îmbarce pe un avion cu destinaţia Europa, nu

strica să-şi ia toate măsurile de prevedere.

Astfel, continuă să înainteze, întorcând capul spre dreapta şi spre stânga, în aşteptarea momentului propice.

Se apropiau de intersecţia dintre Rector şi Trinity Street. Lumina semaforului se schimbă în verde, permiţând şirului de automobile, lung de vreo şaptezeci de metri, să avanseze cu tot atâta. Semaforul clipi din nou, dând startul maşinilor de pe partea cealaltă. Printre ele era un număr destul de mare de taxiuri care alergau bezmetic, pentru că taximetriştii adorau să treacă de pe o bandă pe alta. Un taxi ţâşni înainte, iar apoi vină scurt pe dreapta. Era o situaţie perfectă. Bărbatul brunet grăbi pasul până ce ajunse chiar în spatele lui Hildebrand şi-i dădu un brânci. Preşedintele filialei new-yorkeze a Comisiei Federale pentru Rezerve se împiedică de bordură şi căzu pe carosabil. Şoferul taxiului îl zări şi trase brusc de volan, dar nu suficient de repede. Din acest punct de vedere, bărbatul în pardesiu de păr de cămilă se dovedi norocos. Taxiul opri rapid, atâta cât îi permiteau frânele abia schimbate, reducând viteza de impact sub douăzeci de mile pe oră, destul de mare pentru a-l catapulta pe Walter Hildebrand la vreo zece metri, drept într-un stâlp de oţel care-i frânse şira spinării. Un ofiţer de poliţie aflat pe trotuarul de vizavi se apropie în fugă şi chemă prin radio o ambulanţă.

Bărbatul brunet se amestecă printre trecători, îndreptându-se cu paşi liniştiţi spre cea mai apropiată staţie de metrou. Nu ştia dacă bărbatul murise sau nu. I se spusese să nu era necesar să-l ucidă, ceea ce la vremea respectivă i se păruse foarte ciudat. Hildebrand era primul bancher pe care nu trebuise să-l omoare.

Poliţistul aplecat asupra victimei auzi sunetul beeperului. Va suna la numărul afişat imediat după sosirea ambulanţei. Deocamdată, principala lui grijă era să asculte protestele taximetristului care se declara nevinovat.

Sistemele experte ştiau că, atunci când valoarea emisiunilor bancare scădea rapid, se clătina şi încrederea populaţiei în instituţiile bancare, iar oamenii se gândeau să-şi retragă depunerile din băncile ce păreau a fi nesigure. La rândul lor, pentru rambursarea banilor împrumutaţi, amănunt mult mai important din punctul de vedere al sistemelor experte, acestea erau capabile să sesizeze tendinţele de orientare a pieţei cu o clipă înaintea oricui şi să-şi lichideze proprietăţile financiare pentru a putea face faţă cererilor de rambursare venite din partea depunătorilor. Pe piaţa dividendelor, existau nişte investitori deosebit de precauţi, preferind acţiunile sigure, gen bluechip şi alte obligaţiuni bancare, astfel încât următorul pas prevăzut de computere trebuia să fie o scădere drastică a altor emisiuni importante, mai ales a celor treizeci de obligaţiuni de

referinţă care formau coeficientul industrial mediu Dow Jones. Ca întotdeauna, primul imperativ era acela de a sesiza orientarea şi de a face prima mişcare, salvând fondurile pe care trebuiau să le protejeze marile instituţii. Desigur, dat fiind că toate instituţiile foloseau aproximativ aceleaşi sisteme experte, ele acţionau practic simultan. Apariţia primului semn de primejdie îi determina pe toţi participanţii la joc să se mişte în acelaşi timp, năvălind într-o singură direcţie.

Agenţii de schimb simţeau apropierea dezastrului. Lucrând mai ales pe baza unor ordine de comercializare computerizate, aceştia învăţaseră din experienţă să anticipeze următorul pas făcut de calculator. Se-apropie, murmurau zeci de voci. Previzibilitatea însăşi a evenimentului ce avea să urmeze ar fi trebuit să fie un indicator sigur pentru aceşti cow-boy, care însă nu izbuteau să se lase înghiţiţi de ea. Dacă acest lucru avea să se întâmple, atunci se puteau considera răspunzători de eşec, pentru că o scădere bruscă a acţiunilor însemna zdruncinarea eşafodajului fragil pe care se ridicaseră firmele la care lucrau.

Şeful Bursei new-yorkeze stătea în balcon, privind în jos şi întrebându-se cu năduf unde putea întârzia atât de mult Walt Hildebrand. Era singura lor salvare. Toată lumea îl asculta fără să comenteze. Ridică telefonul celular şi formă din nou numărul biroului lui Walt, dar secretara îl informă că domnul Hildebrand nu revenise încă de la club. Da, desigur, îl contactase prin beeper.

Evenimentele se precipitau chiar sub privirile lui îngrozite. La parter, lumea începuse să se agite, iar murmurul vocilor atingea clipă de clipă cote asurzitoare. Era un semn rău când oamenii începeau să ţipe. Valorile afişate pe panoul electronic erau şi ele cât se poate de grăitoare. Acţiunile bluechip, toate prezentate sub forma unor acronime de trei litere, pe care le cunoştea tot atât de bine ca şi numele copiilor lui, reprezentau mai mult de o treime din notări, cu o tendinţă evidentă de scădere. În numai douăzeci de minute acţiunile Dow scăzură cu un punct întreg, ceea ce, oricât ar fi fost de îngrozitor şi brusc, venea totuşi ca o uşurare. Automat, computerele de la Bursa new-yorkeză încetară să primească ordinele de vânzare date de calculator. Cele cincizeci de puncte purtau numele de „limitatoare de viteză”. Această valoare limită, introdusă după falimentul din 1987, avea menirea de a încetini ritmul la o viteză acceptabilă din punctul de vedere al factorului uman. Singurul amănunt scăpat din vedere era acela că oamenii puteau primi instrucţiuni de la calculatoare – nu se mai obosea nimeni să le numească „instrucţiuni – şi le puteau transmite mai departe prin telefon, fax sau poştă electronică, astfel încât singurul efect al „limitatorului de viteză” era acela de a adăuga încă treizeci de secunde chinuitoare procedurilor de tranzacţie. După

o pauză de un minut ritmul tranzacţiilor îşi reluă cursul nebunesc, indicând o traiectorie descendentă îngrijorătoare.

Între timp, panica se răspândi în rândurile întregii comunităţi economice, concretizându-se printr-o atmosferă tensionată şi murmure înfrigurate ce făceau să vibreze aerul din fiecare sală de tranzacţii din marile companii. CNN transmise un reportaj în direct, luat de pe poziţia pe care o ocupa la balconul Bursei. Panoul electronic, prezentat în cadrul principalei emisiuni de ştiri, spunea esenţialul pentru acei investitori care acordau atenţie şi evenimentelor mai „umane". Media industrială Dow Jones scăzuse cu cincizeci de puncte şi continua să se prăbuşească, tinzând spre douăzeci. Coordonatorul emisiunii, aflat în Atlanta, puse câteva întrebări, urmate de o serie de speculaţii privind cauzele evenimentului. Reporterul, care nu avusese suficient timp la dispoziţie pentru a se documenta, se lansă în explicaţii personale, decretând că era un complot internaţional împotriva dolarului, neanihilat la timp de Comisia Federală pentru Rezerve. N-ar fi putut spune ceva mai grav. Acum ştiau cu toţii ce se petrecea şi publicul fu atras în vârtej.

Cu toate că specialiştii în investiţii desconsiderau profund cunoştinţele cetăţenilor obişnuiţi despre procesul de investiţii, de data aceasta nu izbutiră să recunoască elementul pe care-l aveau în comun. Publicul accepta pur şi simplu faptul că, atunci când indicele Dow era în ascensiune, era bine, iar atunci când era în declin, era rău pentru toată lumea. Acelaşi lucru era valabil şi pentru oamenii de afaceri, care aveau pretenţia că înţelegeau modul de funcţionare a sistemului. Specialiştii în investiţii aveau mult mai multe cunoştinţe despre mecanismul pieţei, însă pierduseră contactul direct cu realitatea. Pentru ei, ca şi pentru marele public, realitatea se transformase în direcţii de orientare care adeseori se exprimau prin derivative, respectiv nişte indicatori numerici variabili, care de-a lungul anilor se îndepărtaseră din ce în ce mai mult de adevăratul înţeles al acţiunilor individuale. Certificatele de acţionar nu erau, de fapt, nişte expresii teoretice, ci segmente individuale, cu realitate palpabilă, ale proprietăţii comune. De-a lungul anilor, specialiştii în afaceri de bursă uitaseră acest lucru şi, cu toată calificarea superioară de care dispuneau în domeniul modelelor matematice şi ale procedurilor de analiză a orientărilor pieţei, nu înţelegeau valoarea fundamentală a obiectului activităţii pe care o desfăşurau. Faptele deveniseră mai teoretice decât însăşi teoria pe care o vedeau prăbuşindu-se chiar în faţa ochilor lor. Lipsiţi de o bază solidă a muncii, de o ancoră de care să se agaţe în furtuna ce părea că mătura totul în jurul lor, se găseau în situaţia de a nu şti pur şi simplu cum să procedeze, iar puţinii supraveghetori care ar fi ştiut nu dispuneau de timpul necesar pentru a o face.

Totul părea lipsit de sens. Dolarul ar fi trebuit să fie puternic şi să devină şi mai tare după câteva incidente minore. Citibank prezentase cu puţin timp în urmă un bilanţ bun, chiar spectaculos, al profiturilor realizate, iar Chemical Bank îşi îndreptase mult situaţia în special după ultimele restructurări manageriale. Cu toate acestea, acţiunile ambelor instituţii pierduseră din valoare cu o repeziciune spectaculoasă. Programele de calculator susţineau că o asemenea combinaţie de factori nu putea însemna decât ceva foarte rău şi nu se îndoia nimeni că sistemele experte aveau întotdeauna dreptate. Baza lor de date era, din punct de vedere istoric, fără cusur şi, în plus, aveau capacitatea de a arunca o privire în viitor care depăşea înţelegerea umană. Personalul tehnic acorda credit deplin modelelor, cu toate că nu înţelegea motivul pentru care calculatoarele recurseseră la recomandările afişate pe terminale. Cetăţenii de rând, informaţi prompt de buletinele de ştiri, îşi dădeau seama că se petrecea ceva extrem de grav, dar nu-şi puteau explica motivul şi se mulţumeau să se întrebe ce dracu' să facă.

Aparent, specialiştii erau tot atât de pe lângă subiect ca şi omul de rând surprins de frânturi de comentarii prezentate la televizor sau radio. În realitate, pentru ei situaţia era mult mai rea. Capacitatea lor extraordinară de a decodifica modelele matematice devenise mai mult decât o calitate – era o îndatorire. Pentru cetăţeanul de rând, ceea ce vedea părea la prima vedere de neînţeles şi de aceea puţini erau aceia care făceau vreun demers. Majoritatea se mulţumeau să ridice din umeri şi să rămână în expectativă, sau chiar să afişeze o indiferenţă totală, din moment ce nu dispuneau de acţiuni individuale. De fapt, dispuneau, însă nu erau conştienţi de aceasta. Băncile, companiile de asigurări şi casele de pensii care gestionau banii cetăţenilor deţineau poziţii impresionante în tot felul de titluri de valoare publice. Aceste instituţii erau conduse, fără excepţie, de „profesionişti" a căror educaţie şi experienţă le şoptea că trebuiau să intre în panică. Ceea ce şi făcuseră, declanşând un proces recunoscut ca atare foarte curând şi de omul simplu. Acesta era semnalul care declanşase avalanşa de telefoane din partea populaţiei, marcând o dată în plus panta vertiginoasă a declinului.

Ceea ce până atunci fusese doar înspăimântător deveni terifiant. Primii care puseră mâna pe telefon fură cetăţenii mai în vârstă, care urmăreau emisiunile TV din timpul zilei şi schimbau impresii la telefon, împărtăşindu-şi temerile şi consternarea faţă de cele văzute. Mulţi dintre ei îşi investiseră agoniseala în fondurile mutuale, pentru că ofereau o dobândă mai bună decât băncile – acelaşi motiv pentru care băncile la rândul lor intraseră în afacere, cu scopul de a-şi proteja propriile venituri. Acum asociaţiile de fonduri mutuale încasau lovituri serioase şi, cu toate că acestea se limitau în mare la acţiunile

bluechip, instituţiile în cauză se văzură nevoite să vândă acţiuni ce păreau încă sigure pentru a se putea compensa pierderile înregistrate la alte emisiuni. Pe scurt, erau obligate să arunce în vânt nişte dividende care îşi păstraseră până în acel moment valoarea. Exista şi o expresie universal valabilă pentru acest procedeu, „a arunca bani buni după unii nefolositori”. Era o descriere fidelă a ceea ce trebuiau să facă.

Rezultatul inevitabil fu acela că absolut toate acţiunile începură să se prăbuşească într-un ritm ameţitor. Până la trei după-amiaza acţiunile Dow scăzuseră cu o sută şaptezeci de puncte. Situaţia era şi mai proastă în cazul firmelor Standard şi Poor’s Five Hundred, însă cel mai jalnic stătea NASDAQ Composite Index, asaltat de investitorii individuali de pe tot cuprinsul Americii, care doreau să-şi recupereze depunerile.

Directorii Burselor convocară o teleconferinţă cu toţi membrii Comisiei pentru Titluri şi Schimburi de la Washington. În primele zece minute de confuzie atmosfera fu dominată de un vacarm de voci care rosteau pe un ton imperativ una şi aceeaşi întrebare. Nu se ajunse la nici un rezultat. Oficialităţile guvernamentale solicitau informaţii de ultimă oră, întrebând în esenţă cât de aproape se aflau de marginea prăpastiei, dar necontribuind câtuşi de puţin la efortul general de a mâna mulţimea spre spaţii mai sigure. Şeful Bursei new-yorkeze rezistă tentaţiei de a opri sau măcar de a impune un ritm mai lent încheierii tranzacţiilor. Cât timp dură consfătuirea, factorul Dow mai căzu cu încă două sute de puncte ce tindeau cu repeziciune spre trei. După ce membrii GTS îşi încheiară teleconferinţă pentru a trece la deliberări în cadrul propriilor lor instituţii, şefii Burselor îşi luară libertatea de a încălca legile federale pentru a discuta despre eventualele soluţii salvatoare, însă, în ciuda experienţei colective impresionante, se părea că nu mai era nimic de făcut.

Investitorii individuali de pe tot cuprinsul Americii aşteptau cu înfrigurare. Cei care îşi încredinţaseră agoniseala băncilor aflară un amănunt extrem de neliniştitor. Într-adevăr, depunerile lor se aflau în bănci. Într-adevăr, acele bănci erau asigurate, graţie legilor federale. Dar, din nefericire, fondurile mutuale administrate de bănci în scopul satisfacerii nevoilor depunătorilor nu erau protejate de FDIC. Era în joc nu numai dobânda, ci şi suma depusă. În general, asemenea apeluri telefonice se loveau de o tăcere jenată de câteva secunde şi nu puţini erau aceia care se aruncau imediat în maşini şi se repezeau până la bancă pentru a-şi retrage sumele depuse în numerar.

Panoul electronic de afişaj de la Bursa din New York întârzia deja cu paisprezece minute, în ciuda computerelor extrem de rapide care înregistrau modificarea valorilor. Adevărul era că o mână de articole

reuşiseră să-şi mărească valoarea, însă acestea erau în special metalele preţioase. Toate celelalte se prăbuşiseră. De-acum, toate posturile de televiziune prezentau reportaje în direct de pe Wall Street. Acum aflase toată lumea. Cummings, Cantor & Carter, o firmă care făcea afaceri de peste o sută douăzeci de ani, îşi epuiză subit rezervele de bani lichizi, astfel încât preşedintele fu nevoit să apeleze de urgenţă la ajutorul companiei Merrill Lynch. Acest gest îl plasă pe preşedintele celei mai mari case într-o poziţie extrem de delicată. Unul dintre cei mai în vârstă şi mai experimentaţi profesionişti din branşă, acesta îşi petrecuse ultima jumătate de oră izbind cu pumnul în masă şi cerând răspunsuri pe care nu le cunoştea nimeni. Mii de oameni cumpărau acţiuni nu numai prin intermediul companiei în fruntea căreia se afla, ci şi eliberate de aceasta, cunoscută fiind integritatea şi credibilitatea firmei. Preşedintele ar fi putut face o mişcare strategică pentru a-şi salva un tovarăş de suferinţă de panica lipsită absolut de orice bază, ori l-ar fi putut refuza, păstrând banii acţionarilor săi. Era o problemă care nu avea nici o soluţie acceptabilă. Un eventual refuz la adresa firmei C, C & C ar fi putut duce la propagarea panicii la nivelul imediat următor, afectând atât de mult piaţa, încât banii pe care-i salvase prin neajutorarea firmei rivale s-ar fi irosit într-o clipă. Dacă ar fi întins o mână de ajutor companiei C, C & C, poate că ar fi făcut-o în zadar, fără a putea opri declinul şi, în acelaşi timp, pierzând şi banii deponenţilor.

— Dumnezeule, oftă preşedintele, întorcându-şi privirea spre fereastră.

Una dintre poreclele companiei era aceea de Thundering Herd. De data aceasta turma spumega într-adevăr. Puse în balanţă răspunderea pe care o avea faţă de deponenţi şi pe cea faţă de întregul sistem de care depindea compania sa şi atâtea altele asemenea ei. Prima trebuia să atârne mai greu. Nu exista nici o altă alegere. Astfel, unul dintre cei mai importanţi jucători din sistem azvârlea întreagă reţea financiară dincolo de culme, în abisul impenetrabil.

Activitatea de la Bursă încetă la ora 3:23 p.m., când acţiunile Dow ajunseseră la limita inferioară admisă, de cinci sute de puncte. Această cifră reprezenta valoarea a numai treizeci de produse, iar prăbuşirea altora depăşea cu mult cota admisă de pierderi în cazul acţiunilor bluechip. Panoul electronic nu afişă datele decât după treizeci de minute, dând iluzia activităţii continue, însă oamenii stăteau nemişcaţi, privindu-se în tăcere. În jurul lor, podeaua era presărată cu fâşii de hârtie, asemenea unor fulgi uriaşi de zăpadă. Era vineri. A doua zi era sâmbătă şi toată lumea va rămâne acasă. Toată lumea va avea răgazul să se odihnească şi să-şi pună ordine în

gânduri. De fapt, asta era tot ce le trebuia – puţină meditaţie. Totul era absolut lipsit de sens. Foarte mulţi avuseseră de suferit, însă piaţa îşi va reveni, iar cei care vor avea inspiraţia şi curajul de a nu depune armele vor redobândi repede ceea ce pierduseră. Cu condiţia ca toată lumea să-şi folosească timpul în mod inteligent şi să nu intervină ceva neprevăzut.

Aproape că nu se înşelau.

Funcţionarii Băncii Comerciale, cu gulerele cămăşilor descheiate, făceau incursiuni dese la toaletă din cauza cantităţilor apreciabile de cafea şi sifon băute în cursul acestei după-amieze agitate, care în final le oferise totuşi o mică mângâiere. Bursa se închisese devreme şi se puteau pune pe treabă. După înregistrarea datelor de la companiile importante, calculatoarele trecură de la un mod de operare la altul. Benzile pe care se înregistraseră datele tranzacţiilor din cursul acelei fură verificate prin computere pentru colaţionare şi transmitere. Era aproape şase când se auzi soneria de la una din staţiile de lucru.

— Rick, am o problemă.

Rick Bernard, şeful echipei de control, se apropie şi privi ecranul, căutând defecţiunea care declanşase alarma.

Ultima tranzacţie pe care o putea identifica, încheiată în jurul prânzului, era pentru compania Atlas Milacron, producătoare de maşini-unelte, ale cărei comenzi proveneau în majoritate de la uzinele de automobile – şase mii de acţiuni la 48 1/2. Dat fiind că Atlas figura în evidenţele Bursei din New York, acţiunile sale fuseseră identificate printr-un acronim de trei litere, respectiv AMN. Acţiunile NASDAQ erau reprezentate prin grupuri de câte patru litere.

Imediat după acţiunile AMN 6000 48 1/2 erau cele AAA 4000 67 1/8, iar la poziţia următoare cele reprezentate prin grupul AAA 9000 51 1/4. De fapt, urmărind intrările operate după ora 12:00:01, se observa acelaşi identificator lipsit de sens, compus din trei litere.

— Comută pe Beta, zise Bernard.

Operatorul introduse banda înregistrată pe primul computer de verificare.

— Derulează.

— La dracu’!

În mai puţin de şase minute fură verificate toate cele şase sisteme. Se constată, fără excepţie, că toate înregistrările erau aiuristice. Nu exista nici o înregistrare accesibilă a tranzacţiilor încheiate după ora prânzului. Nici o întreprindere comercială, nici o instituţie sau investitor particular nu putea şti ce cumpărase sau vânduse, către sau de la cine, ori la ce preţ, astfel încât absolut nimeni nu cunoştea suma exactă disponibilă pentru celelalte tranzacţii sau, mai simplu spus, pentru cumpărăturile de la sfârşitul săptămânii.

20
Cea de-a treia lovitură

Petrecerea se sparse după miezul nopţii. Spectacolul oficial constase într-o reprezentaţie de balet. Teatrul Balşoi nu-şi pierduse farmecul, iar configuraţia sălii permitea oaspeţilor să admire prestaţia dansatorilor de aproape, cum rareori le fusese dat să o facă. În sfârşit, după aplauze îndelungate, care înroşiră palmele privitorilor şi le amorţiră încheieturile mâinilor, personalul de securitate începu să-i escorteze spre ieşire. Aproape fiecare invitat avea un mers cam nesigur şi Ryan constată cu satisfacţie că era cel mai treaz dintre toţi, inclusiv soţia lui.

— Ce părere ai, Daga? i se adresă el agentului special Helen D'Agustino.

Garda lor de corp plecase să le aducă paltoanele.

— Aş vrea, măcar o dată, să fac un chef cu şefii cei mari.

Apoi clătină din cap, ca un părinte dezamăgit de propriii săi copii.

— Ah, Jack, mâine o să mă simt îngrozitor, îl anunţă Cathy.

Votca de aici era prea tare pentru ea.

— Dragă, te-am avertizat. Şi-apoi, adăugă el răutăcios, e deja mâine.

— Scuzaţi-mă, vă rog, trebuie să fiu lângă JUMPER.

Acesta era numele conspirativ al preşedintelui, un omagiu adus carierei sale în cadrul trupelor de paraşutişti.

Spre surprinderea lui, Ryan zări în faţa uşii un american îmbrăcat în haine de stradă – ţinuta oficială de seară fusese obligatorie, o altă schimbare recentă pe scena socială rusească, îşi conduse soţia în direcţia lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnule Ryan, trebuie să vorbesc imediat cu preşedintele.

— Cathy, aşteaptă-mă, te rog, aici.

Apoi se întoarse spre funcţionarul de la ambasadă.

— Urmaţi-mă, vă rog.

— Of, Jack, începu să se tânguiască soţia lui.

— Ai totul scris pe hârtie? întrebă Jack, întinzând mâna.

— Poftiţi, domnule.

Ryan luă foile de fax şi începu să le citească, plimbându-se nervos prin cameră.

— Dumnezeii mă-sii! Hai cu mine!

Ryan, însoţit de tânărul funcţionar al ambasadei, îl găsi pe preşedintele Durling conversând amical cu preşedintele Gruşavoi.

— Grozavă petrecere, Jack! exclamă Roger Durling mulţumit, apoi se încruntă brusc. E vreo problemă?

Ryan dădu din cap îngândurat.

— Domnule preşedinte, avem nevoie imediat de Brett şi de Buzz.

— Iată-i.

Pe ecranul radarului de la bordul navei Mutsu apăruse vârful formaţiunii americane. Contraamiralul – Shoho – Sato privi spre şeful operaţiunilor cu o faţă impasibilă, care nu spunea nimic restului echipajului, însă era plină de semnificaţii pentru căpitanul – Issa – pus la curent cu ceea ce însemna în realitate Operaţiunea DATELINE PARTNERS. Acum sosise momentul să discute situaţia cu comandantul distrugătorului. Cei doi ofiţeri ştiau că formaţiunile se aflau la o distanţă de 140 mile marine una de cealaltă, urmând să se întâlnească spre seară, dar în acelaşi timp se întrebau cum va reacţiona comandantul navei Mutsu la aflarea noutăţilor. Desigur, nu prea avea de ales.

Zece minute mai târziu, unul din subofiţeri – un Socho – ieşi pe punte, pentru a verifica lansatorul de torpile Mark 68 de la pupa. Deschise întâi ferestruica de inspecţie de la baza rampei şi efectuă o testare electronică a celor trei torpile din lansator. Mulţumit, închise la loc deschizătura, apoi verifică pe rând cele trei tuburi, ridicând siguranţele, elicelor de pe fiecare torpilă Mark 50. Socho era un veteran al mărilor, cu o vechime de douăzeci de ani de muncă, astfel încât îşi îndeplini misiunea în mai puţin de douăzeci de minute. Îşi strânse sculele şi se îndreptă spre prora, pentru a repeta verificarea la celălalt lansator, identic cu primul.

Nu ştia de ce i se ordonase să facă verificarea, dar nici nu întrebase.

După încă zece minute, Mutsu luă poziţia de lansare. Planul iniţial fusese modificat, astfel încât distrugătorul primise un hangar rabatabil, care putea găzdui un elicopter antisubmarin tip SH-60 J, deosebit de util pentru operaţiunile de supraveghere. Echipajul trebuia trezit, iar aparatul de zbor avea nevoie de circa patruzeci de minute de încălzire. După aceea se ridică în aer, survolă o dată formaţiunea, apoi porni înainte, căutând prin radarul de la bord navele formaţiunii americane care se îndreptau spre vest, cu o viteză de optsprezece noduri. Datele înregistrate pe radar erau transmise navei-amiral Mutsu.

— Acestea trebuie să fie cele două portavioane, la o distanţă de trei mii de metri unul de altul, zise comandantul, bătând uşor cu degetul în ecran.

— Cunoşti ordinul, domnule căpitan, replică Sato.

— Hai, răspunse scurt comandantul navei Mutsu, abţinându-se de

la comentarii.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Durling.

Se retrăseseră într-un colţ al salonului, înconjuraţi de gărzi de corp ruseşti şi americane care îi ţineau la distanţă de nepoftiţi.

— Se pare că pe Wall Street a avut loc un val de isterie, spuse Ryan, care avusese mai mult timp să mediteze asupra evenimentelor.

Nu se putea lăuda cu o analiză foarte penetrantă.

— Din ce cauză? se interesă Fiedler.

— Nu ştiu, răspunse Ryan, rotindu-şi privirea în aşteptarea cafelei pe care o comandase.

Simţea nevoia unei cafele tari şi, din câte vedea, ceilalţi trei bărbaţi aveau chiar mai multă nevoie decât el.

— Jack, tu ai o experienţă recentă în domeniul comercial, remarcă Fiedler.

— Buzz, pe Wall Street nu se lucrează la nimereală.

Consilierul pe problemele de securitate naţională făcu o pauză, arătând spre foile primite prin fax.

— Nu e prea complicat. Cineva s-a enervat din cauza bonurilor de tezaur, cel mai probabil cineva care profită de pe urma modificării parităţii yen-dolar, iar lucrurile au scăpat puţin de sub control.

— Puţin? rosti Brett Hanson, mai mult din dorinţa de a-şi face remarcată prezenţa.

— Uite ce e, indicele Dow a căzut vertiginos până la limita inferioară, dar în două zile oamenii s-ar putea regrupa. S-a mai întâmplat şi altădată. Mâine seară ne întoarcem acasă, nu-i aşa?

— Trebuie să facem ceva chiar acum, zise Fiedler. Să dăm un fel de comunicat.

— Ceva neutru şi încurajator, propuse Ryan. Piaţa e ca un avion. Dacă îl laşi, poate zbura şi singur. Vă repet, s-a mai întâmplat şi altădată.

Ministrul Bosley Fiedler – Buzz era o poreclă ce i se trăgea de pe vremea când juca base-ball în liga secundă – era un savant. Scrisese câteva cărţi despre sistemul financiar american fără a fi avut vreodată o tangenţă directă cu el. Însă ştia cum să prezinte o relatare amplă, documentată, în domeniul economic. Avea reputaţia unui expert în politica monetară. Partea proastă era că Fiedler nu fusese niciodată un om de afaceri în adevăratul sens al cuvântului şi prin urmare nu avea acea siguranţă de sine, proprie unui jucător adevărat; acesta era şi motivul pentru care ceruse imediat părerea lui Ryan. Era un semn bun. Ryan ştia ceva ce nu ştia celălalt. Nu era de mirare că toată lumea îl considera isteţ.

— După crahul de rândul trecut, am montat limitatoare de viteză şi alte dispozitive de siguranţă. Întâmplarea de acum le-a anihilat în mai

puţin de trei ore, adăugă Secretarul Trezoreriei, întrebându-se, ca orice teoretician, de ce eşuaseră măsurile teoretice.

— Aşa este. Ar fi interesant de ştiut din ce cauză. Nu uita, Buzz, nu e pentru prima oară că se întâmplă aşa ceva.

— Comunicat, rosti preşedintele, comprimând ordinul într-un singur cuvânt.

Fiedler dădu din cap, meditând o clipă înainte de a vorbi.

— În regulă. Vom spune că, în principiu, sistemul este foarte sigur. Avem tot felul de dispozitive automatizate de siguranţă. Nu există nici o problemă gravă în funcţionarea pieţei sau a economiei americane. La naiba, doar suntem în plin progres, nu-i aşa? Iar anul viitor vom avea încă o jumătate de milion de locuri de muncă, mulţumită Actului de Reformă Comercială. E un număr impresionant, domnule preşedinte. Cam asta aş spune în clipa de faţă.

— Suspendăm orice altceva până ne întoarcem acasă? întrebă Durling.

— Ăsta-i sfatul meu, încuviinţă Fiedler.

Ryan dădu din cap aprobator.

— OK, găsiţi-o pe Tish şi daţi drumul la comunicat.

În ciuda numărului neobişnuit de mare de zboruri charter, aeroportul internaţional din Saipan nu era foarte aglomerat, cu toate că era dotat cu piste bine amenajate şi servicii excelente, oferite în schimbul unor taxe ridicate. În plus, era sfârşitul săptămânii. Probabil că e vorba de vreo asociaţie, îşi zise şeful turnului de control, urmărind primul avion 747 dinspre Tokio ce se pregătea să aterizeze. În ultimul timp Saipan devenise unul dintre locurile de întâlnire preferate de oamenii de afaceri japonezi. Printr-o hotărâre judecătorească recentă se abrogase paragraful de lege care interzicea proprietatea străină asupra pământurilor, astfel încât japonezii aveau acum mână liberă să cumpere parcele întinse. De fapt, mai mult de jumătate din suprafaţa terenurilor se afla acum în posesia străinilor, spre marea mâhnire a populaţiei Chamorro. Asta nu-i împiedica însă pe unii dintre ei să ia banii şi să se mute de pe parcela vândută. Situaţia era deja destul de gravă. În fiecare weekend numărul călătorilor japonezi sosiţi pe aeroportul din Saipan îl depăşea pe cel al localnicilor, trataţi de primii ca şi cum s-ar fi aflat la ei acasă.

— Cred că sunt o mulţime care pleacă spre Guam, remarcă operatorul de la radar, privind şirul de avioane care se îndreptau spre sud.

— E sfârşit de săptămână. Se duc la pescuit sau să joace golf, răspunse controlorul-şef, care abia aştepta să iasă din tură.

Japonezii, pe care el personal nu-i putea suferi, nu mai mergeau în Thailanda doar pentru satisfacerea fanteziilor sexuale, pentru că

foarte mulţi dintre ei se întorseseră acasă cu boli neplăcute. Adevărat, cheltuiau o mulţime de bani în ţara aceasta, iar pentru privilegiul de a o face în timpul weekendului se îmbarcau pe aeronave la ora două după miezul nopţii…

Prima aeronavă JAL 747 ateriză la 4:30, ora locală, încetinind şi cotind la capătul pistei la timp pentru a face loc următorului avion ce se pregătea să atingă pământul. Căpitanul Torajiro Sato coti la dreapta pe pista de rulare şi privi în jur pentru a se asigura că totul era în ordine. Nu se aştepta la nimic deosebit, deşi într-o misiune ca aceasta… Misiune? Nu mai folosise acest cuvânt de când zbura pe avioanele F-86 în cadrul Forţelor de Apărare Aeriană. Dacă ar fi rămas acolo ar fi ajuns un Sho, ba poate că ar fi fost chiar comandantul aviaţiei militare din ţara sa. Ar fi fost nemaipomenit. În schimb, demisionase şi trecuse la Liniile Aeriene Japoneze, companie mult mai respectată la vremea aceea. Pe atunci, acest lucru îl supărase foarte tare, iar acum spera ca lucrurile să se schimbe. De acum înainte, va trebui să devină o adevărată forţă aeriană, chiar sub comanda cuiva mai puţin pregătit decât el.

În adâncul inimii rămăsese pilot pe avioane de luptă. La bordul unei aeronave 747 nu prea aveai nimic palpitant de făcut. În urmă cu opt ani trecuse prin clipe grele, datorită defectării sistemului hidraulic în timpul zborului, dar se descurcase foarte bine, fără să-i alerteze pe pasageri. Cu excepţia echipajului. Din cabina de zbor, nimeni nu observase pericolul. În rest, priceperea lui se irosea în exerciţiile de rutină ale căpitanilor aflaţi la comanda avioanelor 747. Mai presus de emoţia şi satisfacţia zborului, el dorea să atingă perfecţiunea. Devenise un soi de legendă vie în rândurile ofiţerilor de aviaţie recunoscuţi în lumea întreagă pentru calităţile lor extraordinare. Ştia să descifreze hărţile meteorologice cu îndemânarea unui ghicitor, să aleagă cu precizie punctul de pe fâşia de asfalt unde să aterizeze şi nu depăşise niciodată cu mai mult de trei minute ora de sosire prevăzută în grafic.

Chiar şi în timp ce rula pe pistă, pilota aparatul gigantic cu uşurinţa cu care ar fi condus o maşină sport. La fel era şi în ziua aceea, în timp ce se apropia de pista de sosire, reglând agregatele, arborele de direcţie a roţii de bot şi, în sfârşit, frânele, pentru a opri apoi cu precizie aparatul uriaş.

— Noroc, Nisa, îi spuse locotenent-colonelului Seigo Sasaki, care urmărise manevrele de aterizare din carlingă, iar acum privea în jur pentru a descoperi ceva suspect, însă fără succes.

Comandantul grupului de operaţiuni speciale se întoarse grăbit spre coada avionului. Oamenii lui făceau parte din Brigada Întâi Aeropurtată, cu baza la Narashino. La bordul aeronavei 747 se aflau

două companii, în total trei sute optzeci de oameni. Prima lor misiune era aceea de a ocupa aeroportul. Spera să nu fie o treabă dificilă.

Echipajul companiei JAL nu fusese informat despre ceea ce se petrecea, de aceea îi privi cu surprindere pe pasagerii – numai bărbaţi – care coborau din avion purtând sacoşe identice. Primii cincizeci aveau hainele descheiate şi mâinile strecurate la piept. Câţiva dintre ei ţineau în mâini planşete cu clamă pe care erau prinse diagrame ale aeroportului, ca şi cum ar mai fi vrut să facă o ultimă recapitulare a misiunii. În timp ce mai mulţi descărcători se luptau să descarce bagajele din cala avionului, alţi soldaţi trecură fără un cuvânt pe lângă pancartele pe care scria ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR STRĂINE şi începură să despacheteze armele grele. Pe o pistă alăturată ateriză un al doilea avion.

Colonelul Sasaki, postat în mijlocul aeroportului, privea în dreapta şi în stânga, urmărind grupurile de câte zece-cincisprezece militari răspândindu-se în clădire şi executând ireproşabil ordinele primite.

— Scuzaţi-mă, i se adresă un sergent militarului de gardă care privea plictisit şi somnoros.

Omul ridică privirea şi văzu o figură surâzătoare, apoi ochii îi căzură pe geanta deschisă ce atârna de umărul necunoscutului, în mâna acestuia lucea un revolver. Militarul căscă gura într-un mod caraghios, permiţându-i celuilalt să-l dezarmeze fără greutate. În mai puţin de două minute ceilalţi militari de pază din incinta aeroportului erau luaţi ostatici în aceeaşi manieră tăcută. O grupă, condusă de un locotenent, pătrunse în biroul formaţiunii de pază şi o dezarmă, după care puse cătuşele celor trei bărbaţi aflaţi înăuntru. În tot acest timp, colonelul recepţionă mesajele lor continue şi foarte concise, transmise prin radio.

Când dădu uşa de perete, şeful turnului de control se întoarse surprins şi văzu trei bărbaţi cu arme automate, care intraseră fără prea multe probleme, după ce unul din militarii de gardă le dăduse cartela sa şi formase codul secret de intrare.

— Ce dracu’…

— Vei continua să lucrezi ca şi până acum, îi zise un căpitan, Sau Ichii. Cunosc engleza destul de bine, aşa că te rog să nu faci vreo prostie.

Ridică microfonul transmiţătorului radio şi spuse câteva cuvinte în japoneză. Prima fază a Operaţiunii KABUL se încheie treizeci de secunde mai târziu, fără cel mai mic semn de violenţă.

Cel de-al doilea contingent de soldaţi puse stăpânire pe dispozitivul de securitate al aeroportului. Aceştia purtau uniforme, pentru a fi siguri că toată lumea va înţelege ce se petrecea. Ocupară toate punctele de acces. Şi de control ale aeroportului, îndrumând vehiculele oficiale spre căile de acces din exterior, pentru întărirea

pazei. Nu era o sarcină foarte dificilă, deoarece aeroportul se afla la extremitatea sudică a insulei şi toate drumurile veneau dinspre nord. Comandantul celui de-al doilea detaşament îl degrevă pe colonelul Sasaki de o parte din îndatoriri. Primul rămase să supravegheze sosirea ultimelor grupuri ale Brigăzii Întâi Aeropurtate, desemnate pentru desfăşurarea Operaţiunii KABUL. Cel de-al doilea urma să execute alte sarcini.

În faţa aeroportului opriră trei autocare ale companiei şi colonelul Sasaki se urcă în ultimul dintre ele, după ce se convinse că toţi oamenii din subordinea sa erau prezenţi şi organizaţi conform planului. Porniră imediat spre nord, trecând pe lângă clubul de golf Dan Dan, aflat în imediata vecinătate a terminalului, apoi se înscriseră pe şoseaua ce traversa insula, până la Invasion Beach. Saipan nu era o insulă mare, iar iluminatul lăsa mult de dorit; cu toate acestea, Sasaki nu izbutea să se elibereze de tensiunea care îi strângea stomacul. Trebuia să conducă această operaţiune conform planului; în caz contrar, se expunea unor pericole nebănuite. Îşi verifică ceasul. La ora aceea primul avion se pregătea să aterizeze la Guam, unde posibilitatea existenţei unei rezistenţe organizate era cât se poate de reală. Dar aceasta era treaba primei divizii. Misiunea lui era alta şi trebuia îndeplinită înainte de ivirea zorilor.

Vestea se răspândi cu repeziciune. Rick Bernard telefona în primul rând preşedintelui Bursei din New York pentru a raporta ce se petrecuse şi pentru a cere îndrumări. După ce primi asigurări că nu era vorba de un accident şi fu sfătuit să contacteze FBI-ul, Bernard formă numărul Biroului, aflat în imediata vecinătate a lui Wall Street, în blocul Javits. Îi răspunse unul din adjuncţi care, după ce auzi despre ce era vorba, trimise imediat o echipă compusă din trei agenţi.

— Care-i problema? întrebă unul dintre ei.

În următoarele zece minute primi explicaţii detaliate, apoi ridică imediat receptorul şi formă numărul directorului-adjunct.

Motonava Orchid Ace zăbovea de destulă vreme în port, pentru descărcarea celor o sută de maşini Toyota Land Cruiser. Cucerirea coşmeliei care adăpostea postul de gardă şi dezarmarea singurului paznic ameţit se dovedi încă un exerciţiu simplu, fără vărsare de sânge, care permise autocarelor să pătrundă în perimetrul împrejmuit în care se aflau maşinile. Colonelul Sasaki dispunea de suficienţi oameni pentru a desemna pentru fiecare dintre ele câte un echipaj compus din trei bărbaţi care îşi cunoşteau bine atribuţiile. Acum, că dispuneau de mijloace de transport, urmau să cucerească în primul rând Koblerville şi Capitol Hill. El făcea parte din grupul care trebuia să pună mâna pe acest din urmă loc, unde se afla reşedinţa

guvernatorului.

Printr-o simplă coincidenţă, Nomuri îşi petrecu noaptea în oraş. De fapt, îşi acordase o seară liberă, fapt destul de neobişnuit şi descoperise că cel mai bun remediu pentru excesele serii precedente era o vizită la baia comună, descoperire făcută de strămoşii săi cu vreo mie de ani mai devreme. După ce făcu un duş, îşi luă prosopul şi se îndreptă spre bazinul cu apă caldă, a cărui atmosferă umedă avea să-i limpezească mintea mai bine decât orice aspirină. Era convins că va ieşi din această instituţie civilizată complet refăcut.

— Kazuo! exclamă ofiţerul CIA. Ce-i cu tine aici?

— Am făcut ore suplimentare, răspunse bărbatul cu un zâmbet ostenit.

— Am impresia că Yamata-san e un şef foarte exigent, remarcă Nomuri, lăsându-se să alunece în apa caldă.

Aruncase vorbele într-o doară, însă răspunsul pe care-l primi îl făcu să întoarcă brusc capul.

— Până acum nu am mai văzut cum se scrie istoria, spuse Taoka, frecându-şi ochii şi simţind cum muşchii i se relaxează.

Era însă prea obosit ca să se poată relaxa, după zece ore petrecute în Camera de Război.

— Păi, în ceea ce mă priveşte, am petrecut noaptea trecută în compania unei fete foarte drăguţe, mărturisi Nomuri, ridicând semnificativ din sprâncene.

Se abţinu să adauge că fata avea numai douăzeci şi unu de ani. Era o tânără foarte inteligentă, curtată de o mulţime de bărbaţi, însă ea îl preferase pe Nomuri, mai apropiat ca vârstă. Nu era vorba numai de bani, îşi zise Chet, închizând ochii şi zâmbi visător.

— Seara mea a fost mai palpitantă.

— Serios? Parcă spuneai că ai lucrat.

Nomuri deschise cu greu ochii. Descoperise oare Kazuo ceva mai interesant decât fanteziile sexuale?

— Aşa este.

Tonul cu care o spusese îi atrase atenţia lui Nomuri.

— Ştii, Kazuo, când începi să povesteşti ceva, e bine să şi termini.

Celălalt râse şi clătină din cap.

— N-ar trebui să o fac, dar oricum va apărea peste câteva ore în toate ziarele.

— Despre ce e vorba?

— Ieri noapte s-a prăbuşit sistemul financiar american.

— Serios? Dar ce s-a întâmplat?

Bărbatul se întoarse spre el şi coborî vocea.

— Am dat şi eu o mână de ajutor.

Lui Nomuri i se păru straniu că începuse să tremure, în ciuda

faptului că şedea într-un bazin plin cu apă caldă.

— Wakaremasen. Nu pricep.

— În câteva zile vei înţelege. Acum însă trebuie să mă întorc la birou.

Funcţionarul se ridică şi ieşi din sală, mulţumit că-i putuse povesti unui prieten despre rolul important pe care îl jucase. În fond, ce rost avea să cunoşti un secret dacă nu îl împărţeai cu cel puţin o persoană? Un secret putea fi un lucru măreţ, cu atât mai mult într-o societate discretă ca a lor.

Ce naiba se întâmplase? se întrebă Nomuri.

— Iată-i! exclamă observatorul, întinzând braţul, iar amiralul Sato duse binoclul la ochi, privind în direcţia indicată.

În depărtare se zăreau contururile primelor nave din convoi, profilate pe cerul senin de deasupra Pacificului. Păreau să fie nişte fregate FFG-7. Imaginea prezentată pe ecranul radar se vedea acum limpede: era o formaţiune circulară clasică, compusă din fregate dispuse în exterior, apoi distrugătoare în interiorul cercului şi două sau trei crucişătoare Aegis, foarte asemănătoare propriei lor nave-amiral. Verifică ora. La americani era momentul intrării la post a schimbului de dimineaţă. Cu toate că la bordul navelor de război existau în permanenţă oameni de serviciu, adevărata activitate era sincronizată cu răsăritul soarelui. Echipajul abia se trezea, făcea duş şi se pregătea să ia micul dejun.

Vizibilitatea era de aproximativ douăsprezece mile marine. Escadrila sa, compusă din patru nave, se îndrepta spre est, cu o viteză de treizeci şi două de noduri. Americanii se îndreptau spre vest, cu o viteză de optsprezece noduri.

— Transmiteţi semnalul luminos către formaţiune: Aliniaţi navele.

Principala staţie de recepţie a transmisiunilor prin satelit de pe Insula Saipan se afla lângă Beach Road, aproape de Motelul Sun Inn şi funcţiona pe baza unui sistem MTC Micro Telecom. Era o instalaţie civilă absolut obişnuită, a cărei construcţie vizase în primul rând protecţia împotriva taifunurilor din timpul toamnei, care afectau în mod regulat insula. Zece soldaţi conduşi de un maior urcară treptele ce duceau la intrarea principală, pătrunseră şi dezarmară garda, fără ca aceasta să încerce măcar să ducă mâna la arma pe care o purta la şold. Un căpitan tânăr, specializat în transmisiuni, indică diferitele instrumente din principala cameră de control. Soldaţii închiseră legăturile telefonice dintre Saipan şi. America, lăsându-le doar pe cele cu Japonia, racordate la un alt satelit. La ora aceea nu era surprinzător că nu funcţiona nici unul din circuitele telefonice cu America. Situaţia avea să rămână neschimbată încă multă vreme.

— Cine sunteţi? întrebă soţia guvernatorului.

— Trebuie să vorbesc cu soţul dumneavoastră, zise colonelul Sasaki. Avem o urgenţă.

Afirmaţia fu întărită de primul foc de armă tras în noaptea aceea, din vina soldatului de gardă din clădire, care izbutise să-şi smulgă pistolul de la brâu. Nu reuşi să facă mai mult, fiind oprit imediat de un sergent al trupelor de paraşutişti, dar incidentul fu suficient pentru a-l face pe Sasaki să se încrunte şi să o împingă nervos pe femeie. Îl zări pe guvernatorul Comacho, care se apropia de uşă îmbrăcat într-un halat de baie.

— Ce-i asta?

— Sunteţi prizonierii mei, decretă Sasaki, secondat de alţi trei militari, pentru a da de înţeles că nu era un simplu tâlhar.

Spre surprinderea sa, colonelul se simţea stânjenit. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi, cu toate că era militar de carieră, spiritul în care fusese educat respingea ideea de a forţa intimitatea căminului unui seamăn, indiferent din ce motiv. Nu putea decât să spere că împuşcăturile pe care le auzise cu câteva secunde în urmă nu avuseseră urmări ireversibile. Ordinul suna limpede.

— Cum? îngăimă Comacho.

Sasaki se mulţumi să facă un gest spre canapea.

— Vă rog să luaţi loc împreună cu soţia. Nu vrem să facem nici un rău.

— Dar ce se întâmplă? insistă bărbatul, uşurat la aflarea veştii că nici el, nici consoarta sa nu erau ameninţaţi de un pericol iminent.

— Din clipa aceasta insula aparţine ţării mele, explică Sasaki.

Lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. Guvernatorul avea peste şaizeci de ani şi îşi aducea aminte de o altă ocazie, când se întâmplase acelaşi lucru.

— Îi trebuie al naibii de mult să ajungă, rosti comandantul Kennedy după ce recepţionă mesajul.

Contactul de la suprafaţă se dovedise a fi Muroto, o şalupă a Pazei de Coastă japoneze, folosită din când în când în aplicaţiile flotei, în special pe post de ţintă de manevră. Era o ambarcaţiune destul de arătoasă, însă, asemenea majorităţii navelor japoneze, avea bordul liber foarte jos. La pupa era instalată o macara destinată recuperării torpilelor de manevră. Se părea că Kurushio aşteptase momentul potrivit pentru a trage câteva salve în cadrul Operaţiunii DATELINE PARTNERS. Asheville nu fusese oare informat despre asta?

— Nici eu nu înţeleg ce se întâmplă, domnule căpitan, zise marinarul, răsfoind ordinul de luptă voluminos.

— N-ar fi prima oară când funcţionarii încurcă borcanele, zise

Kennedy surâzând. Bine, i-am chinuit destul.

Deschise din nou microfonul.

— Bine, domnule căpitan, reluăm ultimul scenariu. Începeţi peste douăzeci de minute.

— Mulţumesc, domnule căpitan, se auzi răspunsul pe unde scurte. Terminat.

Kennedy puse microfonul la loc.

— Cârma zece grade spre stânga, înainte o treime. Coborâţi la adâncimea de o sută de metri.

Grupul de asalt îşi însuşi ordinul şi-l execută întocmai, conducând submarinul Asheville cu cinci mile spre est. Exact în acelaşi moment, la cincizeci de mile vest, Charlotte făcea cam aceleaşi manevre.

Partea cea mai complicată a Operaţiunii KABUL urma să se desfăşoare în Guam. Această insulă, cea mai mare din lanţul Marianelor, era de aproape o sută de ani sub stăpânire americană şi era înzestrată cu un port şi cu instalaţii militare americane. Cu numai zece ani în urmă, o asemenea acţiune ar fi fost imposibilă. De puţin timp, fostul Comandament Strategic Aerian plasase acolo câteva bombardiere nucleare. În afară de astea, SUA dispunea de o bază maritimă pentru rachete antisubmarin, astfel încât paza instituită ar fi zădărnicit orice tentativă de intervenţie, însă armele nucleare – cel puţin, rachetele – fuseseră înlăturate. Acum, Baza Andersen a forţelor armate aeriene, situată la două mile nord de Yigo, nu se deosebea prea mult de un aeroport comercial oarecare, folosit mai ales pentru zborurile avioanelor militare americane deasupra Pacificului. La bază nu mai exista de fapt nici un avion, cu excepţia celui folosit de comandant, rămas de pe vremea când compania a 13-a a Forţelor Armate Aeriene îşi avea sediul general pe insulă. Avioanele de alimentare cu combustibil, care odinioară îşi aveau baza în Guam, erau acum folosite sporadic, venind şi plecând ori de câte ori era nevoie de ele. Comandantul bazei, un colonel în prag de pensionare, avea în subordine numai cinci sute de persoane, bărbaţi şi femei, în majoritatea tehnicieni. Existau doar cincizeci de membri ai Poliţiei Militare a Forţelor Armate Aeriene. Situaţia bazei marinei militare, care acum îşi avea cartierul general în acelaşi loc cu aviaţia, era asemănătoare. Puşcaşii marini, care asiguraseră odată paza, din cauza armelor nucleare existente acolo, fuseseră înlocuiţi cu gărzi civile, iar în port nu se mai vedea acum nici o carcasă cenuşie. Cu toate acestea, aici era punctul nevralgic al operaţiunii. Succesul întregii misiuni depindea de pistele de decolare de la Baza Andersen.

— Frumoase nave, spuse Sanchez, dând glas primei impresii, în timp ce privea prin binoclu. Navighează în formaţiune compactă.

Cele patru nave Kongo avansau uniform, cu distanţe egale între ele, cam la opt mile mai în faţă.

— S-au aliniat?

Cele patru distrugătoare înaintau într-o linie albă aproape fără cusur.

— Da, ne dau onorul, frumos din partea lor.

Sanchez ridică receptorul şi apăsă pe butonul care făcea legătura cu puntea de navigaţie.

— Domnule căpitan, aici Sanchez. Se pare că prietenii noştri sunt protocolari.

— Mulţumesc, Bud.

Comandantul de pe Johnnie Reb îl contactă imediat telefonic pe comandantul grupului de luptă de pe Enterprise.

— Da? spuse Ryan, ridicând receptorul.

— Peste două ore şi jumătate decolăm, îl anunţă secretarul preşedintelui. Pregătiţi-vă să plecaţi în nouăzeci de minute.

— Wall Street?

— Da, domnule Ryan. Preşedintele e de părere că trebuie să ajungem cât mai repede acasă. I-am informat pe ruşi. Preşedintele Gruşavoi ne-a înţeles.

— Bine, mulţumesc, zise Ryan fără prea multă convingere.

Sperase să aibă timp să treacă pe la Narmonov. Dar partea amuzantă de-abia acum venea. Se întoarse spre soţia lui şi o scutură uşor, până ce o trezi.

— Nu vreau să aud nimic, mormăi aceasta.

— Poţi să-ţi continui somnul în avion. Avem la dispoziţie o oră şi jumătate ca să împachetăm şi să ne pregătim de plecare.

— Cum? De ce?

— Plecăm mai devreme, îi explică Jack. Avem probleme acasă. Au căzut din nou acţiunile pe Wall Street.

— E chiar atât de grav?

Cathy deschise ochii şi-şi masă fruntea, mulţumită că afară era încă întuneric.

— E timpul să ne pregătim de plecare.

— Avem nevoie de spaţiu de manevră, zise comandantul Harrison.

— Nu-i deloc prost, nu-i aşa? întrebă retoric amiralul Dubro.

Adversarul, sub comanda amiralului Chandraskatta, o luase în cursul nopţii spre vest, realizând probabil că forţele de luptă americane nu se aflau acolo unde îşi imaginase el că vor fi. Îi rămânea o singură soluţie, astfel încât se deplasase spre vest, împingându-i pe americani aproape de lanţul de insule aflate în majoritate sub pavilion indian. Jumătate din Flota a 7-a a marinei militare americane era

compusă din nave puternice, care însă ar fi fost înjumătăţite în cazul în care li s-ar fi descoperit poziţia exactă. Singurul obiectiv de până acum al operaţiunii conduse de Dubro fusese acela de a-şi menţine adversarul în incertitudine. Acesta reuşise însă să-l descopere şi încă într-o manieră lăudabilă.

— Cum stăm cu combustibilul? se interesă Dubro, cu gândul la navele care îi escortau.

Portavioanele puteau naviga atâta timp cât nu se epuizau rezervele de alimente. Combustibilul nuclear cu care funcţionau era suficient pentru a le deservi timp de câţiva ani.

— S-a folosit doar nouăzeci la sută din combustibil. Pentru următoarele două zile se prevede vreme frumoasă. Dacă e nevoie, putem să mărim viteza.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Nu-şi lasă avioanele să se apropie prea mult de coasta Sri Lankăi. Ar putea fi reperate de radare şi lumea ar putea începe să-şi pună întrebări. Dacă mergem spre nord-est, iar apoi spre est, am putea să trecem pe lângă Capul Dondra în noaptea aceasta şi apoi să ne întoarcem spre sud. Pariez că nu ne va observa nimeni.

Amiralul detesta pariurile. Era la fel de posibil ca cineva să vadă formaţiunea, permiţând indienilor fie un viraj spre nord-est, provocând o nouă mişcare din partea americanilor, fie o confruntare directă. Acest joc nu putea fi astfel decât până în clipa în care cineva îţi cerea să-i arăţi cărţile din mână.

— Trecem fără să fim reperaţi?

Era o întrebare retorică. Formaţiunea va trimite dinspre sud câteva avioane în direcţia în care se aflau navele indiene, în speranţa de a le atrage spre sud. Harrison prezentă schema operaţiunilor pentru ziua următoare.

— Procedaţi conform planului.

Cele opt bătăi ale clopotului reverberară prin sistemul intercom 1-MC al navei. Ora 16:00. Ofiţerii şi membrii echipajului, bărbaţi şi, mai nou, femei, se mişcau de colo-colo pe punte, între diferitele posturi de lucru. Schimbul de zi era înlocuit de cel de noapte. Grupul de aviaţie de la bordul lui Johnnie Reb se afla pe punte, odihnindu-se sau parcurgând rezultatele exerciţiului de-abia încheiat. Cam jumătate din avioanele din dotare se aflau pe pista de lansare, restul fiind ascunse în hangar pentru a fi reparate. La câteva dintre ele se lucra încă, dar majoritatea lucrătorilor din echipa de intervenţie se odihneau, distrându-se cu un joc numit de marinari Steel Beach. Hotărât lucru, situaţia se schimbase mult, îşi zise Sanchez, privind discurile de oţel. Acum puteau fi văzute femei bronzându-se la soare, ceea ce determina folosirea intensivă a binoclurilor de către marinarii aflaţi pe

puntea superioară, creând o nouă problemă administrativă conducerii marinei militare. Ce tip de costum de baie era adecvat militarilor marinei militare americane? Spre regretul multora şi satisfacţia altora, verdictul suna clar: costumele întregi. Dar şi acestea meritau să fie admirate, dacă acopereau un trup bine proporţionat, îşi zise comandantul, întorcând binoclul spre formaţiunea japoneză care se apropia din ce în ce mai mult.

Cele patru distrugătoare înaintau energic şi rapid, cu o viteză de peste treizeci de noduri, încercând evident să-şi impresioneze gazdele şi, în acelaşi timp, foştii adversari. Drapelele de semnalizare fluturau în adierea brizei, iar de-a lungul parapetelor se vedeau marinarii aliniaţi în uniformele lor albe.

— Ascultaţi ordinul, se auzi prin megafoanele de pe punte. Atenţie la babord. Echipajul pe punte. Fiţi pregătiţi pentru prezentarea onorului.

Acei membri ai echipajului care purtau uniforme prezentabile se grăbiră spre pasarelele de la babord ale pistei de zbor, organizaţi pe secţiuni. Era o situaţie neobişnuită pentru un portavion şi organizarea dură câtva timp. Lucrurile erau simplificate puţin de faptul că întâlnirea avea loc în momentul schimbării pazei. Exista un număr destul de mare de marinari echipaţi regulamentar, care nu apucaseră încă să se schimbe în costume de baie.

Ultima acţiune organizatorică importantă pe care o îndeplini Sato fu aceea de a transmite prin satelit un mesaj cu indicator de durată. Recepţionat la cartierul general, mesajul fu retransmis imediat pe un circuit diferit. Trecuse şi ultima ocazie de a zădărnici misiunea. Zarurile fuseseră aruncate. Amiralul ieşi din cabina de telecomunicaţii şi urcă pe puntea lui Mutsu, lăsându-l la comandă pe şeful operaţiunilor, în timp ce el trecea în revistă echipajul.

Distrugătorul se intercală între navele americane Enterprise şi John Stennis, la mai puţin de două mii de metri de fiecare. Naviga cu o viteză de treizeci de noduri, cu oameni dispuşi la fiecare post, exceptându-i pe aceia care se aflau aliniaţi pe punte. Când botul navei depăşi linia imaginară dintre cele două nave americane, marinarii salutară ceremonia, întorcându-se spre babord, apoi spre tribord, după eticheta marinărească.

Se auzi un singur semnal din fluierul boţmanului, amplificat de megafoane: „Salutaţi… Doi!” Marinarii aliniaţi pe puntea lui Johnnie Reb întinseră braţele de-a lungul corpului. Imediat după aceea răsunară trei note scurte din fluierul celui de-al doilea boţman, dând semnalul pentru ruperea rândurilor.

— Acum putem pleca acasă? chicoti boţmanul.

DATELINE PARTNERS se încheiase şi militarii se puteau întoarce la Pearl Harbor pentru o săptămână de odihnă şi revizia navelor. Sanchez se hotărî să mai rămână un timp în fotoliul confortabil din piele şi să studieze nişte documente în adierea plăcută a brizei.

— Hopa! exclamă unul dintre observatori.

Manevra fusese folosită pentru prima oară de nemţi şi iniţial purtase numele de Gefechtskehrtwerdung – viraj de luptă. La ridicarea steguleţului de semnalizare toate cele patru distrugătoare, începând cu cel mai îndepărtat, se întoarseră în unghi ascuţit spre dreapta. De îndată ce prora ultimei nave îşi schimbă direcţia, următoarea îi urmă exemplul, apoi a treia şi, în sfârşit, a patra, care era nava-amiral. Mişcarea fusese calculată să atragă atenţia americanilor şi, într-adevăr, era o manevră surprinzătoare, dată fiind distanţa mică dintre cele două portavioane. Îndreptându-se acum spre vest, cu o viteză de treizeci de noduri, depăşiră cu uşurinţă navele de care se apropiaseră cu câteva clipe în urmă, venind din direcţia opusă. Câţiva marinari care se aflau pe punte fluierară admirativ la vederea acestei demonstraţii de măiestrie în manevrarea vapoarelor. Pe punţile navelor Aegis nu se mai vedea nici un marinar.

— Frumoasă manevră, comentă Sanchez, coborându-şi din nou privirea asupra documentelor pe care le studia.

John Stennis naviga normal, cu toate cele patru elice în stare de funcţionare la şaptezeci de rotaţii pe minut. Toate posturile de lucru erau ocupate, cu excepţia aripii de zbor, care se odihnea după câteva zile de activitate susţinută. În jurul structurii insulare fuseseră postaţi observatori care, în mare, stăteau cu privirile aţintite asupra obiectivelor desemnate, aruncând din când în când câte o privire furişă spre navele japoneze, pentru că erau atât de diferite de cele americane. Unii foloseau binoclul de mână, de 7 x 50, de fabricaţie japoneză, alţii se rezumau la nişte telescoape montate pe trepiede, poreclite Big Eyes, de 20 x 120, instalate de jur împrejurul punţii.

Amiralul Sato şedea în scaunul de comandant, privind în sus prin binoclu. Sincer, era mare păcat. Erau nişte nave atât de frumoase, de impunătoare. Îşi aduse aminte că cel dinspre prova purta numele de Enterprise, un nume de răsunet în marina militară americană, ce aparţinuse cu mulţi ani în urma altei nave, care îl purtase pe Jimmy Doolittle până în apropierea coastelor japoneze, participase la luptele de la Midway, Insulele Solomon, Santa Cruz şi la toate bătăliile maritime importante, dând mult de furcă poporului său şi fusese lovit de nenumărate ori, dar niciodată prea grav. Numele unui inamic respectat, dar totuşi al unui inamic. Se hotărî să-l urmărească pe acesta. Despre John Stennis nu avea nici cea mai vagă idee cine fusese.

Mutsu trecuse cu mult în spatele portavioanelor, ajungând aproape

de distrugătoarele ce le escortau, iar acum, după ce schimbaseră direcţia, amiralului i se părea că de-abia avansau. Sato ţinea binoclul în mâinile înmănuşate şi urmărea modificarea unghiului faţă de portavioane.

— Portanţa faţă de Ţinta Unu este de trei-cinci-zero. Portanţa Ţintei Doi este acum de zero-unu-zero, raportă subofiţerul.

Isso se întrebă ce se petrecea şi de ce, dar mai presus de toate ar fi dorit să ştie dacă va apuca ziua în care va putea povesti prin ce trecuse. Bănuia că nu.

— Acum lasă-mă pe mine, zise şeful operaţiunilor şi se aşeză pe scaun.

Zăbovise puţin pentru a se familiariza cu modul de funcţionare al lansatorului de torpile. Ordinul fusese deja dat şi acum nu mai avea nevoie decât de semnalul de pornire. Ofiţerul răsuci cheia în contact, împinse capacul de pe butonul corespunzând dispozitivelor de la babord şi apăsă. După aceea procedă întocmai şi pentru cele de la tribord.

Cele două ansambluri cu câte trei ţevi de pe ambele laturi ale navei ţâşniră violent, la un unghi de aproximativ patruzeci de grade faţă de linia de centru. Capotele emisferice ce protejau cele şase ţevi se retraseră brusc. Apoi, la interval de zece secunde, „peştii” fură lansaţi în apă în dreapta şi în stânga navei. În momentul contactului cu apa, elicele erau în plină funcţionare. Fiecare torpilă era prevăzută cu câte un cablu de control, conectat direct la Centrul de Informaţii şi de Luptă al lui Mutsu. Ţevile, acum eliberate de încărcătură, se rotiră, revenind în locaş.

— Fir-aş a dracului!

— Ce-ai spus, Cindy?

— Tocmai au lansat la apă nişte „peşti”, nenorociţii!

Tânăra era un mus (termenul nu se schimbase încă) în vârstă de optsprezece ani, în prima ei misiune pe mare, care se străduia să înveţe cât mai multe înjurături, pentru a nu face notă discordantă cu membrii mai vechi ai echipajului. Fata întinse braţul revoltată.

— I-am văzut când le-au lansat.

— Eşti sigură? întrebă militarul de lângă ea, rotind telescopul.

Cindy avea un binoclu de mână.

Tânăra ezită. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi se întrebă ce va spune şeful ei în caz că se înşela.

— Puntea. Aici observator-şase. Ultima navă din convoiul japonez a lansat o torpilă.

Cuvintele ei reverberară prin megafoanele instalate pe punte.

Cu un nivel mai jos, Bud Sanchez îşi ridică ochii.

— Ce-a spus?

— Repetă, observator-şase, ordonă comandantul operaţiunilor.

— Am spus că am văzut un distrugător japonez lansând o torpilă la tribord.

— Aici observator-cinci. Eu nu am văzut nimic, domnule, se auzi o voce bărbătească.

— Pe cinstea mea că am văzut-o! ţipă tânăra femeie, suficient de tare pentru a acoperi glasul amplificat de megafoane.

Sanchez aruncă foile din mână, sări în picioare şi ţâşni pe uşa care dădea pe punte. Căpitanul alunecă pe scară, sfâşiindu-şi pantalonii şi zdrelindu-şi un genunchi, dar reuşi în sfârşit să iasă pe galerie, înjurând în surdină.

— Ia spune, păpuşă.

— Am văzut cu ochii mei, domnule. Vă jur, am văzut-o.

Nici măcar nu ştia cine era Sanchez, însă însemnele argintii de pe epoleţi arătau că era o persoană destul de importantă pentru a o băga în sperieţi, chiar mai mult decât imaginea torpilelor lansate la apă. Dar era sigură de ceea ce văzuse şi hotărâtă să nu dea înapoi.

— Eu nu am văzut nimic, domnule, raportă şeful ei.

Sanchez îşi reglă binoclul pe distrugătorul care acum se afla la numai două mii de metri distanţă. Ce...? îl împinse pe marinarul de alături şi-şi fixă ochii pe telescop, îndreptându-l spre nava-amiral a japonezilor. Ansamblul cu trei ţevi era la locul lui, aşa cum trebuia să fie...

...dar gura ţevilor era neagră, nu cenuşie. Capotele erau date la o parte... Fără să-şi ia privirea de la nava japoneză, căpitanul Rafael Sanchez smulse căştile de pe capul observatorului-şef.

— Puntea, aici comandantul operaţiunilor. Torpile la apă. Torpile dinspre babord.

Îndrepta binoclul spre pupa, căutând cu privirea urme pe apă, dar nu observă nimic. Desigur, asta nu însemna mare lucru, înjură cu năduf şi se întoarse, privind în ochii marinarului Cynthia Smithers.

— Nu ştiu dacă ai avut sau nu dreptate, dar ai procedat cum trebuie, îi zise el, în timp ce alarmele se declanşară pe întreaga navă.

Cu numai o secundă mai târziu, de pe nava japoneză porneau în direcţia lui Johnnie Reb nişte semnale luminoase.

— Atenţiune, atenţiune, din cauza unei defecţiuni au fost lansate nişte torpile la apă, zise comandantul lui Mutsu în microfon, el însuşi ruşinat de minciuna ce se auzea prin circuitul deschis destinat comunicaţiilor între nave.

— Enterprise, aici Fife. Torpile la apă, anunţă o altă voce pe un ton şi mai ridicat.

— Torpile? Unde?

— Sunt ale noastre. S-a produs un scurtcircuit la dispozitivul de

lansare, anunţă Mutsu. E posibil să fie încărcate.

Comandantul japonez observă că Stennis începu imediat manevrele de întoarcere, stârnind valuri uriaşe la pupa. Cu puţin noroc, poate că nu va fi ucis nimeni.

— Ce facem acum, domnule? întrebă Smithers.

— Cred că ne spunem rugăciunea, replică Sanchez cu privirea întunecată.

Torpile ASW, cu focoase mici. Era puţin probabil să poată avaria serios o navă atât de mare ca Johnnie Reb. Pe puntea de jos era agitaţie mare, iar oamenii alergau de colo-colo cu prosoapele în mână, grăbindu-se să ajungă fiecare la postul de lucru.

— Domnule, trebuie să raportez echipei de intervenţii numărul nouă.

— Nu, rămâi aici, ordonă Sanchez. Tu poţi pleca, i se adresă celuilalt.

John Stennis se aplecase mult spre babord. Începuse manevra de rotire spre tribord şi nava se scutura sub vuietul motoarelor solicitate la maximum. Era unul din avantajele navelor cu acţionare nucleară. Dispuneau de o mulţime de cai-putere, însă aveau o greutate de peste nouăzeci de mii de tone şi accelerarea necesita timp. Enterprise, aflat la mai puţin de două mile distanţă, de-abia începuse să-şi schimbe direcţia de plutire. Ah, la naiba.

— Atenţiune! Atenţiune! Cu toată viteza înainte! se auzi vocea comandantului prin megafoanele de pe punte.

Cele trei torpile antisubmarin, tip Mark 50, care se îndreptau spre Stennis, erau nişte arme de distrugere mici, inteligente, proiectate să provoace avarii grave unei nave de nouăzeci de mii de tone, dar exista totuşi posibilitatea apariţiei unor distrugeri minore. Torpilele înaintau cu o viteză de şaizeci de noduri, la distanţe egale de o sută de metri, fiecare dintre ele ghidată de câte un cablu izolat. Viteza superioară faţă de cea a ţintei, precum şi bătaia scurtă, făceau impactul aproape inevitabil, iar manevra de întoarcere efectuată de nava americană nu izbuti decât să ofere unghiul ideal de lovire, pentru că torpilele erau îndreptate spre elice. După parcurgerea primilor o mie de metri se activă capul de detectare al primului „peşte”. Imaginea undelor sonice fu retransmisă la bordul navei Mutsu sub forma unei ţinte fixe de un galben strălucitor pe fond negru, urmată automat de celelalte două. Zona în care se afla ţinta se apropia din ce în ce mai mult. Opt sute de metri, şapte, şase…

— V-am prins pe amândoi! exclamă ofiţerul de la pupitrul de comandă.

În clipa următoare, imaginea undelor sonice indică înţepenirea

bruscă a elicelor navei americane, imitând frecvenţele ultrasonice emise de capetele de detectare ale torpilelor. Noile modele erau prevăzute cu un dispozitiv capabil să genereze un câmp magnetic pulsator foarte puternic, pentru inducerea în eroare a detectoarelor elaborate de ruşi. Însă torpilele Mark 50 erau nişte arme de contact controlate prin cablu şi, datorită acestui fapt, ofereau posibilitatea de a fi astfel ghidate încât să anihileze interferenţele acustice. Nu era cinstit, dar la urma urmelor cine putea afirma că un război trebuia să fie cinstit?

Un amestec incoerent de imagine, sunet şi senzaţii. Când prima coloană de apă ţâşni spre cer, nava abia dacă se mişcă puţin. Zgomotul era real şi Sanchez tresări surprins. Prima lui impresie fu aceea că nu se întâmplase nimic prea grav, că poate torpila explodase în imediata apropiere a lui Johnnie Reb. Se înşela.

Versiunea japoneză a torpilelor Mark 50 avea un focos mic, de numai şaizeci de kilograme, însă foarte puternic. Prima explodă pe elicea a doua a navei, în partea posterioară. Impactul smulse imediat trei din cele cinci palete ale elicei, dezechilibrând-o şi imprimându-i o mişcare de o sută treizeci de rotaţii pe minut. Forţa fizică imensă smulse îmbinările axului şi călcâiul etamboului care fixa întregul sistem de propulsie. În câteva clipe întreaga porţiune posterioară a navei fu inundată şi apa începu să pătrundă prin porţiunea cea mai vulnerabilă. Ceea ce se întâmplă după aceea fu şi mai grav.

Ca majoritatea navelor de război, John Stennis era acţionată prin forţa aburului. În cazul acela, aburul era generat de două reactoare nucleare care fierbeau apa direct. Aburul trecea apoi printr-un schimbător de căldură unde fierbea o altă cantitate de apă (fără să devină radioactivă), care era apoi transportată prin conducte spre o turbină de mare presiune. Aburul punea în funcţiune paletele turbinei, asemenea celor ale unei mori de vânt; după aceea ajungea printr-o reţea de ţevi la pupa, într-o turbină cu presiune mică, transformându-se în energie reziduală. Turbinele aveau o viteză de rotaţie mare, ce depăşea viteza pe care o putea atinge elicea; pentru a reduce viteza, existau o serie de mecanisme de frânare, foarte asemănătoare transmisiilor folosite la automobile. Rotiţele fine ale acestui ansamblu reprezentau elementul cel mai fragil al întregii construcţii. Energia eliberată de explozia torpilei înţepeni aceste rotiţe cu o forţă extraordinară. Mişcarea haotică a axului dezechilibrat dădu lovitura de graţie întregului tren secund de acţionare. Zgomotul asurzitor îi făcu pe toţi marinarii să sară în picioare, chiar înainte de producerea celei de-a doua explozii declanşate de focosul torpilei următoare, care avarie trenul de acţionare trei.

Cea de-a doua torpilă explodă pe elicea de la tribord, smulgând

jumătate din paletele acesteia. Elicea a treia suferi avarii identice celor produse la elicea a doua cea de-a patra elice se dovedi mai norocoasă. De la primele trepidaţii echipajul aflat în sala motoarelor apăsă pe manetele de control al aburului în poziţia „oprit”. Valvele se deschiseră instantaneu, izbind dinspre pupa paletele şi oprind angrenajul înainte de a se produce avarierea mecanismelor de frânare. În clipa aceea, cea de-a treia torpilă desăvârşi distrugerea elicei de la tribord.

Se auzi semnalul sonor de oprire a mecanismelor şi membrii echipajelor din sălile celor patru turbine începură să execute aceleaşi proceduri ca şi cele întreprinse de colegii de la tribord cu numai câteva clipe înainte. Se auziră alte semnale de alarmă. Echipele de intervenţie porniră în fugă spre pupa, încercând să stabilească greutatea avariilor şi să stăvilească apa ce începuse să inunde interiorul. Nava se opri brusc. Una din cârme fusese, de asemenea, avariată.

— Ce naiba a fost asta? întrebă unul dintre mecanici.

— Dumnezeule, suspină Sanchez, aflat pe puntea superioară.

În mod straniu, avariile produse la bordul navei Enterprise, aflată la o depărtare de două mile, păreau mult mai grave decât cele pe care le suferise nava lui. Aerul vibra de sunetul strident al alarmelor, iar pe puntea inferioară se auzeau nenumărate voci ce ţipau, întrebând ce se petrecea. Toate navele din formaţiune începuseră manevrele radicale. Fife, una din navele de escortă, se întorsese în direcţia opusă, depărtându-se în plină viteză, de teama prezenţei altor torpile în apă. Sanchez era convins că nu mai erau altele. Văzuse trei explozii la pupa lui Johnnie Reb şi trei sub pupa lui Enterprise.

— Smithers, vino cu mine.

— Domnule, dar postul de luptă…

— Se descurcă şi fără tine şi, în afară de asta, nu mai sunt multe de văzut. Avem de stat un timp prin zonă. Trebuie să stai de vorbă cu căpitanul.

— Iisuse! Domnule…

Exclamaţia suna mai degrabă ca o rugăciune pentru a fi iertată de un asemenea supliciu.

Ofiţerul se întoarse.

— Inspiră adânc şi ascultă-mă; e posibil să fii singura persoană de pe nava asta blestemată care s-a achitat de sarcini în ultimele zece minute. Urmează-mă, Smithers.

— Elicele numărul doi şi trei sunt distruse, se auzi o clipă mai târziu în megafonul de pe punte.

Comandantul navei stătea în mijlocul cabinei, ca un om de-abia scăpat dintr-un accident rutier.

— Elicea a patra este de asemenea avariată… elicea numărul unu

pare deocamdată în regulă.

— Foarte bine, murmură ofiţerul, apoi şopti cu glas gâtuit: Ce naiba?

— Am fost loviţi de trei torpile antisubmarin, domnule, raportă Sanchez. Smithers a văzut lansarea lor.

— Adevărat? o întrebă comandantul pe tânăra femeie. Domnişoară, ia loc în fotoliul meu. După ce reuşesc să aduc nava pe linia de plutire aş vrea să stau de vorbă cu dumneata.

Partea grea de-abia urma. Căpitanul navei John Stennis se întoarse spre şeful transmisiunilor şi lansă un apel către comandantul flotei. Urma să poarte numele codificat NAVY BLUE.

— Aici sonar, către comandant. Torpilă la apă, portanţa doi-opt-zero, pare să fie din clasa 89, raportă Laval Junior pe un ton destul de calm.

Era obişnuit ca submarinele să fie torpilate de forţele armate prietene.

— Cu toată viteza înainte, ordonă comandantul Kennedy.

Chiar dacă era vorba de o simplă aplicaţie, o torpilă rămânea o torpilă şi acest fapt avu darul de a-l nelinişti.

— Coborâţi la două sute de metri.

— Am înţeles, două sute de metri, replică o voce prin staţia de emisie-recepţie. Începeţi coborârea la unghiul de zece grade.

Timonierul împinse echea rotundă, îndreptând submarinul Asheville spre fundul oceanului.

— Care este distanţa aproximativă a torpilei? întrebă căpitanul, adresându-se echipei de urmărire.

— Trei mii de metri.

— Aici sonar, i-am pierdut urma imediat după coborâre. Viteza aproximativă a torpilei este de patruzeci sau patruzeci şi cinci de noduri.

— Să închid amplificatorul, domnule?

Kennedy era tentat să răspundă afirmativ, curios să verifice performanţele torpilei japoneze. Din câte ştia el, nici o altă navă americană nu avusese de-a face cu vreuna. Bănuia că era vorba de versiunea japoneză a torpilei americane Mark 48.

— A reapărut, anunţă ofiţerul. Relevmentul torpilei neschimbat, doi-opt-zero, creşte intensitatea semnalului acustic.

— Viraj spre dreapta, douăzeci de grade, ordonă Kennedy. Supravegheaţi camera de cinci ţoli.

— Viteza de treizeci de grade, raportă un membru al echipajului în clipa în care Asheville acceleră.

— Am înţeles, viraj spre dreapta, la douăzeci de grade, schimbăm direcţia.

— Foarte bine, încuviinţă Kennedy. Camera de cinci ţoli, lansaţi ţinta falsă… acum! Cob, urcă la două sute.

— Am înţeles. Urcăm cu zece.

O canistră fu lansată din compartimentul de lansare denumit „camera de cinci ţoli” din cauza diametrului lansatorului. Instantaneu, ţinta începu să degaje bule de aer, ca o tabletă efervescentă aruncată în paharul cu apă, generând o ţintă nouă de unde zonice, menită să deruteze dispozitivul de detectare acustică a torpilei.

— Raportaţi poziţia, ordonă Kennedy.

— Ne îndreptăm spre dreapta la un relevment de unu-nouă-zero, cârma la douăzeci de grade dreapta.

— Menţineţi nava la relevment doi-zero-zero.

— Am înţeles, relevment doi-zero-zero.

— Drept înainte la o treime.

— Am înţeles, înainte la o treime.

Submarinul reduse viteza, revenind la adâncimea de şaptezeci de metri, după ce lăsase în urmă o ţintă falsă de mai mare dragul…

— În regulă, surâse Kennedy. Acum să vedem ce poate peştişorul ăsta.

— Aici sonar, torpila a trecut prin ţinta falsă.

Kennedy avu impresia că în glasul lui Laval desluşise o anume neliniște.

— Serios? făcu comandantul, făcând câţiva paşi şi intrând în cabina sonarului. E vreo problemă?

— Domnule, torpila a trecut prin ţinta falsă de parcă nici nu ar fi existat.

— Se pare că e o maşinărie foarte inteligentă. Crezi că ignoră ţintele false ca un ADCAP?

— A schimbat frecvenţa, se pare că ne-a dat de urmă, raportă un alt ofiţer de la pupitrul de detectări sonice.

— Foarte inteligent.

Kennedy avea impresia că lucrurile se precipitau prea mult, ca într-o luptă adevărată. Oare noua torpilă japoneză era chiar atât de performantă, încât putea detecta şi anihila ţintele false?

— Se înregistrează?

— Desigur, domnule, raportă Laval, întinzând mâna spre aparatul de înregistrat.

Tocmai pusese o casetă nouă pentru a înregistra tot ce se petrecea. Un sistem video imortaliza pe peliculă toate informaţiile reprezentate pe ecranele-cascadă.

— Motoarele au mărit viteza. Ne-au reperat, am pierdut semnalele sonore de la elice.

Corpul torpilei bloca propagarea zgomotelor provenite de la motor. Torpila se îndrepta spre ei. Kennedy se întoarse spre echipa de

urmărire.

— Care este distanţa până la torpilă?

— Sub două mii, domnule, dar se apropie rapid, la o viteză estimativă de şaizeci de noduri.

— La viteza asta ne ajunge în două minute.

— Priviţi, domnule, zise Laval, bătând cu degetul în ecran.

Pe acesta apăruseră urma lăsată de torpilă, ca şi undele sonore degajate de ţinta falsă care continua să genereze bule de aer. Torpila de tip 89 trecuse chiar prin centrul vârtejului.

— Ce-a fost asta? întrebă Laval, privind afişajul care tocmai înregistrase un sunet de joasă frecvenţă, la relevmentul trei-zero-cinci. Pare să fie o explozie la distanţă.

Semnalul zonei de convergenţă indica o distanţă apreciabilă, de peste treizeci de mile.

Vestea îi îngheţă sângele în vinele comandantului Kennedy. Băgă capul în cabina alăturată.

— Unde se află Charlotte şi celelalte submarine?

— La vreo şaizeci, şaptezeci de mile nord-vest, domnule.

— Continuăm să mergem drept înainte, ordonă Kennedy automat.

Nici el nu îşi putea explica de ce dăduse acest ordin.

— Am înţeles, drept înainte, repetă timonierul.

Aplicaţiile astea erau foarte palpitante. Înainte de a fi executat ordinul, comandantul luă din nou receptorul.

— Camera de cinci ţoii, lansaţi două ţinte false… acum!

Ultrasunetele generate de torpila care se îndrepta spre ţintă aveau o frecvenţă mult prea înaltă pentru a putea fi recepţionate de urechea umană. Kennedy ştia că unda de energie se lovea de submarin, fiind apoi reflectată, deoarece undele sonore erau respinse de învelişul din oţel.

Nu era posibil. În caz contrar, cineva şi-ar fi dat seama. Privi în jur. Membrii echipajului se aflau la posturile de luptă. Toate uşile etanşe erau închise şi zăvorite, ca într-o luptă adevărată. Kurushio lansase o torpilă de manevră, identică cu cea de luptă, cu excepţia încărcăturii, înlocuită cu un pachet de instrumente. Erau proiectate să nu lovească ţinta, ci să se întoarcă, deoarece un impact de metal pe metal ar fi putut produce avarii a căror reparare era foarte costisitoare.

— Continuă să ne urmărească, domnule.

Dar torpila aceea trecuse drept prin centrul ţintei false…

— Repede, coborâm, ordonă Kennedy, deşi ştia că era prea târziu.

Botul submarinului Asheville se înclină la un unghi de douăzeci de grade şi acceleră la viteza de treizeci de noduri. Se lansă o a doua ţintă falsă. Viteza mărită afecta recepţionarea undelor sonore, dar imaginea de pe ecran arăta limpede că torpila trecuse şi prin vârtejul generat de ţinta falsă, continuându-şi cursa infernală.

— Distanţa sub cinci sute, anunţă şeful echipei de urmărire.

Unul dintre membrii echipei observă paloarea neobişnuită de pe faţa comandantului, dar nu-şi putu explica din ce cauză. Desigur, nimănui nu-i plăcea să piardă, chiar dacă era vorba de o aplicaţie de rutină.

În timp ce submarinul continua să coboare, Kennedy se gândi la manevrele pe care trebuia să le facă. Distanţa era prea mică pentru a putea scăpa de urmăritor. În plus, tentativele de a induce în eroare torpila eşuaseră. Pur şi simplu epuizase toate variantele. Nu avea timp să stea prea mult pe gânduri.

— Dumnezeule! exclamă Laval, scoţându-şi căştile.

Torpila se afla acum în imediata apropiere a submarinului şi zgomotul generat de acesta era inimaginabil.

— Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă…

Căpitanul stătea alături, privind înjur. Oare înnebunise? Era oare singurul care se gândea că…

În ultima secundă, Laval îşi îndreptă privirea spre comandant.

— Domnule, nu s-a întors.

21
Navy Blue

Aeronava prezidenţială decolă ceva mai repede decât fusese prevăzut, la o oră foarte matinală. Înainte de a atinge altitudinea de zbor, reporterii îşi părăsiseră deja locurile, înghesuindu-se spre botul avionului pentru a-i cere preşedintelui o primă declaraţie în legătură cu plecarea inopinată. Întreruperea unei vizite de stat mirosea a panică. Tish Brown. Le explică ziariştilor că ultimele evenimente de pe Wall Street reclamau întoarcerea imediată a preşedintelui, pentru a da asigurări poporului american... şi aşa mai departe. Momentan, le sugeră ea, ar fi de preferat să se retragă la locurile lor şi să se odihnească puţin. În definitiv, îi aştepta un zbor de paisprezece ore până la Washington, în condiţii atmosferice neprielnice deasupra Atlanticului, iar Roger Durling avea şi el nevoie de câteva ore de somn. Stratagema reuşi din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că ziariştii erau mahmuri şi nedormiţi, ca toţi ceilalţi de la bord – cu excepţia echipajului, poate. În afară de asta, între compartimentul lor şi cel prezidenţial fuseseră instalaţi agenţii secreţi şi gărzile armate ale aviaţiei militare. Raţiunea învinse şi reveniră cu toţii în compartimentul ce le fusese destinat. Curând, liniştea se aşternu peste aeronavă şi adormiră – sau încercară să adoarmă – toţi pasagerii.

Legile federale prevedeau ca ofiţerul comandant al navei Johnnie Rob să fie un aviator. Această hotărâre fusese luată în anii treizeci, cu scopul de a-i împiedica pe marinarii de pe navele de luptă să pună stăpânire pe ramura nouă şi plină de sine a vechii marine militare. Din acest motiv, comandantul avea mai multă experienţă în pilotarea avioanelor decât în arta navigaţiei şi, cum nu mai comandase vreodată o navă pe apă, cunoştinţele sale despre sistemele de navigaţie constau în special în informaţii culese din mers, fără a fi rezultatul unui studiu sistematic sau al experienţei. Din fericire, inginerul-şef era un fost marinar ce servise pe distrugătoare şi dispunea de o experienţă vastă. Oricum, până şi comandantul ştia că apa trebuia să fie în afara calei, nu înăuntru.

— Cât de gravă este situaţia, domnule inginer-şef?

— E gravă, domnule.

Comandantul arătă spre puntea acoperită cu un strat de apă de trei centimetri, pe care pompele încercau să o evacueze peste bord. Cel puţin izbutiseră să acopere găurile. Se chinuiseră trei ore.

— Motoarele doi şi trei sunt complet distruse. Cuzineţii împuşcaţi, axurile sucite şi fisurate, dispozitivele de frânare măcinate – imposibil de reparat. Turbinele sunt în stare de funcţionare. Dispozitivele de frânare au preluat toată forţa impactului. Motorul unu e în regulă. Au fost avariaţi uşor cuzineţii de la pupa. Astea le pot repara şi eu. Elicea patru e avariată, nu-mi dau seama cât de grav, însă nu o putem pune în funcţiune fără a afecta cuzineţii. Cârma de la tribord e înţepenită, dar pot să o repar. Poate că va fi nevoie să o înlocuim, în funcţie de cum se prezintă. Dispunem de un singur motor. Putem naviga cu o viteză de zece, eventual unsprezece noduri.

— Cât timp pot dura reparaţiile?

— Câteva luni – după părerea mea, patru sau cinci.

Comandantul ştia că în tot acest timp el trebuia să fie la faţa locului, să supravegheze echipele de întreţinere şi reparaţii care vor reconstrui jumătate, poate chiar două treimi din trenul de acţionare a navei. Deocamdată nu evaluase gradul de avariere al motorului patru. Asta îl făcu să se enerveze. Era şi timpul, îşi zise inginerul-şef.

— Dacă aş putea lansa o rachetă, i-aş face praf pe nenorociţii ăia.

Însă lansarea unui proiectil, la viteza de croazieră asigurată de un singur motor, era o tentativă sortită eşecului. În plus, fusese un accident şi comandantul nu putea vorbi serios.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise inginerul-şef, fără să creadă nici el ce spunea, pentru că imediat adăugă: Poate că vor fi atât de amabili şi vor plăti cheltuielile de reparaţii.

— Putem porni?

— Motorul unu e puţin afectat de impact, dar mă pot descurca.

— Bine, pregăteşte nava de plecare. Ne întoarcem la Pearl.

— Am înţeles.

Amiralul Mancuso se întorsese în birou pentru a revedea datele preliminare referitoare la aplicaţie, când unul din ofiţeri intră, ţinând în mână o foaie de hârtie.

— Domnule, se pare că două portavioane au dat de bucluc.

— Ce-au făcut, s-au ciocnit? întrebă Jones, aşezat într-un colţ al încăperii.

— Mai rău.

Comandantul Flotei Pacificului îşi aruncă privirea pe foaie.

— Nemaipomenit.

În clipa aceea se auzi soneria telefonului. Era un apel direct de la biroul de operaţiuni al flotei.

— Amiralul Mancuso.

— Domnule, sunt locotenentul Copps de la biroul de comunicaţii al flotei. Am primit un semnal de alarmă de la un submarin, situat aproximativ la 31° nord, 175° est. Încercăm să stabilim poziţia cu

exactitate. Numărul de cod aparţine submarinului Asheville. Nu am recepţionat nici un mesaj verbal, ci doar semnalul luminos. Începem acţiunea de salvare. Cele mai apropiate avioane se află pe cele două portavioane…

— Dumnezeule!

Marina militară americană nu mai pierduse nici un submarin de când cu Scorpion, iar asta se întâmplase pe vremea când Mancuso era la liceu. Amiralul clătină din cap ca pentru a-şi limpezi gândurile. Îl aştepta ceva muncă, nu glumă.

— Domnule, cele două portavioane sunt, probabil, avariate.

— Serios?

Era ciudat că locotenentul nu aflase încă vestea.

— Luaţi legătura cu P-3. Eu am de lucru.

— Am înţeles.

Mancuso îşi dădea seama de situaţia disperată. În zona aceea a Pacificului apa avea o adâncime de cinci mii de metri. Era imposibil ca un submarin să reziste măcar la o treime din această adâncime. Dacă era într-adevăr vorba de o urgenţă şi dacă existau supravieţuitori, acţiunile de salvare trebuiau demarate în câteva ore, altfel oamenii mureau din cauza frigului.

— Ron, am primit un semnal. Se pare că Asheville s-a scufundat.

— Scufundat?

Era un cuvânt care dădea fiori de gheaţă oricărui scufundător.

— Băiatul lui Frenchy…

— Şi încă o sută douăzeci de persoane.

— Ce pot să fac, domnule căpitan?

— Citeşte datele.

— Am înţeles.

Jones ieşi grăbit din birou, în timp ce amiralul ridica receptorul şi începea să apese pe taste. Îşi dădea seama că se agita degeaba. Toate submarinele flotei erau prevăzute cu transmiţătoare de urgenţă AN/BST-3, proiectate să se detaşeze de corpul navei în cazul în care depăşeau adâncimea critică sau dacă, din neglijenţă, nu funcţiona mecanismul de siguranţă al dispozitivului. Această ultimă posibilitate era, totuşi, îndepărtată, înainte de a se desprinde de navă, dispozitivul emitea un semnal de alarmă asurzitor, atrăgând atenţia marinarului neglijent. Asheville era mai mult ca sigur distrus şi totuşi Mancuso trebuia să continue operaţiunile de salvare, în aşteptarea unui miracol. Poate că unii membri ai echipajului reuşiseră să se salveze.

Ignorându-se sfatul lui Mancuso, mesajul fu trimis către cele două portavioane. O fregată, USS Gary, porni de îndată în plină viteză, deplasându-se la nord de zona în care apăruse semnalul luminos, conformându-se legilor mării şi celor ale firii. În nouăzeci de minute

urma să lanseze un elicopter pentru cercetarea preliminară a suprafeţei oceanului, continuând apoi să servească drept bază pentru alte elicoptere desemnate să participe la operaţiunile de salvare. Luptându-se cu vântul puternic, John Stennis se întoarse încet şi izbuti să lanseze un singur avion S-3 Viking ASW, care avea la bord un instrumentar complex, util în operaţiunile de căutare a eventualilor supravieţuitori. Avionul se deplasă în zona accidentului în mai puţin de o oră. Pe ecranul radar nu se zărea nimic, cu excepţia unei şalupe a Pazei de Coastă japoneze, care se îndrepta în larg, cam la zece mile distanţă, alertată evident de semnalul luminos. Se luă imediat legătura cu echipajul japonez, care confirmă primirea unui apel SOS prin radio, precum şi intenţia sa de a căuta eventualii supravieţuitori. Avionul Viking survolă locul sinistrului. Pe suprafaţa apei se zăreau o pată de ulei şi câteva resturi sfâşiate, dar piloţii nu izbutiră să descopere nimic demn de a fi salvat.

Un semnal care purta numele codificat „Navy Blue” indica faptul că informaţia era de interes pentru întreaga flotă. Două dintre portavioanele Flotei Pacificului erau scoase din funcţiune pe o perioadă nedeterminată. Celelalte două, Eisenhower şi Lincoln, se aflau în port. În marină era foarte greu de păstrat un secret, astfel încât, chiar înainte ca amiralul Dubro să primească o copie a raportului, zvonul se răspândise la bordul navei-amiral. Comandantul forţelor de luptă, care avea deja destule pe cap, înjură birjăreşte. Aceeaşi primire îi fu rezervată şi ofiţerului care îşi informă superiorii în legătură cu misiunea trasată de Pentagon.

Ca majoritatea ofiţerilor de spionaj aflaţi pe teritoriu străin în vremuri tulburi, Clark şi Chavez nu aflaseră nimic despre cele petrecute. În caz contrar, probabil că ar fi luat primul avion, indiferent în ce direcţie. Spionii nu erau nici unde bineveniţi, iar Convenţia de la Geneva prevedea ca, în timp de război, aceştia să fie executaţi imediat după ce au fost descoperiţi, de regulă prin împuşcare.

Regulamentul pe timp de pace era mai civilizat, însă rezultatul final era, în general, acelaşi. Acest amănunt era trecut sub tăcere de CIA cu prilejul interviurilor de recrutare. Legile internaţionale ale spionajului ţineau cont de acest amănunt nefericit, asigurând imunitate şi acoperire diplomatică majorităţii agenţilor secreţi. Aceşti erau numiţi agenţi „legali” şi erau protejaţi de tratatele internaţionale, ca şi cum ar fi fost într-adevăr diplomaţi veritabili, aşa cum indicau paşapoartele lor de serviciu. Clark şi Chavez făceau parte din categoria celor lipsiţi de protecţie – de fapt, John Clark nu lucrase niciodată sub acoperire „legală”. Importanţa acestui detaliu deveni limpede de îndată ce-şi părăsiră hotelul în care locuiau pentru a

merge la o întâlnire cu Isamu Kimura.

Era o după-amiază plăcută, umbrită doar de privirile cu care erau întâmpinaţi, în calitatea lor de gaijin; ostilitatea făţişă luase acum locul dezgustului şi curiozităţii iniţiale. Atmosfera era diferită faţă de cea pe care o găsiseră la sosire, deşi situaţia se îmbunătăţea întrucâtva de îndată ce se prezentau ca cetăţeni ruşi. Asta îl determină pe Ding să se gândească la o modalitate de a-şi pune în evidenţă identitatea faţă de cei cu care veneau în contact, fie şi pe stradă. Din păcate, hainele civile nu ofereau prea multe posibilităţi în acest sens, astfel încât erau nevoiţi să suporte mai departe privirile acelea duşmănoase, simţindu-se cam cum se simţea un bogătaş american într-un cartier rău famat.

Kimura îi aştepta la locul convenit, un bar fără pretenţii. Băuse deja câteva pahare.

— Bună ziua, rosti Clark amabil în engleză. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, zise Kimura după ce li se aduseră băuturile.

Existau o mulţime feluri de a rosti aceste cuvinte. Intonaţia japonezului lăsa de înţeles că ştia ceva.

— Azi are loc o şedinţă a miniştrilor, convocată de Goto. A început acum câteva ore. Un prieten al meu, de la Ministerul Apărării, n-a mai părăsit biroul de joi seara.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Nu aţi văzut, nu-i aşa? Felul în care a vorbit Goto despre America.

Funcţionarul de la MEII îşi sorbi băutura şi ridică mâna, pentru a comanda o alta. Ca de obicei, serviciul fu extrem de prompt.

Ar fi putut pretinde că vizionaseră primul discurs, însă „Klerk” preferă să ceară părerea lui Kimura despre evoluţia lucrurilor.

— Nu ştiu, repetă acesta cuvintele spuse mai înainte, deşi tonul şi privirea sugerau altceva. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Cum se spune? Retorica. Noi, la minister, am aşteptat toată săptămâna să ni se dea instrucţiuni. Trebuie să reluăm negocierile cu America, să ajungem la o înţelegere, dar nu avem nici un fel de indicaţii. Oamenii noştri din Washington nu fac nimic. Goto şi-a pierdut timpul la Ministerul Apărării, pe la întruniri şi convorbiri cu amicii lui zaibatsu. Nu aşa se procedează.

— Prietene, surâse Clark, lăsându-şi paharul pe masă după o singură înghiţitură, vorbeşti ca şi cum ar pluti ceva grav în aer.

— Nu m-aţi înţeles. Nu pluteşte nimic în aer. Poate că se petrece ceva, dar MCII nu are nici o legătură.

— Şi?

— Aici nu se întâmplă nimic fără ştirea MCII. În sfârşit, ministrul nostru a aflat ceva, dar nu ne-a spus încă nimic.

Kimura tăcu. Ăştia doi nu aflaseră nimic?

— Cine credeţi că face politica externă în ţara asta? Imbecilii de la Ministerul de Externe? Ei ne raportează totul nouă. În ce priveşte Ministerul Apărării, cui îi pasă ce cred ei? Noi suntem aceia care modelează politica ţării noastre. Lucrăm cu zaibatsu, coordonăm, reprezentăm interesele economice ale ţării în relaţiile cu alte ţări şi cu pieţele lor de desfacere, redactăm declaraţiile pe care trebuie să le rostească primul ministru. Acesta a fost primul motiv pentru care am intrat în ministerul ăsta.

— Dar acum?

— Acum? Acum Goto se întâlneşte personal cu ei şi-şi iroseşte timpul cu oameni fără importanţă. Pe ministrul nostru l-a chemat de-abia acum; mă rog, ieri. Şi e şi acum acolo.

Bărbatul era extrem de agitat dintr-un motiv care, cel puţin în ochii lui Chavez, părea un simplu act de birocraţie. MCII era manevrat de altcineva. Şi ce era cu asta?

— Eşti supărat că miniştrii se întâlnesc direct cu primul ministru.

— Bineînţeles. Ar trebui să lucreze prin intermediul nostru, însă Goto a fost şi rămâne măscăriciul lui Yamata.

Kimura ridică din umeri.

— Poate că acum vor să facă doar ei politica, dar nu ştiu cum vor reuşi fără ajutorul nostru.

Adică fără tine, surâse Chavez în sinea lui. Birocrat tâmpit. Şi CIA era plină de specimene asemănătoare.

Nu se luaseră în considerare toate amănuntele, aşa cum se întâmplă de obicei în asemenea cazuri. Majoritatea turiştilor care veneau în Saipan erau japonezi, dar existau şi excepţii. Insula aceasta din Pacific era un loc ideal pentru o mulţime de distracţii. Una dintre ele era pescuitul la mare adâncime, mai ales că apele nu erau atât de aglomerate ca cele din largul coastelor Floridei sau ale Golfului California. Pete Burroughs era ars de soare, epuizat, dar cât se poate de mulţumit după cele unsprezece ore petrecute pe mare. Era lucrul ideal pentru a te face să uiţi avatarurile unui divorţ, îşi zise operatorul de computer, şezând şi sorbind câte o înghiţitură de bere. Primele două ore le petrecuse încercând să ajungă cât mai departe de ţărm, următoarele trei vâslise de colo-colo, iar apoi, vreme de patru ceasuri, se luptase cu cel mai mare ton pe care-l văzuse în viaţa lui. Mai greu o să fie să-şi convingă colegii că nu minţea. Monstrul era atât de uriaş, încât n-ar fi încăput deasupra şemineului – de altfel, fosta soţie obţinuse la divorţ casa, cu cămin cu tot. Trebuia să se mulţumească cu o fotografie, dar puţini erau cei care credeau în aşa ceva. Pescarii se şmecheriseră. Pentru douăzeci de dolari puteai alege orice peşte, alături de care te fotografiai. Dacă ar fi prins un rechin, i-ar fi putut scoate colţii, dar un ton era doar un peşte nenorocit, oricât ar fi fost

de impunător. La naiba, nici nevastă-sa nu înghiţise poveştile pe care i le îndrugase despre orele suplimentare petrecute la birou. Târfă ordinară. Una rece, una caldă. Ea nu putea suferi pescuitul, dar el era acum liber să dea la peşte cât poftea. Poate chiar va avea ocazia să pescuiască vreo prospătură. Desfăcu o nouă cutie de bere.

Portul era neobişnuit de pustiu pentru un sfârşit de săptămână. În partea centrală erau ancorate trei nave comerciale mari, urâte, despre care nu ar fi putut spune la prima vedere ce hram purtau. Compania la care lucra se afla în California, destul de departe de ocean, astfel încât partidele lui de pescuit se desfăşurau în majoritate în ape curgătoare. Excursia aceasta era visul lui de o viaţă. Mâine poate că va prinde altceva. Deocamdată se mulţumi să admire tonul aşezat în stânga lui. Cântărea pe puţin trei-patru sute de kilograme. Nu tocmai demn de Cartea Recordurilor, dar în orice caz incomparabil mai mare decât somonul pe care-l pescuise vara trecută. Aerul începu să vibreze din nou, risipind farmecul clipei. Umbra care se profila pe cer anunţa decolarea unui alt blestemat de avion 747 de pe aeroportul din apropiere. Curând, paradisul acesta va fi distrus complet. De fapt, era deja. Singura consolare era aceea că japonezii care veneau aici să-şi facă de cap şi să facă amor cu chelneriţele filipineze nu se prea gândeau la pescuit.

Căpitanul micii ambarcaţiuni o dirijă cu măiestrie spre ţărm. Se numea Oreza şi servise în tinereţe în cadrul Pazei de Coastă americane. Burroughs se ridică de pe banchetă, urcă pe punte şi se aşeză lângă el.

— Ai obosit să admiri peştele?

— E ca şi cum aş bea singur.

Oreza clătină din cap.

— Când navighez, nu beau.

— E o obişnuinţă din vremurile mai vechi?

Bărbatul dădu din cap.

— Mda, cam aşa ceva. Dar când ajungem la club fac eu cinste. Te-ai descurcat foarte bine cu peştele. Ziceai că e prima oară?

— Prima oară pe ocean, explică Burroughs plin de sine.

— N-aş fi crezut, domnule Burroughs.

— Pete, îl corectă inginerul.

— Pete, se conformă Oreza. Spune-mi Navlositorul.

— Nu eşti de prin părţile locului.

— M-am născut în New Bedford, Massachusetts. Acolo iernile sunt cumplite. Cu mult timp în urmă am lucrat aici. Pe atunci exista un post al Pazei de Coastă, pe lângă Punta Arenas, dar acum e închis. Mie şi nevesti-mii ne-au plăcut climatul şi oamenii şi-apoi e mare competiţia pentru ocuparea unui astfel de post. La urma urmei, copiii au crescut. Aşa că în final ne-am stabilit aici.

— Te pricepi foarte bine să manevrezi barca.

Navlositorul încuviinţă din cap.

— Aşa s-ar şi cuveni. Fac treaba asta de treizeci şi cinci de ani, ba mai mult, dacă pun la socoteală şi ieşirile pe care le făceam cu tata.

Cârmi uşor spre prova, ocolind Insula Managaha.

— S-a dus naibii pescuitul la New Bedford.

— Ce sunt alea? întrebă Burroughs, arătând spre portul comercial.

— Transportoare de maşini. Când am venit azi dimineaţă, tocmai descărcau nişte Jeepuri de pe nava de acolo.

Marinarul ridică din umeri şi continuă:

— Alte maşini blestemate. Ştii, când am venit aici locul semăna cu Cape Cod pe timp de iarnă. Acum aduce mai mult cu Cape pe timp de vară. Zid lângă zid.

Navlositorul ridică iarăşi din umeri. Mai mulţi turişti echivalau cu o mai mare aglomerare a insulei, dar şi cu înflorirea afacerilor.

— E scumpă viaţa aici?

— Se scumpeşte pe zi ce trece, confirmă Oreza.

Un alt avion 747 decolă de pe insulă.

— Ciudat..

— Ce anume?

— Ăsta n-a decolat de pe aeroport.

— Cum adică?

— A decolat de pe Kobler. E o pistă veche a marinei militare. Există cinci sau şase piste pe care pot ateriza avioanele de mare tonaj, rămase de pe timpuri. Kobler este chiar lângă Loran. Mă mir că o mai folosesc. Habar n-am avut că n-a fost abandonată.

— Nu înţeleg.

— Pe Guam a existat o bază a aviaţiei militare. Ai auzit de armele nucleare, nu-i aşa? În cazul unui atac trebuiau să se disperseze în jurul Bazei Anderson, pentru a fi nimiciţi toţi deodată. Pe Insula Saipan există două piste mari, cea de la aeroport şi cea de la Kobler, apoi alte două pe Tinian, rămase de pe vremea celui de-al doilea război mondial şi încă două pe Guam.

— Mai sunt în funcţiune?

— Nu văd de ce n-ar fi.

Oreza îşi întoarse capul.

— Aici nu aterizează multe avioane grele, care ar putea să distrugă asfaltul.

De pe aeroportul internaţional din Saipan se ridică în aer un alt avion 747, iar un altul se pregăti să aterizeze venind dinspre est.

— Întotdeauna e aşa de aglomerat aici?

— Nu, e prima oară că văd o astfel de agitaţie. Cred că hotelurile sunt înţesate.

Ridică din nou din umeri.

— Păi, asta înseamnă că găseşti uşor un cumpărător pentru peştele ăsta.

— Cât să cer?

— Cât să plăteşti cursa. E un peşte foarte mare. Dar şi mâine trebuie să fii la fel de norocos.

— Ei, dacă-mi găseşti încă un animal ca ăsta, nu-mi pasă cât îmi ceri pentru transport.

— Asta-i vorba care-mi place.

Se apropiau de rada portului şi Oreza reduse puţin viteza, îndreptă ambarcaţiunea spre docul principal. Aveau nevoie de un cablu cu care să ridice peştele. Era al treilea peşte mare pe care-l aducea la ţărm şi tipul ăsta, Burroughs, părea că se descurcă destul de bine pe ocean.

— Aşa îţi câştigi pâinea?

Navlositorul dădu din cap.

— Păi, dacă mai pun şi pensia, nu o duc prea rău. Vreme de treizeci şi ceva de ani am condus navele Unchiului Sam, acum a sosit timpul s-o conduc pe a mea – şi, crede-mă, a meritat investiţia.

Burroughs privea acum navele comerciale. Duse la ochi binoclul marinarului.

— Îmi dai voie?

— Dacă nu te superi, petrece cureaua după gât.

Extraordinar, unii se gândeau la cureaua binoclului ca la un soi de decoraţie.

— Desigur.

Burroughs se conformă, apoi reglă lentilele şi examină cu atenţie nava Orchid Ace.

— Urâte construcţii…

— Nu sunt prea atrăgătoare. Sunt făcute să transporte maşini.

Oreza începu ultimele pregătiri pentru acostare.

— Dar nu-i nici o maşină acolo. Pare mai degrabă un utilaj folosit în construcţii, poate un buldozer, un…

— Serios?

Oreza îi strigă matelotului, un băieţandru localnic, să urce pe punte şi să vadă de parâme. Era un băiat de treabă, care ar fi avut şanse să se înscrie la Paza de Coastă şi să înveţe meserie în câţiva ani. Oreza îl pregătea intensiv.

— Există vreo bază militară aici?

— Nu. Aviaţia militară şi marina militară au oameni rămaşi în Guam, dar şi acolo sunt doar câţiva. Gata.

Opri motorul şi Springer frână lin pe suprafaţa apei. Oreza încerca de fiecare dată o plăcere de nedescris în îndeplinirea îndatoririlor de marinar. Un bărbat aflat pe ponton întoarse manivela pentru a balansa troliul peste pupa. Când dădu cu ochii de peşte, ridică degetul mare în semn de apreciere. Continuând să-l ţină sub observaţie pe

matelotul care lega parâmele, Oreza se lăsă pe spate, cu gândul la prima bere a serii.

— la priveşte.

Burroughs îi întinse binoclul.

Navlositorul se răsuci pe scaun şi reglă binoclul din nou, apoi îl fixă asupra navei ancorate în avalul coastei. Cunoştea modul de dispunere a navelor. Pe vremea când lucra la Paza de Coastă şi era de serviciu pe uscat, le inspectase de nenumărate ori. De fapt, verificase chiar nava pe care o privea acum; era unul din primele remorchere construite anume în scopul de a transporta camioane, automobile şi alte încărcături. Uneori navele erau încărcate până la refuz…

— Ce e?

— Ştii ce e ăla?

— Nu.

Era un vehicul cu şenile, abia vizibil în penumbră, însă se distingea clar caroseria vopsită într-o nuanţă închisă şi un fel de cutie supradimensionată, aşezată în spate. Deodată, se auzi un declic. Era ceva asemănător unui lansator de rachete. Îşi aduse aminte că văzuse unul la televizor, în timpul Războiului din Golf, cu puţin înainte de a se pensiona. Oreza se ridică în picioare pentru a prinde un unghi mai bun de vizibilitate. Alături de primul, zări alte două vehicule.

— A, da, am înţeles. E o aplicaţie, spuse Burroughs, îndreptându-se spre scara ce ducea la puntea principală. Vezi, acolo e un avion de vânătoare. Înainte de a se angaja la PanAm văru-meu a zburat pe un F-15 Eagle, un avion din dotarea aviaţiei militare.

Oreza se întoarse şi fixă binoclul asupra avionului care survola rada portului. De fapt, erau două aparate care zburau în formaţiune de luptă regulamentară. Aparent, era o desfăşurare de forţe menite să asigure protecţia insulei… cu excepţia unui singur amănunt. Emblema imprimată pe aripi reprezenta un cerc roşu, bine conturat.

Dacă avea de ales, Jones prefera imprimatele în locul afişajelor electronice. Cele din urmă erau mai bune în cazul operaţiunilor „pe viu”, însă atunci când le derulai din nou îţi oboseau prea tare ochii, iar munca pe care o făcea el solicita maximum de atenţie. Ar putea fi în joc nişte vieţi omeneşti, îşi zise el, cu toate că avea mari dubii în privinţa asta. În afară de el, documentele fuseseră consultate de doi oceanografi. Începuseră la miezul nopţii şi parcurseseră totul cu mare atenţie. Zona de aplicaţii pentru submarine, în largul Atolului Kure, fusese aleasă tocmai pentru că se afla în apropierea unei serii de detectoare sonice aparţinând în exclusivitate sistemului SOSUS din Pacific. Acest din urmă dispozitiv avea dimensiunile unui garaj sau ale unei case mai mici. De fapt, făcea parte dintr-un megadispozitiv şi era racordat electronic la o altă instalaţie aflată la cincizeci de mile

distanţă; însă aceea era mai veche, mai mică şi mai puţin performantă. Ambele erau racordate prin cablu, mai întâi la Kure, apoi la Midway, unde exista o staţie de comunicaţii prin satelit, destinată să susţină cablul care ducea până la Pearl Harbor. Practic, oceanul era împânzit de astfel de reţele. În timpul Războiului Rece marina americană instalase aproape atâţia metri de cablu ca şi compania naţională de telefoane, apelând ocazional chiar la sprijinul acesteia.

— OK, aici se alimentează Kurushio cu aer, zise Jones, înconjurând cu roşu însemnările făcute cu negru.

— Cum naiba l-ai învins pe Masker? întrebă unul dintre superiorii lui.

— Păi, e un sistem bun, dar l-ai cercetat vreodată mai atent?

— N-am mai fost pe mare de zece ani.

— Când eram pe Dallas ne-am jucat cu Moosebrugger timp de o săptămână. Eram pe lângă AUTEC, în Bahamas.

— Moose are o reputaţie teribilă.

— Şi pe bună dreptate. Noi n-am putut da de urma lui, el n-a putut da de urma noastră.

Jones continuă să vorbească, dar nu pe tonul antreprenorului civil cu un doctorat în buzunar, ci pe cel al specialistului în detectarea undelor sonore care fusese – şi încă se mai simţea.

— Aveau şi un pilot de elicopter care ne dădea emoţii. În orice caz, zise el, întorcând încă o pagină, după aceea mi-am dat seama. Masker sună ca un răpăit de ploaie, ca o aversă de primăvară. Nu e prea zgomotos, dar frecvenţa este inconfundabilă. Îl poţi izola foarte bine. Apoi am descoperit că e de ajuns să vezi cum e vremea la suprafaţă. Dacă afară e senin şi auzi un răpăit de ploaie la relevmentul zero-doi-zero, înseamnă că ăla e. La nord-vest de Kure a fost o zi senină. Înainte să vin aici, am verificat la staţia meteorologică a flotei.

Ofiţerul superior dădu din cap surâzând.

— O să ţin minte asta, domnule.

— Deci, japonezii ajung aici la miezul nopţii. Acum să vedem ce altceva putem afla.

Răsfoi câteva pagini. În alte condiţii ar fi putut considera raportul drept una din acele jucării de hârtie care îi plăceau atât de mult fiului său.

— Ăsta trebuie să fie Asheville, care se pregăteşte probabil să reînceapă scenariul. Are o elice cu turaţie mare, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Eu zic că da. Nu cred că am reuşi să recepţionăm atâtea semnale dacă ar avea o elice normală. Haideţi să vedem reprezentarea grafică.

— Am început deja întocmirea reprezentării grafice, anunţă un alt ofiţer superior.

Acum computerul efectua majoritatea operaţiunilor. Pe vremuri

totul se efectua cu dificultate, manual.

— Poziţia?

— Poziţia este aici, domnule, în acelaşi punct de unde am recepţionat semnalul luminos, spuse ofiţerul pe un ton răbdător, făcând un semn negru pe harta îmbrăcată în plastic. Ştim unde se află; vreau să spun că operaţiunile de salvare…

— N-or să fie nici un fel de operaţiuni de salvare.

Jones îşi ridică privirea şi luă în treacăt o ţigară de la unul din marinari. Asta e, în sfârşit am spus-o cu glas tare.

— Nu aveţi voie să fumaţi aici, îl atenţionă un ofiţer. Trebuie să ieşim.

— Daţi-mi un foc şi urmăriţi cu atenţie ce vă spun, ordonă Jones.

Trecu la pagina următoare, verificând frecvenţa de 60 de hertzi.

— Nimic şi iar nimic. Navele acelea cu acţionare Diesel sunt bunicele, însă dacă nu fac zgomot nu se pot alimenta cu aer, iar dacă nu se alimentează cu aer nu ajung prea departe. Asheville a luat-o pe aici, după aceea probabil s-a întors…

Altă pagină.

— Renunţăm la operaţiunea de salvare, domnule?

Întrebarea fusese rostită încet, temător.

— Ce adâncime are apa?

— Ştiu, însă navele de salvare… vreau să spun, le-am văzut, sunt trei bucăţi.

Jones nici măcar nu catadicsi să ridice ochii, mulţumindu-se să tragă un fum din prima ţigară pe care o aprinsese după mulţi ani.

— Şefule, dintr-o chestie din asta nu ai cum să scapi. E imposibil. Submarinul acela e mort, ca şi echipajul lui. Pe mine mă interesează din ce cauză.

— Dar avem înregistrarea sunetelor din momentul impactului.

— Ştiu. Şi mai ştiu că două dintre portavioanele noastre au fost avariate azi.

Şi sunetele acelea fuseseră înregistrate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu vreau să spun nimic.

Dădu pagina. În josul ei se lăfăia o pată mare, neagră, indicând sunetul asurzitor care marcase pulverizarea submarinului Asheville şi a tuturor…

— Ce naiba-i asta?

— Credem că este vorba de o reprezentare dublă, domnule. Relevmentul este aproape identic cu cel al lui Asheville şi probabil computerul…

— Diferă timpul, la dracu’! Cu patru minute.

Dădu înapoi trei pagini.

— Vedeţi, e de la altă sursă.

— Charlotte?

În clipa aceea pe Jones îl trecu o sudoare rece. Simţea o uşoară ameţeală din cauza ţigării, care-i reamintea de ce se lăsase de fumat. Hârtia păstra aceeaşi marcă, mai întâi zgomotul emis de o ambarcaţiune Diesel, apoi sunetele provocate de accelerarea unei nave din clasa 688. Sunetele erau asemănătoare, aproape identice, iar coincidenţa relevmentelor ar fi putut lăsa de înţeles că…

— Lăsaţi legătura cu amiralul Mancuso şi întrebaţi-l dacă Charlotte a raportat ceva la bază.

— Dar…

— Acum, domnule ofiţer!

Doctorul Ron Jones se ridică şi-şi plimbă privirea în jur. Nu era aproape nimic schimbat. Oamenii erau aceiaşi, executau aceleaşi operaţiuni, dând dovadă de măiestria pe care le-o cunoştea, însă lipsea ceva. Ceea ce se schimbase era… ce anume? Pe peretele îndepărtat al încăperii se afla o hartă a Oceanului Pacific. Pe vremuri, harta fusese marcată prin figurine roşii, reprezentând diferitele tipuri de submarine, vedete şi bombardiere sovietice, însoţite adeseori de alte figurine negre, dovadă că sistemul SOSUS amplasat în Pacific îl ţinea pe inamic sub observaţie, oricând gata de un atac împotriva lui şi, uneori, recurgând chiar la hărţuieli, pentru a-i da de înţeles cine era adevăratul stăpân al oceanelor lumii. Acum, siluetele de pe hartă reprezentau balene, unele purtând denumiri, ca şi submarinele sovietice, însă acestea erau nume de genul Moby şi Mabel, pentru a identifica un caz anume. Nu mai exista inamic şi nici situaţii critice. Oamenii aceştia nu mai gândeau aşa cum gândise el cu câtva timp în urmă, pe când servea la bordul lui Dallas şi fusese nu o dată pus în situaţia de a hărţui oameni necunoscuţi pe care trebuia să-i ucidă, poate, într-o bună zi. Jones nu crezuse niciodată că acest lucru se va întâmplă cu adevărat, însă nici nu-şi permisese vreodată să uite că posibilitatea exista. Şi totuşi, aceşti bărbaţi şi aceste femei uitaseră. O vedea pe feţele lor şi chiar o auzea, după felul cum vorbea ofiţerul la telefon cu comandantul flotei.

Jones traversă camera şi smulse receptorul.

— Bart, aici Ron. Aveţi vreo veste de la Charlotte?

— Încercăm chiar acum s-o localizăm.

— Domnule căpitan, nu cred că vei reuşi, zise civilul pe un ton grav.

— Ce vrei să spui?

De cum rosti întrebarea, amiralul pătrunse adevăratul sens al cuvintelor. Cei doi bărbaţi comunicau fără cuvinte.

— Bart, ar fi bine să vii aici. Nu glumesc.

— În zece minute sunt acolo, promise Mancuso.

Jones îşi stinse ţigara într-o scrumieră metalică şi se întoarse la grafice. Îi venea din ce în ce mai greu, dar continua să răsfoiască

paginile una după alta. Imprimatele erau executate cu creioane montate pe tije metalice, care marcau sunetele recepţionate în diferite game de frecvenţă; frecvenţele joase erau rânduite în stânga, cele înalte în dreapta. Distanţa dintre coloanele de cifre reprezenta relevmentul. Urmele şerpuiau aparent fără sens, lăsând unui neavizat impresia că priveşte o fotografie aeriană a unui deşert cu dune de nisip absolut identice, însă pentru cel care ştia ce trebuia să caute fiecare linie subţire, ca un fir de păianjen şi fiecare cotitură avea înţelesul său. Jones încetini ritmul de lucru, verificând fiecare minut de înregistrare, parcurgând foaia de la stânga spre dreapta, făcând diferite adnotări şi semne. Ofiţerii care îl asistau se retraseră discreţi, recunoscându-i priceperea de maestru, dându-şi seama că vedea lucruri pe care ar fi trebuit să le vadă şi ei, la rândul lor, dar nu reuşeau şi înţelegând în sfârşit de ce un bărbat mai tânăr decât oricare dintre ei îşi permitea să-i spună amiralului pe numele mic.

— Atenţiune, se auzi o voce. Soseşte comandantul Flotei Pacificului.

Mancuso intră în încăpere, însoţit de căpitanul Chambers, şeful operaţiunilor şi un subaltern care-i urma la câţiva paşi. Amiralul se mulţumi să-l privească în faţă pe Jones.

— Ai dat de Charlotte, Bart?

— Nu.

— Vino aici.

— Ce vrei să-mi spui, Jonesy?

Jones arătă cu creionul roşu în josul paginii.

— Uite impactul, iar aici nava cedează.

Mancuso dădu din cap, apoi expiră zgomotos.

— Ştiu, Ron.

— Priveşte. Aici sunt manevrele rapide…

— Dacă ceva e în neregulă, accelerezi şi încerci să urci la suprafaţă, interveni căpitanul Chambers, nerealizând încă – sau, poate, refuzând să o facă – ce se petrecuse.

Cu domnul Chambers era întotdeauna o plăcere să colaborezi, îşi zise Jones.

— Dar nu se îndrepta direct spre suprafaţă, domnule Chambers. Imaginea se modifică aici… şi aici, zise Jones, plimbând creionul în susul paginii, înapoi în timp, subliniind punctele în care lăţimea urmelor diferea, iar relevmentele se schimbau abia sesizabil. În afară de asta, era în plin viraj, propulsată de o elice de mare capacitate. Aceasta este, probabil, urma lăsată de o ţintă falsă. Iar aceasta – mâna urcă până în dreapta foii.

— Aceasta este o torpilă. Una silenţioasă, însă uitaţi-vă la relevmente. Şi aceasta a virat, urmărind submarinul, iar aici se văd semnele care merg până în acest punct în timp.

Ron încercui ambele urme şi, cu toate că pe hârtie erau aşezate la

o distanţă de aproape treizeci de centimetri, se vedea limpede că erau aproape identice. Creionul urcă din nou, apoi ţâşni spre o altă coloană de frecvenţe.

— Ne duc până la un lansator. Aici.

— Mii de draci, şopti Chambers.

Mancuso se aplecă peste coala de hârtie, alături de Jones, realizând brusc ceea ce vedea.

— Dar acesta?

— Acesta este, probabil, submarinul Charlotte, care manevra în acelaşi timp. Vedeţi, aici şi aici urma pare să se modifice. Probabil că era destul de departe. Tot din acelaşi motiv nu am putut da de urma torpilei.

Jones mută creionul din nou în dreptul semnalelor emise de Asheville.

— Iată. Torpila a fost lansată de nava japoneză cu acţionare Diesel. Aici. Asheville a încercat să scape, dar nu a reuşit. Aici se vede prima explozie a încărcăturii. Sunetele emise de motoare încetează în punctul acesta – a primit lovitura la pupa. Aici se vede explozia încărcăturii din interior. Domnule, Asheville a fost lovită de o torpilă, probabil una de tip 89, cam în acelaşi timp în care s-a produs „accidentul” celor două portavioane.

— Imposibil, murmură Chambers.

Când întoarse capul spre el, ochii lui Jones semănau cu cei ai unei păpuşi.

— Bine, domnule Chambers, atunci spune-mi dumneata ce semnificaţie au semnalele acestea.

Cineva trebuia să-l aducă cu picioarele pe pământ.

— Dumnezeule, Ron.

— Linişteşte-te, Wally, zise amiralul încet, privind cu atenţie datele şi căutând în zadar o altă explicaţie plauzibilă.

Era de datoria lui să încerce, chiar dacă avea convingerea că nu exista nici o altă concluzie posibilă.

— Îţi pierzi timpul de pomană, domnule căpitan.

Jones bătu cu degetul în urma lăsată de USS Gary.

— Ar fi bine ca cineva să anunţe fregata aceea că nu participă la nici o operaţiune de salvare, ci se duce direct în gura lupului. Acolo sunt două nave cu torpile la bord, pe care le-au folosit deja de două ori.

Jones se întoarse spre harta de pe perete. Căută un creion roşu, îl luă, iar apoi trasă două cercuri, reprezentând câte o suprafaţă cu diametrul de aproximativ treizeci de mile.

— Undeva pe aici. Îi vom putea repera mai exact când se vor ridica să se alimenteze cu aer. Apropo, de la cine provine urma de la suprafaţă?

— Din câte ni s-a spus, de la o şalupă a Pazei lor de Coastă, care iese în larg ca să ajute la operaţiunea de salvare, răspunse amiralul.

— S-ar putea să fim nevoiţi să o eliminăm, sugeră Jones, marcând încă un cerc roşu.

Luase decizia finală. Nava de la suprafaţă căreia tocmai îi marcase poziţia era un inamic. O ţintă.

— Trebuie să luăm legătura cu Comandamentul, spuse Mancuso.

Jones dădu încet din cap.

— Da, domnule. Cred că trebuie.

22
Dimensiunea globală.

Bomba fusese impresionantă. Explodase lângă Trincomalee Tradewinds, un nou hotel de lux, construit cu o investiţie indiană. Câteva persoane, aflate la o jumătate de cvartal distanţă, îşi aminteau de maşina-capcană, o camionetă vopsită în alb, suficient de spaţioasă pentru a ascunde o jumătate de tonă de AMFO, un amestec exploziv compus din îngrăşăminte pe bază de azot şi motorină. Era o mixtură uşor de obţinut, fie şi într-o cadă de baie sau un lighean, iar în cazul acela se dovedise suficient de puternică pentru a distruge faţada hotelului cu zece etaje, ucigând douăzeci şi şapte de oameni şi rănind alţi o sută. Zgomotul exploziei nici nu se domolise când telefonul din biroul filialei Agenţiei Reuter din localitate se porni să sune.

— A început ultima fază a eliberării, anunţă o voce care probabil citea un comunicat formulat în prealabil, aşa cum procedau de obicei grupările teroriste. Dacă Tigrii Tamili nu-şi vor putea redobândi patria şi autonomia, nu va fi pace în Sri Lanka. Acesta este numai începutul luptei noastre. Vom detona câte o bombă în fiecare zi, până ce ne vom atinge ţelul.

Se auzi imediat declicul marcând sfârşitul anunţului.

Vreme de peste o sută de ani, Agenţia Reuter fusese unul dintre cele mai eficiente servicii de informaţii din lume, iar biroul din Colombo nu făcea nici el excepţie, chiar şi în acel sfârşit de săptămână. În zece minute raportul fu comunicat prin satelit agenţiei din Londra, de unde fu difuzat imediat prin reţeaua de ştiri internaţională, drept „bomba” zilei.

Multe agenţii americane – inclusiv FBI-ul, Serviciul Secret şi Pentagonul – urmăreau regulat ştirile difuzate prin reţeaua internaţională. Acest lucru era valabil şi pentru biroul de comunicaţii al Casei Albe. Aşa se face că, la douăzeci şi cinci de minute după explozia bombei, un sergent al aviaţiei militare puse mâna pe umărul lui Ryan. Consilierul pe problemele de securitate naţională deschise ochii şi zări un deget îndreptat semnificativ în sus.

— O veste de ultimă oră, domnule, şopti vocea.

Ryan dădu din cap somnoros, îşi desfăcu centura de siguranţă şi-i mulţumi lui Dumnezeu că nu băuse prea mult la Moscova. În lumina difuză din cabină observă că toţi pasagerii erau cufundaţi în somn. Ca să iasă fără să-şi trezească soţia, trebuia să treacă peste măsuţă. Fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul, dar sergentul îl apucă repede de

braţ.

— Mulţumesc, doamnă.

— Pentru puţin, domnule.

Ryan o urmă până la scara în spirală şi urcă pe puntea superioară, unde se afla cabina de comunicaţii.

— Ce s-a întâmplat?

Rezistă cu greu tentaţiei de a întreba cât era ceasul. Ar fi dus la alte întrebări: cât era ora la Washington, după ce fus orar zbura avionul în clipa respectivă ori la ce oră se produsese evenimentul. Încă un semn al progresului, îşi zise Ryan, îndreptându-se spre imprimatele termice. Ofiţerul de serviciu de la comunicaţii erau un locotenent din cadrul aviaţiei militare, un bărbat de culoare, înalt şi atrăgător.

— Bună dimineaţa, domnule doctor Ryan. Consiliul Naţional de Securitate v-a transmis asta.

Îi întinse lui Jack una din acele coli lipicioase pe care acesta nu le putea suferi. Dar imprimatele termice erau silenţioase, iar această cabină de comunicaţii, ca toate celelalte folosite în acest scop, era şi aşa destul de zgomotoasă. Jack citi comunicatul Agenţiei Reuter, prea proaspăt pentru a fi putut fi analizat de CIA sau vreo altă agenţie.

— Acesta este indicativul pe care-l căutam. În regulă, trebuie să dau nişte telefoane confidenţiale.

— Am mai primit ceva chiar acum, interveni un membru al echipajului, întinzându-i câteva coli. Marina militară a dat de bucluc.

— Serios?

Ryan se aşeză pe un scaun capitonat şi aprinse veioza.

— Drace! exclamă el aproape instantaneu, ridicându-şi privirea. Mi-ai putea aduce o cafea, domnule locotenent?

Ofiţerul dădu ordin unui soldat să aducă cafelele.

— Pe cine doriţi să sunaţi mai întâi?

— Ofiţerul de serviciu de la NMCC.

Consilierul pe problemele de securitate naţională îşi verifică ceasul, făcu un calcul simplu şi constată că dormise în total cinci ore. Era puţin probabil să mai poată aţipi până la Washington.

— Linia trei, domnule doctor Ryan. Amiralul Jackson la telefon.

— Sunt SWORDSMAN, începu Ryan, folosind numele de cod oficial sub care era cunoscut la Serviciul Secret.

Iniţial încercaseră să-i bage pe gât numele de GUNFIGHTER, în amintirea vremurilor vechi.

— Aici SWITCHBOARD. Cum îţi place călătoria, Jack?

Ryan nu înceta să se minuneze de calitatea extraordinară a sunetului transmis prin liniile acelea digitale de comunicaţii. Recunoscu cu uşurinţă vocea prietenului său, desluşind chiar o vagă nuanţă ironică. Era însă o bună dispoziţie forţată.

— Piloţii ăştia de la aviaţia militară sunt excepţionali. Poate n-ar strica să iei lecţii de la ei. Bine, spune-mi ce e nou? Ce s-a mai întâmplat pe la voi?

— Acum câteva ore flota a fost implicată într-un incident.

— Am auzit. Mai întâi Sri Lanka, ordonă SWORDSMAN.

— În afară de înregistrările sonore, nu prea avem mare lucru. Mai avem câteva fotografii şi peste vreo jumătate de oră urmează să primim înregistrarea video. Am primit raportul din partea consulatului de la Trincomalee. Ne-au confirmat producerea incidentului. După părerea lor a fost rănit un singur cetăţean american, care cere să fie evacuat cât mai curând posibil. Mike e blocat într-un colţ. Va încerca să scape de cum apune soarele. Din câte ne dăm seama, amicii devin din ce în ce mai neastâmpăraţi. Amfibiile lor sunt încă în zonă, dar am pierdut urma brigăzii. Locul pare să fie părăsit. Avem nişte fotografii aeriene luate cu trei ore în urmă şi zona este goală.

Ryan dădu din cap. Ridică transperantul din plastic ce acoperea hubloul din dreptul fotoliului în care şedea. Sub ei nu se zărea nici o luminiţă. Fie că se aflau deja deasupra oceanului, fie că zburau peste un plafon gros de nori. Nu vedea decât lumina intermitentă de la extremitatea aripii avionului.

— E vreun pericol iminent acolo?

— Nu.

Amiralul Jackson căzu pe gânduri.

— Ne trebuie cel puţin o săptămână să intervenim, dar măcar suntem convinşi că trebuie să acţionăm. Cei de sus sunt dispuşi să ne sprijine, Jack. Amiralul Dubro are nevoie imediat de instrucţiuni ca să ştie ce trebuie să facă.

— Am înţeles.

Ryan lua notiţe pe un blocnotes cu antetul aviaţiei militare care scăpase ca prin miracol din mâinile ziariştilor.

— Aşteaptă puţin.

Ridică privirea spre locotenent.

— Cam peste cât timp aterizăm?

— Peste şapte ore şi jumătate, domnule. Vântul e foarte puternic. Acum ne apropiem de coasta Islandei.

Jack dădu din cap.

— Mulţumesc. Robby, mai avem şapte ore şi jumătate de zbor. Înainte de aterizare voi sta de vorbă cu şeful. Poţi să începi să formulezi raportul şi să ni-l trimiţi după vreo două ore de la aterizare.

— Am înţeles.

— Bine. Acum spune-mi ce dracu’ s-a întâmplat cu portavioanele acelea?

— Se pare că a fost o defecţiune la bordul uneia din navele japoneze, care a lansat din greşeală torpilele Mark 50 de la bord. Au

lovit în plin ambele portavioane. Toate cele patru motoare ale lui Enterprise sunt distruse. Stennis are avarii la trei dintre motoare. Nu a fost nici un mort, doar câteva persoane cu răni minore.

— Robby, cum naiba…

— Hei, SWORDSMAN, nu uita că eu sunt un simplu slujbaş.

— De cât timp aveţi nevoie?

— După primele estimări, credem că reparaţiile vor dura între patru şi şase luni. Aşteaptă puţin, Jack.

Vocea se întrerupse, însă Ryan auzi nişte şoapte, urmate de foşnetul hârtiei.

— Stai o clipă… a mai apărut ceva.

— Aştept.

Ryan sorbi din ceaşca de cafea şi începu din nou să calculeze în gând ora aproximativă.

— Jack, e de rău. S-a scufundat un submarin din cadrul flotei.

— Ce spui?

— E vorba de USS Asheville, unul din noile modele din clasa 688. S-a recepţionat un SOS lansat de la bordul lui. Stennis a lansat un avion care să cerceteze zona. O altă navă se îndreaptă de asemenea într-acolo. E grav.

— Din câte persoane este format echipajul? O sută?

— Mai mult, o sută douăzeci, o sută treizeci. Ultima oară s-a întâmplat aşa ceva când eram un marinar oarecare.

— Parcă participam la o aplicaţie împreună cu ei, nu-i aşa?

— Da, DATELINE PARTNERS, tocmai s-a încheiat ieri. Până acum câteva ore părea să fie un exerciţiu izbutit. Lucrurile s-au dat peste cap în câteva minute…

Jackson tăcu brusc.

— Am primit încă un semnal. Primul raport… Stennis a lansat un Hoover…

— Un ce?

— S-3 Viking, un avion de recunoaştere. Echipajul este format din patru oameni. Raportează că nu au găsit nici un supravieţuitor din echipajul submarinului. Pe toţi dracii, adăugă Jackson, cu toate că nu era chiar surprins. Jack, am ceva de lucru aici, înţelegi?

— Am înţeles. Să mă ţii la curent.

— Bineînţeles. Terminat.

Convorbirea se întrerupse.

Ryan îşi termină cafeaua şi aruncă paharul de plastic într-un coş de gunoi fixat cu şuruburi de pardoseala aeronavei. Deocamdată nu avea sens să-l trezească pe preşedinte. Durling va trebui să fie cât mai odihnit. Acasă îl aştepta un haos economic, un scandal politic, poate chiar un război incipient în Oceanul Indian, iar acum era de aşteptat ca relaţiile cu japonezii să se înrăutăţească mai mult, în urma acelui

accident blestemat din Pacific. Durling avea dreptul măcar la un somn bun.

Printr-o coincidenţă, maşina lui Oreza era o Toyota Land Cruiser, un model foarte apreciat pe insulă. Tocmai se îndrepta spre vehicul când alte două maşini identice intrară în parcarea portului. Din autoturisme coborâră şase bărbaţi care porniră în direcţia lui. Fostul instructor-şef rămase pironit locului. Plecase din Spania înainte de răsăritul soarelui, luându-l în drum de la hotel pe Burroughs, ca să surprindă peştii când veneau la suprafaţă, în căutare de hrană. Cu toate că circulaţia pe drumul ce ducea spre docuri fusese puţin mai aglomerată ca de obicei, nu remarcase nimic anormal.

Acum situaţia se schimbase. Acum insula era survolată de avioane de luptă japoneze, iar spre ei se îndreptau ameninţători şase bărbaţi îmbrăcaţi în salopete şi înarmaţi cu revolvere. Parcă era o secvenţă dintr-un film de televiziune ca acelea care rulau cu câţiva ani în urmă, în timpul Războiului Rece.

— Salut, cum a mers pescuitul? întrebă unul dintre bărbaţi.

Oreza băgă de seamă că avea trese de ofiţer, iar pe buzunarul de la piept, în stânga, o insignă de paraşutist. Zâmbea amical, cu faţa senină.

— Am prins un ton cât toate zilele, se lăudă Pete Burroughs, îmbărbătat probabil şi de cele patru beri pe care le înghiţise pe drumul de întoarcere.

Zâmbetul necunoscutului se lăţi şi mai mult.

— Aha. Pot să-l văd şi eu?

— Sigur că da.

Burroughs se întoarse şi-i conduse spre ponton, unde lăsaseră tonul atârnat cu capul în jos de cablul troliului.

— E nava dumitale, domnule căpitan Oreza? întrebă militarul.

Un singur bărbat din grup îl însoţise pe căpitan înapoi la ambarcaţiune. Ceilalţi rămăseseră în urmă, privind cu atenţie, ca şi cum primiseră ordin să nu fie prea… nu se ştie cum, îşi zise Navlositorul. Mai băgă de seamă că ofiţerul îşi dăduse oboseala să-i înveţe numele.

— Da, domnule. Vă interesează o partidă de pescuit? întrebă el cu un surâs nevinovat.

— Bunicul meu era pescar, răspunse Ishii.

Navlositorul dădu din cap şi zâmbi.

— Şi al meu. Tradiţie de familie.

— O tradiţie veche?

Oreza încuviinţă printr-o mişcare a capului, în timp ce se apropiau de Springer.

— De peste o sută de ani.

— O, dar ce iaht frumos aveţi. Pot să arunc o privire?

— Sigur, urcaţi la bord.

Navlositorul o luă înainte şi îi făcu semn cu mâna. Observă că sergentul care-i însoţise pe căpitan rămăsese pe ponton, alături de Burroughs, cam la şase paşi distanţă de acesta. La brâu purta un pistol SIG P220, arma obişnuită a militarilor japonezi. De-acum, Oreza era sincer alarmat.

— Ce înseamnă Springer?

— E o rasă de câine de vânătoare.

— A, aşa deci, foarte bine.

Ofiţerul privi în jur.

— Ce fel de radio vă trebuie pe un vas ca acesta? Ceva scump?

— O să vă arăt.

Oreza îl conduse în salon.

— E fabricat în ţara dumneavoastră, domnule, un aparat standard folosit în marină. Aici este sistemul GPS, detectorul de peşte, radarul.

Bătea cu palma în fiecare aparat enumerat. De fapt, toate erau de fabricaţie japoneză, de bună calitate, la un preţ rezonabil şi foarte precise.

— Ai arme la bord?

— Arme? Ce să fac cu ele?

— Nu sunt mulţi localnici care deţin arme?

— Din câte ştiu eu, nu.

Oreza clătină din cap.

— În orice caz, eu, unul, n-am fost atacat niciodată de un peşte. Nu, nu am nici o armă, nici măcar acasă.

Era limpede că ofiţerul recepţionase vestea cu satisfacţie.

— Ce fel de nume este acesta, Oreza?

Pentru japonez părea a fi un nume autohton.

— La origine? Strămoşii mei au sosit cu mult timp în urmă din Portugalia.

— Locuieşti de mult timp aici?

Oreza dădu din cap.

— Sigur că da.

Cinci ani însemnau mult. Iar un soţ şi o soţie reprezentau o familie.

— Radioul, parcă spuneai că e un VHF cu rază mică de acţiune?

Bărbatul privi în jur, în căutare de alte instrumente, dar era evident că nu exista nimic altceva la bord.

— Da, domnule.

Căpitanul dădu din cap.

— Foarte bine. Mulţumesc. E un iaht foarte frumos. Bănuiesc că te mândreşti cu el, nu-i aşa?

— Într-adevăr, domnule, aşa este.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să-l vizitez. Acum poţi pleca,

încheie bărbatul, fără să-şi dea seama de nota discordantă a acestei ultime propoziţii.

Oreza îl însoţi pe punte şi-l privi alăturându-se fără o vorbă grupului de militari.

— Ce-a fost…

— Pete, n-ai vrea să taci puţin?

Rostise cuvintele ca umil ce fusese obişnuit să comande şi obţinu efectul dorit. Se apropiară de maşina lui Oreza, lăsându-i pe ceilalţi să se îndepărteze. Mărşăluiau ca la carte, cu o sută douăzeci de paşi pe minut, sergentul cu un pas la stânga căpitanului şi o jumătate de pas în spatele acestuia, păstrând cadenţa. Când ajunse în dreptul vehiculului, pescarul observă o altă Toyota, oprită la intrarea în parcare. Ocupanţii erau trei bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme.

— O fi vreo aplicaţie? Jocuri de război? Ce se petrece? întrebă Burroughs, de îndată ce se instalară în maşina lui Oreza.

— N-am nici cea mai vagă idee, Pete.

Porni motorul şi ieşi din parcare, virând spre dreapta pe Beach Road. Depăşiră în câteva minute portul comercial. Navlositorul conducea cu grijă, respectând toate regulile de circulaţie şi limitele de viteză, recunoscător soartei pentru că avea acelaşi model şi aceeaşi culoare de maşină ca cele folosite de soldaţi.

Mă rog, aproape aceleaşi. Maşinile descărcate acum de pe Orchid Ace erau vopsite, aproape fără excepţie, în verde-oliv. Dintr-un şir de autobuze aparţinând companiei aeriene coborau oameni îmbrăcaţi în uniforme de aceeaşi culoare. Păreau că se îndreaptă spre un punct central, apoi se risipeau fie în direcţia vehiculelor parcate, fie în cea a navei, poate pentru a-şi recupera efectele.

— Ce sunt chestiile acelea, ca nişte lăzi mari?

— Se numesc SLMR. Sisteme de lansare multiplă a rachetelor.

Oreza numără şase bucăţi.

— La ce se folosesc? se interesă Burroughs.

— La uciderea oamenilor, replică Navlositorul nervos.

Când trecură pe lângă calea de acces spre docuri, un soldat le făcu agitat semne cu mâna. Se zăreau alte camioane şi mulţi soldaţi, poate cinci sau şase sute. Oreza îşi continuă drumul spre sud. La fiecare intersecţie era postat câte un Land Cruiser, cu nu mai puţin de trei soldaţi, unii înarmaţi cu pistoale, alţii cu puşti, îi trebuiră câteva minute până să-şi dea seama că nu se zărea nici măcar o singură maşină a poliţiei. Coti spre stânga, pe Wallace Highway.

— Mă duci la hotel?

— Ce-ai zice să cinăm în seara asta la mine?

Oreza porni pe drumul ce urca dealul, trecu pe lângă spital şi în sfârşit viră la stânga, spre locuinţa sa. Deşi era un om al mărilor, prefera să locuiască pe colină. Din locul unde îşi construise casa se

deschidea o panoramă splendidă a părţii sudice a insulei. Avea o casă nu prea mare, cu o mulţime de ferestre. Isabel, soţia sa, era administrator la spital şi, locuind atât de aproape, parcurgea drumul pe jos, ori de câte ori avea chef. În seara aceea nu era într-o dispoziţie strălucită. De îndată ce Oreza intră pe aleea de lângă casă, soţia lui deschise uşa.

— Manni, ce se petrece?

Cei doi soţi erau, evident, descendenţii aceluiaşi neam. Femeia scundă, grăsuţă, cu ten măsliniu, era acum livid㠄.

— Hai să intrăm, bine? Draga mea, el este Pete Burroughs. Am fost azi împreună la pescuit.

Vorbea pe un ton calm, dar ochii îi alergau neliniştiţi. Spre est se zăreau luminile de aterizare a patru avioane, apropiindu-se de cele două mari piste de aterizare ale insulei. După ce intrară toţi trei în casă şi închiseră uşa în urma lor, începură să discute.

— Telefoanele sunt moarte. Am încercat să o sun pe Rachel, dar am dat peste o înregistrare. Liniile transoceanice sunt scoase din funcţiune. Când m-am dus la magazin…

— Ai văzut soldaţi? o întrerupse Navlositorul.

— O mulţime şi sunt cu toţii…

— Galbeni, completă încet fostul membru al Pazei de Coastă americane.

— Hei, ăsta nu e un mod civilizat de a…

— Nici invazia nu este, domnule Burroughs.

— Ce?

Oreza ridică receptorul telefonului din bucătărie şi formă numărul fiicei sale, în Massachusetts.

— Ne pare rău, dar din cauza defectării unui cablu am între rupt temporar circuitele transoceanice. Echipa de intervenţie se ocupă de remedierea defecţiunii. Vă mulţumim pentru înţelegere…

— Pe dracu’! se răsti Oreza în receptor. La naiba şi cu cablul! Dar cum rămâne cu circuitele prin satelit?

— Nu putem telefona în afară?

Burroughs pricepea destul de greu, dar măcar atâta lucru ştia şi el.

— Aşa se pare.

— Încearcă la ăsta.

Operatorul de calculatoare băgă mâna în buzunar şi scoase un telefon celular.

— Am şi eu unul, zise Isabel. Nici ăla nu funcţionează.

Adică, e bun pentru convorbiri locale, dar…

— Care-i numărul?

— Codul localităţii este 617, răspunse Navlositorul, apoi dictă numărul de telefon.

— Stai puţin, îmi trebuie codul Statelor Unite.

— N-o să reuşeşti, insistă doamna Oreza.

— Aici nu aveţi încă linii telefonice prin satelit, nu-i aşa? surâse Burroughs. Noi tocmai am primit ăsta de la firmă. Pot să trimit şi faxuri prin el, tot ce-mi trebuie. Poftim, îi întinse el telefonul. Sună.

Sistemul era o premieră absolută şi pe insulă nu se puseseră încă în vânzare astfel de telefoane. Armata japoneză aflase acest lucru în cursul săptămânii precedente, dar pierduse din vedere faptul că aparatele erau comercializate în lumea întreagă, chiar dacă magazinele locale nu le desfăceau încă. Semnalul emis de micul aparat fu recepţionat de unul din cei treizeci şi cinci de sateliţi şi retransmis spre cea mai apropiată staţie de la sol. Manila era cea mai la îndemână, mai aproape cu treizeci de mile decât Tokio, deşi şi o singură milă ar fi fost suficientă pentru programul ce punea în funcţiune sistemul. Staţia terestră Luzon intrase în funcţiune doar de opt săptămâni, aşa că transmisese semnalul spre un alt satelit, aflat pe o orbită geosincronă de deasupra Pacificului. De aici, semnalul ajunse la o staţie din California, de unde fu dirijat spre Cambridge, Massachusetts.

— Alo? se auzi o voce morocănoasă, pentru că în fond era cinci dimineaţa pe Coasta de Est a Americii.

— Rachel?

— Tăticule!

— Eu sunt, draga mea.

— Sunteţi bine? se interesă fiică-sa îngrijorată.

— De că mă întrebi?

— Am încercat să o sun pe mama, dar mi s-a pus o înregistrare în care se spunea că o furtună puternică a rupt liniile telefonice.

— N-a fost nici o furtună, Rach, zise Oreza fără să stea prea mult pe gânduri.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Doamne, cu ce să încep? se întrebă Navlositorul. Şi dacă... e oare posibil?

— Hei, Navlositorule, interveni Burroughs.

— Ce e?

— Cum ce e? se auzi glasul fetei.

— Aşteaptă o clipă, dragă. Ce este, Pete? întrebă el, acoperind receptorul cu mână.

— Vrei să spui că a avut loc o invazie, ca în vreme de război, o ocupare a teritoriului, chestii de genul ăsta?

Navlositorul încuviinţă din cap.

— Da, aşa se pare.

— Închide imediat telefonul.

Nelinişte a ce răzbătea din glasul bărbatului era inconfundabilă. Nici unul dintre ei nu analizase cum se cuvenea lucrurile, dar brusc

realizară la ce se expuneau.

— Draga mea, o să revin, bine? Noi suntem sănătoşi. Pa.

Oreza apăsă pe butonul de întrerupere.

— Care-i problema, Pete?

— Nu e vreo glumă idioată, nu-i aşa? Nu încerci să-mi joci o farsă, vreun amuzament destinat turiştilor, nu?

— Doamne, trebuie să beau o bere.

Oreza deschise frigiderul şi scoase una. Pentru moment nu conta că era de producţie japoneză. Întinse sticla spre oaspetele său.

— Pete, ăsta nu e un joc, mă crezi? În caz că n-ai observat, îţi reamintesc că am văzut cel puţin un batalion de soldaţi, vehicule mecanizate, avioane de luptă. Iar idiotul din port era extrem de interesat de radioul de pe iaht.

— Bine.

Burroughs desfăcu berea şi sorbi cu poftă.

— Să spunem că nu e o glumă. Poţi să faci ceva.

— Să fac ceva? Ce vrei să spui?

Făcu o pauză, încercând să-şi reîmprospăteze cunoştinţele.

— A... desigur.

La sediul comandantului Flotei din Pacific era agitaţie mare. Comandantul era un ofiţer de marină, o tradiţie împământenită încă de pe timpul amiralului Chester Nimitz. Oamenii alergau de colo-colo. Aproape toţi purtau uniforme. Funcţionarii civili lucrau rareori în weekend şi, cu câteva excepţii, terminaseră oricum programul. De cum trecu de pichetul de pază, Mancuso observă atitudinea subalternilor săi. Oamenii priveau în pământ cu fruntea încruntată, mişcându-se iute, în încercarea de a scăpa cât mai repede de atmosfera încordată ce domnea în biroul plin de zarvă. Nimeni nu dorea să fie surprins de furtună.

— Unde este amiralul Seaton? îl întrebă comandantul pe primul marinar care-i ieşi în cale.

Militarul se mulţumi să arate spre birouri. Mancuso îi conduse pe ceilalţi doi în direcţia arătată.

— Unde dracu' ai fost? izbucni comandantul de îndată ce grupul de bărbaţi pătrunse în birou.

— La SOSUS, domnule. Îl cunoaşteţi pe căpitanul Chambers, şeful operaţiunilor. Acesta este doctorul Ron Jones...

— Specialistul în recepţionarea undelor sonore despre care mi-ai povestit atâtea?

Amiralul David Seaton îşi permise o clipă de destindere, de altfel foarte scurtă.

— Exact, domnule. Tocmai eram la SOSUS, ca să verificăm nişte date despre...

— Nu e nici un supravieţuitor, Bart îmi pare rău, dar echipajul S-3 spune că…

— Domnule, au fost uciși, îi întrerupse Jones, iritat de preliminarii.

Afirmaţia lui îngheţă aerul din jur.

— Ce vrei să spui, domnule Jones? întrebă comandantul după o clipă de tăcere.

— Vreau să spun că Asheville şi Charlotte au fost torpilate şi scufundate de nişte submarine japoneze.

— Stai puţin, băiete. Vrei să spui că şi Charlotte…?

Seaton îşi întoarse capul.

— Bart, ce-i asta?

Comandantul flotei nu avu răgazul să răspundă.

— V-o pot dovedi, domnule.

Jones îi arătă sulul de hârtii pe care-l ţinea sub braţ.

— Am nevoie de o masă luminată de sus.

Mancuso privea încruntat.

— Domnule amiral, Jonesy are dreptate. Acestea nu au fost simple accidente.

— Domnilor, chiar în clipa aceasta în biroul de operaţiuni sunt cincisprezece ofiţeri japonezi care încearcă să ne explice cum funcţionează dispozitivele de stingere a incendiilor de pe navele lor şi…

— Sunt de la marina militară, nu-i aşa? îl întrerupse Jones pe un ton glacial. Poartă arme, nu-i aşa?

— Arată-mi ce ai acolo.

Dave Seaton îi făcu semn să se apropie de masa lui de lucru.

Jones îi arătă comandantului toate imprimatele şi, chiar dacă Seaton nu era ceea ce se cheamă un ascultător perfect, era cel puţin tăcut. La o examinare mai atentă, reprezentarea undelor sonore indica atât navele de la suprafaţă cât şi torpilele antisubmarin model Mark 50 care distruseseră jumătate din portavioanele flotei americane. Noul dispozitiv din largul Atolului Kure era nemaipomenit, îşi zise Jones.

— Priviţi ora, domnule. Toate astea s-au petrecut în vreo douăzeci de minute; Acum avem acolo două sute cincizeci de marinari morţi şi sunt convins că nu din cauza unui accident.

Seaton scutură din cap asemenea unui cal care vrea să scape de nişte insecte sâcâitoare.

— Stai o clipă, eu nu am primit nici un avertisment. Nu există nici un indiciu care să dea de înţeles că…

— Acum există, domnule.

Jones nu renunţa cu una, cu două.

— Dar…

— Fir-ar să fie, domnule! înjură Jones. Priviţi aici, e negru pe alb.

Mai sunt şi alte exemplare la biroul SOSUS, există şi o înregistrare pe bandă video, pe care v-o pot arăta oricând pe un nenorocit de ecran TV. Doriţi ca experţii dumneavoastră să se deplaseze la locul faptei, corect? Păi sunt chiar aici, nu?

Bărbatul arătă spre Mancuso şi Chambers.

— Am fost atacaţi, domnule amiral.

— Există posibilitatea să fie vorba de vreo greşeală? întrebă Seaton.

Avea faţa albă ca pânza cămăşii de uniformă.

— Nici una. Dacă vreţi, aşteptaţi-i să dea un anunţ în New York Times, ca să vă confirme ce vă spun.

Diplomaţia nu fusese niciodată una din calităţile doctorului Jones, iar acum era oricum prea furios ca să-i mai dea atenţie.

— Ascultă, domnule… începu Seaton, dar apoi îşi înghiţi vorbele şi preferă să privească în ochii comandantului flotei. Bart?

— Domnule amiral, nu pot nega datele. Dacă ar fi existat bănuiala că nu sunt corecte, Wally sau eu am fi descoperit-o. Personalul de la SOSUS este de aceeaşi părere. Şi mie mi-e greu să cred, recunoscu Mancuso. Dar Charlotte nu s-a prezentat la bază şi…

— De ce nu s-a recepţionat semnalul lor de alarmă? întrebă comandantul.

— Dispozitivul de avertizare este instalat în partea dinspre pupa. A fost montat de câţiva dintre scafandrii mei. Anul trecut echipajele de pe submarinele de atac au refuzat să le monteze la bord, ţineţi minte? Oricum, e posibil ca dispozitivul să fi fost distrus de torpilă sau poate că, din vreun motiv necunoscut, nu s-a declanşat cum trebuie. Avem indicatorul acela sonor despre poziţia aproximativă a submarinului Charlotte, dar nu am primit nici un răspuns la apelul de urgenţă pe care l-am transmis. Nu există nici un indiciu care să ne îndreptăţească să credem că nu i s-a întâmplat nimic.

Mancuso rostise cuvintele, dându-le astfel un statut oficial. Mai rămânea însă ceva de spus.

— Cu alte cuvinte, suntem în război.

Vorbele acestea fură rostite pe un ton ciudat de calm. Comandantul flotei încuviinţă încet.

— Da, domnule.

— Nu am fost avertizat, obiectă Seaton.

— Da, sunt de admirat pentru felul în care respectă tradiţia, remarcă Jones, uitând că, la ultimul incident, fuseseră avertizaţi din plin, dar nu luaseră în serios avertismentul.

Pete Burroughs nu-şi termină cea de-a cincea sticlă de bere a zilei. Seara nu-i adusese liniştea aşteptată. Deşi cerul era limpede şi spuzit de stele, dinspre coasta de est a insulei continuau să se apropie

luminiţe mult mai strălucitoare, care profitau de vânt pentru a ateriza pe cele două piste de rulare construite de americani. Fiecare aeronavă transporta pe puţin două sute de soldaţi, poate chiar trei sute. Oreza avea un binoclu destul de puternic pentru a distinge avioanele şi cisternele de alimentare cu combustibil care se grăbeau să ajungă în preajma lor pentru a scăpa de încărcătură şi a se putea întoarce rapid la bază, pentru realimentare. Nici unuia dintre ei nu le dăduse prin minte să ţină o evidenţă înainte de-a fi prea târziu.

— Vine o maşină, anunţă Burroughs, alertat de lumina puternică a farurilor. Împreună cu Oreza, se retrase lângă zidul lateral al casei, sperând să se facă nevăzuţi în penumbră. Maşina, tot o Toyota Land Cruiser, coborî aleea, se întoarse la capătul ei şi se duse înapoi, în direcţia din care venise, mulţumindu-se probabil să arunce o privire în jur şi, poate, să numere automobilele parcate în dreptul locuinţelor – mai degrabă, să le permită ocupanţilor să verifice dacă oamenii nu începuseră să se retragă în grupuri inoportune.

— Ai idee ce fac? îl întrebă pe Oreza după ce maşina dispăru.

— Ai uitat că am făcut parte din Paza de Coastă? Asta miroase a marină, mai precis a marină militară.

— Treaba e împuţită, amice. După părerea ta, mai ştie cineva ce se petrece?

— Trebuie să ştie. Cineva ştie sigur, răspunse Navlositorul, lăsând binoclul jos şi intrând în casă. Putem privi de la fereastra dormitorului. Oricum, ţinem tot timpul geamul deschis.

Un alt motiv pentru care se retrăsese pe Insula Saipan îl constituiau nopţile răcoroase, împrospătate de briză.

— Cu ce te ocupi de fapt, Pete?

— Lucrez la calculatoare şi mă ocup de mai multe lucruri. Am o diplomă de inginer, dar m-am specializat în comunicaţii şi modalităţile de comunicare dintre computere. Am lucrat puţin pentru guvern. Compania mea se ocupă în mod regulat de astfel de lucruri, dar de cele mai multe ori ele au un caracter secret.

Burroughs îşi roti privirea prin bucătărie. Doamna Oreza le pregătise o cină uşoară, care arăta foarte apetisant, deşi începuse să se răcească.

— Erai îngrijorat că ne interceptează cineva convorbirile telefonice.

— Poate că sunt exagerat, dar compania la care lucrez produce cipuri pentru scanerele folosite de armată în acest scop.

Oreza se aşeză la masă şi începu să se joace absent cu mâncarea din farfurie.

— Încep să cred că nu ai exagerat, amice.

— Poate că ai dreptate, domnule căpitan.

Burroughs privi mâncarea cu o mimică apreciativă.

— Ţii cură de slăbire?

Oreza mormăi nemulţumit.

— Nu ne strică, nici mie, nici lui Izzy. A urmat nişte cursuri de gătit mâncăruri dietetice.

Burroughs privi în jur. Deşi în casă exista o sufragerie, perechea de pensionari (aşa îi considera el, cu toate că era limpede că nu erau) prefera să mănânce la o masă micuţă din bucătărie. Chiuveta şi bufetul străluceau de curăţenie şi inginerul privi cu admiraţie înşiruirea de castroane şi tacâmuri din oţel inoxidabil. Isabel Oreza ştia cum să ţină o casă şi lui Burroughs îi fu limpede cine era adevăratul căpitan în familie.

— Mâine să mă duc la serviciu? întrebă femeia, cu mintea confuză, încercând să se obişnuiască cu schimbarea bruscă a situaţiei de pe insulă.

— Nu ştiu, dragă, răspunse soţul, dezorientat brusc de întrebare.

Dar el ce trebuia să facă? Să plece la pescuit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Staţi puţin, zise Pete, fără să-şi ia ochii de la castroanele din oţel.

Se ridică, făcu doi paşi până la tejghea şi-l ridică pe cel mai mare dintre ele. Avea un diametru de cel puţin patruzeci de centimetri şi o adâncime de cincisprezece. Fundul era drept, un cerc gros de vreo opt centimetri, însă în rest vasul avea o formă sferică, aproape parabolică. Scoase telefonul prin satelit din buzunarul cămăşii. Nu măsurase niciodată lungimea antenei, dar acum, trăgând-o, observă că avea mai puţin de zece centimetri. Burroughs îl privi pe Oreza.

— Ai o bormaşină?

— Pentru ce?

— La naiba, mi-a venit o idee.

— Nu pricep, Pete.

— Perforăm fundul castronului şi băgăm antena prin gaură. Castronul e din oţel. Reflectă undele radio ca o antenă parabolică. Totul se ridică în eter. Ba chiar am putea face un emiţător mai eficient.

Burroughs încerca să digere tot ce se petrecuse, pătrunzând încetul cu încetul toate implicaţiile unei situaţii înspăimântătoare. „Invazie” însemna „război” în acest caz, „războiul” urma să se desfăşoare între America şi Japonia şi, oricât ar fi fost de bizar, era singura explicaţie a tot ceea ce văzuse în cursul acelei zile. Dacă va fi război, el era un intrus inamic. Ca şi gazdele sale. Dar în port remarcase felul iscusit în care se eschivase Oreza.

— Mă duc să aduc bormaşina. Cât de mare trebuie să fie gaura?

Burroughs îi întinse telefonul. Fusese tentat să i-l azvârle, dar se stăpânise, pentru că era, de fapt, cel mai valoros obiect personal pe care îl avea asupra sa. Oreza verifică diametrul micului buton metalic de la capătul antenei şi se duse după trusa cu scule.

— Alo?

— Rachel? Tata la telefon.

— Sigur sunteţi bine? Acum pot să vă sun?

— Dragă, suntem bine, dar aici sunt probleme.

Cum dracu' să-i explici? Rachel Oreza Chandler era avocat la un birou guvernamental din Boston, dar intenţiona să-şi părăsească slujba şi să-şi deschidă propriul ei birou de avocatură, unde satisfacţiile erau mai mărunte, dar onorariul şi programul de lucru mult mai convenabile. Se apropia de treizeci de ani şi ajunsese în stadiul de a-şi face griji pentru părinţi, aşa cum îşi făcuseră aceştia pentru ea, cu ani în urmă. Tatăl ei decise că încă nu era cazul să o alarmeze.

— Ai putea să-mi obţii un număr de telefon?

— Sigur că da, ce număr?

— Numărul biroului central al Pazei de Coastă. E în Washington, la Buzzard Point. Vreau să vorbesc cu ofiţerul de serviciu. Aştept la telefon.

Avocata blocă o linie şi formă numărul informaţiilor din Washington. În mai puţin de un minut îi comunică numărul tatălui ei, ascultându-l cum repetă fiecare cifră.

— Asta e. Eşti sigur că totul e în ordine? Pari neliniştit.

— Crede-mă, fetiţo şi eu şi mama suntem foarte bine.

Nu putea să sufere când tatăl ei îi spunea „fetiţo", dar era probabil prea târziu ca să încerce să-l schimbe.

— Bine, dacă spui tu. Am auzit că a fost o furtună cumplită. Acum aveţi curent electric? se interesă ea, uitând că nu fusese nici o furtună.

— Încă nu, iubito, dar în curând vom avea, minţi bărbatul. Pe curând, fetiţo.

— Centrul de observare al Pazei de Coastă, sunt subofiţer Obrecki, vă previn că vorbiţi pe o linie publică, turui bărbatul, astfel încât persoana de la celălalt capăt al firului aproape că fu în imposibilitate de a înţelege vreun cuvânt.

— Vrei să spui că soldatul bucălat care a navigat cu mine pe Panache a ajuns „şef"?

Era o replică suficient de neaşteptată pentru a-l ului pe cel de la capătul firului, dar, de această dată, răspunsul fu coerent.

— Sunt subofiţer Obrecki. Cu cine vorbesc?

— Cu căpitanul Oreza.

— Ia uite, ce dracu' faci, Navlositorule? Am auzit că te-ai pensionat.

Bărbatul mai tânăr se lăsă pe spate în fotoliu. Acum, când devenise el însuşi şef, îşi putea permite să i se adreseze fostului superior pe

numele mic.

— Sunt în Saipan. Uite ce e, puştiule, ascultă-mă cu atenţie: anunţă-ţi imediat şefii să ridice receptorul.

— Ce s-a întâmplat, şefule?

— Nu am timp de explicaţii. Fă cum ţi-am spus.

— Am înţeles.

Obrecki blocă linia.

— Domnule comandant, vă rog să preluaţi convorbirea.

— NMCC, amiralul Jackson, zise Robby, obosit şi foarte prost dispus.

Ridicase receptorul fără nici o tragere de inimă, după ce fusese atenţionat de un maior tânăr din cadrul aviaţiei militare.

— Domnule amiral, sunt locotenentul-comandant Powers, de la Paza de Coastă Buzzard Point. Am primit un telefon din Saipan, de la un comandant în retragere de-al nostru.

La dracu', acolo am o divizie de portavioane distruse, îi fulgeră prin gând amiralului.

— Interesant, domnule comandant. N-ai vrea să-mi spui repede despre ce este vorba? Suntem foarte ocupaţi.

— Domnule amiral, mi s-a comunicat că pe Insula Saipan sunt o mulţime de trupe japoneze.

Jackson îşi ridică ochii de pe schemele aşternute pe birou.

— Ce-ai spus?

— Dacă doriţi, vă fac legătura cu el chiar acum.

— Bine, zise Robby pe un ton neîncrezător.

— Cu cine vorbesc? se auzi o a doua voce, guturală şi aparent aparţinând unui bărbat în vârstă.

Se vedea că fusese obişnuit să comande, îşi spuse Robby.

— Sunt contraamiralul Jackson, de la Comandamentul Militar Naţional.

Nu era nevoie să ordone înregistrarea convorbirii. Erau înregistrate automat absolut toate.

— Sunt comandantul intendenţei Manuel Oreza, din cadrul Pazei de Coastă a SUA, în prezent pensionar, număr de serie trei-doi-opt-şase-unu-patru-zero-trei-zero. M-am retras din activitate acum cinci ani şi m-am stabilit la Saipan. Am aici un iaht de pescuit. Domnule, aici sunt o mulţime – şi vorbesc serios, o puzderie – de trupe japoneze, îmbrăcate în uniformă şi înarmate până în dinţi, chiar în clipa asta, în faţa ochilor mei.

Jackson apucă mai bine receptorul, făcând în acelaşi timp semn unui alt ofiţer să ridice derivaţia.

— Domnule căpitan, sper că înţelegi că mi-e cam greu să te cred.

— La naiba, domnule amiral, ar trebui să-i vedeţi din locul în care stau eu. În clipa asta mă aflu în faţa ferestrei locuinţei mele. Văd

aeroportul şi Baza Kobler. Am numărat în total şase aeronave, patru la aeroport şi două la Kobler. Acum câteva ore am remarcat două avioane de vânătoare F-15 Eagle, cu nişte însemne ca nişte chiftele, ce survolau insula. Întrebarea mea este: e vorba de vreo aplicaţie comună?

Era cât se poate de treaz, îşi zise Jackson. Şi, mai presus de toate, părea într-adevăr glasul unui căpitan cu experienţă.

Maiorul aviaţiei militare care asculta la celălalt telefon, la cincisprezece paşi distanţă, notă ceva, cu toate că o invitaţie în Jurassic Park i s-ar fi părut ceva mai realistă.

— De-abia am terminat o aplicaţie comună, însă Saipan n-a avut nici o legătură cu asta.

— Domnule amiral, în cazul acesta nu e vorba de nici un exerciţiu. Mai sus de mine, în port, sunt ancorate trei remorchere, din cele care transportă autovehicule. Unul dintre ele poartă numele de Orchid Ace. Am identificat personal vehicule militare, cred că de tip MLRS – Mike Lima Romeo Sierra – iar şase din ele se află acum în parcarea din portul comercial. Domnule amiral, verificaţi la Paza de Coastă şi o să vedeţi că nu mint. Am purtat treizeci de ani uniforma albastră a Pazei de Coastă. Nu bat câmpii, domnule. Verificaţi personal, toate liniile telefonice de pe insulă sunt moarte. Versiunea oficială este că am avut o furtună care a distrus cablurile. Nu a fost nici o furtună, domnule amiral. Mi-am petrecut toată ziua în larg, la pescuit. Verificaţi la meteorologie şi vă vor confirma cele spuse de mine. Pe insula asta sunt trupe japoneze, îmbrăcate în uniforme şi înarmate.

— Poţi să-mi spui un număr, domnule căpitan?

Cea mai bună confirmare a acestei poveşti trăsnite era chiar tonul jenat pe care veni răspunsul la întrebare.

— Nu, domnule, îmi pare rău, dar nu mi-a dat prin cap să număr avioanele. Cred că au sosit între trei şi şase aparate pe oră, cel puţin în ultimele şase ore, poate mai mult de atât, dar este un număr aproximativ. Staţi o clipă… pe Kobler un avion s-a pus în mişcare, parcă ar vrea să decoleze. E un 747, dar nu-i recunosc însemnele.

— Stai puţin. Dacă telefoanele nu funcţionează, cum ai reuşit să mă suni?

Oreza îi dădu toate explicaţiile, apoi îi comunică un număr convenţional la care putea fi contactat.

— În regulă, domnule căpitan. O să fac nişte verificări. Te sun peste o oră. E bine?

— Da, domnule. Eu zic că ne-am făcut datoria.

Convorbirea se întrerupse.

— Domnule maior! strigă Jackson fără să ridice privirea.

De-abia închise gura când îşi dădu seama că maiorul se afla lângă el.

— Domnule, părea normal, dar…
— Dar sună imediat la Baza Anderson.
— Am înţeles.

Tânărul pilot se întoarse la biroul lui şi deschise Anuarul Autovon. Treizeci de secunde mai târziu îşi ridică privirea, clătinând din cap, cu o mimică stranie întipărită pe faţă.

— Sper că nu vreţi să spuneţi că o bază a aviaţiei militare a pierdut azi orice legătură prin telefon cu noi şi n-a băgat de seamă nimeni? întrebă Jackson, ridicând exasperat ochii spre tavan.

— Domnule amiral, informaţia e clasificată CRITIC.

CRITIC era o clasificare ce avea prioritate mai mare chiar decât FULGER şi se folosea extrem de rar, chiar de către comandant. Ce naiba, îşi zise Jackson. În fond, de ce n-aş întreba?

— Domnule amiral Seaton, rosti Robby Jackson. Suntem în război?

Zhang Han San era mulţumit că îi revenise un rol minor în cadrul aplicaţiei. Avusese de făcut o singură cursă, într-un singur loc, trebuise să stea de vorbă cu prima persoană întâlnită, apoi cu o alta şi totul decursese mai uşor decât şi-ar fi putut imagina.

Păi, nu avea de ce să se mire, îşi spuse el pe drumul de întoarcere la aeroport, aşezat pe bancheta din spate a maşinii ambasadei. Coreea va fi izolată timp de câteva luni, poate chiar definitiv. Orice altă acţiune ar fi comportat mari riscuri pentru o ţară cu o armată mică şi al cărei vecin imediat se număra printre ţările cu armate foarte numeroase, fiind, în plus, inamicul numărul unu de când lumea. Nu-i băgase nimeni în cap acest gând neverosimil. Se mulţumise să privească atent în jurul său. Se părea că între America şi Japonia erau probleme. Însă acestea nu afectau în mod direct Republica Populară Democrată Coreeană. Era la fel de neverosimil ca R.P.D.C. Să poată interveni prompt pentru rezolvarea diferendului, poate doar ca un intermediar imparţial în cazul în care se va recurge la tratative diplomatice. În acest caz, bunele oficii ale Coreei ar fi fost apreciate de toţi participanţii şi, cu siguranţă, de Japonia în primul rând.

Nu-i făcuse o plăcere deosebită să observe jena uşoară stârnită de cuvintele sale pe feţele celor cu care stătuse de vorbă. Coreenii aveau multe calităţi demne de toată admiraţia, fapt ce scăpase atenţiei japonezilor, orbiţi de rasismul lor de neînţeles. Cu puţin noroc, ar putea întări relaţiile comerciale dintre Coreea de Nord şi Coreea de Sud, iar aceştia ar putea, la rândul lor, profita de pe urma obiectivului final… şi, în definitiv, de ce nu? Coreea de Sud nu avea nici un motiv să-i iubească pe ruşi şi cu atât mai puţin pe japonezi. Trebuia doar să rupă relaţiile de amiciţie cu americanii şi să revină în realitatea nouă, palpabilă. Pentru moment era suficient să vadă lucrurile aşa cum le vedea el şi, astfel, ultimul aliat al Americii din această parte a lumii ar

fi fost eliminat de pe terenul de joc. Asta cu condiţia ca preşedintele şi primul ministru al ţării respective să judece lucrurile raţional. Şi, cu puţină şansă, războiul, aşa cum era el în clipa aceasta, putea fi considerat încheiat definitiv.

— Doamnelor şi domnilor, se auzi o voce din sufragerie, unde doamna Oreza lăsase televizorul deschis. Peste zece minute vom transmite un comunicat extraordinar. Vă rugăm, rămâneţi pe recepţie.

— Manni?

— Am auzit, iubito.

— Ai cumva o casetă video disponibilă? interveni Burroughs.

23
Vestea prinde aripi

Pentru Robby Jackson ziua începuse lamentabil. Mai avusese la viaţa lui câteva zile proaste, dintre care una pe când era locotenent-comandant la Centrul de Testări Aerospaţiale din Patuxent River, Maryland, când unul dintre instructori hotărâse pe barba lui să-l expedieze, împreună cu scaunul de catapultare, prin acoperiş. De pe urma acestui incident se alesese cu un picior fracturat şi cu o restricţie de zbor de câteva luni. Îşi văzuse prieteni buni murind în accidente de tot felul şi participase de nenumărate ori la acţiuni de salvare pe parcursul cărora rareori întâlnise supravieţuitori. De cele mai multe ori descoperise doar o pată de motorină şi, poate, nişte resturi infime. În calitate de comandant de escadră şi, ulterior, de comandant-şef, lui îi revenise sarcina ingrată de a scrie părinţilor şi soţiilor, anunţându-i că soţul sau, mai recent, fiica lor, căzuse la datorie. Şi de fiecare dată se întrebase ce ar fi trebuit să facă pentru a preveni deznodământul fatal. Viaţa unui pilot era presărată cu astfel de zile negre.

Dar aceasta părea să fie cea mai rea dintre toate şi singura lui consolare era aceea că îndeplinea funcţia de adjunct J3, însărcinat cu întocmirea planurilor de luptă pentru armata patriei sale. Dacă ar fi făcut parte din serviciul de contrainformaţii – J2 – sentimentul de neputinţă ar fi fost complet.

— Asta este, domnule. Yakota, Misawa şi Kadena nu pot fi contactate. Nu răspunde nimeni.

— Câte persoane sunt în total? întrebă Jackson.

— Cam două mii, în special mecanici, controlori de radar, oameni de la logistică. Poate să fi trecut un avion-două în tranzit, dar din acestea nu sunt multe. Am pus câţiva oameni să verifice. Ce veşti aveţi de la marină?

— Avem oameni la Anderson şi în Guam, la aceeaşi bază cu oamenii voştri. Poate că mai sunt câţiva şi în port, în total cam o mie de persoane. Efectivul este mai restrâns decât pe timpuri.

Jackson ridică receptorul telefonului secret şi formă numărul comandamentului general.

— Domnul amiral Seaton? Tot Jackson la telefon. Ceva nou?

— Rob, nu putem alerta pe toată lumea de la vest de Midway. Situaţia pare serioasă.

— Cum funcţionează şmecheria asta? întrebă Oreza.

— Spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că nu prea ştiu. Nu m-am obosit să citesc cartea tehnică.

Telefonul prin satelit era aşezat pe măsuţa de cafea, cu antena extinsă prin gaura perforată în fundul castronului de oţel, aşezat la rândul său pe două grămezi de cărţi.

— Nu ştiu sigur dacă transmite coordonatele către sateliţi periodic sau nu, mărturisi Burroughs.

Din acest motiv se simţeau obligaţi să menţină aranjamentul acela caraghios de pe masă.

— Eu îl închid pe al meu băgând antena la loc, interveni Isabel Oreza, făcându-i pe cei doi bărbaţi să întoarcă brusc capul. Sau aţi putea scoate bateriile, nu-i aşa?

— La naiba, silabisi primul Burroughs, câştigând un mic avans faţă de tovarăşul său.

Scoase castronul, băgă antena la loc, iar apoi scoase capacul şi extrase bateriile din locaş. Telefonul era acum complet mut.

— Doamnă, dacă doriţi să vă daţi doctoratul la Sanford, vă rog să vă folosiţi de numele meu, în regulă?

— Doamnelor şi domnilor…

Cei trei întoarseră capul spre televizor şi dădură cu ochii de un bărbat zâmbitor în uniformă kaki. Necunoscutul vorbea o engleză perfectă.

— Sunt generalul Tokikichi Arima, din cadrul forţelor de apărare terestră japoneze. Vă rog să-mi permiteţi să vă explic ce s-a petrecut astăzi. În primul rând, vă asigur că nu aveţi nici un motiv să vă alarmaţi. Într-adevăr, la secţia de poliţie din vecinătatea Parlamentului a avut loc un schimb nefericit de focuri, dar cei doi poliţişti care au fost răniţi în timpul incidentului se află la spitalul din localitate, în afară de pericol. Dacă aţi auzit zvonuri referitoare la acte de violenţă sau omucideri vă asigur că sunt false, îi asigură generalul pe cei douăzeci şi nouă de mii de locuitori ai insulei.

Cei trei ascultau cu gura căscată.

— Presupun că doriţi să aflaţi ce s-a întâmplat, continuă Arima. În zorii zilei de azi militarii aflaţi sub comanda mea au început să descindă pe Insula Saipan, respectiv Guam. După câte ştiţi din manualele de istorie şi cum bine îşi amintesc unii din cetăţenii mai vârstnici ai acestei insule, până în 1944 Insulele Mariane au fost sub posesiune japoneză. Vă va surprinde poate faptul că, de la semnarea actului juridic prin care li se permite cetăţenilor japonezi să cumpere bunuri imobiliare pe teritoriul insulei, majoritatea pământului de pe această insulă şi de pe Insula Guam a devenit bun al concetăţenilor mei. Cunoaşteţi, de asemenea, sentimentele de afecţiune pe care le nutrim faţă de aceste insule şi faţă de locuitorii lor. Am investit aici miliarde de dolari şi am revigorat economia locală, după ani de

delăsare din partea guvernului american. Deci, nu putem fi consideraţi cu adevărat străini, nu credeţi?

Probabil că ştiţi, de asemenea, că între Japonia şi America există mari diferenţe. Aceste probleme au forţat guvernul ţării mele să-şi reconsidere priorităţile de apărare. De aceea, am decis să restabilim dreptul nostru de posesiune asupra Marianelor, ca o măsură de apărare a ţărmurilor noastre împotriva unei posibile intervenţii americane. Cu alte cuvinte, este imperios necesar să menţinem forţele noastre de apărare pe teritoriul insulei şi, în consecinţă, să recâştigăm Marianele.

Acum, să vedem, ce înseamnă asta pentru dumneavoastră, cetăţeni ai Insulei Saipan, surâse generalul. De fapt, nu înseamnă nimic deosebit. Şi noi credem în libera iniţiativă. Veţi continua să vă ocupaţi de propriile afaceri prin intermediul oficialităţilor alese de dumneavoastră, bucurându-vă în plus de avantajul de a fi cea de-a patruzeci şi opta prefectură a Japoniei, cu reprezentare şi drepturi depline în Dietă. Acesta este un avantaj de care nu v-aţi bucurat ca parte componentă a federaţiei americane – ceea ce nu este decât un alt termen pentru „colonie”, nu-i aşa? Vă veţi bucura de toate drepturile asigurate de dubla cetăţenie. Vă vom respecta cultura şi limba. Nu veţi fi împiedicaţi să călătoriţi liber. Libertatea dumneavoastră de expresie, presă, religie şi asociere va fi aceeaşi ca acelea de care se bucură cetăţenii japonezi şi absolut la fel ca drepturile civile de care vă bucuraţi în prezent. Pe scurt, nu se va schimba nimic din ceea ce ţine de viaţa voastră cotidiană.

Încă un zâmbet fermecător.

— Adevărul este că nu veţi avea decât de profitat de pe urma schimbării guvernării. Ca parte componentă a Japoniei, veţi fi incluşi în economia cea mai vibrantă şi mai dinamică a lumii. Sume uriaşe de bani se vor scurge spre insula voastră. Veţi cunoaşte o prosperitate cum nici nu aţi visat vreodată, îşi asigură Arima auditoriul. Nu veţi constata decât schimbări pozitive. Pentru asta aveţi cuvântul meu de onoare şi asigurarea guvernului ţării mele.

Probabil credeţi că astfel de cuvinte sunt uşor de spus şi aveţi dreptate. Mâine veţi vedea pe străzile Saipanului oameni efectuând măsurători topografice şi discutând cu cetăţenii insulei. Prima noastră sarcină importantă va fi aceea de a repara străzile şi şoselele, lucru neglijat de americani. Dorim să aflăm părerea dumneavoastră în legătură cu modalitatea optimă de a rezolva această problemă. Vom aprecia orice ajutor şi colaborare din partea dumneavoastră în tot ceea ce vom face.

Ştiu – continuă Arima, aplecându-se puţin spre obiectiv – că unora dintre dumneavoastră aceste schimbări li se vor părea neavenite şi doresc să-mi exprim regretul sincer faţă de aceştia. Nu dorim să

facem rău nimănui, dar trebuie să înţelegeţi că atacarea vreunuia dintre oamenii mei sau a oricărui cetăţean japonez va fi considerată o încălcare a legii. De asemenea, sunt răspunzător de luarea anumitor măsuri de siguranţă pentru protejarea trupelor mele şi respectarea legilor japoneze pe teritoriul acestei insule.

În următoarele zile sunteţi rugaţi să predaţi toate armele de foc aflate în posesia persoanelor fizice. Le puteţi depune la secţiile locale de poliţie. În cazul în care dispuneţi de o chitanţă de cumpărare a armelor sau puteţi demonstra valoarea lor comercială, vă vom despăgubi cu bani gheaţă. De asemenea, sunt nevoit să-i rog pe radioamatori să ne predea pentru scurt timp aparatele şi să nu le folosească înainte. Iarăşi, vă asigur că vă vom achita valoarea integrală a bunurilor personale, iar în cazul radiourilor, după ce vi le vom returna, veţi putea păstra banii, în semn de recunoştinţă pentru colaborare. În rest – alt surâs – nici nu ne veţi remarca prezenţa. Militarii mei au ordin să-l trateze pe fiecare locuitor al insulei ca pe un concetăţean. Dacă vi se întâmplă personal ceva sau sunteţi martor la un incident în care un soldat japonez se poartă nepoliticos cu un localnic, vă rog să veniţi la comandament şi să-mi raportaţi cele constatate. După cum vedeţi, legea se aplică şi în cazul nostru. Deocamdată vă rog să continuaţi să duceţi o viaţă normală.

Pe ecran apăru un număr.

— Dacă aveţi nelămuriri, vă rog să sunaţi la acest număr sau să veniţi personal la sediul nostru din clădirea Parlamentului. Vom fi încântaţi să vă fim de ajutor în orice problemă. Vă mulţumesc pentru atenţie. Noapte bună.

— Acest mesaj va fi reluat la fiecare cincisprezece minute pe canalul şase, rezervat publicului, anunţă o altă voce.

— Nemernicul, scrâşni Oreza.

— Aş fi curios să ştiu cu ce agenţie de publicitate colaborează, remarcă Burroughs, în timp ce apăsa pe butonul video-casetofonului pentru a derula banda.

— Vă vine să credeţi? întrebă Isabel.

— Ştiu şi eu? Aveţi arme?

Navlositorul clătină din cap.

— Nu. Nici nu ştiu dacă pe peticul ăsta de pământ există vreo lege a armelor de foc. Oricum, ar trebui să fii nebun ca să te legi de soldaţi.

— Le va fi mult mai uşor dacă nu vor trebui să-şi păzească spatele..

Burroughs începu să aşeze bateriile ia loc, în micul aparat de telefon.…

— Ai numărul amiralului?

— Jackson.

— Sunt căpitanul Oreza, domnule. Aveţi la îndemână un

magnetofon?

— Da. A apărut ceva nou?

— Păi, treaba a devenit oficială, domnule, raportă Oreza sec. Tocmai au prezentat un comunicat la TV. L-am înregistrat pe video. O să ţin receptorul lângă microfon. Pornesc banda.

Generalul Tokikichi Arima, îşi notă Jackson pe un blocnotes. Îl întinse unui sergent.

— Roagă-i pe băieţii de la contrainformaţii să identifice numele acesta.

— Da, domnule.

Sergentul se făcu nevăzut.

— Domnule maior! strigă apoi Robby.

— Da, domnule amiral.

— Calitatea sunetului este destul de bună. Vreau să trimiteţi o copie a înregistrării băieţilor de la laboratorul de analiză a intensităţii sunetului. După aceea doresc o transcriere care să poată fi transmisă prin fax în mai multe locuri.

— Am înţeles.

Jackson îşi petrecu restul timpului ascultând, ca o întrupare a calmului în mijlocul unui ocean de nelinişte. Cel puţin, aceasta era aparenţa.

— Asta a fost, zise Oreza după încheierea comunicatului. Vreţi să vă dau numărul anunţat la televizor?

— Deocamdată, nu. Ai făcut o treabă bună, domnule căpitan. Mai ai şi altceva de raportat?

— Continuă să sosească avioane. De când am vorbit cu dumneavoastră am mai numărat paisprezece.

— Bine.

Robby scrise ceva pe hârtie.

— Credeţi că vă aflaţi în pericol?

— Domnule amiral, nu cred că oamenii vor începe să alerge pe străzi cu pistoale în mână. Aţi remarcat că nu a spus nimic despre cetăţenii americani aflaţi pe insulă?

— Nu. Bine că mi-ai atras atenţia.

— Nu sunt prea liniştit, domnule.

Oreza îi povesti pe scurt incidentul de pe iaht.

— Te înţeleg, domnule căpitan. Dar conaţionalii dumitale se ocupă de problemă, ai înţeles?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule amiral. Acum închid.

— Bine. Curaj, spuse Jackson.

Era o încurajare lipsită de valoare şi o ştiau amândoi.

— Am înţeles Terminat.

Robby aşeză receptorul în furcă.

— Aştept părerile voastre.

— Adică, în afară de „o nebunie inimaginabilă”? se interesă unul dintre ofiţeri.

— Poate că nouă ni se pare o nebunie, dar pentru cineva anume e al naibii de logic.

Jackson îşi dădea seama că nu avea nici un rost să-l mustre pe ofiţer pentru remarca făcută. Va mai dura puţin până vor înţelege cu adevărat situaţia.

— Există cineva printre voi care nu crede în informaţia pe care tocmai am primit-o?

Privi în jur. Erau prezenţi şapte ofiţeri şi se ştia că la Comandamentul Militar Naţional nu se selecţionau oameni incapabili sau tâmpiţi.

— Poate că e o nebunie, domnule, dar toate se leagă între ele. Nu am reuşit să luăm legătura cu nici unul dintre posturile noastre din zonă. Peste tot ar trebui să fie ofiţeri de serviciu, dar nu răspunde nimeni la telefon. Legăturile prin satelit nu funcţionează. Avem patru baze ale Aviaţiei militare şi două ale armatei care nu pot fi contactate. Aceasta este realitatea, domnule.

Ofiţerul îşi răscumpărase gafa prin expunerea care îi urmase.

— S-a comunicat ceva de la Departamentul de Stat? Sau de la vreuna din agenţiile de contraspionaj?

— Nimic, replică un colonel de la serviciul J2. Într-o oră vă pot face o legătură prin satelit cu Marianele. Am comunicat deja la BNR şi la I-TAC că este vorba de o urgenţă.

— Şi la KH-II?

— Da, domnule, toate camerele de luat vederi sunt pregătite. Cerul e senin. Vom obţine fotografii aeriene clare, îl asigură ofiţerul de la contrainformaţii.

— Ieri nu a fost nici o furtună în zonă?

— Nu, interveni un alt ofiţer. Nu există nici o explicaţie pentru întreruperea legăturilor telefonice. Au cabluri instalate pe fundul oceanului şi legături prin satelit. Am luat legătura cu operatorul care asigură funcţionarea acestora. Nu au fost nici ei preveniţi. Au trimis mesaje către oamenii lor, cerând explicaţii, dar nu li s-a răspuns.

Jackson dădu din cap. Aşteptase atât de mult doar pentru a primi confirmarea faptului, încât trebuia să facă pasul următor.

— Bine, să formulăm un avertisment ce va fi trimis la toate comandamentele. Alertaţi-i pe Secretarul Apărării şi pe toţi şefii de stat-major. Eu îl voi suna chiar acum pe preşedinte.

— Domnule doctor Ryan, vă caută Comandamentul Militar Naţional, indicativ CRITIC. Tot amiralul Robert Jackson.

Folosirea cuvântului CRITIC făcu mai multe capete să se întoarcă, în momentul când Ryan ridică receptorul telefonului cu fir scurt.

— Robby, sunt Jack. Ce se întâmplă?

Toţi cei prezenţi în cabina de comunicaţii îl văzură pe Ryan pălind brusc.

— Robby, vorbeşti serios?

Privi către ofiţerul de serviciu de la panou.

— Unde ne aflăm acum?

— Ne apropiem de Goose Bay, în Labrador, domnule. Mai avem vreo trei ore de zbor.

— Cheam-o te rog aici pe agenta specială d'Agustino.

Ryan luă mâna de pe receptor.

— Robby, am nevoie de un exemplar scris... bine... cred că doarme încă. Dă-mi răgaz o jumătate de oră să mă organizez. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

Jack se ridică din fotoliu şi porni spre toaleta aflată la pupa. În timp ce se spăla pe mâini, evită să se privească în oglindă. Când ieşi dădu cu ochii de agenta Serviciului Secret, care îl aştepta.

— N-ai prea avut parte de somn, nu-i aşa?

— Şeful s-a trezit?

— A dat ordin să nu fie deranjat decât cu o oră înaintea sosirii. Am discutat acum o clipă cu pilotul şi...

— Trezeşte-l, Daga, în clipa asta. Apoi pe Hanson şi Fiedler. Şi pe Arnie.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

— O să auzi imediat.

Ryan rupse coala de hârtie de pe fax şi începu să citească. Deodată îşi ridică privirea.

— N-am glumit, Daga. Chiar acum.

— Îl ameninţă vreun pericol pe preşedinte?

— Să spunem că da.

Jack medită o clipă.

— Care este cea mai apropiată bază a aviaţiei militare?

Femeia căscă ochii consternată.

— Otis, la Cape Cod, unde sunt aparatele F-15 şi Burlington, în Vermont, cu aparate F-16. Ambele sunt ale apărării aeriene şi au sarcina de a asigura apărarea aeriană continentală.

— Iei legătura cu ei şi le comunici că preşedintele doreşte să stea de vorbă cu câţiva prieteni cât mai curând posibil.

Partea cea mai plăcută, atunci când stăteai de vorbă cu locotenenţii, era aceea că aceştia nu erau obişnuiţi să întrebe de ce li se dădea un anumit ordin, chiar dacă aparent nu exista nici un motiv. Nu se putea afirma acelaşi lucru despre Serviciul Secret.

— Domnule doctor, dacă fac ăsta, trebuie să ştiu şi eu de ce.

— Da, Daga, cred că ai dreptate.

Când ajunse la a doua pagină a raportului, Ryan rupse partea

superioară a hârtiei de fax.

— Iisuse! exclamă agentul secret, întinzându-i coala înapoi. Îl trezesc pe preşedinte. Trebuie să-l informezi pe pilot în timpuri din astea procedează puţin altfel.

— Corect. Cincisprezece minute, Daga, de acord?

— Da, domnule.

Femeia porni spre scara în spirală, iar Jack se îndreptă spre cabina de comandă.

— Mai avem o sută şaizeci de minute de zbor, domnule doctor Ryan. A fost o călătorie lungă, nu-i aşa? zise amabil colonelul de la pupitrul de comandă.

Zâmbetul îi dispăru însă de pe faţă de cum văzu privirea lui Ryan.

Printr-o pură întâmplare, paşii îi purtară pe lângă Ambasada Americană. Poate că fusese mânat de dorinţa de a revedea drapelul, îşi zise Clark. Într-o ţară străină era întotdeauna o privelişte reconfortantă, chiar dacă flutura deasupra unei clădiri proiectate de cine ştie ce birocrat cu un simţ artistic îndoielnic.

— Cineva e preocupat de măsurile de securitate, remarcă Chavez.

— Evgheni Pavlovici, ştiu că vorbeşti bine englezeşte. Nu e nevoie să o exersezi cu mine.

— Scuze. Vania, crezi că japonezii sunt neliniştiţi din cauza vreunei răzmeriţe? Cu excepţia incidentului acela, nu au fost acte de huliganism…

Vocea i se stinse. Clădirea era înconjurată de două escadroane de infanterişti înarmaţi până în dinţi. Într-adevăr, era straniu. În ţara asta, îşi zise Ding, se părea că doi sau trei ofiţeri de poliţie sunt suficienţi pentru…

— Iab’tvoiu mat.

În clipa aceea Clark era mândru de puşti. Cât ar fi fost de vulgară imprecaţia, nu ar fi putut fi rostită decât de un rus veritabil. Motivul era evident. Gardienii din preajma clădirii erau înăuntru tot atât cât şi afară, iar puşcaşii marini nu se zăreau nicăieri.

— Ivan Sergheevici, ceva nu e-n ordine.

— Într-adevăr, Evgheni Pavlovici, zise John Clark pe un ton egal.

Continuă să ruleze fără să încetinească, sperând că militarii de pe alee nu-i vor observa pe cei doi străini şi nu vor nota numărul de înmatriculare al maşinii. Poate că sosise clipa să închirieze o altă maşină.

— Domnule, se numeşte Arima, prenumele Tokikichi. E în vârstă de cincizeci şi trei de ani şi are gradul de general-locotenent. A absolvit Academia Militară din ţara sa, a urcat treptele ierarhice ca infanterist, a obţinut în toată cariera numai calificative de foarte bine. E calificat

şi în comanda trupelor aeropurtate. A urmat cursul de specializare în urmă cu opt ani, la Carlisle Barracks şi s-a descurcat excepţional. E bine văzut. Îndeplineşte funcţia de comandant al Armatei de Est, în mare echivalentul unui corp de armată american, însă nu atât de bine înzestrată, în special în privinţa artileriei. Asta înseamnă două divizii de infanterie, Prima şi a Douăsprezecea, Prima Brigadă Aeropurtată, Prima Brigadă de Genişti, al Doilea Grup Antiaerian şi alte formaţiuni administrative.

Sergentul îi întinse dosarul împreună cu două fotografii. Acum inamicul a căpătat o faţă, îşi zise Jackson. Cel puţin una.

Jackson examina fotografiile câteva clipe, apoi dădu dosarul înapoi. Pentagonul era pe punctul de a trece la indicativul FULGER. Primul dintre şefii de stat-major se afla deja în parcarea cădirii şi tocmai el era pus în situaţia neplăcută de a le da vestea. Jackson îşi strânse documentele şi ieşi din încăpere, îndreptându-se spre sala de şedinţe, o cameră plăcută, situată la periferia clădirii.

Chet Nomuri îşi petrecuse ziua întâlnindu-se la ore diferite cu trei dintre oamenii săi de legătură, însă nu aflase mare lucru, cu excepţia faptului că se petrecea ceva extrem de ciudat, necunoscut însă de nimeni. Ajunse la concluzia că cel mai înţelept era să se întoarcă la baia publică, în speranţa că va da de Kazuo Taoka. Acesta apăru într-un târziu, când Nomuri stătuse deja atât de mult în apă aburindă, încât îşi simţea corpul ca pe nişte macaroane ce stătuseră în oală vreo lună.

— Probabil că şi tu ai avut o zi ca a mea, izbuti el să surâdă şiret.

— Cum a fost ziua ta? se interesă Kazuo cu un surâs entuziasmat, deşi ostenit.

— Există un anume bar cu o fată drăguţă. Am prelucrat-o trei luni la rând. Am petrecut împreună o după-amiază pătimaşă.

Nomuri îşi cufundă mâna sub apă, prefăcându-se extenuat într-un mod inconfundabil.

— S-ar putea să nu mai „funcţioneze” niciodată.

— Păcat că nu mai e pe aici americanca aceea, spuse Taoka, instalându-se în bazin cu un oftat de plăcere. Acum sunt pregătit pentru cineva ca ea.

— Aplecat? se interesă Nomuri nevinovat.

— A murit, zise funcţionarul, reuşind să-şi înfrâneze fără efort regretul.

— Cum s-a întâmplat?

— Trebuie să o expedieze în ţară. Yamata l-a trimis pe bodyguardul lui, Kaneda, să-i strângă lucrurile. Dar se pare că fata se droga. A fost găsită moartă în urma unei supradoze. Ce păcat, oftă Taoka, ca şi cum ar fi vorbit despre moartea cotoiului vecinei. Dar acolo de unde a

venit ea sunt nenumărate cazuri din astea.

Nomuri se mulţumi să dea din cap indiferent, surprins în sinea lui că nu remarcase până atunci această latură a omului de lângă el. Kazuo era un slujbaş japonez tipic. Fusese angajat la compania unde lucra imediat după absolvirea colegiului; pornise de la un post situat puţin sub acela de copist. După cinci ani de muncă fusese trimis la o şcoală economică, echivalentul japonez al lui Parris Island, cu puţin adaos de Buchenwald. Era revoltător cum se proceda în ţara aceasta. Crezuse că lucrurile vor fi altfel, în definitiv, era o ţară străină şi fiecare ţară avea specificul ei, ceea ce era un lucru pozitiv. America era dovada vie a acestei afirmaţii. America exista graţie diversităţii etnice, fiecare comunitate etnică adăugând ceva în ciorba naţională, creând un amestec, de multe ori exploziv, dar întotdeauna creator şi plin de vitalitate. Însă acum ajunsese să înţeleagă de unde acel exod al oamenilor spre America; în special al oamenilor din ţara aceasta.

Japonia avea pretenţii mari faţă de cetăţenii săi – mai precis, tradiţia cerea enorm. Şeful avea întotdeauna dreptate. Un bun funcţionar era acela care executa ordinele fără să crâcnească. Pentru ca să promovezi erai obligat să pupi multe dosuri, să joci cum ţi se cânta, să munceşti din greu, ca într-un lagăr, să vii la serviciu cu o oră mai devreme, pentru a arăta cât eşti de devotat. Uimitor era faptul că totuşi aici se făcea ceva creator. Probabil că, în ciuda acestor aspecte, cei mai buni răzbeau până în vârf, sau poate că erau suficient de isteţi ca să-şi ascundă adevăratele sentimente până ajungeau într-o poziţie înaltă; dar până atunci erau atât de plini de ură, încât Hitler ar fi părut pe lângă ei o panseluţă nevinovată. Între timp, se eliberau de acele sentimente organizând băute crâncene şi orgii sexuale, despre care auzise povestindu-se chiar acolo, la baia publică. Istorioarele despre escapadele din Thailanda şi Taiwan şi, mai recent, din Arhipelagul Marianelor, erau extrem de interesante şi i-ar fi făcut să roşească pe colegii săi de la UCLA. Toate aceste lucruri erau simptome ale unei societăţi ce cultiva represiunea psihologică, ale cărei maniere blânde şi pline de căldură erau asemenea unui baraj ce stă în calea urii şi frustrării înăbuşite. Uneori, acest baraj avea scurgeri, în mod controlat şi ordonat, însă presiunea rămânea aceeaşi şi unul din rezultatele sale era modul în care erau priviţi străinii, un mod ce jignea concepţia egalitaristă în care fusese educat Nomuri în America. Îşi dădea seama că lipsea foarte puţin ca să ajungă să urască această ţară. Ar fi fost însă riscant şi neprofesional, îşi zise ofiţerul CIA, amintindu-şi lecţiile primite la Fermă; un agent versat se identifica în cele mai mici amănunte cu cultura ţării pe teritoriul căreia activa. Dar simţea că alunecă în altă direcţie, iar ironia soartei făcea ca motivul fundamental al antipatiei crescânde pe care o simţea faţă de această ţară să rezide tocmai în rădăcinile ancestrale ale familiei sale,

purtătoare a acestei vechi tradiţii.

— Serios, ai vrea să mai ai femei ca ea? întrebă Nomuri, cu pleoapele lăsate.

— Desigur. Să faci amor cu americancele va deveni curând un sport naţional, chicoti Taoka. În ultimele două zile ne-am distrat copios. Iar eu am văzut cu ochii mei tot ce s-a întâmplat, conchise bărbatul, plin de sine.

Se simţea răsplătit. După douăzeci de ani de supunere avusese în sfârşit privilegiul de a fi de faţă la discuţiile purtate în Camera de Război, de a vedea cu ochii lui cum se scria o filă a istoriei. Slujbaşul îşi atinsese scopul şi, ce era mai important, fusese remarcat. De către Yamata-san însuşi.

— Ia zi, ce fapte măreţe s-au comis în timp ce eu eram preocupat de ale mele? întrebă Nomuri, deschizând pleoapele şi susţinând insinuant.

— Am declarat război americanilor şi am câştigat, decretă Taoka.

— Război? Nanja? Am preluat General Motors, asta vrei să spui?

— E vorba de un război veritabil, prietene. Le-am distrus flota din Pacific şi am anexat iarăşi Arhipelagul Marianelor.

— Prietene, nu-ţi prieşte băutura, spuse încet Nomuri, convins de adevărul cuvintelor abia rostite.

— N-am mai pus gura pe băutură de patru zile, protestă Taoka. Îţi spun adevărul gol-goluţ.

— Kazuo, zise Nomuri pe tonul cu care i te adresezi unui copil inteligent. Fabulezi cu o măiestrie şi un stil cum n-am mai întâlnit la altcineva. Când vorbeşti despre femei mă simt atât de excitat, de parcă aş fi fost eu însumi acolo. Dar acum exagerezi.

— De data aceasta nu exagerez. Crede-mă, răspunse Taoka, dorind sincer să fie crezut de amicul său.

Prin urmare, începu să-i istorisească amănunţit ce se petrecuse.

Nomuri nu avea o pregătire militară reală. Tot ceea ce ştia despre arta militară provenea din lecturi sau vizionarea filmelor cu un astfel de subiect. Misiunea sa în Japonia nu avea nimic comun cu strângerea de informaţii despre forţele de apărare japoneze, ci cu problemele comerciale şi cu politica externă. Dar Kazuo Taoka era cu adevărat un povestitor talentat şi în mai puţin de trei minute Nomuri se văzu obligat să închidă din nou ochii, cu un surâs îngheţat întipărit pe buze. Comportamentul său fusese îndelung cizelat cu prilejul antrenamentelor de la Yorktown, Virginia, ca şi memoria sa, care acum se străduia să înregistreze fiecare cuvânt. În acelaşi timp, o voce interioară sâcâitoare căuta răspuns la întrebarea cum va transmite informaţiile aflate. O altă reacţie, invizibilă pentru Taoka, tipic americană, chinuia străfundurile minţii ofiţerului CIA: nenorociţilor.

— Gata, JUMPER s-a trezit şi pare destul de odihnit, spuse Helen d'Agustino. JASMINE – numele codificat al lui Anne Durling – va sta într-o altă cabină. Secretarul de Stat şi cel al Trezoreriei s-au trezit şi acum îşi beau cafeaua. Arnie van Damm e, probabil, cel mai în formă dintre toţi. Putem începe reprezentaţia. Ce se aude despre avioanele de vânătoare?

— Ni se vor alătura peste vreo douăzeci de minute. Vor veni aparatele F-15 de la Otis. Ne vor însoţi tot restul drumului. Încep să exagerez în privinţa asta, nu crezi?

Un surâs rece, profesional, străfulgeră privirea Dagăi.

— Ştii ce mi-a plăcut întotdeauna la dumneata, domnule doctor Ryan?

— Ce?

— Că nu trebuie să-ţi explic măsurile de securitate ca celorlalţi. Gândeşti la fel ca mine.

Era o afirmaţie neobişnuită din partea unui agent secret.

— Preşedintele te aşteaptă, domnule.

Îl conduse spre scările ce duceau la puntea inferioară.

Pe drum Ryan se întâlni cu soţia lui. Drăguţă ca întotdeauna, femeia nu părea să se resimtă după seara precedentă, în pofida avertismentelor soţului său. Când dădu cu ochii de Jack, avu de gând să facă o glumă, spunându-i că el părea să fie cel cu probleme…

— Ce s-a întâmplat?

— Probleme de serviciu, Cathy.

— E ceva grav?

Soţul se mulţumi să dea din cap şi-şi continuă drumul, trecând pe lângă un agent al Serviciului Secret şi un reprezentant al poliţiei aviaţiei militare. Cele două canapele extensibile fuseseră strânse. Preşedintele Durling, în pantaloni şi cămaşă albă, şedea pe una dintre ele. Nu purta cravată şi nici sacou. Pe o măsuţă joasă era aşezat un ibric de argint, plin cu cafea. Ryan aruncă o privire prin ferestrele cabinei situate chiar în botul aeronavei. Zburau la vreo trei sute de metri deasupra unor nori pufoşi.

— Am auzit că n-ai dormit toată noaptea, Jack, zise Durling.

— M-am trezit înainte de a ajunge deasupra Islandei, domnule, dar nu ştiu cât era ceasul.

Ryan nu apucase să se spele sau să se bărbierească, iar părul îi arăta probabil ca cel al lui Cathy, eliberat de sub boneta de chirurg, după o operaţie complicată şi lungă. Însă ce era mai rău era privirea din ochii îngânduraţi, pe măsură ce se apropia clipa când va trebui să-i dea vestea cea proastă.

— Arăţi ca dracu'. Care-i problema?

— Domnule preşedinte, din informaţiile primite în ultimele ore

reiese că Statele Unite se află în război cu Japonia.

— Ceea ce îţi trebuie este un şef capabil, care să se ocupe de asta în locul tău, remarcă Jones.

— Ron, dacă mai deschizi gura te trimit la arest, ai înţeles? Ai pălăvrăgit destul pe ziua de azi, replică Mancuso pe un ton obosit. Nu uita că oamenii aceia se aflau sub comanda mea.

— Am fost chiar aşa de nesuferit?

— Da, Jonesy, ai fost, interveni Chambers. Poate că Seaton merita să fie pus la punct odată pentru totdeauna, dar ai exagerat. Avem nevoie de soluţii, nu de vorbe aiurea.

Jones dădu din cap fără să comenteze.

— Prea bine, domnule. Ce disponibilităţi avem?

— În cel mai bun caz, au optsprezece nave disponibile. Două sunt în revizie şi nu vor ieşi pe apă încă cel puţin câteva luni de zile, zise Chambers, trecând în revistă mai întâi navele inamicului. Charlotte şi Asheville au ieşit din joc, asta înseamnă că nouă ne-au rămas şaptesprezece. Patru dintre acestea sunt scoase din funcţiune pe perioada reparaţiilor. Alte patru sunt ancorate fie aici, fie la Dago, pentru schimbarea unor piese. Încă patru sunt în revizie. Pe acestea poate le vom folosi, poate nu. Deci rămân cinci. Trei dintre ele au participat împreună cu portavioanele la aplicaţie, unul e chiar aici, sub dig. Ultimul e în larg, în Golful Alaska, pentru antrenament. Ăsta are un comandant nou, a absolvit acum trei săptămâni.

— Aşa e, dădu din cap Mancuso. Abia învaţă meserie.

— Dumnezeule, ăsta-i tot efectivul?

Jones regreta deja că făcuse gluma aceea idioată cu şeful competent. Măreaţa Flotă din Pacific a Statelor Unite, până acum cinci ani cea mai puternică forţă navală din lume, ajunsese o flotă de fregate.

— Noi avem cinci nave, ei optsprezece. În ultimele două luni s-au pregătit intensiv.

Chambers privi harta şi se încruntă.

— Jonesy, e un ocean al dracului de întins.

Tonul pe care rostise ultimele cuvinte îl nelinişti pe antreprenor.

— Dar cele patru nave care sunt în revizie?

— Am dat deja ordin: Fiţi pregătiţi pentru ieşirea pe mare. Dacă avem puţin noroc, în două săptămâni vom dispune de nouă nave.

— Domnule Chambers.

Chambers întoarse capul.

— Ce doreşti, Jones?

— Vă mai aduceţi aminte când navigam spre nord, singuri, urmărind patru sau cinci nave inamice în acelaşi timp?

Ofiţerul de la operaţiuni dădu din cap nostalgic.

— Asta a fost demult, Jonesy, zise el în şoaptă. Acum avem de-a face cu submarine japoneze şi încă pe terenul lor…

— Ce aţi făcut ca să meritaţi cea de-a patra tresă de pe epoleţi? izbucni civilul într-un acces de furie.

— Ia ascultă, băiete, eu…

Însă Ron Jones era deja gata de replică.

— Pe toţi dracii, sunteţi, chipurile, marele ofiţer. Aveam încredere că veţi şti să folosiţi datele pe care vi le dau, aşa cum am avut încredere şi în el, spuse Jones, arătând spre amiralul Mancuso. Când navigam cu voi, băieţi, eram cei mai tari din lumea asta blestemată. Iar dacă ţi-ai făcut bine treaba în calitate de comandant, Bart, atunci copiii aceia ştiu şi ei ce au de făcut. La naiba! Când am pus piciorul pentru prima oară pe puntea lui Dallas, mă bizuiam pe capacitatea voastră de a vă îndeplini sarcinile. M-am înşelat, domnilor? Vă amintiţi care era motoul nostru pe Dallas? Primii în calea pericolului. Ce Dumnezeu se petrece aici?

Întrebarea rămase suspendată în aer câteva secunde. Chambers era prea furios ca să răspundă. Comandantul flotei părea mai calm.

— Crezi că am ajuns atât de rău?

— Pe cinstea mea, domnule. Bine, recunosc că am încasat-o de la nenorociţii ăştia. E timpul să ne gândim cum ripostăm. Noi suntem cei mai deştepţi, nu-i aşa? E cineva mai bine înzestrat decât noi?

— Jones, totdeauna ai fost gură mare, interveni Chambers, întorcându-şi privirile spre hartă. Dar cred că a sosit momentul să trecem la treabă.

Un subofiţer băgă capul pe uşă.

— Domnule, am luat legătura cu Pasadena. E pregătită de luptă, comandantul aşteaptă ordinul.

— Ce armament are la bord? se interesă Mancuso, conştient că, dacă şi-ar fi făcut conştiincios treaba în ultimele zile, o asemenea întrebare ar fi fost de prisos.

— Douăzeci şi două de ADCAP-uri, şase Harpoon şi douăsprezece T-Lam-C-uri. Toate cu muniţie de război. Este gata de luptă, domnule.

Comandantul flotei dădu din cap.

— Spune-le să fie gata de atac.

— Am înţeles.

— E un ofiţer bun? se interesă Jones.

— A fost decorat anul trecut cu Medalia de Luptă, ordinul E, explică Chambers. Se numeşte Tim Parry. A fost ajutorul meu pe Key West. O să se descurce.

— Deci, tot ce-i lipseşte acum e o misiune.

Mancuso ridică receptorul telefonului cu circuit închis.

— Da.

— Am primit un mesaj de la Departamentul de Stat, se auzi vocea ofiţerului de la biroul de comunicaţii. Ambasadorul Japoniei a solicitat o întrevedere urgentă cu preşedintele.

— Brett?

— Vom vedea ce are de spus, spuse Secretarul de Stat.

Ryan aprobă cu o mişcare scurtă a capului.

— E posibil să fie vorba de o eroare? întrebă Durling.

— Aşteptăm dintr-o clipă în alta nişte informaţii prin satelitul aflat deasupra Arhipelagului Marianelor. Acolo e întuneric, dar nu are importanţă.

Ryan terminase informarea şi, de cum încheiase, avusese impresia că informaţiile prezentate erau evazive. Adevărul era că ceea ce se petrecuse depăşea într-atâta limitele verosimilului, încât nici el însuşi nu se putea declara satisfăcut decât după ce examina fotografiile luate prin satelit.

— Şi dacă e adevărat, ce facem?

— Va dura un timp, recunoscu Ryan. Mai întâi vrem să auzim ce spune ambasadorul lor.

— De fapt, ce urmăresc? interveni Fiedler, Secretarul Trezoreriei.

— Nu ştim, domnule. Ne întărâtă, atâta tot. Nu merită să ne facem griji. Noi avem arme nucleare. Ei nu au, zise Ryan încet. Nu are nici o logică.

Brusc, îşi aduse aminte că în 1939 cel mai important partener economic al Germaniei fusese… Franţa. Cea mai frecvent repetată lecţie a istoriei era aceea că logica nu făcea întotdeauna casă bună cu comportamentul naţiunilor. Studiul istoriei nu era întotdeauna bilateral. Iar lecţiile învăţate la istorie ţineau în mare parte şi de firea studentului. E bine de ţinut minte, îşi propuse Ryan, pentru că e posibil ca partenerul să uite acest lucru.

— Trebuie să fie o eroare! exclamă Hanson. Nişte accidente. Poate că cele două submarine ale noastre s-au ciocnit sub apă şi poate că pe Insula Saipan sunt nişte oameni prea suspicioşi. Vreau să spun că totul e lipsit de orice logică.

— De acord, datele nu dau o imagine clară, însă amănuntele individuale… la dracu', doar îl cunosc pe Robby Jackson. Îl cunosc şi pe Bart Mancuso.

— Cine e ăsta?

— Comandantul flotei de submarine din Pacific. Are în subordine toate submarinele din zonă. Am navigat o dată cu el. Jackson e adjunct la serviciul J-3 şi suntem prieteni de pe vremea când predam amândoi la Annapolis.

Să fi trecut atâţia ani?

— Bine, conchise Durling. Ne-ai spus tot ce ştii?

— Da, domnule preşedinte. Fiecare cuvânt, fără vreo intervenţie din

partea mea.

— Asta înseamnă că nu ai nimic de comentat?

Întrebarea era lipsită de insinuări, însă Ryan îşi zise că nu era timp de divagaţii şi se mulţumi să dea din cap.

— Da, domnule preşedinte.

— Deci, până una-alta, aşteptăm. Cât mai avem până la Andrews?

Fiedler privi afară prin hublou.

— Chiar sub noi e Golful Chesapeake. Nu suntem prea departe. Vor fi ziarişti la aeroport? îl întrebă el pe Arnie van Damm.

— Doar cei care sunt cu noi în avion, domnule.

— Ryan?

— Încercăm să obţinem confirmarea ştirilor cât mai repede. Toate serviciile sunt în alertă.

— Ce fac avioanele acelea de vânătoare acolo? întrebă Fiedler.

Avioanele zburau acum în faţa aeronavei prezidenţiale, în formaţiune strânsă de câte două. Cu siguranţă, piloţii se întrebau ce puteau însemna toate acestea. Ryan se întrebă dacă presa va mirosi ceva. În fond, cât timp puteau păstra secretul asupra situaţiei?

— A fost ideea mea, Buzz, spuse Ryan.

Trebuia să-şi asume răspunderea pentru ceea ce făcuse.

— Ai cam exagerat, nu crezi? se miră Secretarul de Stat.

— Nu ne aşteptam nici să ni se atace flota, domnule.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte colonelul Evans. Ne apropiem de Baza Andrews a Aviaţiei Militare. Sperăm că aţi călătorit bine. Vă rugăm să vă îndreptaţi fotoliile şi…

Funcţionarii mai tineri de la Casa Albă, aşezaţi spre coada avionului, se încăpăţânară ostentativ să nu-şi fixeze centurile de siguranţă. Desigur, echipajul aeronavei trebuia să respecte procedurile.

Ryan simţi impactul trenului de aterizare cu pista zero-unu-dreapta. Pentru majoritatea celor aflaţi la bord, asta însemna sfârşitul călătoriei. Pentru el, însemna de-abia începutul. Primul semn de avertizare era numărul neobişnuit de mare de poliţişti dispuşi în clădirea aeroportului, precum şi nervozitatea evidentă a agenţilor Serviciului Secret. Într-un fel, consilierul pe problemele de securitate naţională se simţea uşurat. Nu toată lumea credea că era vorba de o greşeală, dar ce bine ar fi dacă s-ar înşela măcar de data aceasta. În caz contrar, se vor confrunta cu cea mai complexă criză prin care trecuse vreodată ţara de-a lungul întregii sale istorii..

24
Bătând pasul pe loc

Clark nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai prost ca acum. Misiunea lor în Japonia ar fi trebuit să fie simplă: să evacueze un cetăţean american care dăduse de bucluc şi să confirme posibilitatea reactivării unei reţele de spionaj vechi şi cam uzate.

Mă rog, asta era ideea, îşi zise ofiţerul, îndreptându-se spre camera sa. Chavez rămăsese în urmă să parcheze maşina. Se hotărâseră să închirieze o altă maşină, iar funcţionarul de la ghişeu schimbase feţe-feţe când văzuse cartea de credit imprimată cu caractere latine, dar şi chirilice. Era o experienţă absolut inedită. Chiar şi la apogeul Războiului Rece, ruşii îi trataseră pe americani cu mai multă deferenţă decât pe propriii lor concetăţeni şi, fie că o făceau din pură curiozitate, fie că nu, privilegiul de a fi american reprezentase un atu important pentru călătorul singuratic, eşuat într-o ţară străină şi ostilă. Clark nu se simţise niciodată atât de înspăimântat, iar faptul că Chavez nu avea suficientă experienţă pentru a-şi da seama de pericolele care îi păşteau era o consolare firavă.

De aceea, răsuflă uşurat atunci când degetele lui pipăiră banda lipită sub clanţa uşii. Poate că Nomuri avea să le comunice ceva important, poate că le va da nişte informaţii folositoare. Clark zăbovi în apartament atâta cât să intre la toaletă şi să iasă din nou. Îl zări pe Chavez în hol şi-i făcu semnul convenit: Nu te mişca. Clark observă cu un zâmbet că subalternul lui se oprise la un stand de cărţi şi cumpărase un ziar rusesc pe care îl ţinea ostentativ, în chip de măsură de protecţie. Două minute mai târziu Clark privi din nou vitrina magazinului de aparatură video. Strada nu era prea aglomerată dar erau totuşi destui trecători pentru ca să nu fie singur în faţa vitrinei. În timp ce admira ultima minune automată fabricată de firma Nikon, simţi cum cineva se loveşte de el.

— Uită-te pe unde mergi! îl apostrofă o voce brutală în engleză, apoi individul se îndepărtă.

Clark aşteptă câteva secunde, apoi porni în direcţia opusă, dădu colţul şi îşi continuă drumul pe o alee. Peste câteva clipe dădu peste un loc retras şi se opri, aşteptând. Nomuri sosi cu puţin după aceea.

— E periculos, puştiule.

— De ce crezi că te-am abordat cu semnalul ăla?

Nomuri vorbea cu un glas slab şi nesigur. Era un tertip învăţat dintr-un serial de televiziune, cam tot atât de veridic şi de profesionist ca doi băieţi care se furişează în toaleta şcolii ca să tragă câteva fumuri.

Ciudat era că, deşi extrem de important, mesajul lui Nomuri nu dură mai mult de un minut. Restul timpului fu afectat amănuntelor de procedură.

— Bine, în primul rând rupi orice legătură cu „amicii” tăi. Chiar dacă-i vezi pe stradă, te prefaci că nu-i cunoşti. Nu te apropii de ei. Contactele tale s-au dus, puştiule, înţelegi?

Gândurile lui Clark alergau cu viteza fulgerului, fără un ţel precis. Era însă conştient că prioritatea imediată era supravieţuirea. Ca să realizezi ceva trebuia să rămâi în viaţă, iar Nomuri, ca şi Chavez şi el însuşi, erau „în ilegalitate”, asta însemnând că era puţin probabil să se bucure de clemenţă după arestare şi că erau privaţi de orice posibilitate de a fi ajutaţi de agenţia mamă.

Chet Nomuri dădu din cap.

— Deci rămâi singur.

— Aşa este, iar dacă pierzi legătura cu noi, îţi reiei identitatea falsă şi nu faci absolut nimic. Ai înţeles? Absolut nimic. Eşti un cetăţean japonez loial şi stai în banca ta.

— Dar…

— Nimic, nici un „dar”, puştiule. Acum asculţi de ordinele mele şi, dacă nu le respecţi, ai de-a face cu mine.

Clark îşi îmblânzi vocea.

— Întotdeauna, prioritatea numărul unu este să supravieţuieşti. Noi nu folosim capsule de otravă sau alte prostii din filme. Un ofiţer mort este un ofiţer prost.

Fir-ar să fie, îşi zise Clark. Dacă misiunea ar fi fost de la bun început alta, ar fi stabilit un plan – semnale, tăieturi din ziare – dar acum nu era timp pentru aşa ceva şi în fiecare secundă pe care o petreceau discutând în penumbră exista pericolul ca vreun localnic să vadă un cetăţean japonez stând de vorbă cu un alb şi să raporteze autorităţilor. Curba manifestărilor alarmiste sărise vertiginos şi-şi urma rapid sensul ascendent.

— Bine, dacă crezi că-i mai bine aşa…

— Şi, nu uita. Urmează rutina obişnuită. Nu schimba absolut nimic, fii doar puţin mai retras. Integrează-te. Poartă-te ca toţi ceilalţi. Cuiul care iese din rând e imediat bătut la loc cu ciocanul. Lovitura de ciocan doare, băiete. Uite ce vreau să faci.

Clark vorbi câteva minute, apoi îl întrebă scurt:

— Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Acum, dispari.

Clark coborî aleea şi intră în hotel pe uşa de serviciu, din fericire neobservat de nimeni la acea oră târzie din noapte. Slavă Domnului, îşi zise el, că în Tokio rata criminalităţii era atât de scăzută. În America un astfel de hotel ar fi avut toate uşile zăvorite, prevăzute cu

dispozitive de alarmă, sau păzite de un paznic înarmat. Chiar şi pe timp de război, viaţa era mai sigură în Tokio decât în Washington, D.C.

— De ce nu cumperi mai bine o sticlă de băutură, decât să ieşi în oraş? se interesă „Cekov", când îl zări intrând în cameră.

— Poate că ar fi mai bine aşa.

Răspunsul îl făcu pe ofiţerul cel tânăr să ridice brusc privirea de pe ziarul cu ajutorul căruia îşi exersa cunoştinţele de limba rusă. Clark arătă spre televizor, îl deschise şi căută postul CNN, care transmitea buletinul de ştiri în engleză.

Să vedem acum pasul următor. Cum trimit vorbă acasă? Nu îndrăznea să folosească faxul pentru a transmite informaţiile în America. Oficiul Interfax din Washington era prea periculos, iar cel de la Moscova nu dispunea de dispozitivul de cifrare necesar; pe de altă parte, nu putea apela nici la legăturile CIA din cadrul ambasadei. Existau anumite legi de comportament în cazul misiunilor desfăşurate pe teritoriul ţărilor prietene şi cu totul altele când era vorba de o ţară ostilă; nimeni nu se aştepta ca aceste legi să se schimbe de pe o zi pe alta, fără preaviz. Faptul că el, personal şi ceilalţi ofiţeri CIA ar fi trebuit să prevadă desfăşurarea evenimentelor şi să tragă la timp semnalul de alarmă nu putea decât să-l înfurie şi mai tare pe spionul experimentat; cu siguranţă, interpelările din Congres pe marginea acestui subiect aveau să fie deosebit de interesante, dacă va avea norocul să rămână în viaţă şi să le audă cu urechile lui. Singurul fapt îmbucurător era acela că deţinea numele unuia din suspecţii vinovaţi de moartea lui Kimberly Norton. Această informaţie îi oferea cel puţin prilejul de a da frâu liber imaginaţiei, lucru benefic, având în vedere că mintea lui nu avea alte activităţi utile de îndeplinit pe moment. Din buletinul de ştiri reieşea clar că nici măcar CNN nu ştia cu precizie ce se petrecea, iar dacă nu ştia CNN, atunci era puţin probabil să ştie cineva. Grozav, îşi zise Clark. Era ca în legenda Cassandrei, fiica regelui Priam din Troia, care ştia întotdeauna ce se va petrece, însă era ignorată sistematic. Iar Clark nu dispunea nici măcar de mijloacele de a transmite informaţiile în exterior… sau poate că se înşela?

Mă întreb dacă… Nu. Clătină energic din cap. Era o nebunie.

— Cu toată viteza înainte, ordonă comandantul navei Eisenhower.

— Am înţeles, cu toată viteza înainte, confirmă timonierul prin megafon şi împinse manetele înainte.

O clipă mai târziu, săgeata de pe cadran se opri în aceeaşi poziţie ca şi prima.

— Domnule comandant, sala motoarelor confirmă viteza maximă.

— Foarte bine.

Comandantul îşi întoarse privirile spre amiralul Dubro.

— Facem un pariu, domnule amiral?

În mod straniu, informaţiile cele mai credibile proveneau din cabina de recepţie a undelor sonore. Două dintre navele de escortă ale grupului de luptă emiteau unde sonore ale căror date, coroborate cu cele transmise de cele două submarine cu încărcătură nucleară aflate la tribord, indicau prezenţa formaţiunii indiene la o distanţă apreciabilă spre sud. Era una din acele situaţii ciudate, când radiolocatorul ultrasonic depăşea cu mult performanţele radarului, ale cărui unde electronice erau perturbate de curbura pământului, în timp ce undele sonore se puteau strecura cu uşurinţă prin canale aflate la mare adâncime. Flota indiană se afla la peste o sută cincizeci de mile distanţă şi, cu toate că pentru un avion cu reacţie asta nu însemna nimic, indienii se îndreptau spre sud, nu spre nord, iar amiralul Chandraskatta părea să nu guste operaţiunile pe timp de noapte şi riscurile pe care le comportau pentru escadrila sa modestă de aparate Harrier. Desigur, ambii ofiţeri considerau că misiunile nocturne nu erau prea amuzante.

— Ceva mai mult decât unu la unu, rosti amiralul Dubro după câteva clipe de gândire.

— Aşa mă gândesc şi eu.

Formaţiunea avansa sub camuflaj, aşa cum se proceda în mod frecvent, cu toate radarele scoase din funcţiune, limitându-se la utilizarea radiourilor de mică putere, ce emiteau timp de numai câteva secunde. Până şi sateliţii puteau genera nişte unde secundare care le-ar fi putut trăda poziţia; lucru inacceptabil, pentru că înaintarea spre Sri Lanka trebuia ţinută în mare secret.

— Aşa a fost şi în al doilea război mondial, continuă comandantul, dând frâu liber tensiunii ce-l stăpânea.

Întreaga acţiune depindea de factorul uman. Fuseseră dispuşi observatori dotaţi cu binocluri obişnuite, dar şi cu instrumente electronice cu ajutorul cărora scrutau orizontul, în căutarea siluetelor inamice. Alţi tovarăşi de-ai lor, aflaţi pe puntea inferioară, cercetau suprafaţa apei pentru a prinde apariţia vreunui periscop de submarin. Existau două submarine indiene a căror poziţie exactă era încă necunoscută. Probabil că sondau fundul oceanului, îndreptându-se de asemenea spre sud, dar, dacă Chandraskatta era într-adevăr atât de isteţ pe cât bănuiau ei, lăsase probabil o navă în apropierea inamicului. Poate că acţiunea de derutare întreprinsă de Dubro nu fusese până la urmă chiar atât de reuşită.

— Domnule amiral.

Dubro întoarse capul. Era unul dintre observatori.

— Mesaj FULGER de la comandament.

Subofiţerul îi întinse o planşetă cu clamă şi îndreptă lumina purpurie a unei lanterne asupra foii.

— Aţi confirmat primirea? întrebă amiralul înainte de a-şi coborî

privirea asupra mesajului.

— Nu, domnule, aţi dat ordin să nu ne trădăm prezenţa.

— Foarte bine.

Dubro începu să citească. Peste câteva clipe mâinile i se crispară pe planşetă.

— Nemernicul!

Agentul special Robberton urma să o conducă acasă pe Cathy. Această veste îl transforma instantaneu pe Ryan într-un funcţionar guvernamental, făcându-l să-şi piardă identitatea şi statutul de fiinţă umană, de om căsătorit şi de tată de familie. Îi despărţeau numai câţiva paşi de elicopterul gata de decolare. Preşedintele şi doamna Durling împărţiră câteva zâmbete de complezenţă şi profitară de scuza călătoriei ostenitoare pentru a se eschiva de la răspunsurile prea elaborate la întrebările jurnaliştilor. Ryan venea în urma lor, încercând să se facă de îndată cât mai puţin observat.

— Aveţi la dispoziţie o oră, zise Durling de îndată ce elicopterul ateriză pe peluza sudică a Casei Albe. La ce oră trebuie să vină ambasadorul?

— La unsprezece treizeci, răspunse Brett Hanson.

— Arnie, vreau să participi împreună cu Jack la întrevedere.

— Da, domnule preşedinte, încuviinţă van Damm.

Nu erau prezenţi decât câţiva fotografi, pentru că reporterii cei insistenţi, cu întrebările lor sâcâitoare, rămăseseră încă pe Aeroportul Andrews, să-şi strângă bagajele. Dincolo de intrarea de la parter se afla un contingent de agenţi ai Serviciului Secret, mai numeros ca de obicei. Ryan porni spre aripa de vest şi în mai puţin de două minute se afla în biroul său. Îşi scoase haina şi se aşeză la biroul plin de note telefonice. Pe moment se hotărî să le ignore, aşa că ridică receptorul şi formă numărul biroului CIA.

— Bine ai venit, Jack, îl salută Mary Pat Foley.

Ryan nu se osteni să întrebe cum de ghicise că era el. Nu erau mulţi cei care aveau numărul ei direct.

— Cât de gravă este situaţia?

— Personalul ambasadei e în afară de pericol. Încă nu s-a pătruns în clădirea ambasadei, dar, între timp, am început să distrugem tot ce este compromiţător.

Baza Tokio, ca de altfel toate bazele CIA în ultimii zece ani, era complet electronizată. Distrugerea dosarelor dura câteva secunde, fără a lăsa cea mai mică urmă de fum.

— Cred că au şi terminat.

Procedura era simplă. Dischetele computerelor erau şterse, modificate, şterse din nou, apoi supuse acţiunii unor magneţi puternici. Partea proastă era că multe din informaţii erau de

neînlocuit, deşi nu atâta cât oamenii care le înregistraseră. În clipa aceea existau în total trei „indezirabili” în Tokio – cei trei agenţi de spionaj ai Statelor Unite, blocaţi într-o ţară probabil duşmană.

— Altceva?

— Oamenii pot circula de la serviciu spre casă, însoţiţi. De fapt, se comportă cu mult sânge-rece, conchise doamna Foley, fără să-şi trădeze surprinderea. Oricum, nu e ca-n ’79, la Teheran. Până în prezent putem comunica prin reţelele prin satelit, dar acelea sunt monitorizate electronic. Ambasada se foloseşte de un STU-6. Celelalte aparate au fost scoase din funcţiune. De asemenea, ne putem folosi de TAPDANCE, încheie ea, menţionând numele codului utilizat de toate ambasadele prin reţeaua de comunicaţii a Agenţiei Naţionale de Securitate.

— Şi ceilalţi agenţi? se interesă Ryan, sperând că linia telefonică cu circuit închis din biroul său era ferită de urechi indiscrete.

— Fără ajutorul rezidenţilor legali sunt cam izolaţi.

Din glasul femeii răzbătea îngrijorarea, amestecată cu o undă de autoreproş. Agenţia desfăşura diverse operaţiuni într-un număr de ţări unde aportul personalului ambasadei nu era absolut necesar. Însă Japonia nu se număra printre acestea.

— Ştiu măcar ce se petrece?

Era o întrebare şireată şi, cu siguranţă, o atinse pe Mary Pat în punctul sensibil.

— Nu ştiu, recunoscu doamna Foley. Nu ne-au transmis nimic. Fie că nu ştiu, fie că au fost descoperiţi (Oricum, suna mai bine decât dacă ar fi spus „arestaţi”).

— Şi celelalte baze?

— Jack, am fost luaţi pe nepregătite. Ăsta-i un fapt indiscutabil.

Deşi Ryan sesizase cât de mult o afectaseră evenimentele, doamna Foley continuă să raporteze ce se petrecuse, cu detaşarea unui chirurg care tocmai efectua o operaţie în faţa studenţilor. Ce păcat că membrii Congresului o vor sancţiona aspru pentru neglijenţă.

— Am oameni la Seul şi Beijing care au început investigaţiile, însă nu voi primi date de la ei decât peste câteva ore.

Ryan începu să frunzărească notele telefonice scrise pe hârtie roz, care împânzeau masa de lucru.

— Am aici un mesaj, trimis în urmă cu câteva ore, de Golovko…

— Sună-l pe nemernicul ăla şi apoi dă-mi de ştire ce ţi-a spus.

— De acord.

Jack clătină din cap, amintindu-şi de discuţia avută.

— Vino aici cât poţi de repede. Adu-l şi pe Ed. Trebuie să discutăm de îndelete, dar nu la telefon.

— Venim peste treizeci de minute.

Jack împrăştie pe birou mesajele primite prin fax şi le parcurse

grăbit. Oamenii de la biroul de informaţii al Pentagonului fuseseră mai iuţi decât cei de la alte agenţii. Imediat după faxul lor sosise cel expediat de DIA, urmat de cel de la Departamentul de Stat. Guvernul era în alertă – nimic nu era mai stimulativ decât un foc de armă; îşi zise Jack – însă datele se repetau, pentru că agenţiile aflaseră acelaşi lucru la intervale diferite şi le transmiseseră ca şi cum ar fi fost inedite. Răsfoi încă o dată notele telefonice, dar şi acestea conţineau acelaşi număr restrâns de informaţii. Privirea i se opri pe cea trimisă de şeful agenţiei ruse de contraspionaj. Jack ridică receptorul şi formă numărul, întrebându-se curios care din numeroasele telefoane aflate pe biroul lui Golovko avea să primească apelul. Scoase un blocnotes şi îşi notă ora. Desigur, biroul de comunicaţii avea să recepţioneze şi să înregistreze convorbirea, dar dorea să ţină şi o evidenţă proprie.

— Bună, Jack.

— E telefonul tău secret, Serghei Nikolaevici?

— Când e vorba de un prieten vechi, pe acesta îl folosesc.

Rusul făcu o pauză, apoi continuă pe un ton grav:

— Bănuiesc că ai aflat.

— Da, desigur.

Ryan medită câteva clipe, înainte de a vorbi.

— Am fost luaţi prin surprindere, recunosc.

În receptor se auzi un murmur compătimitor.

— Şi noi la fel. Absolut prin surprindere. Ai idee ce planuri au nebunii ăia? întrebă şeful Serviciului de Contraspionaj Rus, în timp ce tonul îi trăda furia, dar şi îngrijorarea.

— Nu, deocamdată nu găsesc nici o explicaţie logică.

Poate că acest lucru îl îngrijora cel mai mult.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— În clipa de faţă? Nimic. Peste o oră trebuie să sosească ambasadorul lor.

— Ce bine şi-a ales momentul. Dacă nu mă înşală memoria, v-au mai făcut-o şi altă dată.

— Şi vouă, la fel, spuse Ryan, amintindu-şi de începutul războiului ruso-japonez. Adoră să acţioneze prin surprindere.

— Aşa este, Ryan şi nouă la fel.

Jack ştia că acesta fusese principalul motiv pentru care Serghei îl căutase la telefon şi pentru care vocea lui era sincer îngrijorată, în definitiv, nu numai copiii se temeau de necunoscut.

— Poţi să-mi spui de ce efective dispuneţi în zonă ca să rezolvaţi situaţia asta critică?

— Deocamdată nu prea ştiu, Serghei, minţi Ryan. Dacă biroul vostru din Washington a urmărit desfăşurarea evenimentelor, trebuie să ţii cont că abia am ajuns la birou. Am nevoie de puţin timp ca să mă documentez. O aştept dintr-o clipă în alta pe Mary Pat.

— Aha.

Minciuna era destul de străvezie, iar Serghei nu era un novice ca să nu-şi dea seama de asta.

— Prietene, ai făcut o greşeală că nu ai reactivat mai devreme reţeaua.

— Serghei Nikolaevici, vorbesc de la o linie telefonică deschisă.

Era în parte adevărat. Convorbirea era transmisă printr-o linie secretă la Ambasada Americană din Moscova, dar acolo era transferată pe o linie obişnuită, uşor de interceptat.

— Nu trebuie să-ţi faci prea multe griji, Ivan Emmetovici. Îţi aduci aminte de conversaţia pe care am avut-o în biroul meu?

Cum să nu. Poate că şeful contrainformaţiilor din Japonia era într-adevăr în solda ruşilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, Golovko era în situaţia de a şti dacă era sau nu păstrat secretul convorbirii telefonice. Şi dacă aşa era, avea în mânecă mai multe cărţi. Cărţi bune. Oare îi întindea o cursă?

Gândeşte repede, Jack, îşi ordonă Ryan. Probabil că ruşii au o altă reţea de spionaj în acţiune.

— Serghei, vreau să te întreb ceva foarte important. Nu aţi fost deloc avertizaţi?

— Jack, pe onoarea mea de spion – Ryan vedea parcă aievea zâmbetul sarcastic care însoţea răspunsul – a trebuit să-i mărturisesc preşedintelui nostru că am fost prins în ofsaid şi sunt cu atât mai stânjenit, cu cât…

Jack refuză să asculte vorbele meşteşugite. Deci, era adevărat. Ruşii aveau într-adevăr o reţea de spionaj în Japonia, însă era foarte probabil ca nici ei să nu fi fost preveniţi. Jocul dublu era întotdeauna periculos. A doua certitudine era aceea că reţeaua respectivă era infiltrată chiar în guvernul japonez; nu exista nici un dubiu, din moment ce penetraseră serviciul de contraspionaj. Însă THISTLE era în esenţă o reţea de spionaj economic – asta fusese întotdeauna – iar Serghei îi reproşase că nu o reactivase mai demult. Această noutate îl surprindea pe Ryan chiar mai mult decât faptul că Moscova îşi recunoscuse greşeala.

— Serghei Nikolaevici, nu am mult timp la dispoziţie. Simt că vrei să îmi spui ceva. Despre ce e vorba?

— Îţi propun să colaborăm. Am aprobarea preşedintelui Gruşavoi ca să-ţi fac oferta.

Propunerea îl surprinse pe Ryan.

Niciodată, dar niciodată (cu excepţia filmelor de duzină) nu se întâmplase ca CIA şi KGB-ul să coopereze în vreo problemă. Desigur, lumea se schimbase, dar KGB-ul, chiar şi în noua sa înfăţişare, continua să penetreze instituţiile americane şi încă cu mult succes. Ruşii se tem. Oare de ce?

— După ce mă consult cu Mary Pat, îi voi transmite propunerea preşedintelui.

Încă nu ştia sub ce formă îi va comunica ştirea. În orice caz, Golovko era conştient de valoarea ofertei pe care tocmai o înaintase. Nu era nevoie de multă perspicacitate ca să deducă răspunsul probabil.

Pentru a doua oară, Ryan simţi surâsul de pe buzele interlocutorului său.

— Dacă Foleeva nu este de acord, voi fi foarte surprins. Mă găseşti la birou până după-amiază.

— Şi tu pe mine. Mulţumesc, Serghei.

— La revedere, domnule doctor Ryan.

— Părea o conversaţie foarte interesantă, spuse Robby.

Jackson din cadrul uşii. Se pare că nici tu n-ai prea dormit noaptea trecută.

— Am călătorit toată noaptea. Doreşti o cafea?

Amiralul clătină din cap.

— Dacă mai beau o cafea, încep să tremur.

Se apropie de birou şi luă loc pe un scaun.

— Veşti proaste?

— Din ce în ce mai proaste. Încercăm să calculăm câţi militari avem în Japonia – câţiva sunt doar în tranzit. Acum o oră a aterizat un C-141 la Yakota. Aparatul ăla nenorocit a dat pur şi simplu buzna înăuntru, zise Robby. Poate că a avut o problemă cu radioul, dar cred mai degrabă că nu a avut destul combustibil ca să zboare în altă parte. Echipajul este format din patru sau cinci persoane, nu mai ştiu exact. Departamentul de Stat încearcă să afle câţi oameni de afaceri sunt la bord. Vom avea un număr aproximativ, însă trebuie să ţinem seama şi de cei care călătoresc în calitate de turişti.

— Ostatici, încruntă Ryan din sprâncene.

Amiralul dădu din cap.

— În total sunt aproximativ zece mii.

— Ce este cu cele două submarine?

Jack oftă.

— Morţi cu toţii, nici un supravieţuitor. Stennis şi-a rechemat avionul şi se îndreaptă spre Pearl cu o viteză de douăsprezece noduri. Enterprise încearcă să navigheze cu un singur motor, la o viteză de cel mult şase noduri. Poate că nici unul dintre motoare nu este avariat atât de grav cum a spus comandantul. Au trimis o navă de salvare pentru repararea stricăciunilor. Am expediat câteva P-3-uri la Midway să patruleze şi să ne avertizeze dacă apare vreun submarin inamic. Dacă aş fi în locul lor, aş termina cu ele. Johnnie Reb ar trebui să fie în regulă, însă Big-E e o ţintă ideală. Comandamentul e foarte îngrijorat din cauza asta.

— Care-i situaţia în Guam?

— Toate insulele din Arhipelagul Marianelor sunt rupte de lume.

Jackson îi povesti despre Oreza.

— Spune că situaţia este foarte gravă.

— Ai vreo propunere?

— Câţiva din oamenii mei caută soluţii, dar pentru început trebuie să ştim dacă preşedintele doreşte să ne ocupăm de problemă. Ce crezi?

— În curând trebuie să sosească ambasadorul lor.

— Frumos din partea lui. Domnule doctor Ryan, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Deocamdată nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Halal încurajare.

Pentru căpitanul Bud Sanchez era o experienţă unică. Nu era chiar un miracol că recuperase fără incidente avionul S-3 Viking. Hooverul era un aparat docil, iar aterizarea fusese lină, cu toate că vântul bătea cu o viteză de douăzeci de noduri. Acum formaţiunea de avioane era completă şi portavionul pornise la drum cu toată viteza.

Dădea bir cu fugiţii. Nu ieşea în calea pericolului, aşa cum suna motoul marinei militare americane, ci se întorcea cu coada între picioare la Pearl Harbor. Cele cinci escadrile de avioane de vânătoare şi de atac stăteau frumos aliniate pe puntea lui John Stennis, pregătite de luptă, dar incapabile să decoleze, poate doar cu excepţia unui caz de forţă majoră. Era o problemă de greutate şi de viteză a vântului. Portavioanele trebuiau să întoarcă în direcţia vântului pentru lansarea şi recuperarea avioanelor, folosindu-se de puterea maximă a motoarelor pentru a asigura un curent de aer cât mai mare la prova. Curentul de aer favoriza decolarea, iar din punct de vedere tactic magnitudinea acestuia era direct proporţională cu greutatea încărcăturii pe care o puteau transporta aparatele de zbor – respectiv combustibili şi arme. În situaţia actuală, avioanele erau în stare să se ridice în aer, însă fără combustibilul necesar pentru a urmări inamicul şi fără armele de care ar fi avut nevoie pentru a-l anihila. Îşi făcuse calculul că ar putea face faţă unui atac aerian pe o rază de cel mult o sută de mile. Însă nu se întrezărea nici un atac aerian şi, cu toate că se cunoştea poziţia formaţiunii japoneze, care se replia pe posturi, nu avea posibilitatea de a ajunge din urmă avioanele de atac. Oricum, nu primise ordin în acest sens.

De obicei, nopţile pe ocean erau feerice, însă de data aceasta situaţia era diferită. Stelele şi luna plină se oglindeau în apa liniştită a oceanului, neliniştind pe toată lumea. Era lumină suficientă pentru a observa conturul navelor, indiferent că erau sau nu camuflate. Singurele aparate de zbor cu adevărat active din escadrila sa erau cele antisubmarin, ale căror luminiţe intermitente puteau fi zărite în

special în faţa portavioanelor, secondate de cele ale aparatelor de escortă ce însoţeau nava Johnnie Reb. Singurul avantaj era acela că viteza de croazieră redusă asigura o recepţie excepţională a undelor sonore. Nu erau prea multe aparate de recepţie, pentru că marea parte a navelor de escortă rămăseseră în urma lui Enterprise, înconjurând-o cu o formaţiune semicirculară, pe două rânduri, asemenea gărzilor de corp ale unui şef de stat. Una din navele de escortă, un crucişător Aegis, încerca să înlesnească înaintarea navei remorcate, mărindu-şi viteza la şase noduri şi jumătate. În absenţa vântului din pupa, Big-E era în situaţia de a nu putea conduce defel operaţiunile de zbor.

Era posibil ca submarinele, cea mai mare ameninţare pentru portavioane, să se afle undeva în larg. Pearl Harbor comunicase că nu puteau lua legătura cu nimeni din apropierea forţelor de luptă, acum fărâmiţate, însă de pe ţărm le dădea mâna să vorbească. Operatorii de la sonar, mânaţi din urmă de ofiţerii cu nervii întinşi la maximum, descopereau tot felul de lucruri inexistente: vârtejuri de apă, ecouri ale sunetelor emise de peşti şi altele asemănătoare. Nervozitatea echipajelor reieşea limpede din manevrele făcute; astfel, o fregată aflată cu cinci mile mai înainte ţâşni în viteză şi vră spre stânga, speriată probabil de un pericol imaginar. Unul din aparatele Seahawk survola oceanul la mică înălţime, scrutând întinderea de apă în căutarea vreunui submarin inamic. Încă o mie trei sute de mile până la Pearl Harbor, îşi zise Sanchez. Douăsprezece noduri. Asta însemna patru zile şi jumătate. Fiecare milă, parcursă sub ameninţarea unui atac venit din adâncuri.

A doua întrebare era: cine fusese deşteptul care hotărâse că retragerea din Oceanul Pacific era o idee bună? Erau sau nu Statele Unite o putere mondială? Conştientizarea acestei puteri în lume era un lucru extrem de important. Evident, fusese, îşi spuse Sanchez, amintindu-şi de orele de la Academia Militară. Newport fusese ultima haltă înainte de a prelua funcţia de comandant al aviaţiei militare. Timp de două generaţii, marina militară americană fusese etalonul puterii în lumea întreagă, ameninţătoare prin simplul fapt că exista, fără să-şi trădeze secretele, cu excepţia unor fotografii anoste, prezentate în revista Jane’s Fighting Ships. Nimeni nu putea şti unde se aflau navele acelea. Tot ce puteai face era să numeri locurile goale din danele porturilor. Ei bine, acum îşi pierduseră aura de mister. Cele două mari dane de la Pearl Harbor aveau să fie ocupate încă multă vreme, iar dacă ştirile despre Arhipelagul Marianelor erau corecte, America nu dispunea de unităţi armate suficiente pentru a le recupera, chiar dacă Mike Dubro se hotăra să joace rolul regimentului 7 cavalerie şi să se întoarcă valvârtej.

— Salut, Chris, mulţumesc că ai venit.

Ambasadorul trebuia să sosească la Casa Albă peste câteva minute. Era o oră imposibilă, însă cel care lua deciziile la Tokio nu luase în considerare preferinţele lui Nagumo. Era o situaţie ciudată. Washingtonul era de obicei un oraş ce nu prea se sinchisea de străini, însă situaţia avea să se schimbe curând, iar Nagumo va deveni pentru prima oară în viaţă un gaijin.

— Seiji, ce dracu' s-a întâmplat acolo? întrebă Cook.

Ambii bărbaţi erau membrii ai Clubului Universităţii, un stabiliment luxos, situat lângă Ambasada Rusiei. Dispunea de una din cele mai bine dotate săli de gimnastică din oraş şi era frecventat de multă lume dornică de o masă bună şi puţin exerciţiu fizic. O firmă comercială japoneză închinase un apartament şi, cu toate că era puţin probabil să-l mai poată folosi pe viitor, deocamdată asigura o discreţie absolută.

— Ce ţi-au spus, Chris?

— Că una din navele voastre militare a avut un mic accident. Doamne, Seiji, nu sunt lucrurile şi aşa destul de complicate? Nu ne ajungea povestea cu nenorocitele acelea de rezervoare?

Nagumo meditä câteva clipe, înainte de a răspunde. Într-un fel, era o veste bună. Faptele reale erau ţinute în secret, aşa cum prevăzuse el şi cum sperase ambasadorul. Acum însă era neliniştit, cu toate că nimic din comportament nu trăda asta.

— Chris, nu a fost un accident.

— Ce vrei să spui?

— A fost un fel de luptă. Ţara mea se consideră ameninţată şi, în consecinţă, a trebuit să luăm măsuri pentru a ne proteja.

Cook nu reuşea să priceapă. Cu toate că făcea parte dintre specialiştii Departamentului de Stat în problemele japoneze, nu fusese încă informat în amănunt şi tot ce ştia aflase de la radioul din maşină, ceea ce era destul de puţin. Nagumo îşi dădea seama că ideea de a-ţi şti ţara atacată depăşea puterea de înţelegere a americanului. În fond, se terminase cu ruşii. Seiji Nagumo era satisfăcut. Deşi consternat la gândul pericolului care-i ameninţa ţara şi deşi nu cunoştea motivele, era un adevărat patriot. Îşi iubea ţara ca orice om. Făcea parte din cultura patriei sale. Primise ordine şi instrucţiuni. În sinea lui le putea contesta, însă hotărâse, pur şi simplu, să fie un soldat în slujba ţării şi cu asta basta. Cook era adevăratul gaijin, nu el. Lucrul acesta şi-l repeta neîncetat.

— Chris, s-ar spune că ţările noastre sunt în război. Aţi depăşit orice limită. Iartă-mă, nu-mi face plăcere să spun asta, dar sper că mă înţelegi.

— Stai puţin.

Chris Cook clătină din cap şi pe faţă i se aşternu stupefacţia.

— Zici că suntem în război? Război adevărat?

Nagumo dădu încet din cap şi zise pe un ton încărcat de regret:

— Am ocupat Arhipelagul Marianelor. Din fericire, acţiunea s-a desfăşurat fără pierderi umane. Înfruntarea dintre flotele noastre ar fi putut fi mai gravă, dar nu cu mult. Acum ambele flote au început să se replieze, ceea ce e un lucru îmbucurător.

— Aţi omorât oameni de-ai noştri?

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar e posibil să existe victime de ambele părţi.

Nagumo făcu o pauză şi îşi plecă ochii, ca şi cum nu ar fi putut suporta privirea prietenului său. Zărise deja sentimentele pe care le anticipase.

— Te rog, Chris, nu-mi purta ranchiună, continuă el cu o voce nesigură. Eu nu am nici o vină că aşa s-au prezentat lucrurile. Nu mi-a cerut nimeni părerea. Ştii care ar fi fost răspunsul meu. Ştii foarte bine ce sfat aş fi dat.

Spunea adevărul şi Cook nu avea nici o îndoială în privinţa asta.

— Dumnezeule, Seiji, ce putem face?

Întrebarea era manifestarea spontană a prieteniei şi camaraderiei şi, ca atare, uşor de anticipat. În acelaşi timp, îi oferea lui Nagumo şansa de a spune ceea ce dorea.

— Trebuie să găsim o cale pentru a menţine lucrurile sub control. Nu vreau să-mi văd patria distrusă din nou. Trebuie să punem capăt cât mai repede acestei situaţii. Nu e loc pe lume pentru o asemenea… enormitate. Gata, rosti Nagumo, ridicând braţele spre cer, am spus-o. În ţara mea există şi capete luminate. Goto este un descreierat. E cu adevărat nebun. Putem permite ca ţările noastre să se distrugă una pe alta doar din cauza unor nebuni? Uită-te la Congresul vostru, la reforma economică. Uite cu ce ne-am ales de pe urma acestor reforme.

Intrase perfect în rol. Maestru în arta disimulării, ca majoritatea diplomaţilor, îşi descoperea acum reale calităţi actoriceşti, dublate şi de convingerea oarbă în ce spunea. Ridică ochii înlăcrimaţi.

— Chris, dacă oamenii ca noi nu iau atitudine… Doamne, atunci ce se va întâmplă? Se va irosi munca atâtor generaţii. Ţările noastre vor fi distruse, se vor pierde vieţi omeneşti, nu va mai exista progres şi toate, acestea, pentru ce? Pentru că nişte nebuni din ţara mea şi a ta nu reuşesc să rezolve nişte probleme comerciale? Christopher, trebuie să mă ajuţi să pun capăt acestei situaţii. Trebuie.

Chiar dacă avea stofă de mercenar şi trădător, Christopher Cook era un diplomat al cărui crez profesional era evitarea războiului. Trebuia să dea un răspuns.

— Dar practic ce am putea face?

— Ştii că am o poziţie mai importantă decât lasă de înţeles postul

pe care-l ocup. Altfel, cum aş fi reuşit să fac pentru tine ceea ce am făcut, lucrurile care ne-au apropiat unul de altul?

Cook dădu din cap. Avea anumite bănuieli în privinţa asta.

— Am prieteni şi un cuvânt de spus la Tokio. Am nevoie de timp. Îmi trebuie spaţiu de negociere. Aş putea schimba optica în tabăra noastră şi le-aş da de lucru şi adversarilor politici ai lui Goto. Pe omul ăla trebuie fie să-l băgăm într-un azil, unde-i este locul, fie să-l împuşcăm. Maniacul ăla mi-ar putea distruge ţara. Pentru Dumnezeu, Chris, trebuie să mă ajuţi să-l opresc.

Ultimele cuvinte erau pornite cu adevărat din inimă.

— Ce naiba pot face eu, Seiji? Nu sunt decât un funcţionar. Un slujbaş mititel, care e la cheremul unei adunări întregi de şefi.

— Faci parte dintre acei oameni de la Departamentul de Stat care ne înţeleg cu adevărat. Îţi vor asculta sfatul.

Puţină linguşire nu strica. Cook dădu din cap.

— Probabil, dacă sunt destul de isteţi. Scott Adler mă cunoaşte. Mai stăm de vorbă uneori.

— Dacă-mi poţi spune ce doreşte Departamentul de Stat, aş putea transmite informaţia la Tokio. Cu puţin noroc, aş putea obţine ca oamenii mei din Ministerul de Externe să facă prima propunere. Dacă putem realiza măcar atât, ideile voastre vor părea ca fiind ale noastre şi vă vom putea satisface mai uşor doleanţele.

Asta purta numele de judo, „arta blândă” şi consta în principal în folosirea forţei şi a mişcărilor adversarului împotriva lui însuşi. Nagumo era încântat de măiestria cu care se folosise de acest principiu. Trebuia să-i gâdile puţin vanitatea lui Cook, făcându-l să creadă că putea manipula el însuşi politica externă prin inteligenţa sa. Nagumo era mândru de strategia aleasă.

Cook se strâmbă neîncrezător.

— Dar, dacă suntem în război, cum naiba…

— Goto nu e complet nebun. Vom păstra ambasadele deschise pentru comunicări. Vă vom propune retrocedarea Marianelor. Mă îndoiesc că va fi o propunere sinceră, dar o vom face, în semn de bună credinţă. Vezi, acum mi-am trădat ţara.

Totul mergea conform planului.

— Ce ar accepta guvernul vostru ca scenariu de final al acestui joc?

— După părerea mea? Independenţă necondiţionată pentru nordul Marianelor şi ieşirea lor din federaţie. Oricum, datorită poziţiei geografice şi economice, intră în sfera noastră de influenţă. Cred că este un compromis acceptabil. Cea mai mare parte a terenurilor se află în posesia noastră, îi reaminti Nagumo oaspetelui său. Asta-i părerea mea şi nu cred că greşesc.

— Şi cum rămâne cu Guamul?

— Atâta vreme cât e demilitarizat, va rămâne teritoriu american.

Iarăşi, este numai o părere, dar cred că aşa va fi. Ne trebuie timp pentru rezolvarea tuturor problemelor, dar cred că putem opri acest război înainte de a degenera.

— Şi dacă nu vom cădea de acord?

— În acest caz, vor muri mulţi oameni. Chris, noi suntem diplomaţi. Misiunea noastră în viaţă este să veghem ca acest lucru să nu se întâmple. Dacă mă poţi ajuta, informându-mă ce aţi vrea să facem, ca să-i pot sensibiliza pe ai mei, tu şi cu mine putem opri acest război. Te rog, poţi să mă ajuţi?

— Pentru asta nu voi lua nici un ban, Seiji, zise Cook în loc de răspuns.

Incredibil. Omul avea principii. Noroc că nu se împleteau cu perspicacitatea.

Aşa cum i se spusese, ambasadorul Japoniei se prezentă la intrarea aripii de est. I se deschise uşa, iar puşcaşul marin aflat de gardă salută, pentru că nu primise ordin să nu o facă. Ambasadorul intră singur, fără gardă de corp, trecu fără incidente de detectoarele de arme, apoi coti spre vest, trecând printr-un culoar lung, cu mai multe uşi, printre care şi cea care dădea în. Cinematograful personal al preşedintelui. Culoarul era decorat cu portrete ale altor preşedinţi, cu sculpturi executate de Frederick Remington şi alte amintiri legate de perioada de pionierat a Americii. Scopul acestei scurte plimbări era acela de a-i reaminti japonezului măreţia ţării în care se afla ca reprezentant al statului său. Trei agenţi ai Serviciului Secret îl conduseră la etajul care găzduia birourile administrative, binecunoscut de ambasador, apoi mai departe, spre vest, în aripa de unde era administrată ţara. Observă privirile reci, cu totul diferite de cordialitatea cu care se obişnuise să fie întâmpinat în această clădire. Ca un ultim afront, întâlnirea urma să se ţină în Sala Roosvelt, unde trona Premiul Nobel decernat lui Theodore Roosvelt pentru aportul la încheierea războiului ruso-japonez.

Dacă primirea făcută avusese scopul de a-l copleşi, îşi zise ambasadorul, atunci actul final reuşise exact contrariul. Americanii şi nu numai ei, erau vestiţi pentru gesturile teatrale ieftine. Sala de tratative indiene, aflată în vechea clădire administrativă, fusese proiectată special pentru a-i umple de teamă şi respect pe sălbatici. Încăperea aceasta îi amintea de primul conflict important în care fusese implicată ţara sa şi care înălţase Japonia la rangul de mare putere mondială, prin înfrângerea unei alte ţări puternice, Rusia ţaristă, mai puţin măreaţă decât părea, coruptă, măcinată de disensiuni, arogantă şi prefăcută. Ca şi America, îşi zise ambasadorul. Asemenea gânduri îi făceau bine pe moment, împiedicând tremurul nervos al genunchilor. Preşedintele Durling îl aştepta în picioare.

Strânse mâna care i se întindea.

— Domnule ambasador, îi cunoaşteţi pe toţi cei de faţă. Vă rog, luaţi loc.

— Mulţumesc, domnule preşedinte şi vă sunt recunoscător că aţi acceptat să mă primiţi atât de repede.

În timp ce Durling se îndrepta spre locul său de la celălalt capăt al mesei, ambasadorul îşi roti privirea prin încăpere, salutându-i prin câte o mişcare scurtă a capului pe toţi cei prezenţi. Brett Hanson, Secretarul de Stat, Arnold van Damm, şeful de cabinet, John Ryan, consilierul pe problemele de securitate naţională. Ştia că Secretarul Apărării se afla în clădire, însă nu participa la întrevedere. Ce ciudat. Ambasadorul petrecuse mulţi ani la Washington şi îi cunoştea bine pe americani. Feţele celor din sală trădau furia; cu toate că preşedintele, ca şi gărzile postate la uşă, îşi stăpâneau admirabil sentimentele, privirea era aceea a unui soldat. Din ochii lui Hanson răzbătea revolta. Refuza să creadă că cineva putea fi atât de nesocotit încât să-i atace ţara – semăna cu un puşti răzgâiat, care îi purta pică profesorului exigent pentru o notă proastă la examene. Van Damm era politician, ca atare îl privea aşa cum priveşti un gaijin – un omuleţ ciudat. Dintre toţi, ochii lui Ryan trădau cel mai puţin supărarea; sentimentul exista, însă se oglindea mai degrabă în modul de a ţine stiloul decât în albastrul ochilor. Cu excepţia câtorva întâlniri ocazionale, în probleme oficiale, ambasadorul nu avusese de-a face cu Ryan. Acelaşi lucru era valabil şi pentru restul funcţionarilor de la ambasadă. Cu toate că trecutul îi era cunoscut de toată lumea din Washington, Ryan era considerat specialist în problemele europene, în consecinţă o persoană nefamiliarizată cu Japonia. Acesta era un lucru bun, îşi zise ambasadorul. Dacă ar fi fost mai informat, ar fi devenit un adversar periculos.

— Domnule ambasador, ne-aţi solicitat o întrevedere, începu Hanson. Vă lăsăm pe dumneavoastră să începeţi.

Ryan rezistă eroic cât timp dură introducerea. Era o cuvântare lungă, elaborată şi foarte previzibilă, enunţând ceea ce ar fi spus oricare altă ţară în condiţiile date, condimentat cu puţin specific naţional. Nu era vina lor; fuseseră forţaţi, trataţi ca nişte vasali, în ciuda anilor îndelungaţi de prietenie sinceră şi fructuoasă. La rândul lor şi ei regretau că se ajunsese într-o asemenea situaţie. Şi tot aşa. Era doar o vrăjeală diplomatică, astfel încât Jack se lăsă purtat de gândurile lui, filtrând murmurul monoton din încăpere.

Mai interesantă i se părea atitudinea vorbitorului. În împrejurări amicale, diplomaţii aveau tendinţa de a vorbi cu multe înfloriturі, în timp ce în cele ostile vorbeau tărăgănat, ca şi cum s-ar fi ruşinat de propriile cuvinte. De data aceasta era altfel. Ambasadorul Japoniei emana o forţă ieşită din comun, izvorâtă din mândria pe care o simţea

faţă de ţara sa şi acţiunile acesteia. Jack îşi aminti că până şi ambasadorul german, care anunţase invazia ordonată de Hitler lui Molotov, manifestase cel puţin un pic de tristeţe.

În ceea ce-l privea pe preşedinte, acesta ascultă impasibil, lăsându-l pe Arnie să manifeste furia, iar pe Hanson consternarea. Bravo lui, îşi zise Jack.

— Domnule ambasador, un război pornit împotriva Statelor Unite ale Americii nu este un lucru mărunt, rosti Secretarul de Stat, după ce oaspetele îşi încheie cuvântarea.

Ambasadorul nici nu clipi.

— Va fi război numai dacă doriţi dumneavoastră. Nu dorim să vă distrugem ţara, însă trebuie să ne apărăm interesele în ceea ce priveşte securitatea statului.

În continuare oaspetele expuse poziţia ţării sale faţă de Arhipelagul Marianelor. În trecut, acestea făcuseră parte din Japonia, iar acum reveniseră la apartenenţa iniţială. Ţara sa avea dreptul la propriul său teritoriu defensiv.

— Sunteţi conştient de faptul că dispunem de mijloacele de a vă distruge ţara? întrebă Hanson.

— Da, desigur, dădu din cap ambasadorul. Ne aducem bine aminte de felul în care aţi folosit armele nucleare pe teritoriul ţării noastre.

Acest răspuns îl făcu pe Jack să deschidă larg ochii. Notă pe carnet: Nucleare?

— Bănuiesc că mai aveţi şi altceva de spus, observă Durling, intervenind în discuţie.

— Domnule preşedinte şi ţara mea dispune de arme nucleare.

— Cum le-aţi obţinut? întrebă Arnie, pufnind iritat.

Ryan îl felicită în gând pentru această întrebare inspirată. Uneori tâmpiţii puneau, fără să ştie, punctul pe i.

— Ţara mea dispune de un număr de rachete nucleare intercontinentale. Specialiştii dumneavoastră au văzut linia de montaj. Dacă doriţi, puteţi verifica la NASA.

Ambasadorul începu să citească, pe un ton indiferent, o listă de nume şi de date, observând din colţul ochiului cum Ryan le nota în agendă, ca un funcţionar zelos. Liniştea devenise atât de profundă, încât nu se auzea decât scârţâitul stiloului pe hârtie. Însă mai interesantă era expresia de pe feţele celorlalţi.

— Ne ameninţaţi? întrebă încet Durling.

Ambasadorul privi drept în ochii bărbatului aşezat la douăzeci de paşi mai departe.

— Nu, domnule preşedinte. Am enunţat un fapt. Vă repet, nu va fi război decât în cazul în care o doriţi dumneavoastră. Da, suntem conştienţi că ne puteţi distruge, dacă doriţi, iar noi nu o putem face, deşi v-am putea pricinui mari pierderi. Şi pentru ce, domnule

preşedinte? Pentru câteva insule mărunte care, oricum, istoric vorbind, ne aparţin? De ani de zile sunt japoneze, chiar dacă nu oficial.

— Şi oamenii pe care i-aţi ucis? interveni van Damm.

— Îmi pare sincer rău. Desigur, vom oferi familiilor despăgubiri. Sperăm să ajungem la o înţelegere. Nu-i vom deranja pe funcţionarii ambasadei dumneavoastră şi sperăm să procedaţi şi dumneavoastră la fel, pentru a asigura dialogul între guvernele noastre. Este atât de greu să ne consideraţi egalii dumneavoastră? De ce aţi simţit nevoia să ne faceţi rău? S-a întâmplat cândva ca, din cauza unei erori făcute de oamenii voştri de pe un Boeing, să moară mai mulţi concetăţeni de-ai mei, într-un singur accident aviatic, decât au pierit din tabăra voastră în Oceanul Pacific. Am ţipat la dumneavoastră? V-am ameninţat securitatea economică, supravieţuirea dumneavoastră ca naţiune? Nu, nu am făcut-o. A sosit momentul ca patria mea să ocupe locul ce i se cuvine în lume. Dumneavoastră v-aţi retras din Pacificul de Vest. Acum trebuie să ne ocupăm de apărarea teritoriilor noastre. Pentru a face asta avem nevoie de anumite lucruri. Cum putem fi siguri că, după ce ne-aţi distrus din punct de vedere economic, nu veţi căuta mai târziu ocazia să ne distrugeţi şi fizic?

— Nu vom face niciodată aşa ceva, protestă Hanson.

— E uşor de spus, domnule Secretar. Aţi mai făcut-o o dată şi, aşa cum aţi accentuat chiar dumneavoastră, dispuneţi încă de mijloacele necesare pentru a o face din nou.

— Nu noi am pornit războiul acela, precizează van Damm.

— Nu? Privându-ne de petrol şi legături comerciale, ne-aţi adus în pragul ruinei şi de aici a izbucnit conflictul. Nu mai departe decât luna trecută ne-aţi azvârlit economia în haos şi vă imaginaţi că nu vom reacţiona, pentru că nu avem posibilitatea de a ne apăra. Ei bine, aflaţi că ne putem apăra. Poate că de acum vom discuta de la egal la egal. Din punctul de vedere al guvernului meu, războiul s-a încheiat. Nu vom întreprinde nimic împotriva americanilor. Concetăţenii dumneavoastră sunt bineveniţi în ţara mea. Vom aduce modificări legilor noastre economice pentru a ne adapta legilor dumneavoastră. Acest incident ar putea fi prezentat poporului american drept un accident nefericit, iar în privinţa Marianelor am putea ajunge la o înţelegere între noi. Suntem dispuşi să negociem pentru a ajunge la o soluţie acceptabilă atât pentru ţara mea, cât şi pentru a dumneavoastră. Aceasta este poziţia guvernului pe care îl reprezint.

Cu aceste cuvinte, ambasadorul scoase din mapă „nota” cerută de regulile diplomatice. Se ridică şi îi întinse foaia Secretarului de Stat.

— Dacă aveţi nevoie de mine, vă stau la dispoziţie. La revedere.

Ambasadorul se îndreptă spre uşă, trecând pe lângă consilierul pe problemele de securitate naţională, care, spre deosebire de ceilalţi,

nu-l urmări cu privirea. Ryan nu scoase nici un cuvânt. Aceasta ar fi putut fi o ciudăţenie dacă ar fi fost vorba de un japonez, dar la un american nu era neobişnuit. Pur şi simplu nu avusese nimic de spus. În definitiv, era specialist în problemele europene.

Uşa se închise şi Ryan aşteptă câteva clipe, înainte de a vorbi.

— Ei bine, a fost interesant, rosti el, verificându-şi notiţele. Ne-a vorbit de un singur lucru cu adevărat important.

— Ce anume? întrebă Hanson.

— Armele nucleare şi provenienţa lor. Restul a fost vorbărie, destinată unui alt gen de auditoriu. Tot nu am aflat ce fac de fapt.

Sfârşitul volumului 1

Cuprins

CUVÂNT DE MULŢUMIRE.....7
PROLOG Apus şi răsărit.....8
1 Absolvenţii.....23
2 Fraternitate.....45
3 Societatea.....65
4 Activitatea.....81
5 Teoria complexităţii.....100
6 Priviri dinăuntru, priviri din afară.....118
7 Catalizatorul.....141
8 Derulare rapidă.....164
9 Superioritate numerică.....182
10 Seducţie.....201
11 Schimbarea cursului.....221
12 Formalităţi.....237
13 Curenţi de aer şi curenţi de apă.....254
14 Reflecţii.....273
15 Un lucru blestemat, prostesc.....295
16 Încărcături explozive.....313
17 Prima lovitură.....331
18 Oul de Paşti.....348
19 Lovitura a doua, cursa 1-800.....368
20 Cea de-a treia lovitură.....393
21 Navy Blue.....420
22 Dimensiunea globală.....438
23 Vestea prinde aripi.....459
24 Bătând pasul pe loc.....477
Cuprins.....498

"Un thriller altfel decît celelalte, sofisticat şi cu surprinzătoare ricoşeuri politice."

Time

Mandatul preşedintelui american Roger Durling traversează o perioadă crîncenă. Vicepreşedintele său e implicat într-un caz de hărţuire sexuală, bursele de valori şi mărfuri suportă şoc după şoc, iar India declanşează brusc manevre în apropiere de Sri Lanka. Şi pentru ca tacîmul să fie complet, în timpul unei aplicaţii militare organizate în comun cu Japonia, urmaşii samurailor îşi aduc aminte de *Enola Gay* şi Nagasaki şi torpilează un submarin iancheu. Criza este iminentă, şefii de stat-major sînt cu o mînă pe telefon şi cu alta pe butonul roşu. Ar mai fi o singură şansă de oprire a conflagraţiei: acţiunea dirijată de Jack Ryan, ajuns consilier la Casa Albă, şi executată de John Kelly şi Domingo "Ding" Chavez, doi agenţi de teren exersaţi în toate trucurile meseriei.

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-148-3

9 789735 761486